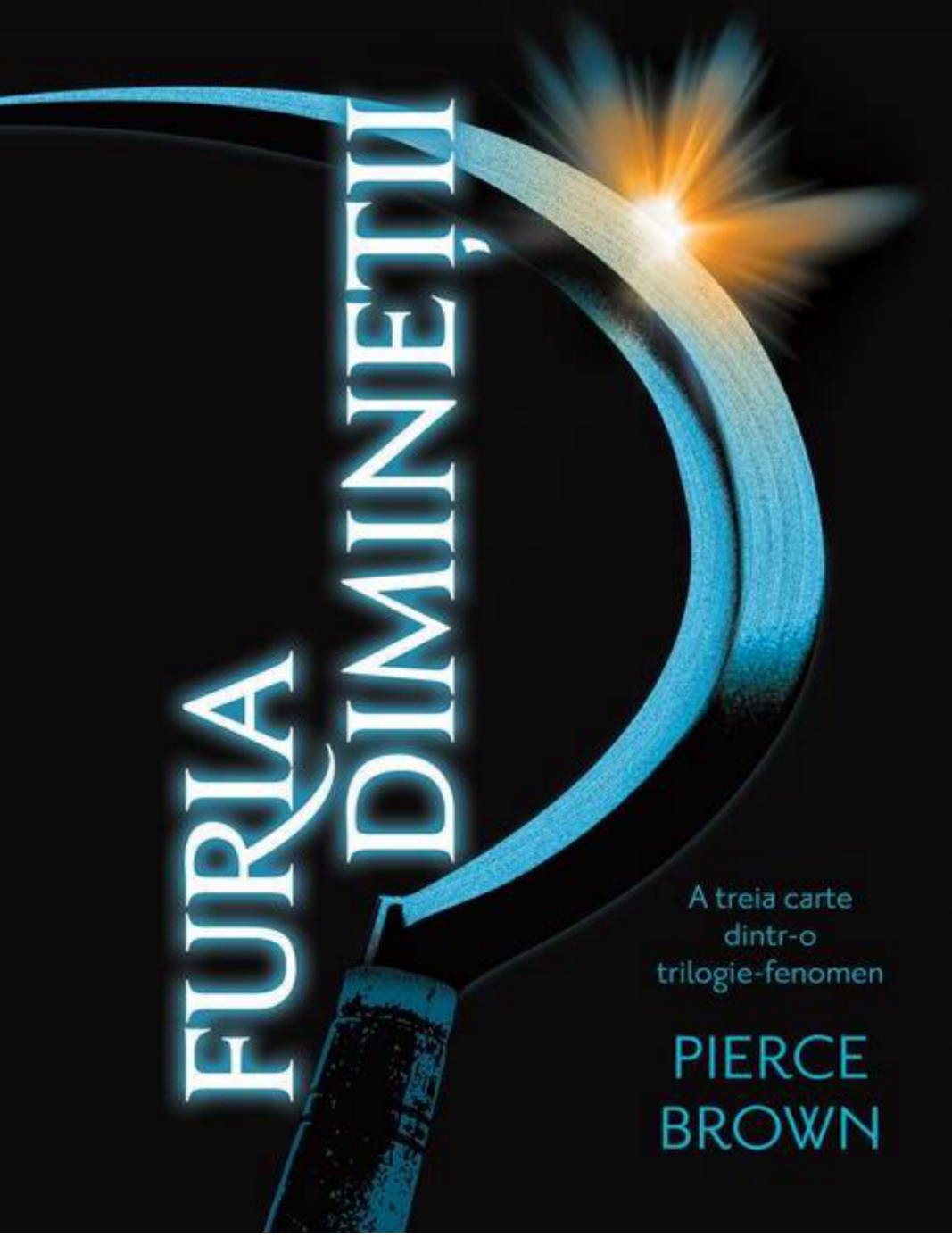
FURIA DIMINEȚII
A treia carte
dintr-o
trilogie-fenomen
PIERCE
BROWN

№1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

FINALIST AL PREMIULUI INTERNATIONAL THRILLER WRITERS 2017

Abandonat de Mustang, luat drept mort de Fiii lui Ares, adus în pragul nebuniei de singurătatea și întunecimea de mormânt a carcerei în care este ținut închis, Secerătorul e redus la acel Darrow din Lykos care era la începuturi. Totul pare pierdut. Dar cu ajutorul prietenilor pe care încă îi mai are, Darrow reușește să evadeze din mâinile Șacalului, ceea ce se dovedește cea mai ușoară parte a misiunii lui. Cea mai complicată este să-i inspire pe cei asupriți să găsească curajul să se revolte, puterea să rupă lanțurile, îndrăzneala să viseze la o lume complet diferită față de tot ce știau până acum. Căci a venit în sfârșit momentul revoluționării Societății abuzive.

„Brown ar putea fi numit cel mai bine păstrat secret al science-fictionului. În *Furia Dimineții*, devastatorul și înălțătorul episod final al trilogiei, autorul se joacă cu volumul, oscilând între evadări spațiale furtunoase și tratative tăcute, tensionate între rivali, iar dialogul cinematografic emană atâta exactitate și suspans, încât aproape că poți auzi un ac căzând între pagini. Realizarea lui Brown stă în crearea unei lumi a defecțiunilor, a fricii și a promisiunilor incomod de familiare."

Entertainment Weekly

„Multistratificat și colcăind de personaje care se mișcă într-o lume a umbrei situată undeva între mit și istorie, cam ca în *Dune* al lui Frank Herbert. Un sfârșit ambițios și foarte satisfăcător pentru o saga monumentală."

Kirkus Reviews

www.editura-paladin.ro

Partener media:

ISBN 978-606-8673-67-7

9 786068 673677

PALADIN

Pierce Brown

FURIA DIMINEŢII

[Trilogia FURIA ROŞIE – Cartea a treia]

Traducere din limba engleză de Iulia Pomagă
Copertă: Alexandru Daş

ISBN 978-606-8673-67-7

PIERCE BROWN – [Red Rising #3] – *Morning Star*

Editura Paladin, 2017

PIERCE BROWN s-a născut în 1988 în Colorado, dar a trăit în peste opt state din America, petrecându-şi copilăria construind ascunzători şi capcane pentru verişorii lui.

Furia Dimineţii este ultimul volum din trilogia dedicată revoluţionarii unei societăţi abuzive care stăpâneşte întregul Sistem Solar. Prima parte a seriei, *Furia Roşie,* apărută pe când autorul avea 26 de ani, l-a consacrat pe tânărul scriitor drept o interesantă nouă voce a literaturii distopice.

CUPRINS

Povestea până acum
Dramatis Personae
Partea I - *Spini*
1. Doar întunericul
2. Prizonierul L17L6363
3. Muşcătura de şarpe
4. Celula 2187
5. Planul C
6. Victime
7. Bondari
8. Acasă
9. Oraşul lui Ares
10. Războiul
11. Oamenii mei
12. Familia Julii

Partea a II-a - *Mânie*
13. Urlători
14. Luna vampir
15. Vânătoarea
16. Concubinul
17. Ucidem Aurii
18. Abis
19. Presiune
20. Dezacord
21. Quicksilver
22. Povara lui Ares
23. Valul
24. *Hic sunt leones*
25. Exodul
26. Gheaţa
27. Golful râsului

28. Ospăţul
29. Vânători
30. Liniştea
31. Regina palidă
32. Teritoriul nimănui
33. Zei şi oameni
34. Ucigaşi de zei

Partea a III-a - *Glorie*
35. Lumina
36. O băută
37. Ultimul vultur
38. Hotărârea
39. Inima
40. Marea Galbenă
41. Lordul Lunilor
42. Poetul
43. Iarăşi aici
44. Cei norocoşi
45. Bătălia de la Ilium
46. Sondorul Iadului
47. Iadul
48. Imperator
49. *Colosul*

Partea a IV-a - *Stele*
50. Tunete şi fulgere
51. Pandora
52. Dinţi
53. Linişte
54. *Spiriduşul* şi *Auriul*
55. Plebeea Casă Barca
56. În timp
57. Luna

58. Lumina ce se stinge
59. Leul de pe Marte
60. Pântecele Dragonului
61. Roşu
62. *Omnis vir lupus*
63. Tăcere
64. Urale
65. Valea

Epilog
Mulţumiri

Surorii mele, care m-a învăţat să ascult

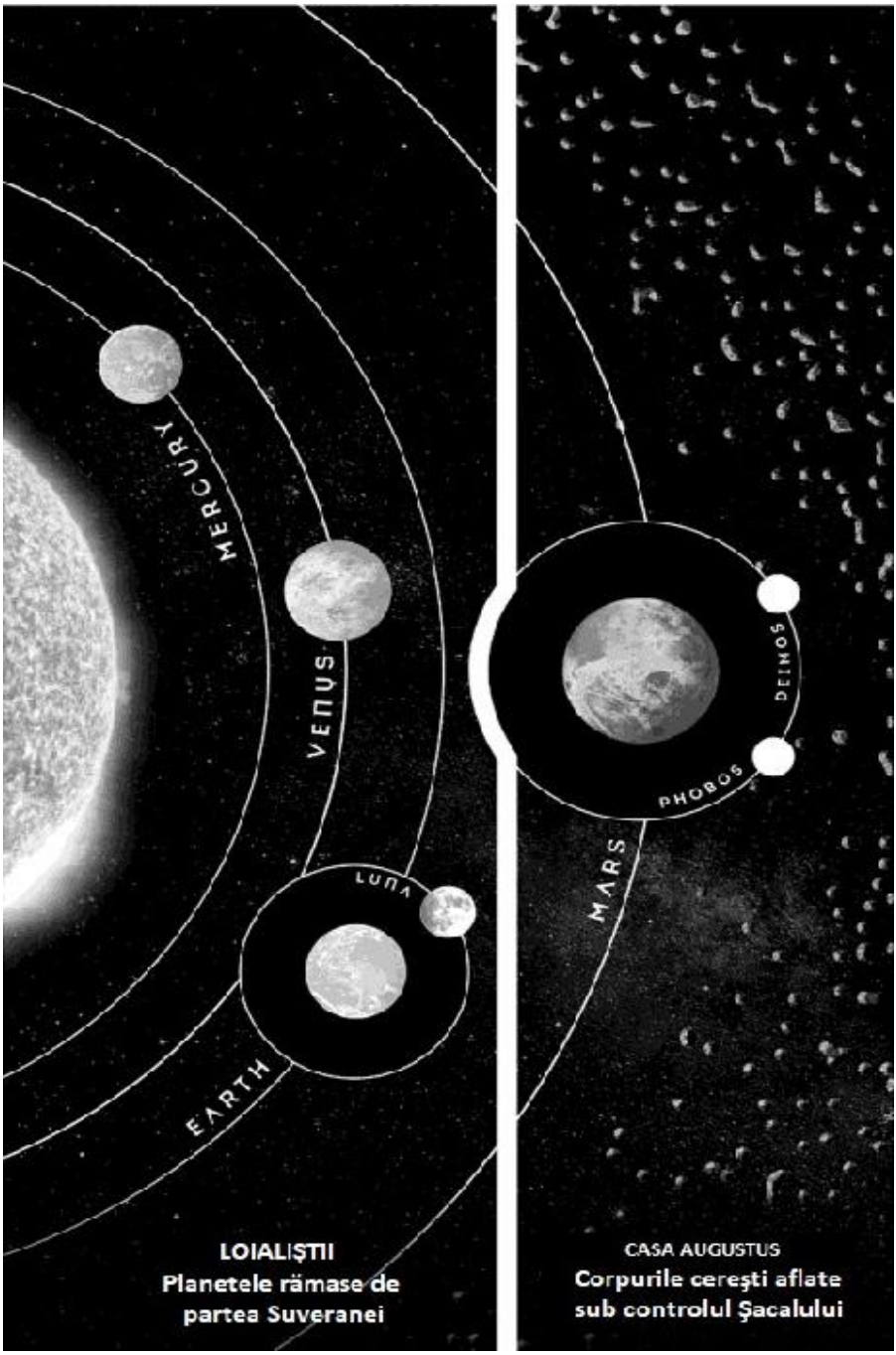
MERCURY
VENUS
LUNA
EARTH
MARS
PHOBOS
DEIMOS
LOIALIȘTII
Planetele rămase de partea Suveranei
CASA AUGUSTUS
Corpurile cereşti aflate sub controlul Şacalului

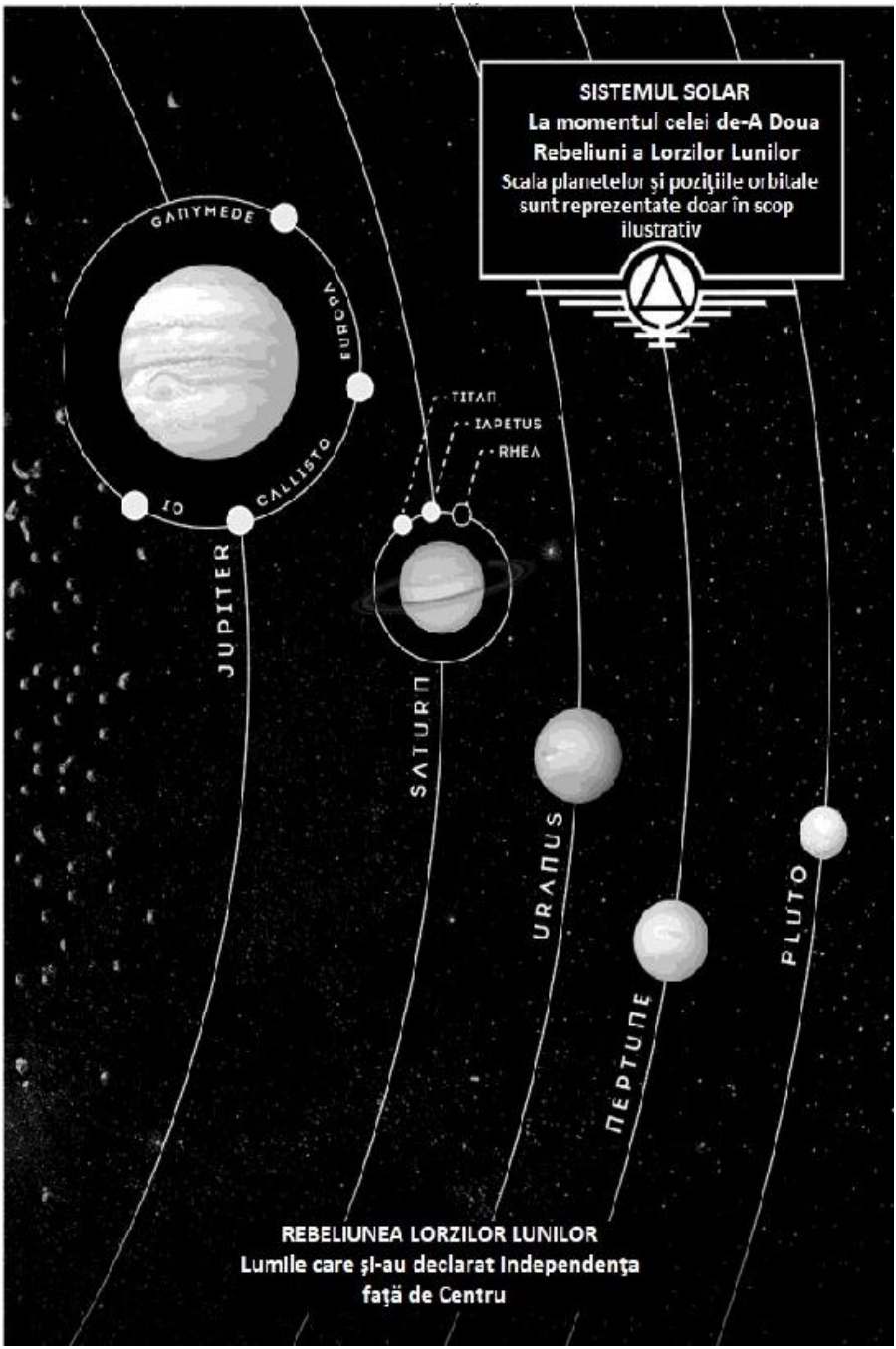
SISTEMUL SOLAR
La momentul celei de-A Doua Rebeliuni a Lorzilor Lunilor
Scala planetelor şi poziţiile orbitale sunt reprezentate doar în scop ilustrativ
GANYMEDE
EUROPA
CALLISTO
IO
JUPITER
TITAN
IAPETUS
RHEA
SATURN
URANUS
NEPTUNE
PLUTO
REBELIUNEA LORZILOR LUNILOR
Lumile care şi-au declarat Independenţa faţă de Centru

Povestea până acum…

Furia Roşie

Darrow e un Roşu, un miner de condiţie joasă care munceşte din greu în subteranele planetei Marte. Trudeşte pentru a face suprafaţa planetei locuibilă pentru generaţiile viitoare, însă el şi semenii lui au fost trădaţi: suprafaţa e deja locuibilă, iar la conducere se află Auriii lipsiţi de scrupule. Când aceştia îi spânzură soţia pentru vina de a fi dat glas unor idealuri revoluţionare, Darrow se alătură unui grup de rebeli cunoscut drept Fiii lui Ares. Cu ajutorul Fiilor, el este transformat fizic într-un Auriu şi trimis să distrugă Societatea din interior.

Darrow reuşeşte să intre la Institut, o şcoală de antrenament pentru elita Aurie care transformă adolescenţi răsfăţaţi în cei mai buni luptători ai Societăţii. Acolo, Darrow deprinde arta războiului, precum şi abilitatea de a-şi croi drum în complexa lume politică a Auriilor şi printre prieteniile adesea trădătoare, dar câteodată sincere. Doar prin schimbarea paradigmei şi cu ajutorul noilor săi prieteni va reuşi Darrow să facă faţă cu bine Institutului şi tuturor pericolelor de-acolo.

Furia Aurie

Datorită victoriei obţinute la Institut, Darrow obţine prestigiu şi o funcţie în slujba ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero au Augustus. Cu toate acestea, nu reuşeşte să se ridice la nivelul aşteptărilor dat de statutul său de Legendă şi dă greş la Academie, unde Auriii se antrenează în luptă cu nave spaţiale. Înfrânt de un rival al angajatorului său, valoarea lui Darrow scade rapid în ochii ArhiGuvernatorului, asta până când Darrow îi oferă Auriului înfometat de putere ceea ce-şi doreşte: război civil.

Stârnind clanul Augustus împotriva familiei Bellona, Darrow dă peste cap întreagă Societate, semănând seminţele haosului peste tot pe unde trece. După ce strânge o armată impresionantă şi-şi face câţiva aliaţi îndoielnici, Darrow conduce un atac victorios pe Marte, îndepărtând familia Bellona de la conducerea planetei. Dar la serbarea Triumfului ţinută pentru a onora victoria lui militară, trădarea îşi iveşte încă o dată chipul hidos şi toată reuşita lui e distrusă. Prietenii şi aliaţii săi sunt ucişi sau dispar. Darrow e luat prizonier, iar identitatea lui secretă e descoperită; soarta rebeliunii e pe muchia unui brici…

Dramatis Personae

Aurii

OCTAVIA AU LUNE: Suverana Societăţii

LYSANDER AU LUNE: Nepotul Octaviei, moştenitorul Casei Lune

ADRIUS AU AUGUSTUS / ŞACALUL: ArhiGuvernatorul planetei Marte, fratele geamăn al Virginiei

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG: Sora geamănă a lui Adrius

MAGNUS AU GRIMMUS / LORDUL CENUŞĂ: ArhiImperatorul Suveranei, tatăl lui Aja

AJA AU GRIMMUS: Cavalerul Proteic, Şefa corpului de securitate al Suveranei

CASSIUS AU BELLONA: Cavalerul Dimineţii, protector al Suveranei

ROQUE AU FABII: Imperator al Armadei Sabiei

ANTONIA AU SEVERUS-JULII: Sora vitregă a Victrei, fiica Agripinei

VICTRA AU JULII: Sora vitregă a Antoniei, fiica Agripinei

KAVAX AU TELEMANUS: Conducătorul Casei Telemanus, tatăl lui Daxo

DAXO AU TELEMANUS: Moştenitor şi fiu al lui Kavax, fratele lui Pax

ROMULUS AU RAA: Conducătorul Casei Raa, ArhiGuvernatorul lui Io

LILATH AU FARAN: Asociată a Şacalului, conducătoarea Călăreţilor Oaselor

CYRIANA AU TANUS / SCAIETE: Fostă membră a Urlătorilor, acum locotenent al Călăreţilor Oaselor

VIXUS AU SARNA: Fost membru al casei Marte, locotenent al Călăreţilor Oaselor

Culori mijlocii şi inferioare

TRIGG TI NAKAMURA: Legionar, fratele lui Holiday, Cenuşiu

HOLIDAY TI NAKAMURA: Legionar, sora lui Trigg, Cenuşie

REGULUS AG SUN / QUICKSILVER: Cel mai bogat om din Societate, Argintiu

ALIA VRABIA-ZĂPEZII: Regina Valkiriilor, mama lui Ragnar şi a lui Sefi, Obsidiană

SEFI CEA TĂCUTĂ: Războinică a Valkiriilor, fiica Aliei, sora lui Ragnar

ORION XE AQUARH: Căpitan de navă, Albastră

Fiii lui Ares

DARROW DIN LYKOS / SECERĂTORUL: Fost lăncier al Casei Augustus, Roşu

SEVRO AU BARCA / SPIRIDUŞUL: Urlător, Auriu
RAGNAR VOLARUS: Urlător nou recrutat, Obsidian
DANCER: Locotenent al lui Ares, Roşu
MICKEY: Artizan, Violet

Mă trezesc în întuneric, departe de grădina udată cu sângele prietenilor mei. Bărbatul Auriu care mi-a ucis soţia zace mort lângă mine pe puntea rece de metal, viaţa fiindu-i luată de propriul lui fiu.

Vântul toamnei îmi răvăşeşte părul. Nava se zguduie. În depărtare, văpăi cauzate de fricţiune sfâşie noaptea cu străluciri portocalii. Familia Telemanus coboară de pe orbită ca să mă salveze. Mai bine nu ar face-o. Mai bine m-ar lăsa pradă întunericului şi vulturilor ciorovăindu-se deasupra trupului meu paralizat.

Din spate răsună vocile duşmanilor mei. Demoni semeţi cu chipuri de îngeri. Cel mai scund dintre ei se apleacă. Mă mângâie pe cap, privind în jos spre tatăl lui mort.

— Aşa a fost menit dintotdeauna să se sfârşească povestea asta, îmi spune. Nu cu urletele tale. Nu cu furia ta. Cu tăcerea ta.

Roque, cel care m-a trădat, stă într-un colţ. A fost prietenul meu. O inimă prea bună pentru propria-i Culoare. Acum întoarce capul şi-i văd lacrimile. Dar nu sunt pentru mine. Sunt pentru ceea ce-a pierdut. Pentru cei pe care i i-am răpit.

— Nu e niciun Ares care să te salveze. Nu mai e Mustang să te iubească. Eşti singur, Darrow, îmi spune Şacalul, cu o privire rece şi calmă. La fel ca mine.

Îmi fixează pe faţă o mască neagră, prin care nu se vede nimic, cu botniţă. Privirea mi se întunecă.

— Aşa se sfârşeşte.

Pentru a mă înfrânge, i-a măcelărit pe cei pe care-i iubesc.

Dar există nădejde în cei care mai trăiesc. În Sevro. În Ragnar şi Dancer. Mă gândesc la poporul meu izolat în beznă. La toate Culorile din toate lumile, încătuşate şi înlănţuite pentru ca Auriii să poată cârmui, şi simt cum furia îmi arde golul întunecat pe care el mi l-a săpat în suflet. Nu sunt singur. Nu sunt victima lui.

Aşa că n-are decât să facă tot răul de care e în stare. Eu sunt Secerătorul.

Cunosc suferinţa.

Cunosc întunericul.

Nu aşa se sfârşeşte.

Partea I
Spini

Per aspera ad astra

1. Doar întunericul

În bezna adâncă, departe de căldură şi soare şi luni, zac, tăcut ca piatra care mă înconjoară ferecându-mi trupul încovoiat într-un pântece înfricoşător. Nu pot sta în picioare. Nu mă pot întinde. Pot doar să mă fac ghem, o fosilă uscată a bărbatului care am fost cândva. Am mâinile legate la spate. Stau gol pe podeaua rece de piatră.

Singur în întuneric.

Parcă au trecut luni, ani, milenii de când mi-am întins genunchii, de când şira spinării s-a îndreptat din poziţia asta cocoşată. Durerea e înnebunitoare. Încheieturile îmi trosnesc ca fierul ruginit. Cât timp a trecut de când mi-am văzut prietenii Aurii sângerând în iarbă? Cât timp de când am simţit pe obraz sărutul blândului Roque care mi-a frânt inima?

Timpul nu este un râu.

Nu aici.

În mormântul ăsta, timpul e piatră. E întunericul, veşnic şi de neînduplecat, singura lui măsură fiind pendulările gemene ale vieţii – respiraţia şi bătăile inimii.

Inspir. *Bum… bum. Bum… bum.*

Expir. *Bum… bum. Bum… bum.*

Inspir. *Bum… bum. Bum… bum.*

Şi se repetă la nesfârşit. Până… Până când? Până mor de bătrâneţe? Până îmi zdrobesc ţeasta de podeaua de piatră? Până distrug tuburile pe care mi le-au introdus Galbenii în măruntaie pentru a forţa hrana să intre şi deşeurile să iasă?

Sau până înnebunesc?

— Nu, scrâsnesc din dinţi.

Daaaa.

— E doar întunericul, icnesc.

Mă calmez. Corpul meu atinge pereţii şi asta mă linişteşte. Spate, degete, coccis, călcâie, degete de la picioare, cap. Încă o dată. De zece ori. De o sută de ori. De ce să nu mă asigur? Mai bine de o mie de ori.

Da, sunt singur.

Aş fi crezut că poate exista o soartă mai cruntă decât asta, dar acum ştiu că nu există. Omul nu e o insulă. Avem nevoie de cei care ne iubesc. Avem nevoie de cei care ne urăsc. Avem nevoie de alţii să ne lege de viaţă, să ne dea un motiv pentru a trăi, pentru a simţi. Tot ce am e întunericul. Câteodată urlu. Câteodată izbucnesc în râs în timpul nopţii, în timpul zilei. Cine mai ştie? Râd ca să treacă timpul, ca să consum caloriile pe care mi le oferă Şacalul şi ca să-mi oblig trupul să alunece tremurând în somn.

Şi plâng. Murmur. Fluier.

Ascult vocile de deasupra. Venind spre mine dintr-o mare nesfârşită de întuneric. Le însoţeşte zăngănitul înnebunitor al lanţurilor şi oaselor, vibrând prin pereţii închisorii. Totul atât de aproape, şi totuşi la o mie de kilometri depărtare, ca şi cum o lume întreagă ar exista chiar dincolo de beznă, dar eu n-o pot vedea, n-o pot atinge, gusta, simţi, nu pot străpunge vălul pentru a putea face parte încă o dată din lume. Sunt întemniţat în singurătate.

Aud vocile acum. Zgomotul lanţurilor şi oaselor infiltrându-se în închisoarea mea.

Sunt ale mele vocile?

Ideea mă face să râd.

Înjur.

Pun la cale. *Ucide.*

Măcelăreşte. Spintecă. Sfâşie. Arde.

Implor. Am halucinaţii. Mă târguiesc.

Scâncesc rugăciuni către Eo, bucuros că a fost cruţată de o astfel de soartă.

Nu te aude.

Cânt balade din copilărie şi recit *Pământul pe moarte, Lampagiul, Ramayana, Odiseea* în greacă şi latină, apoi în limbile moarte arabă, engleză, chineză şi germană, extrăgându-le dintre amintirile data-cunoştinţelor pe care mi le-a oferit Matteo când eram doar ceva mai mare decât un puştan. Căutând să capăt putere de la Argonautul rătăcitor care nu-şi dorea decât să găsească drumul înapoi spre casă.

Uiţi ce a făcut.

Ulise a fost un erou. A pus la pământ zidurile Troiei cu calul lui de lemn. La fel cum eu am pus la pământ armata Bellona cu Ploaia de Fier de pe Marte.

Şi apoi…

— Nu, mă răstesc. Linişte.

…oamenii au pătruns în Troia. Au găsit mame. Au găsit copii. Ghici ce au făcut?

— Gura!

Ştii ce au făcut. Os. Sudoare. Carne. Cenuşă. Plânset. Sânge.

Întunericul chicoteşte cu veselie.

Secerătorule, Secerătorule, Secerătorule… Toate faptele care dăinuie sunt pătate de sânge.

Am adormit? Sunt treaz? Am pierdut şirul. Totul se amestecă, mă înec în viziuni şi şoapte şi sunete. Iar şi iar smucesc gleznele fragile ale lui Eo. Îi sparg faţa lui Julian. Aud cum îşi dau ultima suflare Pax şi Quinn şi Tactus şi Lorn şi Victra. Atât de multă durere. Şi pentru ce? Ca să-mi dezamăgesc soţia. Ca să-mi dezamăgesc poporul.

Şi să-l dezamăgeşti pe Ares. Să-ţi dezamăgeşti prietenii.

Câţi or mai fi rămas?

Sevro? Ragnar?

Mustang?

Mustang. Dacă ştie că eşti aici?… Dacă nu-i pasă?… Şi de ce i-ar păsa? De tine, care ai trădat. De tine, care ai minţit. De tine, care te-ai folosit de mintea ei. De trupul ei. De sângele ei. I-ai arătat adevăratul tău chip şi a fugit. Dacă ea a fost? Dacă ea te-a trădat? Ai mai putea-o iubi atunci?

— Gura! urlu la mine însumi, la întuneric.

Nu te gândi la ea. Nu te gândi la ea.

De ce nu? Ţi-e dor de ea.

O himeră a ei apare în întuneric ca multe altele înainte – pe un câmp verde, o fată călăreşte înaintea mea şi se răsuceşte în şa, râzând şi cerându-mi s-o urmez. Părul îi freamătă asemenea vântului ce flutură vara din căruţa unui ţăran.

Tânjeşti după ea. O iubeşti. Fata Aurie. Uit-o pe scorpia aia Roşie.

— Nu, zic, izbindu-mă cu capul de perete. E doar întunericul, şoptesc.

E doar întunericul care-mi joacă feste. Dar tot încerc să le uit pe Mustang, pe Eo. Dincolo de acest loc nu mai e nicio altă lume. Nu-mi poate fi dor de ceva ce nu există.

Sângele cald îmi şiroieşte pe frunte din răni vechi, acum redeschise. Îmi picură de pe nas. Scot limba, lingând podeaua rece, până găsesc picăturile. Savurez sarea, fierul de pe Marte. Încet. Încet. Pentru ca noutatea senzaţiei să dureze cât mai mult. Pentru ca savoarea să zăbovească şi să-mi aducă aminte că sunt om. Un Roşu din Lykos. Un Sondor al Iadului.

Nu. Nu eşti. Nu eşti nimic. Soţia ta te-a părăsit şi ţi-a luat copilul. Târfa ta te-a trădat. Nu ai fost destul de bun. Ai fost prea mândru. Prea prost. Prea crud. Acum, eşti uitat.

Sunt?

Când am văzut-o ultima dată pe fata Aurie stăteam în genunchi lângă Ragnar în tunelurile din Lykos, cerându-i lui Mustang să-şi trădeze poporul şi să trăiască pentru mai mult. Ştiam că dacă alegea să ni se alăture, visul lui Eo ar fi înflorit. O lume mai bună ne stătea la picioare. În loc de asta, ea a plecat. Se poate să mă fi uitat? Dragostea pentru mine a dispărut din sufletul ei?

A iubit doar masca ta.

— E doar întunericul. Doar întunericul. Doar întunericul, murmur tot mai repede şi mai repede.

Nu ar trebui să fiu aici.

Ar trebui să fiu mort. După ce a murit Lorn, trebuia să fiu predat Octaviei, pentru ca Artizanii ei să mă disece ca să descopere taina transformării mele în Auriu. Să vadă dacă era posibil să mai existe şi alţii ca mine. Dar Şacalul a făcut o înţelegere. M-a păstrat pentru sine.

M-a torturat pe proprietatea lui de pe Attica, punându-mi întrebări despre Fiii lui Ares, despre Lykos şi despre familia mea. Nu mi-a spus niciodată cum mi-a descoperit secretul. L-am implorat să-mi pună capăt vieţii.

În final, mi-a oferit piatra.

— Când totul e pierdut, onoarea cere moartea, mi-a spus Roque cândva. E un sfârşit nobil.

Dar ce să ştie un poet bogat despre moarte? Săracii cunosc moartea. Sclavii cunosc moartea. Însă chiar şi în timp ce tânjeam după ea, mă temeam de ea. Fiindcă, pe măsură ce văd tot mai multe din lumea asta crudă, cred tot mai puţin că se sfârşeşte într-o plăcută închipuire.

Valea nu este reală.

E o minciună pe care o spun mamele şi taţii pentru a le oferi copiilor înfometaţi un motiv pentru toată oroarea. Nu există niciun motiv. Eo a dispărut. Nu m-a văzut niciodată luptând pentru visul ei. Nu i-a păsat ce soartă am avut la Institut sau dacă am iubit-o pe Mustang, pentru că în ziua în care a murit, a devenit nimic. Nu există nimic altceva decât lumea asta. E începutul şi sfârşitul nostru. Şansa noastră la bucurie înaintea întunericului.

Da. Dar nu trebuie să sfârşeşti acum. Poţi să scapi de-aici, îmi şopteşte întunericul. *Spune cuvintele. Spune-le. Ştii care e calea.*

Aşa e. O ştiu.

— Nu trebuie decât să spui „Sunt înfrânt”, şi toate astea vor lua sfârşit, mi-a spus Şacalul cu mult timp în urmă, înainte să mă îngroape în iadul ăsta. O să te instalez la o moşie minunată pentru tot restul zilelor şi o să-ţi trimit Rozalii frumoase şi afectuoase şi destulă mâncare cât să ajungi mai gras decât Lordul Cenuşă. Dar cuvintele astea vin cu un preţ.

Merită. Salvează-te. Nimeni altcineva n-o s-o facă.

— Preţul, dragă Secerătorule, este familia ta.

Familia pe care a arestat-o în Lykos cu mercenarii lui şi pe care acum o ţine prizonieră în adâncurile fortăreţei sale din Attica. Nu mi-a dat voie să-i văd. Nu mi-a dat voie să le spun că-i iubesc şi că-mi pare rău că n-am fost suficient de puternic ca să-i pot apăra.

— O să hrănesc prizonierii fortăreţei cu ei, mi-a spus. Pe bărbaţii şi femeile despre care crezi că ar trebui să fie conducători în locul Auriilor. Odată ce vei vedea animalul care zace în om, vei şti că eu am avut dreptate şi tu te-ai înşelat. Auriii trebuie să conducă.

Abandonează-i, spune întunericul. *Sacrificiul e practic. E înţelept.*

— Nu… N-o s-o fac…

Mama ta ar vrea să trăieşti.

Nu cu preţul ăsta.

Cine poate înţelege iubirea unei mame? Trăieşte. Pentru ea. Pentru Eo.

Ar putea să-şi dorească aşa ceva? Are întunericul dreptate? La urma

urmei, sunt important. Eo a zis-o. Ares a zis-o; el m-a ales. Pe mine dintre toţi Roşiii. Pot rupe lanţurile. Pot trăi pentru mai mult. Nu aş fi egoist dacă aş încerca să scap din închisoarea asta. În marele plan al lucrurilor, e un gest altruist.

Da. Altruist, cu adevărat…

Mama m-ar implora să fac acest sacrificiu. Kieran ar înţelege. La fel şi sora mea. Pot salva poporul nostru. Visul lui Eo trebuie împlinit, cu orice preţ. E responsabilitatea mea să nu renunţ. E dreptul meu.

Spune cuvintele.

Mă izbesc cu capul de piatră şi urlu către întuneric să dispară. Nu mă poate păcăli. Nu mă poate înfrânge.

Nu ştiai? Toţi oamenii pot fi înfrânţi.

Chicotitul lui ascuţit mă batjocoreşte, şi nu mai încetează.

Şi ştiu că aşa e. Toţi oamenii pot fi înfrânţi. Eu deja am fost, sub tortură. I-am spus că sunt din Lykos. Unde îmi poate găsi familia. Dar există o cale de a onora ceea ce sunt. Ceea ce-a iubit Eo. De a pune capăt vocilor.

— Roque, ai avut dreptate, şoptesc. Ai avut dreptate.

Nu vreau decât să fiu acasă. Departe de locul ăsta. Dar nu se poate. Tot ce mi-a rămas, singura cale onorabilă pentru mine e moartea. Înainte de a trăda şi mai mult ceea ce sunt.

Moartea e scăparea.

Nu fi prost. Opreşte-te. Opreşte-te.

Mă izbesc cu capul de zid mai tare decât înainte. Nu pentru a pedepsi, ci pentru a ucide. Pentru a-mi pune capăt zilelor. Dacă nu există un sfârşit mai plăcut pentru lumea asta, atunci nimicnicia va fi îndeajuns. Dar dacă există o Vale dincolo de acest nivel, o voi găsi. Vin, Eo. În sfârşit, sunt pe drum.

— Te iubesc.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu.

Îmi zdrobesc iar ţeasta de piatră. Căldura îmi inundă faţa. În beznă plutesc scântei de durere. Întunericul mă învăluie, dar nu mă opresc.

Dacă ăsta e sfârşitul, am să mă dezlănţui către el.

Dar când îmi las capul înapoi pentru o ultimă lovitură puternică, existenţa geme. Huruie ca un cutremur. Nu întunericul. Ceva dincolo de el. Ceva din piatra însăşi, ce se aude tot mai tare şi mai intens deasupra mea, până când întunericul se crapă sfâşiat de o sabie strălucitoare de lumină.

2. Prizonierul L17L6363

Tavanul se dă la o parte. Lumina îmi arde ochii. Îi închid strâns, în vreme ce podeaua celulei începe să urce, până când, cu un clic, se opreşte şi rămân nemişcat, expus, pe o suprafaţă plană din piatră. Îmi întind picioarele şi icnesc, cât pe ce să leşin din cauza durerii. Încheieturile îmi trosnesc. Tendoanele răsucite se destind. Mă străduiesc să deschid ochii, luptând cu lumina înnebunitoare, dar mi se umplu de lacrimi. Lumina e atât de strălucitoare, încât zăresc doar scânteieri alburii din ce e-n jur.

Îmi răsună în urechi frânturi de glasuri străine.

— Adrius, ce-i asta?

— …a fost aici în tot acest timp?

— Ce duhoare…

Zac pe o suprafaţă din piatră. În stânga şi-n dreapta mea e tot piatră. Neagră, cu irizaţii albastre şi mov, ca o carapace de gândac creonian. O podea? Nu. Văd ceşti. Farfurioare. O măsuţă de cafea. O masă. Asta a fost închisoarea mea. Nu cine ştie ce abis hidos. Pur şi simplu o bucată de marmură cu o lungime de doisprezece metri şi o lăţime de un metru, cu o cavitate în mijloc. În fiecare seară, ei mâncau la câţiva centimetri de mine. Vocile lor erau şoaptele îndepărtate pe care le auzeam în beznă. Zăngănitul argintăriei şi al farfuriilor mi-era singurul tovarăş.

— Barbarie…

Acum îmi amintesc. Asta e masa la care stătea Şacalul când l-am vizitat după ce mi-am revenit în urma rănilor căpătate în timpul Ploii de Fier. Oare încă de atunci îmi plănuise încarcerarea? Când m-au adus aici aveam capul acoperit de o glugă. Credeam că mă aflu în pântecele fortăretei lui. Dar nu. Doar treizeci de centimetri îi despărţea pe mesenii lui de iadul meu.

Mă uit pe lângă tava cu ceşti de cafea. Cineva se holbează la mine. Mai mulţi. Nu-mi dau seama cine sunt din cauza lacrimilor şi a sângelui care-mi umplu ochii. Mă răsucesc, încolăcindu-mă ca o cârtiţă care iese pentru prima dată de sub pământ. Prea copleşit şi prea îngrozit ca să-mi mai pot aminti ce înseamnă mândria sau ura. Dar ştiu că el mă fixează cu privirea. Şacalul. O faţă copilăroasă, un trup zvelt, păr blond nisipiu pieptănat pe o parte. Îşi drege vocea.

— Onoraţi oaspeţi! Vă rog să-mi permiteţi să vă prezint prizonierul L17L6363.

Chipul lui e deopotrivă raiul şi iadul.

Să văd un alt om…

Să ştiu că nu sunt singur…

Dar apoi să-mi amintesc ce mi-a făcut… îmi sfâşie inima.

Celelalte voci şerpuiesc şi bubuie, asurzindu-mă cu gălăgia lor. Şi, chiar şi-aşa, încovrigat cum stau, simt ceva dincolo de zgomot. Ceva natural şi bun şi blând. Ceva ce întunericul m-a făcut să cred că nu voi mai simţi niciodată. Adie uşor printr-o fereastră deschisă, sărutându-mi pielea.

O briză de toamnă târzie străbate duhoarea umedă şi cărnoasă a mizeriei mele şi mă face să mă gândesc că undeva departe un copil aleargă prin zăpadă, printre copaci, trecându-şi palmele peste acele pinilor şi scoarţa copacilor, a cărei sevă i se prinde în păr. E o amintire pe care ştiu că n-am avut-o niciodată, dar simt c-ar fi trebuit s-o am. Asta e viaţa pe care mi-aş fi dorit-o. Copilul pe care l-aş fi putut avea.

Plâng. Mai puţin pentru mine, cât pentru băieţelul care crede că trăieşte într-o lume blândă, unde mama şi tata sunt la fel de mari şi puternici ca munţii. Măcar de-aş mai putea fi şi eu la fel de naiv. Măcar de-aş şti că aceste clipe nu sunt o păcăleală. Dar sunt. Şacalul nu îţi dă nimic, îţi dă doar ca mai apoi să-ţi ia. Curând lumina va rămâne o amintire şi întunericul va reveni. Îmi ţin ochii strâns închişi, ascultând cum îmi picură sângele de pe faţă pe podeaua din piatră, şi aştept răsturnarea de situaţie.

— Blestemată treabă, Augustus. Chiar era nevoie de aşa ceva? toarce o voce de felină ucigaşă.

Accent aspru îmblânzit de inflexiunile indolente de pe Luna, învăţate la curţile nobililor din Dealul Palatin, unde cu toţii sunt mai puţin impresionabili decât oricine, orice s-ar întâmpla.

— Miroase a moarte.

— Sudoare fermentată şi piele moartă sub cătuşe magnetice. Vezi crusta gălbuie de pe antebraţe, Aja? îi atrage Şacalul atenţia. Cu toate astea, e încă destul de sănătos şi pregătit pentru Artizanii tăi. Având în vedere tot ce s-a întâmplat.

— Îl cunoşti mai bine decât mine, i se adresează Aja cuiva. Asigură-te că e el. Să nu fie vreun impostor.

— Te îndoieşti de cuvântul meu? întreabă Şacalul. Mă simt rănit.

Cineva se apropie de mine şi tresar.

— Te rog. Ar însemna că ai inimă, ArhiGuvernatorule. Iar tu ai multe daruri, dar organul acesta mă tem că-ţi lipseşte.

— Complimentele tale mă copleşesc.

Se-aude clinchetul linguriţelor care ating porţelanurile. Nişte oameni îşi dreg vocea. Îmi doresc mai mult ca orice să-mi acopăr urechile. Atâtea zgomote. Atâtea informaţii.

— Acum chiar se vede Roşul din el.

O voce de femeie, rece, cultivată, din nordul planetei Marte. Mai repezită decât accentul de pe Luna.

— Exact, Antonia! îi răspunde Şacalul. Eram curios cum o să-şi dea

arama pe faţă. Un exponent al clasei Aureolaţilor n-ar fi ajuns nicicând atât de josnic ca fiinţa pe care o aveţi în faţă. Ştiţi, înainte să-l închid aici mi-a cerut să-l ucid. A început să plângă cerând asta. Ironia e c-ar fi putut să se omoare singur oricând ar fi vrut. Dar nu a făcut-o, pentru că o parte din el se bucura să zacă în groapa aia. Înţelegeţi, încă de acum mult timp, Roşiii s-au adaptat la întuneric. La fel ca viermii. Nu există niciun strop de mândrie în rasa lor ruginită. S-a simţit ca acasă acolo jos. Mai mult decât s-a simţit vreodată când era cu noi.

Acum îmi amintesc ce înseamnă ura.

Deschid ochii ca să le dau de ştire că îi văd. Îi aud. Şi totuşi, privirea nu-mi e atrasă de duşmanul meu, ci de priveliştea peisajului de iarnă dezvăluit de ferestrele din spatele Auriilor. Şase dintre cele şapte vârfuri ale Atticii sclipesc în lumina dimineţii. Clădiri din sticlă şi metal se-nalţă pe creste, prin zăpadă, spre cerul albastru. Vârfurile muntelui sunt unite prin poduri suspendate. Ninge uşor. Un miraj pe care-l văd ca prin ceaţă cu ochii mei obişnuiţi doar cu întunericul grotei.

— Darrow?

Recunosc vocea. Întorc încet capul şi văd o mână plină de bătături sprijinită pe marginea mesei. Tresar, crezând că o să mă lovească. Nu o face. Pe degetul mijlociu are vulturul de aur al familiei Bellona. Familia pe care am distrus-o. Cealaltă mână aparţine braţului pe care l-am tăiat când ne-am duelat pe Luna, cel pe care i l-a refăcut Zanzibar Artizanul. Poartă două inele cu capetele de lup ale Casei Marte pe degetele de la mâna aceea. Unul e al meu. Celălalt al lui. Fiecare înseamnă preţul vieţii unui tânăr Auriu.

— Mă recunoşti? mă întreabă.

Ridic capul ca să-i pot vedea faţa. Poate că eu sunt distrus, dar strălucirea lui Cassius au Bellona a rămas neatinsă de timp sau război. Mai frumos decât mi-l aminteam, pulsează de viaţă. Mai bine de doi metri înălţime. Poartă mantia albă cu auriu de Cavaler al Dimineţii, iar părul lui blond străluceşte ca urma lăsată de o stea căzătoare. E proaspăt bărbierit şi şi-a rupt nasul de curând, pentru că-l are uşor strâmb. Când îi întâlnesc privirea, mă străduiesc din răsputeri să nu încep să plâng. Se uită la mine cu tristeţe, aproape cu tandreţe. Ce umbră a vechiului meu eu trebuie să fi devenit dacă reuşesc să stârnesc mila unui om pe care l-am rănit atât de profund.

— Cassius, murmur, fără să vreau nimic altceva decât să-i rostesc numele.

Să vorbesc cu un alt om. Să fiu auzit.

— Şi? întreabă Aja au Grimmus din spatele lui Cassius.

Cea mai violentă dintre Furiile Suveranei poartă aceeaşi armură pe care o avea când ne-am întâlnit prima dată în turnul Citadelei de pe

Luna, în noaptea în care m-a salvat Mustang, iar Aja a omorât-o în bătaie pe Quinn. E plină de zgârieturi. Uzată în bătălii. Frica îmi înăbuşă ura şi-mi feresc privirea de femeia cu pielea întunecată.

— Totuşi trăieşte, spune Cassius încet, întorcându-se spre Şacal. Ce i-ai făcut? Cicatricele…

— Cred că e destul de evident, spune Şacalul. L-am distrus pe Secerător.

În sfârşit, îmi privesc corpul, mai jos de barba mizerabilă, ca să înţeleg ce vrea să spună. Sunt un cadavru. Scheletic şi livid. Prin pielea mai subţire decât pojghiţa care se formează la suprafaţa laptelui încălzit, îmi ies coastele. Am picioarele extrem de subţiri, genunchii ascuţiţi. Unghiile de la picioare mi-au crescut lungi şi strâmbe. Cicatricele rămase de pe urma torturilor Şacalului îmi brăzdează trupul. Muşchii mi s-au atrofiat. Din burtă îmi ies tuburile care m-au ţinut în viaţă în beznă, cordoane ombilicale negre şi fibroase care încă mă ţintuiesc de podeaua celulei.

— Cât a stat acolo? întreabă Cassius.

— Trei luni de interogatorii şi apoi nouă luni de carceră.

— Nouă…

— Aşa cum se cuvine. Războiul nu ar trebui să ne facă să uităm metaforele. La urma urmei, nu suntem sălbatici, nu-i aşa Bellona?

— Sensibilitatea lui Cassius e rănită, Adrius, se aude glasul Antoniei, care stă lângă Şacal.

O femeie ca un măr otrăvit. Strălucitoare, luminoasă şi promiţătoare, dar putredă şi bolnavă până-n măduvă. La Institut a omorât-o pe prietena mea Lea. I-a tras un glonţ în cap propriei sale mame şi apoi încă două, în spate, surorii ei Victra. Acum e aliată cu Şacalul, cel care a crucificat-o la Institut. Ce lume. În spatele Antoniei, cu faţa oacheşă, e Scaiete, cândva una dintre Urlători, acum membră a Călăreţilor Oaselor, banda Şacalului, judecând după emblema cu un cap de şacal de pe pieptul ei. Stă cu privirea pironită în podea, nu se uită la mine. Căpetenia ei este Lilath, cu ţeasta cheală, aşezată în dreapta Şacalului. Ucigaşa lui preferată încă de pe vremea Institutului.

— Scuză-mă că nu reuşesc să înţeleg scopul torturării unui inamic înfrânt, spune Cassius. Mai ales când ţi-a dat toate informaţiile pe care ţi le putea da.

— Scopul?

Şacalul se uită fix la el, cu ochi calmi şi-i explică:

— Scopul este pedeapsa, bunul meu domn. Această… *chestie* a crezut că face parte dintre noi. Ca şi cum ne-ar fi fost egal, Cassius. Ba chiar superior. Şi-a bătut joc de noi. S-a culcat cu *sora mea.* A râs de noi şi ne-a luat drept proşti până să-l demascăm. Trebuie să ştie că nu a pierdut prin hazard, ci pentru că era inevitabil. Roşiii au fost întotdeauna fiinţe viclene. Iar el, prietene, e personificarea a ceea ce

şi-au dorit ei să fie, a ceea ce ar fi dacă le-am permite. Aşa că am lăsat timpul şi întunericul să-l transforme înapoi în ceea ce este de fapt. Un *Homo flammeus,* ca să folosesc sistemul de clasificare pe care l-am propus Comisiei. Foarte puţin diferit de *Homo sapiens* pe scara evoluţiei. Restul a fost doar o mască.

— Vrei să spui că te-a făcut *pe tine* de râs, spune Cassius, când tatăl tău a preferat un Roşu modificat artizanal în locul moştenitorului său de sânge. Despre asta e vorba, Şacalule. Despre capriciile şi ruşinea unui băiat neiubit şi nedorit.

Şacalul tresare când aude asta. Aja e şi ea nemulţumită de tonul însoţitorului ei mai tânăr.

— Darrow l-a ucis pe Julian, spune Antonia. Apoi ţi-a măcelărit familia, Cassius, a trimis ucigaşi să măcelărească copii de acelaşi sânge cu tine care se ascundeau pe Muntele Olimp. Te face să te întrebi ce-ar spune mama ta despre mila pe care o ai pentru el.

Cassius nu-i ia în seamă şi le face un semn Rozaliilor din celălalt capăt al sălii.

— Aduceţi-i prizonierului o pătură.

Rozaliii nu se clintesc din loc.

— Ce comportament! Chiar şi din partea ta, Scaiete!

Scaiete nu-i răspunde. Pufnind dispreţuitor, Cassius îşi dezbracă mantia albă şi îmi acoperă corpul tremurând. Pentru o clipă, nimeni nu mai spune nimic, toţi sunt la fel de uimiţi de gest pe cât sunt şi eu.

— Mulţumesc, îi spun răguşit.

Însă îşi fereşte privirea de faţa mea scofâlcită. Mila nu înseamnă iertare, iar bunăvoinţa nu înseamnă mântuire.

Lilath pufneşte în râs fără să ridice ochii de la farfuria ei cu ouă de colibri fierte moi. Le suge de parc-ar fi bomboane.

— De la un anumit punct încolo, onoarea devine o carenţă de caracter, Cavaler al Dimineţii.

Aşezată lângă Şacal, femeia cheală se uită spre Aja cu ochi ce seamănă cu cei ai ţiparilor din peşterile submarine de pe Venus. Mai înghite un ou.

— Bătrânul Arcos a aflat asta pe pielea lui.

Aja nu-i răspunde, manierele ei sunt fără cusur. Dar o tăcere prevestitoare de moarte pândeşte în femeia asta, o tăcere care-mi aminteşte de clipa în care a omorât-o pe Quinn. Lorn a învăţat-o să mânuiască sabia. N-o să-i convină ca numele lui să fie batjocorit. Lilath înghite cu lăcomie încă un ou, sacrificând bunele maniere de dragul insultei.

Există animozităţi între aceşti aliaţi. Ca întotdeauna printre cei ca ei. Acum însă pare să fie vorba de o diviziune puternică între vechii Aurii şi specia mai modernă cultivată de Şacal.

— Suntem cu toţii prieteni, spune Şacalul pe un ton jucăuş. Poartă-

te frumos, Lilath. Lorn a fost un Auriu de Fier care a ales tabăra greşită. Aşadar, Aja, sunt curios. Acum că am terminat cu Secerătorul, încă mai vreţi să-l disecaţi?

— Da, zice Aja.

N-ar fi trebuit să-i mulţumesc lui Cassius, de fapt. Onoarea de care a dat dovadă nu e onestă. E doar igienică.

— Zanzibar vrea să descopere cum a fost făcut. Are el nişte teorii, dar arde de nerăbdare să vadă specimenul. Speram să punem mâna pe Artizanul care a făcut asta, dar credem că a pierit într-un atac cu rachetă în Kato, provincia Alcidalia.

— Sau asta vor ei să credeţi, intervine Antonia.

— L-ai avut aici la un moment dat, nu-i aşa? întreabă Aja pe un ton emfatic.

Şacalul încuviinţează din cap.

— Îl cheamă Mickey. Şi-a pierdut licenţa după ce a modificat artizanal un copil Aureolat. Familia a încercat să-şi cruţe copilul de Expunere. În orice caz, după aceea s-a specializat în module de plăcere aeriene şi acvatice pentru piaţa neagră. Înainte de a fi recrutat de Fiii lui Ares pentru o misiune specială avea un atelier în Yorkton. Darrow l-a ajutat să evadeze de aici. Dacă mă-ntrebi pe mine, eu cred că e încă în viaţă. Agenţii mei spun că e în Tinos.

Aja şi Cassius au un schimb de priviri.

— Dacă ai o pistă în Tinos, trebuie să ne pui la curent. Acum, zice Cassius.

— N-am nimic sigur. Tinos e bine ascuns. Şi trebuie să-l capturăm pe unul dintre căpitanii lor… în viaţă, adaugă Şacalul sorbind din cafea. Dar rotiţele au fost puse în mişcare, şi tu o să fii primul care o să afle dacă găsim ceva. Totuşi, Călăreţii Oaselor cred că vor să se înfrupte primii din Urlători. Nu-i aşa, Lilath?

Mă străduiesc să nu tresar când îi menţionează pe Urlători. Dar mi-e greu. Sunt în viaţă. Unii dintre ei, cel puţin. Şi au ales tabăra Fiilor lui Ares în detrimentul Auriilor.

— Da, domnule, spune Lilath privindu-mă cu atenţie. Ne-ar face plăcere o partidă bună de vânătoare. Să lupţi cu Legiunea Roşie şi cu ceilalţi insurgenţi e plictisitor, chiar şi pentru Cenuşii.

— Suverana are nevoie de noi acasă, Cassius, intervine Aja.

Apoi i se adresează Şacalului:

— Plecăm imediat ce soldaţii mei din Legiunea a XIII-a strâng tabăra de la Bazinul Golan. Cel mai probabil mâine dimineaţă.

— Îţi duci legiunile înapoi pe Luna?

— Doar pe a XIII-a. Celelalte rămân aici sub controlul tău.

Şacalul e surprins.

— Controlul meu?

— Împrumut, până când… înăbuşim complet *rebeliunea* asta.

Pare că scuipă cuvântul când îl rosteşte. Ceva nou pentru urechile mele.

— E o dovadă a încrederii Suveranei. Ştii că e mulţumită de progresele pe care le faci aici.

— În ciuda metodelor pe care le foloseşti, adaugă Cassius, atrăgându-şi o privire iritată din partea lui Aja.

— Păi, dacă plecaţi dimineaţă, trebuie să cinăm împreună în seara asta. Voiam să discutăm câteva… politici referitoare la Rebelii din Margine.

Şacalul se exprimă atât de vag pentru că sunt eu de faţă. Arma lui sunt informaţiile. Mi-a dat de înţeles că prietenii mei m-au trădat. Fără să spună niciodată care dintre ei. Presărând indicii şi aluzii în timp ce eram torturat, înainte să mă trimită în beznă. Un Cenuşiu îl anunţă că sora lui aşteaptă în salon. Degetele îi miros a spumă de chai, băutura preferată a surorii sale. Oare ea ştie că sunt aici? A stat la masa asta? Şacalul dă din gură în continuare. Mi-e greu să le urmăresc vocile. Atât de multe de descifrat. Prea multe.

— …oamenii mei o să-l pregătească pe Darrow pentru drum, iar noi putem da un ospăţ de proporţii trimalchiene după ce discutăm. Ştiu că cei din familia Volox şi Corialus se vor bucura să vă vadă. A trecut ceva timp de când am avut parte de o asemenea companie augustă, doi Cavaleri Olimpici. Sunteţi mereu pe câmpul de luptă, cutreieraţi pe la marginea provinciilor, hălăduiţi prin tuneluri, mări şi ghetouri. Cât a trecut de când n-aţi mai luat o masă bună fără să vă faceţi griji din cauza unui raid nocturn sau a unui atentator sinucigaş?

— A trecut ceva, recunoaşte Aja. Am acceptat ospitalitatea Fraţilor Rath când am trecut prin Thessalonica. Erau dornici să-şi demonstreze loialitatea după… cum s-au comportat în timpul Ploii Leului. A fost… tulburător.

Şacalul râde.

— Mă tem că cina mea va fi banală în comparaţie cu asta. În ultima vreme n-am avut parte decât de politicieni şi soldaţi. Afurisitul ăsta de război mi-a stânjenit teribil relaţiile sociale, vă daţi seama.

— Eşti sigur că nu e din cauza reputaţiei tale? îl întreabă Cassius. Sau a meniului?

Aja oftează, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Bunele maniere, Bellona.

— Nu-ţi fie teamă… duşmănia dintre casele noastre e greu de uitat, Cassius. Dar în astfel de vremuri trebuie să găsim o cale să cădem la pace. De dragul Auriilor.

Şacalul zâmbeşte, dar ştiu că în sinea lui îşi imaginează cum le taie amândurora capetele cu un cuţit bont.

— La urma urmei, cu toţii avem poveştile noastre din curtea şcolii. N-aş putea spune că mă ruşinez.

— Mai aveam o chestiune pe care voiam să o discutăm, spune Aja.

Acum e rândul Antoniei să ofteze.

— Ţi-am spus că aşa o să fie. Ce mai vrea Suverana de la noi?

— Are de-a face cu ceea ce a menţionat Cassius mai devreme.

— Metodele mele, confirmă Şacalul.

— Da.

— Credeam că Suverana e mulţumită de eforturile de a aduce pacea pe care le fac.

— Este, dar…

— A vrut ordine. I-am oferit-o. Helium-3 continuă să curgă, cu o scădere a producţiei de doar 3,2 la sută. Răsculaţii sunt prinşi la-nghesuială; în curând Ares va fi găsit şi vom uita de Tinos şi toate astea. Fabii e cel care se ocupă de…

— E vorba de plutoanele de execuţie.

— Oh.

— Şi de protocoalele de lichidare pe care le-ai instituit în minele unde au avut loc rebeliuni. Suverana îşi face griji că severitatea metodelor folosite de tine împotriva Roşiilor de Jos va duce la o reacţie ostilă comparabilă cu dificultăţile create de propaganda timpurie. Au avut loc atacuri cu bombă pe Dealul Palatinului. Greve pe moşiile de pe Pământ. Chiar şi proteste la porţile Citadelei. Spiritul revoluţiei este viu. Dar e înfrânt. Aşa trebuie să rămână.

— Mă-ndoiesc că o să mai vedem multe proteste dacă trimitem Obsidienii peste ei, zice Antonia cu infatuare.

— Şi totuşi…

— Nu există niciun pericol să se afle despre tacticile mele. Capacităţile Fiilor de a-şi propaga mesajul sunt neutralizate, spune Şacalul. Eu sunt cel care controlează mesajele acum, Aja. Oamenii ştiu că războiul ăsta e deja pierdut. N-or să vadă niciodată nici măcar o fotografie cu cadavrele. N-or să vadă nicio imagine cu o mină lichidată. Ce vor vedea în continuare vor fi Roşii atacând ţinte civile. Copii ai culorilor de mijloc şi ai culorilor de sus morţi în şcoli. Opinia publică e de partea noastră…

— Şi dacă îşi dau seama ce faci? întreabă Cassius.

Şacalul nu-i răspunde imediat. În loc de asta, îi face semn să se apropie unei Rozalii îmbrăcate sumar care stă pe o canapea în camera alăturată. Fata, doar puţin mai mare decât era Eo, vine lângă el, privind cu sfială în podea. Are ochii de un roz-cuarţ, iar părul de un violaceu argintiu, împletit în cozi îi ajunge până la mijlocul spatelui gol. A fost crescută cu scopul de a produce plăcere acestor monştri, şi mă cutremur când mă gândesc ce or fi văzut ochii aceia blânzi ai ei. Deodată, durerea mea pare insignifiantă. Nebunia din mintea mea atât de liniştită. Şacalul o mângâie pe faţă, şi uitându-se ţintă la minte, îi vâră degetele în gură, descleştându-i dinţii. Îi întoarce capul spre

mine, ca s-o pot vedea, apoi spre Aja şi Cassius.

Fata nu are limbă.

— Eu i-am făcut asta când am adus-o aici acum opt luni. A încercat să asasineze un Călăreţ al Oaselor într-un club al Războinicilor Însemnaţi din Agea. Mă urăşte. Nu-şi doreşte nimic mai mult pe lumea asta decât să mă vadă putrezind.

Îi dă drumul fetei, îşi scoate arma din toc şi i-o pune în braţe.

— Împuşcă-mă în cap, Calliope. Pentru toate umilinţele la care te-am supus pe tine şi pe semenii tăi. Haide! Te-am lăsat fără limbă. Mai ţii mine ce ţi-am făcut în bibliotecă. O să ţi-o fac iar şi iar şi iar.

Îi atinge din nou faţa, strângându-i maxilarul fragil.

— Şi iar. Apasă pe trăgaci, curvă ce eşti! Apasă!

Rozalia tremură de frică şi aruncă arma pe podea, apoi cade în genunchi, îmbrăţişându-i genunchii. El stă binevoitor şi iubitor în faţa ei, mângâind-o pe cap.

— Gata, gata, Calliope! Te-ai descurcat bine. Te-ai descurcat bine.

Şacalul se întoarce spre Aja.

— Pentru opinia publică, mierea e întotdeauna mai bună decât oţetul. Dar pentru cei care luptă folosind arme improvizate, otravă, acte de sabotaj, care seamănă teroare pe străzi, ciugulindu-ne ca gândacii în toiul nopţii, frica e singura metodă. Frica şi exterminarea, adaugă el, uitându-se la mine.

3. Muşcătura de şarpe

Broboane de sânge unde metalul bâzâitor îmi ciupeşte scalpul. Şuviţe blonde de păr murdar umplu cimentul de pe jos când Cenuşiul îmi termină de ras capul cu un brici electric. Ai lui îi spun Danto. Îmi răsuceşte capul într-o parte şi-n alta ca să fie sigur că a tuns tot, după care îmi dă o palmă.

— Ce zici de-o baie, *dominus?* mă întreabă. Lui Grimmus îi place ca prizonierii ei să miroasă frumos, ai auzit?

Bate cu degetele în botniţa pe care mi-au fixat-o după ce am încercat să-l muşc pe unul dintre ei. Mă manevrează folosind o zgardă electrică pe care mi-au prins-o la gât. Am mâinile legate la spate, iar un pluton de doisprezece mercenari voinici mă târăsc pe coridoare ca pe un sac de gunoi.

Când Danto se duce să tragă un furtun din perete, un alt Cenuşiu mă smuceşte de zgardă şi mă trage de pe scaun. Sunt cu toţii cu un cap mai scunzi decât mine, dar sunt bine făcuţi şi masivi. Duc o viaţă grea – vânează fugari pe centură, urmăresc criminali plătiţi prin grotele de pe Luna, vânează Fii ai lui Ares în mine…

Nu-mi place să m-atingă. Toate oftaturile şi sunetele pe care le scot. E prea mult. Prea brutal. Prea greu. Mă doare tot ce-mi fac. Mă smucesc de colo colo. Din când în când mă pălmuiesc. Mă străduiesc din răsputeri să nu plâng, dar nu ştiu cum să fac faţă la tot ce mi se întâmplă.

Cei doisprezece soldaţi se îngrămădesc laolaltă, privindu-mă în timp ce Danto aţinteşte furtunul asupra mea.

Au trei Obsidieni cu ei. La fel ca majoritatea plutoanelor de mercenari. Apa mă izbeşte în piept cu forţa unui cal. Îmi sfâşie pielea. Mă zvârcolesc pe podeaua de ciment, alunecând de-a lungul încăperii, până când sunt prins într-un colţ. Mă lovesc cu ţeasta de perete. Văd stele verzi. Înghit apă. Mă înec, mă încovoiez încercând să-mi protejez faţa, căci mâinile încă îmi sunt legate la spate.

Când termină, încă mai icnesc şi mai tuşesc prin botniţă, încercând să trag aer în piept. Îmi dau jos cătuşele şi mă îmbracă într-o salopetă neagră de puşcăriaş înainte de a mă lega din nou. Salopeta are şi o glugă pe care or să mi-o tragă curând peste cap, lipsindu-mă de dramul de umanitate care mi-a mai rămas. Mă îmbrâncesc înapoi pe scaun. Îmi prind cătuşele de scaun, aşa că sunt complet imobilizat. Totul e redundant. Fiecare mişcare îmi e urmărită. Mă păzesc ca pe ceea ce am fost, nu ca pe ceea ce sunt. Îi privesc cu ochii mijiţi, iar vederea mi-e înceţoşată, neclară. Apa mi se scurge printre gene. Încerc să strănut, dar nasul mi-e înfundat cu sânge coagulat, din nări şi până

în cavitatea nazală. Mi l-au rupt când mi-au pus botniţa.

Ne aflăm într-o cameră de procesare a Comisiei Controlului Calităţii, care supraveghează funcţiile administrative ale închisorii din fortăreaţa Şacalului. Clădirea are forma unei cutii din ciment, asemenea tuturor clădirilor guvernamentale. Lumina violentă îi face pe toţi de aici să arate ca nişte cadavre umblătoare, cu pori de dimensiunea unor cratere făcute de meteoriţi. În afară de Cenuşii, de Obsidieni şi de un singur medic Galben, aici se mai află un scaun, o masă pentru consultaţii şi un furtun. Dar chipul şi sufletul încăperii îl reprezintă petele de fluide din jurul scurgerilor metalice şi urmele de zgârieturi de unghii de pe scaunul de metal. Aici e începutul sfârşitului vieţii.

Cassius n-ar călca niciodată în groapa asta. Puţini Auri i ar vrea să calce aici sau ar fi nevoiţi să o facă, în afara cazului în care ar avea nişte duşmani foarte periculoşi. Aici sunt măruntaiele ceasului, unde rotitele se-nvârt şi macină. Cum poate cineva să fie curajos într-un loc atât de inuman?

— O nebunie, nu-i aşa? îi întreabă Danto pe cei din spatele lui.

Se-ntoarce apoi spre mine.

— N-am văzut în viaţa mea ceva mai dubios.

— Cred că Artizanul a pus o sută de kile pe el, zice altcineva.

— Mai mult. L-ai văzut vreodată în armură? Era un nenorocit de monstru.

Danto îmi dă un bobârnac peste botniţă cu un deget acoperit de tatuaje.

— Pun pariu c-a durut să te naşti a doua oară. Tre' să respect asta. Durerea e limbajul universal. Nu-i aşa, *Ruginitule?*

Fiindcă nu-i răspund, se apleacă spre mine şi mă calcă pe piciorul desculţ cu cizma lui cu toc de oţel. Unghia de la degetul mare îmi pocneşte. Simt o explozie de durere şi sânge din locul unde a plesnit. Capul îmi alunecă într-o parte şi icnesc de durere.

— Nu-i aşa? mă întreabă iar.

Lacrimile îmi umplu ochii, nu din cauza durerii, ci a cruzimii lui nepăsătoare. Mă face să mă simt atât de insignifiant. De ce îi e atât de uşor să-mi facă atât de mult rău? Aproape că mă face să-mi doresc să fiu în carceră.

— E doar o maimuţă costumată, spune altcineva. Lasă-l în pace. Atâta poate.

— Atâta poate? întreabă Danto. Aiurea. I-a plăcut să-mbrace hainele stăpânului. I-a plăcut să ne dea ordine.

Danto se lasă pe vine ca să mă poată privi în ochi. Încerc să-mi feresc privirea, înfricoşat că ar putea să mă lovească iar, dar mă prinde de cap şi-mi deschide larg ochii, astfel că ne uităm unul în ochii celuilalt.

— Mi-au murit două surori în Ploaia aia a ta, Ruginitule. Am pierdut o mulţime de prieteni, auzi ce zic?

Mă loveşte în tâmplă cu ceva metalic. Văd pete înaintea ochilor. Simt cum îmi curge şi mai mult sânge. În spatele lui, centurionul îşi verifică datapad-ul.

— Ai vrea să li se-ntâmple acelaşi lucru şi copiilor mei, nu-i aşa?

Danto îmi caută privirea, aşteptând un răspuns. Nu am niciunul pe care l-ar putea accepta.

La fel ca toţi ceilalţi, Danto e un legionar veteran, dur ca un grilaj de fier ruginit. Uniforma de luptă neagră, cu dragoni purpurii încolăciţi e înţesată cu echipament tehnologic. Are implanturi optice pentru vedere cu infraroşu şi pentru a putea citi hărţile tactice. Sub piele are implantate şi mai multe dispozitive care-l ajută să vâneze Aurii şi Obsidieni. Toţi au pe gât un tatuaj cu un XIII înconjurat de un dragon de apă şi o mică movilă de cenuşă la baza numărului. Fac parte din Legiunea a XIII-a Dracones, Legiunea Pretoriană preferată a Lordului Cenuşă, iar acum a fiicei lui, Aja. Civilii îi numesc dragoni. Mustang îi ura pe fanaticiii ăştia. Formează o armată independentă de treisprezece mii de războinici, aleşi de Aja să reprezinte forţa Suveranei departe de Luna.

Mă urăsc.

Urăsc Culorile de jos cu un rasism atât de adânc, încât nici Auriii nu-l egalează.

— Ocupă-te de urechi, Danto, dacă vrei să-l faci să scheaune, spune una dintre Cenuşii.

Femeia stă lângă uşă, mişcându-şi în sus şi-n jos fălcile puternice, ca un spărgător de nuci, în timp ce mestecă o gumă. Părul ei cenuşiu e ras pe margini şi are o creastă scurtă pe mijlocul capului. Vorbeşte cu accentul cuiva născut pe Pământ. Se sprijină de uşa metalică, lângă un bărbat cenuşiu care cască şi are un nas delicat ce pare mai degrabă a fi al unui Rozaliu decât al unui soldat.

— Dacă-l loveşti cu palma făcută căuş, poţi să-i spargi timpanul din cauza presiunii.

— Mulţam, Holi.

— Sunt aici s-ajut.

Danto îşi face palma căuş.

— Aşa?

Mă loveşte peste cap.

— Un pic mai curbată.

Centurionul pocneşte din degete.

— Danto! Grimmus îl vrea întreg. Dă-te la o parte şi lasă-l pe doctor să-i arunce o privire.

Scurta păsuire mă face să oftez uşurat.

Medicul gras vine alene să mă cerceteze cu ochii lui ca nişte

mărgele ocru. Lumina slabă care cade din tavan face ca pata de chelie din vârful capului să-i semene cu un măr lucios. Îmi plimbă bioscopul pe piept, urmărind imaginile prin implantul digital din ochi.

— Ei, doctore? întreabă centurionul.

— Extraordinar, şopteşte Galbenul după o clipă. Densitatea oaselor şi organele sunt în stare destul de bună în pofida dietei sărace în calorii. Muşchii i s-au atrofiat, după cum am observat în laborator, dar ţesutul n-a ajuns la fel de slab ca ţesutul natural al unui Aureolat.

— Vrei să spui că e mai bun decât un Auriu? întreabă centurionul.

— N-am spus asta, sare repede medicul.

— Calmează-te. N-avem camere de supraveghere aici, doctore. E o cameră de procesare. Care e verdictul?

— Poate fi mutat.

— Mutat? reuşesc să rostesc, un mormăit jos, neomenesc, din spatele botniţei.

Medicul tresare, surprins că pot vorbi.

— Şi sedarea pe termen lung? Facem trei săptămâni până pe Luna pe orbita asta.

— O să fle-n regulă. Dar aş mări doza până la zece miligrame pe zi, adaugă medicul, aruncându-mi o privire înfricoşată. Doar ca să fim siguri. Are un sistem circulator anormal de puternic.

— Bine. Te ocupi tu, Holi, zice căpitanul făcându-i semn femeii Cenuşii. Adoarme-l. Apoi pune-l în cărucior şi du-l de-aici. Ai terminat, doctore. Poţi să te-ntorci la lumea ta de espresso şi mătase acum. Avem noi grijă de…

Crac. Fruntea centurionului se crapă. Ceva metalic loveşte peretele. Mă holbez la centurion şi mintea mea nu reuşeşte să înţeleagă de ce nu mai are faţă. *Crac. Crac. Crac. Crac. Crac.* Ca atunci când îţi trosneşti degetele. Din capul celui mai apropiat dragon ţâşnesc gheizere roşii de sânge. Îmi împroaşcă faţa. Mă feresc. Femeia cu falci ca un spărgător de nuci trece cu nepăsare prin spatele dragonilor, împuşcându-i în ceafă. Ceilalţi îşi scot armele, se bulucesc, nu apucă nici măcar să rostească o înjurătură înainte ca un alt Cenuşiu aflat lângă uşă să doboare cinci dintre ei cu o armă de foc de modă veche, cu gloanţe. Amortizorul de pe ţeavă face ca treaba să se termine calm şi în tăcere. Obsidienii cad primii, sângerând abundent.

— E-n regulă, zice femeia.

— Încă doi, spune bărbatul.

Îl împuşcă pe medicul Galben care se târa spre uşă încercând să fugă, apoi îşi propteşte cizma în pieptul lui Danto. Cenuşiul se holbează la el, cu maxilarul însângerat.

— Trigg…

— Ares îţi transmite salutări, nemernicule.

Cenuşiul îl împuşcă pe Danto chiar sub cască, între ochi, apoi

învârte în mână arma din care iese fum, înainte s-o bage într-un toc prins pe picior.

— Acum e-n regulă.

Buzele mi se mişcă în spatele botniţei, încercând să formulez un gând coerent.

— Cine… sunteţi…

Femeia Cenuşie împinge un cadavru care-i stătea în cale.

— Eu sunt Holiday ti Nakamura. El e Trigg, fratele meu mai mic.

Holiday ridică o sprânceană brăzdată de o cicatrice. Faţa ei lată e plină de pistrui. Are ochi înguşti, de un cenuşiu-închis.

— Întrebarea e: cine eşti tu?

— Cine sunt eu? bălmăjesc.

— Am venit după Secerător. Dar dacă tu eşti ăla, cred c-ar trebui să ne cerem banii înapoi.

Deodată, îmi face cu ochiul.

— Glumesc, domnule.

— Holiday, termină, zice Trigg şi o trage într-o parte. Nu vezi că e traumatizat?

Trigg se apropie cu grijă de mine, cu mâinile la vedere şi-mi vorbeşte cu voce liniştitoare.

— Eşti în siguranţă, domnule. Am venit să te salvăm. Accentul lui e mai grosolan, mai puţin cizelat decât al lui Holiday. Mai face un pas şi tresar. Îi privesc mâinile uitându-mă după vreo armă. O să mă lovească.

— Doar te dezleg. Atâta tot. Vrei să te dezleg, nu?

E o minciună. O şmecherie de-a Şacalului. Are tatuajul Legiunii a XIII-a. Sunt Pretorieni, nu sunt Fii. Mincinoşi. Ucigaşi.

— Nu te dezleg dacă nu vrei.

Nu. Nu, i-a omorât pe paznici. E aici ca să m-ajute. Sigur e aici ca să m-ajute. Dau din cap spre Trigg şi Cenuşiul se strecoară în spatele meu. N-am încredere în el. Mă aştept să simt înţepătura unui ac. O funie. Tot ce simt e uşurare atunci când curajul de a risca îmi e recompensat. Cătuşele sunt desfăcute. Încheieturile umerilor îmi trosnesc. Îmi ţin mâinile altfel decât la spate pentru prima dată în nouă luni. Tremur din cauza durerii. Unghiile mi-au crescut lungi şi ascuţite. Dar mâinile astea sunt din nou ale mele. Mă ridic în picioare, vreau să fug, dar mă prăbuşesc la podea.

— Hei… Hei… zice Holiday ridicându-mă înapoi pe scaun. Uşurel, eroule. Ai o atrofie musculară severă. Ai nevoie de-un schimb de ulei.

Trigg vine şi el în faţa mea, zâmbind strâmb. Are o faţă aproape băieţească, ce nu pare să ascundă nimic; nu e nici pe departe la fel de intimidant ca sora lui, în ciuda celor două lacrimi aurii tatuate pe obrazul drept. Are privirea unui câine credincios. Îmi scoate cu blândeţe botniţa, apoi tresare amintindu-şi ceva.

— Am ceva pentru tine, domnule.

— Nu acum, Trigg, zice Holiday uitându-se spre uşă. N-avem timp.

— Are nevoie de asta, spune Trigg cu jumătate de glas.

Aşteaptă însă ca Holiday să încuviinţeze din cap şi abia apoi scoate din rucsac o grămăjoară legată în piele, pe care mi-o întinde.

— E a ta. Ia-o.

Îmi simte teama.

— Hei, nu te-am minţit când te-am dezlegat, nu-i aşa?

— Nu…

Întind mâinile şi îmi pune în braţe legătura de piele. Cu degetele tremurând desfac şireturile care o strâng şi simt forţa dinainte de a-i vedea strălucirea mortală. Aproape că-l scap din mâini, sunt la fel de înspăimântat de el pe cât mi-au fost şi ochii de lumină.

E briciul meu. Cel pe care mi l-a dat Mustang. Cel pe care l-am pierdut de două ori. O dată în faţa lui Karnus, apoi la serbarea Triumfului, în faţa Şacalului. E alb şi neted ca primul dinte al unui copil. Îmi trec mâna peste metalul rece şi peste mânerul din piele de viţel pătat de sare. Atingerea îmi trezeşte amintiri triste despre puterea de mult apusă şi căldura de mult uitată. Simt plutind mirosul de alune, care mă duce înapoi în timp în camera de antrenament a lui Lorn, unde mă instruia, în timp ce nepoata lui preferată învăţa să facă prăjituri în bucătăria din apropiere.

Briciul şfichiuie aerul, atât de frumos, atât de înşelător în promisiunea lui de putere. Lama lui îmi poate spune ca sunt un zeu, aşa cum a făcut-o cu generaţii de bărbaţi dinaintea mea, dar eu ştiu mai bine ce fel de minciună e asta. Preţul îngrozitor pe care au fost nevoiţi să-l plătească bărbaţii pentru mândria de care au dat dovadă.

Mi-e teamă să-l ţin iarăşi în mână.

Se încolăceşte sub forma lamei curbate cu un şuierat ce seamănă cu sunetul de împerechere al viperelor. Când am văzut-o ultima dată, lama era netedă şi goală, acum însă e plină de imagini încrustate în metalul alb. O înclin, astfel încât să văd mai bine formele înfăţişate chiar sub plăsele. Mă uit ameţit. Eo îmi întoarce privirea. O imagine a ei încrustată în metal. Artistul nu a surprins-o pe eşafod, în clipa care o va defini pentru totdeauna în ochii celorlalţi, ci în intimitate, ca pe fata pe care o iubeam. Aplecată, cu părul ce-i ajunge până la umeri ciufulit, culegând un haemanthus de pe jos, aruncând o privire furişă în sus, gata-gata să zâmbească. Deasupra imaginii ei îl văd pe tata cum o sărută pe mama în pragul uşii. Iar spre vârful lamei, Leanna, Loran şi eu alergând după Kieran printr-un tunel, purtând măşti de Octobernacht. Copilăria mea.

Cel care a făcut asta mă cunoaşte.

— Auriii îşi sculptează faptele de arme pe săbii. Rahaturile lor grandioase şi violente. Dar Ares s-a gândit că tu ai prefera să-i vezi pe

oamenii pe care-i iubeşti, zice Holiday încet din spatele lui Trigg şi aruncă o privire spre uşă.

— Ares e mort, spun.

Mă uit la fetele lor, căutând semnele înşelătoriei. Răutatea din ochii lor.

— V-a trimis Şacalul. E o şmecherie. O capcană. Ca să vă conduc la baza Fiilor.

Strâng mai tare briciul în mână.

— Ca să vă folosiţi de mine. Mă minţiţi.

Holiday face un pas în spate, precaută din cauza armei mele. Trigg încă e cutremurat de acuzaţii.

— Să te minţim? Pe tine? Ne-am da viaţa pentru tine, domnule. Ne-am fi dat-o şi pentru Persefona… Eo.

Se luptă să-şi găsească cuvintele, lăsându-mi impresia că e obişnuit mai degrabă să o lase pe sora lui să fie cea care vorbeşte.

— Te aşteaptă o armată dincolo de zidurile astea – înţelegi asta? O armată îşi aşteaptă… sufletul să se întoarcă în mijlocul ei.

Se apleacă spre mine cu o expresie rugătoare, în timp ce Holiday se uită spre uşă.

— Noi suntem din Pacifica de Sud, din fundul Pământului. Credeam că o să mor acolo păzind silozuri de grâne. Şi iată-mă aici. Pe Marte. Singura noastră misiune e să te ducem acasă…

— Am întâlnit mincinoşi mai buni decât tine, mârâi eu.

— Gata cu asta, zice Holiday şi scoate datapad-ul.

Trigg încearcă s-o împiedice.

— Ares a zis că doar pentru urgenţe. Dacă ne detectează semnalul…

— Uită-te la el. E o urgenţă.

Holiday îşi desface datapad-ul şi mi-l aruncă. A iniţiat un apel către un alt dispozitiv. Ecranul clipeşte albastru, aşteptând ca celălalt să răspundă. Îl răsucesc în mână şi deodată apare în aer o hologramă a unui coif cu ţepi, de dimensiunea pumnului meu. Din spatele căştii se văd strălucind doi ochi roşii ameninţători.

— Fitchner?

— Mai încearcă o dată, tâmpitule, murmură vocea.

Nu se poate.

— Sevro?

— Ohoho, băieţaş, arăţi de parc-ai fi fost fătat de-un schelet dezmembrat.

— Eşti în viaţă…

Coiful holoramei se dă la o parte dezvăluind chipul ascuţit al prietenului meu. Îmi zâmbeşte arătându-şi dinţii ca de ferăstrău. Imaginea pâlpâie.

— Nu există Pixie pe lumea asta în stare să mă omoare pe mine, chicoteşte el. Acum e timpul să vii acasă, Secerătorule. Eu nu pot să

vin după tine. Trebuie să vii tu la mine. Înţelegi?

— Cum? îl întreb ştergându-mi lacrimile.

— Ai încredere în Fiii pe care i-am trimis. Poţi să faci asta?

Mă uit la cei doi fraţi şi dau din cap.

— Şacalul… i-a prins pe ai mei.

— N-a prins pe nimeni scârba aia canibală. Familia ta e cu mine. I-am luat din Lykos după ce te-au înhăţat. Mama ta aşteaptă să te vadă.

Încep iar să plâng. Uşurarea mă copleşeşte.

— Dar trebuie să te-aduni, băieţaş. Şi să te pui în mişcare.

Se uită într-o parte spre cineva, apoi îmi spune:

— Dă-mi-o pe Holiday. Cât mai curat, dacă se poate, îi spune. Dacă nu, escaladarea. S-a-nţeles?

— S-a-nţeles!

— Rupeţi lanţurile!

— Rupeţi lanţurile! repetă cei doi Cenuşii în timp ce imaginea pâlpâie şi se stinge.

— Priveşte dincolo de Culorile noastre, îmi spune Holiday.

Îşi întinde mâna tatuată şi mă uit la Sigiliile Cenuşii încrustate în piele, apoi îi cercetez chipul deschis, plin de pistrui. Are un ochi bionic, iar cu celălalt nu clipeşte. Cuvintele lui Eo sună atât de diferit rostite de ea. Şi totuşi, cred că a sosit timpul să devin din nou stăpân pe sufletul de altădată. Nu şi pe minte. Încă e plină de crăpături. Întunericul şerpuitor, plin de îndoieli. Simt speranţa însă. Mă agăţ cu disperare de mâna femeii.

— Rupeţi lanţurile! rostesc răguşit. Va trebui să mă căraţi, spun privindu-mi picioarele neputincioase. Nu pot sta în picioare.

— De-aia ţi-am adus un mic cocteil, zice Holiday şi scoate o seringă.

— Ce-i asta?

— Schimbul de ulei, râde Trigg. Serios, prietene, chiar nu trebuie să ştii. Rahatul ăsta poate să dea viaţă unui cadavru, rânjeşte el.

— Dă-i bătaie, spun şi întind încheietura.

— O să te doară, mă avertizează Trigg.

— E băiat mare, zice Holiday apropiindu-se.

— Domnule…

Trigg îmi întinde una dintre mănuşile lui.

— Strânge asta între dinţi.

Ceva mai ezitant, strâng între dinţi bucata de piele pătată de sare şi-i fac semn din cap lui Holiday. Se-ntinde peste încheietura mea şi-mi înfige seringa direct în inimă. Metalul perforează carnea şi conţinutul se goleşte până la capăt.

— Băga-mi-aş! încerc să urlu, dar nu se aude decât un gâlgâit.

Focul îmi dansează în vene, îmi simt inima un piston ce-l declanşează. Mă uit în jos, aşteptând să o văd sărindu-mi din piept. Îmi simt fiecare muşchi. Fiecare celulă din corp îmi explodează,

pulsează cu energie cinetică. Icnesc. Mă prăbuşesc, încleştându-mi mâinile de piept. Gâfâi. Scuip fiere. Lovesc podeaua cu pumnul. Cenuşiii se îndepărtează de corpul meu cuprins de convulsii. Mă reped spre scaun, smulgându-l pe jumătate din şuruburile care-l ţintuiesc de podea. Dau drumul unui şuvoi de înjurături care l-ar face până şi pe Sevro să roşească. Apoi mă uit spre cei doi, tremurând din toate încheieturile:

— Ce-a… fost… asta?

Holiday se străduieşte să nu izbucnească-n râs.

— Mama îi zice muşcătură de şarpe. La ce metabolism ai tu, efectul o să dureze doar treizeci de minute.

— Mama voastră a făcut asta?

Trigg ridică din umeri.

— Suntem de pe Pământ.

4. Celula 2187

Mă escortează pe coridoare ca pe un prizonier. Capul acoperit de glugă. Mâinile prinse la spate în cătuşe neîncuiate. Fratele în stânga, sora în dreapta, amândoi sprijinindu-mă. Muşcătura de şarpe mă ajută să merg, dar nu prea bine. Corpul, oricât de pompat cu droguri, e tot moale ca un maldăr de rufe ude. Abia dacă-mi simt degetul zdrobit sau picioarele slăbănoage. Îmi târşâi încălţările subţiri de prizonier pe podea. Simt cum mi se învârteşte capul, dar creierul îmi lucrează cu o viteză ameţitoare. Îmi muşc limba ca nu cumva să încep să şoptesc şi ca să-mi amintesc că nu mai sunt singur în beznă. Merg de-a lungul unui culoar de ciment. E drumul spre libertate. Spre familia mea, spre Sevro.

Nimeni de aici nu va îndrăzni să oprească doi dragoni din Legiunea a XIII-a, nu când au permis de trecere şi Aja însăşi se află aici. Mă îndoiesc că majoritatea soldaţilor din armata Şacalului ştiu că sunt încă în viaţă. O să-mi vadă statura, paloarea cadaverică şi o să presupună că sunt vreun amărât de prizonier Obsidian. Totuşi, le simt ochii aţintiţi asupra mea. Paranoia pune stăpânire pe mine. „Ştiu. Ştiu de cadavrele lăsate în urmă. Cât o să mai dureze până o să deschidă uşa aia? Cât o să mai dureze până când ne vor prinde?" Creierul meu caută cu înfrigurare sfârşituri posibile pentru toate astea. Analizează şansele ca totul să se sfârşească prost. Drogurile. E doar din cauza drogurilor.

— N-ar trebui să urcăm? întreb în timp ce coborâm cu un lift gravitaţional şi mai adânc în inima muntelui în care se află închisoarea citadelei. Sau e vreun hangar subteran acolo?

— Ai ghicit, domnule, îmi răspunde Trigg impresionat. Ne aşteaptă o navă.

Holiday scoate arma.

— Trigg, ai ceva maro sub nas. Fix… acolo.

— Tacă-ţi gura. Nu eu am roşit când l-am văzut dezbrăcat.

— Eşti sigur, copilaşu'? Ciocu' mic.

Liftul gravitaţional încetineşte şi îi simt pe cei doi fraţi cum se încordează. Aud cum îşi încleştează degetele pe trăgacele armelor. Se deschide uşa şi ni se alătură cineva.

— *Dominus,* i se adresează Holiday cu mult calm nou-venitului, în timp ce mă-mpinge într-o parte ca să-i facă loc.

Cizmele pe care le poartă sunt suficient de grele cât să aparţină unui Auriu sau unui Obsidian, dar Cenuşiii nu i s-ar adresa niciodată unui Obsidian cu „dominus", iar un Obsidian n-ar mirosi în veci a cuişoare şi-a scorţişoară.

— Sergent.

Vocea mă străpunge. Îi aparţine omului care cândva îşi făcea coliere din urechi omeneşti. Vixus. Un membru al vechii bande a lui Titus. A fost implicat în masacrul din ziua Triumfului. Stau cât mai ferit într-un colţ al liftului care se pune în mişcare, începând iar să coboare. Vixus o să mă recunoască. O să mă dibuiască. O face chiar acum, se uită la noi. Aud cum îi foşneşte gulerul hainei.

— Legiunea a XIII-a? întreabă Vixus după o clipă – probabil observându-le tatuajele de pe gât. Sunteţi ai lui Aja sau ai tatălui ei?

— Ai Furiei, în misiunea asta, *dominus,* răspunde Holiday imperturbabilă. Dar am servit sub Lordul Cenuşă.

— Deci aţi participat la Bătălia de la Deimos de anul trecut?

— Da, *dominus.* Am fost cu Grimmus în avangardă în naveta-căpuşă trimisă să-i omoare pe Telemanus înainte ca Fabii să-i facă scăpaţi pe ei şi nava lui Arcos. Fratele meu l-a rănit pe bătrânul Kavax în umăr. Aproape că-l doborâse când Augustus şi nevasta lui Kavax ne-au atacat echipa.

— Măi să fie, exclamă Vixus aprobator. Aţi fi primit un afurisit de premiu şi jumătate. Ai fi putut să-ţi mai adaugi o lacrimă pe faţă, legionarule. L-am vânat şi eu pe câinele ăla Obsidian cu Legiunea a VII-a. Lordul Cenuşă oferea un premiu mare cui avea să-i aducă sclavul înapoi.

Trage ceva pe nas. Pare să fie una dintre substanţele de care Tactus era atât de ataşat.

— Şi ăsta cine e?

Se referă la mine.

Îmi aud inima bubuindu-mi în piept.

— Un dar din partea Pretorului Grimmus în schimbul… *pachetului* pe care-l duce acasă, spune Holiday. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun, domnule.

— Un pachet. Mai degrabă o jumătate de pachet, chicoteşte Vixus la propria-i glumă. Cineva cunoscut?

Se-ntinde şi-mi atinge marginea glugii cu mâna. Mă feresc.

— Un Urlător ar fi nemaipomenit. Pietricică? Clovnul? Nu, e prea înalt.

— Un Obsidian, zice Trigg repede. Aş fi vrut eu să fie un Urlător.

— Îîh, exclamă Vixus şi-şi trage mâna de parcă s-ar fi contaminat cu ceva. Stai.

I-a venit o idee.

— Îl putem băga în celulă cu târfa aia de Julii. Să se bată pentru mâncare. Ce ziceţi, Treişpe? Vreţi să vă distraţi puţin?

— Trigg, ocupă-te de cameră, se aude glasul meu de sub glugă.

— Ce? întreabă Vixus întorcându-se spre mine.

Poc. Se declanşează un câmp de bruiaj.

Mă mişc, neîndemânatic, dar rapid. Îmi smulg mâinile din cătuşe. Cu o mână scot la iveală briciul ascuns, iar cu cealaltă îmi trag gluga de pe cap. Îl înjunghii pe Vixus în umăr. Îl ţintuiesc de perete şi-i dau un cap în gură. Dar nu mai sunt cel care eram, nici măcar ajutat de narcotice. Mi înceţoşează vederea. Mă clatin. El nu, şi, înainte să pot reacţiona, înainte să reuşesc măcar să văd clar, Vixus îşi scoate şi el briciul.

Holiday mă apără aşezându-se între noi şi împingându-mă într-o parte. Cad. Trigg, în schimb, e mai rapid; scoate arma lui cu gloanţe şi i-o îndeasă lui Vixus în gură. Auriul încremeneşte, cu ochii holbaţi şi limba lipită de ţeava metalică. Briciul i se opreşte la câţiva centimetri de gâtul lui Holiday.

— Şşşt, şopteşte Trigg. Lasă briciul.

Vixus se supune.

— Ce e-n capul tău? mă întreabă Holiday furioasă.

Are respiraţia întretăiată, dar mă ajută să mă ridic. Încă mai simt că mi se-nvârteşte capul. Îmi cer scuze. Am făcut un gest prostesc. Reuşesc să mă ţin pe picioare şi mă uit la Vixus, care mă priveşte îngrozit. Îmi tremură picioarele şi sunt nevoit să mă sprijin de una dintre balustradele liftului gravitaţional. Am palpitaţii din cauza drogului care mi se răspândeşte în sistem. Ce prostie din partea mea să încerc să mă lupt. Ce prostie să folosesc un câmp de bruiaj. Verzii care urmăresc imaginele vor pune totul cap la cap. Vor trimite câţiva Cenuşii să cerceteze camera de procesare. Vor găsi cadavrele.

Încerc să-mi pun ordine în învălmăşeala de gânduri. Mă concentrez.

— Victra e în viaţă? reuşesc să articulez.

Trigg îi scoate arma din gură lui Vixus doar cât să poată răspunde. Nu o face. Nu încă.

— Ştii ce mi-a făcut Şacalul? îl întreb.

După un moment în care se încăpăţânează să nu coopereze, Vixus face semn din cap că da.

— Şi…

Încep să râd. Hohotele iau amploare ca o crăpătură în gheaţă, tot mai puternice şi mai zgomotoase, ameninţând să se spargă într-o mie de alte hohote, până îmi muşc limba ca să le pun capăt.

— Şi… încă mai ai tupeul să mă faci să te-ntreb de două ori?

— E în viaţă.

— Secerătorule… în curând o să vină după noi. Şi-au dat seama de bruiaj, zice Holiday uitându-se la camera minusculă din tavanul liftului. Nu putem schimba planul.

— Unde e? îl întreb pe Vixus răsucind briciul. Unde e?

— Etajul 23, celula 2187, şuieră Vixus de durere. Ar fi înţelept să nu mă ucizi. Ai putea să mă laşi în celula ei. Evadează. Îţi pot spune care e cea mai bună cale, Darrow.

Venele şi muşchii de sub pielea de pe gât îi tresar şi se mişcă asemenea unor şerpi în nisip. N-are niciun dram de grăsime pe el.

— N-o să ajungi prea departe cu doi Pretorieni trădători. E o armată întreagă pe muntele ăsta. În oraş şi pe orbită sunt mai multe legiuni. Treizeci de Războinici Însemnaţi. În sudul Atticii sunt Călăreţii Oaselor. Îi mai ţii minte? mă întreabă făcând semn cu capul spre craniul de şacal pe care-l are prins pe reverul uniformei.

— N-avem nevoie de el, izbucneşte Trigg, cu degetul pe trăgaciul armei.

— Oh? chicoteşte Vixus, mai sigur pe el, acum că mi-a simţit slăbiciunea. Şi ce-o să faceţi împotriva unui cavaler Olimpic, fraiere? Ah, stai. Sunt doi Cavaleri aici, nu-i aşa?

Holiday pufneşte.

— Acelaşi lucru pe care l-ai face şi tu, cosiţe aurii. Am fugi.

— Etajul 23, îi spun lui Trigg.

Trigg manevrează butoanele de control ale liftului, deviind de la ruta stabilită. Deschide o hartă pe datapad şi o analizează rapid împreună cu Holiday.

— Celula 2187 este… aici. O să fie un cod de acces. Camere.

— Prea departe de zona de evacuare, zice Holiday cu asprime. Dacă mergem acolo, suntem terminaţi.

— Victra e prietena mea, îi spun. Credeam că a murit, dar a reuşit să supravieţuiască după ce a fost împuşcată de sora ei. N-o las aici.

— N-avem de ales, zice Holiday.

— Întotdeauna ai de ales, zice Trigg şi cuvintele lui îmi par nevolnice până şi mie.

— Uită-te la tine, omule. Eşti vai de tine!

— Lasă-l în pace, Holi, intervine Trigg.

— Târfa aia Aurie nu e de-a noastră! N-o să mor pentru ea.

Dar Victra ar muri pentru mine. Acolo, în beznă, m-am gândit la ea. La bucuria copilărească din ochii ei din clipa când, în biroul Şacalului, i-am dat sticluţa cu petrichor, cu mireasma ce pluteşte după ploaie. „N-am ştiut. Darrow, n-am ştiut.” – au fost ultimele cuvinte pe care mi le-a spus după ce Roque ne-a trădat. În jur numai moarte, un glonţ îi străpunsese spatele şi tot ce-şi dorea era să nu gândesc ceva rău despre ea la sfârşit.

— N-o să-mi abandonez prietena, repet sentenţios.

— Vin cu tine, îngaimă Trigg. Orice vrei tu, Secerătorule. Sunt al tău.

— Trigg, şopteşte Holiday. Ares a zis…

— Nu Ares va schimba lumea. El poate s-o facă, zice Trigg făcând semn din cap spre mine. Mergem cu el.

— Şi dacă ratăm ocazia?

— Creăm alta.

În ochii lui Holiday nu se citeşte nimic. Cunosc privirea asta. Nu-l vede pe fratele ei cum îl văd eu. Nu e un mercenar, un asasin. Pentru ea e tot băieţelul alături de care a copilărit.

— Bine. Mă bag, zice ea fără tragere de inimă.

— Ce facem cu Auriul? întreabă Trigg.

— Dacă introduce codurile, trăieşte, îi spun. Dacă încearcă ceva, împuşcă-l.

Ieşim din lift la etajul douăzeci şi trei. Mi-am pus iar gluga, şi Holiday mă ghidează, în vreme ce Vixus ne conduce pe coridoare ca şi cum ne-ar escorta spre o celulă, urmat îndeaproape de Trigg, care stă cu arma pregătită. Pe coridoare e linişte. Se aude doar ecoul paşilor noştri. Nu văd nimic prin glugă.

— Aici e, spune Vixus când ajungem în faţa uşii.

— Bagă codul, dobitocule, îi ordonă Holiday.

Vixus introduce codul şi uşa se deschide cu un scârţâit. În jurul nostru izbucnesc tot soiul de zgomote. O pârâială îngrozitoare venind dinspre difuzoare nevăzute. În celulă e teribil de frig, totul e albit de chiciură. Din tavan străluceşte o lumină atât de puternică, încât nu mă pot uita direct spre ea. Prizoniera costelivă a celulei zace într-un colţ, în poziţie fetală, cu faţa la perete. Are spatele plin de arsuri şi urme de bici. Părul blond încâlcit care-i acoperă faţa e tot ce o apără de lumina orbitoare. N-aş putea să-mi dau seama cine e dacă n-aş vedea cele două cicatrice lăsate de gloanţe între omoplaţi, în şira spinării.

— Victra! strig, încercând să acopăr zgomotul.

Nu mă aude.

— Victra! strig din nou, chiar când pârâitul se opreşte, fiind înlocuit de sunetul unei inimi care bate.

O torturează cu zgomote şi lumini. Senzaţii. Exact opusul chinurilor mele. Acum mă aude şi-şi întoarce capul spre mine. Ochii ei aurii privesc cu sălbăticie printre şuviţele de păr încâlcite. Nici măcar nu-mi dau seama dacă mă recunoaşte. Îndrăzneala cu care Victra îşi arăta pe vremuri goliciunea a pierit. Se acoperă, cu un gest ce trădează vulnerabilitatea. E îngrozită.

— Ridic-o în picioare, zice Holiday şi-i dă un brânci lui Vixus, care cade pe burtă. Trebuie să plecăm.

— E paralizată, spune Trigg. Nu-i aşa?

— Rahat. O s-o cărăm noi atunci.

Trigg dă să se apropie iute de Victra. Îmi proptesc palma în pieptul lui, oprindu-l. Chiar şi în starea în care e, Victra tot ar putea să-i smulgă braţele. Ştiind cât de îngrozit am fost eu când m-au scos din temniţă, mă apropii încet de ea. Teama pe care o simt la rândul meu e reprimată undeva într-un colţ al minţii, furia luându-i locul când văd ce a putut să-i facă propria ei soră. Ştiind că toate astea s-au întâmplat din vina mea.

— Victra, sunt eu. Sunt Darrow.

Nu pare să mă fi auzit. Mă ghemuiesc lângă ea.

— O să te scoatem de aici. Te putem ridica…

Se-ntinde spre mine. Îşi ia avânt cu braţele.

— Scoate-ţi masca! urlă Victra. Scoate-ţi masca!

Continuă să se zbată până când Holiday face un salt şi-i propteşte în ceafă arma cu electroşocuri. Electricitatea nu e de-ajuns.

— Jos! strigă Holiday.

Victra o loveşte drept în piept, prin armura de duro-plastic, făcând-o pe Cenuşie să se izbească de peretele aflat câţiva metri mai în spate. Trigg o împuşcă pe Victra în coapsă cu două tranchilizante lansate de carabina lui multifuncţională. Reuşeşte să o pună jos. Dar ea continuă să icnească şi să mă urmărească cu ochii mijiţi până când, în cele din urmă, îşi pierde cunoştinţa.

— Holiday… zic eu.

— Sunt bine, mormăie ea ridicându-se.

Armura are o urmă de pumn chiar în mijloc.

— Pixie asta loveşte bine, zice ea admirând îndoitura. Armura asta ar trebui să reziste la raiduri.

— Genetica familiei Julii, mormăie Trigg.

O ridică pe Victra pe un umăr şi porneşte după Holiday pe coridor, pocnind din degete spre mine ca să mă grăbesc să-i urmez. Îl lăsăm pe Vixus în celulă zăcând pe burtă. Viu, aşa cum i-am promis.

— O să te găsim, zice el ridicându-se în picioare în timp ce dau să închid uşa după mine. Ştii că o să te găsim. Spune-i micuţului Sevro că venim. Un Barca s-a dus. Urmează şi celălalt.

— Ce-ai zis? îl întreb.

Intru înapoi în celulă şi în ochi i se aprinde un fior de groază. Aceeaşi groază pe care trebuie să o fi simţit şi Lea cu ani în urmă în timp ce Antonia şi Vixus o torturau ca să mă facă să ies la iveală. El a râs atunci când sângele ei s-a scurs în pământ. La fel şi când prietenii mei au murit în grădină. Vrea să mă facă să-l cruţ acum ca să poată ucide în continuare. Răul se hrăneşte cu milă.

Îmi transform briciul în lama curbată.

— Te rog, mă imploră el acum.

Buzele subţiri îi tremură şi arată la fel de neajutorat ca un băieţel când îşi dă seama ce greşeală a făcut. Undeva, cineva îl iubeşte. Şi-l aminteşte ca pe un copilaş pus pe şotii sau adormit în leagăn. De-ar fi rămas acel copil. De-am fi rămas cu totii.

— Ai milă, Darrow, tu nu eşti un ucigaş. Tu nu eşti Titus.

Sunetul inimii care bate e tot mai puternic. Lumina albă îi profilează umbra pe perete.

Vrea milă.

Mila mea a rămas pierdută în întuneric.

Eroii din cântecele Roşiilor au milă, onoare. Îi lasă pe duşmani în viaţă, cum l-am lăsat şi eu pe Şacal, ca să rămână nepătaţi de păcat. Lasă-l pe răufăcător să fie cel rău. Lasă-l pe el să poarte veşmântul negru şi să mă înjunghie când îi întorc spatele, ca să mă pot întoarce şi să-l ucid atunci, dobândind satisfacţie fără a avea parte şi de vinovăţie. Dar nu suntem într-un cântec. Suntem în război.

— Darrow…

— Vreau să-i trimit un mesaj Şacalului prin tine.

Îi tai gâtul. Şi când Vixus se prăbuşeşte şi viaţa se scurge din el, ştiu că-i e frică fiindcă nu-l aşteaptă nimic dincolo. Sângele îi gâlgâie. Scânceşte înainte să-şi dea duhul. Şi eu nu simt nimic.

Peste sunetul inimii care bate, răzbate ţipătul ascuţit al sirenelor.

5. Planul C

— Rahat, zice Holiday. Ţi-am zis că n-avem timp.

— Stăm bine, spune Trigg.

Suntem cu toţii în lift. Victra e întinsă pe podea. Trigg o îmbracă în pelerina lui neagră de ploaie ca să-i dea o înfăţişare cât de cât decentă. Mi s-au albit încheieturile.

Sângele lui Vixus picură peste imaginea încrustată a copiilor care se joacă în tunel. Şiroieşte mai jos peste imaginea părinţilor mei şi pătează în roşu părul lui Eo înainte să apuc să şterg lama de salopeta de prizonier. Uitasem cât de uşor e să iei viaţa cuiva.

— Trăieşte doar pentru tine, mori singur, zice Trigg. Ai crede că, la dimensiunea creierelor lor, ar trebui să aibă mai multă minte să nu se comporte ca nişte nenorociţi. Îmi cer scuze că sunt aşa afurisit, domnule, zice el privindu-mă cu ochi duri. Adică, dacă ţi-a fost prieten…

— Prieten? clatin eu din cap. Vixus n-a avut prieteni. Mă aplec şi-i dau Victrei într-o parte părul care-i acoperă faţa. Doarme liniştită sprijinită de perete. Are obrajii scofâlciţi de inaniţie. Buzele subţiate şi triste. Însă trăsăturile ei mai păstrează chiar şi acum o frumuseţe dramatică. Mă întreb ce i-au făcut. Biata femeie, mereu atât de puternică, atât de îndrăzneaţă, dar numai pentru a-şi ascunde bunătatea. Mă întreb dacă i-a mai rămas vreun strop.

— Eşti bine? mă întreabă Trigg.

Nu-i răspund.

— A fost iubita ta?

— Nu.

Îmi ating barba care-mi acoperă faţa. Urăsc cum pute şi cum mă zgârie. Mi-aş fi dorit ca Danto să mi-o fi ras.

— Nu sunt bine.

Nu simt speranţă. Nu simt dragoste.

Nu când văd ce i-au făcut Victrei, ce mi-au făcut mie.

Ura e cea care a pus stăpânire pe mine.

Urăsc şi ceea ce am devenit. Simt privirea lui Trigg aţintită asupra mea. Ştiu că e dezamăgit. Voia să-l vadă pe Secerător. Iar eu sunt doar o coajă uscată. Îmi trec degetele de-a lungul coastelor. Atât de multe lucruri fragile. Le-am promis prea mult acestor Cenuşii. Le-am promis tuturor prea mult, mai ales Victrei. Ea mi-a fost credincioasă. Eu ce am fost pentru ea în afară de încă o persoană care a folosit-o? Încă o persoană împotriva căreia mama ei a instruit-o ca să fie pregătită să i se opună.

— Ştii de ce avem nevoie? întreabă Trigg.

Îl privesc încordat.

— Dreptate?

— O bere rece.

Izbucnesc în râs. Prea tare. Mă sperii eu însumi de zgomot.

— Rahat, şopteşte Holiday, în timp ce manevrează cu repeziciune butoanele liftului. Rahat. Rahat…

— Ce e? întreb.

Am rămas blocaţi între etajele douăzeci şi patru şi douăzeci şi cinci. Holiday loveşte butoanele, când deodată liftul porneşte în jos.

— Au preluat controlul asupra liftului… zice ea şi oftează din rărunchi, uitându-se la mine. Ne duc la primul etaj. Rahat. Rahat. Rahat. O să ne aştepte cu mercenari, poate cu Obsidieni… poate Aurii. Ştiu că eşti aici, înăuntru, adaugă după o scurtă pauză.

Mă străduiesc să mă împotrivesc disperării care e gata să mă cuprindă. Nu mă întorc înapoi. Fie ce-o fi. O omor pe Victra şi mă sinucid înainte să-i las să pună mâna pe noi.

Trigg se uită peste umărul surorii lui.

— Poţi să spargi sistemul?

— Când mama dracului crezi c-am învăţat să fac asta?

— Ce bine ar fi fost dacă era Ephraim aici. El ar fi ştiut.

— Ei, eu nu sunt Ephraim.

— Şi dacă încercăm să ne căţărăm?

— Numai dacă vrei să ajungi doar o urmă pe perete.

— Înseamnă că ne rămâne o singură opţiune. Nu? Planul C, zice el căutându-se prin buzunare.

— Urăsc Planul C.

— Da, ce să zic. E timpul să facem şi chestii nasoale, scumpo. Alegem calea neortodoxă.

— Care-i Planul C? îl întreb repede.

— Escaladarea conflictului, zice Trigg şi-şi activează dispozitivul de comunicare.

Pe ecran încep să pâlpâie codurile în timp ce se conectează la o frecvenţă securizată.

— Avangarda către Wrathbone, mă auzi? Avangarda către…

— Wrathbone, te aud, răsună o voce fantomatică. Cer codul de acces Echo. Terminat.

Trigg citeşte de pe datapad:

— 13439283. Terminat.

— Codul e corect.

— Apelăm la planul de rezervă de retragere în cinci minute. Am luat prinţesa şi pe încă cineva în etapa a doua.

O clipă de tăcere pe cealaltă linie, apoi uşurarea din voce se aude chiar şi prin pârâielile staţiei.

— Aţi anunţat târziu.

— Omorul nu e chiar o chestiune tocmai punctuală.

— Fiţi acolo în zece minute. Ţine-l în viaţă.

Conexiunea se întrerupe.

— Amatori afurisiţi, mormăie Trigg.

— Zece minute, repetă Holiday.

— Am fost şi-n situaţii mai nasoale.

— Când?

El nu-i răspunde.

— Ar fi trebuit să mergem la afurisitul ăla de hangar şi gata.

— Ce pot să fac? întreb, simţindu-le frica. Pot să v-ajut?

— Nu muri, zice Holiday în timp ce-şi dă jos din spate rucsacul. Altfel totul e-n zadar.

— Va trebui să-ţi cari prietena, îmi spune Trigg şi începe să-şi dea jos diverse echipamente de pe el, păstrând doar armura.

Scoate din rucsac două arme vechi – două pistoale care completează puşca multifuncţională pe gaz. Îmi întinde un pistol. Mâinile îmi tremură. N-am mai atins o armă cu gloanţe de când aveam şaisprezece ani şi mă antrenam cu Fiii. Sunt extrem de ineficiente şi grele, iar din cauza reculului nu sunt foarte precise.

Holiday scoate din rucsacul ei o cutie mare de plastic. Degetele i se opresc o clipă pe încuietoare.

Deschide apoi cutia şi scoate un cilindru metalic care are în centru o bilă de mercur ce se roteşte. Mă holbez la dispozitiv. Dacă Societatea ar prinde-o cu aşa ceva, n-ar mai vedea lumina zilei. Categoric ilegal. Arunc o privire spre tabloul de comandă al liftului gravitaţional. Mai avem zece etaje până jos. Holiday strânge în mână o telecomandă pentru dispozitiv. Opt etaje.

O să ne aştepte Cassius? Aja? Şacalul? Nu. Probabil sunt pe navă, pregătindu-se pentru cină. Şacalul îşi vede de viaţa lui. Nu o să ştie că alarma s-a dat din cauza mea. Şi chiar când vor afla, vor fi cu un pas în urmă. Dar avem de ce ne teme chiar dacă nu vine niciunul dintre ei. Un Obsidian i-ar putea sfâşia pe cei doi fraţi cu mâinile goale. Trigg ştie asta. Închide ochii şi-şi atinge pieptul în patru puncte, făcând semnul crucii. În lumina slabă se zăreşte strălucirea palidă a unei verighete. Holiday observă gestul, dar nu-l imită.

— Asta-i meseria noastră, îmi şopteşte ea. Aşa că înghite-ţi mândria. Stai în spatele nostru şi lasă-ne pe mine şi pe Trigg să acţionăm.

Trigg îşi trosneşte gâtul şi-şi sărută inelul de pe mâna stângă, ascuns de mânuşă.

— Stai aproape, fix în fundul meu. Nu te ruşina!

Mai avem trei etaje.

Holiday are pregătită o armă pe gaz în mâna dreaptă, ţine degetul mare de la mâna stângă pe butonul telecomenzii şi continuă să mestece gumă, concentrată. Mai avem un etaj. Încetinim. Stăm cu

ochii pe uşile duble. O ţin pe Victra în spate, şi-i trec picioarele pe sub subsuorile mele.

— Te iubesc, puştiule, zice Holiday.

— Şi eu te iubesc, surioară, îi şopteşte Trigg cu voce dură şi mecanică.

Mi-e mai frică decât mi-a fost când stăteam într-o carapace-stelară în anticamera tubului-de-lansare, înaintea Ploii. Nu mă tem doar pentru mine, ci şi pentru Victra şi pentru aceşti doi fraţi. Vreau să rămână în viaţă. Vreau să-mi povestească despre Pacifica de Sud. Vreau să ştiu cu ce şotii îşi surprindeau mama. Dacă au avut câine, dacă locuiau la ţară sau la oraş…

Liftul gravitaţional se opreşte cu un şuierat.

Luminile uşilor pâlpâie. Iar uşile groase din metal care ne despart de un pluton al trupelor de elită ale Şacalului se deschid. Două grenade de manevră se izbesc de pereţi. *Bip. Bip.* Holiday apasă butonul dispozitivului. Implozia puternică sfâşie liniştea liftului când impulsul electromagnetic invizibil erupe din detonatorul de la picioarele noastre. Efectul grenadelor e anihilat. Luminile se sting şi în lift, şi în afara lui. Şi toţi Cenuşiii care ne aşteaptă în faţa uşilor cu armele lor hi-tech cu impuls electromagnetic şi toţi Obsidienii cu armurile lor cu dispozitive electronice şi căşti şi aparate de filtrare sunt loviţi drept în faţă de o tehnologie primitivă.

Dar armele antice ale lui Holiday şi Trigg încă funcţionează. Ies amândoi din lift pe coridorul de piatră, cocoşaţi de greutatea armelor, ca nişte gargui diabolici. E măcel. Doi lunetişti profesionişti trag de aproape cu armele lor cu gloanţe în plutoanele de Cenuşii lipsiţi de apărare de pe coridoare. N-au unde să se adăpostească. Explozii. Zgomotele înfricoşătoare ale armelor de calibru mare. Îmi clănţăne dinţii. Rămân încremenit în lift până când Holiday ţipă la mine şi atunci mă grăbesc să-l ajung pe Trigg, ducând-o pe Victra în spate.

Holiday lansează o grenadă veche, cum nu se mai fabrică, şi doboară trei Obsidieni. *Baaaaang.* În tavan apare o gaură. Plouă cu moloz. Praf. Din camera de deasupra cad scaune şi câţiva Arămii, prăbuşindu-se în mijlocul luptei.

Intru în hiperventilaţie. Capul unui bărbat se smuceşte în spate. Corpul i se rostogoleşte pe podea. O Cenuşie fuge de-a lungul culoarului încercând să găsească un loc unde să se ascundă. Holiday o împuşcă în şira spinării. Femeia se prăbuşeşte ca un copil care alunecă pe gheaţă. Toată lumea e-n mişcare. Un Obsidian atacă din lateral.

Trag cu pistolul, ochesc teribil de prost. Glonţul îi pătrunde prin armură. Bărbatul de două sute de kilograme ridică un topor ionic, a cărui baterie a murit, dar cu lama încă ascuţită. Scandează răguşit incantaţia de război a Obsidienilor, când prin cască îi ţâşneşte un şuvoi roşu de sânge. I-a intrat un glonţ în globul ocular. Se clatină,

alunecă. Aproape mă doboară. Trigg trece la următoarea ţintă, trimiţând proiectilele de metal în oameni la fel de răbdător ca un meşteşugar care bate cuie într-o scândură. Nici urmă de entuziasm. Nici urmă de artă. Doar antrenament şi fizică aplicată.

— Secerătorule, mişcă-ţi fundul! ţipă Holiday.

Mă trage pe un alt coridor, departe de haos, iar Trigg ne urmează, după ce aruncă o grenadă adezivă pe coapsa unui Auriu fără armură care se ferise de patru gloanţe. *Baaaang.* Oasele şi carnea se-mprăştie-n jur.

În timp ce fugim, cei doi fraţi îşi reîncarcă armele, în timp ce eu mă străduiesc să mă ţin pe picioare şi să nu leşin.

— La dreapta după cincizeci de paşi, apoi în sus pe scări! strigă Holiday. Avem şapte minute.

Coridoarele sunt bizar de tăcute. Nicio sirenă. Nicio lumină. Niciun zumzăit al aerului ventilat. Doar tropăitul bocancilor noştri şi strigăte în depărtare şi scârţâitul încheieturilor mele şi şuieratul plămânilor. Trecem pe lângă o fereastră. Pe cer zboară nave negre şi ameninţătoare. În locul unde altele au aterizat se văd flăcări. Transportoarele se opresc pe şinele magnetice. Singurele lumini care au rămas aprinse sunt pe cele două vârfuri mai îndepărtate. În curând vor apărea întăririle, echipate corespunzător, dar nu vor şti ce a cauzat toate astea. Nu vor şti unde să caute. Având camerele de supraveghere şi scanerele biometrice moarte, Cassius şi Aja nu ne vor putea găsi. Asta ar putea fi salvarea noastră.

Urcăm scările în fugă. Mi se pune un cârcel în pulpa dreaptă şi în tendon. Icnesc şi sunt cât pe ce să cad. Îmi sprijin aproape toată greutatea pe Holiday. Gâtul ei puternic îmi susţine braţul. Din spate, de la capătul scării lungi de marmură, ne zăresc trei Cenuşii. Holiday mă împinge într-o parte şi-i doboară pe doi dintre ei cu puşca, dar al treilea ripostează. Gloanţele muşcă din marmură.

— Au rezerve de gaz, urlă Holiday. Repede! Repede!

Mai facem de două ori la dreapta, trecem de câţiva oameni de Culori inferioare care rămân mască de uimire, traversăm câteva coridoare cu tavane înalte, statui greceşti şi galeriile unde Şacalul îşi păstrează artefactele furate, unde mi-a arătat cândva declaraţia lui Hancock şi capul ultimului conducător al Imperiului American.

Muşchii îmi ard. Mă lasă puterile.

— Aici! strigă Holiday în cele din urmă.

Ajungem la o uşă de serviciu dintr-un culoar lateral şi ieşim în aerul rece de afară. Vântul mă învăluie. Simt muşcătura dinţilor lui de gheaţă prin salopetă în timp ce ne împleticim toţi patru pe o pasarelă metalică ce înconjoară fortăreaţa Şacalului. În dreapta noastră, muntele pare că se predă în faţa edificiului de metal şi sticlă. În stânga e un hău de o mie de metri. Viscoleşte. Vântul urlă. Mergem mai

departe pe pasarelă, până ocolim jumătate din fortăreaţă, şi ajungem la un pod ce leagă muntele de o platformă abandonată de aterizare, ca un braţ scheletic cu un platou din ciment acoperit de zăpadă.

— Patru minute! ţipă Holiday şi mă ajută să traversez puntea spre platforma de aterizare.

Când ajungem, îmi dă drumul. O aşez pe Victra lângă mine. Cimentul e alunecos şi de un gri-cenuşiu din cauza stratului gros de gheaţă. Lângă fortificaţia de ciment înaltă până la talie ce desparte platforma de hăul de o mie de metri se adună troienele de zăpadă.

— Mai am opt'şpe gloanţe în încărcător, şase de rezervă, îi zice Trigg soră-sii. Şi-apoi gata.

— Eu doişpe, zice ea şi aruncă o canistră mică.

Canistra explodează şi un fum verzui se ridică în văzduh.

— Trebuie să apărăm podul.

— Am şase mine.

— Plantează-le.

Trigg o ia la fugă spre pod. La capătul lui se văd uşile încuiate ale unui adăpost mult mai mare decât pasarela de serviciu pe care am venit noi. Mă orbeşte zăpada şi tremur, dar o trag pe Victra lângă mine, mai aproape de zid, ca s-o protejez de vânt. Pelerina neagră de ploaie în care e îmbrăcată e plină de zăpadă. Fulgii plutesc asemenea cenuşii care a umplut văzduhul când Cassius, Sevro şi cu mine am ars citadela Minervei şi le-am furat bucătăreasa.

— O să fie bine, îi spun. O să reuşim.

Arunc o privire peste zidul scund spre oraşul de dedesubt. E ciudat de liniştit. Toate sunetele şi necazurile lui au fost amuţite de impulsul electromagnetic. Urmăresc cu privirea un fulg de zăpadă mai mare decât ceilalţi care pluteşte în derivă şi-mi aterizează pe mână.

Cum am ajuns aici? Un băiat din mină devenit un lord decăzut al războiului, care priveşte tremurând un oraş întunecat, sperând în ciuda a tot că se poate întoarce acasă, închid ochii, dorindu-mi să fiu alături de prieteni, alături de familia mea.

— Trei minute, o aud pe Holiday din spatele meu.

Îmi pune mâna pe umăr într-un gest protector, cercetând cerul.

— Trei minute şi-am plecat de aici. Doar trei minute.

Aş vrea s-o pot crede, dar s-a oprit ninsoarea.

6. Victime

Privesc peste umărul lui Holiday şi văd un scut de apărare iridescent ce se ridică peste cele şapte vârfuri ale Atticii, tăindu-ne calea spre cerul şi norii de dincolo de el. Probabil că generatorul scutului nu a fost în raza de acţiune a impulsului electromagnetic. N-o să primim niciun ajutor de dincolo de scut.

— Trigg! Vino înapoi! strigă Holiday când fratele ei plantează ultima mină pe pod.

Dimineaţa de iarnă e zguduită de un foc de armă. Sunetul răsună puternic şi rece. Urmează şi altele. *Poc. Poc. Poc.* Zăpada se spulberă în jurul lui Trigg. Cenuşiul o ia la fugă spre noi, în timp ce Holiday îi iese în întâmpinare încercând să-l acopere, cu puşca pe umăr. Fac un efort şi reuşesc să mă ridic în picioare. Mă dor ochii din cauza luminii soarelui. Înaintea mea explodează cimentul. Faţa îmi e lovită de ţăndări. Mă feresc, tremurând de frică. Oamenii Şacalului au intrat în posesia armelor.

Mai arunc o privire în depărtare. Printre pleoapele tremurătoare îl văd pe Trigg căzut la jumătatea distanţei dintre noi şi pod, prins într-un schimb de focuri cu un pluton de Cenuşii înarmaţi cu arme pe gaz. Alţi Cenuşii continuă să iasă din adăpostul de la celălalt capăt al podului, ale cărui uşi sunt acum deschise. Doi se prăbuşesc. Alţi doi calcă lângă o mină de proximitate şi dispar apoi într-un nor de fum când Trigg ţinteşte la picioarele lor. Holiday mai doboară încă unul, chiar când Trigg se apleacă să se adăpostească, lovit în umăr de un glonţ. Îşi injectează un stimulent în coapsă şi se ridică. Un glonţ se înfige în ciment, chiar în faţa mea şi ricoşează în Holiday, lovind-o în coaste, chiar la subraţul armurii.

Se rostogoleşte la pământ. Gloanţele mă forţează să mă ghemuiesc lângă ea. Plouă cu bucăţi de ciment. Holiday scuipă sânge şi respiră cu dificultate, îngreunată de o flegmă vâscoasă.

— Mi-a atins plămânul, icneşte ea, bâjbâind după un stimulent în sacul legat de picior.

Dacă n-ar avea circuitele armurii prăjite, medicamentul s-ar injecta automat. Dar aşa, e nevoită să deschidă trusa şi să-şi facă doza manual. O ajut, desfac o microseringă şi o injectez în gât. I se dilată pupilele şi respiraţia i se domoleşte pe măsură ce narcoticul îi pătrunde în sânge. Victra zace alături; ochii îi sunt tot închişi.

Focurile de armă încetează. Arunc o privire, precaut. Cenuşiii Şacalului se ascund după fortificaţiile şi pilonii de ciment de dincolo de pod, la vreo şaizeci de metri depărtare. Trigg îşi reîncarcă arma. Se aude doar şuierul vântului. Ceva nu e-n regulă. Cercetez cerul,

temându-mă de liniştea apăsătoare. Se apropie un Auriu. O simt din pulsul bătăliei.

— Trigg! strig până când încep să tremur din tot corpul. Fugi!

Holiday îmi observă expresia feţei. Se opinteşte să se ridice, respirând şuierat din cauza durerii, în vreme ce Trigg iese din ascunzătoare şi o ia la fugă pe pod, cu cizmele alunecându-i pe gheaţă. Cade şi se ridică, se luptă să ajungă la noi, îngrozit. Prea târziu. În spatele lui, năvăleşte afară din fortăreaţă Aja au Grimmus, trecând pe lângă Cenuşii, trecând pe lângă Obsidienii ce pândesc la adăpostul umbrelor.

E îmbrăcată în uniforma ei neagră oficială. Se-ndreaptă spre Trigg cu paşi mari. E una dintre cele mai triste imagini pe care le-am văzut vreodată.

Trag cu pistolul. Holiday îşi goleşte încărcătorul puştii până la ultimul glonţ. Lovim doar aerul, nimic altceva. Aja se fereşte, se răsuceşte şi, când Trigg e la zece paşi de noi, îi străpunge pieptul cu briciul. Lama de metal străluceşte umedă când îi iese din stern. Trigg are ochii măriţi de groază. Gura i se schimonoseşte într-un icnet tăcut. Urlă când e azvârlit în aer. Ridicat de briciul lui Aja ca o broască care se zvârcoleşte înfiptă într-o suliţă improvizată.

— Trigg… şopteşte Holiday.

Fac câţiva paşi în faţă, spre Aja, împleticindu-mă; îmi scot briciul, dar Holiday mă împinge în spatele zidului chiar când gloanţele trase de Cenuşiii din depărtare muşcă din cimentul din jurul nostru. Sub ea, zăpada se topeşte din cauza sângelui.

— Nu fi prost! mârâie la mine, trântindu-mă la pământ cu ultimele puteri. Nu-l putem ajuta.

— E fratele tău!

— Nu el e obiectul misiunii! Tu eşti.

— Darrow! strigă Aja de pe pod.

Holiday aruncă o privire spre locul unde se află Aja şi fratele ei, albă la faţă şi calmă. Furia îl ţine pe Trigg înfipt în sabie cu o singură mână. Trigg se zvârcoleşte. Alunecă spre mânerul briciului.

— Bunul meu domn, a trecut vremea să te ascunzi în spatele altora. Ieşi la vedere!

— Nu, murmură Holiday.

— Ieşi! strigă Aja.

Îl aruncă pe Trigg peste balustrada podului. Tânărul cade două sute de metri în gol înainte ca trupul să i se zdrobească de o lespede ascuţită de granit.

Holiday scoate un sunet de parcă s-ar îneca. Ia puşca descărcată şi apasă pe trăgaci de vreo zece ori în direcţia lui Aja, care se fereşte înainte să-şi dea seama că arma nu are gloanţe. O trag pe Holiday în jos şi glonţul menit să-i străpungă pieptul se opreşte în ţeava puştii

sale, care se sfărâmă şi-i zboară din mâini, sfârtecându-i un deget. Stăm cu spatele lipit de fortificaţia de beton, tremurând, cu Victra între noi.

— Îmi pare rău, reuşesc să-i spun.

Nu mă aude. Mâinile îi tremură mai rău decât ale mele. Nicio lacrimă în ochii ei reci. Faţa inexpresivă e albă ca varul.

— Vor veni, spune ea după un moment ce pare o veşnicie, urmărind cu privirea fumul verde. Trebuie să vină.

Sângele îi părează hainele şi i se scurge din colţurile gurii pe gât în jos, îngheţând. Strânge în palmă cuţitul ascuns în cizmă şi încearcă să se ridice, dar corpul nu o ascultă. Răsuflarea i se simte umedă şi densă şi-i miroase a cupru.

— Vor veni.

— Care-i planul? o întreb.

Închide ochii. O zgâlţâi.

— Cum vor veni?

Face semn din cap spre marginea pistei de aterizare.

— Ascultă.

— Darrow! răsună chemarea lui Cassius peste şuierul vântului.

I s-a alăturat Ajei.

— Darrow din Lykos, ieşi la vedere!

Vocea lui amplă nu se potriveşte momentului. E prea regală şi înaltă şi neatinsă de tristeţea care ne copleşeşte, îmi şterg lacrimile.

— Trebuie să te hotărăşti ce eşti până la urmă, Darrow. O să ieşi ca un bărbat? Sau trebuie să te scot ca pe un şobolan?

Furia îmi apasă pieptul, dar nu vreau să mă ridic. Cândva aş fi făcut-o, când purtam armura Aurie şi credeam că o să-l domin pe ucigaşul căzut al lui Eo şi o să-i dezvălui cine sunt cu adevărat, în vreme ce culoarea lui s-ar fi prăbuşit şi oraşele i-ar fi ars. Dar armura aceea nu mai există. Masca Secerătorului a fost roasă de îndoială şi întuneric. Sunt un simplu băiat, tremur, mă feresc şi mă ascund de duşman fiindcă ştiu preţul eşecului şi fiindcă mi-e atât de frică.

Dar n-o să-i las să mă prindă. N-o să fiu victima lor şi n-o s-o las pe Victra să cadă iar în mâinile lor.

— La dracu' cu toate astea! spun.

O apuc pe Holiday de guler şi pe Victra de braţ şi, cu vederea înceţoşată, orbit de soare şi de zăpadă, cu faţa amorţită, le târăsc cu toată forţa afară din ascunzătoare, de-a curmezişul pistei de aterizare, până la marginea prăpastiei, unde răsună mugetul vântului.

Duşmanii noştri rămân tăcuţi.

Ce imagine le ofer – o siluetă întunecată ce se clatină, târându-şi prietenii, cu ochii înfundaţi în orbite, cu chipul ca al unui demon bătrân şi înfometat, bărbos şi ridicol – demn de milă. La douăzeci de metri în spatele meu, Cavalerii Olimpici, cu o atitudine imperială, stau

pe pod în locul unde acesta se întâlneşte cu pista de aterizare, flancaţi de mai bine de cincizeci de Cenuşii şi Obsidieni sosiţi din citadelă. De pe briciul argintiu al Ajei picură sânge. Nu e briciul ei. E al lui Lorn, i l-a luat după ce a fost omorât. Îmi simt degetele de la picioare zvâcnind în încălţămintea udă.

Oamenii lor par aşa de insignifianţi în faţa vastităţii fortăreţei montane. Armele lor din metal par atât de meschine şi simple. Mă uit spre dreapta, dincolo de pod. La câţiva kilometri, un avion militar se ridică de pe un vârf îndepărtat, unde impulsul electromagnetic n-a ajuns.

Se-ndreaptă spre noi printr-un strat jos de nori. În urma lui vine un distrugător-de-aripi.

— Darrow! mă strigă Cassius şi păşeşte de pe pod pe pista de aterizare împreună cu Aja. Nu poţi fugi.

Se uită la mine cu o privire în care nu se poate citi nimic.

— Am ridicat scutul. Cerul e blocat. Nicio navă nu poate veni să te salveze.

Aruncă o privire spre fumul verde ce se ridică din canistra de pe pista de aterizare în aerul rece al iernii.

— Acceptă-ţi soarta!

Vântul urlă între noi, purtând fulgi de zăpadă desprinşi de pe versantul muntelui.

— Disecţie? îl întreb. Asta crezi tu că merit?

— Eşti un terorist. Ai renunţat la orice drepturi ai fi avut.

— Drepturi? mârâi eu. Dreptul de a-mi trage soţia de picioare? De a-mi privi tatăl murind?

Încerc să scuip, dar saliva mi se lipeşte de buze.

— De ce ai fi tu în măsură să mi le iei?

— Nu e loc de dezbatere aici. Eşti un terorist şi trebuie să fii adus în faţa justiţiei.

— Atunci de ce mai stai de vorbă cu mine, ipocritul dracului ce eşti?

— Pentru că onoarea încă mai înseamnă ceva. *Onoarea e cea care răzbate.*

Cuvintele tatălui său. Dar sună la fel de goale de sens pe buzele lui, precum îmi răsună şi mie în urechi. Războiul ăsta i-a luat totul. Văd în ochii lui cât de înfrânt e. Cât de mult se chinuie să fie fiul tatălui său. Dacă ar putea, ar alege să stea iar lângă focul de tabără pe care l-am făcut împreună în ţinuturile înalte de la Institut. S-ar întoarce la zilele glorioase când viaţa era simplă, când prietenii păreau credincioşi. Numai că dorinţa de a se întoarce în trecut nu şterge sângele de pe mâinile niciunuia dintre noi.

Ascult urletul vântului din vale. Stau cu călcâiele pe marginea pistei. În spatele meu nu e nimic altceva decât aer. Aer şi topografia

schimbătoare a oraşului întunecat din vale, aflat la două sute de metri mai jos.

— O să sară, îi şopteşte Aja lui Cassius. Avem nevoie de corpul lui.

— Darrow… nu, spune Cassius, dar ochii lui mă îndeamnă să sar, mă îndeamnă să aleg această cale în loc să mă predau, să merg pe Luna şi să fiu desfăcut în bucăţi.

E calea cea nobilă. Încă o dată, mă acoperă cu mantia lui.

Îl urăsc pentru asta.

— Crezi că eşti plin de onoare? şuier eu. Crezi că eşti bun? Cine-a mai rămas lângă tine dintre cei pe care-i iubeşti? Pentru cine lupţi?

Furia mi se strecoară în glas.

— Eşti singur, Cassius. Dar eu nu sunt. Nu am fost nici când l-am înfruntat pe fratele tău în timpul Trecerii. Nici când m-am ascuns printre voi. Nici când am zăcut în întuneric. Nici măcar acum.

Îmi înfăşor în jurul degetelor centura armurii lui Holiday, acum inconştientă, şi o ţin cât pot de strâns. O apuc mai tare pe Victra de braţ. Ating cu călcâiele marginea de beton.

— Ascultă vântul, Cassius. Ascultă dracului vântul.

Cei doi cavaleri îşi lasă capetele pe-o parte. Şi tot nu înţeleg ce e mugetul ciudat care se ridică din vale, fiindcă de unde ar putea şti un fiu şi o fiică ai Auriilor zgomotul pe care-l face un excavator când sfărâmă piatra? Cum să le treacă lor prin minte că oamenii mei nu vor veni din cer, ci din inima planetei?

— Rămas-bun, Cassius, îi spun. Aşteaptă-mă.

Şi mă împing în marginea stâncii cu ambele picioare, aruncându-mă pe spate în gol, trăgându-le după mine pe Holiday şi pe Victra.

7. Bondari

Cădem spre un ochi topit de zăpadă în mijlocul oraşului plin de troiene. Acolo, printre şirurile de fabrici, clădirile se cutremură şi se îndoaie în vreme ce pământul se ridică. Ţevile plesnesc şi se rotesc în aer. Aburul şuieră prin asfaltul crăpat. Gazele explodează şi ţâşnesc într-o aureolă, împrăştiind trâmbe de foc asupra străzilor care se curbează şi se saltă de parcă toată planeta Marte s-ar înălţa pentru a da naştere unui leviatan din vechime. Şi apoi, când solul şi oraşul nu se pot întinde mai mult, un excavator se năpusteşte afară în aerul rece al iernii – o mână de titan din metal, cu degete topite care scot aburi, apucă şi dispar când excavatorul se cufundă înapoi în solul lui Marte, trăgând odată cu el o jumătate de cvartal. Cădem prea rapid.

Am sărit prea devreme.

Solul e tot mai aproape.

Apoi aerul e sfâşiat de o bubuitură sonică. Încă una. Şi încă una, până ce un întreg cor răsună din întunecimile tunelului săpat de excavator, pe măsură ce iese la iveală o mică armată. Două, douăzeci, cincizeci de siluete cu cizme gravitaţionale ţipă ceva către noi din adâncurile tunelului. În stânga mea, în dreapta mea. Plini de sânge, trăgând cu arme electromagnetice spre înălţimile din care ne-am prăbuşit. Mi se face părul măciucă şi simt miros de ozon. Muniţia supraîncălzită pulsează albastru din cauza fricţiunii, spulberând moleculele de aer. Minitunurile de umăr scuipă moarte.

Printre Fiii lui Ares, un bărbat cu armură stacojie purtând coiful cu ţepi al tatălui său se repede şi o prinde pe Victra în braţe cu câteva clipe înainte ca ea să se lovească de plafonul unui zgârie-nor. Din difuzoarele coifului său răsună un urlet de lup. E însuşi Ares. Cel mai bun prieten al meu din toate lumile posibile nu m-a uitat. A venit cu legiunea lui de distrugători ai imperiului, de terorişti şi renegaţi: Urlătorii. Doisprezece bărbaţi şi femei înveşmântaţi în metal, cu pelerine negre din blană de lup pe umeri zboară în spatele lui. Cel mai solid dintre ei are o armură de un alb imaculat cu amprente albastre pe piept şi pe mâini. Pelerina lui neagră e pătată chiar pe mijloc cu o dungă roşie. Pentru o clipă cred că e Pax reîntors din morţi pentru mine. Dar când ne prinde în braţe pe mine şi pe Holiday îi văd glifa trasată cu vopsea albastră. Glifa specifică sudului planetei Marte. Este Ragnar Volarus, prinţ al Piscurilor Valkiriene. O aruncă pe Holiday unui alt Urlător, iar pe mine mă împinge în spatele lui, astfel încât să-l prind cu braţele de gât şi să mă ţin cu degetele de niturile armurii sale. Se avântă apoi spre tunel prin oraşul fumegând din vale, strigându-mi:

— Ţine-te bine, frăţioare!

Şi se cufundă în adâncimi. Sevro în stânga, ţinând-o bine pe Victra, Urlătorii peste tot în jur, cizmele gravitaţionale vâjâind în vreme ce plonjăm în gura întunecată a tunelului. Inamicul ne urmăreşte. Zgomotele sunt îngrozitoare. Mugetul vântului. Scrâşnetul stâncilor lovite de gloanţele puştilor electromagnetice, şuierul armelor. Maxilarul mi se izbeşte de umărul acoperit de metal al lui Ragnar. Cizmele lui gravitaţionale vibrează la turaţie maximă. Şuruburile armurii îmi intră în coaste. Bateria armurii fixată deasupra mijlocului mi se izbeşte de vintre când străbatem tunelul cotind şi sărind în beznă. Călăresc un rechin din metal în adâncimile tot mai mari ale unei mări furioase. Îmi pocnesc urechile. Vântul şuieră. O pietricică mă izbeşte în frunte. Sângele îmi şiroieşte pe faţă, înţepându-mi ochii. Singura lumină vine de la cizme şi dinspre arme.

Pielea de pe umărul drept mă arde de durere. Armele urmăritorilor noştri mă ratează cu doar câţiva centimetri. Şi totuşi, pielea îmi bolboroseşte şi-mi fumegă, iar mâneca salopetei ia foc. Vântul stinge flacăra. Dar un alt impuls electromagnetic trece iar pe deasupra şi loveşte cizmele gravitaţionale ale omului din faţa mea, topindu-i picioarele într-o grămadă de metal. Bărbatul se roteşte în aer şi se izbeşte de tavan. Coiful îi alunecă din cap şi vine rostogolindu-se direct spre mine.

*

O lumină roşie îmi pulsează prin pleoape. Aerul e plin de fum. Miroase a carne. Mă ustură în gât. Ţesut adipos carbonizat şi crocant. Pieptul arzând de durere. O mlaştină de ţipete şi urlete şi chemări ale mamelor. Şi încă ceva. Sunetul bondarilor în urechi. Nişte oameni deasupra mea. Îi văd prin lumina roşie când deschid ochii. Urlă ceva la mine. Îmi pun o mască pe faţă. O pelerină umedă din blană de lup atârnă de un umăr metalic şi mă gâdilă pe gât. Alte mâini le ating pe-ale mele. Lumea vibrează, se-nclină.

— Tribord! Tribord! ţipă cineva de parcă am fi sub apă.

În jurul meu e plin de oameni pe moarte. Rămăşiţe arse şi scofâlcite de armuri. Alţi oameni, mai mici de statură, deasupra lor, aplecaţi ca nişte vulturi, cu ferăstraie sclipindu-le în mâini, încearcă să le taie armurile, să-i elibereze pe muribunzi, astfel încât să nu ardă înăuntru. Dar armurile topite îi strâng şi mai puternic. Cineva îmi atinge mâna. Un băiat care zace lângă mine. Cu ochii măriţi de spaimă. Armura înnegrită. Pielea obrajilor îi e tânără şi fină sub stratul de sânge şi mizerie. Încă n-a apucat să facă riduri în jurul gurii din cauza zâmbetelor. Respiră greu, şuierător. Îmi murmură numele.

Şi moare.

8. Acasă

Sunt singur, departe de toate grozăviile, şi stau curat şi lipsit de greutate pe un drum care miroase a muşchi şi-a pământ. Ating pământul cu picioarele, dar nu-l simt sub mine. Pe ambele părţi ale drumului se întind ierburile mlaştinilor bătute de vânt. Pe cer pâlpâie în depărtare lumina fulgerelor. Pipăi cu mâinile lipsite de Sigilii zidul de piatră ce şerpuieşte de-a dreapta şi de-a stânga. Când am început să merg? Undeva în depărtare se ridică un fuior de fum. Urmez drumul, dar simt că n-am de ales. O voce mă strigă de dincolo de dealuri.

Mormânt, oh, cameră de nuntă,
Pustiită casă ce o duc oriunde-ajung
Alor mei, cei mulţi rămaşi acolo,
Pe care Persefona i-a luat la ea.
Şi ultimul, chiar eu, mai blestemat decât oricare,
O să cobor ’nainte să-mi găsesc sfârşitul.
Ajuns acolo însă sper să aflu
Că-i vin ca drag prieten bunului meu tată,
Şi ţie, mamă, fratelui la fel.
Toţi trei mă ştiţi aducător de moarte,
Acum când trupurile vi le spăl…

E vocea unchiului meu. Sunt în Vale? Merg pe drumul dinaintea morţii? Nu se poate. În Vale nu mai e nicio durere, dar pe mine mă doare tot corpul. Simt înţepături în picioare. Şi totuşi aud glasuri înaintea mea, chemându-mă prin ceaţă. Bărbatul care m-a învăţat să dansez după ce tatăl meu a murit, cel care a avut grijă de mine şi m-a trimis la Ares. Care a murit la rândul lui într-un puţ de mină şi se odihneşte acum în Vale.

Credeam că Eo mă va întâmpina. Sau tata. Nu Narol.

— Citeşte-i mai departe, şopteşte o altă voce. Doctorul Virany spune că ne poate auzi. Trebuie doar să-şi găsească drumul înapoi.

Chiar şi în timp ce merg, simt un pat sub mine. Aerul care-mi ajunge în plămâni e rece şi proaspăt. Cearşafurile sunt moi şi curate. Muşchii picioarelor îmi zvâcnesc. Simt de parcă m-ar înţepa nişte albine. Şi cu fiecare înţepătură lumea de vis păleşte şi alunec înapoi în trupul meu.

— Dacă tot îi citim porumbelului, măcar să fie ceva de-al Roşiilor. Nu rahatul ăsta pretenţios al Violeţilor.

— Dancer zice că e una dintre preferatele lui.

Deschid ochii. Mă aflu pe un pat. Cearşafuri albe, o perfuzie în braţ.

Pe sub cearşafuri, pipăi nodulii de mărimea unor furnici ce mi-au fost implantaţi în picioare pentru a face curentul electric să-mi circule prin muşchi astfel încât să nu mi se atrofâeze. Camera e o peşteră de fapt. E luminată de tot felul de aparate, maşinării şi un terariu.

Şi totuşi, pe unchiul Narol l-am auzit în vis. Dar nu e în Vale. E în viaţă. Stă lângă patul meu, răsfoind cu ochii mijiţi una dintre cărţile vechi ale lui Mickey. E cărunt şi slab, chiar şi pentru un Roşu. Mâinile lui pline de bătături încearcă să fie blânde cu paginile delicate de hârtie. A chelit şi are nişte arsuri solare serioase pe braţe şi pe ceafă. Tot mai arată de parcă ar fi fost însăilat din mai multe bucăţi de piele veche şi crăpată. Ar trebui să aibă patruzeci şi unu de ani acum. Arată mai în vârstă. Mai nemilos. Are un aer periculos, arătându-şi colţii prin arma pe care o ţine în toc. Pe haina militară neagră pe care o poartă are brodată o lamă curbată, chiar deasupra emblemei Societăţii cusute invers. Roşul în vârf. Auriul la bază.

A fost la război.

Lângă el stă mama. O femeie fragilă, cu spatele gârbovit de la atacul cerebral pe care l-a suferit. De câte ori nu mi l-am imaginat pe Şacal în faţa ei, cu o pereche de cleşti în mână? A fost în siguranţă în tot acest timp. Degetele ei încovoiate mânuiesc acul şi aţa cârpind nişte şosete vechi. Nu se mai mişcă la fel ca odinioară. Vârsta şi boala au încetinit-o. Sufletul însă nu-i este asemenea trupului frânt. În sinea ei e la fel de dreaptă ca orice auriu, la fel de vajnică ca orice Obsidian.

Când o privesc cum stă aşa, respirând liniştită, concentrată asupra lucrului, îmi doresc să o protejez mai mult decât orice altceva pe lume. Îmi doresc să o pot vindeca. Să-i dăruiesc tot ce n-a avut vreodată. O iubesc atât de mult. Nu ştiu ce să spun. Ce să fac să-i demonstrez cât de mult o iubesc.

— Mamă… şoptesc.

Ridică amândoi privirea. Narol încremeneşte pe scaun. Mama îşi pune mâna peste a lui şi se ridică încet ca să vină la căpătâiul meu. Păşeşte uşor, prudentă.

— Copilul meu!

Stă în picioare lângă mine, copleşindu-mă cu dragostea pe care i-o citesc în priviri. Palma mea e mai mare decât capul ei, dar îi ating cu blândeţe faţa ca pentru a mă convinge că e aievea. Îmi trec degetele peste ridurile de la colţul ochilor şi până la părul cărunt de pe tâmple. Când eram mic, mi-era mai drag de tata decât de ea. Ea mă lovea uneori. Plângea uneori singură şi zicea că nu se întâmplase nimic. Iar acum tot ce-mi doresc este s-o aud cântând încetişor în timp ce găteşte. Tot ce-mi doresc sunt nopţile acelea tihnite când era linişte şi eram copil.

Îmi doresc acele vremuri înapoi.

— Îmi pare rău… reuşesc să spun. Îmi pare aşa de rău…

Mă sărută pe frunte şi-şi lipeşte capul de al meu. Miroase a rugină, sudoare şi ulei. Ca acasă. Îmi spune că sunt fiul ei. Nu am pentru ce să-mi cer iertare. Sunt în siguranţă. Sunt iubit. Toată familia e aici. Kieran, Leanna, copiii lor. Aşteaptă să mă vadă. Plâng încet fără să mă pot opri, împărtăşindu-i toată durerea pe care am acumulat-o în singurătate. Lacrimile sunt un limbaj mai profund decât ce-ar putea rosti buzele mele. Când mă sărută iarăşi pe cap şi se dă de-o parte, sunt deja epuizat. Unchiul Narol vine lângă ea şi-mi pune o mână pe braţ.

— Narol…

— Salutare, afurisit mic ce eşti, zice el apăsat. Încă mai eşti fiul tatălui tău, da?

— Am crezut c-ai murit, îi spun.

— Neah. Moartea a muşcat o bucată din mine. Apoi mi-a scuipat înapoi fundul dat dracului. A zis că mai am de omorât pe unul, pe altul şi să-mi salvez nişte neamuri cât se poate de sălbatice.

Îmi zâmbeşte. Vechea lui cicatrice e încadrată acum de alte două.

— Aşteptam să te trezeşti, spune mama. Au trecut două zile de când te-au adus cu naveta.

Încă mai simt în gât fumul emanat de carnea arsă.

— Unde suntem?

— Tinos. Oraşul lui Ares.

— Tinos… şoptesc şi mă ridic în grabă. Sevro… Ragnar…

— Sunt în viaţă, mormăie Narol împingându-mă înapoi în pat. Nu-ţi smulge tuburile şi stimulenţii. Dr. Virany a pierdut ore-n şir până a reuşit să te coasă la loc după evadarea aia sângeroasă. Călăreţii Oaselor ar fi trebuit să fie în raza de acţiune a impulsului electromagnetic. N-au fost. Ne-au făcut bucăţi în tuneluri. Doar datorită lui Ragnar mai eşti în viaţă.

— Ai fost şi tu acolo?

— Cine crezi că a condus echipa de excavare care şi-a făcut apariţia în Attica? Sângele din Lykos, Lambda şi Omicron.

— Şi Victra?

— Uşurel, băiete.

Îmi apasă pieptul cu mâna ca să mă împiedice să mă ridic iar.

— E cu doctorul. La fel şi Cenuşia. Sunt în viaţă. Le peticeşte bine.

— Trebuie să mă verificaţi, Narol. Spune-le doctorilor să mă verifice, nu cumva să am dispozitive de urmărire a radiaţiilor. Sau implanturi. Poate m-au lăsat intenţionat să plec, să găsească Tinosul… Trebuie să vorbesc cu Sevro.

— Hei! Am spus uşurel, zice Narol cu asprime. Te-am verificat. Aveai două implanturi. Dar ambele au fost prăjite de impulsul electromagnetic. N-ai fost detectat. Şi Ares nu-i aici. Încă e pe teren cu Urlătorii. A venit doar să aducă răniţii şi să înfulece ceva potol.

Erau mai bine de zece oameni cu pelerine de lup. Deci a făcut recrutări. Scaiete ne-a trădat, dar Vixus i-a menţionat pe Pietricică şi pe Clovn. Mă-ntreb dacă Nasolu' e cu ei.

— Ares e mereu în mişcare, spune mama.

— Sunt multe de făcut. Şi numai un Ares, zice Narol, oarecum defensiv. Încă mai caută supravieţuitori. O să se-ntoarcă în curând. Până dimineaţă, dacă au noroc.

Mama îi aruncă o privire aspră şi Narol tace din gură.

Mă las pe spate în pat, copleşit de discuţia cu ei. De faptul că i-am văzut. Abia pot formula o propoziţie. Sunt atâtea de spus. Mă năpădesc atâtea emoţii cu care nu m-am mai confruntat. Tot ce pot face e să stau aici, respirând greu. Dragostea mamei mele umple încăperea, dar eu încă mai simt întunericul pândind dincolo de clipa asta. Apăsând această familie pe care credeam că am pierdut-o şi pe care acum mă tem că nu o voi putea proteja. Duşmanii mei sunt prea puternici. Prea mulţi. Iar eu sunt prea slab. Clatin din cap şi-mi trec degetul mare peste mâna ei.

— Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

— Şi iată-te aici.

Cumva, pare foarte rece când spune asta. E tipic pentru mama să fie cea ai cărei ochi rămân uscaţi în timp ce amândoi bărbaţii din cameră abia dacă mai pot să îngaime ceva. M-am întrebat întotdeauna cum am supravieţuit la Institut. Sunt al dracului de sigur că n-a fost datorită tatălui meu. El era un om de treabă. Mama e coloana mea vertebrală. Fierul. Şi îi strâng mâna într-a mea de parcă un asemenea gest simplu ar putea să-i transmită toate astea.

Se aude o bătaie uşoară în uşă. Dancer îşi vâră capul înăuntru. Diavolesc de arătos ca întotdeauna, e unul dintre puţinii Roşii în viaţă care arată bine la bătrâneţe. Aud cum îşi târâie piciorul după el când păşeşte. Mama şi unchiul înclină din cap spre el, salutându-l cu politeţe. Narol se dă într-o parte respectuos ca să-i facă loc lângă patul meu, dar mama rămâne pe loc.

— Sondorul ăsta al Iadului încă nu-i terminat, după câte se pare, zice Dancer şi-mi strânge mâna. Dar ne-ai cam băgat în speriaţi.

— Mă bucur al dracului de tare să te văd, Dancer.

— Şi eu pe tine, băiete. Şi eu.

— Mulţumesc. Pentru c-ai avut grijă de ei, spun făcând semn din cap spre mama şi unchiul Narol. Pentru că l-ai ajutat pe Sevro…

— La asta sunt bune familiile, îmi răspunde el. Cum te simţi?

— Mă doare pieptul. Şi tot restul corpului.

Dancer râde uşor.

— E normal. Virany zice că drogul pe care ţi l-a injectat Nakamura aproape te-a omorât. Ai suferit un atac de cord.

— Dancer, cum a aflat Şacalul? M-am întrebat în fiecare zi. Am

despicat firul în patru. Ce indicii i-am dat? M-am dat singur de gol?

— Nu tu, zice Dancer. Harmony.

— Harmony… şoptesc. N-ar fi făcut-o… Îi urăşte pe Aurii.

Dar chiar în clipa în care rostesc asta, îmi dau seama cât de nesăbuită e ura ei. Ce dorinţă de răzbunare trebuie să fi resimţit când n-am detonat bomba pe care mi-a dat-o ca s-o ucid pe Suverană şi pe toţi ceilalţi pe Luna.

— Harmony crede că am trădat cauza rebeliunii, îmi spune Dancer. Că am făcut prea multe compromisuri. Aşa că i-a spus Şacalului cine eşti.

— Ştia când m-am dus la el în birou. Când i-am oferit darul…

Dancer încuviinţează obosit.

— Prezenţa ta i-a confirmat zisele. Aşa că Şacalul ne-a lăsat să-i salvăm pe ea şi pe ceilalţi. Am adus-o înapoi la bază şi, cu o oră înainte să apară brigada lui de ucigaşi, Harmony a dispărut.

— Fitchner a murit din cauza ei. El e cel care i-a oferit un scop… Înţeleg cum a putut să mă trădeze pe mine, dar pe el? Pe Ares?

— A aflat că era Auriu. Apoi l-a trădat. Probabil că i-a dat Şacalului coordonatele bazei.

Ares era eroul ei. Zeul ei. După ce i-au murit copiii în mină, el i-a oferit un motiv să trăiască, un motiv să lupte. Şi-apoi a descoperit că el era duşmanul şi a făcut să fie ucis. Mă simt zdrobit când mă gândesc că ăsta e motivul pentru care a murit Fitchner.

Dancer mă cercetează tăcut. E clar că nu sunt aşa cum se aştepta să fiu. Mama şi Narol îl privesc aproape cu aceeaşi atenţie cu care mă priveşte el pe mine, gândind acelaşi lucru.

— Ştiu că nu mai sunt cel ce-am fost, şoptesc.

— Nu, băiete. Ai trecut prin iad. Nu-i vorba de asta.

— Atunci ce e?

Are un schimb de priviri cu mama.

— Eşti sigură?

— Trebuie să ştie. Spune-i, zice ea, iar Narol încuviinţează şi el.

Dancer continuă să ezite. Se uită înjur după un scaun. Narol se grăbeşte să-i aducă unul şi i-l aşază lângă pat. Dancer îi mulţumeşte cu un semn din cap, apoi se apleacă spre mine, împreunându-şi degetele.

— Darrow, timp de prea multă vreme ţi s-au ascuns anumite lucruri. Aşa că de-acum înainte vreau să fiu foarte sincer cu tine. Până acum cinci zile, credeam c-ai murit.

— Am fost destul de-aproape.

— Nu. Nu, vreau să spun că am încetat să te mai căutăm acum nouă luni.

Mama mă strânge mai tare de mână.

— La trei luni după ce ai fost capturat, Auriii au transmis la CH execuţia ta publică pentru trădare. Au târât un tânăr care arăta exact

ca tine pe treptele citadelei din Agea şi au dat citire tuturor capetelor de acuzaţie. Pretinzând că erai un Auriu. Am încercat să te eliberăm. Dar a fost o capcană. Am pierdut sute de oameni.

Ochii lui Dancer zăbovesc asupra buzelor mele, asupra părului meu.

— Avea ochii tăi, cicatricele tale, nenorocita ta de faţă. Şi am fost nevoiţi să privim cum Şacalul îţi taie capul şi-ţi distruge obeliscul de pe Câmpul lui Marte.

Mă uit la el fix fără să înţeleg pe deplin tot ce-mi spune.

— Te-am plâns, copile, îmi spune mama, cu glas pierit, tot clanul, tot oraşul. Chiar eu am cântat Bocetul de înmormântare şi ţi-am îngropat cizmele în tunelurile adânci de dincolo de Tinos.

Narol îşi încrucişează braţele, încercând să se apere de amintire.

— Arăta exact ca tine. Avea acelaşi mers. Acelaşi chip. Am crezut că te-am văzut pe tine murind.

— Cel mai probabil a fost o mască-piele sau au transformat artizanal pe cineva, ori au folosit efecte speciale, explică Dancer. Nu mai contează acum. Şacalul te-a ucis ca pe un Aureolat. Nu ca pe un Roşu. Ar fi fost o prostie din partea lor să-ţi dezvăluie identitatea. Ne-ar fi oferit un avantaj. Aşa că ai murit ca un Auriu care a crezut că poate fi rege. Un avertisment.

Şacalul mi-a promis că le va face rău tuturor celor pe care-i iubesc. Şi acum văd cât de profund a reuşit să lovească. Atitudinea de faţadă a mamei s-a frânt. Toată durerea pe care a acumulat-o i se citeşte în ochi când se uită la mine. Sentimentul de vinovăţie îi deformează trăsăturile.

— Te-am abandonat, îmi spune încet şi glasul i se frânge. Te-am abandonat.

— Nu e vina ta, îi spun. N-aveai de unde să ştii.

— Sevro a ştiut.

— N-a încetat niciodată să te caute, explică Dancer. Am crezut c-a luat-o razna. A zis că nu eşti mort. Că simţea asta. C-ar fi ştiut dacă mureai. I-am cerut chiar şi să renunţe la coif în favoarea altcuiva. Era prea nesăbuit în acţiunile de căutare.

— Dar nemernicul te-a găsit, zice Narol.

— Aşa-i, confirmă Dancer. Te-a găsit. M-am înşelat. Ar fi trebuit să cred în tine. Să cred în el.

— Cum m-aţi găsit?

— Theodora a pus la cale o operaţiune.

— E şi ea aici?

— Lucrează pentru noi ca spioană. Femeia are multe conexiuni. Câtorva dintre informatoarele ei dintr-un club le-a ajuns la urechi că doi Cavaleri Olimpici urmau să ia un colet de pe Attica şi să-l ducă Suveranei pe Luna. Sevro a bănuit că tu erai coletul şi a investit o parte uriaşă din resursele noastre pentru acest atac, a topit două dintre

cele mai de preţ bunuri…

În timp ce Dancer vorbeşte, mă uit la mama care priveşte fix, lipsită de orice expresie, un bec ce pâcâie în tavan. Cum resimte ea toate astea? Cum e pentru o mamă să-şi vadă fiul înfrânt de alţi oameni? Să-i vadă durerea înscrisă în cicatricele ce-i brăzdează pielea, în tăceri, în privirile pierdute. Câte mame nu s-au rugat să-şi vadă fiii şi fiicele întorşi din război, doar ca să-şi dea seama apoi că ei încă aparţin războiului, că lumea i-a otrăvit şi că nu vor mai fi niciodată ca-nainte?

Vreme de nouă luni, mama m-a plâns. Acum e copleşită de vinovăţie pentru că renunţase şi de disperare auzind că războiul mă înghite din nou, ştiind că nu poate face nimic să împiedice asta. În ultimii ani am călcat peste atât de mulţi oameni ca să obţin ceea ce credeam că vreau. Dacă asta e ultima mea şansă la viaţă, vreau să fac ceea ce e corect. Trebuie.

— Dar acum adevărata problemă nu e cea materială… avem nevoie de oameni…

— Dancer… opreşte-te, îi spun.

— Să mă opresc?

Se încruntă nedumerit, aruncându-i o privire lui Narol.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar vorbim mâine dimineaţă despre asta.

— Mâine dimineaţă? Darrow, lumea se schimbă chiar în clipa asta. Am pierdut controlul asupra celorlalte facţiuni ale Roşiilor. Fiii nu vor mai rezista până la sfârşitul anului. Trebuie să te pun la curent. Avem nevoie de tine…

— Dancer, sunt în viaţă, îi spun, gândindu-mă la toate întrebările pe care vreau să i le pun: despre război, despre prietenii mei, cum am fost salvat, despre Mustang – dar toate astea pot aştepta. Îţi dai seama cât de norocos sunt? Pentru că vă pot vedea pe toţi iarăşi în lumea asta? Nu mi-am văzut fratele şi sora de şase ani. Aşa că o să mă pui mâine la curent. Mâine războiul mă poate avea din nou. Dar în seara asta aparţin familiei mele.

*

Îi aud pe copii încă dinainte să ajungem la uşă şi mă simt ca un oaspete în visul altcuiva. Locul meu nu e într-o lume a copiilor. Însă n-am niciun cuvânt de spus în privinţa asta în vreme ce mama îmi împinge scaunul cu rotile într-un dormitor înghesuit, ticsit cu paturi suprapuse de metal, plin de copii şi miros de şampon şi zgomot. Cinci copilaşi de-acelaşi sânge cu mine, abia ieşiţi de la duş, după cum le arată părul şi săndăluţele de pe podea, se hârjonesc într-unul dintre paturi – doi mai mari, de vreo nouă ani, aliaţi împotriva a doi de şase ani şi a unui îngeraş de fetiţă care-l tot loveşte cu capul în picior pe cel mai solid dintre băieţei. El nici măcar n-a observat-o încă. Pe cel de-al şaselea copil din cameră mi-l amintesc de când am vizitat-o pe

mama în Lykos. Fetiţa care nu putea să doarmă. Fiica lui Kieran. Stă într-un alt pat şi-i priveşte pe ceilalţi copii pe deasupra unei cărţi groase de fabule pe care-o ţine în braţe. Ea mă observă prima.

— Tati! strigă fetiţa făcând ochii mari. Tati…

Kieran, care juca zaruri cu Leanna, sare în sus când mă vede şi se repede spre mine. Leanna îl urmează ceva mai încet.

— Darrow, zice el venind iute şi oprindu-se în faţa scaunului cu rotile.

Poartă barbă acum. Încă n-a împlinit treizeci de ani. Nu mai stă cu umerii lăsaţi ca pe vremuri. Ochii lui radiază o bunătate despre care credeam cândva că-l face să arate cam prostuţ, dar care acum mi se pare un semn de curaj, îşi vine în fire şi-şi cheamă copiii în faţă.

— Reagan, Iro, copii! Veniţi să-l cunoaşteţi pe fratele meu mai mic. Veniţi să vă cunoaşteţi unchiul.

Copiii se aliniază stingheriţi de-o parte şi de alta a lui. Din celălalt capăt al camerei răsună râsul unui bebeluş şi o tânără mamă se ridică de la locul ei, unde-şi alăpta pruncul.

— Eo? şoptesc.

Femeia e o himeră a trecutului. Micuţă, cu fata în formă de inimă. Părul ciufulit şi-ncurcat. Dintr-acela care-n zilele umede se-ncurcă şi mai tare, ca al lui Eo. Dar nu e Eo. Are ochii mai mici şi nasul mai ascuţit. E mai multă delicateţe în ea decât foc. Şi e o femeie, nu o fată, cum era soţia mea. Are douăzeci de ani acum, după socoteala mea.

Se uită cu toţii ciudat la mine.

Întrebându-se dacă nu cumva sunt nebun.

În afară de Dio, sora lui Eo, a cărei faţă e luminată de un zâmbet.

— Îmi pare rău, Dio, spun repede. Arăţi… exact ca ea.

Dio nu lasă ca momentul să devină prea stânjenitor şi nu-mi dă voie să-mi cer scuze. Îmi zice că e cel mai frumos lucru pe care-l puteam spune.

— Şi ea cine e? o întreb despre bebeluşul pe care-l ţine în braţe.

E o fetiţă cu un păr caraghios. Roşcat-ruginiu şi prins cu o panglică care-l face să stea ridicat în vârful capului ca o antenuţă. Mă priveşte încântată cu ochii ei de un roşu închis.

— Micuţa asta? zice Dio apropiindu-se de scaunul meu. Oh, abia aşteptam s-o cunoşti încă de când ne-a zis Deanna că eşti în viaţă.

Se uită cu dragoste la fratele meu. Simt un fior de gelozie.

— E primul nostru copil. Vrei s-o ţii puţin în braţe?

— S-o ţin? Nu… eu…

Fetiţa îşi întinde mânuţele dolofane spre mine, iar Dio mi-o pune în braţe înainte s-apuc să dau înapoi. Micuţa se agaţă de puloverul meu, mormăind în timp ce se-ntoarce şi se răsuceşte până-şi găseşte locul pe piciorul meu. Bate din palme şi râde. Fără să ştie nimic despre ceea ce sunt eu. De ce mâinile mele sunt atât de temătoare. Încântată să le

vadă atât de mari şi acoperite de Sigilii Aurii, îmi înhaţă degetul mare şi încearcă să mi-l molfăie cu gingiile.

Lumea ei e complet străină de ororile pe care eu le cunosc atât de bine. Tot ce vede acest copil este dragoste. Îi simt atingerea pielii fine. Ea e făcută din nori, iar eu din piatră. Are ochii mari şi strălucitori ai mamei sale. Atitudinea şi buzele subţiri ale lui Kieran. Într-o altă viaţă, ar fi putut fi copilul meu şi-al lui Eo. Soţia mea ar fi râs la gândul că până la urmă vor rămâne împreună fratele meu şi sora ei, în loc de noi doi. Noi am fost o mică furtună ce nu era menită să dureze. Dar poate că ce e între Dio şi Kieran va dăinui.

*

Mult timp după ce intensitatea luminilor a fost scăzută în tot complexul pentru a da generatoarelor o pauză, stau împreună cu unchiul şi fratele meu la o masă din fundul dormitorului, ascultându-l pe Kieran cum îmi povesteşte despre noile lui îndatoriri. Învaţă de la Portocalii cum să repare distrugătoare-de-aripi şi navete. Dio s-a dus de mult la culcare, dar a lăsat bebeluşul cu mine. Fetiţa doarme acum în braţele mele, răsucindu-se din când în când, purtată de vise.

— Nu-i chiar aşa rău aici, zice Kieran. Mai bine decât în mină. Avem mâncare. Avem duşuri. Gata cu jeturile de apă. Se pare că deasupra noastră e un lac. Dată dracului chestia asta cu duşurile. Copiilor le place la nebunie.

Aruncă o privire spre copilaşi. Dorm câte doi într-un pat, întorcându-se încetişor de pe-o parte pe alta în somn.

— E rău că nu ştii ce-o să urmeze pentru ei. O s-ajungă în mină? O să lucreze în pânzărie? Dintotdeauna am crezut c-aşa o să fie. Credeam că o să le transmit ceva, o misiune, un meşteşug. Înţelegi ce spun?

Încuviinţez din cap.

— Cred că-mi doream ca fiii mei să devină Sondori ai Iadului. Ca tine. Ca tata. Dar… zice Kieran şi ridică din umeri.

— Acum c-ai deschis ochii, ştii că asta nu-nseamnă nimic, zice unchiul Narol. E o viaţă pustie când ştii că-şi bat alţii joc de tine.

— Aşa-i, răspunde Kieran. Mori până apuci să faci treizeci de ani ca să trăiascăăia o sută. Nu-i corect, să mă ia dracu'. Eu vreau doar să aibă copiii mei parte de ceva mai bun, frătioare.

Mă priveşte cu gravitate şi-mi amintesc cum m-a întrebat mama ce urmează după revoluţie. Ce fel de lume făurim? Asta m-a întrebat şi Mustang. O chestiune la care Eo nu s-a gândit niciodată.

— Trebuie să aibă parte de mai mult de-atât. Îl iubesc pe Ares la fel ca toată lumea. Îi datorez viaţa. Vieţile copiilor mei. Dar…

Kieran clatină din cap, vrând să spună mai multe, însă îl înfrânează greutatea privirii aţintită de Narol asupra lui.

— Continuă, îl îndemn.

— Nu ştiu dacă el ştie ce-o să fie mai departe. De-asta mă bucur că te-ai întors, frăţioare. Ştiu că tu ai un plan. Ştiu că tu ne poţi salva.

O spune cu atâta convingere, cu atâta încredere.

— Sigur că am un plan, răspund, pentru că asta are nevoie să audă.

Dar în timp ce fratele meu îşi reumple bucuros cana, unchiul îmi surprinde privirea şi-şi dă seama de minciună, şi simţim amândoi întunericul ce ne împresoară.

9. Oraşul lui Ares

E dimineaţa devreme, îmi beau cafeaua şi mănânc un bol cu cereale pe care mi le-a adus mama de la staţia de aprovizionare. Încă nu sunt pregătit să dau ochii cu mai mulţi oameni. Kieran şi Leanna au plecat deja la treabă, aşa că stau cu Dio şi mama în timp ce copiii se-mbracă să plece la şcoală. E un semn bun. Ştii că oamenii au renunţat de tot atunci când nu se mai ocupă de educaţia copiilor. Îmi termin cafeaua. Mama îmi mai toarnă puţin.

— Ai luat un ibric plin? o întreb.

— A insistat bucătarul. Voia să-mi dea două.

— E aproape ca cea adevărată, spun eu sorbind din ceaşcă.

— E adevărată, zice Dio. Avem un om care ne trimite mărfuri de contrabandă. Cafeaua cred că e de pe Pământ. Jamaca, mi se pare.

Nu o corectez.

— Hei! strigă o voce de pe hol şi mama tresare. Secerătorule! Secerătorule! Ieşi afară la joacă?

Se aude o bufnitură şi sunetul apăsat al unor cizme grele.

— Ai grijă, Deanna ne-a zis să batem la uşă, se aude un glas tunător.

— Ce enervant eşti. Bine.

Urmează o bătaie politicoasă la uşă.

— Lume, lume! E unchiul Sevro şi Uriaşul Moderat de Prietenos.

Mama se-ntoarce spre una dintre nepoatele mele încântate nevoie mare.

— Ella, eşti drăguţă?

Ella ţâşneşte şi se grăbeşte să-i deschidă uşa lui Sevro. El dă buzna înăuntru, ridicând-o în braţe. Fetiţa chiuie de bucurie. Sevro e îmbrăcat în costumul negru care reduce transpiraţia purtat de soldaţi pe sub armurile electromagnetice. La subraţ i se văd urme de sudoare. Când mă vede, ochii îi joacă în cap de bucurie şi o aruncă pe Ella pe un pat, ca să se repeadă la mine cu braţele întinse. Un râs bizar îi zguduie pieptul, iar faţa grosolan cioplită se luminează de un zâmbet strâmb. Părul tuns cu creastă e murdar, ud de transpiraţie.

— Sevro, încet! îl avertizează mama.

— Secerătorule!

Se izbeşte de mine, îmi răsuceşte căruciorul făcând să-mi clănţăne dinţii, şi-aproape că mă ridică din scaun, mai puternic decât era înainte, mirosind a tutun, a combustibil de navă şi-a sudoare. Mă îmbrăţişează pe jumătate plângând, pe jumătate râzând, ca un câine scos din minţi de bucurie.

— Ştiam eu că eşti în viaţă. Să fiu al dracului, ştiam eu! Nu m-au

păcălit pe mine curvele alea Pixie.

Se trage într-o parte şi se uită la mine cu un rânjet larg.

— Nenorocitul dracului ce eşti!

— Ai grijă cum vorbeşti, îl ceartă mama.

Tresar.

— Coastele mele!

— Rahat, scuză-mă, frate.

Îmi dă drumul înapoi în scaun şi îngenunchează ca să ne putem privi faţă în faţă.

— Am mai spus-o o dată. Acum o spun a doua oară. Dacă există două lucruri pe lumea asta care nu pot fi distruse, unul e ciuperca mea de la coaie, iar celălalt e Secerătorul de pe rahatul de Marte. Haha!

— Sevro!

— Scuze, Deanna. Scuze.

Mă îndepărtez puţin de el.

— Sevro! Miroşi… groaznic.

— N-am mai făcut un duş de cinci zile, se laudă el ducându-şi mâinile la vintre. E ciorbă de Sevro aici, băieţaş.

Îşi pune mâinile în şolduri.

— Ştii, arăţi… hmm.

Aruncă o privire spre mama şi-şi domoleşte limbajul.

— Al dracului de rău.

În încăpere se lasă întunericul când un bărbat intră şi blochează lumina becului de lângă uşă. Copiii năvălesc bucuroşi înconjurându-l pe Ragnar, astfel că uriaşul abia se poate mişca.

— Salutare, Secerătorule, spune el acoperindu-le chiotele.

Îl întâmpin cu un zâmbet. Chipul lui e la fel de impasibil ca de obicei. Tatuat şi palid, bătătorit de vânturile din căminul lui arctic, ca pielea unui rinocer. Barba lui albă e împletită în patru şuviţe, iar părul de pe cap şi l-a ras, lăsându-şi doar o coadă albă împletită cu panglici roşii. Copiii îl întreabă dacă le-a adus cadouri.

— Sevro, zic eu aplecându-mă în faţă. Ochii tăi…

Sevro vine mai aproape de mine.

— Îţi plac?

Înfundaţi în faţa ascuţită, ochii lui Sevro nu mai au nuanţa lor obişnuită de Auriu prăfuit, ci sunt la fel de roşii ca solul lui Marte. Trage de pleoape ca să-i văd mai bine. Nu are lentile de contact. Iar cel drept nu mai este bionic.

— Daţi dracului. Ai fost la un Artizan?

— La cel mai bun din branşă. Îţi plac?

— Sunt al dracului de nemaipomeniţi. Ţi se potrivesc mănuşă.

— Mă bucur că zici asta. Fiindcă-s ai tăi.

Mă albesc la faţă.

— Poftim?

— Sunt ai tăi.

— Ai mei?

— Ochii tăi!

— Ochii mei…

— Te-a scăpat în cap Uriaşul Prietenos în timpul operaţiunii de salvare? Mickey ţi-a păstrat ochii criogenaţi în atelierul lui din Yorkton – un loc care-ţi dă fiori, apropo i-am găsit când am făcut un raid după provizii pe care să le aducem în Tinos ca să ajutăm rebeliunea. M-am gândit că ţie nu-ţi mai trebuiau, aşa că… L-am întrebat dacă poate să mi-i pună, continuă el ridicând din umeri stânjenit. Ştii tu. Ca să vezi şi dincolo de moarte. Să fim mai aproape unul de altul. Ceva care să-mi amintească de tine. Nu-i aşa de ciudat, nu?

— Eu i-am zis că-i ciudat, spune Ragnar, în timp ce una dintre fetiţe i se caţără pe-un picior.

— Îţi vrei ochii înapoi? întreabă Sevro, brusc îngrijorat. Pot să ţi-i dau înapoi.

— Nu! îi spun. Doar că uitasem ce nebun eşti.

— Oh! râde el şi mă bate pe umăr. Bine. Credeam că ai vreo problemă. Deci e-n regulă dacă-i păstrez?

— Ce-ai găsit al tău să fie, zic eu dând din umeri.

— Deanna din Lykos, îl putem lua pe fiul tău cu noi pentru a discuta probleme de război? o întreabă Ragnar pe mama. **Are multe de făcut. Are multe de aflat.**

— Doar dacă-l aduci teafăr înapoi. Luaţi şi nişte cafea cu voi. Şi du şosetele astea la locul lor, zice mama punându-i lui Ragnar în braţe un teanc de şosete abia cârpite.

— Precum porunceşti.

— Şi cadourile? întreabă unul dintre nepoţii mei. Nu ne-ai adus nimic?

— Am ceva pentru voi… zice Sevro.

— Sevro, nu! strigă într-un glas Dio şi mama.

— Ce e? zice el şi scoate o pungă. Sunt doar nişte dulciuri de data asta.

*

— …şi-atunci Ragnar s-a împiedicat de Pietricică şi-a căzut din transportor, chicoteşte Sevro. Ca un tăntălău.

Mănâncă un baton de ciocolată şi-mi împinge scaunul cu rotile fără pic de grijă pe coridoarele de piatră. Aleargă tare, apoi sare pe scaun şi alunecăm împreună până când ne izbim de zid. Icnesc de durere.

— Aşa că Ragnar cade fix în apă. Ditamai bufnitura, omule! Valuri mari cât navele-torţă. Aşa că mă arunc şi eu în apă, gândindu-mă că are nevoie de ajutor, chiar la timp când apare chestia aia uriaşă… nu ştiu cum dracului se numeşte. Un animal modificat artizanal…

— Demon, zice Ragnar, pe care nici nu-l observasem, de undeva din spate. **Un demon de mare din al treilea cerc al Iadului.**

— Sigur.

Sevro ia o curbă cu scaunul cu rotile, izbindu-l de zid destul de tare cât să mă facă să-mi muşc limba şi să sperie un grup de piloţi, care rămân cu ochii la mine în timp ce alunec mai departe.

— Demonul ăsta de mare – continuă Sevro aruncându-i o privire în spate lui Ragnar – crede probabil că Ragnar e o bucăţică numai bună de morfolit, aşa că-l înghite fix în clipa în care-ajunge-n apă. Văd asta şi râd să mă piş pe mine cu Nasolu', cum ar face oricine, pentru că e al dracului de amuzant, şi ştii cum îi place lui Nasolu'o glumă bună. Dar apoi bestia se scufundă. Aşa că o urmăresc cu transportorul. O urmăresc, trag cu pumnul electromagnetic în afurisitul de – Sevro mai aruncă o privire spre Ragnar – demon de mare, care se avântă pe fundul afurisitei de Mări Termice. Presiunea e tot mai mare. Costumul meu începe să ia apă. Şi mă gândesc că nu mai am mult şi mor, când deodată Ragnar iese din nenorocitul ăla de animal. Dar ghici pe unde iese? Haide. Ghiceşte. Ghiceşte!

— Sevro, a ieşit cumva din rectul demonului de mare? îl întreb.

Sevro râde zgomotos.

— Da! Fix din cur. A ţâşnit ca un căcat…

Scaunul meu se opreşte brusc. Vocea lui Sevro se-ntrerupe deodată, apoi se-aude o bufnitură şi un sunet ca de alunecare. Căruciorul meu porneşte iar. Mă uit în spate şi-l văd pe Ragnar împingându-l cu o expresie nevinovată. Sevro nu e pe culoarul din spatele nostru. Mă încrunt, întrebându-mă unde o fi, până când apare în grabă de pe un coridor lateral.

— Trolule ce eşti! strigă el. Sunt comandantul suprem al teroriştilor! Nu mă mai arunca. M-ai făcut să-mi scap ciocolata!

Sevro se uită pe jos, căutându-şi batonul.

— Stai. Unde e? Fir-ar să fie, Ragnar. Unde e batonul meu cu arahide? Ştii câţi oameni a trebuit să omor ca să pun mâna pe el? Şase! Şase!

Mă uit în sus şi-l văd pe Ragnar mestecând liniştit, şi poate că mă înşel, dar mi se pare că zâmbeşte.

— Ragnar, te-ai spălat pe dinţi? Arată minunat.

— Mulţumesc, zice el cu gura plină de batonul cu arahide şi se împăunează atât cât se poate împăuna un om de doi metri jumate. **Vrăjitorul mi i-a scos pe cei vechi. Mă dureau foarte tare. Ăştia sunt noi. Nu sunt frumoşi?**

— Mickey, vrăjitorul, ghicesc eu.

— Adevărat. M-a învăţat să şi citesc înainte să plece din Tinos.

Ragnar îşi susţine spusele citind fiecare indicator pe lângă care trecem pe coridor până ajungem în hangar, zece minute mai târziu.

Sevro vine din urmă, încă văitându-se că şi-a pierdut ciocolata. Hangarul e înghesuit, după standardele Societăţii, dar are aproape treizeci de metri înălţime şi şaizeci lăţime. A fost tăiat în stâncă de foreze cu laser. Podeaua e de piatră, înnegrită din pricina motoarelor. Câteva navete rablagite staţionează lângă trei distrugătoare-de-aripi noi-nouţe. Câţiva Roşii îndrumaţi de doi Portocalii fac revizia navelor şi se holbează la mine când trec pe lângă ei în scaunul cu rotile. Mă simt ca un intrus aici.

Un grup pestriţ de soldaţi coboară agale dintr-o navetă deteriorată. Câţiva dintre ei mai au încă armurile şi pelerinele de lup atârnate pe umeri. Alţii şi-au dat jos armurile sau sunt chiar dezbrăcaţi de la brâu în sus.

— Şefu'! strigă Pietricică, care apare sprijinindu-l pe Clovn.

E la fel de plinuţă ca întotdeauna şi rânjeşte larg spre mine în timp ce trage de Clovn să se mişte mai repede. Clovnul are părul ciufulit ud de transpiraţie şi se sprijină de fata mai scundă decât el. Amândoi au feţele luminoase când mă întâmpină, de parcă aş fi exact cum mă ştiau ei. Pietricică îl împinge pe Clovn într-o parte ca să mă poată îmbrăţişa. La rândul lui, Clovnul îmi oferă o plecăciune ridicolă.

— Urlătorii se prezintă la datorie, Primus, zice el. Scuze pentru tărăboi.

— S-a-mpuţit treaba, explică Pietricică înainte să apuc să zic ceva.

— S-a-mpuţit rău de tot. E ceva diferit la tine, Secerătorule, zice Clovnul punându-şi o mână-n şold. Arăţi… mai zvelt. Te-ai tuns? Nu-mi zice. E de la barbă… te subţiază teribil.

— Ce drăguţ din partea ta să observi. Şi să rămâi, având în vedere toate astea.

— Ce, faptul că ne-ai minţit timp de cinci ani?

— Da, îi spun.

— Păi… zice Clovnul gata să se răstească la mine, dar Pietricică îl întrerupe cu o bătaie pe umăr.

— Sigur că am rămas, Secerătorule, zice ea cu blândeţe. Asta e familia noastră…

— Dar avem nişte revendicări… continuă Clovnul fluturând un deget. Dacă doreşti serviciile noastre complete. Dar… deocamdată, trebuie să plecăm. Mă tem că am nişte şrapnel în fund. Aşa că îţi cer permisiunea să mă retrag. Haide, Pietricică. La medic.

— Pa, şefu'! zice Pietricică. Mă bucur că n-ai murit.

— Cină comună la opt! strigă Sevro în urma lor. Nu întârziaţi. Şrapnelul în fund nu e o scuză, Clovnule!

— Da, domnule!

Sevro îmi spune rânjind:

— Afurisiţii ăştia nici n-au clipit când le-am zis că eşti Ruginiu. Au plecat imediat cu mine şi cu Rags să-ţi salvăm familia. Totuşi, a fost

destul de greu să le explic tot. Pe-aici.

Când trecem pe lângă nava din care au ieşit Pietricică şi Clovnul, mă uit în susul rampei şi văd până-n interior. Doi băieţi tineri muncesc acolo, spălând podeaua cu furtunul. Apa de un roşu maroniu curge pe rampă în jos pe podeaua hangarului, scurgându-se nu printr-o ţeavă, ci printr-un jgheab îngust de pe marginea hangarului şi de-acolo în hău.

— Unii taţi le lasă moştenire fiilor nave sau vile. Nenorocitul de Ares mi-a lăsat cuibul ăsta jegos de groază şi ţărănie.

— Să fiu al dracului, şoptesc când îmi dau seama la ce mă uit de fapt.

Dincolo de hangar e o pădure răsturnată de stalactite. Strălucesc în lumina din subteran. Nu doar datorită apei care picură pe suprafaţa lor cenuşie şi alunecoasă, ci şi de la luminile docurilor, barăcilor şi sistemelor de senzori care reprezintă forţa bastionului lui Ares. Nave de provizii zboară de la un doc la altul.

— Suntem într-o stalactită, zic eu râzând uimit.

Însă când privesc la grozăvia de dedesubt, greutatea pe care o simt apăsându-mi umerii se dublează. La o sută de metri sub stalactita noastră se întinde o tabără de refugiaţi. Cândva a fost un oraş subteran săpat în stâncile planetei Marte. Străzile dintre clădiri sunt atât de adânci, încât arată mai degrabă ca nişte canioane în miniatură. Iar oraşul se revarsă pe podeaua uriaşei peşteri până la stâncile aflate la kilometri depărtare, unde au fost construite alte cămine tip stup. Străzile îşi schimbă direcţia în sus, pe peretele de gresie. Acolo se înalţă un alt oraş fără acoperiş. Un oraş al refugiaţilor. Piele, ţesături şi păr în dezordine amestecându-se într-o mare bizară de trupuri. Dorm pe acoperişuri. Pe străzi. Pe scările întortocheate. Văd simbolurile din metal ale Gamma, Omicron, Ipsilon. Ale tuturor celor douăsprezece clanuri în care a fost divizat poporul meu.

Sunt stupefiat de ceea ce văd.

— Câţi oameni sunt aici?

— Habar n-am. Cel puţin douăzeci de mine. Lykos a fost mică în comparaţie cu altele aflate mai aproape de depozitele mai serioase de H-3.

— Patru sute şaizeci şi cinci de mii. După ultimele date, zice Ragnar.

— Doar o jumătate de milion? şoptesc eu.

— Par mult mai mulţi, nu?

Încuviinţez din cap fără să mai zic nimic.

— De ce sunt aici? întreb apoi.

— A trebuit să le oferim adăpost. Bieţii nenorociţi vin cu toţii din mine pe care le-a epurat Şacalul. A pompat achlys-9 în sistemul de ventilaţie chiar şi numai dacă bănuia prezenţa vreunui Fiu acolo. Un

genocid invizibil.

Mă trece un fior.

— Protocolul de Lichidare. Ultima măsură a Comisiei Controlului Calităţii pentru minele compromise. Cum ţineţi secret tot ce-i aici? Dispozitive de bruiaj?

— Da. Şi ne aflăm la mai bine de doi kilometri în subteran. Bătrânu' a modificat hărţile topografice din baza de date a Societăţii. Auriii cred că aici e un teren stâncos care a fost secătuit de helium-3 în urmă cu mai bine de trei sute de ani. Destul de isteţ. Deocamdată merge.

— Şi cum îi hrăniţi pe toţi?

— N-o facem. Adică, încercăm, dar de vreo lună nu mai e picior de şobolan în Tinos. Oamenii stau înghesuiţi ca sardelele. Am început să mutăm refugiaţii în stalactite. Dar bolile au început deja să-i secere. N-au destule medicamente. Şi nu pot risca să mi se îmbolnăvească vreunul dintre Fii. Fără ei suntem pierduţi. Suntem doar o vacă bolnavă care aşteaptă să fie măcelărită.

— Şi s-au răsculat, spune Ragnar.

— S-au răsculat?

— Da, aproape uitasem de asta. A trebuit să le tăiem raţiile la jumătate. Deja erau destul de mici. Idioţilor ăstora nerecunoscători nu le-a prea convenit.

— Mulţi şi-au pierdut vieţile înainte să apuc eu să cobor.

— Scutul din Tinos, zice Sevro. E mai popular decât mine, asta-i al dracului de sigur. Nu-l învinuiesc pe el pentru raţiile de rahat. Dar eu sunt mai popular decât Dancer, fiindcă eu am un coif şmecher, iar el e cel care se ocupă de detaliile de rahat de care eu nu am timp. Oamenii sunt aşa de proşti. Dancer munceşte pe brânci pentru ei, iar ei îl cred un zgârciob prostovan. Cel puţin Fiii îl iubesc; şi unchiul tău.

— Parcă ne-am întors înapoi o mie de ani, spun eu deznădăjduit.

— Cam aşa ceva, cu excepţia generatoarelor. Pe sub stânci curge un râu. Aşa că au apă curentă, canalizare, câteodată curent electric. Şi… mai e şi toată depravarea. Infracţiuni. Crime. Violuri. Hoţii. Trebuie să ţinem pleava Gamma separată de toţi ceilalţi. Unii de la Omicron au spânzurat săptămâna trecută un puştan Gamma şi i-au scrijelit pe piept Sigiliul Auriu după ce i-au jupuit Sigiliile Roşii de pe braţe. L-au acuzat că era loialist, iubitor de Aurii. Avea paişpe ani.

Sunt îngreţoşat.

— Ţinem luminile aprinse. Până şi noaptea.

— Mda. Dacă le stingem… e o altă lume acolo jos.

Sevro priveşte în jos spre oraş şi pare obosit. Prietenul meu ştie să lupte, dar asta e o bătălie cu totul diferită.

Mă uit fix spre oraş, incapabil să găsesc cuvintele pe care trebuie să le spun. Mă simt ca un prizonier care şi-a petrecut toată viaţa spărgând un zid, doar ca să treacă dincolo de el şi să descopere că e

îngropat într-o altă celulă. Doar că mereu va fi o altă celulă. Şi încă una. Şi încă una. Oamenii ăştia nu trăiesc. Încearcă numai cu totii să-şi amâne sfârşitul.

— Nu asta şi-a dorit Eo, spun.

— Mda… păi, zice Sevro ridicând din umeri. E uşor să visezi. Războiul nu-i uşor. L-ai văzut pe Cassius? mă-ntreabă el muşcându-şi buza gânditor.

— L-am văzut, la final. De ce?

Se-ntoarce spre mine, cu ochii strălucitori.

— Oh, nimic. Doar că el e cel care l-a omorât pe tata.

10. Războiul

— Societatea noastră e în război, îmi spune Dancer în camera de comandă a Fiilor lui Ares.

Încăperea are tavanul în formă de dom, pereţii din piatră şi e luminată de o lumină albăstruie ce vine de undeva de sus şi de sclipirile unor terminale de computere ce strălucesc în jurul unui monitor holografic. Dancer stă în partea de monitor scăldată în lumina albastră a Mării Termice a lui Marte. Alături de noi sunt Ragnar, câţiva Fii mai în vârstă pe care nu-i recunosc şi Theodora, care m-a întâmpinat cu un graţios sărut pe buze, aşa cum se obişnuieşte în cercurile Culorilor superioare de pe Luna. Elegantă chiar şi în pantaloni militari negri, răspândeşte în cameră un aer de autoritate. La fel ca Urlătorii mei, nici ea nu a fost invitată de Augustus în grădină la petrecerea de după Triumf. Nu a considerat-o suficient de importantă, mulţumesc lui Jupiter. Sevro a trimis-o pe Pietricică să o scoată din Citadelă imediat ce lucrurile au început să se precipite. De atunci a rămas alături de Fii, ajutându-l pe Dancer cu propaganda şi contrainformaţiile.

— Nu mai e vorba doar de Revolta împotriva Auriilor de aici şi din celelalte părţi ale Sistemului. Dar şi de rebeliunea din rândul Auriilor înşişi. După ce i-au ucis pe Arcos şi Augustus, precum şi pe cei mai loiali susţinători ai lor la serbarea ta de Triumf, Roque şi Şacalul au pus la cale un plan de blocare a navelor pe orbită. Se temeau ca nu cumva Virginia sau cei doi Telemanus să regrupeze navele Auriilor ucişi în grădină. Virginia a făcut-o, nu doar cu navele tatălui ei, ci şi cu cele ale lui Arcos, aflate sub comanda a trei nurori de-ale lui. A avut loc o confruntare în apropiere de Deimos. Şi flota lui Roque, chiar şi depăşită numeric, a învins-o pe-a lui Mustang şi i-a împrăştiat navele.

— Deci e în viaţă, spun, ştiind că sunt cu toţii îngrijoraţi de cum voi reacţiona la aflarea veştii.

— Da, zice Sevro privindu-mă grijuliu, la fel ca toţi ceilalţi. Din câte ştim, e în viaţă.

Ragnar pare pe punctul de a spune ceva, dar Sevro îl împiedică.

— Dancer, arată-i Jupiter.

Privirea îmi rămâne aţintită asupra lui Ragnar în vreme ce Dancer flutură braţul şi monitorul holografic se răsuceşte pentru a ne arăta marele gigant marmorat de gaz care e Jupiterul. Îl înconjoară şaizeci şi trei de sateliţi mai mici asemănători asteroizilor şi cele patru mari luni ale sale – Europa, Io, Ganymede şi Calisto.

— Epurarea pusă la cale de Şacal şi de Suverană a fost o operaţiune

importantă care a cuprins nu doar cele treizeci de asasinate din grădină, ci şi peste alte trei sute de asasinate pe tot cuprinsul Sistemului Solar. Majoritatea au fost duse la îndeplinire de Cavaleri Olimpici sau Pretorieni. A fost planul propus şi pus la punct de Şacal pentru a elimina inamicii-cheie ai Suveranei de pe Marte, dar şi de pe Luna şi de peste tot din Societate. A mers foarte, foarte bine. Doar că s-a făcut o mare greşeală. I-au ucis în grădină pe Revus au Raa şi pe nepoata lui în vârstă de nouă ani.

— ArhiGuvernatorul de pe Io, spun eu. Au vrut să trimită un mesaj Lorzilor Lunilor?

— Da, dar li s-a-ntors împotrivă. La o săptămână după Triumf, copiii Lorzilor Lunilor, pe care Suverana îi ţinea pe Luna ca pupili pentru a-şi asigura loialitatea părinţilor, au evadat. Două zile mai târziu, moştenitorii lui Raa au pus mâna pe toată *Classis Saturnus*. Întreaga garnizoană a Flotei a opta, cu ajutorul familiei Cordovan de pe Ganymede. Familia Raa a declarat independenţa lui Io faţă de Lunile lui Jupiter, au făcut noi alianţe cu Virginia au Augustus şi moştenitorii lui Arcos şi au declarat război Suveranei.

— O a doua Rebeliune a Lunii. La şaizeci de ani după arderea Rheei, spun zâmbind uşor, cu gândul la Mustang în rolul conducătoarei unui întreg sistem solar.

Chiar dacă m-a părăsit, chiar dacă simt golul acela imens în stomac când mă gândesc la ea, asta e o veste bună pentru noi. Nu mai suntem singurul inamic al Suveranei.

— Uranus şi Saturn li s-au alăturat? Neptun sigur a făcut-o.

— Toţi.

— Toţi? Atunci există speranţă… spun eu.

— Mda, aşa ai zice. Nu? mormăie Sevro.

Dancer îmi explică:

— Lorzii Lunilor au făcut şi ei o greşeală. Au crezut că Suverana va fi împotmolită pe Marte, ocupată cu insurecţia Culorilor inferioare din Centru. Aşa că au presupus că nu va putea trimite o flotă suficient de mare la şase sute de milioane de kilometri depărtare să le înăbuşe rebeliunea, cel puţin nu în următorii trei ani.

— Şi s-au înşelat grav, mormăie Sevro. Idioţii. I-a prins cu pantalonii-n vine.

— Cât i-a luat până a trimis flota? întreb. Şase luni?

— Şaizeci şi trei de zile.

— Imposibil, numai logistica şi combustibilul…

Glasul mi se frânge pe măsură ce-mi amintesc că Lordul Cenuşă era pe cale să consolideze Casa Bellona pe orbita lui Marte înainte să preluăm controlul asupra planetei. Era deja la săptămâni depărtare. Probabil şi-a continuat drumul spre Margine, urmărind-o pe Mustang.

— Tu ar trebui să cunoşti mai bine decât oricine eficienţa Flotei

Societăţii. Sunt o maşinărie de război, spune Dancer. Logistica şi sistemele operaţionale funcţionează perfect. Cu cât mai mult timp ar fi avut la dispoziţie Marginea să se pregătească, cu atât mai greu i-ar fi fost Suveranei să ducă o campanie. Suverana ştia asta. Aşa că toată Armada Spadei s-a desfăşurat imediat pe orbita lui Jupiter, şi e acolo de aproape zece luni.

— Roque a făcut o obrăznicie, spune Sevro. S-a strecurat înaintea flotei principale şi a furat distrugătorul-de-luni pe care bătrânul Nero a încercat să pună mâna anul trecut.

— A furat un distrugător-de-luni.

— Da. Ştiu. L-a numit *Colossus* şi l-a ales drept navă-amiral. Poponaru'. E o măgăoaie afurisită. În comparaţie cu el, *Pax* pare micuţă.

Holograma ne arată flota Suveranei sosind deasupra lui Jupiter, unde distrugătorul-de-luni aşteaptă să o întâmpine. Zilele, săptămânile şi lunile de război trec cu repeziciune.

— Anvergura e… dementă, spune Sevro. Fiecare flotă e de două ori mai mare decât coaliţia pe care ai convocat-o tu pentru a-i lovi pe Bellona…

Continuă să vorbească, dar mă pierde în timp ce urmăresc cum se derulează în viteză lunile de război, realizând că lumea a mers mai departe fără mine.

— Octavia nu l-ar fi folosit pe Lordul Cenuşă, spun eu cu răceală. Dacă el fie şi numai păşeşte dincolo de centura de asteroizi, orice reconciliere ar deveni imposibilă. Marginea nu s-ar preda niciodată. Deci cine-i conduce? Aja?

— Roque au Pupă-n Cur Fabii, mârâie Sevro.

— El conduce întreaga flotă? mă mir eu.

— Incredibil, nu? După Asediul lui Marte şi Bătălia de la Deimos a devenit un afurisit de vlăstar de aur pentru Centru. Un adevărat Auriu de Fier scos din analele trecutului. N-a mai contat că i te-ai strecurat pe sub nas. Sau că a fost o glumă la Institut. E bun la trei lucruri. Obţinut victorii, înjunghiat oameni în spate şi distrus flote.

— I se spune Poetul din Deimos, zice Ragnar. **E neînvins în bătălie. Nici chiar împotriva lui Mustang şi a titanilor ei. Este foarte periculos.**

— Mişcările tactice ale flotei nu sunt specialitatea ei, spun eu.

Mustang poate să lupte. Dar dintotdeauna a fost mai degrabă un animal politic. Aduce oamenii laolaltă. Însă tactica pură e teritoriul lui Roque.

Războinicul din mine regretă că a fost ţinut departe de toate astea atât de mult timp. Pentru că am ratat spectacolul Celei De-a Doua Rebeliuni a Lunii. Şaizeci şi şapte de luni, majoritatea dintre ele militarizate, patru cu o populaţie mai mare de o sută de milioane.

Bătălii între flote. Bombardamente orbitale. Manevre de atac pe asteroizi cu soldaţi în costume mecanizate. Putea fi terenul meu de joacă. Bărbatul din mine ştie însă că dacă n-aş fi fost închis, din încăperea asta ar lipsi acum câţiva oameni.

Îmi dau seama că ţin totul închis în mine. Mă forţez să comunic cu ei.

— Suntem în criză de timp. Nu-i aşa?

Dancer încuviinţează.

— Săptămâna trecută Roque a cucerit Calisto. Au rămas pe poziţii doar Ganymede şi Io. Dacă Lorzii Lunilor capitulează, atunci flota şi Legiunile care o însoţesc se vor întoarce să-l ajute pe Şacal să ne înfrunte. Vom fi unica tintă a forţelor armate unite ale Societăţii şi ne vor eradica.

De asta ura Fitchner bombele. Atrag atenţia, trezesc uriaşul.

— Şi Marte? Cum rămâne cu războiul nostru? La dracu', în ce constă războiul nostru?

— E un haos total, aia e, zice Sevro. S-a transformat într-un conflict deschis acum opt luni. Fiii au rezistat pe poziţii. Nu ştim unde e Orion. A murit, bănuiesc. *Pax* şi navele tale au fost distruse. Acum au apărut trupe paramilitare în nord care nu sunt afiliate Fiilor şi care masacrează civili şi sfârşesc ucise de unităţile aeropurtate ale Legiunii. În peste zece oraşe sunt numeroase proteste şi greve. Închisorile sunt supraaglomerate cu deţinuţi politici, aşa că au început să-i relocheze în lagăre de muncă, unde ştim sigur că au loc execuţii în masă.

Dancer proiectează nişte holograme şi văd imagini înceţoşate a ceva ce par a fi nişte închisori imense, unele în deşert, altele în pădure. Imaginea se apropie şi vedem clar cum oameni din Culorile inferioare debarcă deţinuţi sub ameninţarea armelor şi-i duc în clădirile de beton. Apoi hologramele ne arată nişte străzi pline de moloz. Bărbaţi cu măşti şi brasarde roşii trag cu armele pe deasupra rămăşiţelor reţelei de transport a oraşului. Un Auriu aterizează în mijlocul lor. Imaginea se întrerupe.

— I-am lovit cât am putut de tare, spune Sevro. Am făcut nişte chestii destul de periculoase. Am furat doişpe nave, două distrugătoare. Am demolat Centrul Termic de Comandă…

— Pe care acum îl reconstruiesc, intervine Dancer.

— Pe care apoi o să-l distrugem din nou, sare Sevro.

— Când nu putem nici măcar să păstrăm controlul asupra unui oraş?

— Roşiii ăştia nu sunt războinici, îi întrerupe Ragnar pe cei doi. **Ştiu să piloteze nave. Să tragă cu arma. Pot lupta cu Cenuşiii. Dar când apare un Auriu, se-nmoaie imediat.**

O tăcere adâncă se lasă în urma cuvintelor lui. Fiii lui Ares sunt luptători de gherilă. Sabotori. Spioni. Dar în războiul ăsta, mă bântuie

vorbele lui Lorn: „Cum omoară o oaie un leu? Înecându-l în sânge.”

— Se dă vina pe noi pentru moartea fiecărui civil de pe Marte, rupe Theodora tăcerea în cele din urmă. Ucidem doi bombardând o fabrică de muniţie, iar ei spun că am ucis o sută. La fiecare grevă sau demonstraţie, agenţii Societăţii se infiltrează în mulţime şi se prefac că sunt demonstranţi pentru a împuşca ofiţeri Cenuşii sau pentru a detona veste explozibile. Imaginile respective sunt apoi difuzate în circul mediatic. Iar când camerele de filmare sunt oprite, Cenuşiii pătrund în case şi-i fac dispăruţi pe simpatizanţi. Culori de mijloc. Culori inferioare. Nu contează. Ţin opoziţia sub control. În nord, cum a zis şi Sevro, e revoltă pe faţă.

— O facţiune numită Legiunea Roşie masacrează orice Culoare superioară pe care o găseşte, spune Dancer sumbru. O veche prietenă de-a noastră s-a alăturat conducerii lor. Harmony.

— I se potriveşte rolul.

— I-a stârnit împotriva noastră. Refuzau să ne îndeplinească ordinele, aşa că nu le-am mai trimis armament. Pierdem susţinerea morală.

— „Cel care ridică glasul şi dă dovadă de violenţă controlează lumea”, murmur eu.

— Arcos? mă-ntreabă Theodora. Dac-ar fi el aici…

— Nu sunt sigur că ne-ar fi ajutat.

— Din păcate, se pare că glasul nu se poate face auzit fără violenţă, spune Rozalia aşezându-se picior peste picior. Cea mai însemnată armă a unei rebeliuni este *spiritus*-ul ei. Spiritul schimbării. Sămânţa aceea mică ce găseşte o fărâmă de speranţă în minte şi apoi înfloreşte şi se răspândeşte. Dar abilitatea de a planta ideea şi chiar ideea însăşi au fost preluate de la noi. Mesajul a fost furat. De către Şacal, care ne-a tăiat limbile. Am rămas fără glas.

Toată lumea o ascultă când vorbeşte. Nu ca să-i facă o favoare, cum ar proceda nişte Aurii, ci ca şi cum poziţia ei ar fi aproape la fel de importantă ca cea a lui Dancer.

— Toate astea n-au niciun sens, spun. Ce a dus la izbucnirea pe faţă a războiului? Şacalul nu a făcut publică uciderea lui Fitchner. Şi-ar fi dorit să păstreze secretul pentru a-i putea epura pe Fii. Care-a fost catalizatorul? În plus, spuneţi că am rămas fără glas. Dar Fitchner avea o reţea de comunicaţie care putea face transmisiuni şi în mine, oriunde. A arătat moartea lui Eo tuturor. A făcut-o imaginea Revoltei. A distrus-o Şacalul? îi întreb privindu-le chipurile îngrijorate. Ce-mi ascundeţi?

— Nu i-aţi zis deja? se miră Sevro. Ce dracu’ aţi făcut cât am fost plecat, v-aţi scobit în cur?

— Darrow a vrut să stea alături de familia lui, spune Dancer cu asprime şi se întoarce spre mine oftând. Aproape toată reţeaua noastră

digitală a fost distrusă în timpul epurărilor Şacalului care au urmat în luna de după uciderea lui Ares şi a capturării tale. Sevro a reuşit să ne avertizeze că oamenii Şacalului urmau să ne atace baza din Agea. Ne-am dat la fund, am reuşit să salvăm echipamentul, dar am pierdut foarte mulţi oameni. Mii de Fii. Operatori instruiţi. Următoarele trei luni le-am petrecut încercând să te găsim pe tine. Am atacat un transport spre Luna, dar nu erai acolo. Te-am căutat prin închisori. Am mituit oameni. Dar dispăruseşi, de parcă n-ai fi existat niciodată. Şi apoi Şacalul te-a executat pe treptele citadelei din Agea.

— Ştiu toate astea.

— Ce nu ştii e ce-a făcut Sevro în continuare.

— Ce-ai făcut? mă întorc spre prietenul meu.

— Ce trebuia făcut.

Ia telecomanda şi hologramele de pe Jupiter dispar, înlocuite de imagini cu mine. La şaişpe ani. Schilod, palid şi dezbrăcat, întins pe o masă lângă care stă Mickey cu ferăstrăul în mână. Simt un fior pe şira spinării. Nici măcar nu e spinarea mea. Nu chiar. Le aparţine acestor oameni. Revoluţiei. Când îmi dau seama ce-a făcut, mă simt… folosit.

— Ai făcut public asta.

— Să fii sigur, zice Sevro răutăcios.

Simt privirile tuturor aţintite asupra mea şi înţeleg acum de ce sabia mea curbată e desenată pe acoperişurile refugiaţilor din Tinos. Ştiu cu toţii că am fost cândva un Roşu. Ştiu că unul de-al lor a cucerit Marte cu o Ploaie de Fier.

Eu am iscat războiul.

— Am arătat transformarea ta artizanală în toate minele. Pe toate holo-site-urile. În fiecare milimetru al Societăţii ăsteia afurisite. Auriii au crezut că te pot omorî. Au crezut că te pot învinge şi pot face ca moartea ta să nu însemne nimic. Să fiu al dracului dacă aş fi lăsat să se întâmple aşa ceva, zice Sevro izbind cu pumnul în masă. Să fiu al dracului dacă te-aş fi lăsat să dispari fără să ştie nimeni nimic de tine, cum s-a întâmplat cu mama. Nu e Roşu pe Marte care să nu-ţi ştie numele, Secerătorule. Nu e om în lumea digitală care să nu ştie că un Roşu s-a ridicat şi a ajuns prinţ al Auriilor pentru a cuceri Marte. Te-am transformat într-o legendă. Iar acum că te-ai întors din morţi, nu mai eşti doar un martir. Eşti afurisitul de Mesia pe care Roşiii l-au aşteptat toată viaţa.

11. Oamenii mei

Stău pe marginea hangarului cu picioarele atârnându-mi în gol, privind oraşul de dedesubt cum palpită de viaţă.

Murmurul a mii de voci şoptite se ridică spre mine ca o mare de frunze ce freamătă deodată. Refugiaţii ştiu că sunt în viaţă. Au apărut lame curbate desenate pe ziduri. Pe acoperişuri. Strigătul tăcut plin de deznădejde al oamenilor pierduţi. Timp de şase ani mi-am dorit să fiu înapoi printre ei. Însă când mă uit acum în jos, văzându-i în ce stare sunt, amintindu-mi cuvintele lui Kieran, simt cum mă înec în speranţa lor.

Aşteaptă prea multe.

Ei nu înţeleg că nu putem câştiga acest război. Chiar şi Ares ştia că nu ne putem măsura de la egal la egal cu Auriii. Deci cum aş putea eu să-i ridic? Să le arăt calea?

Mi-e teamă, nu doar că nu le pot oferi ceea ce-şi doresc. Ci fiindcă dând adevărul la iveală, Sevro a ars toate punţile rămase în urmă. Nu mai există cale de întoarcere.

Deci ce înseamnă asta pentru familia mea? Pentru prietenii mei şi pentru oamenii ăştia? M-am simţit atât de copleşit de aceste întrebări, de felul cum s-a folosit Sevro de transformarea mea artizanală, încât m-am năpustit afară fără niciun cuvânt. Un gest de om iritat.

În spatele meu, Ragnar îmi ocoleşte scaunul cu roţile şi se aşază apoi lângă mine. Stă şi el cu picioarele atârnate peste margine. Cu cizmele lui caraghios de mari. Adierea iscată de o navetă în trecere îi face panglicile din barbă să fluture. Nu spune nimic, împăcat cu tăcerea. Mă simt în siguranţă ştiindu-l aici. Ştiind că e cu mine. Cum credeam că o să mă simt lângă Sevro. Dar el s-a schimbat. Coiful lui Ares îl apasă prea greu.

— Când eram copil, voiam mereu să vedem care e mai curajos dintre noi, spun. Ne furişam noaptea din casă, coboram în tunelurile adânci şi stăteam cu spatele la beznă. Dacă făceam linişte, puteam auzi viperele. Dar nu ne puteam da seama cât de aproape erau. Majoritatea băieţilor cedau şi o rupeau la fugă după un minut, poate cinci. Eu stăteam mereu cel mai mult. Până când a aflat Eo de jocul nostru. Acum cred că n-aş mai rezista niciun minut, adaug clătinând din cap.

— Pentru că acum ştii câte poţi pierde.

Ochii negri ai lui Ragnar poartă în ei umbrele unei lungi istorii. Având aproape patruzeci de ani, e un bărbat care a crescut într-o lume de gheaţă şi magie, a fost vândut Auriilor în schimbul vieţii poporului său şi a servit ca sclav mai mulţi ani de cât am trăit eu. Cât de bine

înţelege el viaţa în comparaţie cu mine?

— Îţi mai e dor de casă? De sora ta? îl întreb.

— Da. Tânjesc după zăpada târzie de la începuturile verii, cum se prindea de cizmele lui Sefi când o duceam pe umeri să vadă Niohqggr străpungând gheţurile primăverii.

Pentru vechile civilizaţii nordice, Niohqggr era un dragon care trăia sub copacul lumii şi-şi petrecea zilele rozând rădăcinile lui Yggdrasil. Multe triburi de Obsidieni cred că dragonul iese din apele adânci ale oceanului pentru a sparge gheaţa care le blochează porturile şi pentru a deschide calea pentru raidurile lor de primăvară cu navele, în onoarea lui, Obsidienii aruncă în adâncuri trupurile nelegiuiţilor în ziua sărbătorii numite Ostara, prima zi cu lumină de primăvară veritabilă.

— Am trimis prieteni către Piscuri şi Gheaţă să ducă vestea învăţăturilor tale. Să spună poporului meu că zeii lor sunt falşi. Sunt în robie şi în curând îi vom elibera. Vor afla cântecul lui Eo.

Cântecul lui Eo. Mi se pare atât de fragil şi prostuţ acum.

— N-o mai simt, Ragnar.

Arunc o privire în spate către Portocaliii şi Roşiii care se uită spre noi din când în când în vreme ce lucrează la distrugătoarele-de-aripi din hangar.

— Ştiu că ei cred că eu sunt legătura lor cu ea. Dar am pierdut-o în întuneric. Înainte credeam că veghează asupra mea. Obişnuiam să vorbesc cu ea. Acum… e o străină.

Îmi plec capul.

— S-au întâmplat atâtea din cauza mea, Ragnar. Dacă n-aş fi fost atât de mândru, aş fi văzut semnele. Fitchner ar fi în viaţă. Lorn ar fi în viaţă.

— Crezi că poţi cunoaşte meandrele sorţii? râde Ragnar de aroganţa mea. **Nu poţi ştii ce s-ar fi întâmplat dac-ar fi trăit.**

— Ştiu că eu nu pot fi ceea ce au nevoie aceşti oameni.

Ragnar se încruntă.

— Şi cum poţi ştii ce au nevoie când ţi-e frică de ei? Când nu poţi nici măcar să te uiţi la ei?

Nu ştiu ce să-i răspund. Se ridică brusc şi-mi întinde mâna.

— Vino cu mine.

*

Spitalul a fost cândva o cantină, care acum e plină de şiruri de tărgi şi paturi improvizate, de tuse şi cuvinte şoptite rostite cu gravitate, în vreme ce asistenţi medicali Roşii, Roz şi Galbeni îmbrăcaţi în uniforme galbene trec de la un pacient la altul verificându-le starea. În capătul opus al încăperii e secţia de arşi, separată de ceilalţi pacienţi prin paravane de plastic. De cealaltă parte a paravanului o femeie ţipă, împotrivindu-se unui asistent care încearcă să-i facă o injecţie. Doi alţi

asistenţi se reped să o ţină.

Mă simt înghiţit de tristeţea sterilă a acestui loc. Nu e sânge. Nu picură sânge pe podea. Dar văd consecinţele evadării mele din Attica. Nici măcar cu un Artizan atât de bun cum e Mickey nu vor avea resursele să-i ajute pe toţi oamenii ăştia să se refacă total. Răniţii se uită fix în tavanul de piatră, întrebându-se cum va fi viaţa lor de-acum înainte. Asta e senzaţia care domneşte în încăperea asta. Traumă. Nu a corpului. Ci a vieţilor şi a visurilor întrerupte.

Aş vrea să mă retrag, dar Ragnar îmi împinge scaunul lângă patul unui tânăr care s-a uitat la mine de când am intrat. Are părul tuns scurt. Faţa rotofeie şi oarecum ciudată din cauza maxilarului de jos foarte proeminent.

— Care-i treaba? îl întreb, aducându-mi aminte de jargonul din mină.

Băiatul ridică din umeri.

— Omor vremea pe-aici, ştii ce zic?

— Ştiu, îi zic şi-i întind mâna. Darrow… din Lykos.

— Ştim.

Are mâinile atât de mici, încât nici măcar nu-mi poate cuprinde palma cu degetele. Râde de ridicolul situaţiei.

— Vanno din Karos.

— Noapte sau zi?

— Zi, nemernicule. Arăt eu a săpător de noapte cu faţa căzută?

— Păi, na, acum nici nu mai ştii ce şi cum…

— Adevărat. Sunt Omicron. Al treilea Sondor, linia a doua.

— Deci pleava voastră o-ntreceam eu.

— Sondorii Iadului, rânjeşte el, tot timpul se dau mari.

Face un gest obscen.

— Cineva trebuie să vă-nveţe ce-i respectul.

Izbucnim în râs.

— Cât de tare a durut? mă întreabă.

La început am impresia că mă întreabă despre ce mi-a făcut Şacalul. Apoi îmi dau seama că se referă la Sigiliile de pe mâinile mele. Cele pe care am încercat să mi le acopăr cu pulovărul. Le las la iveală acum.

— Ce nebunie! zice el pipăindu-le cu un deget.

Arunc o privire în jur, brusc conştient de faptul că nu doar Vanno se uită la mine. Ci toată lumea. Chiar şi din celălalt capăt al încăperii, din secţia de arşi, Roşii se ridică în capul oaselor în paturi ca să mă vadă. Nu-mi pot vedea teama din suflet. Ei văd doar ceea ce vor. Mă uit spre Ragnar, dar stă de vorbă cu o femeie rănită. Holiday. Înclină din cap spre mine. Durerea încă i se citeşte pe chip după moartea fratelui ei. Are pe noptieră pistolul lui, iar sprijinită de perete se vede puşca lui Trigg. Fiii i-au recuperat trupul în timpul operaţiunii de salvare pentru a-l îngropa.

— Cât de tare a durut? repet eu. Păi, imaginează-ţi că ai cădea într-un burghiu de foraj, Vanno. Centimetru cu centimetru. Mai întâi ţi se duce pielea. Apoi carnea. Apoi oasele. Nu-i mare lucru.

Vanno fluieră şi apoi se uită în jos spre picioarele retezate cu o expresie obosită, aproape plictisită.

— Eu nici măcar n-am simtit asta. Costumul mi-a injectat destul hidrofon cât să doboare şi unul ca el, spune făcând semn spre Ragnar. Măcar mi-a rămas scula.

— Întreabă-l, îl îmboldeşte un bărbat de alături. Vanno…

— Taci din gură, oftează Vanno. Se-ntrebau băieţii, ştii. Ai reuşit să ţi-o păstrezi?

— Ce să păstrez?

— Chestia, zice el uitându-se spre vintrele mele. Sau ţi-au… ştii tu… ţi-au făcut-o proporţională?

— Chiar vrei să ştii?

— Păi… nu mă interesează în mod direct. Dar am pariat nişte bani pe asta.

— Bine, zic eu şi mă aplec serios mai în faţă – ceea ce fac şi Vanno şi vecinii lui de pat. Dacă chiar vrei să afli, întreab-o pe maică-ta.

Vanno se uită fix la mine, apoi izbucneşte în râs. Vecinii lui de pat râd şi ei şi spun gluma mai departe până în celălalt capăt al camerei. Şi cu acest mic moment, starea de spirit universală se schimbă. Mediul sufocant şi steril e atenuat de haz şi glume grosolane. Dintr-odată pare ridicol să vorbeşti în şoaptă aici. Simt un val de energie văzând această schimbare şi dându-mi seama că totul e datorită unui hohot de râs. În loc să mă retrag din încăpere, de sub privirile lor, mă îndepărtez de Ragnar şi merg printre şirurile de paturi, trecând printre răniţi pentru a le mulţumi, pentru a-i întreba de unde sunt şi cum îi cheamă. Acum e momentul să-i mulţumesc lui Jupiter că am o memorie bună. Uită numele unui om, şi o să te ierte. Aminteste-ţi-l, şi o să fie mereu alături de tine.

Cei mai mulţi dintre ei îmi spun „domnule” sau „Secerătorul”. Şi aş vrea să-i corectez şi să le spun să-mi zică Darrow, dar sunt conştient de valoarea respectului, a distanţei dintre oameni şi lider. Pentru că deşi râd alături de ei, deşi ei ajută la vindecarea răului din sufletul meu, nu sunt prietenii mei. Nu sunt familia mea. Nu încă. Nu până când nu vom avea acest lux. Deocamdată, sunt soldaţii mei. Şi au la fel de multă nevoie de mine pe câtă am şi eu de ei. Eu sunt Secerătorul lor. A trebuit ca Ragnar să-mi reamintească asta. Îmi zâmbeşte stângaci, bucuros să mă vadă râzând şi glumind alături de soldaţi. N-am fost niciodată un om dedat veseliei, sau un om dedat războiului, sau o insulă în mijlocul furtunii. N-am fost niciodată un model absolut ca Lorn. Asta am pretins că sunt. De fapt, sunt şi am fost dintotdeauna un om complet doar alături de cei din jur. Simt cum

prind puteri. O putere pe care n-am mai simţit-o de mult. Nu doar pentru că sunt iubit. Ci pentru că au încredere în mine. Nu în masca mea, asemenea soldaţilor mei de la Institut. Nu în idolul fals pe care l-am creat în slujba lui Augustus, ci în omul aflat dincolo de toate astea. Poate că Lykos a dispărut. Poate că glasul lui Eo a amuţit. Poate Mustang e în celălalt capăt al lumii. Şi poate că Fiii sunt în pragul extincţiei. Dar eu îmi simt sufletul pâlpâind iarăşi în mine în clipa în care realizez că am ajuns în sfârşit acasă.

*

Mă întorc împreună cu Ragnar în camera de comandă, unde Sevro şi Dancer stau aplecaţi deasupra unei schiţe. Theodora e într-un colţ, trimiţând mesaje. Se întorc cu toţii spre mine când intru, miraţi să mă vadă zâmbind şi stând în picioare. Nu de unul singur, ci ajutat de Ragnar. Am lăsat scaunul cu rotile la spital şi l-am rugat să mă ajute să mă întorc în camera de comandă din care am plecat doar cu o oră în urmă. Mă simt alt om. Şi poate că nu mai sunt ceea ce eram înainte de întuneric, dar poate că sunt mai bun. Acum am smerenia care înainte îmi lipsea.

— Îmi pare rău pentru cum m-am purtat, le spun prietenilor mei. A fost… copleşitor. Ştiu că aţi făcut tot ce-aţi putut. Mai bine decât ar fi făcut oricine altcineva, date fiind circumstanţele. Aţi păstrat cu toţii speranţa vie. Şi m-aţi salvat. Şi mi-aţi salvat familia.

Fac o pauză pentru a mă asigura că-şi dau seama cât de mult înseamnă asta pentru mine.

— Ştiu că nu v-aţi aşteptat să mă întorc aşa. Ştiu că aţi crezut că o să mă întorc tunând şi fulgerând. Dar nu mai sunt ceea ce eram. Pur şi simplu nu mai sunt, repet când văd că Sevro vrea să mă contrazică. Am încredere în voi. Am încredere în planurile voastre. Vreau să vă ajut în orice fel pot. Dar nu vă pot ajuta aşa, le spun arătându-le braţele subţiri. Aşa că am nevoie să mă ajutaţi cu trei lucruri.

— Mereu atât de dramatic, spune Sevro. Care-ţi sunt pretenţiile, prinţeso?

— În primul rând, vreau să trimit un emisar la Mustang. Ştiu că tu crezi că m-a trădat, dar vreau să ştie că sunt în viaţă. Poate există vreo sansă să conteze asta. Şi să ne ajute.

Sevro pufneşte.

— I-am dat deja o şansă. A fost cât pe-aci să vă omoare pe tine şi pe Rags.

— Dar nu ne-a omorât, zice Ragnar. **Merită riscul, dacă o să ne ajute. O să merg eu ca emisar, aşa încât să nu se îndoiască de intenţiile noastre.**

— Ba pe dracu', zice Sevro. Eşti unul dintre cei mai căutaţi oameni din Societate. Auriii au închis tot traficul aerian neautorizat. Şi n-o să rezişti nici două minute într-un port spaţial, nici măcar cu mască.

— O să trimitem un spion de-al meu, intervine Theodora. Deja m-am gândit la cineva. E bună şi e cu 100 de kilograme mai puţin suspectă decât tine, Prinţ al Piscurilor. Fata deja se află într-un oraş port.

— Evey? întreabă Dancer.

— Exact, zice Theodora şi apoi se uită spre mine. Evey a făcut tot posibilul pentru a-şi răscumpăra păcatele trecutului. Chiar şi unele care nu erau ale ei. Ne-a fost de mare ajutor. Dancer, mă ocup de pregătirile de călătorie şi acoperire, dacă eşti de acord.

— E-n regulă, spune Sevro repede, dar Theodora aşteaptă totuşi încuviinţarea lui Dancer.

— Mulţumesc, spun. Am nevoie şi să-l aduceţi pe Mickey înapoi în Tinos.

— De ce? zice Dancer.

— Am nevoie de el să mă transforme din nou într-o armă.

— Aşa mai vii de-acasă, chicoteşte Sevro. Să pui nişte muşchi de ucigaş pe tine. Gata cu rahatul ăsta de anorexie.

Dancer clatină din cap.

— Mickey e la cinci sute de kilometri depărtare în Varos, lucrează la micul lui proiect. E nevoie de el acolo. Tu ai nevoie de calorii. Nu de-un Artizan. În starea în care eşti, ar putea fi periculos.

— Secerătorul poate suporta. Îl putem aduce pe Mickey aici cu tot cu echipament până joi, spune Sevro. Virany oricum s-a consultat cu el în privinţa stării tale. O să se bucure ca un Pixie să te vadă.

Dancer se uită la Sevro cu nervii întinşi la maximum.

— Şi ultima cerere?

— Presimt că n-o să vă placă prea mult, rânjesc eu.

12. Familia Julii

O găsesc pe Victra într-o cameră izolată a cărei uşă e păzită de câţiva Fii. Stă întinsă pe un pat de spital cu picioarele atârnând peste margine, urmărind o hologramă pe unul dintre programele de ştiri ale Societăţii despre atacul curajos al Legiunii asupra forţelor teroriste care au distrus un dig şi au inundat zona inferioară a văii râului Mystos. Inundaţiile au alungat două milioane de fermieri Maronii din căminele lor. Cenuşiii le împart ajutoare din camioane militare. Ar putea fi nişte Roşii cei care au aruncat digul în aer. Sau ar putea fi Şacalul. În punctul în care ne aflăm, cine mai ştie?

Părul alb-auriu al Victrei e prins în coadă. Are toate membrele, chiar şi picioarele paralizate, legate cu cătuşe de pat. Cei de-aici n-au prea mare încredere în Aurii. Nu se uită spre mine, urmăreşte imaginile de la CH care acum îl arată pe Roque au Fabii, Poetul din Deimos, ultima ţintă preferată a cancanurilor. Prezintă imagini din trecutul lui, un interviu cu mama lui, care e Senatoare, profesorii pe care i-a avut înainte de Institut, imagini cu el de când era băietei, la moşia lor de la tară.

Roque a fost mereu de părere că lumea naturală e mai frumoasă decât oraşele, spune mama lui în faţa camerei. *A admirat dintotdeauna ordinea perfectă a naturii. Felul cum s-a construit natural într-o ierarhie. Cred că de asta a iubit Societatea cu atâta devotament, chiar şi…*

— Femeii ăsteia i-ar sta mai bine cu o puşcă în gură, mormăie Victra oprindu-i sonorul.

— Cred că i-a rostit numele în ultimele două luni de mai multe ori decât în copilărie, zic eu.

— Politicienii nu lasă niciodată un membru popular al familiei să se irosească. Cum a zis Roque odată despre Augustus la o petrecere? „Oh, cum se năpustesc vulturii spre cei puternici, să mănânce stârvurile lăsate în urma lor.”

Victra mă priveşte cu ochi scânteietori, războinici. Nebunia pe care i-am zărit-o mai devreme în privire a pălit, dar nu a dispărut întru totul.

— La fel de bine putea s-o spună despre tine.

— Corect, îi răspund.

— Tu conduci banda asta de terorişti?

— Am avut ocazia s-o conduc. Am dat-o-n bară. Sevro e şeful.

— Sevro, repetă ea lăsându-se pe spate. Serios?

— Ţi se pare amuzant?

— Nu. Nu ştiu de ce, dar nu mă mir deloc, de fapt. Întotdeauna a făcut chestii mai rele decât spunea că face. Prima dată când l-am

văzut, îi tăbăcea curul lui Tactus.

— Cred că îţi datorez o explicaţie, îi spun apropiindu-mă de ea.

— Ei, na. Nu putem sări peste partea asta? mă întreabă. E plictisitor.

— Să sărim?

Victra oftează zgomotos.

— Scuze. Învinuiri. Toate rahaturile de genul ăsta în care se-ncurcă oamenii pentru că se simt nesiguri. Nu-mi datorezi nicio explicaţie.

— De ce zici asta?

— Cu toţii ne supunem unui anumit contract social trăind în Societatea asta a noastră. Ai mei asupresc neamul tău neînsemnat. Trăim de pe urma muncii voastre. Ne prefacem că nu existaţi. Şi voi ripostaţi. De obicei foarte ineficient. Personal, cred că e dreptul vostru. Nu e bine sau rău. Dar e corect. Eu aş aplauda un şoarece care ar reuşi să ucidă un vultur, tu nu? Bravo lui. E absurd şi ipocrit ca Auriii să se plângă acum doar pentru că Roşiii au început în sfârşit să lupte eficient.

Izbucneşte în râs văzându-mi expresia surprinsă.

— Ce e, scumpule? Te-aşteptai să ţip şi să fac spume la gură vorbind despre onoare şi trădare ca lezaţii ăia de Cassius şi Roque?

— Cam da, recunosc eu. Aş fi…

— Asta pentru că eşti mai sensibil decât mine. Eu sunt o Julii. Sânge rece cât cuprinde.

Îşi dă ochii peste cap când vreau s-o corectez.

— Nu-mi cere să fiu diferită pentru că ai tu nevoie de confirmări, te rog. E sub demnitatea amândurora.

— N-ai fost niciodată atât de rece pe cât pretinzi că eşti, îi spun.

— Exist cu mult dinainte să intri tu în viaţa mea. Ce ştii tu cu adevărat despre mine? Sunt fiica mamei mele.

— Eşti mai mult de-atât.

— Dacă zici tu.

Nu e nimic fals în ea. Niciun soi de cochetărie manipulativă. Mustang e toată numai zâmbete de superioritate şi replici subtile. Victra e o ghiulea. Se domolise înainte de Serbarea Triumfului. Lăsase garda jos. Acum însă e ca pe vremuri şi o simt la fel de înstrăinată ca atunci când am întâlnit-o pentru prima dată. Dar cu cât stăm mai mult de vorbă, cu atât îmi dau seama că părul ei e înspicat cu fire albe, nu e doar auriu spălăcit. Are obrajii supţi şi mâna dreaptă, pe cealaltă parte a patului, îi e încleştată de cearşafuri.

— Ştiu de ce m-ai minţit, Darrow. Şi pot să respect asta. Ce nu pot înţelege este de ce m-ai salvat în Attica. Din milă? A fost o manevră tactică?

— Pentru că eşti prietena mea.

— Hai, te rog.

— Mai degrabă aş fi murit încercând să te scot din celulă decât să te las să putrezeşti acolo. Trigg a murit încercând să mă salveze pe mine.

— Trigg?

— Unul dintre Cenuşiii care erau în spatele meu când am venit în celula ta. Cealaltă e sora lui.

— N-am cerut să fiu salvată, zice Victra cu amărăciune – maniera ei de a se spăla pe mâini de moartea lui Trigg. Antonia credea că noi doi suntem iubiţi, ştiai? îmi spune ferindu-şi privirea de mine. Mi-a arătat înregistrarea cu modificarea ta artizanală. M-a chinuit. Ca şi cum se aştepta să fiu dezgustată să văd ceea ce eşti. Să văd de unde vii. Să văd cum am fost minţită.

— Şi ai fost dezgustată?

Victra pufneşte.

— De ce mi-ar fi păsat de ceea ce erai? Mie-mi pasă de ceea ce fac oamenii. Îmi pasă de adevăr. Dacă mi-ai fi spus, n-aş fi făcut nici măcar un singur lucru altfel. Te-aş fi protejat.

O cred. Şi cred durerea pe care i-o văd în ochi.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că mi-a fost teamă.

— Pun pariu că lui Mustang i-ai spus.

— Da.

— De ce ei şi nu mie? Meritam măcar atât.

— Nu ştiu.

— Pentru că eşti un mincinos. Mi-ai spus atunci pe coridor că nu sunt rea. Dar în adâncul sufletului tău, asta crezi. N-ai avut niciodată încredere în mine.

— Nu, îi spun. N-am avut. Asta e greşeala mea. Şi prietenii mei au plătit pentru asta cu viaţa. Vina… a fost singurul meu tovarăş în cutia aia în care m-a ţinut nouă luni.

După expresia din ochii ei, îmi dau seama că n-a ştiut ce s-a-ntâmplat cu mine în acel timp.

— Dar acum am primit o a doua şansă la viaţă. Nu vreau s-o irosesc. Vreau să mă revanşez faţă de tine. Îţi datorez o viaţă. Îţi datorez dreptate. Şi vreau să ni te alături.

— Să mă alătur vouă? zice ea râzând. Să fac parte din Fiii lui Ares?

— Da.

— Chiar vorbeşti serios, râde Victra – un alt mecanism de apărare. Nu prea am gânduri sinucigaşe, dragule.

— Lumea pe care o cunoşteai tu a dispărut, Victra. Ţi-a răpit-o sora ta. Mama ta şi prietenii ei au fost anihilaţi. Casa ta ţi-e acum duşman. Şi eşti o paria pentru propriul tău popor. Asta e problema cu această Societate. Îşi devorează propriii membri. Ne asmute unul împotriva altuia. Nu ai unde să te duci…

— Ei, chiar că ştii să faci o fată să se simtă specială.

— …vreau să-ţi ofer o familie care n-o să te înjunghie pe la spate. Vreau să-ţi ofer o viaţă care are un sens. Ştiu că eşti un om bun, chiar dacă îmi râzi în nas când ţi-o spun. Dar eu cred în tine. Şi totuşi… toate astea nu contează – ce cred eu, ce vreau eu. Contează ceea ce vrei tu.

Victra îmi caută privirea.

— Ce vreau eu?

— Dacă vrei să stai aici, poţi s-o faci. Dacă vrei să rămâi în patul ăsta, poţi s-o faci. Spune ce vrei şi o să primeşti, îţi datorez asta.

Rămâne o clipă pe gânduri.

— Nu-mi pasă de Revolta voastră. Nu-mi pasă de soţia ta moartă. Sau să-mi găsesc o familie ori un sens. Vreau să pot dormi fără să fiu îndopată cu medicamente, Darrow. Vreau să pot să visez din nou. Vreau să uit capul zdrobit al mamei mele şi ochii ei goi şi degetele ei spasmodice. Vreau să uit râsul lui Adrius. Şi vreau să-i răsplătesc pe Antonia şi pe Adrius pentru ospitalitatea lor. Vreau să stau în picioare lângă ei şi lângă rahatul ăla de Roque şi să-i aud cum îşi imploră sfârşitul, şi să le scot ochii şi să le torn aur topit în găvane în timp ce ei urlă şi se zvârcolesc şi se pişă pe ei şi se roagă să fie iertaţi pentru că au pus-o cândva pe Victra au Julii într-o blestemată de cuşcă. Vreau răzbunare, zice ea zâmbind cu cruzime.

— Răzbunarea e un sfârşit găunos.

— Iar eu acum sunt o fată cu un suflet găunos.

Ştiu că nu e aşa. Ştiu că e mai mult de-atât. Dar la fel de bine ştiu, mai bine decât oricine, că rănile nu se vindecă într-o zi. Eu însumi de-abia m-am pus pe picioare, şi am toată familia alături.

— Dacă asta îţi doreşti, atunci asta îţi datorez. Peste trei zile, Artizanul care m-a transfomat în Auriu va veni aici. O să ne facă ce eram cândva. O să-ţi refacă şira spinării. O să poţi merge din nou, dacă asta vrei.

Victra mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Şi ai încredere în mine, după ce te-a costat atât de mult încrederea?

Iau cheia magnetică pe care mi-au dat-o Fiii şi o ating de cătuşele ei. Una câte una, se desprind de pat, eliberându-i braţele şi picioarele.

— Eşti mai prostănac decât pari, îmi spune.

— Poate că nu crezi în Revolta noastră. Dar eu l-am văzut pe Tactus schimbându-se înainte ca viitorul să-i fie răpit. L-am văzut pe Ragnar dând uitării legăturile şi încercând să obţină ce îşi doreşte cel mai mult pe lume. L-am văzut pe Sevro devenind bărbat. M-am văzut pe mine însumi schimbându-mă. Cred cu adevărat că noi suntem cei care alegem ce vrem să fim în această viaţă. Nu e nimic predestinat. Tu m-ai învăţat ce înseamnă loialitatea, mai mult decât Mustang, mai mult decât Roque. Şi datorită acestui lucru, cred în tine, Victra. La fel de

mult cum am crezut mereu în oricine. Fii parte din familia mea şi nu te voi abandona niciodată, spun întinzând mâna spre ea. N-o să te mint niciodată. Voi fi fratele tău toată viaţa.

Uimită de emoţia din vocea mea, femeia aceasta rece mă priveşte cu ochii mari. Sistemul de apărare pe care l-a ridicat în jurul ei e uitat acum. Într-o altă viaţă am fi putut fi un cuplu. Aş fi putut simţi pentru ea focul pe care-l simt pentru Mustang, focul pe care l-am simţit pentru Eo. Dar nu în viaţa asta.

Victra nu se pierde cu firea. Nu cade pradă lacrimilor, încă mai e stăpânită de furie. Ura puternică, trădarea, frustrarea şi sentimentul pierderii încă îi stăpânesc inima rece ca gheaţa. În clipa asta însă, e liberă de toate. În clipa asta îmi întinde mâna cu gravitate. Iar eu simt licărul speranţei.

— Bun venit printre Fiii lui Ares!

Partea a II-a
Mânie

Rahatul se-mprăştie.

Sevro au Barca

13. Urlători

— E teribil de enervant să nu ţi se spună nimic, mormăie Victra în timp ce mă ajută să stivuiesc greutăţile pe bara halterei.

Zgomotul face ecou în sala de sport cu pereţi din piatră. Sunt doar obiecte de strictă utilitate aici. Greutăţi din metal. Cauciucuri. Frânghii. Şi sudoarea mea de luni întregi.

— Poate fiindcă nu ştiu cine eşti? zic eu ridicându-mă.

— Ah, mai taci din gură. Nu tu ai înfiinţat Urlătorii? N-ai nimic de spus în privinţa felului în care ne tratează?

Mă-nghionteşte să mă dau jos de pe bancă şi se întinde în locul meu, prinzându-se cu mâinile de bară. Dau jos câteva greutăţi. Dar se uită urât la mine, aşa că le pun la loc şi ea îşi reia poziţia.

— Practic, nu.

— Ah. Bine, dar serios acum, ce trebuie să fac ca să obţin pelerina aia de lup?

Braţele ei puternice ridică haltera de pe suport, mişcând-o în sus şi-n jos în timp ce vorbeşte. Aproape trei sute de kilograme.

— În penultima misiune am împuşcat un Legat în cap. Un Legat! Ţi-am văzut Urlătorii. În afară de… Ragnar, sunt pirpirii. Au nevoie de… mai multe întăriri dacă vor să… ţină piept Călăreţilor Oaselor ai lui Adrius sau Pretorienilor… Suveranei.

Scrâşneşte din dinţi când termină ultimul set de exerciţii şi pune haltera la loc în suport fără ajutorul meu.

Se ridică şi se priveşte în oglindă. Are o siluetă puternică, zveltă. Umeri largi care tresaltă în timpul mersului ei trufaş.

— Sunt un specimen fizic perfect, fie în picioare, fie culcată. I se pot aduce acuzaţii serioase inteligenţei lui Sevro pentru că nu mă foloseşte.

Îmi dau ochii peste cap.

— Probabil că problema lui e că n-ai încredere în tine.

Victra aruncă cu un prosop în mine.

— Eşti la fel de enervant ca el. Jur pe Jupiter că dacă mai zice o dată ceva despre „lipsurile mele din naştere”, o să-i tai capul cu o blestemată de lingură.

Mă uit la ea încercând să nu izbucnesc în râs.

— Ce, vrei să zici şi tu ceva?

— Niciun cuvânt, buna mea doamnă, răspund ridicând braţele într-un gest de apărare, iar privirea ei zăboveşte instinctiv asupra lor. Genuflexiuni?

Sala asta de sport dărăpănată ne-a fost o a doua casă de când Mickey ne-a modificat artizanal. Victra a petrecut zile în şir în rezervă

până când muşchii ei au reînvăţat să meargă, iar apoi ne-am străduit amândoi să luăm în greutate sub supravegherea doctorului Virany. Un cârd de Roşii şi un Verde ne urmăresc dintr-un colţ al sălii. Chiar şi după două luni tot e o ciudăţenie pentru ei să vadă cât pot ridica doi Războinici Însemnaţi ale căror puteri au fost intensificate chimic şi genetic.

Acum câteva săptămâni a venit Ragnar să ne facă de râs. Uriaşul n-a suflat o vorbă. A început pur şi simplu să aşeze greutăţi pe bara halterei până când n-au mai încăput, şi-a făcut exerciţiile şi apoi ne-a îndemnat să facem acelaşi lucru. Victra n-a reuşit nici măcar să clintească haltera. Eu am ridicat-o până la genunchi. Apoi a trebuit să-i ascultăm pe cei o sută de idioţi adunaţi în spatele lui cum i-au scandat numele o oră-ntreagă. Am aflat după aceea că unchiul Narol a organizat pariuri pe cât poate Ragnar să ridice mai mult decât mine. Chiar şi propriul meu unchi a pariat contra mea. Dar e un semn bun, chiar dacă ceilalţi nu-l văd aşa. Înseamnă că Auriii nu pot câştiga mereu.

Cu ajutorul lui Mickey şi al doctorului Virany am reuşit şi eu şi Victra să ne recăpătăm controlul asupra corpului nostru. Ne-a luat însă la fel de mult timp să ne recăpătăm stăpânirea de sine în luptă. Am început cu paşi mărunţi. Prima noastră misiune împreună, însoţiţi de Holiday şi doisprezece soldaţi, a fost un raid pentru provizii. Nu neapărat pentru provizii, cât pentru mine. Nu ne-am dus cu Urlătorii.

— Trebuie să-ţi câştigi drumul spre trupele de elită, Secerătorule. Să fii sigur că poţi să ţii pasul, a zis Sevro bătându-mă pe obraz. Şi Julii trebuie să dovedească ce poate.

Victra l-a plesnit peste mână când a încercat s-o atingă.

Zece raiduri după provizii, două misiuni de sabotaj şi trei asasinate mai târziu, Sevro a fost în sfârşit convins că Holiday, Victra şi cu mine eram pregătiţi să trecem la trupele de categoria a doua: Viperele, conduse de unchiul Narol – care a devenit un soi de erou pentru Roşiii de aici. Ragnar e aproape un zeu. Dar unchiul meu e doar un bătrân bădăran care bea prea mult, fumează prea mult şi e incredibil de priceput în luptă. Viperele lui sunt o adunătură de tipi duri specializaţi în sabotaj şi jafuri; cam jumătate dintre ei sunt foşti Sondori ai Iadului, iar restul sunt o amestecătură din alte Culori inferioare utile. Am dus la capăt trei misiuni alături de ei, distrugând o cazarmă şi mai multe căi de comunicare ale Legiunilor, dar nu pot scăpa de senzaţia că suntem un şarpe care-şi mănâncă propria coadă. Mass-media Societăţii prezintă mincinos fiecare bombardament. Fiecare avarie minoră pe care o cauzăm pare doar să aducă şi mai multe Legiuni din Agea în mine sau în oraşele mici de pe Marte.

Mă simt vânat.

Mai rău, mă simt ca un terorist. O singură dată m-am mai simţit aşa,

şi atunci aveam o bombă asupra mea şi mă îndreptam spre gala de pe Luna.

Dancer şi Theodora l-au tot presat pe Sevro să găsească mai mulţi aliaţi. Să încerce să apropie prăpastia dintre Fii şi celelalte facţiuni. Fără tragere de inimă, Sevro a fost de acord. Aşa că, la începutul acestei săptămâni, eu şi Viperele am fost trimişi din tuneluri pe Arabia Terra, în continentul nordic, unde Legiunea Roşie şi-a întemeiat o fortăreaţă în oraşul-port Ismenia. Dancer spera să reuşesc să-i apropii de noi într-un fel în care Sevro n-ar fi putut, poate chiar să reuşesc să-i scot de sub influenţa lui Harmony. Numai că în loc să găsim posibili aliaţi, am găsit un mormânt comun. Un oraş cenuşiu, distrus de bombardamentele de pe orbită. Încă se mai vedeau grămezile de cadavre umflate plutind de-a lungul coastei. Crabii mişunând pe cadavre, ospătându-se din morţi, în vreme ce o panglică de fum se răsucea şi se tot răsucea în înalt, spre stele – vechiul ecou mut al războiului.

Imaginile continuă să mă bântuie, dar Victra pare să fi trecut peste asta, adâncită cum o văd în exerciţiile fizice. A închis totul în cufărul ferecat din mintea ei unde ascunde tot răul pe care-l vede, toată durerea pe care o simte. Mi-aş dori să semăn mai mult cu ea. Mi-aş dori să simt mai puţin şi să nu-mi fie atât de frică. Dar pe când îmi amintesc de panglica de fum, nu mă pot gândi decât că prevesteşte ceva mai rău. Ca şi cum Universul ne-ar arăta o frântură din sfârşitul spre care ne îndreptăm.

E noapte târziu şi oglinzile sunt aburite de condens când ne terminăm antrenamentul. Ne spălăm la duşuri, stând de vorbă pe deasupra despărţitoarelor de plastic.

— Ia-l ca pe-un semn că faceţi progrese, îi spun. Măcar vorbeşte cu tine.

— Nu. Mama ta mă urăşte. O să mă urască veşnic. Nu pot face absolut nimic în privinţa asta.

— Ei, ai putea încerca să fii mai politicoasă.

— Sunt cât se poate de politicoasă, se apără Victra şi opreşte duşul, ieşind din cabină.

Cu ochii închişi sub jetul de apă, îmi termin de şamponat părul, aşteptând s-o aud continuându-şi ideea. Nu mai spune nimic, aşa că mă clătesc şi ies din cabină când termin. Simt că ceva nu e-n regulă chiar înainte s-o văd zăcând dezbrăcată pe podea, pe burtă, cu mâinile legate la spate, de picioare. Capul acoperit de o glugă. Aud o mişcare în spate. Mă răsucesc la timp să văd şase pelerine-fantomă fluturând prin şuvoaiele de aburi. Apoi cineva inuman de puternic se ciocneşte de mine din spate şi-mi imobilizează braţele. Îi simt răsuflarea în ceafă. Ne-a găsit Şacalul. S-a strecurat aici. Cum?

— Aurii! strig. Aurii!

Am pielea alunecoasă din cauza duşului. Podeaua alunecă şi ea. Folosesc asta în avantajul meu şi mă zbat în braţele atacatorului ca un ţipar, reuşind să-l izbesc cu cotul în faţă. Se aude un icnet. Mă răsucesc iar şi-mi alunecă picioarele. Cad. Mă lovesc la genunchi de pardoseala de ciment. Împleticindu-mă, reuşesc să mă ridic în picioare. Simt cum doi atacatori se reped la mine din stânga. Ascunşi de pelerine. Mă aplec şi-l împing pe unul dintre ei cu umărul în genunchi. Îl arunc peste cap şi se prăbuşeşte peste pereţii despărţitori din plastic ai duşurilor. Pe celălalt îl prind de gât, mă feresc de o lovitură de pumn şi-l arunc spre tavan. Din lateral se izbeşte încă unul de mine, încercând să-mi prindă piciorul cu mâinile pentru a mă dezechilibra. Mă folosesc de mişcarea asta şi fac o săritură înaltă în stilul Kravat cu el agăţat de mine, reuşind să-l destabilizez. Aterizez pe podea, ţinându-i capul strâns între coapse. Tot ce trebuie să fac e să-i răsucesc capul şi să-i rup gâtul. Dar încă două perechi de braţe se reped la mine şi mă lovesc peste faţă, în timp ce altele se reped la picioare. Pelerinele-fantomă flutură prin aburi. Urlu, izbesc şi scuip, dar sunt prea mulţi, şi sunt afurisiţi, mă lovesc în tendoanele din spatele genunchilor ca să nu mai pot da cu piciorul şi în nervii umerilor, astfel că-mi simt braţele grele ca plumbul, îmi acoperă capul cu o glugă şi-mi leagă mâinile la spate. Zac nemişcat, îngrozit, gâfâind.

— Puneţi-i în genunchi! bubuie o voce modificată electronic. Puneţi-i dracului în genunchi!

Dracului? Ah, rahat. Îmi dau seama cine e şi mă las ridicat în genunchi. Mi se dă jos gluga. Luminile sunt stinse. Pe podeaua băii sunt aprinse câteva zeci de lumânări. În stânga mea e Victra, aruncând priviri furioase. Îi curge sânge din nasul spart. Din dreapta apare Holiday. Complet îmbrăcată, dar legată fedeleş ca noi, e adusă de doi indivizi înveşmântaţi în negru şi forţată să îngenuncheze şi ea. Are un rânjet larg pe faţă.

În jurul nostru, în baia învăluită în abur sunt zece demoni care, cu feţele acoperite de vopsea neagră, ne ţintuiesc cu privirea de sub capetele de lup ale pelerinelor ce le atârnă până la jumătatea spatelui. Doi se sprijină de perete, resimţindu-se după încercarea mea turbată de apărare. De lângă Sevro, cu o blană de urs pe el, Ragnar îi domină pe toţi cu statura lui. Urlătorii au venit în căutare de recruţi şi arată al dracului de înfricoşător.

— Salutări, nemernici boccii, mormăie Sevro şi închide sintetizatorul vocal, desprinzându-se din penumbră pentru a veni în faţa noastră. Mi s-a adus la cunoştinţă că sunteţi peste măsură de vicleni, sălbatici şi, în general, nişte creaturi răzbunătoare ce stăpânesc arta uciderii, a măcelului, a provocării haosului. Dacă mă înşel, spuneţi-o acum.

— Sevro, ne-ai speriat să ne pişăm pe noi de frică, zice Victra. Care-i problema?

— Nu profana acest moment, tună Ragnar ameninţător.

— Mi-ai rupt nasul, şuieră Victra.

— Practic, da, zice Sevro. M-a ajutat şi Somnorilă, adaugă el făcând semn cu capul spre un Urlător zvelt, cu sigilii de Roşu pe braţe.

— Pitic afurisit ce eşti…

— Te zbăteai, scumpo, se aude Pietricică, de undeva din mijlocul Urlătorilor.

Nu-mi dau seama care e ea. Vocea îi reverberează lovindu-se de pereţi.

— Şi dacă mai dai mult din gură, îţi pun căluş şi te gâdil, spune Clovnul pe un ton sinistru. Aşa că… sst.

Victra clatină din cap, dar îşi ţine gura. Eu mă străduiesc să nu izbucnesc în râs în faţa solemnităţii momentului. Sevro îşi continuă discursul, plimbându-se de colo colo prin faţa noastră.

— Aţi fost observaţi, iar acum sunteţi doriţi. Dacă ne acceptaţi invitaţia de a vă alătura frăţiei noastre, trebuie să depuneţi un jurământ că le veţi fi mereu loiali fraţilor şi surorilor voastre. Să nu-i minţiţi niciodată, să nu-i trădati niciodată pe purtătorii de pelerină. Şi toate păcatele voastre, toate cicatricele voastre, toţi duşmanii voştri ne aparţin acum şi nouă. Împărţim cu toţii povara. Cei pe care-i iubiţi, familiile voastre, vor trece pe locul doi. Noi suntem pe locul întâi. Dacă nu vă puteţi supune, dacă nu puteţi conştientiza legătura asta, spuneţi acum şi puteţi pleca.

Aşteaptă. Nici măcar Victra nu suflă o vorbă.

— Bun. Aşa cum spun regulile legii noastre sacre…

Sevro ridică o cărticică neagră cu pagini îndoite şi-un lup alb pe copertă.

— …Trebuie să vă purificaţi de vechile voastre jurăminte şi să vă dovediţi vrednici înainte de a putea depune jurământul.

Ridică mâna şi dă semnalul.

— Să înceapă Purificarea!

Urlătorii îşi lasă capetele pe spate şi urlă ca nebunii. Urmează apoi un caleidoscop înceţoşat de ciudăţenii. De undeva începe să bubuie muzica. Suntem tot în genunchi. Cu mâinile legate. Urlătorii vin spre noi. Ne apropie nişte sticle de buze şi dăm pe gât băutura în timp ce ei repetă o melodie ciudată, o incantaţie căreia Sevro îi dă tonul, cu un aplomb desfrânat. Ragnar răcneşte mulţumit când termin sticla pe care mi-au dat-o. Sunt cât pe ce să vomit fix acolo. Băutura îmi arde esofagul şi stomacul. Victra tuşeşte în spatele meu. Holiday o dă peste gât şi Urlătorii izbucnesc în urale când termină sticla. Ne clătinăm pe loc în timp ce ei o înconjoară pe Victra scandând, iar ea icneşte şi încearcă să-şi termine băutura. Îi sar stropi pe faţă. Tuşeşte.

— Asta-i tot ce poţi, Născută din Soare? urlă Ragnar. **Bea!**

Ragnar răcneşte bucuros când Victra termină trăscăul, tuşind şi mormăind înjurături.

— Aduceţi şerpii şi gândacii! strigă el.

Cântă cu toţii ca nişte preoţi în timp ce Pietricică vine în faţă clătinându-se, aducând o găleată. Ne îmbrâncesc pe toţi trei astfel încât să înconjurăm găleata, şi în lumina tremurătoare zărim fundul acesteia fremătând de viaţă.

Gândaci mari, strălucitori, cu picioruşe păroase şi aripi se târăsc în jurul unei vipere. Mă dau înapoi, îngrozit şi beat, dar Holiday deja a băgat mâna înăuntru şi-a scos şarpele, pe care-l izbeşte de podea până-l omoară.

Victra rămâne cu privirea pironită asupra Cenuşiei.

— Ce mama…

— Terminaţi ce e-n găleată sau ajungeţi la cutie, zice Sevro.

— Ce-nseamnă asta?

— Terminaţi ce e-n găleată sau ajungeţi la cutie! Terminaţi ce e-n găleată sau ajungeţi la cutie! repetă cu toţii pe un ton monoton.

Holiday muşcă din şarpe, sfâşiindu-l cu dinţii.

— Da! urlă Ragnar. **Are suflet de Urlător! Da!**

Sunt atât de beat încât abia mai văd. Bag mâna în găleată, cutremurându-mă când simt cum mi se caţără gândacii pe braţ. Prind unul şi mi-l îndes în gură. Încă mai mişcă. Mă forţez să mestec, aproape plângând. Victra dă să vomite când vede asta. Înghit şi apoi o prind de mână, silind-o s-o bage în găleată. Se apleacă puţin şi-mi dau seama prea târziu ce înseamnă asta. Mă împroaşcă de vomă pe umăr. Când simt mirosul, nu mă mai pot stăpâni nici eu şi vomit. Holiday mestecă în continuare. Ragnar îi strigă tot felul de laude.

Până ajungem să terminăm ce e-n găleată suntem o grămadă jalnică beată, plini de mizerie, gândaci şi vomă. Sevro ne spune ceva. Se tot clatină înainte şi-napoi. Sau poate eu mă clatin? Vorbeşte? Cineva din spate mă scutură de umăr. Am adormit?

— Asta e legea noastră sacră, zice micul meu prieten. O veţi studia. În curând o veţi cunoaşte pe dinăuntru şi pe dinafară. Dar astăzi, trebuie să ştiţi doar Regula Numărul Unu a Urlătorului.

— Nu te pleca niciodată! spune Ragnar.

— Nu te pleca niciodată, repetă ceilalţi într-un glas şi Clovnul se apropie de noi cu trei pelerine din blană de lup.

La fel ca blănurile pe care le purtau la Institut, pelerinele se adaptează mediului şi capătă o nuanţă întunecată în încăperea luminată de lumânări. Întinde una dintre ele spre Victra, căreia cineva îi dezleagă mâinile şi picioarele, iar ea încearcă să se ridice în picioare, dar nu reuşeşte. Pietricică dă s-o ajute, încă Victra refuză. Încearcă iar şi rămâne într-un genunchi. Sevro îngenunchează lângă

ea şi-i întinde mâna. Privindu-i mâna printre şuviţele de păr ude de sudoare, Victra pufneşte în râs dându-şi seama ce înseamnă asta. Îl ia de mână şi reuşeşte, cu ajutorul lui, să meargă fără ezitare să-şi capete pelerina. Sevro ia blana de la Clovn şi i-o pune pe umeri. Ochii li se întâlnesc şi zăbovesc o clipă privindu-se, înainte să se dea la o parte pentru ca Holiday, ajutată de Pietricică, să-şi primească şi ea pelerina. Ragnar e cel care mă ajută pe mine şi-mi pune blana pe umeri.

— Bun venit, fraţi şi surori, în rândurile Urlătorilor!

Toţi Urlătorii îşi lasă capetele pe spate şi izbucnesc într-un urlet înfricoşător. Mă alătur lor, surprins s-o aud pe Victra urlând şi ea. Îşi lasă capul pe spate în întuneric fără nicio ezitare. Deodată, se aprind toate luminile. Urletele încetează şi ne uităm unii la alţii dezorientaţi. Dancer dă buzna la duşuri împreună cu unchiul Narol.

— Ce dracului se petrece aici? întreabă Narol, cu ochii la gândaci, la rămăşiţele de şarpe şi la sticle.

În faţa ridicolului situaţiei, Urlătorii îşi aruncă priviri jenate.

— Îndeplinim un ritual ocult secret, spune Sevro. Şi ne întrerupi, secundule!

— Da, zice Narol dând din cap, puţin îngrijorat. Îmi cer scuze, domnule.

— O Rozalie de-a noastră a furat un datapad de la un Călăreţ al Oaselor din Agea, îi spune Dancer lui Sevro, deloc amuzat de situaţie. Am aflat cine e.

— Ei, căcat! exclamă Sevro. Am avut dreptate?

— Cine? întreb eu ameţit. Despre cine vorbiţi?

— Partenerul din umbră al Şacalului, zice Dancer. E Quicksilver. Ai avut dreptate, Sevro. Agenţii noştri spun că se află la sediul corporaţiei lui din Phobos, dar n-o să rămână mult în acel loc. Se îmbarcă spre Luna în două zile. Acolo n-o să mai putem pune mâna pe el.

— Deci declanşăm Operaţiunea Piaţa Neagră, spune Sevro.

— Da, încuviinţează Dancer fără tragere de inimă.

Sevro ridică pumnul.

— La dracu', da! L-aţi auzit pe om, Urlători. Spălaţi-vă. Treziţi-vă din beţie. Mâncaţi ceva. Avem un Argintiu de răpit şi o economie de prăbuşit.

Se uită spre mine cu un rânjet afurisit pe faţă şi-mi spune:

— O să fie o zi dată dracului! Dată dracului!

14. Luna vampir

Phobos înseamnă frică. În mitologie era copilul Afroditei şi al lui Ares, vlăstarul iubirii şi al războiului. E un nume potrivit pentru cea mai mare dintre lunile lui Marte.

Formată cu multă vreme înainte de epoca oamenilor, după ce un meteorit l-a lovit pe tatăl Marte aruncându-i resturile pe orbită, luna alungită a plutit ca un cadavru aruncat, moartă şi abandonată, preţ de un miliard de ani. Acum e înţesată de paraziţii care pompează viaţă în venele Imperiului Auriu. Roiuri de nave cargo, mici şi umflate, se ridică de pe Marte şi se încolonează spre cele două imense porturi cenuşii ale lunii. De acolo transferă bogăţiile planetei cu transportoarele cosmice de câţiva kilometri lungime care duc comoara de-a lungul rutelor comerciale Julii-Argos spre Margine, sau şi mai probabil spre Centru, unde înfometata Lună aşteaptă să fie hrănită.

Oamenii au tăiat în piatra seacă de pe Phobos şi au umplut totul cu metal. Cu o rază de doar doisprezece kilometri în cel mai lat punct, luna e încadrată de două porturi uriaşe dispuse perpendicular unul faţă de celălalt. Metalul lor întunecat e acoperit de glife albe şi lumini roşii care sclipesc intermitent pentru a ajuta navele care intră în port. Vagoanele magnetice şi vasele de transport şerpuiesc peste tot. Sub şantierele navale, şi uneori ridicându-se deasupra lor, sunt turnurile ascuţite ale Stupului – un oraş alambicat, construit nu în spiritul idealului neoclasic Auriu, ci al economiei crude necondiţionate de gravitaţie. Şase secole de construcţii perforează suprafaţa lui Phobos. E cea mai mare perniţă de ace construită vreodată de om. Iar discrepanţa financiară dintre cei care stau în Ace, vârfurile clădirilor, şi cei din Golurile din interiorul lunii e de-a dreptul ridicolă.

— Pare mai mare când nu eşti pe puntea unei nave-torţă, se tânguie Victra în spatele meu. E al naibii de supărător să ţi se ia drepturile.

Îi simt durerea. Ultima dată am văzut Phobos înainte de Ploaia Leului. Pe vremea aia aveam o armadă în spate, Mustang şi Şacalul erau de partea mea şi mii de însemnaţi îmi ascultau orice ordin. Aveam suficientă putere de foc cât să fac o planetă să tremure. Acum mă ascund într-un transportor şubred atât de vechi, că n-are nici sistem de gravitaţie artificială, însoţit doar de Victra, de trei Fii însărcinaţi să se ocupe de combustibil şi de o mică echipă de Urlători aflaţi în cală. De data asta primesc ordine, nu le dau. Îmi trec limba peste pilula cu otravă ascunsă în molarul drept după iniţierea în rândul Urlătorilor. Toţi Urlătorii au câte una acum. E mai bine aşa decât să fie prinşi vii, zice Sevro. Şi sunt de acord cu el. Totuşi, e o senzaţie ciudată.

După ce am evadat, Şacalul a emis imediat un moratoriu care privea toate navele ce plecau de pe Marte. Bănuia că Fiii vor încerca cu disperare să mă ducă de pe planetă. Din fericire, Sevro nu e un prost. Dacă ar fi fost, acum probabil că eram în mâinile Şacalului. În ultimă instanţă, nici măcar ArhiGuvernatorul de pe Marte nu putea interzice multă vreme comerţul, aşa că interdicţia nu a avut viaţă lungă. Dar unda de şoc pe care a provocat-o pe piaţă a fost zguduitoare. Miliarde de credite s-au pierdut pentru fiecare minut în care heliumul-3 nu a curs. Lui Sevro chestia asta i s-a părut înălţătoare.

— Cât din toate astea îi aparţine lui Quicksilver? întreb eu.

Victra se trage lângă mine în gravitaţia 0. Părul îi pluteşte ca o coroană în jurul capului. Şi l-a albit şi şi-a pus lentile de contact negre. E mai uşor pentru un Obsidian să treacă prin părţile mai dure ale Stupului, iar ea, fiind printre cei mai înalţi membri ai Urlătorilor, nu prea ar fi putut să se deghizeze în altă Culoare.

— E greu de zis. E destul de greu să-ţi dai seama ce şi cât deţine Silver. Omul are atâtea corporaţii-fantomă şi conturi bancare ascunse încât nici Suverana nu cred că-i cunoaşte întregul portofoliu.

— Sau cine se regăseşte prin el. Dacă zvonul că a cumpărat Aurii e adevărat…

— E adevărat, zice Victra şi ridică din umeri, rotindu-se pe spate. E băgat peste tot. Mama zicea că e unul dintre puţinii oameni prea bogaţi pentru a fi ucişi.

— E mai bogat decât era ea? Decât tine?

— Decât eram, mă corectează ea. S-a ocupat el de asta. Dar tot ce se poate, adaugă după o scurtă pauză.

Ochii îmi cad pe semnul călcâiului înaripat de pe unul dintre cele mai înalte turnuri de pe Phobos, o spirală dublă de sticlă şi oţel, înaltă de trei kilometri şi cu un vârf argintiu. Câţi ochi Aurii nu-l privesc cu invidie? Câţi dintre ei trebuie să mai cumpere sau să mituiască pentru a se apăra de ceilalţi? Poate doar unul singur. Esenţial în ascensiunea Şacalului a fost partenerul lui din umbră. Un om care l-a ajutat în secret să pună mâna pe mass-media şi industria de telecomunicaţii. Multă vreme am crezut că partenerul lui e Victra sau mama ei, şi că atunci în grădină doar s-a descotorosit de ele. Dar se pare că cel mai mare aliat al Şacalului e viu şi prosperă. Cel puţin deocamdată.

— Treizeci de milioane de oameni, şoptesc eu. Incredibil.

O simt cum se uită la mine.

— Nu eşti de acord cu planul lui Sevro, nu-i aşa?

Trag cu degetul de o gumă roz lipită de cala ruginită.

Răpirea lui Quicksilver o să ne ofere informaţii şi acces la mari fabrici de armament, dar ceea ce mă îngrijorează e schema lui Sevro împotriva economiei.

— Sevro i-a ţinut pe Fii în viaţă. Nu eu. Deci o să-i respect ordinele.

— Mda, zice ea privindu-mă cu scepticism. Mă întreb când ai început să crezi că între curaj şi viziune nu e nicio diferenţă.

— *Băi căcăcioşilor,* îl aud pe Sevro în cască, *dacă aţi terminat cu admirarea peisajului, călăreala sau ce dracului faceţi voi acolo, a venit vremea să ne facem de cap.*

*

Jumătate de oră mai târziu mă înghesui alături de Victra şi de Urlători într-unul dintre containerele de helium-3 stivuite în spatele transportorului. Simţim nava tremurând când cupla magnetică se prinde de docul circular. Dincolo de carena navei plutesc Portocalii în costumele lor mecanizate, aşteptând să dirijeze containerele lipsite de greutate spre vagoanele magnetice, care la rândul lor o să le ducă până la transportoarele cosmice în aşteptarea călătoriei spre Jupiter. Vor ajunge acolo pentru a aproviziona încă o dată flota lui Roque prinsă în războiul cu Mustang şi Lorzii Lunilor.

Dar înainte să fie transportate containerele, vor veni inspectori Arămii şi Cenuşii să le inspecteze. Vor fi mituiţi de Albaştrii noştri să numere patruzeci şi nouă de containere în loc de cincizeci. Apoi un Portocaliu mituit de unul dintre contactele noastre va pierde containerul în care ne aflăm, o practică obişnuită pentru cei care fac contrabandă cu droguri ilegale sau cu bunuri nevămuite. Va depozita containerul într-o cală pentru piese de maşinării aflată la un nivel inferior, iar acolo ne vom întâlni cu omul de legătură al Fiilor, care ne va conduce la casa conspirativă. Cel puţin ăsta e planul. Dar deocamdată aşteptăm.

În cele din urmă, gravitaţia revine, ceea ce înseamnă c-am ajuns în hangar. Containerul în care ne aflăm aterizează pe podea cu o bufnitură. Ne recăpătăm echilibrul sprijinindu-ne de butoaiele cu helium-3. Auzim voci dincolo de pereţii metalici ai containerului. Transportorul bipăie când se decuplează de noi şi se întoarce, ieşind din câmpul energetic în spaţiu. Apoi linişte. Nu-mi place. Îmi încleştez mâna de mânerul de piele al briciului ascuns în mâneca hainei. Fac un pas spre uşă. Victra mă urmează. Sevro mă prinde de umăr.

— Aşteptăm omul de legătură.

— Nici măcar nu-l cunoaştem pe omul ăsta, îi spun.

— Dancer a garantat pentru el.

Pocneşte din degete spre mine să mă întorc la locul meu.

— Aşteptăm.

Observ că ceilalţi îi dau ascultare, aşa că încuviinţez din cap şi-mi ţin gura. Zece minute mai târziu auzim o singură pereche de paşi păcănind afară pe podea. Lacătul pocneşte şi se deschide şi o lumină slabă pătrunde înăuntru pe măsură ce uşile se deschid, dezvăluind un Roşu tuns scurt, cu barbă ascuţită şi o scobitoare în gură. Cu o jumătate de cap mai scund decât Sevro, ne priveşte pe fiecare în parte.

Ridică o sprânceană când îl vede pe Ragnar. O ridică şi pe cealaltă când se uită în jos şi vede ţeava arzătorului lui Sevro. Şi totuşi nu dă înapoi. Omul are curaj.

— Ce n-o să moară în veci? mârâie Sevro cu cel mai bun accent Obsidian.

— Ciuperca de pe coaiele lui Ares.

Bărbatul zâmbeşte şi aruncă o privire peste umăr.

— Te superi dacă laşi afurisenia aia de-o parte? Tre' să plecăm, acum. Am împrumutat platforma asta de la Sindicat. Numa' că ei nu prea ştiu nimic despre asta, aşa că dacă nu vreţi s-aveţi de-a face cu nişte nemernici profesionişti, trebuie s-o luăm din loc.

Bate din palme.

— Acum înseamnă acum.

*

Pe omul nostru de legătură îl cheamă Rollo. Vânos şi strâmb, cu ochi strălucitori şi curtenitor cu femeile, deşi aduce vorba de cel puţin două ori pe minut despre soţia lui, pare-se cea mai frumoasă femeie care a păşit vreodată pe suprafaţa planetei Marte. N-a mai văzut-o de opt ani. Şi-a petrecut tot timpul ăsta în Stup, ca sudor în turnurile spaţiale. Nu e efectiv un sclav, ca Roşiii din mine, el şi ai lui sunt muncitori cu contract. Sclavi salariaţi care muncesc paisprezece ore pe zi, şase zile pe săptămână, suspendaţi între turnurile uriaşe care străpung Stupul, sudând metal şi rugându-se să nu se accidenteze la locul de muncă. Dacă te accidentezi, nu eşti plătit. Dacă nu eşti plătit, nu mănânci.

— Foarte plin de el, îl aud pe Sevro mormăind către Victra, în mijlocul grupului condus de Rollo.

— Mie-mi cam place barbişonul lui, zice Victra.

— Albaştrii numesc locul ăsta Stupul, ne spune Rollo în timp ce ne îndreptăm spre un tramvai mâzgălit cu graffiti aflat la un etaj de întreţinere abandonat.

Miroase a lubrifiant, a rugină şi-a pişat stătut. Vagabonzi fără adăpost hoinăresc prin halele metalice întunecate. Rollo ocoleşte maldăre de pături şi zdrenţe sub care se foiesc oameni, fără să le arunce vreo privire, dar îşi păstrează mereu mâna pe plăselele din plastic uzate ale arzătorului.

— Pentru ei aşa o fi. Au la dispoziţie şcoli, case. Mici baze aeriene, secte, ca să fiu mai precis, unde învaţă să zboare şi să se sincronizeze cu computerele. Dar ascultaţi la mine ce e locul ăsta: e o maşină de tocat carne. Intră bărbaţi. Se ridică turnuri. Iese carne tocată, spune plecându-şi capul.

Singurele semne de viaţă ale vagabonzilor de pe podea sunt aburii subţiri ai respiraţiei care ies din maldărele de zdrenţe ca aburul dintr-un câmp vulcanic. Tremur pe sub haina cenuşie şi-mi aranjez mai bine

pe umăr rucsacul cu echipament. E un frig cumplit la nivelul ăsta. Izolaţie veche, probabil. Pietricică suflă pe nări un val de aburi în timp ce împinge unul dintre cărucioarele noastre cu echipament, uitându-se cu tristeţe în stânga şi-n dreapta la vagabonzi. Mai puţin empatică, Victra dirijează căruciorul din faţă, împingând cu piciorul un vagabond care-i stă în cale. Bărbatul ţâţâie din buze şi se uită în sus spre ea, şi tot mai sus, şi mai sus, până cuprinde cu privirea cei 2,1 metri de ucigaşă scoasă din pepeni. Se retrage repede într-o parte, respirând pe gură. Nici Ragnar, nici Rollo nu par să observe cât de frig e.

Fiii lui Ares ne aşteaptă pe platforma dezafectată a tramvaiului şi în tramvai. Majoritatea sunt Roşii, dar sunt şi destui Portocalii, Verzi şi Albaştri în grup. Sunt înarmaţi cu un amestec pestriţ de arzătoare vechi şi patrulează de colo colo, ţinând sub observaţie celelalte coridoare care duc spre platformă. Aruncă priviri nervoase în direcţia din care venim noi, întrebându-se cine naiba suntem. Mă simt mai recunoscător ca niciodată pentru protezele Obsidiene şi pentru toate cunoştinţele pe care le am despre Culoarea asta.

— Vă aşteptaţi la probleme? întreabă Sevro uitându-se la armele Fiilor.

— Cenuşiii au făcut razii pe-aici în ultimele luni. Nu amărâţii de la secţia locală, ci nişte nemernici periculoşi. Legionari. Chiar şi unii din Legiunea a XIII-a, amestecaţi cu unii dintr-a X-a şi-a V-a. Am avut o lună cam urâtă, adaugă el cu glas scăzut, ne-au scuturat al dracului de rău. Ne-au distrus cartierele generale din Goluri, i-au asmuţit pe durii de la Sindicate pe noi. I-au plătit să-şi vâneze propriii oameni. Cei mai mulţi dintre noi au trebuit să se dea la fund, să se ascundă în case conspirative. Corpul principal al Fiilor a rămas să-i ajute pe Roşiii de pe staţie, normal, forţele noastre speciale nu şi-au arătat muşchii până azi. N-am vrut să riscăm, ştii ce zic? Ares a zis că aveţi treburi importante…

— Ares e înţelept, zice Sevro cu indiferenţă.

— Şi un tip foarte melodramatic, adaugă Victra.

În uşa tramvaiului, Ragnar ezită o clipă – privirea îi zăboveşte asupra unui afiş antiterorism lipit pe o coloană de sprijin de ciment din staţie. „Dacă vezi ceva, spune”, zice afişul pe care apare imaginea unui Roşu cu ochi purpurii diabolici, îmbrăcat într-o uniformă ponosită de miner, care pândeşte lângă o uşă cu o plăcuţă cu „acces interzis”. Nu văd restul. E acoperit cu graffiti făcut de rebeli. Dar îmi dau seama că Ragnar nu se uită la afiş, ci la bărbatul ghemuit dedesubt, pe care abia acum îl văd. Are capul acoperit de glugă. Piciorul stâng e de fapt un vechi mecanism care-i ţine loc de membru. Jumătate de faţă îi e acoperită de un bandaj maroniu, plin de cruste. Se vede un nor de fum. Se degajează gaz presurizat. Bărbatul se lasă

pe spate tremurând şi zâmbeşte arătându-şi dinţii complet negri. Un flacon de plastic gol cade pe podea. Opiu.

— De ce nu-i ajutaţi pe oamenii ăştia? întreabă Ragnar.

— Cu ce să-i ajutăm? zice Rollo.

Observă empatia de pe chipul lui Ragnar şi nu ştie cum să răspundă.

— Frate, abia avem de-ajuns pentru familie şi prieteni. N-are rost să împărţim cu ăştia, înţelegi?

— Dar cel de colo e Roşu. Ei sunt din neamul vostru…

Rollo se încruntă în faţa acestui simplu adevăr.

— Termină cu mila, Ragnar, zice Victra. Ce inhalează el acolo sunt droguri primite de la Sindicat. Cei mai mulţi dintre ei ţi-ar tăia gâtul pentru o doză. Sunt doar un sac de oase.

— Un sac de ce? o întreb întorcându-mă spre ea.

Asprimea tonului meu o prinde cu garda jos, dar nu e dispusă să dea înapoi. Aşa că plusează, instinctiv.

— Un sac de oase, scumpule, repetă ea. A fi om înseamnă să ai demnitate. Ei n-au. Şi-au extirpat-o singuri. A fost alegerea lor, nu a Auriilor. Chiar dacă e uşor să dăm vina pe Aureolaţi pentru tot. Aşa că de ce ar merita oamenii ăştia mila mea?

— Pentru că nu toată lumea e ca tine. Sau a avut şansele cu care te-ai născut tu.

Victra nu-mi răspunde. Rollo îşi drege vocea, sceptic acum în privinţa deghizării noastre.

— Doamna are dreptate la partea cu tăiatul gâtului. Majoritatea dintre ei erau muncitori importaţi. Ca mine. În afară de nevastă, mai am trei guri cărora le trimit bani, dar nu mă pot întoarce acasă până nu mi se termină contractul. Mai am patru ani. Pleava a renunţat să mai încerce să se întoarcă.

— Patru ani? întreabă Victra neîncrezătoare. Ziceai să eşti deja aici de opt.

— Trebuie să plătesc pentru transfer.

Ea se holbează la el întrebător.

— Compania nu acoperă costurile. Ar fi trebuit să citesc şi ce era scris mărunt în contract. Sigur, eu am ales să vin aici. Şi ei la fel, adaugă Rollo, făcând semn din cap spre vagabonzi. Doar pentru că cealaltă variantă e să mori de foame, ridică el din umeri de parcă am fi ştiut cu toţii răspunsul. Amărâţii ăştia pur şi simplu n-au avut noroc cu serviciul. Şi-au pierdut câte un picior. Câte un braţ. Compania nu acoperă costurile pentru proteze, cel puţin nu pentru unele decente…

— Şi Artizanii? îl întreb eu.

Rollo râde batjcoritor.

— Şi cine dracu' crezi tu că-şi permite operaţii la Artizani?

Nici măcar nu mă gândisem la costuri. Ceea ce-mi aminteşte cât de departe sunt de oamenii pentru care pretind că lupt. Omul ăsta e un

Roşu, unul dintre semenii mei, mai mult sau mai puţin, şi eu nici măcar nu ştiu care e cel mai cunoscut fel de mâncare în cultura lui.

— Pentru ce companie lucrezi? îl întreabă Victra.

— Julii Industries, bineînţeles.

Privesc prin ferestrele murdare de duro-sticlă ale tramvaiului jungla de metal pe lângă care trecem după ce tramvaiul porneşte din staţie. Victra stă lângă mine, cu o expresie preocupată pe chip. Dar eu sunt la o lume depărtare de ea, prieteni. Pierdut în amintiri. Am mai fost în Stup cândva, împreună cu ArhiGuvernatorul Augustus şi cu Mustang. Augustus îşi adusese lăncierii să se întâlnească cu miniştrii economici ai Societăţii pentru a discuta modernizarea infrastructurii lunii. După întâlnire, eu şi Mustang ne-am strecurat şi ne-am dus la cel mai faimos acvariu de pe lună. Îl închiriasem în schimbul unei sume absurde şi aranjasem să luăm masa şi să ni se servească vinul în faţa acvariului balenei ucigaşe. Lui Mustang i-au plăcut dintotdeauna animalele adevărate mai mult decât cele create de Artizani.

Am dat vinurile vechi de cincizeci de ani şi valeţii Rozalii pe o lume sângeroasă cu oase ruginite şi bătăuşi rebeli. Asta e lumea reală. Nu visul în care trăiesc Auriii. Astăzi simt urletul tăcut al unei civilizaţii călcate în picioare timp de sute de ani.

Drumul nostru ocoleşte pe la periferia Golurilor, centrul lunii unde blocurile cu apartamente ca nişte cuşti se macină în lipsa gravitaţiei. Dacă ne-am duce acolo, am risca să picăm în mijlocul luptei de stradă dintre Sindicat şi Fiii lui Ares. Iar dacă mergem mai sus, la nivelurile Culorilor mijlocii, ar însemna să riscăm să ne întâlnim cu soldaţii Societăţii şi cu infrastructura lor de camere video şi holo-scanere.

În loc de asta, traversăm prin hinterlandul format de nivelurile de întreţinere dintre Goluri şi Ace, locul de unde Roşiii şi Portocaliii asigură bunul mers al lunii. Tramvaiul nostru, condus de un simpatizant al Fiilor, accelerează în staţii. Feţele muncitorilor care-l aşteaptă îşi pierd trăsăturile când trecem în viteză pe lângă ei. O pastişă de ochi. Dar toate feţele sunt cenuşii. Nu de culoarea metalului, ci a cenuşei rămase în urma unui foc de tabără. Feţe de cenuşă. Haine de cenuşă. Vieţi de cenuşă.

Dar pe măsură ce tramvaiul nostru e înghiţit de tunel, culoarea erupe în jurul nostru. Graffiti şi ani întregi de furie sângerează din pereţii striaţi şi crăpaţi ai gâtlejului său cândva cenuşiu. Blasfemii în cincisprezece dialecte. Aurii ucişi prin zeci de metode înfiorătoare. Iar în dreapta unei scene brutale care o înfăţişează pe Octavia au Lune decapitată de o seceră, este, în vopsea digitală, o imagine a lui Eo spânzurată pe eşafod, cu părul în flăcări – „Rupeţi lanţurile” scrie pe diagonală. O singură floare strălucitoare în mijlocul buruienilor de ură. Mi se pune un nod în gât.

O jumătate de oră mai târziu ieşim afară, iar tramvaiul se opreşte

scrâşnind în faţa unui centru industrial părăsit al Culorilor inferioare, unde mii de muncitori care fac naveta cu noaptea-n cap din Grămadă ar trebui să se împrăştie care-ncotro la treburile lor. Dar locul e tăcut ca un cimitir. Podelele metalice sunt pline de gunoaie. Ecranele holografice încă pâlpâie transmiţând programele de ştiri ale societăţii. Dintr-o ceaşcă aşezată pe o masă într-o cafenea încă mai ies aburi. Fiii au eliberat zona abia cu câteva minute în urmă. Ceea ce ne demonstrează ce influenţă au în zonă.

După plecarea noastră, viaţa îşi va relua cursul obişnuit. Dar după ce plantăm bombele pe care le-am adus cu noi? După ce distrugem fabricile, oare bărbaţii şi femeile pe care încercăm să-i ajutăm nu vor rămâne şomeri, la fel ca acele biete creaturi nefericite din staţia de tramvai? Dacă munca e raţiunea lor de-a trăi, ce-o să se întâmple când o să le luăm asta? I-aş împărtăşi lui Sevro grijile mele, dar e ca o săgeată dezlănţuită. La fel de dogmatic precum eram şi eu cândva. Iar a-l chestiona în auzul celorlalţi ar părea o trădare a prieteniei noastre. El a avut mereu încredere oarbă în mine. Deci eu sunt prietenul cel rău pentru că mă îndoiesc de el?

Trecem prin câteva lifturi-gravitaţionale şi ajungem într-un garaj de transportoare de gunoi, deţinut tot de Julii Industries. O surprind pe Victra ştergând cu degetul mizeria de pe blazonul familiei ei aflat pe una dintre uşi. Soarele cu raze din suliţe e decolorat şi ponosit. Cei câţiva zeci de muncitori Roşii şi Portocalii se prefac că nu observă grupul nostru când ne strecurăm într-unul dintre hangare. Înăuntru, grupaţi la baza a două transportoare uriaşe, găsim o mică armată de Fii ai lui Ares. Mai mult de şase sute.

Nu sunt soldaţi. Nu ca noi. Majoritatea sunt bărbaţi, dar printre ei sunt şi câteva femei, cele mai multe tinere Roşii şi Portocalii obligate să emigreze aici ca să lucreze pentru a-şi hrăni familiile rămase pe Marte. Au arme de proastă calitate. Unii stau în picioare. Alţii sunt aşezaţi şi-şi întrerup discuţiile când văd grupul nostru de ucigaşi Obsidieni traversând puntea metalică, cu raniţe pline de echipament, împingând două cărucioare misterioase. O tristeţe difuză începe să mă împresoare. Orice vor face, oriunde vor merge, vieţile lor vor fi pătate de ziua asta. Dacă ar fi de datoria mea să le vorbesc, i-as avertiza despre povara pe care o vor lua asupra lor, despre răul care le va cotropi vieţile. Le-aş spune că e mai frumos să auzi despre victoriile din războaie decât să fii martor la ele. Mai bine decât să ai sentimentul bizar şi ireal când stai dimineaţa întins pe pat ştiind că ai ucis un om, că ţi-a murit un prieten.

Dar nu spun nimic. Locul meu acum e lângă Victra şi Ragnar, în spatele lui Sevro, care-şi scuipă guma, îmi dă un cot şi-mi face cu ochiul, păşind în faţa micii armate. A armatei lui. E micuţ pentru un bărbat Obsidian, dar are multe cicatrici şi tatuaje şi e înfricoşător

pentru grupul de gunoieri cu mâini mici şi sudori de turnuri încovoiaţi. Îşi apleacă fruntea spre ei, cu ochii arzându-i în spatele lentilelor negre de contact. Tatuajele cu lupi de pe pielea lui par înfricoşătoare în lumina industrială.

— Salutare, maimuţe unsuroase, tună vocea lui scăzută şi ameninţătoare. Probabil că vă întrebaţi de ce a trimis Ares un grup de şmecheri periculoşi ca noi în veceul ăsta de tablă.

Fiii se uită agitaţi unii la alţii.

— N-am venit aici să ne luăm în braţe. N-am venit să vă inspirăm ori să vă ţinem discursuri al dracului de lungi despre Suverană.

Pocneşte din degete, iar Pietricică şi Clovnul aduc cărucioarele în faţă şi le deschid capacele. Balamalele scârţâie şi dau la iveală explozibilii minieri.

— Am venit aici s-aruncăm rahatul în aer.

Îşi desface braţele larg şi chicoteşte:

— Întrebări?

15. Vânătoarea

Plutesc în spatele navei colectoare de gunoi împreună cu Urlătorii. E întuneric. Dispozitivele optice cu vedere pe timp de noapte îmi arată gunoaiele care orbitează în nuanţe de verde-închis. Coji de banană. Ambalaje de jucării. Zaţ de cafea. Aud în căşti icnetul de vomă al Victrei când i se lipeşte de faţă o bucată de hârtie igienică. Masca ei e un coif-demon. La fel ca mine, are pupile negre modelate uşor sub forma unui demon urlând. Fitchner a reuşit să le fure pentru Fii din depozitele de arme de pe Luna acum mai bine de un an. Cu ajutorul lor putem vedea majoritatea spectrelor, amplifica sunete, ne putem determina coordonatele unii altora, accesa hărţi şi putem comunica silenţios. În jur, toţi prietenii mei sunt îmbrăcaţi în negru. Nu purtăm armuri mecanizate, ci doar piei-scarabeu subţiri, care ne pot proteja de cuţite şi de câteva proiectile. Nu avem cizme gravitaţionale sau armuri electromagnetice. Nimic care să ne încetinească, să facă zgomot sau să declanşeze senzori. Avem cu noi rezervoare cu oxigen care ne pot furniza suficient aer timp de patruzeci de minute. Termin de potrivit echipamentul lui Ragnar şi-mi verific datapad-ul. Cei doi Roşii care pilotează vechea navă colectoare de gunoi numără secundele rămase. Când ajung la zece, Sevro spune:

— *Ţineţi bine rucsacurile şi activaţi pelerinele.* Îmi activez pelerina-fantomă şi lumea se deformează, distorsionată de pelerină. E ca şi cum ai privi printr-o apă murdară şi simt deja în noadă cum începe să se încălzească bateria. Pelerina e bună pentru reprize scurte. Dar arde bateriile mici de felul celor pe care le avem noi şi are nevoie de timp să se răcească şi să se reîncarce. Mă întind după Victra şi Sevro, reuşind să-i prind de mână la timp. Ceilalţi formează şi ei echipe. Nu-mi amintesc să mă fi simtit aşa de înfricoşat înaintea Ploii de Fier. Eram mai curajos atunci? Poate doar mai naiv.

— *Ţineţi-vă bine. O s-avem parte de zguduituri,* spune Sevro. *Îi dăm drumul în trei… doi…*

Îi strâng mai tare de mâini.

— *…Unu.*

Uşa navei colectoare se deschide silenţioasă şi ne scăldăm în lumina chihlimbarie a holo-monitorului unui zgârie-nor din apropiere. Simt un suflu puternic de aer şi totul se-nvârte în jur când nava colectoare aruncă încărcătura de gunoi. Suntem ca o pleavă aruncată asupra oraşului. Ne-nvârtim laolaltă cu gunoiul printr-o lume caleidoscopică de turnuri şi reclame. Sute de nave trec pe magistralele lungi. Toate sunt o ceaţă pâlpâitoare, lichidă. Continuăm să ne rotim dându-ne peste cap pentru a nu fi detectaţi. Aud în căşti mormăielile unui

controlor de trafic Albastru, enervat de gunoiul revărsat. În scurt timp intervine pe fir un Arămiu care amenință să-i concedieze pe piloții incompetenți. Dar ce mă face să zâmbesc e ceea ce nu aud. Canalele poliției bâzâie ca de obicei, anunțând o deturnare de către Sindicat a unei nave în Stup, o crimă sângeroasă într-un vechi muzeu de artă din apropiere de Park Piaza, jefuirea unui datacentru din Complexul Bancar. Nu ne-au depistat în mijlocul gunoiului.

Ne încetinim treptat mișcarea de rotație folosind mici elice fixate pe căști. Suntem purtați de un curent calm. E liniște. Ne-ndreptăm spre țintă. Suntem pe cale să ne izbim, odată cu restul gunoaielor, de marginea unui turn de oțel. Trebuie să aterizăm ușor. Victra înjură pe măsură ce plutim tot mai aproape de turn. Îmi tremură degetele. Nu te izbi. Nu te izbi.

— *Desprindeți-vă,* ordonă Sevro.

Îmi trag mâna din strânsoarea Victrei și a lui Sevro și ne lovim cu toții vibrând de suprafața din oțel. Gunoiul din jurul nostru intră în contact cu metalul, ricoșând înapoi în unghiuri bizare. Sevro și Victra rămân locului datorită magneților din mănuși, dar o bucată de moloz care cade în fața mea ricoșează din oțel și mă lovește în coapsă, deviindu-mi traiectoria. Mă aplec într-o parte și dau din mâini în căutarea unui sprijin, ceea ce mă face să mă rotesc. Ating cu picioarele suprafața din oțel și ricoșez în spate spre spațiu, înjurând.

— Sevro! strig.

— *Victra! Prinde-l!*

Mâna cuiva mă prinde de picior, smucindu-mă și făcându-mă să mă opresc. Mă uit în jos și văd o siluetă distorsionată ținându-mi piciorul. Victra. Cu grijă, îmi trage corpul lipsit de greutate înapoi pe zid ca să mă pot prinde cu propriii mei magneți de suprafața din oțel. Văd pete înaintea ochilor. Suntem în mijlocul orașului. O privelițe înfricoșătoare prin tăcerea sa, prin culorile sale, prin arhitectura metalică inumană. Îmi dă senzația că e mai degrabă un fel de artefact extraterestru antic decât un loc pentru oameni.

— *Ia-o ușor,* aud vocea Victrei în căști. *Darrow! Hiperventilezi. Respiră odată cu mine. Inspiră. Expiră. Inspiră…*

Îmi forțez plămânii să se sincronizeze cu vocea ei. În curând petele dispar. Deschid ochii – mă trezesc cu fața la câțiva centimetri de oțel.

— *Te-ai căcat pe tine sau ceva?* întreabă Sevro.

— Sunt bine, îi spun. Un pic ruginit.

— *Joc de cuvinte intenționat, sunt sigur.*

Ragnar și ceilalți Urlători aterizează la treizeci de metri sub noi, pe zid. Pietricică îmi face semn cu brațele.

— *Mai avem trei sute de metri. Începem cățărarea, fetițelor.*

În spatele sticlei turnului lui Quicksilver în formă de spirală dublă strălucesc lumini. Cele două spirale sunt legate între ele prin aproape

două sute de etaje de birouri. Pot să disting siluete care se mişcă înăuntru, la terminalele computerelor. Măresc imaginea cu ajutorul dispozitivului optic pentru a-i urmări pe agenţii de bursă aşezaţi la birouri, pe asistenţii lor care se mişcă încoace şi-ncolo, pe analiştii care trimit semnale furioase prin aviziere holografice care comunică cu pieţele de pe Luna. Argintii, toţi. Îmi amintesc de nişte albine harnice.

— *Chestia asta mă face să-mi fie dor de băieţi,* zice Victra.

Îmi ia un moment să-mi dau seama că nu se referă la Argintii. Ultima dată când am încercat tactica asta noi doi, eram împreună cu Tactus şi Roque. Ne-am infiltrat în nava-amiral a lui Karnus prin sistemul de aerisire când a alimentat cu combustibil pe o bază-asteroid în timpul parodiei de război de la Academie. Ne-am croit drum prin carcasă, plănuind să-l răpim pe Karnus şi să-i eliminăm echipa. Dar fusese o capcană şi abia am scăpat cu ajutorul prietenilor, cu-n braţ rupt drept unică recompensă pentru iniţiativa mea.

Ne ia cinci minute să ne căţărăm din locul unde am aterizat până în vârful turnului, unde construcţia devine un semicerc larg. Nu ne tragem în sus punând o mână înaintea celeilalte, deci nu ne căţărăm efectiv. Magneţii din mănuşile noastre au curenţi fluctuanţi pozitivi şi negativi care ne permit să ne deplasăm pe peretele turnului ca şi cum am avea rotiţe în palme. Cea mai grea parte a ascensiunii, sau a coborârii, sau cum vreţi să-i spuneţi în condiţii de gravitaţie zero, este panta în formă de semicerc din vârful turnului. Trebuie să ne căţărăm pe un ax îngust din metal care iese dintr-un tavan de sticlă, foarte asemănător cu codiţa unei frunze. Dincolo de sticla de care stăm lipiţi se află faimosul muzeu al lui Quicksilver. Iar deasupra noastră, chiar dincolo de vârful turnului lui Quicksilver, e planeta Marte.

Planeta mea pare mai mare decât spaţiul însuşi. Mai mare decât orice ar putea exista. O lume cu miliarde de suflete, cu oceane create artizanal, cu munţi şi mai multe hectare de teren irigabil decât a avut Pământul vreodată. E noapte în partea asta a lumii. Şi n-ai cum să-ţi dai seama că prin măruntaiele planetei şerpuiesc kilometri de tuneluri şi că, chiar dacă suprafaţa străluceşte sub luminile miilor de oraşe de pe Marte, în străfunduri e un puls nevăzut, un val ce se ridică. Mă întreb ce-ar spune un poet în clipa asta. Ce-ar şopti Roque în văzduh. Ceva despre liniştea dinaintea furtunii. Sau despre o bătaie de inimă din adâncuri. Dar apoi văd o scânteie. Mă nelinişteşte. Un zvâcnet de lumină care străluceşte alb şi apoi se transformă într-un neon diabolic, ca o ciupercă ce creşte din întunericul planetei.

— Aţi văzut asta? întreb în cască, clipind ca să scap de pata ca o arsură de ţigară pe care o văd din cauza exploziei îndepărtate.

Înjurăturile răsună în cască când se întorc şi ceilalţi să se uite.

— *Rahat,* murmură Sevro. *Noua Tebă?*

— *Nu,* răspunde Pietricică. *Mai departe spre nord. Peninsula Aventine. Deci probabil Cyprion. Conform ultimelor informaţii, Legiunea Roşie se apropia de oraş.*

Apoi urmează o altă explozie. Şi şapte dintre noi stăm ghemuiţi pe vine fără să ne clintim, urmărind cum a doua bombă nucleară se detonează la un deget distanţă de prima.

— Mama dracului. Ei sunt sau ai noştri? întreb. Sevro!

— *Nu ştiu,* zice Sevro nervos.

— *Nu ştii?* întreabă Victra.

Cum e posibil să nu ştie? îmi vine să urlu. Dar mă agăţ de răspunsul lui pentru că vorbele lui Dancer mă bântuie. „Nu Sevro conduce războiul ăsta", mi-a spus el acum câteva săptămâni, după o altă misiune eşuată a Urlătorilor. „El e doar un om care toarnă gaz pe foc." Poate că n-am înţeles cât de departe a ajuns acest război, cât de aproape de haos e.

Oare m-am înşelat având încredere orbeşte în el? Mă uit la masca lui lipsită de orice expresie. Platoşa lui absoarbe culorile oraşului şi nu reflectă nimic. Un abis al luminii. Se întoarce încet cu spatele spre explozie şi începe iar să se caţăre. Trece deja mai departe.

— *A apărut la holo-ştiri,* anunţă Pietricică. *Rapid. Spun că Legiunea Roşie a folosit bombe nucleare împotriva forţelor Aurii de lângă Cyprion. Cel puţin asta e versiunea pe care o dau ei.*

— *Mincinoşii dracului,* izbucneşte Clovnul. *Iar propagandă.*

— *De unde-ar face rost Legiunea Roşie de bombe nucleare?* întreabă Victra.

Harmony le-ar folosi, dacă ar avea. Dar pun pariu că de fapt Auriii le-au folosit împotriva Legiunii Roşii.

— *N-are nicio importanţă pentru noi acum. Deci gura,* zice Sevro. *Tot trebuie să facem ceea ce-am venit să facem. Puneţi-vă fundurile în mişcare.*

Ne supunem, amorţiţi. Când ajungem la zona de acces din semicercul turnului, rutina antrenamentului preia controlul. Scot un recipient cu acid din rucsacul Victrei. Sevro dă drumul în aer unei nanocamere nu mai mare decât unghia mea, care pluteşte deasupra geamurilor, scanând muzeul după forme de viaţă. Nu e niciuna – ceea ce nu e de mirare la ora trei noaptea. Sevro scoate un generator electromagnetic şi aşteaptă ca Pietricică să-şi termine treaba la datapad.

— *Ce se-ntâmplă, Pietricică?* întreabă el nerăbdător.

— *Codurile au funcţionat. Am intrat în sistem,* zice ea. *Doar să găsesc zona potrivită. Aşa. Reţeaua de lasere… nu mai funcţionează. Camerele cu termoviziune… au îngheţat. Senzorii pentru ritm cardiac sunt… opriţi. Felicitări, dragii mei. Suntem oficial fantome! Atâta timp cât nu declanşează nimeni manual vreo alarmă.*

Sevro activează generatorul electromagnetic şi în jurul nostru

înfloreşte o ceaţă iridiscentă abia vizibilă, izolându-ne, astfel încât vidul spaţial să nu invadeze clădirea odată cu noi. Ar fi o modalitate rapidă de a ne descoperi. Pun o mică ventuză pe mijlocul geamului şi apoi deschid recipientul cu acid şi aplic spuma într-un pătrat de doi metri pe doi în jurul ventuzei. Acidul bolboroseşte în timp ce corodează sticla, creând o deschidere. Împins de un mic curent de aer din clădire, panoul de sticlă se desprinde, intră în câmpul nostru electromagnetic, iar Victra îl prinde, împiedicându-l să zboare în spaţiu.

— *Rags, primul,* zice Sevro.

Sunt o sută de metri până la podeaua muzeului.

Ragnar prinde ancora de rapel de marginea geamului şi-şi prinde hamul de coarda magnetică. Îşi scoate briciul, îşi activează din nou pelerina-fantomă şi intră prin gaura din fereastră. Am o senzaţie ciudată când îi văd silueta aproape invizibilă năvălind spre podea, cuprinsă de gravitaţia artificială a sistemului de coborâre, în timp ce eu încă plutesc. Pare un demon zămislit din fierbinţeala ce pâlpâie deasupra deşertului într-o zi de vară.

— Liber.

Urmează Sevro. Apoi Victră îmi urează „baftă" şi mă împinge după el. Plutesc în jos, după care mă simt prins de gravitaţie când trec de suprafaţa de separaţie şi ajung în încăpere. Alunec pe coardă în jos, luând viteză. Stomacul mi se răscoleşte la valul brusc de greutate pe care-l simt. Aterizez dificil, aproape sucindu-mi glezna când îmi scot arzătorul cu amortizor şi mă uit înjur. Restul Urlătorilor aterizează în spatele meu. Ne ghemuim spate în spate în marea sală a muzeului. Podeaua e din marmură cenuşie. Lungimea sălii e imposibil de apreciat, pentru că se curbează urmând semicercul tavanului, înclinându-se în timp ce o ia în sus şi dispărând din raza mea vizuală. Această joacă cu gravitaţia mă face să ameţesc. În jurul nostru e plin de relicve din metal. Rachete vechi din Epoca Pionierilor. O sondă din apropierea lui Ragnar e marcată cu blazonul Companiei Lune. Seamănă perfect cu blazonul Casei Octaviei.

— *Deci aşa te simţi când eşti gras,* spune Sevro cu un mârâit în timp ce face o săritură în condiţiile de gravitaţie mărită. *Dezgustător.*

— *Quicksilver e de pe Pământ,* spune Victra. *O măreşte şi mai mult când negociază cu cineva care provine dintr-un loc cu gravitaţie scăzută.*

E de trei ori mai mare decât cea cu care sunt obişnuit pe Marte, de opt ori faţă de ce se preferă pe Io sau Europa, dar când mi-a refăcut corpul, Mickey a făcut simulări mergând până la a dubla gravitaţia de pe Pământ. E o senzaţie foarte neplăcută să cântăreşti peste 350 de kilograme, dar îţi şi lucrează muşchii teribil.

Ne dăm jos rezervoarele cu oxigen şi le depozităm în lăcaşul motorului unei vechi navete spaţiale pe care e pictat steagul vechiului

Imperiu America. Aşa că rămânem doar cu raniţele mici, pieile-scarabeu, căştile-demon şi armele. Sevro ia de la Victra harta deloc exactă a interiorului turnului şi o întreabă pe Pietricică dacă l-a localizat pe Quicksilver.

— Nu pot. E ciudat. Camerele sunt oprite la primele două etaje. La fel şi senzorii biometrici. Nu-l pot localiza conform planului.

— Sunt oprite? întreb.

— Poate are parte de o orgie sau face laba şi nu vrea să-l vadă paza, mormăie Sevro ridicând din umeri. *Oricum ar fi, ascunde ceva, deci într-acolo ne îndreptăm.*

Îl apelez pe Sevro pe linia personală, pentru ca ceilalţi să nu ne audă.

— Nu putem hoinări pe-aici căutându-l. Dacă suntem prinşi pe coridoare fără niciun as în mânecă…

— N-o să hoinărim, zice el şi-mi taie legătura pentru a se adresa tuturor. *Pelerinele, doamnelor. Briciurile şi arzătoarele cu amortizor. Pumnii electromagnetici doar dacă se nasoleşte treaba.*

Pelerina se unduieşte semitransparentă în jurul lui.

— Urlători, după mine!

Ne furişăm din muzeu într-un labirint de coridoare bizare, urmându-l pe Sevro. Podele de marmură neagră. Pereţi de sticlă. Tavane înalte de zece metri făcute cu ajutorul pumnilor electromagnetici, care seamănă cu nişte acvarii în care se întind recife de corali ca nişte tentacule. Sirene reptiliene de jumătate de metru cu feţe umane, piele cenuşie şi cranii în formă de coroană înoată într-un regat de albastru clocotitor şi portocaliu violent. Ochi mici ca de corb ne privesc cu ură.

Pereţii sunt făcuţi din sticlă-stare-de-spirit şi pulsează în culori ce alternează subtil. Acum nuanţe de magenta, o clipă mai târziu cortine unduitoare de argintiu-cobalt. E ca într-un vis. Prin labirint sunt mici alcovuri. Galerii de artă în miniatură în care sunt expuse opere holografice contemporane şi opere ostentative caracteristice secolului douăzeci şi unu, în locul romanismului neoclasic atât de în vogă printre Războinicii Însemnaţi. Ne ascundem într-o galerie să ne încărcăm bateriile pelerinelor, lângă un câine purpuriu ţipător care seamănă cu un animal făcut dintr-un balon.

— Afurisită treabă, oftează Victra. *Omul ăsta are gusturile unui director de tabloid.*

Ragnar face semn cu capul spre câine.

— Ce-i asta?

— Artă, zice Victra. *Aşa s-ar presupune.*

Mă intrigă tonul condescendent al Victrei, la fel ca şi clădirea în sine. Radiază viclenie. Obiectele de artă, pereţii, sirenele, toate atât de evidente, aruncate în faţa Războinicilor Însemnaţi care exact la asta s-

ar aştepta din partea unui Argintiu proaspăt îmbogăţit. Quicksilver cu siguranţă cunoaşte foarte bine psihologia Auriilor, dacă i s-a permis să devină atât de înstărit. Aşa că mă întreb, nu cumva în toată extravaganţa asta se ascunde ceva mai isteţ? Nu cumva e o mască atât de evidentă şi de uşor de acceptat încât nimeni nu s-a gândit vreodată la ce ascunde ea? Quicksilver, în ciuda reputaţiei lui, nu a fost niciodată considerat prost. Deci poate că tot aranjamentul ăsta bătător la ochi nu e pentru el. E pentru oaspeţii lui.

Ceea ce mă face să mă gândesc că ceva nu e-n ordine când ajungem într-un atrium neluminat, cu podeaua din gresie nefinisată, din care ies arbori rozalii de iasomie ce se furişează de-a lungul încăperii în formă de V până la uşile duble ce dau spre dormitorul lui Quicksilver. Ne dezactivăm pelerinele ca să vedem mai bine. Ţinem în mâini briciurile rigide, la câţiva centimetri de podea.

Asta nu e o casă. E o scenă. Făcută pentru a manipula. Sinistră prin calculul rece cu care a fost construită. Nu-mi place. Îl apelez iar pe Sevro pe frecvenţa personală.

— Ceva nu e-n regulă aici. Unde sunt servitorii? Paznicii?

— *Poate preferă intimitatea…*

— Cred că e o capcană.

— *O capcană? Asta ţi-o spune mintea sau instinctul?*

— Instinctul.

Câteva clipe nu mai spune nimic şi mă întreb dacă vorbeşte cu cineva pe cealaltă linie. Poate vorbeşte cu toţi ceilalţi.

— *Ce zici să facem?*

— Ne retragem. Evaluăm situaţia să vedem…

— *Să ne retragem?* repetă el răstit. *Din câte ştim, tocmai ne-au bombardat oamenii cu bombe nucleare. Avem nevoie de asta.*

Încerc să-l întrerup, dar se răsteşte la mine.

— *Ce căcat, ne-au trebuit treişpe misiuni numai ca să facem rost de informaţii despre rahatul ăsta Argintiu. Dacă plecăm acum, totul e degeaba. Vor şti c-am fost aici. N-o să mai avem niciodată şansa asta. El e cheia spre Şacal. Trebuie să ai încredere în mine, Secerătorule. Ai?*

Îmi înăbuş o înjurătură şi tai legătura, fără să-mi dau seama exact dacă sunt furios pe el sau pe mine sau pentru că ştiu că Şacalul mi-a stins flacăra aceea din mine care mă făcea să mă simt diferit. Acum orice opinie am e plăpândă şi maleabilă în faţa celorlalţi. Pentru că ştiu că în adâncul sufletului, dincolo de pielea-scarabeu intimidantă, dincolo de masca-demon, e un băieţel necopt care a plâns pentru că-i era frică să stea singur în întuneric.

Deodată, o lumină purpurie inundă încăperea când o navă de lux alunecă prin dreptul peretelui de ferestre din spatele nostru. Ne aliniem repede în faţa uşii lui Quicksilver, gata să pătrundem. Urmăresc cu sistemul meu optic nava plutind mai departe. Luminile

pulsează pe una dintre punţi în vreme ce câteva sute de Pixies se zvârcolesc pe un ritm etrusc de club, la modă pe îndepărtata Luna, de parcă pe planeta de sub această lună nu s-ar purta un război. De parcă n-am face ceea ce facem pentru a le distruge stilul de viaţă. Beau şampanie de pe Pământ, îmbrăcaţi în haine de pe Venus şi călătoresc cu nave alimentate de Marte. Şi râd şi beau şi fac sex şi nu dau socoteală nimănui. Ce de paraziţi. Simt fierbând în mine mânia justificată a lui Sevro.

Suferinţa nu e reală pentru ei. Războiul nu e real. E doar un cuvânt din şase litere care-i priveşte pe alţi oameni, pe care-l văd în buletinele digitale de ştiri. Doar o revărsare de imagini supărătoare peste care trec mai departe. O întreagă desfăşurare de arme şi armament şi nave şi ierarhii pe care nici măcar nu le observă, totul pentru a-i proteja pe proştii ăştia de adevărata agonie a ceea ce înseamnă de fapt să fii om. În curând o vor cunoaşte.

Şi pe paturile de moarte îşi vor aminti noaptea asta. Cu cine erau. Ce făceau când cuvântul de şase litere i-a prins în strânsoarea lui şi nu le-a mai dat drumul. Această croazieră de plăcere, această decadenţă hidoasă e ultima răsuflare a Epocii de Aur.

Şi ce răsuflare jalnică e.

— Sigur că am încredere în tine, spun, strângând mai tare în mână mânerul briciului.

Ragnar se uită cu atenţie la noi, chiar dacă nu ne aude. Victra aşteaptă să dea buzna pe uşă.

Luminile devin mai slabe şi nava se pierde în peisaj. Sunt surprins că nu simt niciun pic de satisfacţie faţă de ceea ce urmează să se întâmple. Ştiind că epoca lor urmează să se prăbuşească. Nu mă bucură nici gândul că toate luminile din toate oraşele din acest imperiu al omului se vor stinge, că toate navele vor încetini, că toţi acei Aurii minunaţi vor păli în timp ce casele lor se vor transforma în pulbere şi cenuşă. Mi-aş dori să aud ce are Mustang de spus despre planul ăsta. Înainte îmi lipseau buzele ei, parfumul ei, dar acum îmi lipseşte să ştiu că mintea ei e pe aceeaşi lungime de undă cu a mea. Când eram cu ea nu mă simţeam singur. Probabil ne-ar mustra cu asprime pentru că ne concentrăm mai degrabă pe distrugere decât pe a construi ceva.

De ce mă simt aşa acum? Sunt înconjurat de prieteni, lovindu-i pe Aurii, cum mi-am dorit dintotdeauna. Şi totuşi ceva nu-mi dă pace. Mă simt urmărit. Orice ar spune Sevro, ceva nu e-n regulă aici. Nu doar în clădirea asta, ci în planul lui. Oare eu tot aşa aş fi procedat? Cum ar fi procedat Fitchner? Dacă reuşim, spre ce o să ne îndreptăm după ce pulberea se va fi aşezat şi heliumul n-o să mai curgă? Spre o epocă întunecată? Sevro e el însuşi o forţă. Furia lui poate muta munţii.

Cândva am fost şi eu aşa. Şi uite unde am ajuns din cauza asta.

— *Omorâţi paznicii. Electroşocuri pentru Rozalii. Distrugeţi, înşfăcaţi, apoi o ştergeţi,* le spune Sevro Urlătorilor.

Îmi încleştez mâna pe brici. El dă semnalul, iar Ragnar şi Victra se strecoară pe uşă. Restul îi urmăm în beznă.

16. Concubinul

Luminile sunt stinse. E o liniște mormântală. Prima cameră e goală. Într-un acvariu, pe o masă, plutește o meduză electrică verde, aruncând umbre ciudate în încăpere. Pătrundem în dormitor, spărgând ușile filigranate cu aur. Păzesc intrarea cu Pietricică; stau ghemuit într-un genunchi, cu arma în mână și briciul în teaca din armură. În spatele nostru un bărbat doarme într-un pat cu baldachin. Ragnar îl prinde de-un picior și-l trage jos. Învelșmântat în pijamale scumpe, omul cade pe podea. Se trezește și țipă neauzit, cu gura acoperită de mâna lui Ragnar.

— *Rahat. Nu e el,* o aud pe Victra în spatele meu. *E un Rozaliu.*

Arunc o privire în spate. Nu-l pot vedea pe Rozaliu din cauza lui Ragnar, care e îngenuncheat lângă el.

Sevro lovește rama patului, crăpând-o.

— *E trei dimineața. Unde dracu' e?*

— *E patru după-amiaza la bursa de pe Luna,* spune Victra. *Poate e în birou? Întreabă-l pe sclav.*

— *Unde e stăpânul tău?*

Masca lui Sevro face ca vocea lui să sune ca un cablu de oțel lovit de un levier de fier. Rămân cu ochii ațintiți asupra livingului, până ce gemetele Rozaliului mă fac să mă uit în spate. Sevro și-a înfipt genunchiul în vintrele lui.

— *Frumoase pijămăluțe, băiețaș. Vrei să vezi cum arată pe roșu?*

Tresar la auzul răcelii din vocea lui. Cunosc tonul ăsta mult prea bine. L-am auzit la Șacal când mă tortura în Attica.

— *Unde e stăpânul tău?*

Sevro își răsucește genunchiul. Rozaliul geme de durere, dar refuză să răspundă. În camera întunecată, Urlătorii urmăresc tortura ca niște umbre tăcute, încovoiate, fără chipuri. Nu se stă la discuții. Nu se ridică nicio problemă morală, și-mi dau seama că au mai făcut așa ceva înainte. Mă simt murdar când realizez asta, când îl aud pe Rozaliu suspinând pe podea. Asta e o parte mai mare a războiului decât sunetul goarnelor și navele spațiale. Momentele tăcute, uitate de cruzime.

— Nu știu, spune Rozaliul. Nu știu.

Vocea. Îmi amintesc vocea asta din trecutul meu. Dau fuga din postul meu de la ușă și vin lângă Sevro, pe care-l trag de lângă Rozaliu. Pentru că-l cunosc pe bărbatul ăsta, îi recunosc trăsăturile delicate. Nasul lui lung și drept, obrajii rozalii și pielea de culoarea mierii. E la fel de responsabil pentru ceea ce sunt în aceeași măsură ca Mickey. E Matteo. Frumos și fragil, acum icnind de durere pe podea,

cu un braţ rupt. Sângerează pe gură şi se ţine cu mâna de vintre, unde l-a lovit Sevro.

— *Ce dracu' ai?* ţipă Sevro la mine.

— Îl cunosc, îi spun.

— *Ce?*

Văzându-ne doar măştile negre cu chipuri de demoni, Matteo profită de faptul că l-am distras pe Sevro şi se întinde după un datapad de pe noptieră. Sevro e mai rapid. Cu un trosnet de carne zdrobită, omul cu cea mai mare densitate a oaselor din specia umană îl întâlneşte pe omul cu cea mai mică. Pumnul lui Sevro zdrobeşte falca lui Matteo, care icneşte şi se prăbuşeşte în convulsii la podea, dându-şi ochii peste cap. Privesc totul ca prin ceaţă, izbucnirea de violenţă părându-mi ireală, şi totuşi atât de rece şi primitivă şi la-ndemână. Doar muşchi şi oase mişcându-se cum nu ar trebui să o facă. Mă pomenesc ghemuit lângă corpul cuprins de convulsii al lui Matteo, împingându-l pe Sevro la o parte.

— Nu-l atinge!

Matteo şi-a pierdut cunoştinţa, din fericire. Nu-mi dau seama dacă şi-a fracturat şira spinării sau dacă are fractură craniană. Ating buclele gingaşe ale părului său acum brunet. Are mâinile strânse pumn ca un copil şi văd că poartă pe inelar un inel subţire de argint. Unde a fost în tot timpul ăsta? Ce caută aici?

— Îl cunosc, şoptesc.

Ragnar se apleacă protector spre el, deşi acum nu mai putem face nimic pentru Matteo. Clovnul aruncă datapad-ul spre Sevro.

— *Butonul de panică.*

— *Cum adică îl cunoşti?* mă întreabă Sevro.

— E unul dintre Fiii lui Ares, îi spun, ameţit. Sau era. A fost unul dintre profesorii mei înainte de Institut. M-a învăţat cultura Aureolaţilor.

— *Blestemată treabă,* mormăie Nasolu'.

Victra îi întoarce încheietura şi ne arată floricelele care-i împodobesc Sigiliile rozalii.

— *E un Trandafir al Grădinii. La fel ca Theodora. Costă la fel de mult ca tine, Pătatule,* zice ea aruncându-i o privire lui Ragnar.

— *Eşti sigur că e el?* mă întreabă Sevro.

— Sunt al dracului de sigur. Îl cheamă Matteo.

— Atunci ce caută aici? zice Ragnar.

— *Nu prea pare prizonier,* intervine Victra. *E-mbrăcat c-o pijama scumpă. Probabil e concubin. La urma urmei, Quicksilver n-are reputaţie de celibatar.*

— *Înseamnă c-a schimbat taberele,* spune Sevro cu asprime.

— Sau avea o misiune dată de tatăl tău, îi zic.

— *Şi atunci de ce nu ne-a contactat? A dezertat. Poate Quicksilver are*

oameni infiltraţi printre Fii, zice Sevro şi se întoarce să se uite spre uşă. *Rahat. Ar putea şti despre Tinos. Ar putea şti despre blestematul ăsta de raid.*

Mintea începe să-mi lucreze febril. Ares l-a trimis pe Matteo aici? Sau Matteo a părăsit vasul care se scufundă? Poate că Matteo le-a spus despre mine înainte să o facă Harmony… Simt un cuţit în măruntaie când îmi formulez acest gând. N-am petrecut mult timp împreună, dar ţineam la el. Era un om bun, şi-au mai rămas aşa de puţini astfel de oameni. Şi-acum uite ce i-am făcut.

— *Ar trebui să ne cărăm dracului de-aici,* spune Clovnul.

— *Nu fără Quicksilver,* se răsteşte Sevro.

— Nu ştim unde e Quicksilver, îi spun. E mai complicat. Trebuie să aşteptăm să se trezească Matteo. Are cineva o doză de stimulent?

— *L-ar ucide,* zice Victra. *Sistemul circulator al Rozaliilor nu poate suporta marfa militară.*

— *N-avem timp de vorbărie,* se răsteşte Sevro. *Nu putem risca să rămânem blocaţi aici. Plecăm acum.*

Dau să spun ceva, dar Sevro se întoarce spre Clovn care a deschis datapad-ul lui Matteo.

— *Clovnule, ce-ai aflat?*

— *O comandă de mâncare pe serverul intern al bucătăriei. Se pare că cineva a cerut în sala C19 o grămadă de sandviciuri cu berbec şi gem şi cafea.*

— Secerătorule, ce crezi? întreabă Ragnar.

— Ar putea fi o capcană, spun. Trebuie să ne adaptăm…

Victra râde batjocoritor şi mă întrerupe.

— *Chiar dacă e o capcană, uită-te la noi. O să-i facem praf.*

— *Al dracului dacă nu-i aşa, Julii,* zice Sevro îndreptându-se spre uşă. *Nasolule! Ia-l pe Rozaliu şi fă-l pachet. Muşcaţi din ei. Ragnar şi Victra în faţă. Se lasă cu sânge.*

*

Un etaj mai jos, întâlnim prima echipă de securitate. Şase mercenari stau în faţa unei uşi mari de sticlă care se unduieşte ca suprafaţa unui lac. Sunt îmbrăcaţi în uniforme negre în loc de armuri militare. Fiecare are în spatele urechii stângi un implant argintiu în formă de pinten. Mai sunt şi alţii care patrulează etajul, dar niciun servitor. Câţiva Cenuşii îmbrăcaţi în acelaşi tip de uniforme au dus un cărucior de cafea în încăpere acum câteva minute. Ciudat că nu folosesc Rozalii sau Maronii pentru servirea cafelei. Nivelul de siguranţă e ridicat. Deci oricine o fi în biroul lui Quicksilver e cineva foarte important. Sau cel puţin foarte paranoic.

— *Ne mişcăm repede,* zice Sevro sprijinindu-se de colţul peretelui după care aşteptăm, la vreo treizeci de metri de grupul de Cenuşii. *Îi anihilăm pe cretinii ăia, apoi intrăm rapid.*

— *Nu ştim cine-i înăuntru,* zice Clovnul.

— *Şi-avem o singură modalitate de-a afla,* se răsteşte Sevro. *Hai!*

Ragnar şi Victra ies primii de după colţ, pelerinele lor fantomă deviind lumina. Ceilalţi îi urmăm în sprint rapid. Unul dintre Cenuşii se uită de-a lungul culoarului la noi, mijind ochii. Dispozitivele optice de termoviziune implantate îi pulsează roşu când se activează şi percep radiaţiile de căldură degajate de bateriile noastre.

— Pelerine-fantomă! strigă Cenuşiul.

Şase perechi de mâini antrenate zboară spre arzătoare. Mult prea târziu. Ragnar şi Victra îi fac praf. Ragnar îşi roteşte briciul, retezând braţul unuia şi tăind jugulara altuia. Sângele împroaşcă pereţii de sticlă. Victra trage cu arzătorul ei cu amortizor. Gloanţe acţionate magnetic izbesc două capete. Mă strecor printre trupurile în cădere, îmi implânt briciul în coşul pieptului unui bărbat. Simt cum îi plesneşte şi-i cedează inima. Transform lama în bici pentru a o elibera. Înainte ca omul să se prăbuşească la podea, e deja rigidă, în formă de lamă-curbată.

Cenuşiii n-au apucat să tragă nici măcar un foc. Dar unul dintre ei a apăsat un buton de pe datapad şi sunetul adânc al alarmei răsună pe coridoare. Pereţii pulsează roşu, semnalizând o urgenţă. Sevro îl ucide pe ultimul Cenuşiu.

— *Intrăm în cameră. Acum!* urlă el.

Ceva nu e-n regulă. Instinctul îmi spune asta, dar Victra şi Ragnar merg mai departe. Iar Ragnar izbeşte în uşă. Mereu un sclav al impulsului, mă reped după el.

Sala de conferinţe a lui Quicksilver e mai puţin flamboaiantă decât camerele de la etajul superior. Are zece metri înălţime. Pereţii sunt făcuţi din sticlă-digitală care se unduieşte subtil în adieri argintii. Două şiruri de stâlpi de marmură străjuiesc laturile unei mese de conferinţă uriaşe, confecţionate din onix, din mijlocul căreia se înalţă un copac alb, uscat. În capătul opus al încăperii, o fereastră uriaşă oferă o privelişte asupra fabricilor din Stup. Regulus ag Sun, cunoscut de pe Mercur până pe Pluto drept Quicksilver, cel mai bogat om de sub soare, stă în dreptul ferestrei, frământând în mâinile cărnoase un pahar cu vin roşu.

E chel. Are fruntea încreţită ca o scândură de spălat rufe. Buze de boxer. Umeri cocoşaţi de maimuţă şi degete de măcelar care-i ies de sub mânecile unei robe turcoaz cu guler înalt, brodată cu meri, croită pe Venus. E trecut de şaizeci de ani. Are pielea de culoarea bronzului, o nuanţă întunecată. Un cioc de barbă şi o mustaţă îi accentuează trăsăturile în încercarea de a le oferi o formă, deşi se pare că s-a cam ţinut departe de Artizani. E desculţ. Dar ceea ce atrage atenţia sunt cei trei ochi. Doi dintre ei au pleoapele lăsate şi sunt Argintii. Naturali şi eficienţi. Cel de-al treilea e Auriu şi-l are implantat într-un inel din

argint simplu pe care-l poartă pe degetul mijlociu al mâinii drepte.

I-am întrerupt şedinţa.

În cameră sunt aproape treizeci de Arămii şi Argintii. Sunt despărţiţi în două grupuri şi stau de-o parte şi de alta a uriaşei mese de onix acoperite cu ceşti de cafea, carafe cu vin şi datapad-uri. O hologramă albastră a unui document pluteşte în aer între cele două grupuri, evident obiectul atenţiei lor până să se dărâme uşa. Acum se îndepărtează de masă, majoritatea prea uimiţi pentru a se teme deocamdată, sau chiar prea uimiţi să ne vadă când intrăm înăuntru acoperiţi de pelerinele-fantomă. Dar nu sunt doar Arămii şi Argintii la masă.

— *Rahat,* mormăie Victra.

Dintre Culorile profesiilor se ridică şase cavaleri Aurii cu armuri electromagnetice complete. Şi îi cunosc pe toţi. În stânga, un bărbat mai în vârstă cu chipul măsliniu poartă armura neagră a Cavalerului Morţii, iar de-o parte şi de alta a lui sunt Moira, cea cu faţa durdulie – Furia, sora lui Aja – şi vechiul meu prieten Cassius au Bellona. În dreapta sunt Kavax au Telemanus, Daxo au Telemanus şi fata care m-a lăsat în genunchi acum un an în tunelurile miniere de pe Marte.

Mustang.

17. Ucidem Aurii

— Nu trageţi! strig împingând în jos arma Victrei, dar Sevro latră un ordin şi Victra ridică iar arzătorul.

Formăm o linie în zigzag, cu pumnii electromagnetici şi arzătoarele aţintite asupra Auriilor. Nu tragem pentru că avem nevoie de Quicksilver viu, şi ştiu că Sevro e la fel de uimit ca şi mine să-i vadă aici pe Mustang, Cassius şi cei doi Telemanus.

— *La podea sau vă ucidem!* urlă Sevro cu o voce inumană amplificată de coifurile-demon.

Urlătorii i se alătură, umplând aerul cu o serie de ordine urlate. Îmi simt sângele rece în vine. Peste urlete răsună alarma. Neştiind ce altceva să fac, îmi îndrept pumnul electromagnetic spre cel mai periculos Auriu din încăpere, Cassius, pentru că-mi dau seama ce e în mintea lui Sevro văzându-l în carne şi oase pe ucigaşul tatălui său. Coiful meu se sincronizează cu arma pentru a ilumina punctele slabe din armura lui, dar ochii mei sorb cu nesaţ imaginea lui Mustang, care aşază jos o ceaşcă de cafea, la fel de graţioasă ca întotdeauna, şi face un pas în spate de lângă masă, în timp ce pumnul electromagnetic implantat în mănuşa stângă a armurii ei începe să se deschidă.

Mintea şi inima mea se luptă una cu alta. Ce dracului caută aici? Trebuia să fie în Margine. La fel ca ea, nici ceilalţi Aurii nu ne dau ascultare. Nu ştiu cine suntem din cauza coifurilor. Azi nu purtăm mantiile din blană de lup. Dau înapoi, uitându-se îngrijoraţi la noi, cântărind situaţia. Briciul lui Cassius alunecă pe braţul lui drept. Kavax şi Daxo se ridică încet de pe scaune. Quicksilver dă frenetic din mâini.

— Opriţi-vă! strigă el, iar vocea aproape i se pierde în haos. Nu trageţi! E o reuniune diplomatică! Identificaţi-vă.

Am dat buzna în mijlocul unei negocieri, îmi dau seama. Se predau forţele lui Mustang? O alianţă? O absenţă notabilă e Şacalul. Oare Quicksilver îl trădează? Probabil. La fel şi Suverana. De asta locul e părăsit. Niciun servitor, pază minimă. Quicksilver şi-a dorit numai oameni în care are încredere la această întâlnire ţinută chiar sub nasul aliatului său.

Mi se strânge stomacul când realizez că oamenii de-aici cred că suntem Călăreţi ai Oaselor. Ceea ce-nseamnă că ei cred că am venit aici să-i ucidem, iar asta se va sfârşi într-un singur fel.

— *Treceţi odată la podea!* urlă Victra.

— *Ce facem?* întreabă Pietricică pe linia internă. *Secerătorule?*

— *Îl vreau pe Bellona,* zice Sevro.

— Folosiţi arme cu electroşocuri, le spun. E Mustang…

— *N-o să le facă niciun rahat prin armuri,* mă întrerupe Sevro. *Dacă ridică armele, omorâţi-i pe jegosi. Armele încărcate la maximum, nu risc pe nimeni dintre ai noştri.*

— Sevro, ascultă-mă. Trebuie să vorbim cu…

Nu se mai aude ce spun, pentru că Sevro şi-a folosit avantajul de comandant pentru a-mi opri semnalul. Eu îi aud pe ei, dar ei nu mă pot auzi pe mine. Îl înjur zadarnic.

— *Bellona, nu te mai mişca!* strigă Clovnul. *Am spus să stai pe loc.*

Aflat în partea opusă a lui Mustang, Cassius merge încet printre Argintii, folosindu-i drept scut în timp ce parcurge distanţa dintre noi. E la doar zece metri depărtare.

O simt pe Victra tensionându-se lângă mine, nerăbdătoare să se dezlănţuie asupra unuia dintre oamenii pe care-i învinuieşte de moartea mamei ei, dar între noi şi Aurii sunt civili, iar Quicksilver e un trofeu pe care nu ne permitem să-l pierdem.

Privesc cu ochi critici obrajii rotofei ai Argintiilor şi Arămiilor. Nici măcar un singur suflet de aici nu e oprimat. Nicio burtă de aici n-a fost vreodată înfometată. Aceştia sunt colaboraţionişti. Sevro i-ar scalpa unul câte unul dacă ar avea la dispoziţie un cuţit ruginit şi câteva ore moarte.

— Secerătorule… zice Ragnar încet şi se uită la mine aşteptând un ordin.

— *Ia mâna de pe brici!* îi strigă Victra lui Cassius.

El rămâne tăcut. Continuă să înainteze, sigur pe el ca un gheţar. Moira şi Cavalerul Morţii vin în urma lui. Kavax îşi trage coiful pe cap. Mustang deja şi-a acoperit faţa. Pumnul ei electromagnetic e activat şi îndreptat spre podea.

Cunosc destul de bine moartea cât să o aud acum trăgându-şi răsuflarea.

Îmi activez microfonul extern.

— Kavax, Mustang, opriţi-vă. Sunt eu. Sunt…

— *Stai pe loc, rahatule!* urlă Victra.

Cassius zâmbeşte politicos şi se aruncă înainte. În stânga mea, Ragnar se răsuceşte într-un fel bizar şi unul dintre briciurile lui zboară prin aer şi se înfige în fruntea Cavalerului Morţii. Argintiii rămân cu gura căscată când îl văd pe Cavalerul Olimpic împleticindu-se spre podea.

— KAVAX AU TELEMANUS! urlă Kavax şi porneşte înainte cu Daxo.

Mustang e lângă ei. Moira atacă, ridicându-şi pumnul electromagnetic.

— *Faceţi-i praf,* mârâie Sevro ordinul.

Camera explodează. Particule supraîncălzite sfâşie aerul când Urlătorii deschid focul la întâmplare. Marmura se transformă în pulbere. Scaunele se topesc în bucăţi noduroase de metal şi zboară

prin încăpere. Argintiii şi Arămiii sunt prinşi în foc încrucişat şi carnea şi oasele le explodează, umplând aerul de o ceaţă roşiatică. Sevro îl ratează pe Cassius, care se aruncă după un stâlp. Kavax e împuşcat de mai bine de zece ori, dar nu se clatină nici măcar când i se supraîncălzeşte armura. E pe cale să se năpustească asupra lui Sevro şi a Victrei cu briciul, când apare Ragnar din lateral şi-l loveşte atât de tare cu umărul, încât îl doboară de pe picioare. Daxo îl atacă pe Ragnar din spate, şi cei trei uriaşi se rostogolesc pe margine, zdrobind doi Arămii care orbecăiau în patru labe. Arămiii urlă de pe podea, cu picioarele strivite.

În spatele lui Kavax, Mustang e împuşcată de două ori în piept, dar armura ei electromagnetică rezistă. Se clatină, trage şi ea spre noi şi o nimereşte pe Pietricică în coapsă. Pietricică zboară prin aer şi se loveşte de perete, cu piciorul spulberat de explozie. Ţipă şi-şi încleştează mâinile pe el. Clovnul şi Victra o acoperă şi trag înapoi spre Mustang, în timp ce o târăsc pe Pietricică la adăpost, după un stâlp. Nasolu' şi alţi patru Urlători care păzeau uşile şi-l ţineau pe Matteo afară trag acum de pe coridor.

Mă împleticesc într-o parte pierdut în haos, când marmura de sub picioarele mele explodează. Argintiii se îngrămădesc sub masă. Alţii fug de pe scaune spre adăpostul pe care cred că li-l asigură coloanele din colţurile camerei. Armele electromagnetice hipersonice distrug totul în jurul lor, deasupra lor, pe ei înşişi. Încovoaie coloanele. Quicksilver fuge în spatele a doi Arămii pe care-i foloseşte ca scuturi umane, până când şrapnelul îi sfâşie şi se prăbuşesc cu toţii într-un amalgam de membre şi sânge.

Moira, Furia, se repede să-l despice pe Sevro din spate cu briciul, în timp ce el încearcă să treacă de Ragnar, care se luptă cu cei doi Telemanus, ca să ajungă la Cassius. Trag în ea de aproape, din lateral, cu pumnul electromagnetic chiar înainte să ajungă la Sevro. Armura ei electromagnetică absoarbe primele runde de foc, ondulându-se în jurul ei ca un cocon albastru. Se împleticeşte într-o parte şi dacă nu aş continua să trag, mâine dimineaţă abia dacă ar avea o vânătaie. Dar degetul meu mijlociu nu slăbeşte deloc trăgaciul. Moira e una dintre cei care au pus la cale opresiunea şi una dintre cele mai strălucite minţi ale Auriilor. Şi a încercat să-l omoare pe Sevro. Mişcare greşită.

Trag în ea până când scutul i se curbează în interior, până cade într-un genunchi, până se zvârcoleşte şi urlă în timp ce moleculele pielii ei şi organele i se supraîncălzesc. Din ochi şi din nas îi curge sânge fierbinte. Armura şi carnea se contopesc, iar eu simt furia cotropindu-mă sălbatică, amorţindu-mi temerile, simţurile, compasiunea. Sunt Secerătorul, care l-a învins pe Cassius. Care l-a ucis pe Karnus. Pe care Auriii nu-l pot ucide.

Pumnul electromagnetic al Moirei trage la nimereală când

tendoanele degetelor ei se contractă din cauza fierbinţelii. Trage în tavan la foc continuu. Se zvârcoleşte pe o parte şi seamănă moarte de-a lungul încăperii. Doi Argintii care fugeau să se adăpostească explodează. Geamul ferestrei din celălalt capăt al camerei, cea care dă spre oraşul spaţial, se crapă primejdios. Urlătorii fug de-a valma să se pună la adăpost înainte ca pumnul electromagnetic să se topească în mâna stângă a Moirei, iar ţeava fierbinte să se lichefieze cu un fâsâit. Cu acel ultim icnet de înverşunare, cea mai înţeleaptă dintre cele trei Furii ale Suveranei zace între resturile carbonizate.

Singurul lucru pe care mi-l doresc e ca în locul ei să fi fost Aja.

Mă întorc spre ceilalţi din încăpere, simţindu-mă ghidat de braţul rece al mâniei, însetat de şi mai mult sânge. Dar toţi cei care au mai rămas sunt prietenii mei. Sau au fost cândva. Mă cutremur sub sentimentul nimicniciei când furia mă părăseşte la fel de iute cum m-a cuprins. Groaza îi ia locul când îmi dau seama că prietenii mei încearcă să se ucidă unii pe alţii. Rândurile ordonate s-au rupt într-o încăierare hi-tech. Picioarele alunecă pe bucăţi de geam. Umerii se izbesc de pereţi. Între coloane se duc lupte cu pumni electromagnetici. Mâini şi picioare de-a valma pe podea când pumnii electromagnetici şuieră şi săbiile izbesc şi taie.

Şi abia acum, odată cu această luciditate înfricoşătoare, îmi dau seama că un singur fir comun îi leagă pe toţi. Nu e o idee. Nici idealul soţiei mele. Nici încrederea sau alianţele sau Culoarea.

Sunt eu.

Şi fără mine, asta vor face. Asta a făcut Sevro fără mine. Ce irosire inevitabilă pare totul. Moartea aduce moarte care aduce moarte.

Trebuie să-i pun capăt.

În mijlocul încăperii Cassius o urmăreşte pe Victra împleticindu-se printre scaune rupte şi cioburi. Podeaua le alunecă sub picioare din cauza sângelui. Pelerina-fantomă a Victrei s-a stricat şi pâlpâie; când porneşte, când se opreşte, ceea ce o face să se transforme când în fantomă, când în umbră, ca un demon nehotărât. Cassius îi spintecă iar coapsa şi se roteşte când Clovnul trage în el, îl taie pe Clovn de-a latul tâmplei înainte să se aplece ca să se ferească de Pietricică, care trage în el din celălalt capăt al încăperii. Victra se rostogoleşte sub masă ca să scape de Cassius şi-i crestează gleznele. El sare pe masă şi trage cu pumnul electromagnetic în tăblia de onix până face un crater în mijlocul ei şi o prinde pe Victra dedesubt. E cât pe ce s-o omoare, când Sevro trage în el din spate; şocul îi e absorbit de scut, dar tot e destul de puternic cât să-l arunce câţiva metri într-o parte.

În dreapta, Ragnar, Daxo şi Kavax duc o luptă a titanilor. Ragnar îl ţintuieşte pe Kavax de perete înfigându-i sabia în umăr, apoi dă drumul armei, se fereşte, trage cu pumnul electromagnetic în Daxo de la distanţă mică. Scutul lui Daxo absoarbe şocul, iar briciul lui îl

ratează pe Ragnar şi dislocă o bucată de perete în schimb. Ragnar îl loveşte pe Daxo peste articulaţii şi e cât pe ce să-i rupă gâtul când Kavax îi străpunge umărul cu sabia, urlând numele familiei sale. Mă grăbesc să-i dau o mână de ajutor prietenului meu Pătat, dar când pornesc, simt pe cineva în stânga.

Mă întorc la timp s-o văd pe Mustang zburând în aer spre mine, cu faţa acoperită de coif, cu briciul arcuit în jos, gata să mă despice în două. Îmi ridic în ultima clipă briciul. Lamele se ciocnesc. Vibraţiile îmi zguduie braţul. Sunt mai încet decât îmi aminteam, mare parte dintre instinctele muşchilor s-au pierdut în întuneric, în ciuda laboratorului lui Mickey şi a antrenamentelor mele cu Victra. Plus că Mustang e mult mai rapidă de cum era.

Sunt silit să dau înapoi. Încerc să trec pe lângă Mustang, dar mânuieşte briciul de parcă ar fi luptat în război în ultimul an. Încerc să mă strecor pe lateral, cum m-a învăţat Lorn, dar nu am nicio şansă. E isteaţă şi se foloseşte de dărâmături, de coloane pentru a mă-ncolţi. Sunt blocat, înconjurat de bucăţi scânteietoare de metal. Armura nu mi se găureşte, dar se erodează pe margini, în vreme ce-mi protejez torsul.

Sabia ei îmi face o despicătură de câţiva centimetri în umărul stâng. Înţeapă ca o muşcătură de viperă. Înjur şi ea pătrunde şi mai mult cu sabia în umărul meu. Aş urla la ea să se oprească. Mi-aş urla numele, orice, dacă aş avea răgaz măcar o secundă să respir, dar tot ce pot să fac e să-mi menţin braţul în mişcare. Mă las pe spate chiar la timp când îmi face o gaură în pielea-scarabeu în jurul gâtului. Urmează trei tăieturi rapide în tendonul braţului meu drept, dar ratează. Încerc să-mi găsesc ritmul. Ating peretele cu spatele. Tăietură. Tăietură. Crestătură. Îmi simt pielea despicată ca de foc. O să mor aici. Strig după ajutor în căşti, dar semnalul e în continuare blocat de Sevro.

Am muşcat mai mult decât putem mesteca.

Urlu în zadar când sabia lui Mustang îmi răzuieşte trei coaste. Îşi roteşte sabia în mână. O balansează în spate ca să-mi taie capul. Reuşesc să-i deviez arma în perete cu briciul meu, ţintuindu-i-o deasupra capului meu, astfel încât coiful ei e la câţiva centimetri de masca mea. O izbesc cu capul. Dar coiful ei e mai puternic decât masca mea din compozit de duro-plastic. Îşi ia avânt şi mă izbeşte la rândul ei cu capul, folosindu-mi tactica. Un fulger de durere îmi spintecă capul. Aproape leşin. Nu mai văd clar. Sunt încă în picioare. Simt că o bucată de mască s-a crăpat şi mi-a alunecat de pe faţă. Mi-am rupt iar nasul. Văd pete. Restul de mască se fărâmiţează şi mă holbez la coiful cu cap de cal al lui Mustang în timp ce ea se pregăteşte să termine cu mine.

Braţul în care ţine briciul îşi ia avânt să dea lovitura ucigătoare. Şi rămâne ridicat deasupra capului. Tremurând în timp ce Mustang îmi

priveşte faţa descoperită. Coiful îi alunecă şi o dezvăluie pe-a ei. Părul îmbibat de transpiraţie îi atârnă pe frunte, întunecându-i frumuseţea. Ochii ei sunt sălbatici şi aş vrea să pot spune că văd în ei dragoste sau bucurie, dar nu e aşa. Dacă văd ceva în ei, atunci e frică, poate groază care-i albeşte chipul în timp ce se împleticeşte înapoi, făcând un gest cu mâna liberă, mută de uimire.

— Darrow?

Se uită peste umăr la măcelul care continuă – micul nostru moment de linişte e doar o mică bulă în furtună. Cassius fuge – dispare pe o uşă laterală, lăsând în urmă cadavrul Moirei şi al Cavalerului Morţii. Privirile ni se întâlnesc înainte să dispară. Victra îl urmăreşte până o cheamă Sevro înapoi. Ceilalţi Urlători se întorc spre Mustang. Fac un pas spre ea şi mă opresc când vârful briciul ei îmi atinge clavicula.

— Te-am văzut murind.

Se retrage spre uşa principală, cizmele îi alunecă pe marmură, zdrobind cioburi din geamurile pereţilor.

— Kavax, Daxo! strigă ea şi o venă i se zbate pe gât din cauza efortului. Retragerea!

Cei doi Telemanus se precipită îndepărtându-se de Ragnar, nedumeriţi pentru că nu ştiu cine e omul ăsta mascat cu care s-au luptat până acum şi de ce sângerează amândoi din atâtea locuri. Încearcă să se regrupeze lângă Mustang, aleargă într-o retragere grăbită, dar când trec pe lângă mine ca să i se alăture în pragul uşii, îmi dau seama că nu mă pot uita pur şi simplu la ea cum pleacă. Aşa că îmi înfăşor briciul în jurul gâtului lui Kavax. El icneşte şi se clatină spre mine, dar nu-i dau drumul. Cu o singură apăsare de buton, aş putea să retractez briciul şi să-i retez capul. Dar n-am de ce să-l omor pe omul ăsta. Cade abia când Ragnar îi pune piedică şi-i aşază un genunchi pe piept. Îl izbeşte de podea. Nasolu' şi ceilalţi sunt grămadă peste el, ţintuindu-l jos.

— Nu-l omorâţi! urlu.

Nasolu' l-a cunoscut pe Pax. I-a întâlnit pe cei doi Telemanus, aşa că-şi ţine sabia ridicată şi se răsteşte la Urlătorii mai noi să facă la fel. Daxo încearcă să vină în ajutorul tatălui său, dar eu şi Ragnar îi blocăm calea. Ochii lui mari strălucesc confuzi când îmi vede fata.

— Du-te, Virginia! strigă Kavax de jos. Fugi!

— *Pax* e la mine. Orion e în viaţă, spune Mustang uitându-se la Urlătorii însângeraţi din spatele meu care vin după ea şi Daxo. Nu-l omorî. Te rog.

Şi apoi, cu o ultimă privire îndurerată spre Kavax, părăseşte încăperea.

18. Abis

— Ce-a vrut să spună cu asta, că Orion e în viaţă? îl întreb pe Kavax.

E la fel de şocat de luptă cum sunt şi eu şi urmăreşte neliniştit Urlătorii înveşmântaţi în negru care mişună prin încăpere. N-am pierdut pe nimeni, dar suntem într-o formă de rahat.

— Kavax!

— Ce a spus, mormăie el. Exact ce a spus. *Pax* e în siguranţă.

— Darrow! mă strigă Sevro când se întoarce în încăpere împreună cu Victra.

L-au urmărit pe Cassius care a ieşit prin uşa din celălalt capăt al camerei, dar s-au întors şchiopătând, cu mâna goală.

— Vino aici!

Vreau să-l întreb mai multe pe Kavax, dar Victra e rănită. Mă grăbesc spre ea când o văd sprijinindu-se de masa distrusă de onix, cocoşată din cauza unei răni adânci din biceps. I-a căzut masca şi are faţa schimonosită şi plină de sudoare în timp ce-şi injectează calmante şi un coagulant pentru a opri sângerarea. Văd un fragment de os ivindu-se prin sânge.

— Victra…

— Rahat, zice ea râzând sinistru. Prietenul tău e mai rapid decât era. Aproape îl prinsesem pe coridor, dar cred că Aja l-a învăţat câte ceva din Calea Salciei.

— Aşa părea. Eşti bine?

— Nu-ţi face griji pentru mine, scumpule.

Îmi face cu ochiul, iar Sevro mă strigă iar. El şi Clovnul sunt aplecaţi deasupra rămăşiţelor fumegânde ale Moirei. Lordul terorist nu e tulburat de carnagiul din jurul nostru.

— Una dintre Furii, zice Clovnul. Prăjită.

— Ai gătit bine, Secerătorule, chicoteşte Sevro. Crocantă pe margini, în sânge în mijloc. Fix cum îmi place mie. Lui Aja n-o să-i pice prea bine…

— Mi-ai tăiat semnalul, îl întrerup furios.

— Te purtai ca o târfă. Îmi derutai oamenii.

— Mă purtam ca o târfă? Ce dracu’ e-n neregulă cu tine? Îmi foloseam capul în loc să trag pur şi simplu în toată lumea. Puteam să facem ce-aveam de făcut fără să omorâm jumătate dintre oamenii din nenorocita asta de cameră.

Ochii lui sunt mai întunecaţi şi mai cruzi decât ai prietenului pe care mi-l amintesc.

— E război, băieţaş. Moartea e numele jocului. Nu te supăra pentru

că ne pricepem la asta.

— Era Mustang! spun apropiindu-mă de el. Dacă o omoram?

Ridică din umeri. Îl împung cu degetul în piept.

— Ştiai că o să fie aici? Spune-mi adevărul.

— Nu, zice el tărăgănat. Nu ştiam. Şi-acum dă-te la o parte, băieţaş.

Se uită la mine cu insolenţă, ca şi cum nu l-ar deranja să mă pocnească. Nu mă dau la o parte.

— Ce făcea ea aici?

— De unde dracu' să ştiu eu?

Se uită peste umărul meu la Ragnar, care-l împinge pe Kavax spre Urlătorii adunaţi în mijlocul camerei.

— Toată lumea să se pregătească s-o şteargă. O să trebuiască să ne croim drum printr-o armată ca să ieşim din locul ăsta de căcat. Punctul de evacuare e zece etaje mai sus.

— Unde-i premiul nostru? întreabă Victra uitându-se la urmele măcelului din jur.

Toată podeaua e plină de corpuri. Argintii care se zvârcolesc de durere. Arămii care se târăsc, trăgându-şi după ei picioarele rupte.

— Probabil e prăjit, spun eu.

— Probabil, încuviinţează Clovnul, aruncându-mi o privire compătimitoare când ne îndepărtăm de Sevro ca să căutăm printre cadavre. Ce mizerie!

— Tu ştiai că Mustang o să fie aici? îl întreb.

— Da' de unde. Serios, sefu'.

Aruncă o privire înapoi spre Sevro şi apoi mă întreabă:

— Cum adică ţi-a tăiat semnalul?

— Terminaţi cu vorbăria şi găsiţi-l pe nemernicul ăla de Argintiu, se răsteşte Sevro din mijlocul camerei. Cineva să-l ia pe Rozaliu de pe coridor.

Clovnul îl găseşte pe Quicksilver în celălalt capăt al camerei, în cel mai îndepărtat colţ de uşă, în dreapta ferestrei uriaşe care dă spre Phobos. Zace nemişcat, prins sub o coloană care s-a prăbuşit pieziş peste perete. Tunica lui turcoaz e plină de sânge, dar nu e sângele lui. Cioburi de sticlă îi ies din încheieturile degetelor rănite. Îi simt pulsul. E în viaţă. Deci misiunea n-a fost un eşec până la urmă. Dar are o contuzie pe frunte de la şrapnel. Îi strig pe Ragnar şi Victra, cei mai puternici din grupul nostru, să m-ajute să ridic coloana de pe el.

Ragnar vâră dedesubtul coloanei briciul cu care i-a despicat capul Cavalerului Morţii, folosind un bolovan ca punct de sprijin şi e gata să o ridice împreună cu mine, când Victra strigă să ne oprim.

— Uite! spune ea.

În locul unde vârful coloanei atinge peretele se vede o lumină albastră slabă care pâlpâie de-a lungul unei borduri formând un dreptunghi ce porneşte din podea. E o uşă secretă. Probabil că

Quicksilver se grăbea să ajungă la ea când a căzut coloana. Victra îşi lipeşte urechea de uşă şi mijeşte ochii.

— Torţe electromagnetice, zice ea. Ohoo, râde. Gărzile de corp ale Argintiului sunt acolo. Probabil le-a ascuns în caz că lucrurile luau o întorsătură urâtă. Vorbesc nagal.

Limba Obsidienilor. Şi-şi croiesc drum prin perete. Eram morţi până acum dacă nu cădea coloana şi nu bloca uşa.

Doar norocul ne-a salvat pielea. Ne dăm seama de asta toţi trei, ceea ce face ca furia mea împotriva lui Sevro să crească, iar frenezia din ochii Victrei să se tempereze. Realizează brusc cât de nesăbuiţi am fost. N-ar fi trebuit să luăm locul ăsta cu asalt fără să cunoaştem dispunerea încăperilor. Sevro a făcut ce-aş fi făcut şi eu acum un an. Cu acelaşi rezultat. Ne gândim toţi trei la acelaşi lucru, uitându-ne spre uşa principală. N-avem mult timp la dispoziţie.

Ragnar şi Victra mă ajută să-l eliberez pe Quicksilver. Victra îl cară în mijlocul camerei, iar piciorul lui rupt atârnă inert. Sevro le cere Clovnului şi lui Pietricică să-i scoată de-acolo pe prizonieri, pe Matteo şi Kavax, cel din urmă holbându-se la mine cu gura căscată. Dar Pietricică nici măcar nu se poate ţine pe picioare. Suntem cu toţii în ultimul hal.

— Avem prea mulţi prizonieri, spun. N-o să ne putem mişca rapid. Şi n-avem niciun detonator electromagnetic de data asta.

Nu că ne-ar folosi la ceva pe o staţie spaţială când tot ce ne desparte de spaţiu e un acoperiş de câţiva centimetri şi reciclatoarele de aer.

— Atunci scăpăm de grăsan, zice Sevro şi se duce spre Kavax, care e rănit şi are mâinile legate la spate.

Aţinteşte pumnul electromagnetic în faţa lui Kavax.

— Nu e ceva personal, uriaşule.

Sevro apasă pe trăgaci. Îl împing într-o parte. Impulsul electromagnetic ratează capul lui Kavax şi se izbeşte de podea lângă corpul inert al lui Matteo, cât pe ce să-i reteze un picior. Sevro se întoarce spre mine, cu pumnul electromagnetic aţintit spre capul meu.

— Ia aia din faţa mea, spun, uitându-mă la ţeavă. Căldura armei îmi radiază în ochi şi mă înţeapă, ceea ce mă face să-mi feresc privirea.

— Cine crezi că e ăsta? mârâie Sevro. Prietenul tău? Nu-ţi e prieten.

— Avem nevoie de el în viaţă. E o monedă de schimb. Şi e posibil ca Orion să fie în viaţă.

— O monedă de schimb? pufneşte Sevro. Şi Moira? N-ai avut nicio problemă s-o prăjeşti, dar pe el îl cruţi.

Sevro se uită la mine cu ochii mijiţi şi lasă arma în jos. Buzele i se curbează într-un rânjet, dezvăluindu-i dinţii strâmbi.

— Oh, e vorba de Mustang. Sigur că da.

— E tatăl lui Pax, spun.

— Şi Pax e mort. De ce? Pentru că ţi-ai lăsat inamicii în viaţă. Aici

nu suntem la Institut, băieţaş. Suntem în război. Iar războiul e al dracului de simplu. Omori inamicul când poţi, cum poţi, cât de repede poţi. Altfel te omoară el pe tine, şi-i omoară şi pe-ai tăi.

Sevro se întoarce cu spatele la mine, dându-şi seama că ceilalţi se uită la noi cu îngrijorare crescândă.

— Te înşeli în privinţa asta, îi spun.

— Nu putem să-i târâm după noi.

— Coridoarele colcăie, şefu', zice Nasolu' întorcându-se de pe culoarul principal. Mai mult de o sută de paznici. Suntem terminaţi.

— Putem trece printre ei dacă ne mişcăm repede, spune Sevro.

— Printr-o sută? întreabă Clovnul. Şefu'…

— Vedeţi cum staţi cu bateriile, zice Sevro uitându-se cu ochii mijiţi la pumnul lui electromagnetic.

Nu, n-o să las lipsa de viziune a lui Sevro să ne distrugă.

— La dracu' cu asta, spun. Pietricică, contacteaz-o pe Holiday. Spune-i că pregătim evacuarea. Dă-i coordonatele noastre. Să oprească la un kilometru în spatele geamului, cu spatele la noi.

Pietricică nu face nicio mişcare să-şi ia datapad-ul. Îi aruncă o privire lui Sevro, prinsă între noi doi, neştiind pe cine să aleagă.

— M-am întors, îi spun. Fă-o acum.

— Fă-o, Pietricică, zice Ragnar.

Victra încuviinţează cu un semn discret din cap. Pietricică face o grimasă spre Sevro.

— Îmi pare rău, Sevro, îi spune, apoi dă din cap spre mine şi o apelează pe Holiday.

Ceilalţi Urlători se uită la mine şi mă doare să ştiu că i-am silit să aleagă în felul ăsta.

— Clovnule, ia datapad-ul Moirei şi, dacă nu e prăjit, încearcă să accesezi datele de pe consolă. Vreau să ştiu ce contract negociau, spun repede. Nasolule, ia-l pe Somnoros şi păziţi coridorul. Ragnar, te ocupi de Kavax. Dacă încearcă să fugă, îi tai picioarele. Victra, mai ai cordon de rapel?

Îşi verifică centura şi face semn că da.

— Leagă-ne unii de alţii. Toată lumea în mijlocul camerei. Leagă strâns.

Mă întorc spre Sevro şi-i spun:

— Pune explozibili la uşă. Avem musafiri.

Nu zice nimic. Nu i se citeşte furie în ochi. În privire înfloreşte sămânţa tainică a neîncrederii în sine şi-a fricii, ura începe să se strecoare acolo. Cunosc privirea asta. Am avut-o şi eu nici nu mai ştiu de câte ori. Îi smulg singurul lucru de care i-a păsat vreodată. Urlătorii. După tot ce-a făcut, îi forţez să mă aleagă pe mine în detrimentul lui, când el nu crede că sunt pregătit pentru asta. E o incriminare a stilului său de-a conduce, o validare a sentimentului de

neîncredere în sine pe care ştiu că-l are de la moartea tatălui său.

N-ar fi trebuit să fie aşa. Am spus c-o să-l urmez şi n-am făcut-o. Aici e vina mea. Dar acum nu e vremea pentru răzgâieli. Am încercat să vorbesc cu el, am încercat să apelez la prietenia noastră ca să-l fac să raţioneze, dar de când m-am întors l-am văzut răspunzând la tot numai cu violenţă şi forţă. Aşa că acum o să vorbesc pe afurisita lui de limbă. Fac un pas spre el.

— Dacă nu vrei să mori aici, mişcă şi treci la treabă.

Faţa lui mică şi zbârcită se aspreşte când îi vede pe Urlători cum aleargă să-mi îndeplinească ordinele.

— Dacă o să moară din cauza ta, n-o să te iert niciodată.

— Suntem doi, aşadar. Du-te.

Se întoarce şi aleargă spre uşă să planteze explozibilii care i-au mai rămas. Mă opresc să mă uit la încăperea distrusă, reuşind să văd cum haosul începe să se organizeze pe măsură ce prietenii mei lucrează împreună. Şi-au dat seama cu toţii care e planul meu. Ştiu cât de nebunesc e. Dar încrederea cu care acţionează îmi taie respiraţia. Îşi pun în mine încrederea pe care Sevro n-a fost dispus să mi-o acorde. Totuşi, îl surprind pe Ragnar uitându-se de vreo trei ori spre uriaşa fereastră de observaţie. Toate costumele noastre sunt compromise. Niciunul dintre noi nu va putea rămâne presurizat în vid. Eu nici măcar nu mai am mască. Depinde de Holiday dacă murim sau supravieţuim. Mi-aş fi dorit să pot controla cumva variabilele, dar dacă am învăţat ceva în timpul petrecut în beznă, atunci am învăţat că lumea e mai mare decât puterile mele. Trebuie să ai încredere în ceilalţi.

— Emiţătoarele de bruiaj, toată lumea, spun comutându-l pe al meu, pe care-l am prins la centură. Nu vrem să surprindă camerele de afară faţa expusă a vreunuia dintre noi.

— Holiday e pe poziţie, anunţă Pietricică.

Arunc o privire spre fereastră şi văd nava plutind dincolo de ea. Abia cât un vârf de creion de la distanţa asta.

— La semnalul meu, tragem cu toţii în mijlocul ferestrei, le spun prietenilor mei, străduindu-mă să nu las frica să mi se strecoare în glas. Nasolule! Somnorosule! Treceţi aici. Puneţi măştile voastre prizonierilor inconştienţi.

— Ah, blestemată treabă, mormăie Victra. Speram să ai un plan mai bun.

— Dacă încercaţi să vă ţineţi respiraţia, o să vă explodeze plămânii. Aşa că expiraţi imediat ce se sparge geamul. E în regulă dacă vă pierdeţi cunoştinţa. Vise plăcute şi rugaţi-vă ca Holiday să fie la fel de rapidă la comenzi cum e Clovnul în dormitor.

Râd şi se strâng laolaltă, pentru ca Victra să ne lege pe toţi de centuri cu cordonul de rapel. Suntem adunaţi grămadă ca boabele de

struguri pe ciorchine. Sevro a terminat de pus explozibilul la uşă, iar Somnorosul şi Nasolu' ni se alătură, făcându-i semn să se grăbească.

— *Atenţiune!* bubuie o voce din difuzoarele ascunse în pereţi, în timp ce Victra se apleacă spre mine să mă lege de Ragnar. *Sunt Alee ti Yamato. Şeful Serviciului de Pază al Sun Industries. Sunteţi înconjuraţi. Aruncaţi armele. Eliberaţi ostaticii. Altfel vom fi obligaţi să tragem. Aveţi cinci secunde la dispoziţie.*

În cameră suntem doar noi. Uşile principale sunt închise. Sevro fuge spre noi.

— Sevro, mai repede! Nu e nici la jumătatea distanţei, când se prăbuşeşte ca o conservă strivită de un bocanc. Eu sunt trântit la podea de aceeaşi forţă. M-au lăsat genunchii. Oasele, plămânii, gâtul – le simt pe toate apăsate de gravitaţia ridicată. Mi se înceţoşează vederea. Sângele îmi circulă cu încetineală spre cap. Încerc să ridic braţul. Cântăreşte mai mult de o sută de kilograme. Paznicii au mărit gravitaţia artificială din încăpere, iar Ragnar e singurul care nu e-ntins pe burtă. A căzut într-un genunchi, cu umerii cocoşaţi şi încordaţi, ca Atlas care ţinea lumea în spate.

— Ce naiba e… reuşeşte Victra să rostească de pe podea, uitându-se spre uşă.

Uşa e deschisă, dar nu intră niciun Cenuşiu sau vreun Obsidian sau un Auriu. Ci un ou negru uriaş, de dimensiunea unui om potrivit de stratură, rostogolindu-se pieziş. E lustruit şi strălucitor şi e însemnat pe o parte cu nişte numere albe. Un robot. La fel de ilegal ca impulsurile electromagnetice. Cea mai mare teamă a lui Augustus. Ieşind parcă dintr-o pată uriaşă de petrol, metalul se metamorfozează şi oul devine un tun de mici dimensiuni, care ţinteşte spre Sevro. Încerc să mă ridic. Încerc să ochesc cu pumnul electromagnetic. Dar gravitaţia e prea mare. Nu pot nici măcar să ridic braţul ca să aţintesc arma. În ciuda forţei sale, nici Victra nu poate. Sevro mârâie pe podea, târându-se cât mai departe de maşinărie.

— Geamul! reuşesc să spun. Ragnar! Trage în geam!

Are pumnul electromagnetic la şold. Se încordează şi reuşeşte să-l ridice în ciuda gravitaţiei. Îi tremură braţul. Din gât mârâie incantaţia aceea ciudată de război care sună ca o avalanşă îndepărtată. Sunetul creşte, un răcnet ca din altă lume, până ce Ragnar tremură din tot corpul din cauza efortului şi reuşeşte să-şi ridice braţul. În palmă îi apare o steluţă când pumnul electromagnetic e încărcat.

Toţi prietenii mei se cutremură, iar Ragnar apasă pe trăgaci. Braţul îi zvâcneşte înapoi. Încărcătura electromagnetică ţâşneşte în mijlocul panoului de sticlă. Panoul se curbează în afară şi se fisurează.

— Kadir njar laga… urlă Ragnar.

Sticla se sparge. Spaţiul înghite aerul din cameră. Totul alunecă. O Arămie se rostogoleşte pe lângă noi, urlând. Alunecă în vid şi nu se

mai aude. Alţii, care s-au adăpostit în timpul luptei, se agaţă de masa distrusă din mijlocul camerei. Se prind cu braţele de coloane. Le sângerează degetele, li se crapă unghiile. Le fug picioarele. Strânsorile cedează. Cadavrele se rostogolesc afară, în spaţiu, căci abisul e nesăţios şi-şi doreşte tot ce se află în clădire. Sevro e smuls de lângă robot, fiind mai uşor decât grupul nostru. Mă întind spre el şi-l prind de creasta lui scurtă, iar Victra reuşeşte să-şi încolăcească picioarele în jurul lui şi să-l tragă lângă ea.

Sunt tot mai îngrozit pe măsură ce alunecăm spre fereastra de observaţie spartă. Îmi tremură mâinile. Mă îndoiesc de decizia mea, acum când o privesc în faţă. Sevro a avut dreptate. Trebuia să forţăm ieşirea prin clădire. Să-l omorâm pe Kavax sau să-l folosim ca scut. Orice, dar nu frigul. Orice, dar nu bezna Şacalului din care abia am fugit.

E doar frică, îmi spun. E doar frica ce mă face să mă panichez. Şi îi cuprinde şi pe prietenii mei. Le citesc teroarea pe feţe. Se uită la mine şi văd cum groaza lor se reflectă într-a mea. Am petrecut prea mult timp fiindu-mi frică. Am fost prea mult timp slăbit de frica pierderii. Prea mult timp am fost orice, mai puţin ceea ce trebuia să fiu. Şi fie că sunt Secerătorul, fie că e doar o altă mască, e una pe care trebuie să o port, nu doar pentru ei, ci şi pentru mine.

— *Omnis vir lupus!* strig şi-mi las capul pe spate să urlu, dând afară tot aerul din plămâni.

Lângă mine, Ragnar face ochii mari, cuprins de exaltare. Îşi deschide gura uriaşă şi scoate un urlet pe care să-l audă şi strămoşii lui din criptele lor de gheaţă. Ni se alătură Pietricică, Clovnul şi chiar preţioasa Victra. Ne eliberăm de frică şi furie. Chiar dacă îmbrăţişarea spaţiului care ne târăşte pe podea ne aşteaptă. Chiar dacă moartea poate că ne pândeşte. Mă simt acasă în masa asta bizară de oameni care urlă. Şi pentru că ne prefacem curajoşi, devenim curajoşi.

Toţi, în afară de Sevro, care rămâne tăcut în clipa în care zburăm în spaţiu.

19. Presiune

Zburăm prin geamul spart în abis cu o viteză de opt kilometri pe oră. Tăcerea ne înghite urletele. Mă străbate un şoc, de parcă m-aş fi prăbuşit într-o apă rece. Corpul mi se contorsionează. Oxigenul din sânge mi se dilată, forţându-mi gura să icnească după aerul inexistent. Plămânii nu-mi mai funcţionează. Sunt doar nişte săculeţi fibroşi care nu mai funcţionează. Am convulsii, simt o nevoie disperată de oxigen. Dar pe măsură ce secundele trec şi văd zgârie-norii metalici de pe Phobos şi-mi privesc prietenii uniţi în întuneric, ţinuţi laolaltă de propriile mâini şi de bucăţi de coardă, mă simt cuprins de pace. Aceeaşi pace pe care am simţit-o când stăteam în zăpadă cu Mustang, când m-am ascuns cu Urlătorii în vâlcelele de la Institut să prăjim carne de capră şi s-o ascultăm pe Quinn povestind. Mă cufund încet în altă amintire. Nu despre Lykos, sau Eo, sau Mustang. Ci despre hangarul rece de la Academie unde împreună cu Victra, Tactus şi Roque am aflat de la un profesor Albastru ce-i face spaţiul corpului unui om.

— Ebulismul, sau formarea de bule în fluidele corpului din cauza presiunii ambientale reduse, este cea mai gravă urmare a expunerii la vacuumul spaţiului. Apa din ţesuturile corpului se evaporă, cauzând umflături oribile…

— Dragul meu zburător, eu, cel puţin, sunt obişnuit cu umflăturile oribile. Întreab-o pe maică-ta. Şi pe taică-tu. Şi pe soră-ta.

Mi-l amintesc pe Tactus spunând asta. Şi pe Roque râzând. Cum i se înroşeau obrajii din cauza glumei imature, ceea ce mă face să mă întreb de ce stătea mereu prin preajma lui. De ce-i păsa atât de mult de problema prietenului nostru cu drogurile. Şi cum a plâns lângă patul lui când Tactus a murit.

Profesorul continuă:

— …creşterea volumului corpului în zece secunde, urmată de cedarea sistemului circulator…

Mă simt somnoros pe măsură ce presiunea mi se acumulează în ochi, înceţoşându-mi vederea şi umflându-mi ţesuturile. Presiunea se acumulează în degetele îngheţate şi în timpanele care mă dor şi-mi bubuie. Îmi simt limba uriaşă şi rece, ca un şarpe de gheaţă ce-mi alunecă din gură în stomac, pe măsură ce lichidul se evaporă. Pielea mi se întinde şi se umflă. Îmi simt degetele ca pe nişte banane. Gazele din stomac îmi balonează intestinele, întunericul îşi cere drepturile asupra mea. Mă uit spre Sevro, care e lângă mine. Chipul lui e înspăimântător, de două ori mai mare decât în mod normal. Cu picioarele încă încolăcite în jurul lui, Victra arată ca un monstru. E

conştientă şi se holbează la el cu ochi imenşi, caricaturali, injectaţi, icnind după aer ca un peşte scos din apă. Se ţin strâns de mână.

— Apa şi gazele lichefiate din sânge formează bule în arterele principale, care călătoresc prin sistemul circulator, obstrucţionând fluxul sanguin, cauzând pierderea cunoştinţei în cincisprezece secunde…

Corpul meu moare. Secundele devin un amurg nesfârşit, totul e încetinit, totul e atât de lipsit de sens şi de acut când îmi dau seama cât de ridicolă e puterea omului la final. Dacă ieşim din bula noastră de viaţă, ce mai rămâne din noi? Turnurile de metal din jurul nostru par sculptate în gheaţă. Luminile şi holo-ecranele par solzii unui dragon îngheţat înăuntrul lor.

Marte e deasupra capetelor noastre, mistuitor şi omnipotent. Dar din cauza rotaţiei rapide a lui Phobos, deja ne apropiem de un loc de pe planetă unde se ivesc zorile şi lumina taie un semicerc în întuneric. Şi mă întreb, în ultimele mele clipe, dacă planeta nu se supără că îi rănim suprafaţa sau că-i devalizăm bogăţiile fiindcă ştie că noi, nişte biete fiinţe vii nu suntem nici cât o adiere din viaţa ei cosmică. Am crescut şi ne-am înmulţit, şi ne vom dezlănţui şi vom muri. Şi când în urma noastră nu vor rămâne decât monumentele de oţel şi idolii de plastic, vântul ei va şopti, nisipurile ei se vor undui, iar ea se va roti iar şi iar, uitând de maimuţele cutezătoare, fără păr, care au crezut că merită nemurirea.

*

Sunt orb.

Mă trezesc pe o suprafaţă de metal. Simt plastic pe faţă. Aud icnete în jurul meu. Corpuri care se mişcă. Răceala motorului unei nave huruind sub punte. Tremur din tot corpul scuturat de convulsii. Inspir oxigen. Mă simt de parcă mi s-a despicat capul. Mă doare tot corpul, dar durerea începe să scadă cu fiecare bătaie a inimii. Degetele au revenit la dimensiunea normală. Le frec între ele, încercând să mă orientez. Tremur, dar sunt învelit cu o pătură termică, şi mâini neîndurătoare mă frecţionează ca să-mi stimuleze sistemul circulator. În stânga, o aud pe Pietricică strigându-l pe Clovn. O să fim cu toţii orbi câteva minute, până ni se recalibrează nervii optici. El îi răspunde ameţit, iar Pietricică aproape că începe să plângă.

— Victra, bolboroseşte Sevro. Trezeste-te. Trezeste-te. Costumul de protecţie troncăne când o zguduie.

— Trezeşte-te!

Îi dă o palmă peste faţă, iar Victra se trezeşte icnind.

— …ce naiba. M-ai plesnit?

— Am crezut…

Victra îl plesneşte la rândul ei.

— Cine-i acolo? întreb persoana care-mi frecţionează umerii prin pătură.

— Holiday, domnule. V-am pescuit acum patru minute.

— Cât timp… cât am stat acolo?

— Vreo două minute şi treizeci de secunde. A fost nasol. A trebuit să golim cala şi pilotul să zboare cu spatele spre voi, apoi să o presurizăm în zbor. Morcovii ăştia nu-s buni de soldaţi, dar se pricep la pilotat nave de gunoi. Oricum, dacă nu eraţi legaţi, majoritatea aţi fi murit. În tot sectorul plutesc balast şi cadavre. Presa a împânzit locul.

— Ragnar? întreb temător, pentru că nu l-am auzit încă.

— Sunt aici, prietene. Abisul nu ne înghite. Nu încă, râde el.

20. Dezacord

Am dat de necaz şi Sevro ştie asta. Preia comanda de la mine imediat ce aterizăm în dana de andocare părăsită a casei conspirative a Fiilor lui Ares din sectorul industrial. Ordonă ca Matteo şi Quicksilver, încă inconştienţi, să fie duşi la infimerie şi treziţi, Kavax să fie închis într-o celulă, iar pe Rollo şi pe Fii îi avertizează să fie pregătiţi pentru un eventual atac. Fiii se uită la noi ca trăsniţi. Deghizarea noastră în Obsidieni e distrusă. Mai ales a mea. Protezele de pe faţă mi s-au desprins în timpul luptei. Mecanismele de prindere au fost aspirate în vid. Vopseaua neagră de pe păr s-a decolorat din cauza transpiraţiei. Încă mai am mănuşile, totuşi. Dar Fiii nu se uită la un grup de Obsidieni. Se holbează la o adunătură de Aurii, un Obsidian, o Cenuşie şi la cel puţin o fantomă.

— Secerătorul… şopteşte cineva.

— Ţine-ţi gura, se răsteşte Clovnul. Nicio vorbă nimănui. Orice i-ar zice el, zvonul se va răspândi curând. Secerătorul trăieşte. Orice efect va avea, nu e momentul potrivit. Poate am reuşit să evităm să nu fim urmăriţi de forţele de ordine, dar răpirea unui personaj atât de important, ca să nu mai spun de asasinarea a doi însemnaţi de rang atât de înalt, va face ca toată forţa analitică a unităţilor antitero ale Şacalului să se concentreze asupra probelor. Pretorienii şi Agenţii de Securitate antitero deja mai mult ca sigur cercetează filmările din timpul atacului. O să descopere cum am intrat în clădire, cum am reuşit să ieşim şi cine e cel mai probabil să ne fi ajutat. Fiecare armă, fiecare obiect din echipament, fiecare navă va fi investigată pentru a i se descoperi originea. Represaliile Societăţii împotriva Culorilor inferioare din staţie vor fi grabnice şi brutale.

Iar când vor analiza înregistrările video ale micii noastre evadări în vid, o să ne vadă feţele mie şi lui Sevro. Şi-atunci o să vină însuşi Şacalul, sau o să le trimită pe Antonia sau pe Lilath, să mă vâneze împreună cu Călăreţii Oaselor.

Suntem în criză de timp.

Dar asta dacă presupunem că autorităţile cred că l-am răpit doar pe Quicksilver. Habar n-am de ce s-au întâlnit Mustang şi Cassius, dar tind să cred să Şacalul nu ştie nimic despre asta. De asta am folosit emiţătoarele de bruiaj. În aşa fel încât camerele video care nu se aflau sub controlul lui Quicksilver să nu-l poată surprinde pe Kavax. Dacă l-ar vedea Şacalul, ar şti că ceva nu e-n regulă cu alianţa sa cu Suverana şi Quicksilver. Şi vreau să păstrez asul ăsta în buzunar până îmi dau seama cum e cel mai bine să-l folosesc şi reuşesc să vorbesc cu Mustang.

Dar ce o să gândească Suverana când o s-o anunţe Cassius că a murit Moira? Şi care e rolul lui Mustang aici? Prea multe întrebări. Prea multe lucruri pe care nu le ştiu. Dar ceea ce mă bântuie în timp ce străbatem halele metalice, în timp ce prietenii mei îşi bandajează rănile, în timp ce trecem pe lângă armurării unde zeci de Roşii, Maronii şi Portocalii încarcă arme şi ajustează armuri, e ceea ce mi-a spus Mustang.

„Pax e la mine. Orion e în viaţă."

Venind din partea ei, asta poate însemna o mulţime de lucruri, iar singurul care poate şti la ce se referă e Kavax. Trebuie să-l întreb, dar Ragnar l-a dus deja printr-un alt coridor spre celulele Fiilor, iar Sevro s-a oprit din lătrat ordine către ceilalţi ca să mi se adreseze:

— Secerătorule, o să ne atace, şi-o s-o facă dur, îmi spune. Cunoşti procedurile militare ale Legiunii mai bine decât mine. Obţine accesul la baza de date, rapid. Află-mi ora stabilită şi planul de atac. Nu-i putem opri, dar putem câştiga timp.

— Timp pentru ce? îl întreb.

— Ca să punem nişte bombe şi să găsim o cale de ieşire din bolovanul ăsta.

Îmi pune o mână pe umăr, la fel de conştient de privirile Fiilor ca şi mine.

— Te rog. Treci la treabă.

O ia pe coridor în jos, urmat de restul Urlătorilor, şi mă lasă singur cu Holiday. Mă întorc spre ea.

— Holiday, cunoşti procedurile Legiunii. Obţine accesul la baza de date. Oferă-le Fiilor ajutorul tactic de care au nevoie.

Holiday se uită spre coridor, unde Sevro tocmai a dispărut după un colţ.

— Te descurci cu asta? o întreb.

— Da, domnule. Tu unde te duci?

Îmi ajustez mănuşile şi-i răspund:

— Să obţin nişte răspunsuri.

*

— Virginia ne-a spus că eşti Roşu după ce te-a părăsit. De asta n-am venit la Triumf, îmi spune Kavax.

E legat de o ţeavă de oţel şi stă cu picioarele întinse pe podea. Încă mai are armura pe el, iar barba lui roşie-aurie pare neagră în lumina slabă. Afişează o mină ameninţătoare, dar sunt surprins de onestitatea chipului său. De lipsa urii. De entuziasmul pe care-l vădeşte prin felul în care i se dilată nările când ne povesteşte toate astea mie şi lui Ragnar. Sevro le-a ordonat Fiilor ca nimeni să nu stea de vorbă cu Kavax. Dar se pare că ei nu sunt de părere că regula i se aplică şi Secerătorului. Foarte bine. Încă nu am un plan, dar ştiu sigur că planul lui Sevro nu funcţionează. Nu am timp să-i descâlcesc sentimentele

sau să mă contrazic cu el. Lucrurile s-au pus în mişcare şi am nevoie de informaţii.

— Nu ştia ce să facă, aşa că a apelat la sfatul nostru, aşa cum făcea când era mică, povesteşte Kavax mai departe. Eram pe nava mea, *Reynard,* mâncam berbec fript cu sos ponzu cu Sofocle, deşi lui nu-i plăcea sosul, când am fost apelaţi de Comandamentul Ageei şi ni s-a spus că forţele loiale Suveranei au atacat în Agea în timpul serbării Triumfului. Virginia nu a reuşit să vă contacteze nici pe tine, nici pe tatăl ei, aşa că s-a temut de o lovitură de stat şi ne-a trimis pe mine şi pe Daxo de pe orbită, cu cavalerii noştri. Ea a rămas pe orbită cu navele şi până la urmă l-a contactat pe Roque când eu şi Daxo deja coboram în atmosferă. Roque i-a spus că Suverana a atacat în timpul Triumfului şi că v-a rănit grav pe tine şi pe tatăl ei. A insistat ca Virginia să vină pe una dintre navele lui, unde chipurile te-aducea pe tine, pentru că planeta nu mai era sigură.

Mi-l amintesc pe Roque vorbind în navetă, în timp ce Şacalul stătea aplecat lângă mine, dar nu puteam auzi ce spune. Am aterizat într-o navă. Suverana era acolo. Nu părăsise Marte nicio clipă. Se ascunsese pe navele lui Roque. Chiar sub nasul meu.

— Dar Virginia n-a dat fuga la căpătâiul tău, rânjeşte Kavax jovial. O tolomacă îndrăgostită asta ar fi făcut. Dar Virginia e deşteaptă. Şi-a da seama de falsitatea lui Roque. Ştia că Suverana n-ar fi atacat pur şi simplu Triumful. Era vorba de un plan într-un alt plan. Aşa că le-a transmis lui Orion şi Casei Arcos că avea loc o lovitură de stat. Că Roque era unul dintre conspiratori. Prin urmare, atunci când asasinii au atacat, încercând să-i omoare pe Orion şi pe comandanţii loiali de pe punte, aceştia erau pregătiţi. S-a tras pe punte. În cabinele ofiţerilor. Orion a fost grav rănită la braţ, dar a supravieţuit şi apoi navele lui Roque au deschis focul împotriva noastră şi ne-au avariat flota.

Toate astea în timp ce Sevro şi Ragnar descopereau că Fitchner era mort şi că baza Fiilor lui Ares fusese distrusă. Iar eu zăceam paralizat pe puntea navetei lui Aja în timp ce totul se destrăma. Nu. Nu totul.

— Mustang a salvat vieţile membrilor echipajului, spun.

— Da, spune Kavax. Echipajul tău e în viaţă. Oamenii pe care i-ai eliberat împreună cu Sevro. Chiar şi mulţi din Legiunea ta, pe care i-am organizat şi am reuşit să-i evacuăm de pe Marte înainte ca forţele Şacalului şi ale Suveranei să preia puterea.

— Unde sunt închişi prietenii mei? îl întreb. Pe Ganymede? Pe Io?

— Închişi?

Kavax se uită la mine cu ochii mijiţi, apoi izbucneşte în râs.

— Nu, băiete. Niciunul dintre oamenii tăi nu şi-a părăsit staţia. *Pax* e exact aşa cum ai lăsat-o. Orion comandă, ceilalţi o urmează.

— Nu înţeleg. Mustang lasă o Albastră să comande?

— Crezi că Virginia te-ar fi lăsat în viaţă atunci în tunel, când tu şi Ragnar eraţi în genunchi în faţa ei, dacă n-ar fi crezut în lumea ta?

Clatin din cap amorţit, fără să ştiu răspunsul.

— Te-ar fi omorât pe loc dacă ar fi crezut că-i eşti duşman. Dar când era mică şi stătea lângă mine împreună cu Pax şi ceilalţi copii ai mei, ce poveşti crezi că le citeam? Le citeam miturile Greciei? Despre bărbaţi puternici care dobândeau gloria pentru ei înşişi? Nu. Le citeam poveştile lui Arthur, ale Nazarineanului, ale lui Vishnu. Eroi puternici care nu-şi doreau decât să-i protejeze pe cei slabi.

Şi Mustang a făcut asta. Şi mai mult decât atât. A dovedit că Eo avea dreptate. Şi nu datorită mie. Nu datorită dragostei. Ci pentru că aşa era bine să facă şi pentru că viteazul Kavax i-a fost tată mai mult decât propriul ei părinte. Îmi dau lacrimile.

— Ai avut dreptate, Darrow, spune Ragnar lăsându-şi mâna pe umărul meu. **Valul se ridică.**

— Şi atunci de ce ai venit azi aici, Kavax?

— Pentru că pierdem. Lorzii Lunilor nu mai rezistă nici două luni. Virginia ştie ce se întâmplă pe Marte. Exterminările. Cruzimea fratelui ei. Fiii nu sunt suficient de puternici să lupte peste tot.

În ochii lui mari se citeşte durerea omului care şi-a văzut casa arzând. Marte este moştenirea lui tot la fel de mult cât este şi a mea.

— Costurile războiului sunt prea mari pentru o înfrângere categorică. Aşa că atunci când Quicksilver a propus să cădem la pace, l-am ascultat.

— Şi care sunt termenii? îl întreb.

— Virginia şi toţi aliaţii ei ar fi iertaţi de Suverană. Ar deveni ArhiGuvernatoare a planetei Marte, iar Adrius şi facţiunea lui ar fi închişi pe viaţă. Şi s-ar face anumite reforme.

— Dar ierarhia ar rămâne.

— Da.

— Dacă e adevărat, trebuie să vorbim cu ea, zice Ragnar nerăbdător.

— Ar putea fi o capcană, spun uitându-mă la Kavax, ştiind ce minte lucrează sub înfăţişarea aceea onestă.

Vreau să mă pot încrede în el. Vreau să cred că simţul dreptăţii pe care-l posedă e egal cu dragostea mea pentru el, dar trăim vremuri întunecate şi ştiu că prietenii pot minţi la fel de bine ca duşmanii. Dacă Mustang nu e de partea mea, atunci exact scenariul ăsta mi l-ar prezenta. M-ar face să ies la iveală, şi nu mă îndoiesc că, oricum ar fi ajuns pe staţia asta, Mustang are o escortă periculoasă.

— Un singur lucru nu se leagă, Kavax. Dacă e adevărat tot ce spui, de ce n-aţi luat legătura cu Sevro?

Kavax se uită la mine clipind des.

— L-am contactat. Acum câteva luni. Nu ţi-a spus?

*

Urlătorii îşi strâng lucrurile când eu şi Ragnar ne întoarcem la ei în hangar.

— Totul e de căcat, îi spune Sevro Victrei în timp ea îi pansează o rană de pe spate cu piele-sintetică.

Din rana cauterizată iese un fum înţepător. Sevro îşi aruncă datapad-ul, care se rostogoleşte într-un colţ, de unde-l ridică Nasolu' şi i-l aduce înapoi.

— Au consemnat toate navele la sol, inclusiv zborurile utilitare.

— E-n regulă, şefule, găsim noi o soluţie, zice Clovnul.

Intru în cameră în linişte, făcându-i semn din cap lui Sevro că vreau să discutăm. Mă ignoră. Planul lui e o porcărie. Ar fi trebuit să ne ascundem într-unul dintre transportoarele goale de helium care se întorceau pe Marte. Am fi plecat înainte ca cineva să fi observat că Quicksilver a fost răpit şi apoi am fi detonat bombele din afara staţiei. Acum, cum spune Sevro, totul e de căcat.

— Evident, aici nu putem rămâne, spune Victra lăsând din mână aplicatorul de piele-sintetică. Am lăsat destule probe ADN acolo cât pentru o sută de scene ale crimei. Şi mutrele noastre sunt peste tot. Adrius o să trimită o întreagă legiune după noi când o să afle că suntem aici.

— Sau o să arunce Phobos în aer, murmură Holiday.

Stă într-un colţ, pe un maldăr de cutii cu provizii medicale, studiind hărţile de pe datapad cu Clovnul. Pietricică îi urmăreşte de la locul ei de la masă. Are piciorul fixat cu ghips-gel, dar osul încă nu s-a fixat. Avem nevoie de un Galben şi de o infirmerie întreagă să reparăm ce-a stricat Mustang cu un singur foc. Pietricică a avut noroc că purta pielea-scarabeu. Totuşi, are dureri. I s-au dilatat pupilele din cauza dozelor mari de calmante, care au un efect şi asupra inhibiţiilor sale diminuându-le, şi observ cum Auria cu faţă dolofană îl urmăreşte pe Clovn cum stă aplecat peste Holiday şi-i arată ceva pe hartă.

— Helium-3-ul e esenţa vieţii lui Adrius, zice Victra. Nu o să rişte distrugerea staţiei.

— Sevro… spun. O clipă.

— Sunt cam ocupat acum, zice el şi se întoarce spre Rollo. Se mai poate pleca şi altfel de pe bolovanul ăsta?

Roşul se sprijină de peretele cenuşiu, lângă o reproducere lucioasă a unui fotomodel Rozaliu pe una dintre plajele lui Venus.

— Aici sunt doar transportoare, observând fără niciun comentariu cum am renunţat cu toţii la deghizarea în Obsidieni.

Dacă îl sperie să vadă câţi dintre noi suntem Aurii, nu lasă să se observe. Probabil a ştiut de la început. Privirea îi stăruie cel mai mult timp asupra mea.

— Dar toate sunt consemnate. Au vase de croazieră şi iahturi

private în Ace, dar dacă vă duceţi acolo, o să vă prindă într-un minut. Hai să zicem două. Sunt plantate camere de recunoaştere facială la toate uşile tramvaielor. Scanere de retină în hologramele publicitare. Şi chiar dacă aţi reuşi să vă urcaţi într-una dintre navele lor, trebuie să treceţi de paza navală. Nu e ca şi cum vă puteţi teleporta într-un loc sigur.

— Ce bine ar fi, mormăie Clovnul.

— Furăm o navetă şi fugim de paznici, zice Sevro. Am mai făcut-o.

— O să ne împuşte, spun încordat.

Mă calcă pe nervi că îmi tot ignoră încercările de a-l face să vină la uşă.

— Data trecută n-au făcut-o.

— Data trecută l-am avut pe Lysander, îi reamintesc.

— Şi acum îl avem pe Quicksilver.

— Şacalul l-ar sacrifica pe Quicksilver ca să ne omoare pe noi, îi spun. Fii sigur de asta.

— Nu şi dacă ieşim direct la suprafaţă, zice Sevro. Fiii au intrări ascunse în tuneluri. Cădem de pe orbită şi mergem direct în subteran.

— Eu n-o să fac asta, spune Ragnar. **E o nesăbuinţă. Şi înseamnă să-i abandonăm pe aceşti nobili bărbaţi şi pe aceste nobile femei să fie măcelăriţi.**

— Sunt de acord cu Rags, spune Holiday şi se ridică de lângă Clovn continuând să-şi privească datapad-ul, monitorizând frecvenţele forţelor de ordine.

— Să zicem că plecaţi. Ce se întâmplă cu noi? întreabă Rollo. Dacă Şacalul află că Secerătorul şi Ares au fost aici, o să facă staţia asta bucăţi. Într-o săptămână, orice Fiu lăsat în urmă o să fie mort. V-aţi gândit la asta? spune el cu o figură dezgustată. Ştiu cine sunteţi. Am ştiut din clipa în care Ragnar a păşit în hangar. Dar nu credeam că Urlătorii fug. Şi nu credeam că Secerătorul primeşte ordine.

Sevro face un pas spre el.

— Ai tu altă soluţie, gunoiule? Sau doar vrei să dai din gură?

— Da, am, spune Rollo. Rămâneţi. Ajutaţi-ne să cucerim statia.

Urlătorii râd.

— Să cucerim statia? Cu ce armată? întreabă Clovnul.

— Cu a lui, spune Rollo întorcându-se spre mine. Nu ştiu exact cum se face că eşti în viaţă, Secerătorule. Dar… mâncam tăieţei de unul singur într-o noapte, când Fiii au transmis înregistrarea cu transformarea ta pe holo-net. Poliţia cibernetică a Societăţii a închis site-ul în două minute. Dar odată ce s-a transmis… se găsea pe un milion de alte site-uri până să apuc să-mi termin castronul. N-au putut împiedica asta. Şi apoi serverele de pe Phobos au căzut. Ştiţi de ce?

— Divizia de siguranţă cibernetică le-a dezactivat, spune Victra. E procedura standard.

Rollo clatină din cap.

— Serverele s-au prăbuşit pentru că treizeci de milioane de oameni încercau să acceseze simultan holo-netul în toiul nopţii. Serverele n-au făcut faţă traficului. Auriii le-au dezactivat abia după aceea. Deci ce vreau să spun e că dacă mărşăluieşti în Stup şi le spui Culorilor inferioare că eşti în viaţă, putem cuceri luna asta.

— Aşa de uşor? întreabă Victra sceptică.

— Chiar aşa. Sunt în jur de douăzeci şi cinci de milioane de Culori inferioare aici, oameni care se târâie unul peste altul ori se încaieră pe câte un metru pătrat, un baton de proteine ori droguri de la Sindicat. Dacă Secerătorul îşi arată mutra, toate astea încetează. Toate încăierările. Toate încropelile. Îşi doresc un lider, şi dacă Secerătorul de pe Marte decide să se întoarcă din morţi aici… nu o să ai o armată, o să ai un val la picioare. Înţelegeţi? Asta va schimba soarta războiului.

Mă trece un fior pe şira spinării, dar Victra e sceptică, iar Sevro nu spune nimic. E rănit.

— Ştii ce poate face o divizie de Legionari unei bande de vagabonzi? întreabă Victra. Armele pe care le-ai văzut sunt proiectate pentru a doborî oameni în armură. Pumni electromagnetici. Briciuri. Când se folosesc mitraliere electromagnetice împotriva mulţimii, un singur om poate trage cinci sute de focuri pe minut. Se aude ca şi cum ai sfâşia o coală de hârtie. Corpul uman nici măcar nu ştie că sunetul ar trebui să fie înspăimântător. Vă pot supraîncălzi apa din structurile celulare prin microunde. Şi vorbesc doar de diviziile de Cenuşii. Dacă le dau drumul Obsidienilor peste voi? Dacă apar însăşi Auriii în armurile lor? Dacă vă închid aerul? Sau apa?

— Dacă le închidem noi lor? întreabă Rollo.

Mă încrunt.

— Puteti face asta?

— Dă-mi un motiv s-o fac.

Rollo se uită la Victra, şi din asprimea din vocea lui îmi dau seama că ştie foarte clar care e numele ei de familie.

— Or fi ei soldaţi, *domina*. Or putea ei să-mi umple trupul de metal cât să-mi vărs tot sângele şi să mor. Dar până să-mplinesc nouă ani eram în stare să desfac în bucăţi o cizmă-gravitaţională şi să o fac înapoi cum era în mai puţin de patru minute. Acum am treizeci şi opt de ani şi pot să omor o bună parte din ei în zece feluri până duminică, c-o şurubelniţă şi-o trusă de electrician. Şi m-am săturat să fiu departe de familia mea. Să fiu umilit şi pus să plătesc pentru oxigen, pentru apă, pentru că trăiesc.

Se apleacă în faţă, uitându-se fix.

— Şi ca mine mai sunt alţi douăzeci şi cinci de milioane de cealaltă parte a uşii ăleia.

Victra îşi dă ochii peste cap auzindu-l cum bravează.

— Eşti un sudor care suferă de mania grandorii, spune ea. Rollo face un pas în faţă şi măturã jos de pe o masă un set de chei. Cheile cad pe podea zdrăngănind şi-i sperie pe Clovn şi pe Holiday, care-şi ridică ochii din datapad. Roşul se holbează indignat la Victra, care e cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decât el, dar asta nu-l face să-şi plece privirea.

— Sunt inginer. Nu sunt sudor.

— Destul! se răsteşte Sevro. Nu e o afurisită de dezbatere. Quicksilver o să ne scoată de aici. Altfel o să-ncep să-i tai câte-un deget. Apoi o să trec la bombe…

— Sevro… spune Ragnar.

— Eu sunt Ares! se răsteşte Sevro. Nu tu, zice el înfâgându-şi un deget în pieptul lui Ragnar, după care se uită spre mine. Şi nici tu. Terminaţi de strâns echipamentul ăla futut! Acum!

Iese precipitat din cameră, lăsându-ne într-o tăcere apăsătoare.

— Eu n-o să-i abandonez pe oamenii ăştia, spune Ragnar. **Ne-au ajutat. Sunt ai noştri.**

— Ares e nebun, spune Rollo tare. Şi-a pierdut minţile. Trebuie să…

Mă duc lângă bărbatul mărunţel, îl ridic cu o mână şi-l ţintuiesc de perete.

— Să n-aud o vorbă despre el.

Rollo îşi cere scuze şi-i dau drumul pe podea. Mă asigur că toţi Urlătorii mă aud când spun:

— Toată lumea să rămână pe loc. Mă-ntorc imediat.

*

Îl ajung pe Sevro din urmă înainte să intre în celula lui Quicksilver, improvizată într-un fost garaj pe care Fiii îl folosesc acum ca magazie pentru generatoare. Sevro şi paznicii se întorc spre mine când mă aud venind.

— N-ai încredere să mă laşi singur cu el? mârâie Sevro. Frumos.

— Trebuie să vorbim.

— Sigur. După ce vorbeşte el.

Sevro deschide uşa. Îl urmez, înjurând. Încăperea e o ruină plină de rugină. Văd maşinării mai vechi decât cele din Lykos. Una dintre ele mârâie în spatele Argintiului gras, scuipând electricitatea care alimentează becurile ce-l scaldă pe bărbat în lumină, orbindu-l. Quicksilver stă cu umerii lipiţi de spătarul unui scaun metalic aşezat în mijlocul încăperii. Are mâinile legate la spate. Tunica lui turcoaz e ruptă şi plină de sânge. Fruntea lată e acoperită de sudoare unsuroasă.

— Cine sunteţi? şuieră enervat, nu speriat.

Uşa se închide în urma noastră trântindu-se. Bărbatul pare destul de iritat de situaţia în care se află. Nu lipsit de respect sau furios, ci scos din sărite de lipsa noastră de ospitalitate şi de neplăcerile pe care i le

cauzăm. Nu ne poate distinge feţele din cauza luminii care-l orbeşte.

— Oamenii Sindicatului? Ucigaşii Lorzilor Lunii?

Nu spunem nimic şi înghite în sec.

— Adrius, tu eşti?

Mă trece un fior pe şira spinării. Nu spunem nimic. Doar acum, când începe să suspecteze că am putea fi oamenii Şacalului, Quicksilver e cu adevărat înspăimântat. Dacă am avea timp, ne-am putea folosi de această frică, dar avem nevoie de informaţii repede.

— Trebuie să plecăm de-aici, zice Sevro cu asprime. O să ne scoţi tu, băieţaş. Altfel îţi smulg degetele unul câte unul.

— Băieţaş? murmură Quicksilver.

— Ştiu că ai o navă de salvare pentru împrejurări nepre…

— Barca, tu eşti?

Sevro e prins cu garda jos.

— Tu eşti. Afurisite fie stelele, băiete. M-ai speriat să mă piş pe mine. Am crezut că eşti blestematul ăla de Şacal.

— Ai zece secunde să-mi dai o informaţie utilă, altfel o să-ţi port coastele drept corset, zice Sevro, pe care familiaritatea lui Quicksilver îl nedumereşte.

Nu e cea mai straşnică ameninţare a lui.

Quicksilver clatină din cap.

— Ascultă ce-ţi spun, domnule Barca, şi ascultă bine. E o neînţelegere. O uriaşă neînţelegere. Ştiu că nu-ţi vine să crezi. Ştiu că poate crezi că sunt nebun. Dar trebuie să mă asculţi. Sunt de partea ta. Sunt unul dintre voi, domnule Barca.

Sevro se încruntă.

— Unul dintre noi? Ce vrei să spui?

— Ce vreau să spun? râde Quicksilver grosolan. Vreau să spun exact ceea ce spun, tinere. Eu, Regulus ag Sun, cavaler al Ordinului Monedelor, director executiv al Sun Industries, sunt de asemenea şi membru fondator al Fiilor lui Ares.

21. Quicksilver

— Fiu al lui Ares? repetă Sevro, păşind în lumină pentru ca Quicksilver să-i vadă faţa.

Rămân în spate. E o afirmaţie absurdă.

— Aşa e mai bine. Mi s-a părut că-ţi recunosc vocea. Seamănă cu cea a tatălui tău mai mult decât îţi place să recunoşti, probabil. Dar da, sunt un Fiu. Primul Fiu, de fapt.

— Să mi-o trag ca o târfă Rozalie, strigă Sevro. Totul e doar o neînţelegere!

Face un salt în faţă şi se apleacă să-i îndrepte roba lui Quicksilver.

— O să te-ajutăm să te cureţi. Să-ţi chemăm oamenii. Sună bine?

— Da, bun, pentru că ai reuşit să strici ceva ce…

Sevro îl loveşte rapid cu pumnul pe Quicksilver chiar peste buza cărnoasă. E o izbucnire intimă, obişnuită de violenţă care mă face să tresar. Capul lui Quicksilver se izbeşte de scaun. Argintiul încearcă să se ferească, dar Sevro îl ţintuieşte cu uşurinţă pe loc.

— Şmecheriile tale nu merg aici, broscoi grăsan ce eşti.

— Nu e nicio şmecherie…

Sevro îl loveşte iar. Quicksilver scuipă iar sângele i se prelinge pe buza crăpată. Clipeşte des, încercând să-şi revină. Probabil i s-a înceţoşat vederea. Sevro îl loveşte şi a treia oară, cu nonşalanţă, şi cred că asta e pentru mine, nu pentru mahăr, pentru că se întoarce spre locul întunecat unde m-am oprit şi mă priveşte cu insolenţă. Ca şi cum mi-ar flutura înaintea ochilor momeala moralităţii, ca să izbucnească un alt conflict între noi. Crezul lui moral a fost întotdeauna simplu: protejează-ţi prietenii, la dracu' cu ceilalţi.

Sevro îi vâră lui Quicksilver un cuţit în gură.

— Ştiu că tu te crezi deştept, băieţaş, mârâie el. Spunând că eşti unul dintre Fii. Crezând că eşti un finuţ. Crezând că poţi să scapi de noi, nişte brute proaste, doar dând din gură. Dar am jucat jocul ăsta cu unii mai deştepţi ca tine. Şi l-am învăţat cât se poate de bine. E ascuţit?

Împinge cuţitul într-o parte în obrazul lui Quicksilver, silindu-l pe acesta să-şi mişte capul odată cu lama, dar tot îi taie uşor colţul buzei.

— Deci indiferent ce ciripeşti acolo, n-o să scapi cum vrei tu din asta, creier de căcat. Eşti un şobolan. Un colaboraţionist. Şi e timpul să culegi ce-ai semănat. Aşa că o să ne spui cum putem pleca de-aici. Dacă ai o navă ascunsă. Dacă poţi să ne treci de forţele de pază. Apoi o să ne povesteşti despre planurile Şacalului, despre armele lui, despre infrastructura lui, după care o să ne dai echipament să ne echipăm armata.

Privirea lui Quicksilver se plimbă de la cuţit la figura lui Sevro.

— Foloseşte-ţi creierul, sălbaticule, mârâie Quicksilver când Sevro îi scoate cuţitul din gură. De unde crezi c-avea Fitchner banii…

— Să nu-i rosteşti numele, zice Sevro împungându-l cu degetul în faţă. Să nu îndrăzneşti să-i rosteşti numele.

— L-am cunoscut pe tatăl tău…

— De asta n-a vorbit niciodată despre tine? De ce Dancer nu ştie de tine? Pentru că minţi.

— De ce ar şti despre mine? întreabă Quicksilver. Nu legi niciodată două bărci laolaltă pe timp de furtună.

Cuvintele vin ca un pumn în stomac. Fitchner a rostit exact aceeaşi frază când mi-a explicat de ce nu mi-a spus despre Titus. Fiii au pierdut mult din abilităţile lor tehnice la moartea lui. Dacă existau două facţiuni ale Fiilor lui Ares? Pentru Culorile inferioare şi pentru cele superioare? Ţinute separate, în caz că una dintre ele avea să fie compromisă. Eu aşa aş fi făcut. Mi-a promis aliaţi mai buni dacă aş fi mers pe Luna. Aliaţi care să mă ajute să devin Suveran. Omul ăsta putea fi unul dintre ei. Unul care a fugit când Fitchner a murit. Care s-a extirpat din corpul contaminat al Fiilor.

— Ce căuta Matteo la tine în dormitor? îl întreb cu grijă.

Quicksilver se holbează în întuneric întrebându-se a cui voce i se adresează, dar acum văd şi frică în ochii lui, nu doar furie.

— De unde… de unde ştiţi că era în dormitorul meu?

— Răspunde la întrebare! zice Sevro lovindu-l cu piciorul.

— I-aţi făcut vreun rău? întreabă Quicksilver furios, I-aţi făcut vreun rău?

— Răspunde la întrebare! repetă Sevro pălmuindu-l.

Quicksilver tremură de furie.

— Era în dormitorul meu pentru că e soţul meu. Nemernicule. E de-al nostru! Dacă i-aţi făcut vreun rău…

— De când e soţul tău? întreb.

— De zece ani.

— Unde era Matteo acum şase ani? Când lucra cu Dancer?

— Era în Yorkton. El l-a antrenat pe prietenul tău, Sevro. El l-a antrenat pe Darrow. Artizanul i-a făurit trupul. Matteo a sculptat omul.

— Spune adevărul.

Păşesc la lumină pentru ca Quicksilver să-mi poată vedea faţa. Se holbează la mine şocat.

— Darrow! Eşti în viaţă. Am crezut… nu se poate.

Mă întorc spre Sevro.

— E un Fiu al lui Ares.

— Pentru că ştie câteva lucruri? mârâie Sevro. Tu chiar vorbeşti serios?

— Eşti în viaţă, mormăie Quicksilver pentru sine, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Cum? Te-a omorât.

— Spune adevărul, repet eu.

— Adevărul?

Sevro rostogoleşte cuvintele de parcă ar avea un gândac în gură.

— Ce dracului înseamnă asta? Cum poţi să fii sigur de asta? Crezi că poţi obţine adevărul de la un rechin viclean ca ăsta? Se are bine cu jumătate dintre Războinicii Însemnaţi ai Societăţii. Nu e doar unealta lor. E prietenul lor. Şi te joacă pe degete exact ca Şacalul. Dacă e unul dintre Fii, de ce ne-a abandonat? De ce nu ne-a contactat de când a murit tata?

— Pentru că nava voastră se scufunda, spune Quicksilver cu privirea încă aţintită asupra mea, confuză. Celulele voastre erau compromise. N-aveam de unde să ştiu cât de departe mergea contaminarea. Încă nu ştiu cum te-a descoperit Şacalul, Darrow. Singurul meu contact cu celulele Culorilor inferioare era Fitchner. La fel cum eu eram contactul lui pentru Culorile superioare. Cum să vă contactez, când nu ştiam dacă nu cumva Dancer însuşi dăduse informaţii despre voi şi complotase împotriva lui Fitchner?

— Dancer n-ar face niciodată aşa ceva, mârâie Sevro.

— Şi eu de unde să ştiu asta? întreabă Quicksilver plin de frustrare. Nu-l cunosc pe om.

Sevro clatină din cap, copleşit de absurditatea situaţiei.

— Am înregistrări video. Discuţii între mine şi tatăl tău.

— Nu te las să-ţi atingi datapad-ul, spune Sevro.

— Testează-l, spun. Fă-l să dovedească.

— Am întâlnit-o pe mama ta o dată, Sevro, prinde Quicksilver repede ideea. O chema Bryn. Era Roşie. Dacă nu aş fi unul dintre Fii, cum aş putea să ştiu asta?

— Puteai s-o afli într-o mie de feluri. Nu dovedeşte niciun rahat, spune Sevro.

— Am eu o întrebare de test, spun. Dacă eşti unul dintre Fii, o să ştii răspunsul. Dacă ai fi omul Şacalului, ai fi folosit deja informaţia. Unde e Tinos?

Quicksilver zâmbeşte larg.

— La cinci sute de kilometri sud de Marea Termică. La trei kilometri sub vechiul nod minier Vengo. Într-o colonie minieră abandonată, ale cărei coordonate au fost şterse din serverele interne ale Societăţii de către hackerii mei. Stalactitele au fost cioplite cu utilaje-laser de forat *Acharon 19* provenite din fabricile mele, în încăperi în formă de spirală, pentru a păstra integritatea structurală. Hidrogeneratorul *Atalian* a fost construit pe baza planurilor inginerilor mei. Poate că Tinos este oraşul lui Ares, dar eu am făcut planurile. Am plătit pentru el. L-am construit.

Sevro şovăie într-o tăcere uimită.

— Tatăl tău a lucrat pentru mine, Sevro, spune Quicksilver. Mai întâi pentru terraformarea consorţiului pe Triton, unde a cunoscut-o pe mama ta. Apoi pentru… lucruri mai puţin legale. Dar pe-atunci nu eram ceea ce sunt azi. Aveam nevoie de un Auriu. De un Războinic Însemnat pragmatic şi de toată protecţia legală pe care mi-o putea oferi. Unul care mi-era dator şi care era dornic să joace dur cu adversarii mei. Neoficial, desigur.

— Vrei să spui că tata a făcut pe mercenarul. Pentru tine?

— Vreau să spun că a făcut pe asasinul. Mă extindeam. Pe piaţă întâmpinam rezistenţă la această extindere. Aşa că piaţa a trebuit să-mi facă loc. Crezi că toţi Argintiii joacă legal? chicoteşte Quicksilver. Unii, poate. Dar într-o societate cu capitalism de cumetrie afacerile sunt opera rechinilor. Dacă te opreşti din înotat, ceilalţi îţi iau hrana şi te mănâncă. I-am dat bani tatălui tău. A angajat o echipă. A lucrat neoficial. A făcut ce aveam nevoie să facă. Până am descoperit că îmi folosea resursele pentru un proiect paralel. *Fiii lui Ares.*

Rosteşte sintagma în bătaie de joc.

— Şi nu l-ai denunţat? întreb eu sceptic.

— Auriii tratează revolta ca pe cancer. Aş fi fost distrus şi eu. Aşa că eram prins în capcană. Dar el nu mă voia prins în capcană. El îşi dorea un partener de conspiraţie, încet, încet m-a convins. Şi iată-ne aici.

Sevro se plimbă de colo colo, încercând să se dumirească.

— Dar… noi… murim ca muştele. Şi în tot timpul ăsta tu ai stat aici… călărindu-ţi Rozaliul. Fraternizând cu duşmanul. Dacă erai unul de-al nostru…

Quicksilver ridică capul, recâştigându-şi calmul pierdut când fusese lovit.

— Ce aş fi făcut, domnule Barca? Spune-mi. Potrivit extinsei tale experienţe în arta subterfugiului.

— Ai fi luptat cu noi.

— Cu ce? Hmm?

Aşteaptă un răspuns. Nu vine niciunul. Sevro a rămas fără cuvinte.

— Pentru mine şi companiile mele deţin o forţă privată de securitate de treizeci de mii de oameni. Dar sunt împrăştiaţi cu toţii de pe Mercur până pe Pluto. Oamenii ăştia nu sunt efectiv ai mei. Sunt Cenuşii angajaţi. Doar o mică parte din ei sunt Obsidieni care îmi aparţin cu adevărat. Am arme, dar nu am efectivul uman necesar pentru o luptă cu Războinici Însemnaţi. Eşti nebun? Eu nu folosesc forţa brută. Asta era domeniul tatălui tău. Chiar şi o casă minoră m-ar putea face praf într-un conflict direct.

— Ai cea mai mare companie de software din Sistemul Solar, spune Sevro. Asta înseamnă hackeri. Ai fabrici de muniţie. Tehnologie militară. L-ai fi putut spiona pe Şacal pentru noi. Ne puteai da arme.

Puteai face o mie de lucruri.

— Pot să vorbesc pe şleau?

Fac o grimasă şi spun:

— Dacă a existat vreodată un moment, ăsta e…

Quicksilver se lasă pe spate, uitându-se la Sevro.

— Sunt un Fiul al lui Ares de mai bine de douăzeci de ani. Asta cere răbdare. O înţelegere în perspectivă a situaţiei. Tu eşti Fiu al lui Ares de mai puţin de-un an. Şi uite ce s-a întâmplat. Tu, domnule Barca, eşti o investiţie proastă.

— O investiţie proastă?

Sună ridicol venind din partea unui om legat de un scaun metalic, căruia i se scurge sângele pe bărbie. Dar ceva din privirea lui Quicksilver ne face să-i înţelegem punctul de vedere. Nu e o victimă. E un titan dintr-o lume complet diferită. E stăpânul propriului său domeniu. La fel de genial, se pare, ca Fitchner. Şi are un caracter mult mai complex, mai nuanţat decât mă aşteptam. Dar îmi reprim orice afecţiune faţă de omul ăsta. A supravieţuit douăzeci de ani prin minciună. Totul e prefăcătorie. Probabil chiar şi ce spune acum.

Cine e cu adevărat omul din spatele figurii ăsteia de bulldog?

Ce-l mână pe el în luptă? Ce vrea?

— Am urmărit. Am aşteptat să văd ce faci, îi explică el lui Sevro. Să văd dacă eşti la fel ca tatăl tău. Dar apoi l-au executat pe Darrow – îmi aruncă o privire, încă nedumerit –, sau au pretins că au făcut-o, şi tu te-ai comportat ca un puştan. Ai început un război pe care nu-l puteai câştiga, cu infrastructură insuficientă, cu tehnică militară insuficientă, fără sistem de coordonare, fără sistem de provizii. Ai făcut publice în lume, în mine, imaginile cu transformarea lui Darrow, sperând… ce anume? O glorioasă revoltă a proletariatului? pufneşte el. Credeam c-ai înţeles ce înseamnă războiul.. Cu toate defectele lui, tatăl tău a fost un vizionar. Mi-a promis ceva mai bun. Şi fiul lui ce ne oferă în loc? Purificare etnică. Război nuclear. Decapitări. Pogromuri. Oraşe întregi distruse de grupări violente de rebeli Roşii şi de represaliile Auriilor. Dezbinare. Cu alte cuvinte, haos. Şi nu în haos am investit, domnule Barca. Dăunează afacerii, şi ce dăunează afacerii dăunează Omului.

Sevro înghite în sec încet, simţind greutatea cuvintelor.

— Am făcut ce trebuia să fac, spune el părând atât de mic. Ceea ce n-ar fi făcut nimeni altcineva.

— Da? zice Quicksilver aplecându-se răutăcios spre el. Sau ai făcut ce-ai vrut să faci? Pentru că te simţeai rănit? Pentru că voiai să te descarci?

Sevro priveşte în gol. Tăcerea lui mă răneşte. Vreau să-l apăr, dar are nevoie să audă toate astea.

— Crezi că n-am luptat, dar am făcut-o, continuă Quicksilver. Părerea Suveranei despre Şacal pare să se fi schimbat în ultima vreme.

— De ce? îl întreb.

— Nu mi-aş fi dat seama înainte, dar acum cred că e din cauză că ai reuşit să evadezi din închisoarea lui. În orice caz, am văzut o ocazie. I-am adus aici pe Virginia au Augustus şi pe reprezentanţii Suveranei să facă o pace care i-ar fi adus Virginiei postul de ArhiGuvernator şi l-ar fi lăsat pe Şacal fără nicio putere, trimiţându-l în închisoare pe viaţă. Nu e sfârşitul pe care mi-l doream. Dar dacă ne luăm după ce se întâmplă pe Martele condus de Şacal, vedem că Şacalul e cea mai mare ameninţare la adresa lumii şi-a scopurilor noastre pe termen lung.

— Şi totuşi l-ai ajutat să-şi consolideze puterea la început, spun.

Quicksilver oftează.

— La vremea aceea îl consideram o ameninţare mai mică decât tatăl lui. M-am înşelat. La fel şi voi. Trebuie îndepărtat.

Şacalul a fost trădat de doi aliaţi, aşadar.

— Dar planurile tale pentru o alianţă sunt distruse acum.

— Într-adevăr. Dar nu deplâng oportunitatea pierdută. Eşti în viaţă, Darrow, şi asta înseamnă că rebeliunea e în viaţă. Înseamnă că visul lui Fitchner, visul soţiei tale nu e spulberat de pe lumea asta.

— De ce? întreabă Sevro. De ce dracului ţi-ai dori război? Eşti cel mai bogat om din sistem. Nu eşti un anarhist.

— Nu, nu sunt un anarhist, un comunist, un fascist, un plutocrat, şi nici măcar un demokrat. Băieţi, nu credeţi ce vi s-a spus la şcoală. Guvernul nu este niciodată soluţia, ci aproape întotdeauna problema. Sunt un capitalist. Şi cred în efortul şi progresul şi ingeniozitatea speciei noastre. În continua evoluţie şi în dezvoltarea prin competiţie cinstită. Problema este că Auriii nu-şi doresc ca omul să evolueze. După cucerire, au înăbuşit continuu dezvoltarea pentru a-şi întreţine paradisul. S-au învăluit în mituri. Şi-au umplut oceanele măreţe cu monştri pe care să-i vâneze. Şi-au creat un Mirkwood şi un Olimp doar pentru ei. Au armuri care-i transformă în zei zburători. Şi întreţin tot acest basm ridicol menţinând omenirea îngheţată în timp. Înfrânând invenţiile, curiozitatea, mobilitatea socială. Schimbarea e o ameninţare. Uitaţi-vă unde ne aflăm. În spaţiu. Pe o planetă pe care noi am configurat-o. Şi totuşi trăim într-o Societate modelată după ideile unor pedofili din Epoca de Bronz. Agitându-ne în jurul mitologiei de parcă rahatul ăsta n-ar fi fost inventat de un ţăran din Attica aşezat lângă foc, trist că duce o viaţă urâtă, grea şi scurtă. Auriii pretind în faţa Obsidienilor că sunt zei. Nu sunt. Zeii creează. Dacă Auriii sunt ceva, atunci sunt regi vampiri. Paraziţi care sug din propria lor jugulară. Vreau o Societate eliberată de această piramidă fascistă. Vreau să descătuşez piaţa liberă a bunăstării şi-a ideilor. De ce să trudească oamenii în mine când putem construi roboţi care să trudească în locul lor? De ce ne-am oprit în acest Sistem Solar?

Meritäm mai mult decât ceea ce primim. Dar mai întâi Auriii trebuie să cadă, iar Suverana şi Şacalul să moară. Şi cred că tu eşti semnul pe care-l aşteptam, domnule Andromedus.

Face un semn din cap spre mâinile mele acoperite de mănuşi.

— Am plătit pentru Sigiliile tale. Am plătit pentru oasele tale, pentru ochii tăi, pentru trupul tău. Eşti invenţia prietenului meu. Elevul soţului meu. Suma Fiilor lui Ares. Aşa că imperiul meu e la dispoziţia ta. Hackerii mei. Echipele mele de securitate. Mijloacele mele de transport. Companiile mele. Toate sunt ale tale. Fără nicio rezervă. Fără obligaţii. Fără poliţe de asigurare.

Aruncă o privire spre Sevro şi adaugă:

— Domnilor. Cu alte cuvinte, mă implic deplin.

— Foarte drăguţ, aplaudă Sevro batjocorindu-l pe Quicksilver. Darrow, încearcă să te cumpere ca să scape.

— Poate, spun. Dar nu mai putem planta bombele.

— Bombele? întreabă Quicksilver. Despre ce vorbeşti?

— Am plantat explozibil în rafinării şi-n docuri, îi spun.

— Asta e planul vostru? ne întreabă Quicksilver uitându-se de la unul la altul ca la nişte nebuni. Nu puteţi face asta. Aveţi idee ce înseamnă asta?

— Colaps economic, spun. Simptomele includ devalorizarea activelor bursei, blocarea împrumuturilor bancare, închiderea băncilor locale, în cele din urmă inflaţie şi stagnarea economiei. Şi ordinea socială dată peste cap. Fii mai respectuos când vorbeşti cu noi. Nu suntem nici diletanţi, nici puştani. Şi ăsta *era* planul nostru.

— Era? întreabă Sevro venind spre mine. Deci acum îl lăsăm pe el să dicteze ce să facem.

— Lucrurile s-au schimbat, Sevro. Trebuie să regândim totul. Avem resurse noi.

Prietenul meu se uită fix la mine de parcă n-ar şti cine sunt.

— Resurse noi? Pe el?

— Nu doar pe el. Orion, spun. Nu mi-ai spus că te-a contactat Mustang.

— Pentru că ai fi lăsat-o să te manipuleze, spune el fără să se scuze. Cum ai mai făcut. Cum îl laşi şi pe el acum să facă.

Mă măsoară din ochi şi ridică un deget în aer când crede că şi-a dat seama despre ce e vorba.

— Ţi-e frică. Nu-i aşa? Ţi-e frică să apeşi pe trăgaci. Ţi-e frică să nu greşeşti. În sfârşit avem şansa de a-i face pe Aurii să sângereze şi tu vrei să regândim totul. Vrei să stăm şi să ne cântărim opţiunile.

Scoate detonatorul din buzunar.

— E război. N-avem timp. Îl putem lua pe ticălosul ăsta cu noi, dar nu putem rata şansa asta.

— Nu te mai purta ca un terorist, mă răstesc. Suntem mai buni de-

atât.

Îl ţintuiesc cu privirea, furios. Ar trebui să-mi fie cel mai bun şi mai cinstit prieten. Dar din cauza pierderilor suferite, totul e greşit între noi. Până şi în el sunt atâtea straturi de durere. Atâtea niveluri de frică, învinuiri şi vinovăţie în amândoi. Cândva i se spunea lui Sevro umbra mea. Nu mai e cazul. Şi cred că am fost supărat pe el în aceste ultime ore pentru că a dovedit că nu e. E propriul lui om acum, cu propriul lui drum. La fel cum cred că el a fost supărat pe mine pentru că nu m-am întors ca Secerător. M-am întors ca un om pe care nu l-a recunoscut. Iar acum, când încerc să fiu forţa pe care şi-a dorit-o, forţa care ia deciziile, se îndoieşte de mine pentru că-mi simte slăbiciunea şi asta l-a făcut întotdeauna să se teamă.

— Sevro, dă-mi detonatorul, spun cu răceală.

— Nu.

Deschide capacul de protecţie al detonatorului, dezvăluind comutatorul roşu din învelişul protector. Dacă apasă pe buton, o mie de kilograme de explozibili de mare forţă se vor detona pe Phobos. Nu vor distruge luna, dar vor prăbuşi infrastructura economică a lunii. Alimentarea cu helium se va opri pentru luni întregi. Ani. Şi toate temerile lui Quicksilver se vor adeveri. Societatea va avea de suferit, dar la fel şi noi.

— Sevro…

— Din cauza ta a murit tata, spune el. Quinn, Pax, Buruiană, Harpie şi Lea au murit pentru c-ai crezut tu că eşti mai deştept decât toată lumea. Pentru că nu l-ai ucis pe Şacal când ai fi putut s-o faci. Pentru că nu l-ai ucis pe Cassius când ai fi putut s-o faci. Dar, spre deosebire de tine, eu nu ezit.

22. Povara lui Ares

Degetul lui Sevro zvâcneşte spre detonator. Dar înainte să-l apese, activez un câmp de bruiaj cu comutatorul pe care-l am prins la centură, blocând semnalul să iasă din cameră.

— Nemernicule, mârâie el grăbindu-se spre uşă, ca să treacă dincolo de raza de acţiune a câmpului de bruiaj.

Dau să-l prind. Se răsuceşte din mâinile mele. Câmpul de bruiaj nu e foarte puternic, deci nu trebuie să ajungă prea departe de mine. Se năpusteşte pe coridor. Gonesc după el.

— Sevro, opreşte-te! strig alergând pe coridor.

E deja la zece metri în faţa mea, alergând cât poate de repede ca să iasă din raza de acţiune. E mai rapid decât mine. O să scape. Scot pumnul electromagnetic şi ţintesc deasupra capului lui, dar ratez şi sunt cât pe ce să-i retez capul. Creasta îi fumegă. Se opreşte şi se întoarce spre mine cu o figură sălbatică.

— Sevro… N-am vrut să…

Cu un urlet de furie, mă atacă. Luat pe nepregătite, mă împleticesc înapoi, ferindu-mă de nebun. Se apropie de mine ca o furtună. Îi blochez primul pumn, dar apoi un upercut îmi loveşte falca, făcând să-mi clănţăne dinţii. Mă clatin. Îmi muşc limba. Simt gustul sângelui în gură şi sunt cât pe ce să cad. Dacă Mickey nu mi-ar fi făcut oasele rezistente, pumnul lui Sevro mi-ar fi zdrobit falca. În loc de asta, înjură, ţinându-se de pumnul care acum îl doare.

Îi dau un upercut şi ridic piciorul stâng, lovindu-l atât de tare în coaste încât se roteşte cu tot corpul într-o parte şi se izbeşte de peretele metalic, îndoindu-l. Mă pregătesc să-l lovesc cu pumnul drept. Se lasă în jos, sub braţul meu, şi pumnul mi se opreşte direct în suprafaţa de duro-oţel. Durerea îmi străbate braţul. Gem. Îmi rotesc cotul drept să-l lovesc în cap, dar se strecoară pe sub el şi-mi cară pumni în stomac, încercând să mă pocnească în testicule. Mă trag înapoi, reuşesc să-l prind de un braţ şi-l arunc într-o parte cât pot de tare. Se izbeşte cu faţa de zid şi cade pe podea.

— Unde e? întreb căutând detonatorul. Sevro…

Într-o mişcare de forfecare, îmi loveşte picioarele. Mă doboară şi pe mine la podea, iar acum nu ne mai dăm pumni, ci ne încleştăm. E un luptător mai bun decât mine. Şi tot ce pot face e să-l împiedic să mă sufoce din spate, cu picioarele care m-au prins ca într-un triunghi – îmi împinge călcâiele în faţă şi mă apasă cu gambele pe gât. Mă ridic de pe podea cu el cu tot, dar nu-l pot desprinde de mine. E agăţat de mine cu capul în jos, cu spatele lipit de al meu, cu călcâiele încă apăsându-mi faţa şi încearcă să mă lovească în testicule cu cotul. Nu

pot să-l ţin. Nu pot să respir. Aşa că-l prind de coapse şi mă rotesc. Îl izbesc de peretele de metal. O dată. De două ori. Şi în sfârşit îmi dă drumul şi cade împrăştiindu-se pe jos. Într-o secundă sunt deasupra lui, aplicându-i o serie de lovituri de cot în stil kravat peste faţă. Mă loveşte din greşeală cu creştetul capului în bărbie.

— Dobitoc… prost… mormăi, împleticindu-mă înapoi.

Sevro îşi pipăie şi el capul, de durere.

— Idiot sfrijit…

Vrea să-mi dea un şut în stomac. Mă feresc şi-i prind piciorul cu braţul stâng, dându-i în schimb, cu toată forţa, o lovitură puternică de dreapta în cap. Cade greoi, iar eu sunt ca un ciocan care bate un cui în podea. Încearcă să se ridice, dar îl împing înapoi cu bocancul. Zace sub apăsarea bocancului, respirând greu. Sunt ameţit şi gâfâi. Trupul meu mă urăşte pentru ceea ce fac acum.

— Ai terminat? îl întreb.

Dă din cap. Îmi iau bocancul de pe el şi-i întind mâna să-l ajut să se ridice. Se rostogoleşte pe spate şi mă prinde de mână, apoi mă pocneşte cu călcâiul stâng drept în vintre. Mă prăbuşesc icnind lângă el. O durere paralizantă îmi trece din şale în testicule şi stomac. Lângă mine, Sevro gâfâie ca un câine. La început am impresia că râde, dar când ridic privirea sunt şocat să văd că are lacrimi în ochi. Zace pe spate. Coşul pieptului îi tresaltă din cauza suspinelor puternice. Îşi întoarce faţa, încearcă să-şi ascundă lacrimile de mine, dar asta nu face decât să-i înteţească plânsul.

— Sevro…

Mă ridic în capul oaselor; mă doare sufletul să-l văd aşa. Nu-l iau în braţe, dar îmi pun mâna pe capul lui. Şi spre surprinderea mea, nu se trage de-o parte, ci se târăşte lângă mine şi-şi lasă capul pe genunchii mei. Îmi pun cealaltă mână pe umărul lui. După o vreme, suspinele se potolesc şi îşi suflă mucii. Dar nu se clinteşte. E ca după o furtună. Aerul e mişcător şi parcă vibrează. După câteva minute, Sevro îşi drege vocea şi se ridică, aşezându-se cu picioarele încrucişate în mijlocul holului. În ochii lui umflaţi se citeşte ruşinea. Se joacă cu mâinile, iar tatuajele şi părul tuns creastă îl fac să semene cu un personaj scos dintr-o carte de copii ciudată.

— Dacă spui cuiva că am plâns, găsesc un peşte mort, îl pun într-o şosetă, îl ascund la tine-n cameră şi-l las să putrezească acolo.

— Mi se pare corect.

Detonatorul zace pe jos. Destul de aproape de oricare dintre noi. Nu ne întindem niciunul spre el.

— Urăsc chestia asta, spune Sevro. Oamenii ca el.

Ridică privirea spre mine.

— Nu vreau ca el să fie unul dintre Fii. Nu vreau să fiu ca Quicksilver.

— Nu eşti.

Nu mă crede.

— La Institut, mă trezeam dimineaţa. Şi credeam că încă mai visez. Apoi simţeam frigul. Şi începeam încet-încet să-mi amintesc unde sunt, şi că am noroi şi sânge sub unghii. Şi tot ce voiam să fac era să mă culc la loc. Să-mi fie cald. Dar ştiam că trebuie să mă trezesc şi să înfrunt o lume care nu dădea doi bani pe nimic. Aşa mă simt acum în fiecare dimineaţă, adaugă el cu o strâmbătură. Mi-e tot timpul frică. Nu mai vreau să pierd pe nimeni. Nu vreau să-i dezamăgesc.

— N-ai făcut-o, îi spun. Mai degrabă eu te-am dezamăgit pe tine.

Dă să mă întrerupă, dar continui.

— Ai avut dreptate. O ştim amândoi. E vina mea că tatăl tău a murit. E vina mea pentru tot ce s-a întâmplat în noaptea aia.

— Tot e o mizerie din partea mea că am spus-o, zice el bătând cu încheieturile degetelor în podea. Mereu spun mizerii.

— Mă bucur că ai spus-o.

— De ce?

— Pentru că am uitat amândoi că n-am ajuns aici singuri. Noi doi ar trebui să putem să ne spunem orice unul altuia. Aşa merg lucrurile. Nu ne-ascundem pe după deget. Vorbim unul cu altul. Chiar dacă ne spunem mizerii care-s greu de înghiţit.

Îmi dau seama cât de singur se simte. Ce povară grea a dus. La fel m-am simţit şi eu când Cassius m-a înjunghiat şi m-a lăsat să mor la Institut. Trebuie să împartă cu cineva povara asta. Nu ştiu cum altcumva să i-o spun. Încăpăţânarea asta, intransigenţa asta par nebuneşti privite din exterior, dar în adâncul lui, se simte la fel ca mine când m-a interogat Roque.

— Ştii de ce te-am ajutat la Institut când tu şi Cassius era să vă înecaţi în mlaştina aia? mă întreabă. Din cauza felului cum te priveau toţi. Nu fiindcă aş fi crezut că erai un Primus bun. Erai la fel de deştept ca un sac de băşini ude. Dar i-am văzut. Pietricică. Clovnul. Quinn… Roque.

Aproape se poticneşte când rosteşte ultimul nume.

— Te urmăream la focurile de tabără din vâlcele, când Titus pusese mâna pe castel. Am văzut cum ai învăţat-o pe Lea să taie gâtul unei capre, chiar dacă se temea s-o facă. Voiam să fac şi eu asta. Să mă alătur vouă.

— De ce n-ai făcut-o?

Ridică din umeri.

— Mi-era teamă că nu mă voiaţi acolo.

— Acum oamenii te privesc pe tine aşa, îi spun. Nu-ţi dai seama?

Pufneşte.

— Nu, nu-i aşa. În tot timpul ăsta am încercat să fiu ca tine. Am încercat să fiu ca tata. N-a mers. Îmi dau seama că toată lumea şi-ar fi

dorit să mă fi prins pe mine Şacalul. Nu pe tine.

— Ştii că asta nu-i adevărat.

— Ba e, zice el cu ardoare, aplecându-se în faţă. Eşti mai bun decât mine. Te-am văzut. Când priveai în jos spre Tinos. Ţi-am văzut ochii. Dragostea din ei. Dorinţa de a-i proteja pe oamenii ăia. Am încercat s-o simt şi eu. Dar de fiecare dată când mă uitam la refugiaţi, îi uram. Pentru că sunt slabi. Pentru că-şi fac rău unii altora. Pentru că sunt proşti şi nu ştiu prin ce am trecut ca să-i ajutăm.

Înghite în sec şi-şi roade o pieliţă de la degetele butucănoase.

— Ştiu că e urât, dar aşa stau lucrurile.

Pare atât de vulnerabil aici pe coridor, sleit după furia luptei. N-are nevoie de o predică. Responsabilitatea conducerii l-a mâncat de viu, l-a îndepărtat chiar şi de Urlătorii lui. Acum are nevoie să simtă că nu e Quicksilver, că nu e Şacalul sau vreunul dintre Auriii împotriva cărora luptăm. A presupus greşit că sunt în vreun fel mai bun decât el. Asta e şi din cauza mea.

— Şi eu îi urăsc, spun.

Clatină din cap.

— Nu…

— Ba da. Sau, cel puţin, urăsc că-mi amintesc de ceea ce am fost, sau de ceea ce aş fi putut fi. Rahat, eram un mic prostănac. Nu m-ai fi suportat. Eram comod, arogant şi egoist. Mă complăceam să fiu orb la tot ce se întâmpla în jur pentru că eram îndrăgostit. Şi nu ştiu de ce, credeam că dacă trăieşti pentru dragoste e cel mai curajos lucru pe care-l poţi face. Ba chiar am transformat-o pe Eo în mintea mea în ceva ce nu era. Am idealizat-o pe ea şi viaţa pe care am trăit-o împreună – probabil fiindcă mi-am văzut tatăl murind pentru aceeaşi cauză. Am văzut tot ce-a lăsat el în urmă şi am încercat să mă agăţ de viaţa pe care el a părăsit-o.

Îmi privesc liniile palmelor.

— Mă simt meschin când mă gândesc că am început toate astea pentru ea. Ea a fost totul pentru mine, dar eu am fost doar o părticică din viaţa ei. Doar la asta m-am gândit cât am fost prizonierul Şacalului. Că n-am fost destul. Copilul nostru n-a fost destul. O parte din mine o urăşte pentru asta. Nu ştia că o să se întâmple toate astea, nu ştia nici măcar că planeta fusese terraformată.

Tot ce-ar fi putut şti era că le demonstra ceva celor câteva mii de oameni din Lykos. Şi merita să moară pentru asta? Merita să ucidă un copil pentru asta? Acum toţi oamenii ăştia cred că a fost o sfântă sau aşa ceva. O martiră. Însă a fost doar o fată oarecare. Şi a fost curajoasă, dar a fost proastă şi egoistă şi altruistă şi romantică; şi a murit înainte de a apuca să fie mai mult. Când mă gândesc câte ar fi putut face cu viaţa ei… Poate c-am fi făcut toate astea împreună.

Râd cu amărăciune şi-mi sprijin capul de perete.

— Cred că cea mai de căcat parte a faptului că îmbătrânim e că suntem destul de inteligenţi să vedem defectele oricărui lucru.

— Avem douăş'trei de ani, tâmpitule.

— Eu mă simt de optzeci.

— Aşa şi arăţi.

Îi arăt degetul mijlociu şi zâmbeşte.

— Crezi…

E cât pe ce să nu-şi termine gândul.

— Crezi că te veghează? Din Vale? Crezi că tatăl tău te veghează?

Sunt gata să-i spun că nu ştiu, când îi surprind intensitatea privirii. Nu mă întreabă atât despre familia mea, cât despre a lui, poate chiar despre Quinn, pe care a iubit-o mereu, dar n-a avut niciodată curaj să i-o spună. Cu tot comportamentul lui sălbatic e greu să-ţi aminteşti cât de vulnerabil e, de fapt. E în derivă. Înstrăinat de Roşii şi Aurii. Fără casă. Fără familie. Fără nicio viziune a lumii după război. În clipa asta aş spune orice ca să-l fac să se simtă iubit.

— Da. Cred că mă veghează, îi zic cu mai multă încredere decât am de fapt. Şi tata. Şi al tău la fel.

— Deci au bere în Vale.

— Nu huli, îi spun dându-i un şut uşor în picior. Doar whisky. Curge în râuri cât vezi cu ochii.

Râsul lui e vindecător. Încet, încet simt că prietenii mei se întorc înapoi. Sau poate eu mă întorc la ei. Cred că de fapt e acelaşi lucru. I-am spus mereu Victrei să lase oamenii să se apropie de ea. Eu nu mi-aş fi putut urma niciodată sfatul pentru că ştiam că într-o zi urma să-i trădez, ştiam că fundaţia prieteniei noastre era o minciună. Acum sunt împreună cu oameni care ştiu cine sunt şi mă tem să-i las să se apropie de mine pentru că mă tem să nu-i pierd, să nu-i dezamăgesc. Dar asta e ceea ce ne leagă pe mine şi pe Sevro şi ce ne face mai puternici decât eram înainte. E ceea ce noi avem şi Şacalul nu.

— Ştii ce-o să urmeze după asta? îl întreb. Dacă îi omorâm pe Octavia, pe Şacal? Dacă reuşim cumva să câştigăm?

— Nu, răspunde Sevro.

— Exact asta e problema. Nici eu nu am răspunsul. Nici nu pretind că-l am. Dar nu vreau ca Augustus să fi avut dreptate. N-o să provoc haos în lumea asta fără să am un plan pentru ceva mai bun. Iar pentru asta avem nevoie de aliaţi ca Quicksilver. Trebuie să încetăm să facem pe teroriştii. Şi avem nevoie de o armată adevărată.

Sevro ia detonatorul de jos şi-l rupe în două.

— Ce ordoni, Secerătorule?

23. Valul

Eu şi Sevro ne întoarcem în hangarul unde Urlătorii au strâns tot şi sunt gata să părăsească staţia. Rollo şi vreo zece oameni de-ai lui ne privesc încordaţi din colţul de cameră unde s-au adunat. Ştiu că sunt pe cale să fie abandonaţi. Quicksilver vine în spatele meu – cătuşele au rămas în celulă. A fost de acord cu planul nostru, dar cu câteva modificări.

— Ei, ia te uită… zice Victra uitându-se la vânătăile noastre şi la pumnii însângeraţi. Voi doi în sfârşit aţi discutat. Vezi? întreabă ea, uitându-se spre Ragnar.

— S-a rezolvat tot rahatul, spune Sevro.

— Şi bogătaşul? întreabă Ragnar curios. **N-are cătuşe.**

— Pentru că e unul dintre Fiii lui Ares, zice Sevro. Nu ştiai?

— Quicksilver e Fiu? izbucneşte Victra în hohote de râs. Şi eu sunt în secret Sondor al Iadului.

Se uită de la mine la Sevro şi înapoi.

— Stai aşa… vorbiţi serios. Aveţi dovezi?

— Îmi pare rău pentru mama ta, Victra, spune Quicksilver răguşit. Dar e cu adevărat o plăcere să te întâlnesc. Sunt cu Fiii de douăzeci de ani. Am sute de ore de conversaţii cu Fitchner care pot dovedi asta.

— E Fiu, zice Sevro. Putem trece mai departe?

— Ei, să fiu a naibii, clatină Victra din cap. Mama avea dreptate în privinţa ta. Întotdeauna a spus că ai secrete. Credeam că e vorba de ceva sexual. Că-ţi plac caii sau ceva de genul ăsta.

Sevro se foieşte stânjenit.

— Deci ne-ai găsit o cale să plecăm de-aici, bogătaşule? îl întreabă Holiday pe Quicksilver.

— Nu tocmai, răspunde el. Darrow…

— Nu plecăm, îi anunţ.

Rollo şi ai lui se frământă în colţul lor. Urlătorii se uită unii la alţii nedumeriţi.

— Poate vrei să ne spui ce se întâmplă? întreabă Nasolu' aspru. Hai să începem cu cine e şefu'. Tu eşti?

— Urlător Unu, spune Sevro dându-mi un pumn în umăr.

— Urlător Doi, spun eu bătându-l pe umăr la schimb.

— E-n regulă? întreabă Sevro, iar Urlătorii încuviinţează din cap.

— Mai întâi, schimbăm tactica, spun. Cine are un cleşte?

Mă uit în jur până când Holiday îl scoate pe al ei din trusa pentru bombe şi mi-l aruncă. Deschid gura şi vâr cleştele până la molarul din spate, din dreapta, unde mi-a fost implantat dintele cu otrava achly-9. Cu un icnet, scot dintele şi-l pun pe masă.

— Am fost prins înainte. N-o să mai fiu prins din nou. Aşa că ăsta nu-mi e de niciun folos. N-am de gând să mor, dar dacă mor, o să mor alături de prietenii mei. Nu într-o celulă. Nu pe un podium. Alături de voi.

Îi întind cleştele lui Sevro. Îşi scoate şi el dintele cu otravă. Scuipă sângele pe masă.

— Mor alături de prietenii mei.

Ragnar nu aşteaptă să-i dăm cleştele. Şi-l scoate cu mâinile goale, cu ochii holbaţi de încântare când pune pe masă dintele însângerat.

— Mor alături de prietenii mei.

Îşi trec cu totii cleştele de la unul la altul, îşi scot dinţii şi-i aruncă pe jos. Quicksilver urmăreşte scena, uitându-se la noi de parcă am fi o haită de huligani nebuni, întrebându-se, fără îndoială, în ce s-a băgat. Dar am nevoie ca oamenii mei să scape de apăsarea asta pe care o duc cu ei. Cu otrava aia în ei, simţeau că sentinţa la moarte deja s-a dat, doar aşteptau să bată călăul la uşă. La dracu' cu asta. Moartea va trebui să-şi câştige premiul. Vreau ca ei să creadă în asta. Unul în altul. În ideea că e posibil să câştigăm şi să trăim.

Pentru prima dată, cred şi eu.

*

După ce le dau instrucţiunile oamenilor mei şi ei pleacă să execute ordinele, mă întorc cu Sevro spre Fiii lui Ares din hangar şi le cer să pregătească o legătură directă.

— Cu Citadela din Agea, vă rog.

Fiii se întorc spre mine să se asigure că au auzit bine.

— Repede, prieteni. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Stau în faţa holo-camerei împreună cu Sevro.

— Crezi că deja ştiu că suntem aici?

— Probabil că nu încă, îi spun.

— Crezi c-o să se pişe pe el?

— Să sperăm. Ţine minte, nicio vorbă că Mustang şi Cassius au fost aici. Păstrăm informaţia asta de rezervă.

Holo-legătura directă e iniţiată şi chipul palid al unei administratore tinere Arămii ne priveşte somnoros.

— Centrala Generală a Citadelei, mormăie ea, unde vă direcţionez…

Clipeşte de mai multe ori văzând imaginea noastră pe monitor. Somnul îi fuge din privire. Şi nu mai e în stare să vorbească.

— Aş vrea să vorbesc cu ArhiGuvernatorul, îi spun.

— Şi… pot să întreb… cine-l apelează?

— Afurisitul de Secerător de pe Marte, se răsteşte Sevro.

— Un moment, vă rog.

În locul feţei Arămiei vedem acum piramida Societăţii. Foarte previzibil. Se aude muzică de Vivaldi cât aşteptăm. Sevro bate ritmul cu degetele pe picior şi murmură încet în barbă un refren:

Dacă inima-ţi bate ca gongul şi eşti ud pe-un picioruş,
E fiindcă Secerătorul vin-la tine chiar acuş.

Câteva minute mai târziu, apare faţa palidă a Şacalului. E îmbrăcat într-o haină cu guler alb înalt şi e pieptănat cu cărare pe o parte. Nu se uită cu duşmănie la noi. Mai degrabă pare amuzat şi continuă să-şi mănânce micul dejun.

— Secerătorul şi Ares, spune tărăgănat, luând în derâdere propria curtoazie.

Se şterge la gură cu un şerveţel şi continuă:

— Aţi plecat atât de repede data trecută, că n-am avut timp să-mi iau rămas-bun. Trebuie să recunosc, arăţi absolut minunat, Darrow. E şi Victra cu tine?

— Adrius, spun cu glas hotărât. După cum fără îndoială ştii, a avut loc o explozie la Sun Industries, şi partenerul tău din umbră, Quicksilver, a dispărut. Ştiu că e o problemă de jurisdicţie şi că o să dureze ore sau poate chiar zile ca această chestiune să fie elucidată. Aşa că am vrut să vorbim şi să clarific situaţia. Noi, Fiii lui Ares, l-am răpit pe Quicksilver.

Lasă lingura de-o parte şi soarbe din ceaşca albă de cafea.

— Înţeleg. Cu ce scop?

— O să-l ţinem pentru răscumpărare, până eliberezi toţi deţinuţii politic închişi ilegal în închisorile tale şi toate Culorile inferioare concentrate în lagăre. De asemenea, îţi asumi răspunderea pentru uciderea tatălui tău. Public.

— Asta e tot? întreabă Şacalul fără să lase să se întrevadă niciun strop de emoţie, deşi ştiu că se întreabă cum am descoperit că Quicksilver era aliatul lui.

— Mai tre' să mă şi pupi personal în curul meu plin de coşuri, zice Sevro.

— Încântător.

Şacalul se uită spre cineva care nu apare pe ecran.

— Agenţii mei îmi spun că s-a instituit un moratoriu de zbor la zece minute după atacul de la Sun Industries şi că nava care a plecat de acolo a dispărut în zona Golurilor. Să presupun că sunteţi încă pe Phobos?

Fac o pauză, ca şi cum m-ar fi prins cu garda jos.

— Dacă nu îndeplineşti condiţiile, Quicksilver moare.

— Din nefericire, nu negociez cu teroriştii. Mai ales cu cei care e posibil să înregistreze conversaţia şi să o transmită public în scopuri politice, zice Şacalul sorbind iar din cafea. Ţi-am ascultat propunerea, acum ascult-o şi tu pe-a mea. Fugi. Acum. Cât mai poţi. Dar fii conştient, oriunde te-ai afla, oriunde te-ai ascunde, că nu îţi poţi proteja prietenii. O să-i omor pe toţi şi-o să te bag înapoi în beznă cu capetele lor retezate să-ţi ţină companie. N-ai cum să scapi, Darrow.

Îţi promit.

Adrius taie legătura.

— Crezi că o să trimită Călăreţii Oaselor înaintea Legiunilor? întreabă Sevro.

— Să sperăm. E timpul să ne punem în mişcare.

*

Golurile sunt un oraş al cuştilor. Şir după şir. Coloană după coloană de case metalice ruginite legate unele de altele în gravitaţia zero cât vezi cu ochii, în centrul lui Phobos. Fiecare cuşcă – o viaţă în miniatură. Hainele plutesc atârnate în cârlige. Mici grătare termale portabile sfârâie cu mâncărurile dintr-o sută de regiuni diferite de pe Marte. Pe pereţii de fier ai cuştilor sunt prinse cu bucăţele de bandă adezivă fotografii cu lacuri, munţi şi familii adunate împreună. Totul aici e cenuşiu şi apăsător. Metalul cuştilor. Hainele atârnate. Chiar şi feţele obosite şi distruse ale Portocaliilor şi Roşiilor prinşi aici ca-ntr-o capcană, la mii de kilometri de casă. Scântei de culoare dănţuiesc din datapad-urile şi holo-vizoarele care sclipesc în tot oraşul, bucăţele de vise împrăştiate printre fiarele vechi şi contorsionate. Bărbaţi şi femei stau spăşiţi în fata micilor monitoare, urmărind programele meschine, uitând unde se află în favoarea locului unde şi-ar dori să fie. Mulţi şi-au lipit pe pereţi bucăţi de hârtie sau pături, ca să le dea măcar o aparenţă de intimitate faţă de vecini. Dar nu poţi scăpa de mirosuri şi de zgomote. Huruitul hodorogit neîntrerupt al uşilor de cuşti trântite. Pocnetul încuietorilor. Bărbaţii care râd şi tuşesc. Generatoarele care bâzâie. Cutii holografică publice care chiuie şi latră limbajul de sclavi al distracţiei. Toate amestecate şi fierbând împreună pentru a face o supă groasă de zgomot şi lumină obscură.

Rollo a locuit cândva în cea mai de jos parte a sudului oraşului. Acum teritoriul aparţine Sindicatului. Fiii au fost alungaţi de acolo acum mai bine de două luni. Zbor de-a lungul şirurilor de cabluri de plastic care se întreţes prin canioanele de cuşti, trecând pe lângă muncitorii la docuri şi turnuri care urcă înapoi în căsuţele lor tip cuşti, îşi întorc capetele la auzul zumzetului hârşâit al noilor mele cizme gravitaţionale. E un sunet necunoscut pentru ei. Unul pe care l-au auzit doar în holo-videoclipuri sau în experienţele realităţii virtuale pe care Verzii de la periferie le vând cu cincispreze credite minutul. Majoritatea n-au văzut niciodată un Războinic Însemnat în carne şi oase. Cu atât mai puţin unul în armură completă. Sunt un spectacol înfricoşător.

Au trecut şapte ore de când am stat împreună cu locotenenţii mei în hangarul Fiilor lui Ares şi le-am împărtăşit planul meu lor şi lui Dancer, aflat în Tinos. Au trecut şase ore de când am aflat de evadarea lui Kavax din celulă – cineva i-a dat drumul. Cinci ore de când Victra i-a dus pe Quicksilver şi pe Matteo înapoi în turnul lor, unde

Quicksilver şi-a petrecut restul nopţii activându-şi celulele de oameni şi contactele din Stupii Albaştri, făcând pregătirile necesare pentru acest moment. Patru ore de când Quicksilver şi-a trimis echipele de securitate să se alăture Fiilor lui Ares, cărora le-a oferit acces la armurăriile lui şi la depozitele de arme, şi patru ore de când ni s-a transmis că două distrugătoare Augustus au fost lansate de pe docurile orbitei. Trei ore de când Ragnar şi Rollo s-au dus împreună cu o mie de Fii ai lui Ares la hangarele pentru gunoi de la nivelul 43C ca să-şi pregătească skiff-urile. Două ore de când un iaht privat al lui Quicksilver a fost pregătit de lansare. O oră de când distrugătoarele Societăţii au desfăşurat patru transporturi de trupe pe docurile Cosmodromului Interplanetar Skyresh şi de când noul strat de vopsea roşie-sângerie de pe armura mea s-a uscat şi am îmbrăcat-o pentru a pleca la război.

Totul e pregătit.

Acum cioplesc un făgaş de tăcere în inima Golurilor. Briciul meu alb ca osul îl port pe braţ. Lângă mine zboară Sevro, purtând cu mândrie casca uriaşă cu ţepi a lui Ares. A adus-o cu el, dar restul armurii a împrumutat-o de la Quicksilver. E tehnologie de ultimă oră. Chiar mai bună decât cea a costumelor pe care le purtam în armata lui Augustus. În spatele nostru vine Holiday cu o sută de Fii ai lui Ares.

Fiii nu se simt în largul lor cu cizme gravitaţionale. Unii dintre ei au briciuri. Alţii pumni electromagnetici. Dar, la ordinele mele, nimeni nu poartă coif în timp ce zburăm. Am vrut ca mulţimea de Culori inferioare să fie martoră la înalta trădare şi să prindă curaj văzând Roşii, Portocalii şi Obsidieni purtând armurile stăpânilor.

Feţele lor sunt o pată neclară. O sută de mii de oameni se ivesc din case din toate direcţiile. Palizi şi confuzi, majoritatea sub patruzeci de ani. Roşii şi Portocalii aduşi aici cu false promisiuni – exact ca Rollo, ale căror familii au rămas pe Marte – exact ca a lui Rollo.

Vecinii îşi fac semn unii altora în direcţia noastră. Le citesc pe buze numele meu. Undeva, probabil că oamenii Sindicatului îşi apelează superiorii, transmiţând forţelor de ordine sau echipelor antitero ştirea că Secerătorul e în viaţă şi se află pe Phobos.

Am momit bestiile.

Când mă apropii de punctul central al oraşului spun în gând o rugăciune, cerându-i lui Eo să-mi dea putere. Acolo, ca un fel de idol electronic pâlpâitor înconjurat de un mărăciniş metalic, un monitor holografic lung de o sută metri şi lat de cincizeci transmite programul de comedie al Societăţii. Monitorul scaldă cercul de cuşti din jurul lui într-o lumină de neon bolnăvicioasă. Din difuzoare răsună râsete. Pe armura mea joacă o lumină albastră. Încuietorile zăngăne când sunt descuiate şi cuştile sunt deschise pentru ca cei care locuiesc înăuntru să poată sta pe margine, legănându-şi picioarele în aer, ca să mă poată

privi fără să se uite printre zăbrele.

Verzii lui Quicksilver îşi îndreaptă camerele de luat vederi fixate pe căşti spre mine. Fiii se grupează în jurul meu, iar privirile arzătoare cercetează Culorile inferioare, garda mea de onoare. Părul lor roşu flutură ca flăcările a o sută de torţe. Holiday şi Ares mă flanchează. Plutim la două sute de metri în aer. Înconjuraţi de cuşti. Tăcerea cuprinde oraşul, cu excepţia râsetelor din coloana sonoră a comediei, care răsună din difuzoare bizar şi bolnav. Fac semn din cap spre Verzii lui Quicksilver, care taie sonorul, şi undeva în turnul lui o echipă de hackeri sparg toate serverele de transmisiune de pe lună şi trimit comenzi spre centrele de date secundare de pe Pământ, Luna, centura de asteroizi, Mercur, lunile lui Jupiter, astfel încât mesajul meu să pătrundă ca o flacără în întunericul spaţiului, preluând controlul asupra reţelei de date care conectează omenirea. Quicksilver ne dovedeşte că e aliatul nostru oferindu-ne această transmisiune, folosind reţeaua pe care l-a ajutat pe Şacal s-o construiască. Nu e ca moartea lui Eo. O filmare virală după care trebuie să sapi în cotloanele întunecate ale holo-netului. E un răget magnific ce va răsuna în toată Societatea, transmis pe zece miliarde de holo-ecrane pentru optsprezece miliarde de oameni.

Ne-au dat ecranele astea ca pe nişte lanţuri. Astăzi le zguduim.

Karnus au Bellona avea defectele lui. Dar a avut dreptate când a spus că tot ce avem în viaţa asta e strigătul nostru în vânt. Îşi striga numele, şi am înţeles nebunia din spatele gestului. Înainte să încep acest război care o să-mi hotărască soarta într-un fel sau altul, o să-mi fac auzit strigătul. Şi va fi ceva mult mai măreţ decât numele meu. Mult mai măreţ decât răcnetul de mândrie al unei familii. E visul pe care l-am dus cu mine şi l-am păstorit de când aveam şaisprezece ani.

Dedesubt, apare hologramа lui Eo, înlocuind programul de comedie.

O uriaşă fantomă a fetei pe care am cunoscut-o. Chipul ei e mai tăcut, mai palid şi mai furios decât mi-l amintesc în visele mele. Părul mat şi sârmos. Haine şleampăte şi zdrenţuite. Dar ochii îi ard, strălucitori ca sângele de pe spatele ei biciuit când se uită din boxa de metal a biciuiţilor. Abia dacă se vede că deschide gura. Doar o fâşie subţire de spaţiu gol între buzele ei, dar cântecul sângerează din ea, din vocea ei slabă şi fragilă ca un vis de primăvară.

Fiule, fiule,
aminte adu-ţi
de lanţul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânţi n-am uitat,
că-n vale-am ascuns
mai mult decât vis.

Glasul ei răsună în oraşul metalic mult mai tare decât a răsunat în orăşelul acela îndepărtat de piatră. Lumina ei pâlpâie pe chipurile palide care o urmăresc din cuştile lor. Aceşti Roşii şi Portocalii care n-au cunoscut-o în viaţă, dar o aud de dincolo de moarte. Se uită trişti şi tăcuti cum e condusă spre eşafod. Îmi aud strigătele zadarnice. Mă văd cum mă zbat în mâinile Cenuşiilor. Simt că sunt iar acolo. Simt noroiul întărit pe genunchi când lumea îmi fuge de sub picioare. Augustus vorbeşte cu Plinius şi cu Leto în timp ce frânghia roasă încolăceşte gâtul lui Eo. Chipurile din mulţime radiază de ură. Nu pot împiedica moartea lui Eo acum, cum n-am putut nici atunci. E la fel ca întotdeauna. Soţia mea cade. Tresar, auzind foşnetul hainelor ei. Scârţâitul frânghiei. Şi privesc în jos la hologramă, silindu-mă să mă uit la băiatul care am fost cum se împleteşte înainte să-i cuprindă cu mâinile ce poartă Sigiliul Roşu picioarele-i care se zbat. Mă uit la el cum îi sărută gleznele şi o trage apoi de picioare cu toată forţa lui anemică. Haemanthusul ei cade, iar eu încep să vorbesc.

— Aş fi trăit în pace. Dar duşmanii au pornit războiul. Sunt Darrow din Lykos. Îmi cunoaşteţi povestea. E doar un ecou al propriei voastre poveşti. Au venit la mine acasă şi mi-au ucis soţia, nu pentru că a cântat un cântec, ci pentru că a îndrăznit să pună la îndoială regimul. Pentru că a îndrăznit să-şi facă auzit glasul. Timp de secole, milioane de oameni din străfundurile planetei Marte au fost hrăniţi cu minciuni, din leagăn până la groapă. Acum au aflat adevărul. Acum au pătruns în lumea pe care o cunoaşteţi şi suferă la fel ca voi. Omul s-a născut liber, dar de pe ţărmurile oceanului până la oraşele din craterele lui Mercur sau până la întinderea îngheţată de pe Pluto şi până în minele de pe Marte e în lanţuri. Lanţuri făurite din datorie, foame, frică. Lanţuri legate de gâturile noastre de o rasă pe care noi am ridicat-o la înălţime. O rasă căreia i-am permis să preia puterea. Nu pentru a guverna, nu pentru a domni, ci pentru a ne salva dintr-o lume distrusă de război şi lăcomie. În loc de asta, ei ne-au condus în întuneric. Au folosit sistemul de ordine şi prosperitate doar în interesul lor. Se aşteaptă să fiţi obedienţi, vă ignoră sacrificiile şi se bucură de prosperitatea creată de mâinile voastre. Pentru a-şi asigura guvernarea, ne interzic visurile. Spun că o persoană valorează doar cât Culoarea ochilor sau a Sigiliilor.

Îmi scot mănuşile şi încleştez pumnul în aer ca Eo înainte să moară. Dar, spre deosebire de Eo, mâinile mele nu au niciun Sigiliu. Mi le-a scos Mickey când m-a operat în Tinos. Sunt primul suflet în sute de ani care nu are Sigilii. Tăcerea aşternută în Goluri lasă loc strigătelor de uimire, de teamă.

— Dar acum stau înaintea voastră, un om eliberat. Stau înaintea voastră, fraţii şi surorile mele, şi vă cer să veniţi alături de mine. Să

aruncaţi de-o parte maşinăriile industriei. Să vă uniţi în numele Fiilor lui Ares. Recâştigaţi-vă oraşele, prosperitatea. Îndrăzniţi să visaţi la lumi mai bune decât asta. Sclavia nu înseamnă pace. Libertatea e pace. Şi până o vom dobândi, datoria noastră e să luptăm. Asta nu înseamnă mână liberă pentru cruzime şi genocid. Dacă un bărbat violează, îl veţi ucide pe loc. Dacă un bărbat omoară civili, Culori superioare sau inferioare, îl veţi ucide pe loc. E război, dar voi sunteţi de partea binelui, iar asta înseamnă o povară grea. Nu ne ridicăm pentru ură, nici pentru răzbunare, ci pentru dreptate. Pentru copiii voştri. Pentru viitorul lor. Mă adresez acum Auriilor, Aureolaţilor aflaţi la conducere. Am străbătut sălile voastre, am încălcat regulile şcolilor voastre, am mâncat la mesele voastre, am suferit pe eşafodurile voastre. Aţi încercat să mă ucideţi. N-aţi putut. Vă cunosc forţele. Vă cunosc mândria. Şi-am văzut cum o să vă prăbuşiţi. De peste şapte sute de ani aţi domnit peste stirpea oamenilor şi asta e tot ce ne-aţi oferit. Nu e de-ajuns. Astăzi declar sfârşitul domniei voastre. Oraşele voastre nu sunt oraşele voastre. Navele voastre nu sunt navele voastre. Planetele voastre nu sunt planetele voastre. Au fost construite de noi. Şi ne aparţin nouă, oamenilor de rând. Acum le luăm înapoi. Nu mai contează întunericul pe care l-aţi răspândit, nu mai contează noaptea pe care aţi pogorât-o asupra noastră, ne vom răzvrăti împotriva lor. Vom urla şi vom lupta până la ultima răsuflare, nu doar în minele de pe Marte, ci şi pe malurile de pe Venus, pe dunele mărilor sulfuroase de pe Io, în văile glaciare de pe Pluto. Vom lupta în turnurile de pe Ganymede şi în ghetourile de pe Luna şi pe oceanele străbătute de furtuni ale Europei. Şi dacă vom cădea, ne vor lua locul alţii, pentru că suntem un val. Şi ne ridicăm.

În acest moment, Sevro se izbeşte cu pumnul în piept. O dată, de două ori, bubuind ritmic. Sunetul e repetat de două sute de Fii ai lui Ares. Pumnii lovesc piepturile. Pumnii Urlătorilor.

În reţeaua de oţel a cuştilor bărbaţi şi femei bat cu pumnii în pereţi până ce sunetul se ridică din măruntaiele acestei luni vampir ca bătăile unei inimi, se înalţă până în Stupii Albaştrilor, unde aceştia stau bând cafea şi analizând calcule gravitaţionale la lumina caldă a sălilor de studiu; până la barăcile Cenuşiilor din fiecare circumscripţie; până la Argintiii de la birourile lor de la bursă; până la Auriii din vilele şi iahturile lor.

Răsună prin negura care desparte micile noastre bule de viaţă înainte să se târască de-a lungul coridoarelor reşedinţei singuratice a Şacalului din Attica, unde acesta stă pe tronul lui îngheţat, înconjurat de o mare de capete plecate. Acolo, pumnii noştri îi răsună în urechi. Aude bătăile inimii soţiei mele. Şi nu poate opri sunetul să nu coboare, tot mai jos, în minele de pe Marte, pe ecranele la care se uită Roşii care încep să bată în mese, în timp ce magistraţii Arămii îi

urmăresc cu teamă pe minerii care-i privesc cu ură prin duro-sticla ce-i ţine închişi.

Inima ei răsună îndemnând la răzvrătire pe falezele agitate ale oceanului în arhipelagurile lui Venus când bărcile cu pânze intră mândre-n port şi pungile de cumpărături atârnă în mâinile înspăimântate şi Auriii îşi privesc şoferii, grădinarii, oamenii care asigură funcţionarea oraşelor. Pătrunde prin acoperişurile de tablă subţire ale sălilor de mese de la moşiile unde se cultivă grâu şi soia, moşiile ce acoperă Marile Câmpii ale Pământului unde Roşii manevrează utilaje, trudind în soare pentru a hrăni gurile unor oameni pe care nu-i vor întâlni niciodată, din locuri unde nu vor ajunge niciodată. Bate de-a lungul coloanei vertebrale a imperiului, dezlănţuindu-se în capitala cu turnuri înalte, Luna, trecând pe lângă Suverana aflată în refugiul din turnul ei din sticlă pentru a tuna în jos, încolăcindu-se pe cablurile electrice şi rufele puse la uscat în Oraşul Pierdut, unde o fată Rozalie îşi pregăteşte micul dejun după o noapte de muncă ingrată. Unde o Arămie găteşte şi se depărtează puţin de plită ca să audă mai bine, în timp ce grăsimea sare şi-i pătează şorţul, iar un Cenuşiu vede pe geamul skiff-ului său de patrulă o fată Violet care distruge uşa unui oficiu poştal, tocmai când datapad-ul îl anunţă că e chemat la secţie pentru că s-au declanşat protocoalele de urgenţă în caz de revoltă.

Şi bate înăuntrul meu, această teribilă speranţă, acum când ştiu că sfârşitul a început şi că în sfârşit m-am trezit.

— Rupeţi lanţurile! strig cu putere.

Şi poporul meu strigă la rândul lui.

— Ragnar, spun în cască. Bagă.

În timp ce pumnii izbesc şi cuştile se zguduie, Verzii schimbă imaginea de pe monitor. Şi vedem filmat din depărtare turnul armatei Societăţii de pe Phobos. O clădire monstruos de mare cu docuri şi săli de armament.

Eficientă şi urâtă ca un crab. De-acolo menţine Şacalul controlul asupra lunii. Acolo, Cenuşiii şi Obsidienii îşi vor îmbrăca armurile în lumina slabă, se vor grăbi în formaţie strânsă pe coridoarele metalice, îşi vor aduna centurile cu muniţie şi vor săruta fotografiile celor dragi înainte de a coborî în Goluri pentru a face această inimă să nu mai bată. Dar nu vor ajunge niciodată aici.

Pentru că, pe măsură ce pumnii bat tot mai tare în cuşti, luminile din turnul militar se sting. Rollo şi oamenii lui i-au tăiat energia electrică cu ajutorul cardurilor de acces oferite de Quicksilver.

Am fi putut planta bombe în clădire, dar mi-am dorit un triumf al îndrăznelii, al realizărilor, nu al distrugerii. Avem nevoie de eroi. Nu de încă un oraş de cenuşă.

Şi aşa, un mic escadron de douăsprezece skiff-uri de mentenanţă

apare în imagine. Aparate de zbor plate, urâte, construite pentru a transporta Roşii şi Portocalii ca Rollo la locurile lor de muncă din turnuri. Nişte pisici de mare denivelate, acoperite de lipitori. Dar nu lipitori au acum agăţate de ele. O altă cameră ia o imagine mai apropiată şi vedem că fiecare skiff e acoperit de sute de oameni. Roşii şi Portocalii în costumele lor spaţiale demodate, aproape jumătate din Fiii lui Ares de pe Phobos. Stau cu picioarele pe punte şi legaţi cu hamurile de cuplajele exterioare ale navei. Au cu ei aparatele de sudură şi arme primite de la Quicksilver prinse de picioare cu bandă magnetică.

Printre ei, cu o jumătate de metru mai înalt decât toată lumea, este generalul lor, Ragnar Volarus, într-o armură proaspăt vopsită în alb, cu o lamă curbată roşie pictată pe spate şi pe piept.

Când se apropie de turnul militar al Societăţii, skiff-urile se desfăşoară în jos pe toată lungimea clădirii. Fiii trag cu harpoane magnetice pentru a priponi skiff-urile de peretele de oţel. Apoi coboară de-a lungul cablurilor cu o uşurinţă antrenată, zburând cu o viteză imposibilă în vreme ce motoraşele de la centuri îi trag unul câte unul spre clădire. Parcă m-aş uita la Roşiii din mine. Uimesc prin graţie şi iuţeală chiar şi în costumele lor vechi.

Peste o mie de sudori năvălesc în clădirea uriaşă la fel cum am făcut noi în turnul lui Quicksilver, dar ei nu se furişează şi se descurcă mai bine decât noi în condiţii de gravitaţie nulă. Cizmele magnetice se prind de barele metalice, alunecă rapid pe suprafaţa clădirii, dispar prin ferestrele de observaţie şi pătrund înăuntru provocând distrugeri maxime. Cad seceraţi cu zecile când Cenuşii dinăuntru trag cu mitralierele în geamuri, dar trag şi ei la rândul lor şi continuă să intre. Un distrugător-de-aripi se opreşte lângă clădire şi distruge două skiff-uri trăgând cu tunurile automate. Oameni se transformă în pulbere.

Unul dintre Fii trage cu o rachetă în distrugătorul-de-aripi. Focul izbucneşte şi piere şi nava se crapă în două într-o masă amorfă de flăcări purpurii.

Camera îl urmăreşte pe Ragnar în timp ce pătrunde pe o fereastră, intră pe un coridor şi se năpusteşte cu viteză maximă asupra unui trio de cavaleri Aurii, dintre care pe unul îl recunosc – e vărul lui Priam, cel pe care l-a ucis Sevro în timpul Trecerii şi a cărui mamă deţine titlurile de proprietate asupra Phobosului. Ragnar trece printre tinerii cavaleri fără să se oprească. Îşi roteşte ambele săbii ca pe o foarfecă şi recită incantaţia de război a poporului său, urmat de un grup de sudori şi muncitori bine înarmaţi. I-am spus că vreau turnul. Nu i-am spus cum să-l cucerească. A ieşit împreună cu Rollo, punându-şi braţul pe umărul Roşului.

Acum lumea priveşte un sclav devenind erou.

— Luna asta vă aparţine vouă, strigă Sevro oraşului de cuşti.

Ridicaţi-vă şi luaţi-o! Ridicaţi-vă, bărbaţi de pe Marte! Femei de pe Marte, ridicaţi-vă! Ridicaţi-vă, ticăloşii dracului!

Bărbaţi şi femei ies din case. Îşi iau bocancii şi hainele. Vin spre noi, astfel că mii de oameni umplu bulevardele aeriene, târându-se afară din cuşti.

Valul s-a ridicat. Şi simt cum mă cuprinde groaza când mă întreb ce anume va spăla.

— Violurile şi uciderea celor nevinovaţi se pedepsesc cu moartea. E război, dar voi sunteţi de partea binelui. Ţineţi minte asta, tâmpiţilor! Protejaţi-vă fraţii! Protejaţi-vă surorile! Locuitorii din secţiunile 1a-4c vor cuceri depozitele de arme de la nivelul 14. Locuitorii secţiunilor 5c-3f vor prelua controlul asupra centrului de purificare a apei de la…

Sevro preia controlul asupra bătăliei, iar Urlătorii şi Fiii se împrăştie să organizeze mulţimea. Nu e o armată, ci un berbec de asalt. Mulţi dintre ei vor muri. Iar când vor muri, şi mai mulţi se vor ridica în locul lor. Acesta e doar unul dintre oraşele de pe Phobos. Fiii le vor furniza arme, dar nu vor fi suficiente. Sabia lor este presiunea trupului. Sevro îi va conduce, îi va folosi, Victra îi va ghida din turnul lui Quicksilver, iar luna va cădea în mâinile rebelilor.

Dar eu nu voi fi aici să văd asta.

24. *Hic sunt leones*

Phobos fierbe. Fug pe coridoare împreună cu Holiday în timp ce luna se zguduie din cauza exploziilor. Auriii şi Argintiii părăsesc Acele în iahturile lor sclipitoare luxoase, iar la kilometri mai jos, Golurile mişună de grupuri de Culori inferioare înarmate cu aparate de sudură, cuttere cu fuziune, ţevi, arzătoare de pe piaţa neagră şi arme cu proiectil demodate. Mulţimea copleşeşte sistemul de tramvaie şi drumurile pentru a dobândi acces la sectoarele mediane şi la Ace în timp ce soldaţii Societăţii, surprinşi de atac în garnizoane, se grăbesc să oprească migraţia crescândă. Legiunile au de partea lor instrucţia şi organizarea. Noi avem avantajul numeric şi elementul surpriză.

Ca să nu mai vorbim de furie.

Indiferent câte puncte de control blochează Cenuşiii, câte tramvaie distrug, Culorile inferioare tot se vor strecura printre crăpături pentru că ei au construit locul ăsta şi pentru că au aliaţi printre Culorile mijlocii, mulţumită lui Quicksilver. Deschid tunele de transport abandonate, deturnează transportoare în sectorul industrial, le umplu cu bărbaţi şi femei şi le îndreaptă spre hangarele de lux din Ace sau chiar spre Cosmodromul Interplanetar Skyresh, unde navele de croazieră şi de pasageri sunt umplute cu evacuaţi.

Urmăresc de la depărtare, din mijlocul reţelei de securitate a lui Quicksilver, cum Culorile superioare fug în debandadă. Ducând cu ei bagaje, bunuri de valoare şi copii. Distrugătoarele-de-aripi ale forţelor aeriene de pe Marte şi avioane rapide de război ţâşnesc printre turnuri, doborând navele rebele care pleacă din Goluri spre Ace. Bucăţi dintr-un skiff distrus al Culorilor inferioare se prăbuşesc prin tavanul arcuit din sticlă şi oţel al unui terminal Skyresh, omorând civili şi distrugându-mi astfel orice iluzie aş fi putut avea că războiul ăsta va fi curat.

Ferindu-ne din calea unui grup de Culori inferioare, ajung împreună cu Holiday în faţa unui hangar abandonat, undeva în fostele zone de încărcare, care n-a mai fost folosit dinainte de vremea lui Augustus. E linişte aici. Totul e părăsit. Vechea intrare pentru pietoni e sudată. Indicatorul pentru radiaţii avertizează posibilii vagabonzi să nu se apropie. Dar uşa se deschide pentru noi cu un geamăt adânc când un scanner modern de retină încastrat în metal îmi înregistrează irişii, exact cum a zis Quicksilver că se va întâmpla.

Hangarul e un dreptunghi de mari dimensiuni, acoperit de praf şi pânze de păianjen. În mijlocul lui e un iaht de lux, argintiu, lung de şaptezeci de metri, în formă de vrabie în zbor. E un model făcut pe comandă la Venusian Shipyards, ostentativ, rapid şi perfect pentru un

refugiat de război obscen de bogat. Quicksilver l-a scos din flota lui pentru a ne ajuta să ne amestecăm printre cei din clasa superioară care au început să migreze. Platforma de încărcare e coborâtă, iar înăuntru pasărea e ticsită la maximum cu containere negre ştanţate cu călcâiul înaripat al Sun Industries. Toate cuferele sunt pline cu arme şi echipament militar de înaltă tehnologie, în valoare de câteva miliarde de credite.

Holiday scoate un fluierat.

— N-ai cum să nu iubeşti buzunarele adânci. Numai combustibilul costă cât salariul meu anual. De două ori mai mult, chiar.

Traversăm hangarul ca să ne întâlnim cu pilotul lui Quicksilver. Tânăra Albastră cu înfăţişare îngrijită ne aşteaptă la capătul rampei. Nu are sprâncene şi nici păr pe cap. Linii albastre unduitoare îi pulsează sub piele acolo unde se află legăturile sinaptice subdermale care o conectează de la distanţă cu nava. Tresare şi ia poziţie de drepţi, făcând ochii mari. În mod clar, n-a avut habar ce urma să transporte, până acum.

— Domnule, sunt locotenent Vesta. Voi fi pilotul dumneavoastră astăzi. Şi trebuie să vă spun că e onoare pentru mine să vă am la bord.

Iahtul are trei niveluri, dintre care cel superior şi cel inferior pentru uzul Auriilor. Cel din mijloc e pentru bucătari, servitori şi echipaj. Sunt patru saloane, o saună şi fotolii din piele crem cu ciocolăţele alese şi şerveţele aşezate pe braţele lor în cabina pasagerilor din capătul cockpitului. Înhaţ o ciocolată. Şi apoi alte câteva.

În timp ce Holiday şi Vesta pregătesc nava, îmi dau jos armura electromagnetică în cabina pasagerilor şi despachetez echipamentul de iarnă dintr-una dintre cutii. Mă îmbrac într-un costum strâmt, confecţionat dintr-o ţesătură de nanofâbre, care e destul de asemănător cu o piele-scarabeu. Dar în loc să fie negru, e alb pestriţ şi are un aspect uleios, cu excepţia porţiunilor texturate de pe coate, palme, fund şi genunchi. E confecţionat special pentru temperaturile polare şi scufundările sub apă. De asemenea, e cu cincizeci de kilograme mai uşor decât armurile electromagnetice, componentele nu pot suferi defecţiuni digitale şi are în plus beneficiul de a nu necesita baterii. Oricât de mult mi-ar plăcea să folosesc tehnologie de patru sute de milioane de credite care mă face să arăt ca un tanc uman zburător, uneori apreciez mai mult o pereche de pantaloni care ţin de cald. Şi am şi armura electromagnetică la îndemână dacă am nevoie de ea.

Mă izbeşte liniştea din hangar şi de pe platforma de marfă când îmi termin de legat şireturile. Cronometrul de la datapad îmi arată că mai sunt cincisprezece minute până la plecare, aşa că mă aşez pe marginea rampei, cu picioarele atârnate în aer şi-l aştept pe Ragnar. Scot o ciocolată din buzunar şi-i desfac încet ambalajul. Iau o gură mică din

ea şi o ţin pe limbă aşteptând să se topească, aşa cum fac întotdeauna. Şi la fel ca întotdeauna, îmi pierd răbdarea şi-o mestec înainte să se fi topit măcar pe jumătate. Eo ţinea de bomboane zile întregi, când eram suficient de norocoşi să primim aşa ceva.

Pun datapad-ul jos şi urmăresc imaginile transmise de camerele de la căştile prietenilor mei, care-mi poartă războiul pentru Phobos. Cuvintele lor răsună din difuzoarele datapad-ului în vasta încăpere metalică. Sevro e în elementul lui, gonind prin sistemul de ventilaţie central împreună cu sute de Fii care se infiltrează în conductele de aer. Mă simt vinovat stând aici şi uitându-mă la ei, dar fiecare avem rolul nostru de jucat.

Uşa pe care am intrat se deschide cu un scârţâit şi Ragnar apare împreună cu doi Obsidieni Urlători. Venit direct din zona de conflict, armura albă a lui Ragnar e îndoită şi pătată.

— Te-ai purtat cu gentileţe cu bieţii prostănaci, bunul meu domn? strig de pe rampă imitând limbajul elevat cât de bine pot.

Drept răspuns, Ragnar îmi aruncă un însemn al puterii: un sceptru de aur deformat, care se oferă de regulă ofiţerilor de rang înalt. Acesta are în vârf o zână ţipând şi pete stacojii.

— Turnul a căzut, spune Ragnar. **Rollo şi Fiii termină treaba. Astea sunt petele de sânge ale SubGuvernatoarei Priscilla au Caan.**

— Bună treabă, prietene, spun luând sceptrul în mână.

Are încrustate pe el faptele de glorie ale familiei Caan, proprietara celor două Luni, care cândva a urmat la război familia Bellona. Printre războinici viteji şi oameni de stat, recunosc un tânăr care stă lângă un cal.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Ragnar.

— Nimic, spun. L-am cunoscut pe fiul ei, atâta tot. Priam. Părea destul de în regulă.

— Destul nu e de-ajuns, spune Ragnar cu amărăciune. **Nu pentru lumea lor.**

Cu un mormăit, rup sceptrul de genunchi şi i-l arunc înapoi pentru a-mi arăta consimţământul.

— Dă-i-l surorii tale. E timpul să plecăm.

Ragnar aruncă o privire în urmă spre hangar şi se încruntă, îşi verifică datapad-ul şi trece pe lângă mine, urcând pe rampa de încărcare. Încerc să şterg urmele de sânge lăsate de sceptru pe costumul meu alb. Reuşesc doar să-l întind şi mai rău pe materialul uleios, rămânând cu o dungă roşie pe coapsă. Închid rampa în urma mea. Înăuntru, îl ajut pe Ragnar să-şi dea jos armura electromagnetică şi-l las să-şi îmbrace echipamentul de iarnă, alăturându-mă lui Holiday şi Vestei, care iniţiază procedurile de decolare.

— Nu uitaţi că suntem refugiaţi. Îndreptaţi-vă spre cel mai mare

convoi care pleacă de aici şi ţineţi-vă de el.

Vesta încuviinţează din cap. E un hangar vechi. Aşa că nu are câmp electromagnetic. Tot ce ne desparte de spaţiu sunt uşile de oţel înalte cât o clădire de cinci etaje. Huruie când motoarele încep să le retragă în tavan.

— Opreşte! spun.

Vesta vede ce mi-a atras atenţia la o secundă după mine şi mâna îi ţâşneşte spre manete, oprind uşile înainte să deschidă hangarul spre vid.

— Să fiu a naibii, spune Holiday uitându-se din cabina de comandă la mica siluetă care blochează calea navei noastre spre spaţiu. E leoaica.

Mustang stă în faţa navei, în bătaia farurilor. Părul ei pare alb în lumina orbitoare. Clipeşte des, iar Holiday închide farurile şi eu cobor la ea în hangarul întunecat. Ochii ei mă disecă în timp ce mă apropii. Se plimbă de la mâinile mele lipsite de sigilii la cicatricea pe care am păstrat-o pe faţă. Ce vede?

Îmi vede hotărârea? Frica?

Eu văd atât de multe în ea. Fata de care m-am îndrăgostit în zăpadă a dispărut, înlocuită în ultimele cincisprezece luni de o femeie. O conducătoare aprigă, zveltă, foarte puternică şi cu o inteligenţă periculoasă. Ochii vii, încercănaţi din cauza epuizării şi chipul palid ajuns aşa din cauza zilelor lungi petrecute în teritorii lipsite de soare şi-n hale metalice. Tot ce este ea Sălăşluieşte în ochii ei. Are mintea tatălui ei. Chipul mamei ei. Şi o inteligenţă distantă, profetică, care-ţi poate da aripi sau te poate zdrobi.

Are lângă ea o pelerină-fantomă cu unitate de răcire.

Ne-a urmărit de când am sosit.

Cum a intrat în hangar?

— Salutare, Secerătorule! spune jucăuş când mă opresc în faţa ei.

— Salutare, Mustang, îi răspund privind cercetător spre restul hangarului. Cum m-ai găsit?

Se încruntă nedumerită.

— Credeam că tu ai vrut să vin. Ragnar i-a spus lui Kavax unde te pot găsi…

Vocea îi piere.

— Oh. N-ai ştiut.

— Nu.

Mă uit în spate spre hubloul cabinei de comandă prin care Ragnar sigur mă urmăreşte. Omul şi-a depăşit atribuţiile. În timp ce eu plănuiam un război, el a acţionat pe la spatele meu, punându-mi misiunea în pericol. Acum ştiu exact cum s-a simtit Sevro.

— Unde ai fost? mă întreabă.

— Cu fratele tău.

— Deci execuţia a fost un truc ca să ne facă să nu te mai căutăm.

Sunt atât de multe de spus, atât de multe întrebări şi acuzaţii pe care ni le-am putea arunca. Dar n-am vrut s-o văd pentru că nu ştiu de unde să încep. Ce să spun. Ce s-o întreb.

— N-am timp de discuţii, Mustang. Ştiu că ai venit pe Phobos ca să te predai Suveranei. Acum ce cauţi aici stând de vorbă cu mine?

— Nu-mi vorbi de sus, îmi spune ea cu asprime. N-am venit să mă predau. Am venit să fac pace. Nu eşti singurul care ai oameni de protejat. Tatăl meu a condus Marte zeci de ani. Oamenii de acolo sunt parte din mine la fel cum sunt şi din tine.

— Ai lăsat Marte la mila fratelui tău.

— Am lăsat Marte în urmă pentru a o salva, mă corectează. Ştii că totul e un compromis. Şi ştii că nu de-asta eşti supărat, pentru că am părăsit Marte.

— Trebuie să te dai de-o parte, Mustang. Aici nu e vorba despre noi. Şi n-am timp de ceartă. Plec. Deci ori te dai la o parte, ori deschidem uşile şi zburăm prin tine.

— Zburaţi prin mine? râde ea. Ştii că puteam să nu vin singură. Puteam veni cu gărzile de corp. Puteam să organizez o ambuscadă. Sau să te denunţ Suveranei pentru a salva tratatul de pace pe care l-ai distrus. Dar n-am făcut-o. Poţi să te opreşti pentru o clipă şi să te gândeşti de ce?

Face un pas spre mine.

— Mi-ai spus în tunelul ăla că vrei o lume mai bună. Nu-ţi dai seama că te-am ascultat? Că m-am alăturat Lorzilor Lunii deoarece cred în ceva mai bun?

— Şi totuşi te-ai predat.

— Pentru că nu mai puteam suporta să văd cum continuă regimul de teroare al fratelui meu. Vreau pace.

— Nu e vremea pentru pace, îi spun.

— Afurisit să fie, încăpăţânat eşti. Ştiu asta. De ce crezi că sunt aici? De ce crezi că am colaborat cu Orion şi ţi-am menţinut soldaţii la posturi?

— Sincer, nu ştiu.

— Sunt aici pentru că vreau să cred în tine, Darrow. Vreau să cred în ce mi-ai spus în tunelul ăla. Am fugit de tine pentru că nu voiam să accept că singurul răspuns e sabia. Dar lumea în care trăim a conspirat să-mi fure tot ce iubeam. Pe mama, pe tata, pe fratele meu. N-o s-o las să-mi ia şi prietenii care mi-au mai rămas. N-o s-o las să mi te ia pe tine.

— Ce vrei să spui? întreb.

— Spun că nu te mai scap din ochi. Vin cu tine.

E rândul meu să râd.

— Nici măcar nu ştii unde mă duc.

— Eşti îmbrăcat în piele-de-focă. Ragnar e la bord. Ai declarat rebeliune pe faţă. Acum pleci în mijlocul celei mai mari bătălii de la începuturile Răzvrătirii. Serios, Darrow. Nu trebuie să fii un geniu ca să deduci că foloseşti nava asta prefăcându-se că eşti un refugiat Auriu ca să fugi şi să te duci la Vârfurile Valkiriilor pentru a o ruga pe mama lui Ragnar să-ţi dea o armată.

La naiba! Mă străduiesc să nu las să se vadă cât sunt de surprins.

De asta nu voiam s-o implic pe Mustang. Dacă îi permit să participe la joc înseamnă să adaug o nouă dimensiune pe care n-o pot controla. Mi-ar putea distruge mişcarea apelându-i pe fratele ei, pe Suverană, spunându-le unde mă duc. Tot planul se bazează pe atragerea lor în direcţia greşită. Pe faptul de a-i face pe inamicii mei să creadă că mă aflu pe Phobos. Ştie care e planul meu. Nu o pot lăsa să părăsească hangarul.

— Cei doi Telemanus ştiu şi ei, zice ea citindu-mi gândurile. Dar m-am săturat să-mi fac planuri de rezervă în privinţa ta. M-am săturat să joc jocuri. Noi doi ne-am îndepărtat unul pe altul din cauza lipsei de încredere. Nu te-ai săturat de asta? De atâtea secrete între noi? De vinovăţie?

— Ştii că da. Ţi-am pus pe tavă toate secretele mele în tunelurile din Lykos.

— Atunci hai să fie asta a doua şansă pentru noi. Pentru tine. Pentru mine. Pentru popoarele amândurora. Vreau ce vrei şi tu. Şi când am pierdut noi vreodată când eram aliaţi? Împreună putem construi ceva, Darrow.

— Propui o alianţă… spun încet.

— Da, zice ea cu ochi arzători. Măreţia Caselor Augustus şi Telemanus şi Arcos unite în Rebeliune. Cu Secerătorul. Cu Orion şi toate navele ei. Societatea s-ar cutremura.

— O să moară milioane de oameni în război, spun. Ştii asta. Războinicii Însemnaţi vor lupta până la ultimul Auriu. Poţi suporta asta? Poţi vedea asta întâmplându-se?

— Pentru a construi trebuie să dărâmi, spune ea. Am ascultat ce mi-ai spus.

Totuşi, clatin din cap. Sunt prea multe de depăşit între noi, între popoarele noastre. N-ar fi o victorie totală, potrivit condiţiilor ei.

— Cum le pot cere oamenilor mei să aibă încredere într-o armată de Aurii? Cum pot eu să am încredere în tine?

— Nu poţi. De asta vin cu tine. Ca să-ţi dovedesc că eu cred în visul soţiei tale. Dar trebuie să-mi dovedeşti şi tu ceva. Că eşti vrednic de încrederea mea. Ştiu că poţi distruge. Vreau să văd că poţi construi. Că merită să vărsăm sângele pe care-l vom vărsa. Dovedeşte-mi asta şi sabia mea îţi aparţine. Eşuează şi noi doi o vom lua pe drumuri separate.

Îşi înalţă capul spre mine şi spune:
— Deci ce zici, Sondorule din Iad? Mai facem o încercare?

25. Exodul

În cală, o ajut pe Mustang să-şi dea jos armura electromagnetică.

— Echipamentul de iarnă e aici, îi arăt eu o cutie mare de plastic. Bocancii aici.

— Quicksilver ţi-a dat cheile de la depozitul de arme? întreabă ea observând călcâiul înaripat ştanţat pe cutii. Câte degete l-a costat?

— Niciunul. E unul dintre Fiii lui Ares.

— Ce face?

Rânjesc. E reconfortant să ştiu că lumea nu e o carte deschisă pentru ea. Motoarele huruie şi nava se ridică.

— Îmbracă-te şi vino în cabină.

O las singură să se schimbe. Am fost mai morocănos decât aveam de gând să fiu. Dar mi s-a părut ciudat să zâmbesc în prezenţa ei. Îl găsesc pe Ragnar rezemat pe spate în fotoliul lui din cabina pasagerilor, mâncând ciocolată, cu picioarele răsturnate peste braţul fotoliului.

— Fără supărare, dar ce dracu' faci? mă întreabă Holiday, stând cu braţele încrucişate în pragul uşii dintre cabina piloţilor şi cea a pasagerilor. Domnule?

— Îmi asum un risc. Ştiu că ţi se pare ciudat, Holiday. Dar reiau legătura cu ea.

— E însăşi definiţia elitei. E mai rea decât Victra. Tatăl ei…

— Mi-a omorât soţia. Şi dacă eu pot să înghit asta, poţi şi tu.

Holiday scoate un fluierat şi se întoarce în cabina de comandă, nemulţumită de noua noastră aliată.

— Deci Mustang s-a alăturat misiunii noastre, zice Ragnar.

— Se îmbracă, îi spun. N-aveai niciun drept să-l laşi pe Kavax să plece. Cu atât mai puţin să-i spui unde urmam să ne ducem. Dacă ne turnau, Ragnar? Dacă ne pregăteau o ambuscadă? Nu ţi-ai mai fi văzut niciodată casa. Dacă află că suntem acolo, poporului tău n-o să-i mai fie niciodată permis să părăsească planeta. O să-i omoare pe toţi. Nu te-ai gândit la asta?

Ragnar mai mănâncă o ciocolată.

— Un om crede că poate zbura, dar îi e frică să sară. Un prieten nu prea bun îl împinge de la spate. Un prieten bun sare odată cu el, spune Ragnar, ridicând privirea spre mine.

— Ai citit *Stânca,* nu-i aşa?

— Mi-a dat-o Theodora. Lorn au Arcos a fost un mare om, zice dând din cap.

— S-ar bucura să ştie că asta crezi despre el, dar nu lua totul de bun. Biograful şi-a luat unele libertăţi. Mai ales pentru anii de tinereţe.

— Lorn ţi-ar fi spus că avem nevoie de ea. Acum, în război. Şi după aceea, la încheierea păcii. Dacă nu o facem să se alăture cauzei noastre, atunci n-o să câştigăm până nu moare şi ultimul Auriu. Şi eu nu pentru asta lupt.

Ragnar se ridică să o întâmpine pe Mustang. Ultima dată când au stat faţă în faţă, ea avea o armă aţintită spre el.

— Ragnar, ai fost ocupat de când nu te-am mai văzut. Nu există niciun Auriu care să nu-ţi ştie numele şi să nu se teamă de el. Mulţumesc că l-ai eliberat pe Kavax.

— Familia e nepreţuită, spune Ragnar. **Dar te avertizez. Mergem pe teritoriul alor mei. Eşti sub protecţia mea. Dacă încerci vreo şmecherie, dacă încerci vreun truc, protecţia dispare. Şi nici chiar tu nu vei supravieţui prea mult pe tărâmul gheţurilor fără mine, fiică a leului. Înţelegi?**

Mustang îşi pleacă fruntea cu respect.

— Da. Şi o să-ţi răsplătesc încrederea pe care mi-o acorzi, Ragnar. Îţi promit.

— Gata cu vorbăria. Puneţi-vă centurile! strigă Holiday din cabina de comandă.

Vesta e sincronizată cu nava şi ieşim din hangar. Ne ocupăm scaunele. Avem douăzeci din care putem alege, dar Mustang se aşază în cel de lângă mine, pe partea stângă, îmi atinge coapsa accidental când se întinde după centura de siguranţă.

Nava noastră părăseşte hangarul, plutind silenţioasă spre vidul întunecat al lumii industriale a Phobosului. Cât vedem cu ochii numai ţevi, docuri de încărcare şi platforme pentru gunoi. Izolate de stele şi de lumina soarelui. Puţine nave la fel de elegante ca a noastră au zburat vreodată atât de departe de suprafaţa Phobosului. Cuvintele *Sector Inferior* sunt scrise cu vopsea albă pe un centru industrial de transport de unde oamenii se urcă în nişte nave care se înalţă din lumea asta întunecată spre porţile sectorului distruse de Fii.

Iahtul nostru zvelt depăşeşte o flotă amestecată de transportoare de gunoi şi cargoboturi. Înăuntrul lor, bărbaţi şi femei se înghesuie tăcuţi laolaltă, în cuburile de oţel murdare, fără ferestre. Sunt scăldaţi în sudoare. Mâinile le tremură strângând obiecte cu care nu sunt obişnuiţi: arme. Se roagă să poată fi pe cât de curajoşi şi-au imaginat că pot fi. Vor ateriza în hangarul unui Auriu. Fiii vor da ordine. Uşile se vor deschide şi vor înfrunta războiul.

Mă rog în tăcere pentru ei, încleştându-mi mâinile în timp ce privesc pe hublou. O simt pe Mustang urmărindu-mă. Măsurând adâncimea valului.

Curând lăsăm în urmă zona industrială Stacks, trecând de la cotloanele întunecate la luminile de neon ale reclamelor care scaldă bulevardele spaţiale ale Sectorului de mijloc. Canioane de oţel făcute

de mâna omului de ambele părţi. Tramvaie. Lifturi. Apartamente. Controlul asupra tuturor ecranelor conectate la reţea a fost preluat de hackerii lui Quicksilver, şi toate arată acum imagini cu Sevro şi Fiii luând cu asalt porţi de acces şi puncte de control, desenând secere pe pereţi.

Şi peste tot în jur, oraşul de treizeci de milioane de locuitori fierbe. Transportoare comerciale spaţiale gonesc pe lângă taxiuri cu civili şi aeronave care sunt construite astfel încât să poată pătrunde printre clădiri. Cargoboturile se avântă în zbor din Goluri, prin Sectorul de mijloc, spre Ace. O escadrilă de distrugătoare-de-aripi vânează pe străzile de deasupra noastră. Îmi ţin răsuflarea. Ne-ar putea distruge cu o simplă atingere de manetă. Dar nu o fac. Înregistrează codul de identificare al navei noastre aparţinând unei Culori superioare şi ne apelează oferindu-se să ne escorteze în afara zonei de război, spre un şuvoi de iahturi şi skiff-uri ce se îndepărtează de lună strălucind silenţioase.

— *Înălţător discurs,* se aude torcând Victra în difuzoarele navei când răspund la un apel venind din turnul lui Quicksilver – vocea ei e plictisită, în contradicţie cu lumea în plin război din jur. *Clovnul şi Nasolu' au cucerit principalele terminale ale Skyresh. Oamenii lui Rollo au blocat cisternele de apă pentru Sectorul mijlociu. Reţeaua lui Quicksilver transmite totul, inclusiv pe Luna. Apar secere peste tot. Sunt revolte în Agea, Corinth, peste tot pe Marte. Şi auzim aceleaşi veşti de pe Pământ şi Luna. Clădirile municipalităţii cad. Secţiile de poliţie ard. Ai trezit mulţimea.*

— O să riposteze curând.

— *Exact cum ai zis, scumpule. Le-am masacrat primii oameni trimişi de Şacal. Au fost şi câţiva Călăreţi ai Oaselor, exact cum ne doream. Dar nici urmă de Lilath sau Ciuline.*

— La naiba. A meritat totuşi să-ncercăm.

— *Flota marţiană a pornit din Deimos încoace. Vin şi Legiunile, iar noi facem ultimele pregătiri.*

— Bun. Bun. Victra, vreau să-l anunţi pe Sevro că expediţia noastră are un nou membru. Ni s-a alăturat Mustang.

O clipă de tăcere din partea ei.

— *Sunt pe o linie privată?*

Holiday îmi aruncă o pereche de căşti din cabina de comandă. Mi le potrivesc la urechi.

— Acum da. Nu eşti de acord cu asta.

Îmi vorbeşte pe un ton din care răzbate amărăciunea.

— *Uite ce cred eu. Nu poţi avea încredere în ea. Uită-te la fratele ei. La tatăl ei. Au lăcomia în sânge. Sigur că se aliază cu noi. Îi convine.*

Mă uit la Mustang în timp ce o ascult pe Victra.

— *Are nevoie de noi pentru că pierde războiul. Dar ce-o să se întâmple*

când îi dăm ce are nevoie? Ce-o să se întâmple când o să-i stăm în cale? O să fii în stare s-o îndepărtezi? O să poţi să apeşi pe trăgaci?

— Da.

*

Cuvintele Victrei zăbovesc în mine în timp ce trecem printre turnurile de sticlă uriaşe de pe Phobos, la câţiva zeci de metri de geamurile clădirilor. Înăuntru s-au declanşat lumi miniaturale ale nebuniei. Revolta a cuprins Acele în acest cartier al oraşului. Culorile inferioare pătrund pe culoare şi nu pot să fie oprite. Cenuşiii şi Argintiii îşi baricadează uşile. Nişte Rozalii înarmaţi cu cuţite stau într-un dormitor lângă un Auriu în vârstă care sângerează şi soţia acestuia. Trei copii Argintii îl urmăresc pe Ares pe un holo-ecran cât peretele în timp ce părinţii lor discută în bibliotecă. Şi, în cele din urmă, o femeie Aurie, îmbrăcată într-o rochie elegantă de un albastru ca cerul, cu perle la gât şi părul auriu până la talie, lăsat liber. Stă lângă o fereastră în timp ce Fiii lui Ares se împrăştie prin clădire, la câteva etaje sub apartamentul ei. Copleşită de propria-i dramă, ridică un arzător şi-şi ţinteşte capul Auriu. Corpul înţepenit într-o măreţie închipuită. Degetul i se încordează pe trăgaci.

Şi trecem mai departe. Lăsând viaţa ei şi haosul în urmă pentru a ne alătura şirului de iahturi şi nave care fug de bătălie pentru a se adăposti pe planetă. Cei mai mulţi dintre refugiaţi consideră Marte ca fiind acasă. Navele lor, spre deosebire de a noastră, nu sunt echipate pentru călătorii în spaţiul îndepărtat. Acum se împrăştie în atmosfera planetei ca nişte seminţe în flăcări, cele mai multe plonjând direct spre cosmodromurile din Corinth, dedesubtul nostru, în mijlocul Mării Thermice. Altele plutesc prin atmosferă, fără să ia în seamă coridoarele de trafic stabilite, depăşind blocada Şacalului organizată în grabă şi nivelul sateliţilor, îndreptându-se spre căminele lor din emisfera opusă. Distrugătoarele-de-aripi şi viespile fregatelor militare le fac semnale din urmă, încercând să le călăuzească înapoi pe culoarele stabilite. Dar mândria şi haosul nu sunt o combinaţie bună. Nebunia îi cuprinde pe aceşti Aurii care fug.

— *Dido,* spune Mustang pentru sine, văzând la tribord o navă de forma unui vas cu pânze. Nava Drussilei au Ran. M-a învăţat să pictez cu acuarele când eram mică.

Dar mie îmi atrag atenţia navele negre şi înfricoşătoare din depărtare, care n-au modele elegante ca ale celor de croazieră. E mai bine de jumătate din flota aviaţiei de apărare marţiene. Fregate, navetorţă, distrugătoare. Chiar şi două cuirasate. Mă întreb dacă Şacalul se află pe vreuna dintre punţile lor. Mai degrabă nu. Cel mai probabil Lilath e cea care conduce detaşamentele sau vreun alt Pretor nou numit sub regimul lui. Antonia a fost trimisă să-l ajute pe Roque în Margine. Navele lor sunt pline cu soldaţi adevăraţi. Bărbaţi şi femei la

fel de duri ca noi. Mulţi dintre ei au participat la Ploaia de Fier. Vor trece prin mulţimea pe care am mobilizat-o pe Phobos ca prin brânză. Vor fi furioşi şi încrezători: cu cât mai mulţi, cu atât mai bine.

— E o capcană, nu-i aşa? mă întreabă Mustang încet. N-ai avut nicio clipă de gând să păstrezi Phobosul.

— Ştii cum ucideau triburile inuite lupii pe Pământ? o întreb.

Nu ştie.

— Inuiţii mai înceţi şi mai slabi decât lupii, îşi ascuţeau cuţitele foarte bine, le scufundau în sânge şi apoi le înfigeau în gheaţă cu vârful în sus. Apoi veneau lupii şi lingeau sângele. Şi-n timp ce lupul linge tot mai repede, e atât de lacom încât nu-şi dă seama decât când e prea târziu că-şi bea propriul sânge.

Fac un semn din cap spre navele militare care trec pe lângă noi şi continui:

— Detestă cu toţii faptul c-am fost unul dintre ei. Câţi soldaţi excelenţi crezi că vor lansa navele astea pe Phobos ca să mă prindă pe mine, marea abominaţie care le ameninţă gloria? Încă o dată, mândria va aduce prăbuşirea Culorii tale.

— Încerci să-i atragi pe staţie, spune ea înţelegându-mi planul. Pentru că n-ai nevoie de Phobos.

— Aşa cum ai zis, mă duc la Vârfurile Valkiriilor să fac rost de-o armată. Poate că tu şi Orion mai aveţi ce a rămas din flota mea. Dar avem nevoie de mai multe nave. Sevro aşteaptă în sistemul de aerisire al hangarelor. Când vor ateriza forţele de asalt pentru a prelua turnurile militare şi Acele, îşi vor lăsa navetele în hangare. Sevro o să coboare din ascunzătoare, o să fure navetele şi o să se întoarcă înapoi la navele lor cu ele pline de toţi Fiii pe care i-am lăsat în urmă.

— Şi chiar crezi că-i poţi menţine pe Obsidieni sub control? mă întreabă.

— Nu eu. El, spun făcând semn spre Ragnar. Se tem de „Zeii" din Comisia pentru Controlul Calităţii de pe Staţia Asgard. Aurii în armuri care se joacă de-a Odin şi Freya. La fel cum şi eu mă temeam de Cenuşiii din Ceaun. Speriat de Proctori. Ragnar o să le arate cum Zeii lor sunt în realitate muritori.

— Cum?

— O să-i omorâm, spune Ragnar. **Am trimis prieteni înainte, acum câteva luni, să spună adevărul. Ne vom înfăţişa înaintea mamei şi surorii mele ca eroi şi le voi spune chiar eu că zeii lor sunt falşi. Le voi învăţa să zboare. Le voi da arme, iar nava asta o să le ducă la Asgard, pe care-l vom cuceri la fel cum a cucerit Darrow Olimpul. Apoi vom elibera celelalte triburi şi le vom duce departe de aceste ţinuturi cu navele lui Quicksilver.**

— De asta ai un afurisit de depozit de arme acolo, spune Mustang.

— Ce crezi? o întreb. E realizabil?

— E nebunesc, zice ea uimită de îndrăzneala planului. Ar putea fi realizabil, totuşi. Doar dacă Ragnar chiar îi poate menţine sub control.

— Nu-i voi menţine sub control. Îi voi conduce, spune el cu încredere.

Mustang îl priveşte cu admiraţie.

— Te cred c-o vei face.

Mă uit la Ragnar, care priveşte pe hublou. Ce se întâmplă în spatele ochilor lui negri? E pentru prima dată când am impresia că nu-mi spune ceva. M-a înşelat deja când l-a eliberat pe Kavax. Ce altceva mai plănuieşte?

Ascultăm într-o tăcere tensionată transmisiunile radio care pârâie – căpitanii de iahturi care cer fregatelor militare să-i lase să andocheze în loc să continue coborârea spre planetă. Se apelează la cunoştinţe. Se oferă mită. Se trag sfori. Oamenii plâng şi imploră. Aceşti civili descoperă că locul lor în lume e mai mic decât credeau. Ei nu contează. În război, oamenii pierd ce-i face puternici. Creativitatea. Înţelepciunea. Veselia. Tot ce le rămâne e utilitatea. Războiul nu este monstruos pentru că-i transformă pe oameni în cadavre, ci pentru că-i transformă în maşinării. Şi vai de cei care n-au nicio utilitate în luptă în afară de a hrăni maşinăriile.

Războinicii Însemnaţi cunosc acest crud adevăr. Şi se antrenează de secole pentru această nouă epocă a războiului. Ucigând în timpul Trecerii. Luptându-se cu lipsurile de la Institut pentru a avea vreo valoare când izbucneşte războiul. E timpul ca Pixies cu buzunare adânci şi gusturi costisitoare să înţeleagă realitatea vieţii: nu contezi dacă nu eşti în stare să ucizi.

Nota de plată, cum spunea Lorn, vine la sfârşit. Acum Pixies plătesc.

Vocea unui Pretor Auriu răsună din difuzoarele iahtului şi ordonă ca toate navele cu refugiaţi să reia cursul spre culoarele de tranzit autorizate şi să elibereze calea pentru navele militare, altfel se va trage asupra lor. Pretorul nu poate permite apropierea navelor neautorizate la mai puţin de o sută de kilometri de navele sale. Ar putea avea bombe la bord. Ar putea avea Fii ai lui Ares la bord. Două iahturi ignoră avertismentul şi sunt făcute bucăţi când unul dintre crucişătoare trage asupra lor. Pretorul repetă ordinul. De data asta e ascultat. Mă uit la Mustang şi mă întreb ce crede despre asta. Despre mine. Mi-aş dori să fim într-un loc liniştit unde să nu ne tulbure o mie de lucruri.

Unde să o întreb despre ea, nu despre război.

— Parcă ar fi sfârşitul lumii, spune.

— Nu, clatin eu din cap. E începutul unei lumi noi. Trebuie să cred asta.

Ne prefacem că urmăm coordonatele stabilite de-a lungul emisferei vestice, iar peisajul planetar de dedesubtul nostru e albastru

împestriţat cu alb. Insuliţe verzi mărginite de plaje ne îmbie din mijlocul apelor indigo ale Mării Thermice. Mai jos de noi, navele se zdruncină şi se aprind când ating atmosfera. Asemenea artificiilor cu fosfor cu care mă jucam cu Eo când eram mici, smucindu-se spasmodic şi strălucind portocalii, apoi albastre, pe măsură ce căldura degajată de fricţiune le cuprinde scuturile. Pilotul nostru Albastru virează şi se îndepărtează, urmând alte câteva nave care părăsesc fluxul principal al traficului pentru a se îndrepta spre casă.

Curând, Phobos e la jumătate de planetă distanţă. Traversăm pe deasupra continentelor. Una câte una, celelalte nave coboară şi rămânem singuri în călătoria noastră spre polul îndepărtat de civilizaţie, zburând pe lângă câţiva zeci de sateliţi ai Societăţii care monitorizează cel mai sudic continent. Şi sateliţii au fost atacati de hackeri şi transmit acum informaţii vechi de trei ani. Suntem invizibili, deocamdată. Nu doar pentru inamici, ci şi pentru prieteni. Mustang se apleacă în faţă, uitându-se cu atenţie în cabina de comandă.

— Ce e aia? întreabă ea arătând spre monitorul de senzori.

Un punct care ne urmăreşte.

— O altă navă de refugiaţi de pe Phobos, răspunde Pilotul. Navă civilă. Neînarmată.

Dar se apropie cu repeziciune. Se ţine după noi, e la două sute de kilometri în urma noastră.

— Dacă e navă civilă, de ce nu apare pe dispozitivele de senzori?

— Ar putea avea scuturi antisenzori. Antilocatoare, zice Holiday îngrijorată.

Nava se apropie la patruzeci de kilometri. Ceva nu e-n regulă.

— Navele civile nu au asemenea acceleraţie, spune Mustang.

— Coboară, spun. Scoate-ne prin atmosferă, acum! Holiday, pregăteşte-te să tragi.

Pilotul declanşează protocolul de apărare, măreşte viteza, măreşte capacitatea scuturilor din spate. Atingem atmosfera. Îmi clănţăne dinţii. Vocea electronică a navei le sugerează pasagerilor să se aşeze la locurile lor. Holiday trece printre noi clătinându-se ca să ajungă la mitralieră. Apoi răsună o sirenă de avertizare când nava din spatele nostru apare pe radar şi contururile ascuţite ale armelor ascunse răsar din corpul ei până atunci neted. Ne urmează în atmosferă şi apoi trage.

Mâinile firave ale pilotului nostru acţionează comenzile din interfaţa de gel. Mi se răscoleşte stomacul. Obuze hipersonice cu uraniu sărăcit brăzdează pătura de nori şi teritoriile îngheţate, supraîncălzindu-se când trec rapid pe lângă noi. Nava se zguduie când intrăm în atmosferă. Pilotul nostru manevrează nava răsucindu-şi degetele în interfaţa de gel electric, cu chipul placid, pierdută în

dansul ei cu nava care ne urmăreşte. Cu privirea detaşată de corp. O singură picătură de transpiraţie îi curge de pe tâmpla dreaptă, în jos spre maxilar. Apoi o ceaţă cenuşie învăluie cabina de comandă şi femeia se dezintegrează într-o explozie de carne. Împroaşcă hublourile şi faţa mea cu sânge. Obuzul de uraniu îi smulge jumătatea superioară a corpului şi trece prin podea. Un al doilea obuz, de mărimea capului unui copil străbate nava, trecând printre mine şi Mustang. Făcând o gaură în tavan şi podea. Vântul şuieră. Măştile de urgenţă ne cad în poală. Sirenele de avertizare urlă în timp ce nava se depresurizează. Văd întunecimea oceanului prin gaura din podea. Văd stelele prin gaura din tavan, în timp ce rămânem fără oxigen. Nava care ne urmăreşte continuă să tragă în nava noastră muribundă. Mă ghemuiesc terorizat, cu mâinile deasupra capului şi cu dinţii încleştaţi; tot ce e omenesc în mine urlă.

Un râs diabolic şi neomenesc răsună atât de tare încât am impresia că vine dinspre vântul năprasnic. Dar vine dinspre Ragnar, care râde cu capul lăsat pe spate către zeii lui.

— Odin ştie că venim să-l omorâm. Nici chiar zeii falşi nu mor uşor!

Se ridică furtunos din scaun şi aleargă pe culoar, râzând nebuneşte, fără să mă asculte când îi spun să stea jos. Obuzele şuieră pe lângă el.

— Vin, Odin! Vin după tine!

Mustang îşi pune masca de urgenţă şi-şi desface centura de siguranţă înainte ca eu să reuşesc să-mi adun gândurile. Nava se clatină şi Mustang se izbeşte de tavan şi de podea foarte tare – orice ne-Aureolat şi-ar fi zdrobit capul. Îi curge sânge dintr-o rană de pe frunte şi se agaţă de podea, aşteptând ca nava să se rotească iar, astfel încât să se poată folosi de gravitaţie ca să aterizeze în scaunul copilotului.

O mulţime de lumini de avertizare pulsează pe consola scăldată în sânge. Mă uit spre capătul culoarului să văd dacă Holiday şi Ragnar sunt în viaţă şi văd cum cabina din capăt e distrusă de un trio de obuze. Îmi clănţăne dinţii. Stomacul îmi vibrează odată cu paharele de şampanie din dulapul din stânga mea. Nu pot decât să stau pe loc în timp ce Mustang încearcă să ne oprească din căderea de pe orbită. Carcasa de gel a scaunului se strânge în jurul coastelor mele. Simt cum acceleraţia gravitaţională mă zdrobeşte. Timpul parcă încetineşte pe măsură ce lumea de dedesubt se apropie. Am trecut prin pătura de nori. Văd pe monitorul de senzori un obiect micuţ care iese din nava noastră şi se deplasează în zigzag, izbindu-se de nava care ne urmăreşte. În urma noastră luminile explodează. Zăpada, munţii şi bucăţile de gheaţă devin tot mai mari, până ajung să fie tot ce mai pot vedea prin hubloul spart al cabinei de comandă. Vântul urlă, biciuindu-mi faţa.

— Pregătiţi-vă pentru impact, strigă Mustang. În cinci…

Coborâm spre o banchiză de gheaţă ce pluteşte în mijlocul mării. La orizont, o panglică însângerată de roşu leagă cerul la amurg de coasta zimţuită de stânci vulcanice. Un om uriaş stă în vârful stâncilor. Se profilează negru şi gigantic în lumina roşiatică. Clipesc, întrebându-mă dacă mintea îmi joacă feste. Dacă-l văd pe Fitchner înainte să mor. Gura căscată a omului e un abis întunecat în care nu pătrunde nicio rază de lumină.

— Darrow, capul la cutie! strigă Mustang.

Îmi bag capul între genunchi şi-mi cuprind genunchii cu braţele.

— Trei… doi… unu.

Nava noastră străpunge gheaţa.

26. Gheaţa

Totul este întunecat şi rece în timp ce ne scufundăm în mare. Apa a intrat prin spatele distrus al navei şi acum bolboroseşte prin numeroasele găuri din carlingă. Suntem deja sub valuri, ultimele bule de aer se risipesc în întuneric. Pânza de protecţie s-a strâns în jurul trupului meu în momentul impactului pentru a-mi proteja oasele. Dar acum tot ea mă omoară, trăgându-mă în jos odată cu nava. Apa îngheţată îmi înţeapă faţa ca o mie de ace. Pielea-de-focă îmi protejează totuşi corpul, aşa că tai pânza cu briciul. Timpanele îmi plesnesc din cauza presiunii în timp ce o caut frenetic pe Mustang.

E în viaţă şi deja a început să se elibereze. Lumina din mâna ei taie prin întunericul cabinei inundate. Şi-a scos briciul şi taie pânza de protecţie aşa cum am făcut şi eu. Mă împing prin carlinga plină de apă spre ea. Partea din spate a navei lipseşte. Trei niveluri întregi, rupte şi plutind altundeva prin întuneric, cu Ragnar şi Holiday prinşi în ele. Am gâtul blocat din cauza impactului puternic. Inspir cu sete oxigenul din masca ce-mi acoperă gura şi nasul.

Comunic cu Mustang muteşte, folosind semnalele mercenarilor Cenuşii. Instinctul uman ne spune să părăsim epava cât mai repede, dar antrenamentul ne aminteşte să nu ne agităm. Să gândim analitic. Aici sunt provizii de care s-ar putea să avem nevoie. Mustang caută în carlingă trusa standard de urgenţă în timp ce eu îmi caut raniţa cu echipament. Lipseşte, la fel ca restul încărcăturii pe care urma s-o aducem Obsidienilor pentru a cuceri Asgardul. Mustang mi se alătură, ducând trusa de urgenţă din plastic, mare cât trunchiul ei, pe care a tras-o dintr-un compartiment din spatele scaunului pilotului.

Mai tragem o dată aer în piept şi lăsăm oxigenul în urmă.

Înotăm până la marginea carcasei rupte, unde se termină nava şi începe oceanul. E un abis. Mustang stinge lanterna, iar eu leg centurile noastre între ele cu pânza de protecţie pe care am tăiat-o din scaun. Făcute pentru a-i ţine pe Obsidieni prinşi în tărâmul lor de gheaţă, creaturile create artificial de aici sunt mâncătoare de oameni. Am văzut poze cu fiinţele astea. Sunt străvezii şi au colţi. Ochii le ies din orbite. Pielea palidă le e plină de vene albastre. Sunt atraşi de lumină şi de căldură. Dacă înoţi în larg cu o lanternă atragi creaturile care sălăşluiesc în adâncuri. Nici măcar Ragnar nu ar îndrăzni una ca asta.

Neputând să vedem la mai mult de un cot în faţă, ne îndepărtăm de rămăşiţele iahtului prin apa întunecată. Ne luptăm pentru fiecare metru nenorocit. Nu pot s-o văd pe Mustang în spatele meu. Ne mişcăm cu greu în apa îngheţată, braţele ne ard în timp ce ne zbatem prin întuneric; dar mintea mea e concentrată şi lucidă. Nu o să murim

în oceanul ăsta. Nu o să ne înecăm. Îmi tot repet asta, detestând apa.

Mustang mă loveşte în picior şi ne dă peste cap ritmul, încerc să mă sincronizez cu ea din nou. Unde e suprafaţa? Nu există soare care să ne întâmpine, să ne spună că suntem aproape. Totul e foarte confuz. Mustang mă loveşte din nou. Doar că de data asta simt apa de sub noi fremătind ca şi cum ceva mare, rapid şi rece înoată în adâncuri.

Lovesc orbeşte în jos cu briciul, fără să ating nimic. E imposibil să-mi controlez panica. Înot în întunericul unui ocean care se întinde doi kilometri sub mine şi dau din picioare cu atâta disperare că mă lovesc de crusta de gheaţă de la suprafaţa apei, aproape leşinând din cauza impactului. Simt mâna lui Mustang pe spate. Mă linişteşte. Gheaţa e ca o piele cenuşie care se întinde deasupra noastră. Îmi bag briciul în ea. O aud pe Mustang făcând acelaşi lucru lângă mine. E prea groasă să trecem pur şi simplu prin ea împingându-ne. O apuc de umăr pe Mustang şi fac un cerc ca să-i semnalez planul, apoi mă întorc cu spatele la ea. Împreună, aproape orbi şi lipsiţi de oxigen, tăiem un cerc în gheaţă. Insist până simt că cedează puţin. Bucata tăiată e prea grea să o împingem fără să ne sprijinim în ceva şi e flotabilă. Aşa că nu ne permite s-o tragem în jos doar cu braţele. Înot într-o parte şi-i fac loc lui Mustang să distrugă cilindrul pe care l-am tăiat cu briciul ei. Mărunţesc gheaţa suficient de mult încât să scoatem mai întâi trusa de urgenţă. Iese şi ea şi-mi întinde mâna să mă ajute. Eu tai orbeşte întunericul din spatele meu, apoi ies la suprafaţă.

Ne prăbuşim pe suprafaţa tare ca piatra a gheţii.

Vântul ne spulberă trupurile tremurânde.

Suntem pe marginea unei banchize, prinşi între o linie de coastă sălbatică şi marea neagră şi rece. Cerul pâlpâie albastru metalic, Polul Sud fiind prins în două luni de crepuscul odată cu venirea iernii. Coasta muntoasă, întunecată şi contorsionată e la vreo trei kilometri de noi; până acolo, numai gheaţă punctată din loc în loc de aisberguri. Se văd epave care ard în munţi. Vântul spulberă suprafaţa apei anunţând furtună şi biciuind valurile din care sarea şi apa se împrăştie peste gheaţă ca nisipul într-un deşert.

Apa ţâşneşte la cincizeci de metri înălţime ca urmare a unei lovituri de pumn electromagnetic sub gheaţă. Amorţiţi şi îngheţaţi bocnă, ne grăbim spre Holiday care tocmai se eliberează de sub gheaţă. Mustang e în spatele meu cu trusa de urgenţă.

— Unde e Ragnar? strig eu.

Holiday se uită la mine cu faţa contorsionată şi palidă. Sângele îi ţâşneşte din picior. O bucată de şrapnel îi iese din coapsă. Pielea-de-focă a protejat-o de frig, dar nu a avut timp să-şi pună mănuşile şi gluga. Îşi leagă un garou la picior şi se uită înapoi în gaură.

— Nu ştiu, zice ea chinuindu-se să respire.

— Nu ştii?

Îmi scot briciul şi mă duc spre gaură. Holiday sare în fata mea.

— E ceva acolo! Ragnar l-a tras de pe mine.

— Mă duc, îi spun.

— Ce? mă repede Holiday. E beznă acolo. Nu o să-l găseşti niciodată.

— N-ai de unde să ştii asta.

— O să mori, îmi spune ea.

— Nu pot să-l las aşa.

— Darrow, opreşte-te!

Aruncă pumnul electromagnetic, apoi scoate pistolul lui Trigg din tocul de pe picior şi trage în faţa piciorului meu.

— Opreşte-te.

— Ce faci? strig eu în bătaia vântului.

— Decât să te las să te sinucizi, mai bine te împuşc în picior. Nu o să scapi dacă te duci acolo.

— Şi preferi să-l laşi să moară.

— Nu el e misiunea mea.

Privirea ei e dură. Lipsită de sentimente şi detaşată. Foarte diferită de felul în care obişnuiesc eu să lupt. Ştiu că o să apese pe trăgaci ca să-mi salveze viaţa. Mă pregătesc să sar pe ea, când o văd pe Mustang repezindu-se prin stânga mea. Se mişcă prea repede ca să apuc să-i spun ceva sau ca Holiday să o ameninţe cu arma. Se aruncă în gaură cu un brici în mâna dreaptă şi o lanternă de semnalizare strălucindu-i cu putere în stânga.

27. Golful râsului

Mă grăbesc spre gaură. Apa clipoceşte paşnic pe margine. Gheaţa e prea densă să o văd pe Mustang înotind, dar lanterna luceşte sub crusta groasă de un metru, albastră şi îndreptându-se către ţărm. Mă iau după ea. Holiday încearcă să se târască spre mine. Îi strig să rămână pe loc şi să folosească trusa medicală.

Mă iau după lumina lui Mustang. Briciul îmi alunecă pe gheaţă, urmărind lumina de dedesubt, până când aceasta se opreşte. Nu a trecut suficient cât să fi rămas fără aer, dar nu se mişcă preţ de zece secunde. Apoi lumina începe să se stingă. Gheaţa şi apa se întunecă în timp ce lumina se scufundă în mare. Trebuie s-o scot de-acolo. Lovesc cu briciul în gheaţă până reuşesc să sparg o bucată. Urlu în timp ce îmi bag degetele între crăpături, ridic bucata de gheaţă şi o arunc în spate. Apa e plină de cadavre palide şi de sânge. Mustang se năpusteşte la suprafaţă plângând de durere. Ragnar e lângă ea, vânăt şi nemişcat. Mustang îl ţine cu mâna stângă în timp ce cu dreapta loveşte ceva albicios din apă.

Îmi înfig briciul în gheaţa din spatele meu şi apuc bine mânerul. Mustang mă prinde de mână şi o trag afară. Apoi îl tragem pe Ragnar, icnind din cauza efortului. Mustang se agaţă de gheaţă şi se prăbuşeşte odată cu el. Dar nu e singură. Un fel de vierme alb, de dimensiunile unui om mic de statură, s-a prins de spatele ei. Are forma unui melc, dar în loc de cochilie are o carne dură, păroasă şi transparentă plină de zeci de guri mici cu dinţi ca acele, care o rod de spate. O mănâncă de vie. O altă creatură, de dimensiunile unui câine mare e prinsă de spatele lui Ragnar.

— Ia-o de pe mine! ţipă Mustang lovind înnebunită cu briciul. Ia-o de pe mine!

Creatura e mai puternică decât credeam şi se târăşte spre gaura din gheaţă încercând să o tragă pe Mustang înapoi în sălaşul ei. Răsună o împuşcătură şi o văd cum tresare după ce glonţul tras de Holiday o loveşte fix într-o parte. Sânge negru ţâşneşte din ea. Creatura ţipă şi nu se mai mişcă atât de repede, aşa că am timp să ajung la Mustang şi să i-o tai cu briciul de pe spate. Îi dau un picior şi văd cum se zbate şi trage să moară. Lighioana de pe spatele lui Ragnar o tai în două, i-o iau din spate şi o arunc.

— Sunt mai multe acolo jos. Plus ceva şi mai mare, îmi zice Mustang ridicându-se cu greu.

Faţa i se aspreşte când îl vede pe Ragnar. Mă duc în fugă spre el. Nu mai respiră.

— Păzeşte gaura, îi spun lui Mustang.

Prietenul meu uriaş arată ca un copil acolo, pe gheaţă, încep procedura de resuscitare. Îi lipseşte cizma stângă. Ciorapul i-a ieşit aproape de tot. Piciorul i se loveşte pe gheaţă în ritmul masajului cardiac. Holiday se împleticeşte până la noi. Are pupilele foarte dilatate din cauza analgezicelor. Şi-a aplicat pe picior piele-artificială din trusa medicală. Dar pentru că rana e adâncă, după ce efectul analgezicelor va trece, n-o să mai poată merge. Se prăbuşeşte pe gheaţă lângă Ragnar. Îi trage ciorapul pe picior de parcă asta ar conta acum.

— *Întoarce-te,* mă trezesc spunând.

Saliva mi-a îngheţat pe buze. Pleoapele îmi îngheaţă din cauza lacrimilor pe care nici nu ştiam că le vărs.

— *Întoarce-te. Treaba ta aici încă nu e terminată.*

Tatuajul Urlătorilor se vede întunecat pe pielea lui palidă. Runele protectoare de pe faţa lui seamănă cu nişte lacrimi.

— *Oamenii tăi au nevoie de tine,* îi spun.

Holiday îl ţine de mână. Mâinile ei laolaltă nu sunt la fel de mari ca laba lui cu şase degete.

— *Vrei ca ei să câştige?* întreabă Holiday. *Trezeşte-te, Ragnar. Trezeşte-te.*

Tresare sub mâinile mele. Pieptul i se mişcă în timp ce inima începe să-i bată. Apa îi iese pe gură. Confuz, loveşte gheaţa cu braţele şi tuşeşte după aer. Trage cu sete aer în piept. Pieptul lui uriaş se mişcă în timp ce priveşte spre cer şi pe buze îi apare un zâmbet sfidător.

— Nu încă, Mamă-a-Toate. Nu încă.

— Suntem futuţi, zice Holiday uitându-se la puţinele provizii pe care Mustang a reuşit să le ia de pe navă.

Ne adăpostim într-o râpă şi pentru o vreme scăpăm de vânt. Nu e cine ştie ce. Ne strângem în jurul căldurii slabe pe care o degajă două facle termice, după ce am fugit peste calota de gheaţă măcinaţi de vântul care bătea cu optzeci de kilometri pe oră. Furtuna se lasă întunecată peste apa din spatele nostru. Ragnar o priveşte atent în timp ce noi ne sortăm proviziile. Avem un dispozitiv GPS, câteva batoane de proteine, două lanterne, hrană deshidratată, o plită termică şi o pătură termică mare cât să-i ajungă doar unuia dintre noi. Am învelit-o pe Holiday cu ea, costumul ei fiind cel mai afectat. Mai avem şi un pistol de semnalizare, un dispozitiv de aplicat piele artificială şi două ghiduri digitale de supravieţuire de mărimea unui deget.

— Are dreptate, zice Mustang. Dacă nu plecăm de-aici, suntem morţi.

Cutiile noastre cu arme s-au dus. Armurile, cizmele gravitaţionale şi proviziile sunt pe fundul mării. Tot ce le-ar fi permis Obsidienilor să

îşi distrugă Zeii. Tot ce ne-ar fi permis să îi contactăm pe prietenii noştri de pe orbită. Sateliţii sunt orbi. Nu se uită nimeni după noi. Nimeni în afară de cei care au tras în nava noastră. Singurul lucru bun e că şi ei s-au prăbuşit. Am văzut epava arzând în munţi când am traversat banchiza. Dar dacă au supravieţuit, dacă au echipament, atunci o să ne vâneze şi noi va trebui să ne apărăm cu patru brice, o puşcă şi un pumn electromagnetic care mai are puţină baterie. Pieile-de-focă de pe noi sunt tăiate şi distruse. Dar deshidratarea o să ne omoare cu mult înaintea frigului. Cât vezi cu ochii nu sunt decât pietre negre şi gheaţă. Dacă mâncăm gheaţă, temperatura noastră internă o să scadă şi o să murim de frig.

— Trebuie să găsim un adăpost corespunzător, zice Mustang suflându-şi în mâinile înmânuşate şi tremurând. Ultima dată când m-am uitat pe hărţile din carlingă eram la două sute de kilometri de vârfuri.

— Ar putea la fel de bine să fie şi o mie, zice Holiday ţâfnoasă.

Îşi roade buza de jos şi se holbează la proviziile noastre de parcă asta le-ar face să se înmulţească.

Ragnar priveşte obosit. Cunoaşte teritoriul ăsta. Ştie că nu putem să supravieţuim aici. Şi chiar dacă nu vrea să ne spună asta, ştie că o să ne vadă murind unul după altul fără să poată face nimic în privinţa asta. Holiday o să moară prima. Apoi Mustang. Pielea ei de focă e ruptă acolo unde a muşcat-o fiara şi apa s-a infiltrat deja în tăietură. Apoi o să mă duc eu, şi el o să supravieţuiască. Cât de aroganţi trebuie să fi părut gândindu-ne că o să venim şi o să-i eliberăm pe Obsidieni într-o singură noapte.

— Pe aici nu sunt nomazi? îl întreabă Holiday pe Ragnar. Am tot auzit poveşti despre legionari izolaţi…

— Nu sunt poveşti, spune Ragnar. **Clanurile se aventurează rar pe gheaţă după ce se termină toamna. Asta e anotimpul Mâncătorilor.**

— Nu mi-ai spus despre ei, îi zic.

— Credeam că o să trecem peste teritoriul lor. Îmi pare rău.

— Ce sunt Mâncătorii? întreabă Holiday. Cunoştinţele mele de antropologie a Antarcticii sunt de căcat.

— Mâncători de oameni, spune Ragnar. **Dezonoraţi şi alungaţi din clanuri.**

— Afurisită treabă.

— Darrow, trebuie să fie o cale de a-i contacta pe oamenii tăi ca să ne ia de-aici, îmi zice Mustang, hotărâtă să găsească o soluţie.

— Nu e. Antenele de bruiaj de pe Asgard acoperă tot continentul. Singurul mijloc de comunicaţie e la mii de kilometri de aici. Asta dacă nu găsim ceva pe cealaltă navă.

— Cine era pe nava aia? întreabă Ragnar.

— Nu ştiu. Nu poate să fie Şacalul, spun eu. Dacă ştia că suntem aici, îşi trimitea toată flota după noi, nu o singură navă într-o misiune secretă.

— E Cassius, spune Mustang. Presupun că a venit pe o navă camuflată, cum am făcut şi eu. Trebuia să fie pe Luna. Ăsta era unul dintre aspectele pozitive ale faptului că negocierile aveau loc aici. Dacă îi prinde cineva că acţionează pe la spatele fratelui meu, o să le fie la fel de rău ca şi mie. Sau mai rău.

— De unde ştia în care navă suntem? întreb eu.

— Poate că a mirosit diversiunea, ridică Mustang din umeri. Poate că ne-a urmărit din Ace. Nu ştiu. Nu e prost. Te-a mai prins odată în timpul Ploii, când treceai pe sub zid.

— Sau i-a spus cineva, zice Holiday sumbră.

— De ce i-aş fi spus dacă şi eu eram pe nenorocita de navă? întreabă Mustang.

— Da, păi să sperăm că e Cassius, spun eu. Dacă e el, atunci n-o să sară în cizmele gravitaţionale ca să zboare până la Asgard, pentru că atunci va trebui să-i explice Şacalului în primul rând ce căuta pe Phobos. Apropo, ce s-a întâmplat cu nava lor? A părut că cineva lansează o rachetă din nava noastră, doar că noi nu aveam rachete.

— Erau rachete în cutii, zice Ragnar. **Am tras o sarissa de pe rampa de încărcare cu un lansator de umăr.**

— Ai tras cu o rachetă în ei în timp ce ne prăbuşeam? întreabă Mustang nevenindu-i să creadă.

— Da. Şi am încercat să strâng cizmele gravitaţionale. Am eşuat.

— Eu cred că te-ai descurcat foarte bine, zice Mustang râzând.

Râsul e molipsitor şi râdem cu toţii, chiar şi Holiday. Ragnar nu înţelege comicul situaţiei. Buna mea dispoziţie dispare însă repede când Holiday tuşeşte şi-şi strânge şi mai bine gluga.

Mă uit la norii negri de deasupra mării.

— Cât mai avem până ne ajunge furtuna, Ragnar?

— Cam două ore. Se mişcă rapid.

— O să se facă minus şaizeci de grade, zice Mustang. N-o să supravieţuim. Nu cu un echipament ca ăsta.

Vântul urlă prin râpă şi peste peisajul montan mohorât din jurul nostru.

— N-avem decât o singură opţiune, spun eu. Ne mobilizăm, trecem munţii şi ajungem la nava prăbuşită. Dacă într-adevăr e Cassius acolo, o să aibă măcar o grupă de mercenari din Legiunea a XIII-a cu el.

— Asta nu e bine, zice Mustang îngrijorată. Cenuşiii ăia sunt mai bine antrenaţi decât noi pentru lupta pe timp de iarnă.

— Mai bine decât tine, zice Holiday trăgându-şi pielea-de-focă pentru a-i arăta lui Mustang tatuajul legiunii a XIII-a de pe gâtul ei.

Nu şi decât mine.

— Eşti un dragon? întreabă Mustang neputând să-şi ascundă uimirea.

— Am fost. Ideea e asta: RLP regulamentul de luptă pretorian dispune ca orice transport de cursă lungă să fie dotat cu echipament de supravieţuire suficient cât să îi ajungă fiecărei grupe o lună în orice fel de condiţii. O să aibă apă, mâncare, căldură şi cizme gravitaţionale.

— Şi dacă au supravieţuit prăbuşirii? zice Mustang uitându-se la spatele rănit al lui Holiday şi la restul armamentului nostru.

— Atunci nu o să supravieţuiască întâlnirii cu noi, zice Ragnar.

— Şi e mai bine să-i lovim înainte să apuce să se adune, spun eu. Plecăm acum, mergem cât putem de repede şi poate ajungem acolo înaintea să ne lovească furtuna. E singura noastră şansă.

Ragnar şi Holiday mi se alătură; Obsidianul strânge echipamentul, iar Cenuşia îşi verifică gloanţele. Dar Mustang ezită. E ceva ce nu ne-a spus încă.

— Ce e? o întreb.

— Cassius, zice ea încet. Nu ştiu sigur. Dacă nu e singur? Dacă e şi Aja cu el?

28. Ospăţul

Furtuna începe când ne căţărăm pe versantul muntelui.

În curând nu mai vedem decât ce e în faţa noastră.

Zăpada cenuşie, ca de oţel, îşi înfige colţii în noi. Acoperă cerul, gheaţa şi munţii. Ne protejăm capetele ascunzându-ni-le sub glugi; ne orientăm cu ochii mijiţi prin cagulele pieilor-de-focă. Cizmele zgârie gheaţa. Viscolul urlă ca o cascadă. Mă cocoşez sub apăsarea lui punând un picior în faţa celuilalt, legat de Mustang şi de Holiday cu o sfoară, aşa cum fac Obsidienii ca să nu se piardă în furtunile de zăpadă. Ragnar merge înainte. Nu îmi dau seama cum reuşeşte să se orienteze.

Îl văd că se întoarce, sărind cu uşurinţă peste pietre. Ne face semn să îl urmăm.

Uşor de zis, greu de făcut. Lumea noastră e mică şi furioasă. Munţii stau ascunşi în zăpadă. Umerii lor uriaşi sunt singurul adăpost în faţa vântului. Urcăm cu greu stâncile negre care ne taie mănuşile în timp ce vântul încearcă să ne arunce în râpe şi caverne fără fund. Efortul ne ţine în viaţă. Nici Holiday, nici Mustang nu încetinesc şi după mai mult de-o oră de drum îngrozitor, Ragnar ne duce într-o trecătoare, unde furtuna e mai potolită. Sub noi, înfiptă într-o creastă, stă nava care ne-a doborât din cer.

Pentru un moment simt un fel de milă pentru ea. Forma ca de rechin şi coada indică faptul că odată a fost o navă de curse, lungă şi aerodinamică, ieşită din faimoasele şantiere navale de pe Ganymede. A fost vopsită în purpuriu şi argintiu de mâini grijulii. Acum zace crăpată, ca un cadavru înnegrit înfipt cu capul în jos într-o stâncă dezolantă. Cassius, sau oricine o fi fost înăuntru, cred că nu s-a simţit prea bine. Un sfert din spate i s-a rupt şi a alunecat cinci sute de metri sub restul navei. Ambele părţi par părăsite. Holiday le verifică prin luneta armei. Niciun semn de viaţă sau mişcare la exterior.

— Ceva pare în neregulă, zice Mustang ghemuindu-se lângă mine.

Chipul tatălui ei mă priveşte de pe briciul pe care-l poartă în mână.

— Vântul e împotriva noastră, zice Ragnar. **Nu simt niciun miros.**

Ochii lui negri cercetează culmile munţilor din jurul nostru, piatră cu piatră, în căutarea pericolului.

— Nu putem risca să fim prinşi în bătaia puştilor, spun simţind vântul cum se înteţeşte în spatele nostru. Trebuie să parcurgem repede distanţa până la ei. Holiday, tu acoperă-ne.

Holiday îşi sapă un mic şanţ în zăpadă şi trage peste ea pătura termică. Punem zăpadă peste pătură, astfel încât numai ţeava puştii să

iasă afară. Apoi Ragnar coboară pentru a cerceta partea din spate a navei, în timp ce eu şi Mustang ne îndreptăm spre secţiunea principală a epavei.

Ne furişăm peste pietre, la adăpostul furtunii care s-a înteţit din nou, neputând să vedem nava până nu ajungem la cincisprezece metri de ea. Parcurgem restul distanţei târându-ne pe burtă şi găsim gaura din fuselaj provocată de racheta lui Ragnar, locul de unde s-a rupt nava. O parte din mine se aştepta să dăm peste o tabără de Culori Războinice şi Aurii pregătiţi să ne vâneze. Nava însă arată ca un cadavru epileptic, curentul cade şi revine repetat. În interior totul pare gol şi cavernos; e aproape prea întuneric ca să poţi vedea ceva când se sting luminile. Aud ceva scurgându-se în întuneric în timp ce ne croim drum spre mijlocul navei. Simt mirosul sângelui înainte să-l văd. În cabina pasagerilor, aproape doisprezece Cenuşii zac morţi, striviţi între podea şi bolovanii care au distrus nava când a aterizat. Mustang îngenunchează lângă trupul sfărâmat al unui Cenuşiu pentru a-i verifica hainele.

— *Darrow*.

Îi trage gulerul şi îmi arată tatuajul. Cerneala digitală încă se mişcă, chiar dacă trupul e mort. Legio XIII. Deci sunt escorta lui Cassius. Acţionez mecanismul briciului şi îmi mişc degetul desenând forma pe care îmi doresc să o ia. Apăs. Briciul îmi şerpuieşte în mână, abandonând forma de lamă curbată pentru o lamă mai scurtă şi mai lată pe care s-o pot folosi mai uşor în spaţiul înghesuit.

Înaintăm şi nu găsim pe nimeni în viaţă. Nici urmă de Cassius. Doar vântul care geme printre rămăşiţele navei. Mă cuprinde o ameţeală ciudată mergând pe tavan şi uitându-mă în sus la podea. Scaunele şi centurile atârnă ca nişte intestine. Nava revine la viaţă, luminând o mare de datapad-uri, vase şi pachete de gumă sub picioarele noastre. Dintr-o gaură din peretele de metal curge apă. Nava moare din nou. Mustang mă bate pe umăr şi-mi arată un hublou spart prin care se văd nişte urme: ca şi când cineva ar fi fost târât prin zăpadă. Îmi face un semn. Un urs? Dau din cap. Probabil că a dat peste epavă şi a început să se ospăteze cu cadavrele membrilor misiunii diplomatice. Mă cutremură gândul că nobilul Cassius a avut o asemenea soartă.

De undeva din navă se aude un sunet înfiorător, ca şi când cineva ar aspira ceva. Înaintăm, temându-ne de ceea ce o să găsim în cabina de pasageri din faţă. La Institut am învăţat sunetul pe care îl fac dinţii când muşcă din carnea crudă. Totuşi, ceea ce vedem e terifiant, chiar şi pentru mine. Aurii atârnaţi cu capul în jos de tavan, imobilizaţi de pânzele de protecţie, cu picioarele prinse în panourile îndoite. Sub ei, cu spinările gheboşate – cinci coşmaruri. Blănurile lor sunt aspre şi murdare, cândva albe, dar acum năclăite cu sânge închegat şi mizerie. Se înfruptă din cadavrele Auriilor. Au capete de urşi masivi. Dar ochii

care se iţesc din găvanele acelor capete sunt negri şi sclipesc inteligenţi şi reci. Stând nu în patru labe, ci în două, cel mai mare dintre ei se întoarce înspre noi. Luminile navei se aprind din nou. Braţe palide şi musculoase, acoperite de grăsime de focă pentru a ţine frigul la distanţă, murdare de sânge de la jupuirea Auriilor morţi, se mişcă sub blănuri de urs.

Obsidianul e mai înalt decât mine. Are cusută de mână o lamă curbată de fier. Poartă un pieptar făcut din oase de om legate împreună cu tendon uscat. Respiraţia caldă îi iese de sub botul craniului de urs pe care-l poartă ca pe o cască. Încet şi măsurat, vaierul unui cântec înfricoşător de război iese printre dinţii lui înnegriţi. Ne-au văzut ochii şi unul dintre ei strigă ceva neinteligibil.

Nava geme şi luminile se sting.

Primul canibal se aruncă spre noi prin cala răvăşită, ceilalţi vin după el. Briciul meu palid zvâcneşte înainte şi trece prin cuţitul de fier, prin pieptar şi claviculă şi-i ajunge direct în inimă. Mă întorc într-o parte ca să nu dea peste mine. Din cauza avântului, trece pe lângă mine şi ajunge la Mustang, care face un pas într-o parte şi-l decapitează. Trupul lui cade la pământ lângă ea, zvârcolindu-se.

Se aude un mârâit şi alt canibal aruncă o suliţă cu lama zimţată din fier. Mă feresc de ea aplecându-mă şi o lovesc cu mâna stângă. Se înfige în tavan, chiar deasupra capului lui Mustang. Apoi, în timp ce mă ridic, Obsidianul dă peste mine. Suntem la fel de înalţi. El e mai puternic decât mine. Mai mult animal decât om. Mă copleşeşte cu frenezia unei minţi pierdute, mă trânteşte de zid şi se repede la mine cu dinţii lui negri şi ascuţiţi. Luminile din navă clipesc şi îi văd rănile din jurul gurii. Am braţele lipite de corp. Încearcă să mă muşte de nas. Îmi întorc faţa chiar înainte să mi-l smulgă. Reuşeşte să-şi înfigă dinţii în carnea de pe mandibulă. Urlu de durere. Sângele îmi curge pe gât. Mă muşcă din nou, trăgându-mă de faţă. Mă mănâncă de viu în timp ce luminile se sting. Cu mâna dreaptă încearcă să-mi bage un cuţit prin pielea-de-focă, printre coaste şi direct în inimă. Materialul rezistă.

Apoi canibalul se lasă moale, zvâcnind şi corpul îi cade la pământ cu măduva coloanei retezată de Mustang pe la spate.

Un proiectil negru îmi trece pe lângă faţă şi o loveşte pe Mustang, trântind-o pe jos. Capătul unei săgeţi îi iese din umărul stâng. Geme târându-se pe jos. Sar de lângă ea şi mă îndrept spre cei trei Obsidieni rămaşi. Unul dintre ei pune o nouă săgeată în arc, al doilea agită un topor uriaş, iar al treilea ţine un mare corn curbat pe care şi-l duce la gură prin masca de urs.

Un urlet teribil se aude din afara navei.

Luminile se sting.

În întuneric se mişcă o a patra siluetă. Umbre care se reped una la cealaltă. Metalul taie în carne. Iar când luminile se aprind din nou,

Ragnar ţine în mână capul unui Obsidian şi-şi scoate briciul din pieptul altuia. Al treilea Obsidian, o femeie, cu arcul tăiat în două, scoate un cuţit şi-l înjunghie cu sălbăticie pe Ragnar. El îi retează braţul. Se îndepărtează, nebună, imună la durere. Ragnar se duce după ea şi-i smulge masca. Sub ea e chipul unei tinere. Are faţa pictată în alb şi nările tăiate ca să arate ca un şarpe.

Cicatricele ritualice îi formează o serie de linii sub fiecare dintre ochi. Nu cred că are mai mult de optsprezece ani. Gura ei bolboroseşte ceva în timp ce se holbează la imensitatea lui Ragnar, uriaş chiar şi pentru semenii lui. Apoi ochii ei sălbatici îi văd tatuajele.

— *Vjrnak!* zice răguşită, nu înfricoşată, ci arzând de bucurie. *Tnak ruhr. Ljarfor aesir!*

Închide ochii şi Ragnar îi taie capul.

— Eşti bine? o întreb pe Mustang întorcându-mă la ea.

Deja s-a ridicat în picioare. Săgeata îi iese de sub claviculă.

— Ce-a zis? întreabă uitându-se peste mine. Vorbeşti limba Nagal mai bine decât mine.

— N-am înţeles dialectul.

Era prea gutural. Ragnar îl cunoaşte.

— Fiule Pătat. Omoară-mă. O să renasc Aurie, ne explică Ragnar. **Mănâncă ce găsesc,** zice el arătând spre Aurii. **Dar să mănânci carnea unui Auriu înseamnă să renaşti nemuritor. O să vină şi mai mulţi.**

— Chiar şi pe furtună? întreb eu. Grifonii lor pot să zboare pe vremea asta?

Ragnar se strâmbă dezgustat.

— Fiarele nu merg pe grifon. Dar nu. O să caute adăpost.

— Şi cealaltă parte din epavă? întreabă Mustang trecând peste asta. Provizii? Oameni?

— Cadavre. Armamentul navei, zice el dând din cap.

Îl trimit pe Ragnar să o aducă pe Holiday de unde am lăsat-o. Eu şi Mustang rămânem pentru a căuta provizii în navă. Cel puţin ăsta era planul. Dar rămân nemişcat în osuarul canibalilor chiar şi după ce Ragnar a ieşit în zăpadă. Auriii erau duşmanii mei, dar oroarea asta face viaţa să pară foarte ieftină. Există o crudă ironie în locul ăsta. E terifiant şi malefic, dar nu ar fi existat dacă Auriii nu îl creau pentru a genera frica, nevoia de a-şi exercita domnia de fier. Amărâţii ăştia au fost mâncaţi de propriii lor monştri de companie.

Mustang se ridică după ce a examinat un Obsidian, strâmbându-se de durere din cauza săgeţii încă înfipte în umăr.

— Eşti bine? mă întreabă observând că sunt tăcut.

Îi arăt unghiile rupte ale unuia dintre Aurii.

— Nu erau morţi când au început să îi jupoaie. Doar prinşi acolo.

Dă din cap cu tristeţe şi întinde palma. Ţine ceva ce-a găsit la

Obsidianul mort. Şase inele de la Institut. Doi chiparoşi ai Casei Pluto, bufniţa Minervei, fulgerul lui Jupiter, un cerb al Casei Diana şi încă unul pe care i-l iau din palmă, cu capul de lup al Casei Marte.

— Ar trebui să-l căutăm, îmi zice.

Mă întind spre tavan ca să-i verific pe Auriii care atârnă în scaunele lor cu capul în jos. Ochii şi limbile le-au dispărut, dar văd, indiferent cât de desfiguraţi ar fi, că niciunul dintre ei nu e vechiul meu prieten. Căutăm şi în restul navei răsturnate şi găsim câteva mici cabine de dormit. În dulapul uneia dintre ele, Mustang găseşte o cutie ornată din piele în care sunt câteva ceasuri şi un mic cercel de argint cu perlă.

— Cassius a fost aici, îmi zice.

— Alea sunt ceasurile lui?

— E cercelul meu.

O ajut pe Mustang să-şi scoată săgeata din umăr în cabina lui Cassius, departe de carnagiu. Nu scoate niciun sunet când îi rup vârful şi trag săgeata ţinând-o de capăt. Se chirceşte toată de durere. Stau pe marginea saltelei ce a căzut din tavan şi mă uit la ea cum stă ghemuită. Nu-i place să fie atinsă când e rănită.

— Termină treaba, îmi zice ridicându-se în picioare.

Folosesc aplicatorul de piele artificială pentru a acoperi gaura din faţă şi din spate, chiar sub claviculă. Opreşte sângerarea şi o să ajute la refacerea ţesutului, dar tot o s-o doară iar asta o s-o încetinească câteva zile. Îi pun înapoi pielea-de-focă peste umărul gol. Îşi trage singură fermoarul înainte să se ocupe de rana de pe maxilarul meu. Răsuflarea ei umple aerul. Stă atât de aproape, că simt mirosul de umezeală al zăpezii care i s-a topit în păr. Îmi apasă aplicatorul pe falcă şi întinde un strat subţire de microorganisme pe rană. Se împrăştie în pori şi apoi se întăresc formând un strat antibacterian care seamănă cu carnea. Mâna ei îmi întârzie pe ceafă cu degetele prinse în părul meu, ca şi când ar vrea să îmi spună ceva, dar îşi caută cuvintele. Nu le găseşte până când se întorc Holiday şi Ragnar. Când o aud pe Holiday strigându-mă, o strâng pe Mustang de umărul sănătos şi o las acolo.

Cea mai mare parte din echipamentul navei a dispărut. Mai multe sisteme optice lipsesc din cutiile lor. Tot armamentul s-a împrăştiat peste munte când nava s-a rupt. Restul a fost distrus de Obsidieni sau la prăbuşire. Transponderul şi echipamentul de comunicare nu recepţionează nimic.

Ragnar trage concluzia că Bellona şi restul grupului, vreo cincisprezece oameni, au plecat cu câteva ore înainte să ajungem la navă. Au luat toate proviziile. Mâncătorii probabil c-au venit imediat după prăbuşire, altfel Cassius nu i-ar fi lăsat pe Auriii ăia în urmă să fie mâncaţi de vii. În sprijinul acestei ipoteze, Mustang găseşte mai multe cadavre de Mâncători în apropierea carlingii, ceea ce înseamnă

că Bellona şi oamenii lui erau atacaţi când au plecat. Zăpada aproape că a acoperit morţii. Strângem cadavrele mai proaspete afară, în caz că prădători şi mai răi decât Mâncătorii ne-ar face o vizită.

După ce căutăm toată nava după provizii, le pun pe Mustang şi Holiday să ne închidă în cambuză. Sudează cele două intrări cu nişte aparate de sudură pe care le-au găsit în camera tehnică. Armele şi echipamentul de iarnă au dispărut, dar rezervorul de apă al navei e plin, apa încă nu a îngheţat, iar în oficii e mâncare din plin.

Timpul trece în tihnă în adăpostul nostru. Izolaţia nu lasă căldura să iasă. Lumina a două lămpi de urgenţă inundă camera într-un portocaliu blând. Holiday foloseşte curentul intermitent ca să pregătească un ospăţ cu paste în sos marinara şi cârnaţi fripţi pe plita electrică, în timp ce eu şi Ragnar plănuim un traseu spre Vârfuri, iar Mustang sortează grămezile de provizii aruncate şi umple raniţe militare pe care le-a găsit în depozit.

Mă ard la limbă când Holiday ne aduce, mie şi lui Ragnar, câte o porţie imensă de paste. Nici nu-mi dădusem seama ce foame îmi era. Ragnar îmi face semn şi-i observ privirea îndreptată spre Holiday care îi duce şi lui Mustang o farfurie. Mustang zâmbeşte ca pentru sine. Toţi patru mâncăm în tăcere. Nu se aud decât furculiţele lovind farfuriile. Afară vântul bate cu putere. Niturile navei gem. Zăpada cenuşie ca oţelul se adună peste hubloul circular, dar apucăm să vedem nişte siluete ciudate care se mişcă prin deşertul alb şi trag cadavrele pe care le-am lăsat afară.

— Cum a fost să creşti aici? îl întreabă Mustang pe Ragnar.

Stă turceşte cu spatele rezemat de perete. Mă întind lângă ea – ne desparte doar un rucsac – pe una dintre saltelele pe care Ragnar le-a târât în încăpere pentru a acoperi podeaua şi încep a treia porţie de paste.

— Era casa mea. Altceva nu ştiam.

— Şi acum că ştii?

— Era un loc de joacă, zâmbeşte el blând. **Lumea de dincolo e vastă, şi totuşi foarte mică. Oamenii stau în cutii. Stau la birouri. Merg cu maşini. Cu nave. Aici lumea e mică, dar fără de sfârşit.**

Începe să se piardă în poveşti. Reticent la început, acum pare că se bucură ştiind că-l ascultăm. Că ne pasă. Ne povesteşte cum înota printre sloiurile îngheţate. Cum era un copil neîndemânatic. Prea încet. Oasele îi creşteau mai repede decât restul corpului. Când un băiat l-a bătut, mama lui l-a luat pentru prima dată pe grifonul ei. L-a obligat să o ţină din spate, învăţându-l că braţele sunt cele care nu îl lasă să cadă. Voinţa lui.

— A zburat din ce în ce mai sus, până când aerul a devenit foarte rarefiat şi simţeam frigul în oase. Aştepta să-i dau drumul. Să îmi pierd puterea. Dar nu ştia că îmi legasem mâinile. Atunci

am fost cel mai aproape de Moarte, Mama-a-Toate.

Mama lui, Alia Volarus, Vrabia-Zăpezii, e o legendă printre semenii ei pentru respectul pe care îl are faţă de zei. Fiica unui rătăcitor, a devenit războinică a Vârfurilor şi şi-a câştigat notorietatea atacând celelalte triburi. Atât de mare e devotamentul ei faţă de zei că atunci când a căpătat puterea şi-a trimis patru copii să îi slujească. A păstrat pentru ea doar unul singur, pe Sefi.

— Seamănă cu tatăl meu, zice Mustang încet.

— Bieţii de voi, bombăne Holiday. Mie mama îmi făcea prăjituri şi mă învăţa cum să curăţ un *hoverjack*.

— Şi tatăl tău? o întreb eu.

— Era de soi rău, zice ea dând din umeri. Dar rău în sensul plictisitor. Stereotipul Legionarului. Am ochii lui. Trigg îi avea pe ai mamei.

— Eu nu mi-am cunoscut niciodată primul tată, zice Ragnar referindu-se la tatăl lui natural.

Femeile Obsidiene sunt poligame. Pot să aibă şapte copii cu şapte taţi. Bărbaţii aceia sunt apoi obligaţi să-i protejeze şi pe ceilalţi copii.

— A fost luat în sclavie înainte să mă nasc. Mama mea nu îi rosteşte niciodată numele. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte.

— Putem să aflăm, zice Mustang. Trebuie să verificăm dosarele Comisiei pentru Controlul Calităţii. Nu va fi uşor, dar o să-l găsim. O să aflăm ce s-a întâmplat cu el. Dacă vrei să afli.

Ideea îl uimeşte şi dă din cap încet.

— Da. Mi-ar plăcea asta.

Holiday se uită la Mustang complet diferit de cum o privea în orele de dinainte să plecăm de pe Phobos. Mă surprinde cât de naturală pare întâlnirea dintre aceste patru lumi diferite pe care le ducem fiecare în noi.

— De tatăl tău ştim cu toţii, zice Holiday. Dar mama ta cum e? Pare frigidă.

— Aia e mama mea vitregă. Nu-i pasă de mine. De fapt, nu îi pasă decât de Adrius. Mama mea adevărată a murit când eram mică. Era blândă. Pusă pe şotii. Şi foarte tristă.

— De ce? insistă Holiday.

— Holiday… spun eu.

Mama ei e un subiect pe care nu am insistat niciodată. Nu mi-a vorbit despre ea. E o cutie micuţă din sufletul ei pe care nu o deschide în faţa nimănui. Dar se pare că o s-o facă în seara asta.

— E în regulă, zice ea.

Îşi trage genunchii la piept şi continuă.

— Când aveam şase ani, mama era însărcinată şi urma să aibă o fetiţă. Doctorul a spus că o să apară complicaţii la naştere şi a sugerat o intervenţie medicală. Dar tatăl meu a spus că dacă fetiţa nu putea să

supravieţuiască naşterii, atunci nu merita să trăiască. Ştim să zburăm între stele. Modelăm planete, dar tata a lăsat-o pe sora mea să moară în pântecul mamei.

— Ce dracului? bombăne Holiday. De ce nu i-au făcut terapie celulară? Că doar aveţi bani.

— Puritatea produsului, zice Mustang.

— Asta e o nebunie.

— Asta e familia mea. Mama n-a mai fost niciodată aceeaşi. O auzeam plângând în mijlocul zilei. O vedeam uitându-se în gol pe geam. În seara aceea s-a dus să se plimbe la Caragmore. E domeniul pe care i-l dăduse tata ca dar de nuntă. El era în Agea, lucra. Ea nu s-a mai întors acasă. Au găsit-o la baza stâncilor de pe plajă. Tata a zis că a alunecat. Dacă ar mai fi acum în viaţă, tot aşa mi-ar zice, că a alunecat.

— Îmi pare rău, zice Holiday.

— Şi mie.

— De asta sunt aici, că tot vă întrebaţi. Tata a fost un titan. Dar a greşit. A fost crud. Şi dacă eu pot să fiu altfel, zice ea şi privirile ni se întâlnesc, atunci o să fiu.

29. Vânători

Când ne trezim, furtuna a trecut. Ne înfofolim cu materialul de izolaţie luat din pereţii navei şi pornim prin peisajul dezolant. Pe cerul albastru întunecat nu e niciun nor. Mergem spre soarele care pătează orizontul într-o nuanţă de fier topit. Toamnei nu i-au mai rămas multe zile. Ne îndreptăm spre Vârfuri şi planul e să aprindem focuri pe măsură ce înaintăm, sperând să atragem atenţia iscoadelor Valkiriilor care supraveghează zona. Dar fumul o să atragă şi Mâncătorii.

Cercetăm cu atenţie munţii când trecem, temându-ne de triburile de canibali şi de faptul că undeva în faţa noastră, Cassius, poate şi Aja, înaintează prin zăpadă cu o trupă de soldaţi din forţele speciale.

Pe la prânz găsim urme ale trecerii lor. Vedem zăpadă strânsă la intrarea într-o firidă din piatră, suficient de mare pentru câteva zeci de oameni. Şi-au făcut tabăra acolo şi au aşteptat să treacă furtuna. Lângă tabără e un morman de pietre. Pe una dintre ele cineva a scrijelit cu briciul: *per aspera ad astra.*

— E scrisul lui Cassius, zice Mustang.

Dăm la o parte pietrele şi găsim doi Albaştri şi un Argintiu. Trupurile lor mai firave au îngheţat peste noapte. Chiar şi aici, Cassius a avut decenţa să îi îngroape. Punem pietrele la loc, în timp ce Ragnar sare în faţă şi se ia după urme cu o viteză pe care noi nu o putem egala. Ne ţinem în urma lui. După o oră, un zgomot ca de tunet, dar făcut de om bubuie în depărtare acompaniat de ţiuitul pumnilor electromagnetici. Destul de repede apare şi Ragnar, cu ochii strălucindu-i de entuziasm.

— M-am luat după urmele lor, zice.

— Şi? întreabă Mustang.

— Sunt Aja, Cassius, o trupă de Cenuşii şi trei însemnaţi.

— Aja e aici? întreb eu.

— Da. Merg pe jos printr-o trecătoare spre Asgard. Un trib de Mâncători e pe urmele lor. Sunt cadavre peste tot. Câteva zeci. Au încercat să atace printr-o ambuscadă şi au eşuat. Şi mai mulţi sunt pe drum.

— Cât echipament au? întreabă Mustang.

— Nu au cizme gravitaţionale. Doar piei-scarabeu. Şi au raniţe. Armurile electromagnetice le-au lăsat la vreo doi kilometri spre nord. Nu mai au energie.

Holiday scrutează orizontul şi atinge pistolul lui Trigg pe care îl poartă la şold.

— Putem să-i prindem din urmă?

— Cară multe provizii. Apă. Mâncare. Acum au şi doi răniţi.

Da. Putem să le facem faţă.

— De ce suntem aici? intervine Mustang. Nu am venit să-i vânăm pe Aja şi Cassius. Singurul lucru care contează e să-l ducem pe Ragnar la Vârfuri.

— Aja mi-a omorât fratele, spune Holiday.

— Trigg, zice Mustang surprinsă. Cel pe care l-ai pomenit? Nu ştiam. Totuşi, nu ne putem lăsa deturnaţi de dorinţa de răzbunare. Nu putem să ne batem cu douăzeci de oameni.

— Şi dacă ajung la Asgard înainte să ajungem noi la Vârfuri? întreabă Holiday. Atunci ne-am ars.

Mustang încă nu e convinsă.

— Poţi să o omori pe Aja? îl întreb pe Ragnar.

— Da.

— Atunci asta e o oportunitate, îi spun lui Mustang. Când o să-i mai prindem aşa expuşi? Fără Legiuni? Fără cei mai buni dintre Aurii care să îi protejeze? Aici sunt campionii lor. Cum zice şi Sevro, dacă ai şansa de a-ţi distruge duşmanii, fă-o. De data asta sunt de acord cu dementul ăla. Dacă îi scoatem pe ei de pe tabla de joc, Suverana pierde două Furii într-o singură săptămână. Cassius e legătura Octaviei cu Marte şi marile familii de acolo. Dacă îi spunem că a negociat şi cu tine, rupem alianţa. Scoatem Marte din Societate.

— Un duşman divizat… zice Mustang încet. Îmi place.

— Şi avem o datorie de plătit, zice Ragnar. **Pentru Lorn, Quinn, Trigg. Au venit aici să ne vâneze. Acum îi vânăm noi pe ei.**

*

Urmele sunt evidente. Zăpada e plină de cadavre. Zeci de Mâncători. Trupuri care încă fumegă, lovite de arme electromagnetice lângă o trecătoare îngustă unde Obsidienii le-au întins o capcană Auriilor. Nu au înţeles ce înseamnă puterea de foc a armelor Auriilor. Cratere imense se deschid în pantele abrupte. Urme adânci în zăpadă marchează trecerea bourilor. Animale uriaşe, asemănătoare boilor moscaţi, pe care le călăresc Obsidienii.

Trecătoarea se lărgeşte şi dă într-o pădure alpină care se întinde peste mai multe dealuri. Craterele devin din ce în ce mai rare şi găsim pumni electromagnetici aruncaţi, puşti şi mai multe trupuri de Cenuşii pline de săgeţi şi topoare. Obsidienii morţi sunt mai aproape acum de urmele lăsate de Aurii şi au răni provocate de briciuri. Le lipsesc membre şi unii au fost decapitaţi. Trupa lui Cassius a rămas fără muniţie şi Cavalerii Olimpici au fost nevoiţi să-şi murdărească mâinile în luptă. Dar vântul încă aduce zgomotul armelor de foc de la câţiva kilometri distanţă.

Trecem pe lângă Mâncători împuşcaţi şi muribunzi, dar Ragnar nu se opreşte decât când dă de un Cenuşiu rănit. Omul e încă în viaţă, dar nu mai are mult. Are un topor de fier înfipt în stomac. Respiră greu

privind spre cerul pe care nu îl cunoaşte. Ragnar se apleacă deasupra lui. Cenuşiul îşi dă seama cine e când vede faţa descoperită a Pătatului.

— Închide ochii, îi zice Ragnar punându-i arma fără gloanţe înapoi în mâini. **Gândeşte-te la casă.**

Omul închide ochii. Dintr-o singură mişcare, Ragnar îi rupe gâtul şi-i aşază cu blândeţe capul pe zăpadă. Peste munţi se aude sunetul ascuţit al unui corn.

— Abandonează vânătoarea, zice Ragnar. **Nemurirea nu merită preţul plătit astăzi.**

Grăbim pasul. La câţiva kilometri în dreapta noastră, Obsidieni călare pe bouri trec pe la liziera pădurii şi se îndreaptă spre taberele lor din vârf de munte. Nu ne văd traversând taigaua de pini. Holiday urmăreşte prin luneta puştii ceata de vânători care dispare după un deal.

— Au cu ei doi Aurii, zice ea. Nu îi recunosc, dar sunt încă în viaţă.

Ne înfiorăm cu toţii.

O oră mai târziu ne spionăm prada peste o întindere neregulată de zăpadă, plină de crevase. Două petece de pădure mărginesc acest câmp. Aja şi Cassius au ales o rută expusă în loc să-şi continue drumul prin pădurea plină de pericole în care au pierdut atât de mulţi Cenuşii. Au mai rămas doar patru din toată grupa. Trei Aurii şi un Cenuşiu. Sunt îmbrăcaţi în piei-scarabeu negre şi blănuri pe care le-au luat de pe canibalii morţi. Se mişcă foarte repede după ce restul grupului lor a fost masacrat în adâncurile pădurii. Nu ne dăm seama care e Aja şi care e Cassius din cauza măştilor şi a siluetei asemănătoare pe care o au sub mantii.

Iniţial am vrut să aştept şi să-i prind într-o ambuscadă pentru a prelua iniţiativa tactică, dar apoi mi-am amintit de sistemele optice care lipseau din cutiile lor şi am presupus că le poartă Aja şi Cassius. Dacă au vedere termală, o să ne vadă ascunşi sub zăpadă. S-ar putea să ne vadă şi ascunşi în burţi de focă sau bour. Aşa că îl pun pe Ragnar să mă conducă pe o potecă pe care a găsit-o, astfel încât să ajungem înaintea lor la trecătoarea prin care trebuie să traverseze; o să le blocăm calea şi asta o să le distragă atenţia.

Gâfâi alături de Ragnar, expirând aerul rece din plămânii care mă dor, când cei patru ajung pe terenul ales de noi. Aleargă încet de-a lungul crevasei în încălţări pentru zăpadă improvizate, chirciţi sub greutatea proviziilor şi a echipamentului de supravieţuire pe care îl trag după ei în mici sănii improvizate. Tehnici clasice ale Legiunii a XIII-a, prin bunăvoinţa şcolii militare de pe Câmpurile Marţiene. Toţi patru au dispozitive optice cu lentile fumurii. Am o senzaţie ciudată când ne văd. Pe feţele lor mascate nu se poate citi nicio expresie. Aşa că mă simt ca şi cum se aşteptau să fim aici, aşteptându-i la marginea

întinderii de zăpadă şi blocând trecătoarea.

Trec cu privirea de la unul la altul. Cassius e destul de uşor de recunoscut din cauza înălţimii. Dar care dintre cei patru e Aja? Nu pot să mă decid între doi Aurii vânjoşi, amândoi mai scunzi decât Cassius. Apoi văd arma bătrânului meu antrenor în lupta cu briciul atârnând de cureaua ei.

— Aja! strig eu, dându-mi jos cagula din piele de focă.

Cassius îşi scoate masca. Are părul ud de transpiraţie şi e roşu la faţă. Doar el are un pumn electromagnetic, dar judecând după tiparul de dispersie de pe canibalii morţi pe care i-au lăsat în urmă, îmi dau seama că energia e pe terminate. Îşi scoate briciul, şi ceilalţi fac la fel. Arată ca nişte limbi roşii din cauza sângelui îngheţat de pe lame.

— Darrow… murmură Cassius uimit să ne vadă. Te-am văzut când te-ai scufundat…

— Înot la fel de bine ca tine, nu mai ştii? spun măturându-l cu privirea. Aja, îl laşi doar pe Cassius să vorbească?

Într-un final face un pas înainte pentru a sta lângă cavalerul înalt, scăpând de sfoara de la brâu cu care trage sania improvizată. Îşi dă jos masca de la pielea-scarabeu, arătându-şi faţa întunecată şi capul chel. Ies aburi din ea. Cercetează crevasele de-a lungul drumului pe care au venit, stâncile şi copacii, acul în carul cu fân, întrebându-se de unde o să-mi lansez ambuscada. Îşi aduce destul de bine aminte de Europa, dar nu are de unde să ştie cine sunt oamenii mei sau câţi au supravieţuit.

— O monstruozitate şi un câine turbat, toarce ea întârziind cu privirea asupra lui Ragnar, înainte să se întoarcă spre mine.

Pielea-scarabeu pe care o poartă nu are nicio urmă pe ea. Chiar a reuşit să nu fie lovită de niciun Obsidian?

— Văd că Artizanul tău a reuşit să te facă la loc, ruginiule.

— Destul de bine cât s-o omor pe soră-ta, îi răspund neputând să îmi ascund fierea din glas. Păcat că nu ai fost tu.

Nu îmi răspunde. De câte ori am revăzut în amintire cum o omoară pe Quinn? De câte ori nu am revăzut cum i-a furat briciul lui Lorn când acesta zăcea mort, doborât de lama Şacalului şi-a lui Lilath? Fac un semn spre arma ei.

— Arma aia nu îţi aparţine.

— Te-ai născut ca să serveşti, nu să vorbeşti, monstruozitate. Nu mi te adresa.

Se uită spre cer, unde Phobos străluceşte în est. Lumini albe şi roşii sclipesc în jurul ei. E o luptă spaţială acolo, ceea ce înseamnă că Sevro a capturat nişte nave. Dar câte? Aja se încruntă şi schimbă o privire îngrijorată cu Cassius.

— Am aşteptat mult momentul ăsta, Aja.

— Ia uite, amimăluţul preferat al tatei, zice Aja uitându-se la

Ragnar. Te-a convins Pătatul că e domesticit? Mă întreb dacă ţi-a spus ce recompensă îi plăcea să primească după o luptă în Circada. După ce aplauzele se terminau şi îşi spăla sângele de pe mâini, tatăl meu îi trimitea Rozalii tineri ca să-şi satisfacă poftele animalice. Ce lacom era cu ei. Şi cât se temeau de el.

Vocea ei e seacă şi plictisită de toată gheaţa, de conversaţia asta, de noi. Nu vrea decât ce putem noi să îi oferim, adică o provocare. După toate trupurile de Obsidieni pe care le-a lăsat în urmă, tot nu s-a săturat de sânge.

— Ai văzut vreodată un Obsidian în perioada rutului? continuă ea. Te-ai gândi de două ori înainte să le dai jos zgărzile, ruginiule. Au pofte pe care nu ţi le poţi imagina.

Ragnar face un pas în faţă, cu un brici în fiecare mână. Îşi desface blana albă pe care a luat-o de la Mâncători şi o lasă să cadă. E ciudat să fim aici, înconjuraţi de vânt şi zăpadă. Fără armate şi fără flote. Singurul lucru care apără acum viaţa fiecăruia e o bucată de metal. Imensitatea Antarcticii râde de micimea noastră şi de importanţa pe care ne-o dăm, gândindu-se cât de uşor i-ar fi să stingă definitiv căldura din micile noastre piepturi. Dar vieţile noastre înseamnă mult mai mult decât trupurile firave care le poartă.

Pasul făcut de Ragnar în faţă e semnalul pentru Mustang şi Holiday, care se ascund printre copaci.

Ţinteşte bine, Holiday.

— Tatăl tău m-a cumpărat, Aja. M-a dezonorat. M-a transformat în diavolul lui. Un obiect. Copilul din mine a fugit. Speranţa a dispărut. N-am mai fost Ragnar, zice el şi îşi duce mâna la piept. **Dar astăzi sunt Ragnar, o să fiu şi mâine şi pentru totdeauna. Sunt fiul Vârfurilor, fratele lui Sefi cea Tăcută, fratele lui Darrow din Lykos şi Sevro au Barca. Sunt Scutul lui Tinos. Îmi urmez inima. Iar când inima ta nu o să mai bată, Cavaler mizerabil, o să ţi-o scot din piept şi o să i-o dau grifonului…**

Cassius se uită peste stâncile abrupte şi copacii piperniciţi care împrejmuiesc câmpul de zăpadă din stânga lui. Ochii lui se îngustează când vede o grămadă de lemne rupte la baza unei formaţiuni stâncoase. Apoi, fără niciun avertisment, o împinge pe Aja în faţă. Furia cade, iar în spatele ei, unde stătuse până atunci, explodează capul singurului Cenuşiu care le mai rămăsese. Sângele pătează zăpada în timp ce ecoul focului tras de Holiday reverberează în munţi. Alte gloanţe se afundă în zăpada din jurul lui Aja şi Cassius. Furia se ascunde în spatele celui de-al treilea Auriu, folosindu-i corpul ca scut. Cassius se lasă pe un umăr şi foloseşte ultima doză de energie din pumnul electromagnetic. Dealul erupe. Pietrele strălucesc şi explodează. Zăpada se evaporă.

În tot zgomotul ăsta se aude sunetul unei săgeţi care ţâşneşte din

arc. Aja îl aude şi ea. Se mişcă repede. Se roteşte în timp ce săgeata trasă de Mustang din pădure i se îndreaptă spre cap. O ratează cu doar câţiva centimetri. Cassius trage spre locul unde se află Mustang pe deal, distrugând copaci şi supraîncălzind pietrele.

Nu-mi dau seama dacă e lovită. Nu-mi permit să pierd câteva secunde pentru a verifica, fiindcă eu şi Ragnar folosim momentul de diversiune ca să atacăm. Vederea mi se concentrează, lama curbată se desface. Ne apropiem repede prin zăpadă. Cu pumnul electromagnetic strălucindu-i în mână, Cassius se întoarce în timp ce mă apropii de el. Declanşează pumnul electromagnetic. E o încărcătură slabă, pe care pot s-o evit. Mă arunc la pământ şi mă rostogolesc asemeni unui saltimbanc de pe Lykos. Trage din nou. Pumnul electromagnetic e mort, şi-a golit bateria trăgând în deal. Ragnar îşi aruncă unul dintre brice spre Aja, ca pe un mare cuţit de aruncat. Se răsuceşte prin aer. Ea nu se mişcă. O loveşte şi ea sare în spate. Pentru un moment am impresia că a omorât-o. Dar se întoarce spre noi ţinând briciul de mâner în mâna dreaptă.

L-a prins.

O groază întunecată mă cuprinde amintindu-mi toate avertismentele lui Lorn legate de Aja.

— Să nu te lupţi niciodată cu un râu, şi să nu te baţi niciodată cu Aja.

Ne repezim unii la ceilalţi şi bătălia devine o amestecătură de lovituri şi lame care se izbesc. Lovim, ne învârtim, ne aplecăm. Briciurile noastre se mişcă mai repede decât pot ochii noştri să le urmărească. Aja loveşte în diagonală spre picioarele mele în timp ce eu lovesc spre ale ei; Ragnar şi Cassius îşi ţintesc gâturile şi lovesc fără să se uite. Avem cu toţii strategii identice. E atât de jenant că aproape ne omorâm în prima secundă şi jumătate. Dar fiecare atac eşuează la limită.

Ne despărţim împleticindu-ne în spate. Zâmbete lipsite de umor ne apar pe feţe când ne dăm seama că facem parte din aceeaşi bizară frăţie şi vorbim aceeaşi limbă marţială.

Suntem acelaşi soi odios de om despre care mi-a vorbit Dancer înainte să fiu modificat, aceiaşi oameni printre care a trăit şi pe care i-a detestat întotdeauna Lorn.

Sunt primul care rupe ritmul. Mă arunc înainte cu o serie de lovituri în partea dreaptă a lui Cassius, îndepărtându-l de Aja pentru ca Ragnar să o poată pune la pământ. În spatele lui Cassius, Mustang se ridică de sub pietriş. Aleargă prin zăpadă cu un arc obsidian uriaş în mână. Mai are încă cincizeci de metri până la noi. Desfac lama briciului şi îi biciuiesc picioarele lui Cassius şi o strâng din nou când loveşte în diagonală spre capul meu. Lovitura îmi face braţul să tremure, dar o parez pe la jumătatea lamei curbate a briciului. E mai

puternic decât mine. Mai rapid decât era când ne-am luptat ultima oară. Şi a exersat şi lupta împotriva lamei curbate. Sigur s-a antrenat cu Aja. Mă împinge în spate. Mă împiedic, cad, şi printre picioarele lui văd Furia şi Pătatul luptându-se cu ferocitate.

Încă o săgeată şuieră prin aer. Se izbeşte de spatele lui Cassius. Pielea-scarabeu rezistă. Se dezechilibrează şi loveşte din nou într-o serie de opt mişcări. Mă arunc în spate exact când briciul lui taie aerul din locul unde până atunci îmi ţinusem capul. Mă întind pe zăpadă la câţiva centimetri de marginea unei crevase uriaşe. Mă chinui să mă ridic în timp ce Cassius vine spre mine. Parez la limită o altă lovitură venită de sus. Cad pe spate şi mă împing cât pot de tare în margine ca să aterizez de cealaltă parte, folosindu-mi agilitatea pentru a-i evita atacul. În spatele lui Cassius, Aja se învârte sub lama lui Ragnar tăindu-i tendoanele de la genunchi. Îl face bucăţi.

Cassius se ţine după mine, sare peste crevasă şi loveşte din nou. Opresc lama. M-ar fi despicat de la umăr la şold. Reuşesc să mă ridic. Simulează o lovitură, apoi încearcă să îmi taie genunchii. Sar într-o parte, evitându-i lama la limită. Îşi transformă briciul în bici şi mă loveşte peste picioare. Cad la pământ. Mă loveşte în piept şi tot aerul îmi iese din plămâni. Mi-a pus piciorul pe încheietură ca să nu pot să ridic briciul şi e gata să mă înjunghie în inimă. Faţa lui e o mască a fermităţii.

— *Opreşte-te,* strigă Mustang.

E la douăzeci de metri distanţă şi îl ţinteşte pe Cassius cu arcul. Mâna îi tremură din cauza tensiunii din coardă.

— O să te omor.

— Nu, zice el. Nu ai…

Coarda arcului plesneşte. Îşi ridică briciul pentru a devia săgeata. Ratează, e mai încet decât Aja. Vârful de fier zimţat îi intră în gât şi îi iese prin ceafă. Penele din capătul săgeţii îl zgârie sub bărbia cu gropiţă. Nu sare sânge. Se aude doar un gâlgâit. Se lasă pe spate şi se prăbuşeşte la pământ. Se îneacă. Horcăie oribil. Picioarele îi zvâcnesc când apucă săgeata. Se chinuie să respire, ochii lui sunt la câţiva centimetri de ai mei. Mustang vine în fugă spre mine. Reuşesc să mă ridic şi mă îndepărtez de Cassius. Îmi iau briciul din zăpadă şi-l îndrept spre el.

— Sunt bine, spun cu lacrimi în ochi pentru vechiul meu prieten, în timp ce Cassius luptă să rămână în viaţă şi sângele se adună sub el. Du-te şi ajută-l pe Ragnar.

Peste trupul lui Cassius îi văd pe Pătat şi pe Aja bătându-se pe marginea unei crevase. Zăpada din jurul lor e murdară de sânge. Şi tot acest sânge e al lui Ragnar. Dar continuă să o atace pe femeia cavaler în timp ce o incantaţie furioasă îi iese din gât. O epuizează. O copleşeşte cu cele două sute cincizeci de kilograme ale lui. Din lamele

lor sar scântei. Acum ea începe să cedeze, neputând să facă faţă furiei prinţului alungat al Vârfurilor. Călcâiele îi alunecă pe zăpadă. Braţul îi tremură. Se fereşte din faţa lui Ragnar îndoindu-se ca o salcie. Cântecul lui se aude şi mai tare.

— Nu, murmur eu. Trage în ea, îi spun lui Mustang.

— Sunt prea aproape…

— Nu îmi pasă!

Trage. Săgeata trece la câţiva centimetri de capul lui Aja. Dar nu mai contează. Ragnar a căzut deja în capcana pe care i-a întins-o femeia. Mustang încă nu-şi dă seama. Dar o să-şi dea. E una dintre numeroasele figuri pe care mi le-a arătat Lorn. Una pe care Ragnar n-are de unde să o ştie pentru că n-a studiat niciodată cu un maestru al briciului. Tot ce a avut el au fost furia şi anii de luptă cu arme rigide, nu cu biciul. Mustang pune altă săgeată în arc. Ragnar loveşte de deasupra, ca un fierar, în timp ce Aja îşi ridică lama rigidă pentru a para. Apoi activează biciul. Lama ei se înmoaie. Aşteptându-se să dea peste rezistenţa fibrei solide de polyenne, greutatea lui Ragnar nu întâlneşte decât aer. E suficient de agil să-şi încetinească mişcarea şi să nu dea cu lama în pământ, iar în faţa unui adversar mai puţin redutabil şi-ar fi revenit cu uşurinţă. Dar Aja a fost cea mai bună elevă a lui Lorn au Arcos. Deja s-a răsucit într-o parte, şi-a transformat biciul din nou în lamă şi-şi foloseşte avântul pentru a-l lovi pe Ragnar dintr-o parte în timp ce îşi termină răsucirea. Mişcarea e simplă. Laconică. Ca a unei balerine pe care Mustang şi Roque o vedeau la opera din Agea în timp ce eu studiam cu Lorn. O întoarcere prin *fouette*. Dacă nu îi vedeam lama pătată de sânge din care picură stropi fini pe zăpadă, aş fi putut să cred că poate ratase.

Aja nu ratează.

Ragnar încearcă să se întoarcă spre ea, dar picioarele îl trădează. Se prăbuşeşte. Rana deschisă seamănă cu un zâmbet însângerat pe albul pieii-de-focă. Aja l-a tăiat pe mijloc, a trecut prin coloană şi a ieşit prin stomac, în dreptul buricului. Cade la buza unei crevase. Briciul îi alunecă pe gheaţă. Urlu de furie, pur şi simplu nevenindu-mi să cred, şi fug spre Aja în timp ce Mustang trage cu arcul şi aleargă lângă mine. Aja evită săgeata lui Mustang şi îl mai înjunghie pe Ragnar de două ori în stomac. Trupul lui tresare. Lama intră şi iese. Apoi Aja se pregăteşte să sară la mine, dar văd cum dintr-odată face ochii mari. Se dă în spate, minunându-se de ceva ce-a apărut pe cerul de deasupra mea. Mustang mai trage rapid de două ori. Aja se fereşte. Se întoarce cu spatele la noi, răsucindu-se pe marginea crevasei. Gheaţa începe să crape sub picioarele ei. Dă din mâini, dar nu reuşeşte să-şi recapete echilibrul. Ochii noştri se întâlnesc, apoi cade cu capul înainte în întuneric.

30. Liniştea

Aja a dispărut. În adâncimea crevasei, ale cărei margini se îngustează în beznă. Mă grăbesc înapoi la Ragnar, în timp ce Mustang priveşte fix spre versantul dealurilor, în nori, cu arcul pregătit. I-au mai rămas doar trei săgeţi.

— Nu văd nimic, zice ea.

— Secerătorule, murmură Ragnar de jos.

Pieptul îi tresaltă. Gâfâie cu greutate. Din stomacul deschis îi ţâşneşte sângele întunecat. Aja ar fi putut să-l ucidă rapid cu cele două lovituri date după ce căzuse la pământ. În loc de asta, l-a înjunghiat în vintre ca să-l facă să sufere până la moarte. Încerc să comprim prima rană, roşu până la cot, dar e atât de mult sânge, că nici măcar nu ştiu ce să fac. Un aplicator artificial nu poate repara ce-a făcut Aja. Nici măcar nu-i poate sutura rănile. Lacrimile îmi înţeapă ochii. Abia mai văd. Din răni se ridică abur. Degetele îngheţate se dezmorţesc de la căldura sângelui. Ragnar se uită la sânge şi o expresie jenată îi apare pe chip când murmură scuze.

— Ar putea fi canibali, spune Mustang referindu-se la ceea ce a distras-o pe Aja. Poate să se mişte?

— Nu, şoptesc cu greu.

Mustang se uită la Ragnar, mai puţin afectată decât mine.

— Nu putem rămâne aici, zice ea.

O ignor. Mi-am privit prea mulţi prieteni murind ca să-l las pe Ragnar să se ducă. Eu l-am pus în situaţia să se lupte cu Aja. Eu l-am convins să vină acasă. N-o să-l las să se ducă. Îi datorez măcar atât. O să găsesc o cale să-l fac bine, să-l duc la un Galben. Chiar dacă vin canibalii. Chiar dacă plătesc cu viaţa, n-o să-l părăsesc. Dar numai gândindu-mă la asta nu rezolv nimic. Nu capăt puteri magice. Orice planuri aş face, se pare că universul abia aşteaptă să mi le distrugă.

— Secerătorule… reuşeşte să şoptească iar Ragnar.

— Păstrează-ţi forţele, prietene. O să ai nevoie de toate ca să te putem lua de-aici.

— A fost rapidă. Prea rapidă.

— A dispărut acum, îi spun, deşi nu sunt sigur.

— Am visat întotdeauna la o moarte bună.

Se cutremură, dându-şi seama că e pe moarte.

— Asta nu pare prea bună.

Cuvintele lui îmi smulg un suspin din piept, care mi se opreşte în gât.

— E-n regulă, spun răguşit. O să fie bine. Imediat te rezolvăm. Mickey o să te repare cum trebuie. O să te ducem la Vârfuri. Chemăm

o echipă de evacuare.

— Darrow… zice Mustang.

Ragnar clipeşte des, încercând să-şi încordeze privirea, întinde o mână spre cer.

— Sefi…

— Nu. Sunt eu, Ragnar. Sunt Darrow.

— Darrow… insistă Mustang.

— Ce e? mă răstesc.

— Sefi… arată Ragnar cu mâna.

Îi urmăresc degetul şi privesc cerul. Nu văd nimic. Doar norii îndepărtaţi spulberaţi de briza care adie dinspre mare. Aud doar horcăitul lui Cassius, scrâşnetul arcului lui Mustang şi şchiopătatul lui Holiday care vine prin zăpadă spre noi. Înţeleg de ce a fugit Aja când un prădător înaripat de trei sute de kilograme străpunge norii. Corpul unui leu. Aripile, picioarele din faţă şi capul unui vultur. Pene albe. Cioc încovoiat şi negru. Capul de mărimea unui Roşu în toată firea. Grifonul e uriaş, iar pe burtă are pictate chipuri urlătoare de demoni ai cerurilor. Aripile i se întind lungi de trei metri când bestia aterizează în zăpada din faţa mea. Pământul se cutremură. Are ochii de un albastru deschis şi ciocul negru pictat cu glife albe. Poartă în spate o fiinţă umană înfricoşătoare, zveltă, care suflă cu jale într-un corn alb.

Şi mai multe cornuri răsună din nori şi alţi doisprezece grifoni coboară în trecătoare, unii agăţându-se de pereţii ascuţiţi de stâncă, alţii bătând zăpada cu labele. Prima persoană care s-a dat jos de pe grifon, cea care a suflat în corn, e înfăşurată din cap până-n picioare într-o blană albă murdară şi poartă un coif de os cu o creastă de pene albastre, care coboară în jos spre ceafă. Niciunul dintre călăreţi nu are mai puţin de doi metri înălţime.

— Fiul Soarelui! strigă unul dintre călăreţi în dialectul lor lenevos, grăbindu-se să se alăture căpeteniei lor tăcute.

Călăreţul care a vorbit îşi scoate coiful şi dă la iveală un chip brutal, plin de cicatrice şi inele, înainte să cadă în genunchi şi să-şi atingă fruntea cu palma înmănuşată în semn de respect.

— Am văzut flăcări pe cer…

Glasul îi piere când îmi vede lama curbată.

Ceilalţi călăreţi îşi scot la rândul lor coifurile, descălecând în grabă la vederea părului şi ochilor noştri. Niciunul dintre călăreţi nu e bărbat. Feţele tuturor femeilor au pictate pe ele contururile uriaşe ale unor palme albastre, fiecare având un ochi în centru. Părul alb, împletit în cozi le atârnă pe spate. Ochii negri privesc cercetător de sub pleoapele căzute. Cercei de fier şi os le străpung nasurile şi buzele şi urechile. Doar căpetenia nu şi-a scos coiful încă şi n-a îngenuncheat. Face un pas spre noi, ca în transă.

— Surioară, reuşeşte Ragnar să murmure. **Sora mea.**

— Sefi? repetă Mustang uitându-se la limbile negre de om pe care Obsidiana le poartă atârnate în cârligul pentru trofee de pe coapsa stângă.

Nu poartă mănuşi. Are dosul mâinilor tatuate cu glife.

— Mă recunoşti? întreabă Ragnar răguşit.

Un zâmbet stins îi apare pe buze când femeia se apropie.

— Trebuie.

Femeia îi priveşte din spatele măştii cicatricile. Cu ochi negri şi mari.

— Eu te recunosc, continuă Ragnar. **Te-aş recunoaşte chiar dacă s-ar lăsa întunericul peste lume şi am fi bătrâni şi veştejiţi.**

Se cutremură de durere.

— Chiar dacă s-ar topi gheaţa şi vântul s-ar potoli.

Ea se apropie, pas cu pas.

— Eu te-am învăţat cele patruzeci şi nouă de nume ale gheţii… cele treizeci şi patru de răsuflări ale vântului.

Ragnar zâmbeşte.

— Deşi tu nu reuşeai să ţii minte decât treizeci şi două.

Ea nu spune nimic, dar celelalte călăreţe îi şoptesc deja numele şi, pentru că îl însoţim pe el şi pentru că eu am o lamă curbată, ne privesc de parcă şi-au dat seama cine sunt. Cu ultimele forţe, Ragnar continuă.

— Te-am purtat pe umeri să vezi cinci Revărsări. Şi te-am lăsat să-mi împleteşti părul cu panglicile tale. Şi m-am jucat cu păpuşile pe care le făceai din piele de focă şi am aruncat mingi de gheaţă spre bătrânul Proudfoot. Sunt fratele tău. Şi când m-au luat bărbaţii de pe Soarele Plângător împreună cu mulţi alţii de-ai noştri ca să ne ducă pe Tărâmurile Lanţurilor, îţi aminteşti ce ţi-am spus?

În ciuda rănilor, omul emană forţă. Acesta e ţinutul lui. Aici e casa lui. Şi e la fel de măreţ aici cum eram şi eu pe excavatorul meu. Gravitatea lui o aduce pe Sefi mai aproape. Se prăbuşeşte în genunchi lângă el şi-şi smulge de pe cap coiful de os.

Sefi cea Tăcută, faimoasa fiică a Aliei Vrabia-Zăpezii, este dură şi maiestuoasă. Chip sever. Ascuţit ca al unui corb. Ochi prea mici şi prea apropiaţi unul de altul. Buze subţiri, vinete de frig şi mereu îmbufnate într-o grimasă gânditoare. Părul alb ras pe partea stângă, împletit şi curgând pe spate în jos pe dreapta. Un tatuaj cu o aripă încercuită de rune astrale de un albastru livid pe partea stângă a craniului palid. Dar ce o face unică printre Obsidieni, obiectul admiraţiei lor, este că pielea ei e lipsită de cicatrice sau orice fel de semn. Singura podoabă pe care o poartă e un inel de fier în nas. Când clipeşte uitându-se în jos spre rana lui Ragnar, ochii albaştri tatuaţi pe

pleoapele ei mă săgetează.

Întinde o mână spre fratele ei, nu ca să-l atingă, ci ca să-i simtă răsuflarea. Nu e de-ajuns pentru Ragnar. O prinde de mână şi i-o apasă cu tărie pe pieptul lui pentru ca ea să-i simtă tot mai slabele bătăi ale inimii. Are lacrimi de bucurie în ochi. Iar când lacrimile încep să curgă şi din ochii lui Sefi, lăsându-i dâre prin vopseaua albastră ce-i acoperă obrajii, vocea lui se aude spartă:

— Ţi-am spus că o să mă întorc.

Privirea ei îl părăseşte ca să caute urmele lui Aja în crevasă. Plescăie din limbă şi patru Valkirii înfig frânghii în gheaţă şi coboară în râpă s-o caute pe Aja. Celelalte îşi păzesc căpetenia şi supraveghează dealurile, cu arcurile lor elegante pregătite.

— Trebuie să-l ducem la Vârfuri, spun în limba lor. La şamanul vostru.

Sefi nici nu se uită la mine.

— E prea târziu.

Zăpada se adună în barba albă a lui Ragnar.

— Lasă-mă să mor aici. Pe gheaţă. Sub cerul liber.

— Nu, bâigui. Te putem salva.

Lumea îmi pare undeva departe şi lipsită de importanţă. Ragnar continuă să sângereze, dar tristeţea l-a părăsit pe prietenul meu. Sefi a alungat-o.

— Nu e un lucru măreţ să mori, îmi spune el, deşi ştiu că nu reuşeşte să o spună pe cât de profund şi-ar dori.

— Nu când ai apucat să trăieşti.

Zâmbeşte, încercând să mă consoleze, chiar şi-acum. Dar pe chip i se citeşte felul nedrept în care şi-a trăit viaţa şi în care a venit moartea pentru el.

— Ţie îţi datorez asta. Dar… au rămas multe de făcut. Sefi.

Înghite cu greutate, îşi simte limba grea şi uscată.

— Au ajuns oamenii mei la tine?

Sefi încuviinţează din cap, aplecată peste fratele ei, cu părul alb fluturând în vânt. Ragnar se uită la mine.

— Darrow, ştiu că tu crezi că vorbele sunt îndeajuns, îmi spune el în limbajul înalt al Aureolaţilor, pentru ca Sefi să nu înţeleagă. **Nu vor fi. Nu cu mama mea.**

Asta nu-mi spusese. De asta era atât de tăcut în navă, de asta purta pe umeri atâta amărăciune. Venea acasă ca să-şi ucidă mama. Iar acum îmi dă mie permisiunea să o fac. Îi arunc o privire lui Mustang. L-a auzit şi ea şi se vede că are inima frântă. Atât pentru visele mele nebuneşti destrămate, visele mele la o lume mai bună, cât şi pentru prietenul meu muribund. Ragnar se cutremură de durere şi Sefi scoate un cuţit din cizmă, pentru că nu vrea să-l mai vadă suferind. Ragnar clatină din cap spre ea şi face semn spre mine. Vrea s-o fac eu. Clatin

din cap de parcă aş încerca să mă trezesc din coşmarul ăsta. Sefi mă fixează cu o privire aprigă, de parcă m-ar desfide să nu mă supun ultimei dorinţe a fratelui ei.

— O să mor alături de prietenii mei, spune Ragnar.

Las amorţit să-mi alunece briciul în mână şi-l aţintesc deasupra pieptului său. În sfârşit, peste ochii umezi ai lui Ragnar s-a aşternut pacea. Tot ce pot face e să fiu puternic pentru el.

— O să-i transmit lui Eo dragostea ta. O să fac o casă pentru tine în Valea strămoşilor tăi. Chiar lângă a mea. Vino acolo când o să mori. Dar eu nu-s vreun constructor, zâmbeşte el. **Aşa că nu te grăbi. O să te aşteptăm.**

Încuviinţez din cap de parcă încă aş mai crede în Vale. De parcă încă aş crede că ne aşteaptă pe amândoi.

— Poporul tău va fi liber, îi spun. Îţi promit asta, pe viaţa mea. Şi-o să ne vedem curând.

Ragnar zâmbeşte şi priveşte cerul. Sefi îi pune iute în palmă toporul ei, pentru ca Ragnar să moară ca un luptător şi să aibă asigurat locul în Valhalla.

— Nu, Sefi, zice el lăsând toporul să cadă şi luând în schimb zăpadă în mâna stângă, în timp ce cu dreapta o ţine pe ea.

— Trăieşte pentru mai mult, îi spune, apoi îmi face semn din cap.

Vântul se văietă.

Zăpada se aşterne.

Ragnar priveşte cerul, acolo unde strălucesc luminile reci de pe Phobos, iar eu îi vâr în tăcere lama briciului în inimă. Moartea vine odată cu amurgul şi nu-mi dau seama exact care e clipa când viaţa îl părăseşte, când inima nu-i mai bate şi ochii lui nu mai văd. Dar ştiu că s-a dus. O simt în răceala care se lasă asupra mea. În sunetul vântului singuratic, înfometat, în tăcerea îngrozitoare din ochii negri ai lui Sefi cea Tăcută.

Prietenul meu, protectorul meu, Ragnar Volarus a părăsit această lume.

31. Regina palidă

Sunt amorţit de durere. Nu pot să mă gândesc decât la cum o să reacţioneze Sevro când o să audă de moartea lui Ragnar. Cum nepoatele şi nepoţii mei nu vor mai împleti niciodată o altă fundă în barba Uriaşului Prietenos. O parte din sufletul meu s-a dus şi nu o să se mai întoarcă niciodată. Îmi dădea atât de multă tărie. Acum, fără el, mă ţin de spatele Valkiriei în timp ce grifonul se ridică deasupra zăpezii pline de sânge. Chiar şi când ne înălţăm spre cer pe spatele marii creaturi înaripate, chiar şi când văd pentru prima dată Vârfurile Valkire, inima mea nu se minunează. Nu simt decât amorţeală.

Vârfurile sunt o serie de culmi muntoase, răsucite, vertiginoase şi atât de ridicol de abrupte deasupra câmpiilor arctice, că numai un nebun Auriu la comanda unui motor Lovelock, cu cincizeci de ani experienţă în manipularea plăcilor tectonice şi un întreg univers de resurse în spate, ar fi putut să le facă. Şi asta probabil doar ca să vadă dacă poate. Zeci de coloane de piatră împletite împreună ca nişte amanţi duşmănoşi. Învăluite de neguri. Pe vârfurile lor îşi fac cuiburi grifonii, vulturii şi ciorile la altitudini mai mici. Pe un zid de piatră uriaş, şapte schelete atârnă în lanţuri. Gheaţa e pătată de sânge şi excremente de animale. Asta e casa singurei rase care i-a ameninţat vreodată pe Aurii. Iar noi venim aici pătaţi de sângele prinţului ei alungat.

Sefi şi călăreţii ei au verificat crevasa în care a căzut Aja; nu au găsit decât urme de bocanci. Niciun trup. Nicio urmă de sânge. Nimic care să risipească furia ce o măcina pe Sefi. Cred că ar mai fi stat lângă trupul fratelui ei ore întregi, dacă nu s-ar fi auzit zgomotul de tobe din depărtare. Erau Mâncătorii, care strânseseră o forţă mai mare şi voiau să le provoace pe Valkirii pentru a-i câştiga pe zeii căzuţi.

Stătea deasupra lui Cassius cu securea în mână şi chipul contorsionat de mânie. El e unul dintre primii Aurii pe care i-a văzut vreodată fără armură. Poate chiar primul, în afară de Mustang. Şi cred că, pătată de sângele fratelui ei, l-ar fi omorât chiar acolo, în zăpadă. Eu unul chiar aş fi lăsat-o să facă asta, la fel şi Mustang. Dar s-a lăsat înduplecată la insistenţele Valkiriilor ei. A pocnit din limbă către ele, apoi şi-a luat securea şi le-a făcut semn să încalece. Acum Cassius e legat de şaua Valkiriei din dreapta mea. Săgeata i-a ratat jugulara, dar moartea încă ar mai putea să vină după el, chiar şi fără sărutul securii lui Sefi.

Aterizăm într-un intrând înalt tăiat în cel mai de sus punct al vârfurilor rotocolite ca un tirbuşon. Sclavi din clanurile Obsidiene duşmane, care au fost orbiţi, primesc în grijă grifonii când aterizăm.

Feţele lor sunt pictate cu galbenul laşităţii. Uşile de fier grele gem când se închid în urma noastră, protejându-ne de vânt. Călăreţele sar din şei înainte să aterizăm pentru a-l duce pe Ragnar departe de noi, în interiorul oraşului tăiat din piatră.

Câteva zeci de războinici înarmaţi îşi fac loc zgomotoşi înspre grajdurile grifonilor pentru a o confrunta pe Sefi. Gesticulează nebuneşte spre noi. Accentele lor sunt mai puternice decât nagalul pe care l-am învăţat graţie datelor încărcate de Mickey şi studiilor mele de la Academie; dar înţeleg destul cât să-mi dau seama că noul grup de războinici urlă că ar trebui să fim în lanţuri şi încă ceva despre eretici. Femeile lui Sefi urlă şi ele, spunând că suntem prietenii lui Ragnar şi gesticulează febril spre părul nostru auriu. Nu ştiu cum să se comporte cu noi, sau cu Cassius, pe care mai mulţi războinici îl trag de lângă noi ca nişte câini care se bat pe resturi de carne. Are încă săgeata înfiptă în gât. Albul ochilor îi e imens. Se întinde îngrozit spre mine când Obsidienii îl târăsc pe jos. Mă prinde pentru o secundă de mâini, apoi dispare într-o sală luminată de torţe, cărat de şase uriaşi. Restul se strâng în jurul nostru cu arme de fier imense în mâini. Duhoarea blănurilor lor e grea şi greţoasă. Nu se liniştesc decât când o bătrână voinică cu un tatuaj în formă de palmă pe frunte îşi face loc printre ei pentru a vorbi cu Sefi. E una dintre căpeteniile mamei ei. Face semne largi spre tavan.

— Ce spune? întreabă Holiday.

— Vorbesc despre Phobos. Văd luminile bătăliei. Cred că Zeii se luptă între ei. Ăştia de aici cred că ar trebui să fim prizonieri, nu oaspeţi, zice Mustang. Lasă-i să-ţi ia armele.

— Îi las pe dracu', zice Holiday şi se dă în spate cu puşca. E grozav, ce să zic.

Ne pun lanţuri de fier cu cătuşe mari la mâini şi la picioare, având grijă să nu se atingă de pielea sau de părul nostru, şi gărzile Vârfurilor ne trag departe de Valkiriile lui Sefi. Dar când plecăm o văd pe Sefi uitându-se la noi cu o privire ciudată şi nehotărâtă.

*

După ce suntem târâţi pe mai multe scări slab luminate, suntem aruncaţi într-o celulă fără ferestre, tăiată din piatră şi plină de fum. Uleiul de focă mocneşte în vase de fier. Mă împiedic de o dală ieşită şi cad la podea. Îmi izbesc lanţurile de piatră. Simt furia şi neputinţa. Totul s-a petrecut atât de repede, că nu mai ştiu ce se întâmplă. Dar pot să gândesc suficient cât să-mi dau seama de inutilitatea faptelor şi-a planurilor mele. Mustang şi Holiday mă privesc într-o tăcere grea. E prima zi a marelui meu plan şi deja Ragnar e mort.

— Eşti bine? zice Mustang cu blândeţe.

— Tu ce crezi? o întreb cu amărăciune.

Nu îmi răspunde nimic, nu e genul de persoană fragilă care se simte

jignită şi care să se vaite că ea nu vrea decât să ajute. Cunoaşte destul de bine durerea provocată de pierderea cuiva.

— Ne trebuie un plan, spun eu mecanic, încercând să nu mă mai gândesc la Ragnar.

— Ragnar era planul nostru, zice Holiday. El era tot nenorocitul de plan.

— Putem să salvăm situaţia.

— Şi cum dracului plănuieşti să faci asta? mă întreabă Holiday. Nu mai avem arme. Şi ăştia nu par prea bucuroşi să ne vadă. Probabil că o să ne mănânce.

— Ăştia nu sunt canibali, zice Mustang.

— Ţi-ai băga mâna în foc pentru asta, domnişoară?

— Alia e cheia, spun eu. Încă mai putem s-o convingem. O să fie greu fără Ragnar, dar e singura cale. Să o convingem că el a murit încercând să îi arate poporului lor adevărul.

— Nu l-ai auzit? El a zis că nu merge cu vorba.

— Poate c-o să meargă.

— Darrow, ia-ţi un moment de respiro, zice Mustang.

— Un moment de respiro? Oamenii mei mor pe orbită. Sevro duce un război şi contează pe noi să îi aducem o armată. Nu ne permitem luxul unui nenorocit de moment de respiro.

— Darrow… încearcă Mustang să mă întrerupă.

Nu mă opresc. Analizez metodic toate opţiunile, cum trebuie să o vânăm pe Aja, să ne întoarcem la Fii. Ea îşi pune mâna pe braţul meu.

— Darrow. Opreşte-te.

Încep să mă clatin. Nu mai îmi dau seama unde sunt, mă îndepărtez de confortul gândirii logice şi cad direct în sentimentalismul situaţiei. Am sângele lui Ragnar sub unghii. Tot ce îşi dorise era să se întoarcă acasă şi să-şi scoată poporul din întuneric, aşa cum mă văzuse şi pe mine făcând cu al meu. I-am furat şansa asta când am condus atacul asupra lui Aja. Nu plâng. Nu e timp pentru asta, dar stau acolo cu capul în mâini. Mustang mă atinge pe umăr.

— A zâmbit la sfârşit, zice ea încet. Ştii de ce? Fiindcă ştia că face ceea ce trebuie. Lupta pentru dragoste. Ţi-a transformat toţi prietenii într-o familie. Întotdeauna ai făcut asta. Ragnar a devenit un om mai bun cunoscându-te. Nu din cauza ta a murit. Tu l-ai ajutat să trăiască. Dar acum trebuie să trăieşti tu.

Se aşază lângă mine.

— Ştiu că tu vrei să vezi doar ce e bun în oameni. Dar gândeşte-te cât ţi-a luat să ajungi la Ragnar. Să ne câştigi pe mine şi pe Tactus. Ce poţi să faci într-o singură zi? Sau o săptămână? Locul ăsta… nu e lumea noastră. O să murim aici dacă nu evadăm.

— Nici tu nu crezi că Alia o să mă asculte.

— De ce te-ar asculta? Obsidienii nu respectă decât forţa. Unde e

forţa noastră? Chiar şi Ragnar credea că va trebui să-şi omoare mama. Nu o să te asculte. Ştii care e în nagal cuvântul pentru predare? *Rjoga.* Ştii care e cuvântul pentru subjugare? *Rjoga.* Cuvântul pentru sclavie? *Rjoga.* Fără Ragnar care să îi conducă, ce crezi că o să se întâmple odată ce le dai drumul în Societate? Alia Vrabia-Zăpezii e un tiran. Iar restul căpeteniilor nu sunt mai breze. Poate chiar ne aştepta. Am intrat noi în sistemul de monitorizare al Auriilor, dar ei ştiu că e mama lui şi poate i-au spus să se aştepte la apariţia fiului ei. Poate că le dă raportul chiar acum.

Copil fiind, când mă uitam la tatăl meu, credeam că a fi bărbat înseamnă a deţine controlul. A fi stăpânul şi comandantul propriului tău destin. De unde să ştie un băiat că libertatea o pierzi de cum ajungi bărbat? Lucrurile încep să conteze. Să te apese. Te strâng încet şi inevitabil, creează o cuşcă de neplăceri, termene limită, planuri ratate şi prieteni pierduţi. M-am săturat de oamenii care se îndoiesc. Oamenii care aleg să creadă că ştiu ce se poate întâmpla, doar fiindcă ştiu ce s-a întâmplat înainte.

— Nu o să fie uşor să evadăm, mârâie Holiday.

— Primul pas, zice Mustang scăpând din cătuşe.

A folosit o mică bucată de os ca să deschidă lacătul.

— Unde ai învăţat asta? întreabă Holiday.

— Crezi că Institutul a fost prima mea şcoală? zice ea. Tu urmezi.

Se întinde spre mine.

— Eu aş zice că putem sări pe ei când deschid… ce s-a întâmplat?

— Eu nu plec, îi spun şi-mi trag mâinile.

— Darrow…

— Ragnar a fost prietenul meu. I-am spus că o să-i ajut poporul. N-o să fug ca să îmi salvez viaţa. Nu o să permit ca moartea lui să fi fost în zadar. Singura cale de ieşire e printre ei.

— Obsidienii…

— Sunt necesari, spun eu. Fără ei nu pot să mă lupt cu Legiunile Aurii. Nici măcar dacă mă ajuţi tu.

— Bine, zice Mustang, fără să îmi respingă ideea. Cum ai de gând să îi schimbi părerea lui Alia?

— Cred că o să am nevoie de ajutorul tău pentru asta.

*

Câteva ore mai târziu suntem conduşi spre centrul unei camere a tronului cavernoase, construită pentru uriaşi. E luminată de lămpi cu ulei de focă care scuipă fum negru pe pereţi. Uşile de fier se închid în spatele nostru şi suntem lăsaţi singuri în faţa tronului pe care stă cea mai mare fiinţă umană pe care am văzut-o vreodată. Ne priveşte din capătul îndepărtat al camerei, mai mult statuie decât femeie. Înaintăm stângaci în lanţuri. Nu se aude decât zgomotul bocancilor pe podeaua neagră şi lucioasă până când ajungem în faţa lui Alia Vrabia-Zăpezii,

regina Valkiriilor.

Ţine în poală trupul fiului mort.

Alia ne priveşte cu asprime. E la fel de uriaşă ca Ragnar, dar vârstnică şi rea asemenea celui mai bătrân copac din cine ştie ce pădure de demult. Genul care suge toată apa din pământ şi blochează lumina soarelui pentru copacii mai mici, apoi se uită la ei cum se usucă şi mor, fără să facă nimic altceva decât să îşi întindă crengile şi mai sus şi rădăcinile şi mai adânc. Un strat protector de piele moartă şi bătătorită, format graţie vântului, îi acoperă faţa. Părul ei, lung şi cleios, are culoarea zăpezii murdare. Stă pe o pernă de blănuri puse una peste alta în cutia toracică a celui care a fost probabil cel mai mare grifon creat vreodată. Capul grifonului ţipă în tăcere de deasupra ei. Aripile întinse pe un perete de piatră au o anvergură de zece metri. Pe capul ei stă o coroană de sticlă neagră. La picioare are faimosul cufăr de război, închis pe timp de pace cu un dispozitiv de fier imens. Mâinile ei noduroase sunt pline de sânge.

Acesta e un regat primitiv şi, deşi nu aş şti ce să îi spun unei regine care stă pe tron, n-am nici cea mai mică idee ce să-i spun unei mame care stă cu fiul ei mort în poală şi se uită la mine de parcă aş fi un vierme care tocmai a apărut târându-se din taiga.

Se pare că nu prea îi pasă că nu ştiu ce să zic. Limba ei e suficient de ascuţită.

— Există o mare erezie pe tărâmurile noastre împotriva zeilor care stăpânesc cele o mie de stele ale Abisului.

Vocea ei vibrează ca a unui crocodil bătrân. Dar nu vorbeşte în limba ei, ci în limba noastră. Limbajul Elevat al Aureolaţilor. O limbă sacră, cunoscută de foarte puţini aici, cel mai adesea de şamanii care comunică cu zeii. Adică spionii. Fluenţa cu care vorbeşte Alia o uimeşte pe Mustang. Nu şi pe mine. Ştiu cum avansează cei de jos sub puterea celor mari, iar asta doar confirmă ceea ce suspectam de mult. Mizerabilii de Gamma nu sunt singurii sclavi preferaţi ai lumilor.

— O erezie transmisă de profeţi haini cu scopuri la fel de haine. De o vară şi o iarnă şerpuieşte printre noi. Îmi otrăveşte poporul, la fel cum otrăveşte popoarele Coloanei de Dragon, Corturile Însângerate şi Peşterile Tumultuoase. Îi otrăveşte cu minciuni care scuipă în ochii oamenilor noştri.

Se apleacă de pe tron; are nişte pori dilataţi uriaşi pe nas. Ridurile fac şanţuri adânci în jurul ochilor negri ca smoala.

— Minciuni care spun că un Pătat o să se întoarcă şi o să aducă un om care să ne conducă de pe aceste pământuri. Un luceafăr în întuneric. I-am căutat pe aceşti eretici pentru a le asculta şoaptele, pentru a afla dacă zeii vorbesc prin ei. Nu vorbeau. Răul vorbea prin ei. Aşa că i-am vânat pe eretici. Le-am rupt oasele cu mâinile mele. Le-am jupuit carnea şi i-am lăsat pe pietre ca să fie mâncaţi de fiarele

necurate ale gheţii.

Cele şapte cadavre care atârnau în lanţuri afară. Prietenii lui Ragnar.

— Asta fac eu pentru poporul meu. Fiindcă îmi iubesc poporul. Pentru că din pântecul meu au ieşit puţini copii, dar în inima mea sunt mulţi. Ragnar, sânge din sângele meu, nu s-ar fi întors niciodată. Întorcându-se, ar fi încălcat jurămintele făcute mie, poporului său şi zeilor care ne veghează din înaltul Asgard.

Se uită în jos la fiul ei mort.

— Apoi m-am trezit în acest coşmar.

Închide ochii, respiră adânc, apoi îi deschide din nou.

— Cine eşti tu să-mi aduci cadavrul celui mai bun dintre fiii mei?

— Numele meu este Darrow din Lykos, spun eu. Ele sunt Virginia au Augustus şi Holiday ti Nakamura.

Ochii Aliei o ignoră pe Holiday şi se mută la Mustang. Chiar dacă are aproape doi metri, pare o copilă în camera aceasta uriaşă.

— Am venit cu Ragnar într-o misiune diplomatică în numele Revoltei.

— Revolta.

Nu îi place cum sună acest cuvânt străin.

— Şi cine eşti tu pentru fiul meu?

Se uită la părul meu cu mai mult dezgust decât ar trebui să aibă un muritor pentru zei. E ceva mai important la mijloc aici.

— Eşti stăpânul lui Ragnar?

— Sunt fratele lui, o corectez.

— Fratele lui? zice ea batjocoritor.

— Fiul tău mi-a făcut un jurământ de credinţă când l-am luat de la un Auriu. Mi-a oferit Pete, iar eu i-am oferit libertate. De atunci a fost fratele meu.

— El… vocea ei tresare. A murit liber?

Felul în care spune asta denotă o înţelegere profundă a ideii. Mustang observă asta.

— Da. Oamenii lui, cei pe care i-ai atârnat pe peretele de afară, ţi-ar fi putut spune că eu am condus o rebeliune împotriva Auriilor care vă stăpânesc şi care l-au luat pe Ragnar de lângă tine, la fel cum ţi-au luat şi ceilalţi copii. Şi ţi-ar mai fi putut spune, la fel ca restul poporului tău, că Ragnar era cel mai bun general al meu. A fost un om bun. A fost…

— Îmi cunosc fiul, mă întrerupe ea. Am înotat cu el între gheţuri când era copil. L-am învăţat numele zăpezii, al furtunilor şi l-am luat pe grifonul meu pentru a-i arăta coloana vertebrală a lumii. Mâinile lui mi-au strâns părul şi a cântat de bucurie când ne-am ridicat printre nori. Fiul meu nu cunoştea frica.

Observ că îşi aminteşte ziua aia foarte diferit de cum şi-o amintea

Ragnar.

— Îmi cunosc fiul. Nu am nevoie să îmi vorbească un străin despre spiritul lui.

— Atunci ar trebui să te întrebi, Regină, ce l-ar fi făcut să se întoarcă aici, zice Mustang. Ce l-ar fi făcut să îşi trimită oamenii aici şi dacă s-ar fi întors ştiind că asta înseamnă să încalce jurămintele făcute ţie şi poporului său?

Alia nu spune nimic în timp ce o cercetează pe Mustang cu ochii aceia lacomi.

— Frate, zice ea tot în batjocură şi se uită la mine. Mă întreb, te-ai folosi de fraţii tăi aşa cum te-ai folosit de fiul meu? Să îl aduci aici. De parcă el ar fi fost cheia cu care puteai să eliberezi uriaşii de sub gheaţă?

Aruncă o privire de-a lungul sălii ca să mă uit la faptele ei tăiate în piatra ce se înalţă cât cincisprezece oameni deasupra noastră. Nu am cunoscut niciodată un artist Obsidian. Nu ne trimit decât războinici.

— De parcă ai putea să foloseşti iubirea unei mame împotriva ei. Asta e calea oamenilor. Îţi miros ambiţia. Şi planurile. Eu nu cunosc Abisul, războinicule lumesc, dar cunosc gheaţa. Ştiu şerpii care se târăsc în inimile oamenilor. Eu însămi am interogat ereticii. Ştiu cine eşti. Ştiu că te tragi dintr-o creatură mai joasă decât noi. Un Roşu. Am văzut Roşii. Sunt ca nişte copii. Mici elfi care trăiesc în oasele lumii. Dar ai furat trupul unui Aesir, al unui Născut din Soare. Îţi spui distrugătorul lanţurilor, dar tu eşti cel care le făureşte. Vrei să ne atragi de partea ta. Să te foloseşti de puterea noastră ca să câştigi gloria. La fel ca toţi oamenii.

Se apleacă peste prietenul meu mort şi se uită chiorâş la mine. Acum înţeleg ce respectă această femeie şi de ce Ragnar credea că va trebui să o omorâm şi să îi luăm tronul, iar Mustang voia să evadăm. Forţa. Acum se întreabă unde e a mea.

— Ştii multe lucruri despre el, spune Mustang. Dar despre mine nu ştii nimic şi totuşi mă insulţi.

Alia se încruntă. E clar că habar n-are cine e Mustang şi nu vrea să supere un Auriu veritabil, dacă Mustang chiar este unul. Siguranţa ei scade doar cu puţin.

— Nu am ridicat nicio acuză împotriva ta, Născuto din Soare.

— Dar ai făcut-o. Sugerând că el are gânduri malefice pentru poporul tău, sugerezi de asemenea că eu complotez alături de el. Că eu, însoţitoarea lui, am venit aici cu aceleaşi intenţii netrebnice.

— Atunci ce intenţii ai? De ce te însoţeşti cu această creatură?

— Ca să văd dacă e demn de urmat, zice Mustang.

— Şi este?

— Încă nu ştiu. Ceea ce ştiu e că milioane de oameni sunt gata să-l urmeze. Cunoşti numărul ăsta? Poţi măcar să îl înţelegi, Alia?

— Cunosc numărul.

— Întrebi ce intenţii am, zice Mustang. O să ţi le spun clar. Şi eu sunt o războinică şi o regină, la fel ca tine. Domeniul meu e mai mare decât poţi înţelege. Am nave de metal în Abis care sunt pline de mai mulţi oameni decât ai văzut vreodată. Pot sparge cel mai înalt munte în două. Şi iată-mă aici, spunându-ţi că nu sunt o zeiţă. Bărbaţii şi femeile acelea din Asgard nu sunt zei. Sunt făcuţi din carne şi oase. La fel ca tine. La fel ca mine.

Alia se ridică încet, ducându-şi cu uşurinţă fiul uriaş pe braţe şi merge să îl pună pe un altar de piatră. Toarnă ulei dintr-o mică urnă pe o bucată de pânză şi o pune pe faţa lui Ragnar. Apoi sărută pânza şi îl priveşte.

Mustang n-o lasă mai moale.

— Pământul acesta nu poate să poarte seminţe. E stăpânit de vânt, de gheaţă şi de pietre seci. Dar voi supravieţuiţi. Canibalii cutreieră dealurile. Clanurile inamice tânjesc după pământul vostru. Dar voi supravieţuiţi. Vă vindeţi fiii şi fiicele „zeilor”, dar supravieţuiţi. Spune-mi, Alia. De ce? De ce să trăieşti când toată viaţa doar îi serveşti pe alţii? Ca să îţi vezi familia cum se ofileşte şi moare? Eu am văzut-o pe a mea dispărând. Mi-au fost furaţi unul după altul. Lumea mea e distrusă. Şi la fel e şi a ta. Dar dacă îţi uneşti forţele cu mine, cu Darrow, aşa cum a vrut şi Ragnar… putem să creăm o lume nouă.

Alia, hărţuită, se întoarce la noi. Se apropie cu paşi înceţi şi măsuraţi.

— De cine te-ai teme mai mult, Virginia au Augustus? De un zeu sau de un muritor cu puterea unui zeu?

Întrebarea rămâne între ele, creând o ruptură pe care cuvintele nu o pot vindeca.

— Un zeu nu poate să moară. Deci un zeu nu cunoaşte teama. Dar muritorii…

Plesneşte din limbă în spatele dinţilor pătaţi.

— Cât de înfricoşaţi sunt de venirea întunericului. Cât de oribil vor lupta ca să rămână în lumină.

Vocea ei coruptă îmi îngheaţă sângele.

Ştie.

Şi eu şi Mustang ne dăm seama de asta în acelaşi moment îngrozitor. Alia ştie că zeii ei sunt muritori. Câteva bule de frică se ridică din adâncul meu. Am venit până aici să îi luăm vălul de pe ochi, dar ea a văzut deja adevărul. Cumva. Într-un fel. I-au spus Auriii fiindcă era regină? A descoperit asta ea însăşi? Înainte să îl vândă pe Ragnar? După? Nu mai contează. Deja s-a resemnat în faţa acestei lumi. În fata minciunii.

— Mai există o cale, spun eu disperat, ştiind că Alia ne-a judecat încă dinainte să intrăm în cameră. Ragnar a văzut-o. A văzut o lume în

care oamenii tăi vor putea pleca de pe gheaţă. În care vor putea avea în mâini propriul destin. Alătură-mi-te şi lumea aceasta va deveni posibilă. O să-ţi dau mijloacele de a lua puterea care îţi va permite să călătoreşti între stele, la fel ca strămoşii tăi, să mergi nevăzută, să zbori printre nori nu pe grifoni, ci cu cizme. Vei putea să trăieşti unde vrei. Acolo unde vântul e blând şi pământul e verde, nu alb. Tot ce trebuie să faci e să lupţi alături de mine, aşa cum a făcut şi fiul tău.

— Nu, micuţule. Nu poţi să te lupţi cu cerul. Nu poţi să te lupţi cu râurile, cu marea sau cu munţii. Nu poţi să te lupţi cu Zeii, zice Alia. Aşa că o să-mi fac datoria. O să îmi apăr poporul. O să vă trimit la Asgard în lanţuri. O să las zeii să vă decidă soarta. Oamenii mei vor trăi în continuare. Sefi o să-mi moştenească tronul. Şi o să îmi îngrop fiul în gheaţa din care s-a născut.

32. Teritoriul nimănui

Cerul are culoarea sângelui de sub o unghie moartă în timp ce părăsim Vârfurile în zbor. Acum suntem prizonieri, legaţi cu burta în jos pe spatele şeilor împuţite de blană, ca nişte bagaje. Ochii îmi lăcrimează sub vântul tăios al troposferei joase. Grifonul bate din aripi, umerii musculoşi i se zvârcolesc sub piele, tulburând aerul. Stăm de-a curmezişul şi văd călăreţele ridicându-şi feţele mascate spre cer, către lumina slabă care e Phobos. Mici scânteieri de alb şi galben tulbură cerul întunecat pe măsură ce navele de deasupra noastră continuă să se înfrunte. Mă rog în gând pentru siguranţa lui, pentru a Victrei şi a Urlătorilor.

Discuţiile n-au dat niciun rezultat cu Alia, după cum a prevăzut Mustang. Iar acum suntem trimişi în Asgard, un dar pentru zei pentru a asigura viitorul poporului ei. Asta i-a spus lui Sefi. Şi fiica ei cea tăcută a apucat de lanţurile cu care am fost legaţi şi, cu ajutorul gărzilor personale ale Aliei, ne-a târât pe mine şi pe Mustang în hangarul unde aşteptau Valkiriile ei.

Acum, câteva ceasuri mai târziu, traversăm un teritoriu creat de zei mânioşi în tinereţea lor. Dramatică şi aspră, Antarctica a fost creată ca pedeapsă şi probă de rezistenţă pentru strămoşii Obsidienilor care au îndrăznit să se revolte împotriva Auriilor în cel de-al două sutelea an al domniei lor. Un loc atât de sălbatic încât mai puţin de şaizeci la sută dintre Obsidieni ajung la maturitate, potrivit cotelor Comisiei pentru Controlul Calităţii.

Lupta disperată pentru supravieţuire îi lipseşte de şansa la cultură şi progres social, la fel cum au fost lipsite şi triburile nomade din Evul Mediu. Fermierii au culturi. Nomazii fac război.

Semne subtile de viaţă freamătă pe întinderea vastă. Turme rătăcitoare de bouri. Focuri pe piscurile munţilor, sclipind prin crăpăturile uşilor uriaşe din oraşele Obsidiene săpate în piatră în timp ce oamenii îşi adună provizii şi se îngrămădesc la adăpostul zidurilor în pragul iernii lungi. Zburăm de ore întregi. Aţipesc şi mă tot trezesc, epuizat. N-am mai închis un ochi de când am împărţit porţia aceea de paste cu Ragnar, în locşorul comod din nava prăbuşită. Cum de s-au schimbat atât de multe, atât de repede?

Mă trezesc în vaietul unui corn. *Ragnar a murit.* E primul gând care-mi trece prin cap.

Nu e ceva neobişnuit pentru mine să mă trezesc înconjurat de durere.

Mai răsună un corn şi călăreţele strâng rândurile, plutind împreună în formaţie compactă. Ne ridicăm deasupra unei mări cenuşii. În faţa

mea, Sefi se apleacă asupra hăţurilor. Îşi mână cu bruscheţe grifonul spre o beznă uriaşă. Ne strecurăm dincolo de nori şi descoperim Asgardul plutind în amurg. E un munte smuls de pe pământ de zei şi atârnat la jumătatea distanţei dintre Abis şi lumea de gheaţă de dedesubt. Scaunul lui Aesir. Dacă Olimpul era o strălucitoare celebrare a simţurilor, Asgardul e o ameninţare clocotitoare la adresa unei rase cucerite.

De la poalele muntelui porneşte un şir de trepte de piatră primejdioase, care par să nu se sprijine pe nimic. Calea Petelor. Calea pe care trebuie să o străbată toţi tinerii Obsidieni dacă vor să câştige bunăvoinţa zeilor, să aducă onoare şi recompense triburilor lor devenind slujitori ai Morţii, Mamă-a-Toate. Valea celor Căzuţi de dedesubt e plină de cadavre. Grămezi îngheţate de bărbaţi şi femei într-un tărâm unde stârvurile nu putrezesc niciodată şi unde numai corbii pot dezgoli scheletele. E drum pustiu, dar e unul pe care trebuie să-l străbatem dacă Obsidienele vor să urcăm muntele.

Aşa faci un Obsidian să se teamă. Simt din partea lui Sefi această teamă. Nu a străbătut niciodată până acum această cale. Niciun Pătat nu poate rămâne printre oamenii de la Vârfuri sau în mijlocul celorlalte triburi. Cu toţii sunt aleşi de Aurii pentru a intra în serviciul lor. Mama ei n-ar fi lăsat-o niciodată să dea probele. Avea nevoie să-i rămână o fiică drept moştenitoare.

Spre deosebire de Olimp, Asgard e înconjurat de un sistem de siguranţă serios. Emiţătoare electronice de înaltă frecvenţă care pot face timpanele unui grifon să sângereze de la doi kilometri. Un scut electromagnetic supraîncărcat care poate cauza hiperoscilaţii în structura moleculară a oricărui om sau fiinţe, fierbând apa din piele şi din organe. Magie neagră pentru Obsidieni. Dar astăzi senzorii sunt morţi, mulţumită lui Quicksilver şi hackerilor lui, iar camerele şi dronele care ar trebui să ne monitorizeze apropierea sunt oarbe pentru noi, arătând în schimb filmări înregistrate acum trei ani, la fel ca sateliţii. Există o singura cale prin care poţi ajunge într-o audienţă la zei, şi aceea e de-a lungul Văii Petelor, prin Templul Gurii Umbrelor.

Ne oprim pe culmea muntelui ameninţător de sub Asgard, unde Calea Petelor se leagă de pământ. Un templu întunecat stă cocoşat pe stânci ca o cotoroanţă posesivă. E distrus de timp. Cu faţada sfărâmată de vânt.

Sunt smuls din şa şi mă prăbuşesc pe gheaţă, cu picioarele amorţite după călătoria lungă. Valkiriile aşteaptă să mă ridic, cu ajutorul lui Mustang.

— Cred că a venit timpul, zice ea.

Încuviinţez din cap şi mă las împins de Valkirii pe urmele lui Sefi, spre templul negru. Vântul şuieră prin gurile celor trei sute treizeci şi trei de chipuri de piatră care urlă prizoniere în faţada din stâncă

întunecată a templului, cu ochi sălbatici ce imploră cu disperare să fie eliberaţi. Intrăm pe sub arcada întunecată. Zăpada se rostogoleşte pe podea.

— Sefi, spun.

Femeia se întoarce încet să se uite la mine. Încă nu şi-a spălat părul de sângele fratelui ei.

— Pot să vorbesc cu tine? Între patru ochi?

Valkiriile aşteaptă un semn de la conducătoarea lor ca să le ducă de-o parte pe Mustang şi Holiday. Sefi înaintează în templu. O urmez cât de repede pot cu lanţurile mele, până într-o curte interioară deschisă spre cerul liber. Tremur de frig. Sefi mă priveşte în lumina violetă ciudată, aşteptând răbdătoare să vorbesc. Pentru prima dată îmi dau seama că şi ea e la fel de curioasă în privinţa mea cum sunt şi eu în ce-o priveşte. Şi asta îmi dă încredere. Ochii ei mici şi negri sunt iscoditori. Văd fisurile din lucruri. Din bărbaţi, din armuri, din minciuni. Mustang a avut dreptate în privinţa Aliei. Nu ne-ar fi ascultat niciodată. Am bănuit asta dinainte să intrăm în sala tronului, dar trebuia să încerc. Şi chiar dacă ar fi ascultat, Mustang n-ar fi avut niciodată încredere în Alia Vrabia-Zăpezii să conducă Obsidienii în războiul nostru. Aş fi câştigat un aliat şi aş fi pierdut un altul. Dar Sefi… Sefi e ultima speranţă rămasă.

— Unde se duc? o întreb. Te-ai întrebat vreodată? Toţi bărbaţii şi toate femeile pe care le oferă clanul tău Zeilor? Nu cred că tu crezi ce spun ei. Că primesc rangul de războinici. Că li se oferă bogăţii nemaivăzute pentru a-i servi pe nemuritori.

Aştept să-mi răspundă. Sigur că n-o face. Dacă nu o pot convinge, suntem ca şi morţi. Dar Mustang crede, la fel ca mine, că avem o şansă cu ea. Mai mult decât am avut vreodată cu Alia, cel puţin.

— Dacă ai fi crezut în zei, nu ai fi făcut jurământul tăcerii când a urcat Ragnar. Alţii aclamau, dar tu ai plâns. Pentru că tu ştii… nu-i aşa?

Fac un pas spre ea. E puţin mai înaltă decât mine. Mai bine legată decât Victra. Faţa ei palidă are aproape aceeaşi nuanţă cu părul.

— Simţi în inima ta adevărul întunecat. Toţi cei care părăsesc gheaţa devin sclavi.

Se încruntă. Încerc să nu pierd momentul.

— Fratele tău a fost un Pătat, un Fiu al Vârfurilor. A fost un titan. Şi a urcat să-i slujească pe zei, dar a fost tratat ca un câine. L-au obligat să se bată în arene, Sefi. Au pariat pe viaţa lui. Fratele tău, cel care te-a învăţat numele gheţii şi al vântului, cel care a fost cel mai măreţ Fiu al Vârfurilor din generaţia lui, a fost proprietatea unui alt om.

Priveşte în sus, spre cerul unde stele strălucesc prin amurgul negru-violet. Oare câte nopţi a privit cerul şi s-a întrebat ce s-a ales de fratele ei mai mare? Câte minciuni şi-a spus ca să poată dormi

nopţile? Acum, când află toate ororile suferite de el, toate acele nopţi când a privit stelele devin mult mai îngrozitoare.

— Mama ta e cea care l-a vândut, spun profitând de ocazie. I-a vândut pe sora ta, pe fratele tău, pe tatăl tău. Toţi cei care au plecat vreodată au fost duşi în sclavie. La fel ca poporul meu. Ştii ce au spus profeţii trimişi de fratele tău. Eu am fost sclav, dar m-am răzvrătit împotriva stăpânilor mei. Fratele tău s-a răzvrătit odată cu mine. Ragnar s-a întors aici ca să vă aducă de partea noastră. Să scape poporul tău de lanţuri. Şi a murit pentru asta. Pentru tine. Ai suficientă încredere în el ca să crezi în ultimele lui cuvinte? Îl iubeşti îndeajuns?

Se uită la mine, cu albul ochilor înroşit de o furie de mult latentă. De parcă ar şti de ani de zile despre duplicitatea mamei ei. Mă întreb ce a învătat ascultând două decenii şi jumătate. Mă întreb chiar dacă mama ei i-a spus adevărul. Sefi va fi regină. Poate că acesta e ritualul de trecere. Transmiterea cunoştinţelor despre adevărata lor condiţie. Poate că Sefi chiar a ascultat discuţia noastră cu Alia. Ceva în felul în care mă priveşte mă face să cred asta.

— Sefi, dacă mă predai Auriilor, domnia lor continuă şi fratele tău s-a sacrificat în zadar. Dacă lumea e aşa cum ţi-o doreşti, atunci nu face nimic. Dar dacă e greşită, dacă e nedreaptă, asumă-ţi riscul. Lasă-mă să-ţi arăt secretele pe care ţi le-a ascuns mama ta. Lasă-mă să-ţi arăt cât de muritori sunt zeii voştri. Lasă-mă să te ajut să-ţi cinsteşti fratele.

Se uită fix la zăpada care cade pe jos, pierdută în gânduri. Apoi, încuviinţând din cap cu gravitate, scoate o cheie de fier din mantie şi se apropie de mine.

*

Treptele Căii Pătaţilor sunt reci şi abrupte şi se răsucesc diabolice în sus, spre cer, prin nori. Dar sunt nişte simple trepte. Le urcăm fără lanţuri, deghizaţi în Valkirii – măşti din os pictate cu albastru, mantii de călărie şi cizme prea mari pentru picioarele mele. Toate împrumutate de la cele trei femei care au rămas în spate să păzească grifonii la intrarea în templu.

Sefi merge în frunte, iar alte opt Valkirii o urmează. Picioarele îmi tremură din cauza efortului când ajungem în vârf şi văd complexul din sticlă neagră al Auriilor de pe creasta muntelui plutitor. Sunt opt turnuri în total, fiecare aparţinând unuia dintre zei. Acestea înconjoară clădirea centrală, o piramidă de sticlă neagră, ca spiţele unei roţi, conectate între ele prin punţi înguste la douăzeci de metri deasupra zăpezii. Între noi şi complexul Auriilor e un al doilea templu, de forma unei feţe ţipătoare, de dimensiunile Castelului Marte. În faţa templului se află un mic parc pătrat, în mijlocul căruia se înalţă un copac negru, noduros. Pe ramurile lui ard flăcări mocnit. Printre

flăcări răsar boboci albi de floare, neatinşi de foc. Valkiriile vorbesc în şoaptă între ele, temătoare la vederea magiei.

Sefi culege cu grijă un boboc din copac. Flăcările îi pârjolesc marginile mănuşii de piele, dar se întoarce cu o floricică albă în formă de lacrimă. Când o atinge, înfloreşte şi se întunecă, ajungând de culoarea sângelui înainte să se ofilească şi să se transforme în cenuşă. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Şi nici nu mă impresionează scamatoriile. E prea frig pentru aşa ceva. O afurisită de urmă de picior roşie răsare în zăpadă, în faţa noastră. Sefi şi Valkiriile rămân neclintite, cu braţele întinse şi degetele încovrigate într-un gest de apărare împotriva spiritelor rele.

— E doar sânge ascuns în piatră, spune Mustang. Nu e adevărat.

Cu toate astea, Valkiriile sunt mai mult decât îngrozite când apar şi mai multe urme, care ne conduc spre gura zeului. Se uită una la alta înfricoşate. Chiar şi Sefi cade în genunchi când ajungem la scările de la baza gurii templului. O imităm şi atingem piatra cu nasurile, iar gâtul se deschide şi un bătrân ofilit iese clătinându-se. Barbă albă. Ochi violet şi înceţoşaţi de vârstă.

— Sunteţi nebuni! strigă el. Nebuni ca ciorile să urcaţi scările la-nceput de iarnă.

Bate cu bastonul în pământ la fiecare pas pe care-l face când coboară spre noi. Rosteşte replicile cu o voce chiţăitoare.

— Os şi sânge îngheţat e tot ce-o să rămână. Aţi venit să cereţi o încercare a Pătaţilor?

— Nu, bâigui eu, cu cel mai bun accent nagal al meu.

O încercare a Pătaţilor nu ne-ar ajuta cu nimic. I-am vedea pe zei doar când am primi tatuajele faciale. Şi să supravieţuiesc unei încercări a Pătaţilor e ceva pentru care chiar şi Ragnar credea că nu sunt pregătit. Există un singur fel în care-i pot aduce pe zei la mine. Momeală.

— Nu? întreabă Violetul, nedumerit.

— Am venit să cerem o audienţă zeilor.

În orice clipă una dintre Valkirii ne-ar putea da de gol. N-ar fi nevoie decât de-un cuvânt. Îmi simt umerii tot mai tensionaţi. Singurul lucru care mă menţine lucid este că ştiu că Mustang e de acord cu planul suficient cât să fie aici, plecând genunchiul lângă mine în vârful blestematului ăstuia de munte. Ceea ce înseamnă că nu sunt complet nebun. Cel puţin aşa sper.

— Deci chiar sunteţi nebuni! zice Violetul începând să se plictisească de noi. Zeii vin şi pleacă. În genune, în marea de sub noi. Dar nu acordă audienţe muritorilor. Căci ce înseamnă timpul pentru creaturi ca ei? Doar Pătaţii merită dragostea lor. Doar Pătaţii pot îndura fierbinţeala privirii lor. Doar copiii gheţurilor şi ai celei mai întunecate nopţi.

Chestia asta e al dracului de enervantă.

— O navă de fier şi stele s-a prăbuşit din Abis, îi spun. A venit cu o coadă de foc. Şi a căzut printre culmile din apropierea Vârfurilor Valkiriilor. Arzând pe cer ca sângele.

— O navă? întreabă Violetul deosebit de interesat, aşa cum presupusesem că va fi.

— De fier şi stele, îi spun.

— De unde ştiţi că n-a fost o viziune? întreabă viclean Violetul.

— Am atins fierul cu propriile noastre mâini.

Violetul tace câteva clipe, în timp ce în ochii-i frenetici se vede cum mintea îi aleargă încolo şi-ncoace. Pun pariu că ştie că au căzut sistemele de comunicaţie. Că stăpânii lui vor fi dornici să audă despre o navă prăbuşită. Ultimul lucru pe care l-a văzut probabil a fost discursul meu, înainte ca Quicksilver să întrerupă toate transmisiunile. Acum Violetul acesta modest, actorul acesta izgonit în pustiu să joace o farsă în faţa barbarilor creduli, are nişte veşti pe care stăpânii lui nu le au. Are un trofeu, îşi dă el seama şi-şi îngustează ochii lacomi. Acum e momentul să aibă iniţiativă şi să câştige bunăvoinţa stăpânilor.

E trist cum dependenţa de lăcomie îi face pe oameni nesăbuiţi.

— Aveţi dovezi? întreabă el nerăbdător. Oricine poate să spună că a văzut o navă a zeilor prăbuşindu-se.

Ezitând, temându-se de înşelătoria pe care am pus-o la cale, dar dispreţuindu-i pe preoţi, Sefi scoate briciul meu din raniţă. E învelit în piele de focă. Îl aşază jos, sub formă de bici. Violetul zâmbeşte, cât se poate de încântat, încearcă să-l înşface de jos cu o cârpă pe care o scoate din buzunar, dar Sefi trage înapoi pielea de focă.

— Asta e pentru zei, mârâi eu. Nu pentru căţelandrii lor.

33. Zei şi oameni

Preotul ne conduce înăuntru prin gura templului şi aşteptăm îngenuncheaţi într-o anticameră de piatră neagră săpată în munte. Gura de piatră se-nchide şi se-ncleştează în urma noastră. În mijlocul camerei dansează flăcări, întinzându-se de pe un stâlp de foc spre tavanul de onix.

Acoliţii cutreieră peştera-templu, şoptind incantaţii, îmbrăcaţi în pânze de sac negre, cu glugă.

— Copiii Gheţii, şopteşte în cele din urmă o voce divină din întuneric.

Un sintetizator, ca acelea din căştile-demon, modifică vocea astfel încât face să pară că sunt câteva zeci de glasuri laolaltă. Femeia Aurie invizibilă nu-şi bate capul să folosească un accent. E la fel de fluentă ca mine în limba Obsidienilor, dar dispreţuitoare faţă de asta şi faţă de oamenii cărora le vorbeşte.

— Aduceţi veşti.

— Da, Născută din Soare.

— Spuneţi-ne despre nava pe care aţi văzut-o, se aude o altă voce, a unui bărbat.

Mai puţin arogantă, mai jucăuşă.

— Puteţi ridica privirea spre chipul meu, copiii mei. Rămaşi în genunchi, aruncăm priviri rapide în sus şi vedem doi Aurii în armuri, dezactivându-şi pelerinele-fantomă. Stau aproape de noi în încăperea întunecată. Flăcările din templu dansează pe chipurile lor metalice de zei. Bărbatul poartă o pelerină. Femeia n-a avut timp s-o îmbrace pe-a ei, atât de nerăbdători au fost să ne întâmpine.

Femeia joacă rolul Freyei, în timp ce bărbatul e îmbrăcat ca Loki. Chipul lui metalic e de lup. Animalele pot simţi frica. Oamenii nu. Dar cei care ucid mult îi pot simţi vibraţiile în tăcerea aceea. Cum simt eu acum din partea lui Sefi. Zeii sunt adevăraţi, se gândeşte. Ragnar s-a înşelat. Noi ne-am înşelat. Dar nu spune nimic.

— A sângerat foc pe cer, murmur cu fruntea plecată. A făcut mare zgomot şi s-a prăbuşit pe versantul muntelui.

— Nu mai spune, şopteşte Loki. Şi e întreagă sau s-a făcut fărâme-fărâmiţe, copile?

E riscant să susţinem că am văzut o navă prăbuşindu-se. Dar a fost singurul truc la care m-am putut gândi pentru a-i atrage pe Aurii departe de holo-monitoare în timpul unei rebeliuni, de a trece de sistemele lor de securitate şi de garnizoana de Cenuşii pentru a-i întâlni aici. Sunt Războinici Însemnaţi, blocaţi aici la frontieră în timp ce lumea lor se zguduie dincolo de zidurile astea. Cândva, acest post

ar fi fost considerat încântător, dar acum e o formă de alungare. Mă întreb de ce delicte sau de ce eşecuri se fac vinovaţi aceşti Războinici Însemnaţi de-au ajuns aici să se îngrijească de pustiu.

— Oasele navei murdăresc muntele, Fiul Soarelui, explic ţinând privirea plecată, ca să nu insiste să-mi scot masca ce-mi acoperă faţa.

Cu cât mă gudur mai tare, cu atât sunt mai puţin suspect.

— Zdrobită ca o barcă de pescuit luată la subsoară de un Distrugător. Aşchii de foc, aşchii de oameni în zăpadă.

Cred că e o metaforă pe care ar folosi-o un Obsidian. Pare adecvată.

— Aşchii de oameni? întreabă Loki.

— Da. Oameni. Dar cu feţe fine. Ca pielea de focă la lumina focului.

Prea multe metafore.

— Dar ochi precum cărbunele aprins.

Nu mă pot opri. Cum mai vorbea Ragnar?

— Păr ca auriul de pe faţa ta.

Măştile metalice ale Auriilor rămân impasibile în timp ce comunică între ei prin căştile din coifuri.

— Preotul nostru pretinde că aveţi o armă a zeilor, spune Freya preluând conducerea.

Încă o dată, Sefi scoate încordată pielea de focă, întrebându-se dacă voi alunga magia zeilor, aşa cum am promis, îi tremură mâinile. Amândoi Auriii vin mai aproape, iar licărul discret al scuturilor electromagnetice devine evident. Dacă-i ating, mă prăjesc. N-au teamă. Nu aici, pe muntele lor. Mai aproape. Hai, mai aproape, nemernicilor.

— De ce nu aţi dus-o conducătorului tribului vostru? întreabă Loki.

— Sau şamanului? adaugă Freya suspicioasă. Calea Petelor e lungă şi grea. Să urcaţi atâta până aici doar ca să…

— Suntem pribegi, spune Mustang când Freya se apleacă să privească lama. N-avem trib. Nici şaman.

— Aşa, micuţo? întreabă Loki cu voce mai aspră, uitându-se de sus la Sefi. Atunci de ce are asta de aici pe gleznă tatuajele albastre ale Valkiriilor?

Mâna îi alunecă spre briciul prins pe coapsă.

— A fost alungată de tribul ei, spun. Pentru că a încălcat un jurământ.

— E marcat cu Sigiliul vreunei case? o întreabă Loki pe Freya.

Freya se întinde spre mânerul armei, când Mustang râde cu amărăciune, atrăgându-i atenţia.

— Pe plăsele, buna mea doamnă, zice Mustang cu accentul Aureolaţilor, rămânând în genunchi în timp ce-şi dă jos masca şi-o aruncă cât colo. Vei găsi un Pegas în zbor. Sigiliul Casei Andromedus.

— Augustus? bolboroseşte Loki recunoscând-o pe Mustang.

Mă folosesc de momentul lor de surpriză şi alunec în faţă. Până se

întorc spre mine, înşfac briciul de sub mâna Freyei şi-i activez mecanismul pentru a-l transforma în forma curbată de semnul întrebării care a ars pe versanţi, a fost scrijelită pe frunţi şi a ucis atât de mulţi oameni de-ai lor. Aceeaşi pe care au văzut-o pe holo-monitoare când mi-am ţinut discursul.

— Secerătorul… reuşeşte Freya să şoptească, scoţând pumnul electromagnetic.

Îi tai braţul, apoi capul, înainte să-mi înfig briciul direct în pieptul lui Loki. Lama încetineşte când întâlneşte scutul electromagnetic şi înţepeneşte pentru o jumătate de secundă din cauza rezistenţei acestuia. În cele din urmă, lama trece prin el. Dar e încetinită din nou şi armura de dedesubt rezistă. Se înţepeneşte în platoşa electromagnetică. Inofensivă. Până când Mustang se apropie şi loveşte cu piciorul în mânerul briciului. Lama trece prin armură şi-l străpunge pe Loki.

Amândoi zeii au căzut. Freya pe spate. Loki în genunchi.

— Jos masca, se răsteşte Mustang, în timp ce mâna lui Loki se încleştează pe lama ce-i iese din piept.

Îl plesneşte peste cealaltă mână, care se întindea după datapad.

— Fără semnale.

Holiday îi smulge Auriului briciul de la brâu în timp ce scutul lui electromagnetic se dezactivează. Eu iau briciul Freyei.

— Fă-o!

Sefi şi Valkiriile ei, încă îngenuncheate, se holbează cu ochii măriţi la sângele care ţâşneşte de sub Freya. Îi dau jos masca Auriei şi dezvălui faţa plină de cicatrici a unei Războinice Însemnate între două vârste, cu piele măslinie şi ochi migdalaţi.

— Aşa crezi că arată un zeu, Sefi? întreb.

Mustang scoate un hohot sinistru de râs când Loki îşi scoate masca.

— Darrow! Ia uite cine e. Proctorul Mercur!

Războinicul Însemnat cu chip durduliu care a încercat să mă recruteze pentru casa lui la Institut înainte să pună Fitchner mâna pe mine. Când ne-am văzut ultima dată, acum cinci ani, a încercat să se dueleze cu mine pe coridoarele Olimpului, în timp ce Urlătorii luau cu asalt muntele. L-am împuşcat în piept cu un pumn electromagnetic. A zâmbit tot timpul. Acum nu mai zâmbeşte când se holbează la metalul care-i iese din piept. Simt o strălucire de milă.

— Proctor Mercur, spun. Cred că eşti cel mai ghinionist Auriu pe care l-am cunoscut. Ai pierdut doi munţi în faţa unui Roşu.

— Secerătorul. Nu se poate aşa ceva.

Se cutremură de durere şi râde, spre propria-i surpriză.

— Dar tu eşti pe Phobos.

— Negativ, bunul meu domn. Acolo e complicele meu psihopat mai mic.

— Blestemat! Blestemat!

Se uită la sabia înfiptă în piept, icnind când îşi lasă toată greutatea pe pulpe şi respirând greu.

— Cum… nu te-am văzut…

— Quicksilver v-a spart sistemul, spun.

— Ai venit… aici… pentru…

Îi piere glasul când se uită la Valkiriile care s-au adunat în jurul zeiţei moarte. Sefi se apleacă asupra Freyei. Războinica palidă îşi plimbă degetele de-a lungul feţei femeii, pe care Holiday o dezbracă de armură.

— Pentru ele, zic. La dracu'.

— Oh, blestemată treabă. Augustus, spune vechiul nostru proctor întorcându-se spre Mustang cu un zâmbet amar. Nu poţi face asta… e o nebunie. Sunt nişte monştri. Nu-i poţi elibera. Ştii ce-o să se întâmple? Nu deschide cutia Pandorei.

— Dacă sunt monştri, ar trebui să ne întrebăm cine i-a creat, spune Mustang în limba Obsidienilor pentru ca Sefi să înţeleagă. Bun, care sunt codurile de la armurăria din Asgard?

Loki scuipă.

— O să trebuiască să întrebi mai frumos, trădătoareo.

— Trădarea e o chestiune actuală, Proctore, zice Mustang cu răceală. Trebuie să te întreb iar? Sau să încep să-ţi scurtez urechile?

Lângă cadavrul Freyei, Sefi îşi înmoaie degetele în sângele ei şi-l gustă.

— Doar sânge, îi spun ghemuindu-mă lângă ea. Nu e ichor. Nu e divin. E uman.

Îi întind briciul Freyei. Tresare, dar se sileşte să-şi strângă degetele în jurul mânerului, cu mâna tremurând, aşteptând să fie lovită de fulger sau electrocutată ca oamenii care ating scuturile electromagnetice cu mâinile goale.

— Butonul ăsta de aici retractează briciul. Asta îi controlează forma.

Sefi ţine respectuoasă arma pe braţe şi se uită la mine, ochii ei furioşi întrebându-mă ce formă să aleagă. Fac semn cu capul spre arma mea, încercând să mă înfrăţesc cu ea. Şi reuşesc. Chiar dacă numai în acest fel războinic. Încet, briciul ei ia forma lamei mele curbate. Mi se zbârleşte părul pe mine când Valkiriile încep să râdă. Fremătând de nerăbdare, îşi scot topoarele şi cuţitele lungi şi se uită la mine şi la Mustang.

— Au mai rămas cinci zei, zice Mustang. Cum aţi vrea să-i întâmpinăm, doamnelor?

34. Ucigaşi de zei

Târâm după noi trupurile a şapte zei, doi morţi şi cinci prizonieri. Eu port armura lui Odin. Sefi are armura lui Tyr. Mustang pe a lui Freya. Pe toate le-am furat din armurăria din Asgard. Sângele pătează piatra sălii. Picioarele alunecă şi se împiedică în timp ce Sefi îl trage de păr după ea pe unul dintre Auriii vii. Valkiriile ei îi trag pe ceilalţi.

Ne întoarcem la Vârfuri pe o navetă furată din Asgard, prin care ne-am strecurat în tăcere folosind codurile lui Loki ca să intrăm în armurărie şi să ne echipăm de război înainte de a-i căuta pe zeii rămaşi. Pe doi dintre ei i-am găsit în centrul de comandă, conducând o echipă de Verzi şi încercând să-i elimine pe hackerii lui Quicksilver din sistem. Sefi, cu briciul ei nou, i-a luat braţul unuia dintre ei şi l-a bătut pe celălalt până l-a lăsat lat, îngrozindu-i pe Verzi. Doi dintre ei au ridicat în tăcere pumnul, în semn de recunoaştere tacită a simpatiei lor pentru Revoltă. Cu ajutorul lor i-am încuiat pe ceilalţi într-un depozit, apoi cei doi simpatizanţi Verzi m-au conectat direct la camera de operaţiuni a lui Quicksilver.

N-am putut să dau de Quicksilver, dar Victra mi-a transmis veşti despre reuşita lui Sevro. Puţin peste o treime din flota Marţiană de apărare e sub controlul Fiilor lui Ares şi a Albaştrilor lui Quicksilver. Mii dintre cei mai buni soldaţi ai Societăţii sunt prinşi pe Phobos, dar Şacalul contraatacă neobosit, preluând personal comanda navelor rămase şi chemând forţele din Centura Kuiper pentru a-şi reîntări flota sărăcită.

Pe restul Auriilor i-am găsit la nivelurile inferioare cu ajutorul senzorilor biometrici ai hărţii de pe staţie. O Aurie exersa cu briciul. Când mi-a văzut faţa, şi-a aruncat lama şi s-a predat. Pe ceilalţi doi i-am găsit în staţia de monitorizare, analizând imaginile de pe camere. Tocmai îşi dăduseră seama că aveau în faţă nişte filmări din arhivă, vechi de trei ani.

Acum toţi Auriii poartă cătuşe electromagnetice şi sunt legaţi laolaltă cu sfori lungi de grifonul lui Sefi, cu căluş la gură şi privind speriaţi Vârfurile, de parcă i-am fi adus direct în gura iadului.

Obsidienii din Vârfuri se strâng în jurul nostru pe coridoare. Vin în grabă de la alte niveluri pentru a vedea ciudata privelişte. Majoritatea probabil că n-au văzut zei decât de la distanţă, ca pe nişte scânteieri aurii trecând peste zăpada de primăvară cu trei mach viteză. Acum am venit printre ei, scuturile noastre electromagnetice distorsionează aerul, tunul electromagnetic al navei noastre topeşte uşile uriaşe de fier care izolează hangarul grifonilor de frig. Uşile se topesc spre interior, la fel cum s-a topit şi uşa de pe *Pax* când Ragnar mi-a oferit

Petele.

Nu aşa am vrut să-i introduc pe Obsidieni în ecuaţie. Am vrut să folosesc cuvinte, să mă prezint umil, în piele-de-focă, nu în armură, lăsându-mă la mila lor pentru a-i arăta Aliei că preţuiesc valoarea poporului ei. Că ţin la judecata lor şi că sunt gata să mă pun în pericol pentru ei. Am vrut să fac ceea ce predic. Dar chiar şi Ragnar ştia că asta e o nerozie. Iar acum nu am timp pentru intransigenţă sau superstiţii. Dacă Alia nu vrea să mă urmeze la război, o s-o târăsc în el, urlând şi lovind, aşa cum am făcut şi cu Lorn înaintea ei. Pentru ca Obsidienii să mă audă, trebuie să le vorbesc în singura limbă pe care o înţeleg.

Forţa.

Sefi trage cu pumnul electromagnetic pe deasupra capului meu în uşile care duc spre sanctuarul mamei ei. Fierul antic cedează. Balamalele îndoite şi răsucite scârţâie înfiorător. Plutim pe lângă o armată de uriaşi prosternaţi care au umplut sălile cavernoase de-o parte şi de alta. Atâta putere slăbită de superstiţii. Odată, când erau mai puternici, au încercat să traverseze mările. Au construit măreţe knarr-uri capabile să care mulţi războinici. Monştrii făcuţi de Artizani cu care Auriii au umplut oceanele le-au distrus fiecare barcă sau Auriii însuşi le-au topit ambarcaţiunile. Ultima barcă a navigat acum mai bine de două sute de ani.

O găsim pe Alia în camera de consiliu alături de faimoasele ei şaptezeci şi şapte de căpetenii. Se întorc spre noi printre marile vase fumegânde. Sunt nişte războinici uriaşi, cu părul alb până la mijloc, braţe dezgolite, catarame de fier la brâu şi securi imense pe spate. Ochii negri şi inelele bătute din metale preţioase strălucesc în lumina difuză. Dar sunt prea uimiţi de imaginea uşilor vechi de trei sute de ani care strălucesc portocaliu şi se topesc ca să mai spună ceva sau să îngenuncheze. Vin în faţa lor târând în continuare cadavrele celor doi Aurii după mine. Mustang şi Sefi îşi împing prizonierii în faţă, lovindu-i în picioare. Auriii cad la pământ, apoi se ridică clătinându-se, încercând dincolo de orice raţiune să-şi păstreze o formă de demnitate în timp ce nişte sălbatici uriaşi îi înconjoară într-o cameră plină de fum.

— Aceştia sunt zei? strig eu prin cască.

Nu îmi răspunde nimeni. Alia se mişcă încet printre războinicii care se dau la o parte.

— Sunt eu un zeu? mârâi şi îmi dau casca jos.

Mustang şi Sefi fac şi ele acelaşi lucru. Alia îşi vede fiica în armura zeilor şi face înfiorată un pas înapoi. Frica i se citeşte pe buze. Se opreşte lângă cei cinci Aurii legaţi, care au reuşit în sfârşit să se ridice. Au peste doi metri înălţime. Dar Alia, chiar şi-aşa, bătrână şi gârbovită, e cu un cap mai înaltă decât ei. Se holbează la bărbaţii şi

femeile care până atunci îi fuseseră zei, apoi se uită la ultima dintre fiicele ei.

— Copilă, ce-ai făcut?

Sefi nu îi răspunde. Dar briciul din mâna ei şerpuieşte atrăgând privirea tuturor Obsidienilor din cameră. Una dintre cele mai bune fiice ale lor poartă arma zeilor.

— Regină a Valkiriilor, îi spun ca şi când ne-am vedea pentru prima dată. Numele meu este Darrow din Lykos. Frate de sânge al lui Ragnar Volarus. Sunt conducătorul Revoltei. M-am ridicat împotriva falşilor zei Aurii. Aţi văzut cu toţii focurile dezlănţuite din jurul lunii. Sunt produse de armatele mele. Dincolo de acest tărâm, în Abis, are loc un război între sclavi şi stăpâni. Am venit aici cu cel mai bun fiu al Vârfurilor pentru a vă aduce adevărul.

Fac un semn spre cei doi Aurii care mă privesc cu ura întregii lor rase.

— Ei l-au ucis înainte să vă poată spune că sunteţi sclavi. Profeţii pe care i-a trimis spuneau adevărul. Zeii voştri sunt falşi!

— Mincinosule! strigă cineva.

E un şaman cu un genunchi beteag şi spatele cocoşat. Mai bâiguie ceva înainte ca Sefi să-i închidă gura.

— Mincinos? spune Mustang printre dinţi. Am fost în Asgard. Am văzut unde dorm zeii voştri. Unde nemuritorii voştri se împerechează, mănâncă şi se cacă.

Îşi pune pumnul electromagnetic pe mână.

— Asta nu e magie.

Activează cizmele gravitaţionale şi pluteşte prin aer. Obsidienii se uită la ea fascinaţi.

— Asta nu e magie. E o unealtă.

Alia înţelege ce am făcut. Ce i-am arătat fiicei ei şi, fie că a vrut sau nu, le arăt acum şi oamenilor ei. Suntem amândoi la fel de cruzi. Mi-am spus că o să fiu mai bun de atât. Nu mi-am ţinut această promisiune. Nobila vanitate poate jubila altă dată. Ăsta-i războiul. Iar victoria e singura formă de nobleţe. Cred că asta căuta Mustang aici cu Obsidienii. Mai mult se temea că din idealism o să dezlănţui ceva ce n-o să pot controla. Dar acum îşi dă seama de compromisul pe care sunt gata să-l fac. Forţa pe care sunt gata să o aplic. Asta vrea de la un aliat, la fel de mult pe cât îşi doreşte un om care să construiască. Cineva suficient de înţelept încât să se adapteze.

Iar Alia? Vede cum se uită la mine oamenii ei. Cum îmi privesc lama încă pătată de sângele zeilor ca şi când ar fi o relicvă sfântă. Şi mai ştie şi că aş fi putut să o fac complice la crimele Auriilor. Aş fi putut să o acuz în faţa poporului ei. În schimb, îi ofer şansa să mimeze că acum află despre toate astea.

Din păcate, mama prietenului meu nu îmi acceptă oferta. Face un

pas spre Sefi.

— Te-am purtat în pântecul meu, te-am născut şi te-am hrănit. Asta îmi e recompensa? Trădare? Blasfemie? Tu nu eşti o Valkirie!

Se uită la oamenii ei.

— Toate astea sunt minciuni. Eliberaţi-ne zeii din mâinile acestor uzurpatori. Ucideţi blasfemiatorii. Omorâţi-i pe toţi!

Dar înainte ca prima căpetenie să-şi scoată lama, Sefi face un pas înainte şi îşi decapitează mama cu briciul pe care i l-am dat. Capul lui Alia cade la podea cu ochii încă deschişi. Trupul imens al femeii e încă în picioare. Apoi se lasă încet pe spate şi se prăbuşeşte la pământ. Sefi stă deasupra reginei căzute şi scuipă cadavrul. Întorcându-se către oamenii ei vorbeşte pentru prima dată în douăzeci şi cinci de ani.

— Ştia.

Vocea ei e adâncă şi periculoasă. Abia dacă se ridică mai sus de nivelul unei şoapte. Cu toate astea stăpâneşte camera la fel de bine ca un strigăt. Înalta Sefi pleacă de lângă Aurii şi trece prin adunătura de căpetenii până la tronul de grifon, unde faimosul cufăr de război al mamei sale a stat nedeschis preţ de zece ani. Acolo se apleacă, îşi priveşte mâinile şi scoate un sunet gutural, ca de animal, în timp ce trage de fierul ruginit până când degetele îi sângerează şi metalul cedează. Aruncă anticul lacăt pe jos, deschide cufărul şi scoate din el vechea piele-scarabeu neagră pe care mama ei a folosit-o să cucerească Coasta Albă. Scoate mantia roşie şi solzoasă făcută din pielea dragonului pe care mama ei l-a ucis în tinereţe. Apoi ridică spre cer marea ei secure de război, neagră şi cu două tăişuri. Throgmirul. Duro-oţelul străluceşte în lumină. Se întoarce încet spre Aurii târând securea după ea.

Îi face un semn lui Mustang să le dea jos căluşurile de la gură.

— Tu eşti un zeu? întreabă Sefi pe un ton foarte diferit de cel al fratelui ei.

E directă şi rece ca o furtună de zăpadă.

— O să arzi, muritoareo, spune bărbatul. Dacă nu ne daţi drumul, Aesir o să vină din cer şi o să aducă focul peste pământul vostru. Ştiţi asta. O să vă radem rasa cu totul. O să topim gheaţa. Noi suntem puternici. Noi suntem Războinicii Înşemnaţi. Iar mileniul acesta ne aparţine…

Sefi îl omoară cu o singură lovitură. Sângele îmi ţâşneşte pe faţă. Ştiam că asta o să se întâmple dacă îi aduc aici. La fel cum ştiam că nu am cum să-i păstrez ca prizonieri. Auriii au construit acest mit, dar acum mitul trebuie să moară. Mustang se dă mai aproape de mine în semn că acceptă situaţia. Dar ochii ei rămân fixaţi pe Aurii. O să-şi amintească acest măcel pentru tot restul vieţii. E de datoria mea şi a ei să facem ca toate astea să însemne ceva.

O parte din mine jeleşte moartea acestor Aurii. Chiar în timp ce mor

îi fac pe aceşti muritori mai înalţi să le pară inferiori. Stau mândri şi drepţi. Nu tremură în ultimul lor moment, în această cameră plină de fum şi atât de îndepărtată de domeniile lor, de locurile unde au învăţat în copilărie să călărească şi au descoperit poezia lui Keats şi magia lui Beethoven şi Volmer. O femeie Aurie de vârsta a doua se uită la Mustang.

— Îi laşi să ne facă asta? Eu am luptat pentru tatăl tău. Te-am cunoscut când erai o fetiţă. Am căzut sub Ploaia lui.

Se uită lung la mine şi începe să recite cu o voce puternică şi limpede poemul lui Eschil pe care Războinicii Însemnaţi îl folosesc uneori ca strigăt de luptă.

Haidem la horă să ne prindem
Să-ncepem viersul fioros
Ce-arată calea ce ni-i dată
Să fim în lume de folos.
Ne facem fală de-oblitate
Oricine-ntinde mâini curate
Nu-i prigonit de noi, nu-l bate
A noastră aprigă mânie.{1}

Unul câte unul se prăbuşesc sub securea lui Sefi. Până când nu mai rămâne decât femeia, cu capul drept şi rostindu-şi cuvintele clar. Se uită în ochii mei, la fel de sigură de dreptatea ei cum sunt eu de a mea.

— Sacrificiu. Obedienţă. Prosperitate.

Securea lui Sefi despică aerul şi ultima Aurie din Asgard cade pe podeaua din piatră. Deasupra trupurilor tronează stropită de sânge Prinţesa Valkiriilor, teribilă şi antică în echitatea ei. Se apleacă şi-i taie limba femeii Aurii cu un cuţit curbat. Mustang se foieşte stânjenită lângă mine.

Sefi zâmbeşte observându-i disconfortul şi se duce spre mama ei moartă. Ia coroana femeii şi urcă treptele cu securea însângerată într-o mână şi coroana de sticlă în cealaltă, apoi se aşază între coastele grifonului şi se încoronează singură.

— Copii ai Vârfurilor, Secerătorul ne-a cerut să fim lângă el în războiul pe care îl duce împotriva zeilor falşi. Ce răspund Valkiriile?

Ca răspuns, Valkiriile ei îşi ridică securile deasupra capului şi încep să intoneze cântecul obsidian al morţii. Chiar şi căpeteniile reginei căzute li se alătură. Îmi pare că însuşi oceanul se zbate pe coridoarele Vârfurilor şi simt tobele războiului cum încep să-mi bată în inimă, îngheţându-mi sângele.

— Atunci mergeţi, Hjelda, Tharul, Veni şi Hroga! Mergeţi Faldir, Wrona şi Bolga spre triburile de pe Coasta Sângelui, spre Mlaştina

Secată, spre Coloana Zdrobită şi Pasul Vrăjitoarei. Mergeţi şi spuneţi duşmanilor şi celor din neam că Sefi vorbeşte. Spuneţi-le că profeţii lui Ragnar au grăit adevărul. Asgard a căzut. Zeii sunt morţi. Vechile jurăminte au fost încălcate. Spuneţi tuturor ce au urechi să audă: Valkiriile pornesc la război.

În timp ce totul se învârte în jurul nostru şi exaltarea războiului se simte în aer, eu şi Mustang ne privim cu ochii umbriţi şi începem să ne întrebăm ce am dezlănţuit de fapt peste lume.

Partea a III-a
Glorie

Tot ce avem e strigătul ăla în vânt –
felul în care trăim. Felul în care ne ducem.
Şi cum stăm înaintea căderii.

Karnus au Bellona

35. Lumina

Timp de şapte zile după moartea lui Ragnar, străbat gheţurile cu Sefi, discutând cu triburile bărbaţilor din Coloana Zdrobită, cu Temerarii Însângeraţi de pe Coasta de Nord, cu femeile care poartă coarne de berbec şi veghează Trecătoarea Vrăjitoarei. Zburând cu cizmele gravitaţionale alături de Valkirii, venim la ei să le aducem vestea despre căderea Asgardului.

E… dramatic.

Sefi şi douăzeci dintre Valkiriile ei au început să se antreneze cu Holiday şi cu mine ca să înveţe să folosească cizmele gravitaţionale şi armele electromagnetice. La început erau neîndemânatice. Una dintre ele a zburat direct în versantul muntelui, cu o viteză de doi mach. Dar când aterizează treizeci de Valkirii cu părul fluturând în vânt, cu obrazul stâng pictat cu amprenta albastră a mâinii lui Sefi şi cel drept cu arma Secerătorului, oamenii iau în seamă ce le spunem.

Îi ducem pe conducătorii Obsidienilor la muntele cucerit şi-i lăsăm să se plimbe prin încăperile unde zeii lor mâncau şi dormeau, apoi le arătăm cadavrele reci, păstrate intact ale zeilor măcelăriţi. Văzându-şi zeii ucişi, chiar şi cei care-şi cunoşteau tacit condiţia de sclavi ne-au acceptat ramura de măslin. Cei ce n-au făcut-o, cei care ne-au acuzat, au fost biruiţi de propriii lor oameni. Două asemenea căpetenii s-au aruncat de pe munte, năpădite de ruşine.

O alta şi-a deschis venele cu pumnalul şi-a sângerat până la moarte pe podeaua caselor verzi.

Iar o femeie micuţă de înălţime şi absolut sărită de pe fix urmăreşte plină de ură înregistrările pe care i le arată trei Verzi când o ducem în centrala de date de pe munte, înregistrări care atestau că se plănuia o lovitură de stat împotriva ei. Îi oferim un brici şi un zbor înapoi acasă, iar două zile mai târziu se alătură cauzei mele împreună cu douăzeci de mii de războinici.

Uneori dau peste legenda lui Ragnar. S-a răspândit printre triburi. Îl numesc Cel care-a Vorbit. Cel care a adus adevărul, a adus profeţii şi şi-a sacrificat viaţa pentru poporul lui. Dar odată cu legenda prietenului meu ia amploare şi legenda mea. Simbolul lamei mele curbate ne întâmpină pe mine şi pe Valkirii de pe toţi versanţii munţilor când mergem să ne întâlnim cu noi şi noi triburi. Mă numesc Steaua Dimineţii (steaua după care se ghidează călăreţii de grifoni şi călătorii care traversează pustiurile în lunile întunecate de iarnă). Ultima stea care dispare când lumina zilei se întoarce primăvara.

Legenda mea e cea care începe să-i unească. Nu sentimentul lor de înrudire unii cu alţii. Clanurile astea s-au luptat între ele de generaţii.

Dar eu nu am niciun trecut sordid aici. Spre deosebire de Sefi sau de celelalte mari căpetenii Obsidiene, eu sunt câmpul lor de zăpadă neprihănit. Sunt placa lor de ardezie nescrisă pe care pot proiecta orice vis vor fi având. Aşa cum spune Mustang, sunt ceva nou, şi în lumea aceasta străveche, cufundată în legende şi-n poveşti despre strămoşi şi trecut, ceva nou e ceva foarte special.

Totuşi, în ciuda succesului pe care-l avem cu adunarea clanurilor, dificultăţile pe care le avem de înfruntat sunt mari. Nu doar că trebuie să împiedicăm Obsidienii irascibili să se omoare unii pe alţii în dueluri de onoare, dar multe dintre clanuri au acceptat invitaţia mea de a se reloca. Sute de mii dintre ei trebuie duşi de la casele lor în tunelurile Roşiilor pentru a fi la adăpost de bombardamentele Auriilor. Toate astea în timp ce încercăm să-l menţinem pe Şacal surd şi orb la manevrele noastre. Mustang a condus operaţiunile de contraspionaj de pe Asgard cu ajutorul hackerilor lui Quicksilver pentru a ne ascunde prezenţa şi a veni cu rapoarte în concordanţă cu cele transmise săptămânile anterioare Sediului Central al Comitetului pentru Controlul Calităţii din Agea.

Neavând posibilitatea să-i mute fără ca cineva să observe, Mustang, o aristocrată Aurie, a conceput cel mai îndrăzneţ plan din istoria Fiilor lui Ares. O singură mişcare masivă de trupe, utilizând mii de nave şi fregate din flota comercială a lui Quicksilver şi din forţele aeriene ale Fiilor pentru a muta populaţia de la poli în douăsprezece ore. O mie de nave zburând deasupra Mării Sudului, arzând heliu pentru a ateriza pe gheaţa oraşelor obsidiene şi coborându-şi rampele pentru miile şi sutele de uriaşi încotoşmănaţi în blănuri şi armuri de fier, care le vor umple cabinele cu bătrâni, bolnavi, războinici, copii şi duhoare fetidă de animale. Apoi, la adăpostul navelor Fiilor lui Ares, populaţia va fi dispersată în subteran şi cei mai mulţi dintre războinici pe navele noastre militare de pe orbită. Nu cred că ştiu vreo altă persoană din lume care ar putea organiza asta la fel de repede ca ea.

*

În cea de-a opta zi de la căderea Asgardului, plec împreună cu Sefi, Mustang, Holiday şi Cassius pentru a ne alătura lui Sevro în supravegherea ultimelor pregătiri pentru migraţie. Valkiriile îl aduc pe Ragnar cu noi, înfăşurându-i corpul îngheţat în veşminte aspre şi ţinându-se strâns de el când nava noastră înaintează la cinci metri deasupra oceanului cu o viteză doar puţin mai mică decât cea a sunetului. Urmăresc cu uimire cum intrăm în tunelele de pe Marte printr-unul dintre multele puncte de acces subterane ale Fiilor. Acesta e o veche colonie minieră dintr-un lanţ de munţi din sud. Când intrăm în tunel, Fii îmbrăcaţi în haine groase de iarnă şi cagule pe cap ne salută ridicând pumnul în aer.

După o jumătate de zi de zbor subteran, ajungem în Tinos. E un

centru de activitate aviatică. Sute de oameni se înghesuie în docurile de stalactite, ori zboară cu mijloacele de transport. Şi am senzaţia că tot oraşul urmăreşte cum nava noastră traversează traficul pentru a ateriza în hangarul-stalactită, ştiind că înăuntru nu suntem doar eu şi noii noştri aliaţi, Obsidienii, ci şi Scutul din Tinos mort. Chipurile lor îndurerate se pierd ca-ntr-o ceaţă. Printre refugiaţi deja s-au stârnit zvonuri. Vin Obsidienii. Nu doar ca să lupte, ci ca să locuiască în Tinos. Să le mănânce mâncarea. Să împartă cu ei străzile deja aglomerate. Dancer zice că oraşul e ca un butoi cu pulbere pe cale să explodeze. Nu pot să spun că nu-s de acord.

Fiii lui Ares sunt într-o dispoziţie mohorâtă. Se adună cu toţii şi aşteaptă în tăcere ca rampa de aterizare a navei mele să se deschidă. Cobor primul. Sevro aşteaptă alături de Dancer şi Mickey. Mă îmbrăţişează cu putere. Pe figura lui stoică iese în evidenţă un cioc răzleţ. Îşi ţine umerii cât de drepţi poate, ca şi cum umerii lui osoşi ar putea susţine speranţele miilor de Fii ai lui Ares care umplu hangarul pentru a-l vedea pe Scutul din Tinos adus înapoi în casa lui adoptivă.

— Unde e? întreabă Sevro.

Mă uit în urmă spre navă, unde Sefi şi Valkiriile ei îl coboară pe Ragnar pe rampă. Urlătorii sunt primii care le întâmpină. Clovul o salută respectuos pe Sefi în timp ce Sevro trece pe lângă mine şi se apropie de Valkirii.

— Bine aţi venit în Tinos, le spune el. Sunt Sevro au Barca, frate de sânge cu Ragnar Volarus. Aceştia sunt ceilalţi fraţi şi surori ai lui.

Face semn spre Urlători, cu toţii înveşmântaţi în mantiile de lup. Scoate la iveală mantia de urs a lui Ragnar.

— Purta asta în bătălie. Cu permisiunea voastră, aş vrea să o poarte şi acum.

— I-ai fost frate lui Ragnar. Acum eşti fratele meu, spune Sefi şi scoate un plescăit din limbă adresat Valkiriilor, care-i dau în grijă lui Sevro corpul fratelui ei.

Mustang îmi aruncă o privire. Generozitatea lui Sefi mi se pare un semn bun. Dacă ar fi fost o fiinţă egoistă, ar fi păstrat trupul lui Ragnar pe pământurile lor şi i-ar fi oferit un rug funerar Obsidian. În loc de asta, mi-a spus că ştie unde e adevărata lui casă: acolo unde sunt cei alături de care a luptat, cei care l-au ajutat să se întoarcă la poporul lui.

Mustang vine mai aproape de mine în timp ce Urlătorii înfăşoară corpul lui Ragnar în mantie şi-l poartă pe braţe prin mulţime. Fiii se dau la o parte din calea lor. Întind mâinile să-l atingă pe Ragnar.

— Uite, îmi spune Mustang arătându-mi panglicile negre subţiri pe care Fiii şi le-au legat în păr şi barbă.

Mă prinde de degetul mic. Mă strânge uşor, iar asta mă trimite cu gândul înapoi la pădurea unde mi-a salvat viaţa, îmi dă o senzaţie de

bine chiar şi în vreme ce-l privim pe Sevro ieşind din hangar cu trupul lui Ragnar.

— Du-te, mă îmboldeşte ea în direcţia lui. Eu şi Dancer avem o conferinţă programată cu Quicksilver şi Victra.

— Are nevoie de gărzi, îi spun lui Dancer. Nişte Fii în care ai încredere.

— O să fiu bine, zice Mustang dându-şi ochii peste cap. Am supravieţuit Obsidienilor.

— Îi dau Viperele, spune Dancer uitându-se la Mustang fără bunătatea pe care sunt obişnuit să o văd în ochii lui.

Moartea lui Ragnar i-a alungat buna dispoziţie astăzi. Pare mai bătrân decât e când îi face semn lui Narol să se apropie şi apoi dă din cap spre navă.

— Bellona e la bord?

— Holiday l-a pus în cabina pasagerilor. Încă are probleme la gât, va trebui să-i arunce Virany o privire. Dar fii discret în privinţa asta. Dă-i camera lui.

— Camera lui? Locul ăsta e arhiplin, Darrow. Nici măcar căpitanii n-au camerele lor.

— Ne poate furniza informaţii. Vrei să-l împuşte cineva înainte să apuce să ni le dea? îl întreb.

— De asta-l ţii în viaţă?

Dancer o priveşte sceptic pe Mustang, de parcă ea mi-ar fi compromis deja deciziile. Habar nu are că ar fi fost mai dornică să-l lase să moară decât mine. Dancer oftează când vede că nu cedez.

— O să fie în siguranţă. Ai cuvântul meu.

— Caută-mă mai târziu, îmi spune Mustang când plec.

*

Îl găsesc pe Sevro prăbuşit peste Ragnar în laboratorul lui Mickey. Una e să auzi despre moartea unui prieten şi cu totul altceva e să vezi umbra a ceea ce-a lăsat în urmă. După ce-a murit tata, uram să-i văd cizmele de lucru. Mama era prea practică şi nu voia să le arunce. Zicea că nu ne putem permite aşa ceva. Aşa că într-o zi le-am aruncat eu şi m-a urecheat şi m-a pus să le aduc înapoi.

Mirosul morţii e tot mai pregnant în preajma lui Ragnar.

Pe pământul lui natal, frigul l-a conservat, dar în Tinos sunt pene de curent şi unităţile de răcire sunt vioara a doua pentru purificatoarele de apă şi sistemele de aerisire din oraşul de dedesubt. În curând Mickey o să-l îmbălsămeze şi o să facă pregătirile pentru înmormântarea pe care şi-o dorea Ragnar.

Stau tăcut timp de-o jumătate de oră, aşteptând ca Sevro să spună ceva. Nu vreau să fiu aici. Nu vreau să-l văd pe Ragnar mort. Nu vreau să mă bălăcesc în tristeţe. Dar rămân pentru Sevro.

Put a transpiraţie. Tava sărăcăcioasă cu mâncare pe care mi-a adus-

o Dio e neatinsă, în afară de un biscuit pe care-l mestec mecanic, gândindu-mă cât de ridicol arată Ragnar pe masa aia. E prea mare pentru ea şi picioarele îi atârnă peste margine.

În ciuda mirosului, Ragnar e împăcat în moarte. În barba lui albă sunt împletite panglici roşii ca fructele de pădure. În mâinile împreunate peste piept ţine două briciuri. Acum că e mort, tatuajele care-i acoperă braţele, pieptul şi gâtul par mai întunecate. Tatuajul cu craniu identic cu cele pe care le avem eu şi Sevro pare atât de trist. Îşi spune povestea chiar dacă omul care îl poartă a murit. Totul pare mai proeminent, în afară de rană. Subţire, ca un zâmbet şerpesc, arată inofensivă de-a lungul coastelor lui. Găurile pe care i le-a făcut Aja în stomac par foarte mici. Cum au putut nişte lucruri atât de mici să răpească un suflet atât de mare din lumea asta?

Îmi doresc să fie aici.

Oamenii au nevoie de el mai mult ca niciodată.

În timp ce-şi trece degetele peste tatuajele de pe faţa palidă a lui Ragnar, Sevro lăcrimează.

— Ştii, voia să meargă pe Venus, murmură el cu vocea blândă ca a unui copil.

Mai blând decât l-am auzit vreodată până acum.

— I-am arătat un holo-videoclip cu un catamaran de-acolo. N-am mai văzut pe nimeni zâmbind ca el în clipa în care şi-a pus ochelarii. De parcă ar fi descoperit paradisul şi şi-ar fi dat seama că nu e nevoie să moară ca să ajungă acolo. Se furişa şi-mi fura echipamentul holografic în toiul nopţii până când într-o zi i l-am dat pur şi simplu. O chestie din aia costă maxim patru sute de credite. Ştii ce-a făcut ca să se recompenseze?

Nu ştiu. Sevro îşi ridică braţul drept şi-mi arată tatuajul cu craniu.

— M-a făcut fratele lui.

Îi dă lui Ragnar un pumn uşor în falcă, plin de afecţiune.

— Dar prostănacul ăsta mare a trebuit să dea fuga la Aja în loc să fugă de ea.

Valkiriile încă mai cutreieră pustietatea după vreo urmă a Cavalerului Olimpic, dar în zadar. Dârele duc în adâncimea crevasei, iar apoi sunt acoperite de sângele întunecat şi îngheţat al unei creaturi din adâncuri. Sper că a găsit-o ceva şi a dus-o în peştera sa de gheaţă unde a devorat-o încetul cu încetul. Dar mă îndoiesc. O femeie ca ea nu dispare pur şi simplu. Orice s-o fi întâmplat cu ea, dacă e în viaţă, o să găsească o cale să-i contacteze pe Suverană sau pe Şacal.

— A fost vina mea, spun. Planul meu de căcat să scăpăm de Aja.

— A omorât-o pe Quinn. A ajutat la uciderea tatălui meu, murmură Sevro. A omorât zeci dintre ai noştri cât timp ai fost tu închis. N-a fost vina ta. M-ai fi pierdut şi pe mine dacă eram acolo. Nici măcar Rags nu m-ar fi putut ţine să nu mă reped la ea.

Sevro îşi trece încheieturile degetelor peste marginea mesei, ceea ce-i lasă mici urme albe în piele.

— Întotdeauna a încercat să ne apere.

— Scutul din Tinos, spun.

— Scutul din Tinos, repetă Sevro cu voce gâtuită. Îi plăcea la nebunie porecla asta.

— Ştiu.

— Cred că înainte să ne cunoască pe noi s-a gândit mereu la sine ca la o armă. Noi l-am lăsat să fie ceea ce-şi dorea. Un protector.

Îşi şterge ochii şi se îndepărtează de Ragnar.

— În sfârşit. Prinţişorul e în viaţă.

— L-am adus cu noi, încuviinţez eu din cap.

— Păcat. Doi milimetri.

Îşi apropie degeţelele, arătând cu cât de puţin a ratat Mustang jugulara lui Cassius. După ce Sefi a trimis călăreţe spre celelalte triburi, am luat-o pe ea şi pe mai multe dintre războinicele ei la bordul navetei şi le-am dus la Asgard să vadă fortăreaţa. L-am luat şi pe Cassius cu noi şi Galbenul din Asgard i-a salvat viaţa.

— De ce-l mai ţii în viaţă, Darrow? Dacă ai impresia că o să-ţi mulţumească pentru generozitate, o să ai o surpriză.

— N-am putut să-l las pur şi simplu să moară.

— L-a omorât pe tata.

— Ştiu.

— Dă-mi un motiv pentru care faci asta.

— Poate cred că lumea ar fi un loc mai bun cu el în ea, fac eu o încercare. Atâţia oameni s-au folosit de el, l-au minţit, l-au trădat. Au trădat tot ce-l definea. Nu e corect. Vreau să aibă şansa să hotărască singur ce fel de om vrea să fie.

— Niciunul dintre noi nu are şansa să fie ce vrea să fie, murmură Sevro. Cel puţin nu pentru mult timp.

— Nu de asta luptăm? Nu asta ai spus mai-nainte despre Ragnar? A fost o armă, dar i-am dat ocazia să fie un scut. Cassius merită aceeaşi şansă.

— Cretinule, zice el dându-şi ochii peste cap. Doar pentru că ai dreptate, nu înseamnă că ai dreptate. Oricum, lumea urăşte vulturii la fel de mult ca pe lei pe-aici. Cineva tot o să-ncerce să-l omoare. Şi pe fata aia a ta.

— O apără Viperele. Şi nu e fata mea.

— Cum zici tu.

Se prăbuşeşte într-unul dintre scaunele de piele furate ale lui Mickey şi-şi trece mâna peste părul tuns cu creastă.

— Mi-aş fi dorit să-l fi luat pe Telemanus cu ea. Dacă făcea asta, i-o trăgeaţi rău de tot lui Aja.

Închide ochii şi-şi lasă capul pe spate.

— Hei, îşi aduce aminte deodată. Ţi-am făcut rost de nişte nave.

— Am văzut. Mulţam, îi spun.

— În sfârşit, pufneşte el în râs. Un semn că începem să contăm. Douăzeci de nave-torţă, zece fregate, patru distrugătoare, un crucişător. Ar fi trebuit să fii aici să vezi, Secerătorule. Forţele navale marţiene au umplut Phobos de Legionari, care au plecat de pe nave şi noi pur şi simplu le-am furat navetele de asalt, am zburat înapoi cu ele având codurile corecte şi am aterizat în hangarele lor. Plutonul meu n-a tras nici măcar un foc. Băieţii lui Quicksilver au spart chiar şi sistemul de comunicare al navelor armatei. Ţi-au auzit cu totii discursul. Revolta începuse aproape înainte să ajungem acolo. Roşiii, Portocaliii, Albaştrii, chiar şi Cenuşiii. N-o să meargă şi a doua oară treaba cu sistemul de comunicaţie. Auriii o să se înveţe minte să se deconecteze de la reţea ca să n-o mai putem sparge, dar i-am lovit dur săptămâna asta. Când o să ne reunim cu *Pax* şi celelalte nave ale lui Orion o să avem o super forţă cu care să-i mătrăşim pe Pixii ăia.

În astfel de clipe ştiu că nu sunt singur. La dracu' cu lumea, atâta timp cât îl am lângă mine pe micul meu înger păzitor zdrenţăros. Numai dacă m-aş pricepe la fel de bine să-l păzesc cum mă păzeşte el pe mine. Încă o dată a făcut tot ce mi-aş fi putut dori şi mai mult de-atât. În timp ce eu îi aduceam pe Obsidieni, el a făcut o ditamai breşa în sistemul de apărare al flotei Şacalului. A avariat un sfert dintre nave. Pe restul le-a forţat să se retragă spre Deimos, cea mai îndepărtată lună, pentru a se regrupa cu forţele de rezervă ale Şacalului şi să aştepte întăriri de pe Ceres şi Can.

Pentru o oră, Sevro a deţinut supremaţia navală în toată emisfera sudică a lui Marte. Regele Spiriduş. Apoi a fost silit să se retragă şi să se pitească în Phobos, unde oamenii lui îi eliminaseră pe soldaţii loialişti prinşi în capcană cu ajutorul trupelor lui Rollo, care le tăiaseră alimentarea cu aer şi-i aruncaseră apoi în spaţiu. Nu-mi fac iluzii. Şacalul n-o să ne lase să păstrăm luna. Poate că nu-i pasă de oamenii de acolo, dar nu poate distruge rafinăriile de helium de pe staţie. Aşa că va urma un alt atac, în curând. N-o să-mi afecteze efortul de război, dar Şacalul o să aibă de furcă să lupte cu populaţia pe care am trezit-o. O să-i secătuiască resursele, fără să mă prindă pe mine în capcană. Pentru el e cea mai rea situaţie posibilă.

— La ce te gândeşti? îl întreb pe Sevro.

Stă cu privirea pierdută în tavan.

— Mă întreb cât mai e până ajungem noi pe catafalc. Şi mă întreb de ce trebuie să fim noi în prima linie. Vezi filme şi auzi poveşti şi te gândeşti la oamenii obişnuiţi. Cei care au şansa de a trăi pe Ganymede sau Pământ sau Luna. Nu pot să nu fiu invidios.

— Nu crezi că ai şansa să trăieşti? îl întreb.

— Nu cum se cuvine.

— Ce-nseamnă cum se cuvine?

Îşi încrucişează braţele la piept ca un copil care stă într-o căsuţă din copac şi priveşte în jos la lumea reală, întrebându-se de ce nu poate fi la fel de magică pe cât e el.

— Nu ştiu. Ceva cât mai diferit de a fi Războinic Însemnat. Poate chiar un Pixie sau o Culoare mijlocie fericită. Vreau pur şi simplu ceva la care să mă uit şi să spun: asta e în siguranţă, e a mea şi nimeni nu o să încerce să mi-o ia. O casă. Copii.

— Copii? întreb.

— Nu ştiu. Nu m-am gândit cu adevărat la asta până să moară tata. Până când te-au luat pe tine.

— Până la Victra, vrei să spui, îi fac eu cu ochiul. Frumoasă bărbuţă, apropo.

— Taci din gură.

— Deci voi doi aţi…

— Dar ar fi frumos să fiu doar Sevro, mă întrerupe el schimbând subiectul. Să-l am pe tata. Să o fi cunoscut pe mama.

Râde de el însuşi, mai tare decât ar trebui.

— Câteodată mă gândesc la cum au început lucrurile şi mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă tata ar fi ştiut că vine Controlul Calităţii. Dacă ar fi fugit cu mama, cu mine.

Încuviinţez din cap.

— Şi eu mă întreb mereu cum ar fi fost viaţa dacă n-ar fi murit Eo. La copiii pe care i-am fi avut. La ce nume le-aş fi dat. Aş fi îmbătrânit, spun zâmbind distant. Aş fi văzut-o pe Eo îmbătrânind. Şi aş fi iubit-o mai mult cu fiecare nouă cicatrice, cu fiecare an care ar fi trecut, chiar dacă ea ar fi ajuns să dispreţuiască viaţa noastră măruntă. Mi-aş fi luat rămas-bun de la mama, poate şi de la fratele şi sora mea. Şi apoi, cu puţin noroc, într-o zi când părul lui Eo va fi încărunţit, înainte să i se rărească şi să înceapă să tuşească, aş fi auzit bolovanii prăbuşindu-se deasupra excavatorului meu şi asta ar fi fost tot. Mi-ar fi trimis trupul la incinerare şi mi-ar fi împrăştiat cenuşa, iar apoi copiii noştri ar fi făcut la fel. Şi clanurile ar fi spus că am fost fericiţi şi de treabă şi că am crescut copii al dracului de bine. Şi când copiii noştri ar fi murit şi ei, amintirea noastră ar fi început să se şteargă, iar când ar fi murit şi copiii lor, ar fi dispărut de tot, ca ţărâna în care ne vom fi transformat, departe, în adâncul tunelurilor lungi. Ar fi fost o viaţă măruntă, spun ridicând din umeri, dar mi-ar fi plăcut. Şi mă întreb în fiecare zi: dacă mi s-ar oferi şansa să mă întorc înapoi, să fiu orb la tot, să am toate astea, ce aş face?

— Şi care-i răspunsul?

— Tot timpul ăsta am crezut că o fac pentru Eo. Am mers înainte ca o săgeată pentru că aveam o idee perfect conturată în minte. Ea şi-a dorit asta. Am iubit-o. Aşa că o să fac ca visul ei să devină realitate.

Dar e o tâmpenie. Am trăit nenorocita asta de viaţă pe jumătate. Am făcut un idol dintr-o femeie, am transformat-o într-o martiră, în ceva în loc de cineva. Am pretins că era perfectă.

Îmi trec mâna prin părul unsuros.

— Ea nu şi-ar fi dorit asta. Şi când am privit în jos spre Goluri, am văzut asta, adică pur şi simplu mi-am dat seama că dreptatea nu înseamnă să repari trecutul, ci viitorul. Nu luptăm pentru morţi. Luptăm pentru cei vii. Şi pentru cei care nu s-au născut încă. Pentru şansa de-a avea copii. Asta trebuie să urmeze, altfel ce rost are?

Sevro rămâne tăcut, gândindu-se la spusele mele.

— Noi doi am tot căutat lumina din întuneric, am tot aşteptat să apară. Dar a apărut deja. Noi suntem, băieţaş, îi spun punându-i mâna pe umăr. Răniţi, dărâmaţi şi proşti cum suntem, noi suntem lumina, şi ne răspândim.

36. O băută

Îl las pe Sevro cu Ragnar şi ies pe coridor, unde dau de Victra. E târziu. E trecut de miezul nopţii şi ea abia a ajuns ca să ajute la coordonarea ultimelor pregătiri între forţele de securitate ale lui Quicksilver, Fii şi forţele noastre aeriene, de a căror comandă se ocupă până ne reunim cu Orion. O altă decizie care-l scoate din sărite pe Dancer, îi e teamă că acord prea multă putere Auriilor, care ar putea avea motive ascunse. Prezenţa lui Mustang aici ar putea fi picătura care umple paharul.

— Ce face? mă întreabă Victra, referindu-se la Sevro.

— Mai bine, îi spun. Dar o să se bucure să te vadă. Zâmbeşte fără să vrea când aude asta şi chiar am impresia că roşeşte. E ceva nou pentru ea.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Să mă asigur că Mustang şi Dancer nu şi-au smuls capetele unul altuia până acum.

— Nobil din partea ta. Dar prea târziu.

— Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?

— Relativ, cred. Dancer e în camera de război unde tună şi fulgeră despre complexele de superioritate ale Auriilor, aroganţă etc. Nu l-am mai auzit până acum să înjure aşa mult. N-am stat prea mult, şi nici el n-a spus prea multe. Ştii că nu prea se dă-n vânt după mine.

— Iar tu nu te dai în vânt după Mustang, îi spun.

— N-am nimic împotriva fetei. Îmi aminteşte de casă. Mai ales acum, cu noii aliaţi pe care i-ai adus. Doar că mi se pare că e o iepşoară duplicitară. Asta-i tot. Dar caii cei mai buni sunt cei care te aruncă din şa. Nu crezi?

Izbucnesc în râs.

— Nu-mi dau seama exact dacă asta a fost sau nu o aluzie sexuală.

— A fost.

— Ştii unde e?

Victra face o mutră tristă.

— Contrar tuturor părerilor, nu ştiu chiar totul, scumpule.

Trece pe lângă mine ca să se ducă la Sevro şi mă mângâie pe cap.

— Dar dacă aş fi în locul tău, aş verifica la camera de comandă de la nivelul trei.

— Dar tu unde te duci? o întreb.

Zâmbeşte cu obrăznicie.

— Vezi-ţi de treaba ta.

*

O găsesc pe Mustang în camera de comandă, aplecată deasupra unei

sticluţe metalice împreună cu unchiul Narol, Kavax şi Daxo. La mesele alăturate sunt vreo zece Vipere, care fumează şi trag cu urechea la Mustang, care stă cu picioarele pe masă, cu spatele sprijinit de Daxo, în timp ce le povesteşte celorlalţi doi ocupanţi ai mesei despre Institut. Nu i-am văzut când am intrat din cauza celor doi Telemanus voinici, dar cei care-i ascultă povestea sunt mama şi fratele meu.

— …Şi, desigur, l-am strigat pe Pax.

— Adică pe fiul meu, îi reaminteşte Kavax mamei.

— …Şi Pax vine de peste deal în fruntea unui grup de membri ai Casei mele, iar Darrow şi Cassius simt cum se zguduie pământul şi fug urlând în mlaştină, unde stau amândoi agăţaţi unul de altul, tremurând şi albăstrindu-se de frig.

— Albăstrindu-se! exclamă Kavax cu un hohot de râs copilăresc care-i face pe Fiii care trăgeau cu urechea să nu-şi mai poată stăpâni figurile serioase.

Chiar dacă e Auriu, e greu să nu-ţi placă de Kavax au Telemanus.

— Albaştri ca afinele, Sofocle. Nu-i aşa? Mai dă-i unul, Deanna.

Mama rostogoleşte un jeleu pe masă spre Sofocle, care aşteaptă nerăbdător lângă sticlă să-l înşface.

— Ce se-ntâmplă aici? întreb eu uitându-mă la sticla din care fratele meu le toarnă Auriilor în pahare.

— Ne povesteşte fătuca una-alta, zice Narol ţâfnos printr-un nor de fum de ţigară. Ia un gât.

Mustang strâmbă din nas din cauza fumului.

— Ce obicei îngrozitor, Narol.

Kieran se uită explicit spre mama.

— Le spun asta amândurora de ani de zile.

— Salut, Darrow, zice Daxo şi se ridică să-mi strângă mâna. O plăcere să te văd fără brici în mână de data asta.

Mă împunge în umăr cu degetul lui lung.

— Daxo. Îmi pare rău pentru toată povestea aia. Cred că-ţi sunt dator pentru c-ai avut grijă de oamenii mei.

— Orion s-a ocupat în principiu de toate, zice el cu o sclipire în ochi.

Se întoarce apoi cu eleganţă la scaunul lui. Fratele meu e captivat de Daxo şi de îngerul pe care-l are tatuat pe cap. Şi cum ar putea să nu fie? Daxo e de două ori mai înalt decât el, impecabil şi mai bine-crescut chiar şi decât un Rozaliu ca Matteo, despre care am auzit că e în convalescenţă pe una dintre navele lui Quicksilver şi că s-a bucurat să afle că sunt în viaţă.

— Ce s-a întâmplat cu Dancer? o întreb pe Mustang.

Roşeşte şi râde când îmi aude întrebarea.

— Păi, nu prea cred că-i place de mine. Dar nu-ţi face griji, o să revină la sentimente mai bune.

— Eşti beată? o întreb râzând.

— Un pic. Hai şi tu.

Îşi dă picioarele jos de pe masă şi-mi face loc pe bancă lângă ea.

— Tocmai am ajuns la partea când tu şi Pax v-aţi luptat în noroi.

Mama mă priveşte în tăcere, cu un zâmbet firav pe buze, ştiind ce panică probabil că trăiesc în clipa asta. Prea şocat să văd cum cele două jumătăţi ale vieţii mele se întâlnesc fără ca eu să pot să controlez asta, mă aşez neliniştit şi o ascult pe Mustang terminând povestea. Cu toate câte s-au întâmplat, uitasem cât de fermecătoare e femeia asta. Ce fire deschisă şi sinceră are. Cum îi atrage pe ceilaţi făcându-i să se simtă importanţi, spunându-le pe nume şi acordându-le atenţie. I-a vrăjit pe unchiul şi pe fratele meu, sentiment întărit şi de admiraţia celor doi Telemanus pentru ea. Mă străduiesc să nu roşesc când mama mă surprinde privind-o cu admiraţie pe Mustang.

— Dar destul despre Institut, zice Mustang după ce a explicat în detaliu cum ne-am duelat eu şi Pax în faţa castelului ei. Deanna, mi-ai promis o poveste despre Darrow când era mic.

— Ce zici de aia cu punga de gaz, spune Narol. Dacă ar fi fost şi Loran aici…

— Nu aia, zice Kieran. Mai bine cu…

— Am eu una, spune mama întrerupându-i pe cei doi.

Începe, uşor gângăvit.

— Când Darrow era mic, avea vreo trei sau patru ani, tatăl lui i-a dat un ceas pe care îl primise la rândul lui de la taică-su. Unul din ăla cu brăţară, cu cadran cu braţe în loc de numere digitale. Mai ţii minte?

Dau din cap că da.

— Tare frumos era. Obiectul tău preferat. Şi ani mai târziu, după ce tatăl lor murise, Kieran s-a îmbolnăvit de pneumonie. În mine, raţiile de medicamente erau mereu puţine. Aşa că trebuia să le iei de la Gamma sau de la Cenuşii, dar totul cu un preţ. Nu ştiam cum să fac să plătesc, dar într-o zi Darrow apare acasă cu medicamentul şi nu vrea să spună cum a făcut rost de el. La câteva săptămâni după asta, am văzut ceasul la mâna unui Cenuşiu.

Îmi privesc mâinile, dar simt ochii lui Mustang aţintiţi asupra mea.

— Cred că e timpul să mergem la culcare, zice mama.

Narol şi Kieran protestează până când mama îşi drege vocea şi se ridică în picioare. Mă sărută pe frunte, zăbovind mai mult ca de obicei. Apoi o atinge pe Mustang pe umăr şi iese şchiopătând din cameră, cu ajutorul fratelui meu. Oamenii lui Narol pleacă şi ei.

— E o femeie pe cinste, zice Kavax. Şi te iubeşte foarte mult.

— Mă bucur că v-aţi întâlnit aşa, îi spun. Mai ales voi două, mă întorc spre Mustang.

— Cum adică? întreabă ea.

— Fără să controlez eu situaţia. Ca data trecută.

— Da, aş zice că atunci a fost cam dezastruos, spune Daxo.

— Mi se pare că acum e exact cum trebuie, zic.

— Da. Aşa e, zâmbeşte Mustang. Mi-aş fi dorit să ţi-o pot prezenta şi eu pe mama mea. Ţi-ar fi plăcut de ea mai mult decât de tata.

Îi zâmbesc şi eu, întrebându-mă ce se întâmplă între noi. Îngrozit de ideea că trebuie să definesc asta. Simt o uşurare când mă aflu în preajma ei. Dar mă tem s-o întreb la ce se gândeşte. Mă tem să abordez subiectul ca nu cumva să distrug această iluzie firavă de pace.

Kavax îşi drege glasul jenat, întrerupându-ne momentul.

— Deci întâlnirea cu Dancer n-a mers bine? întreb.

— Mă tem că nu, zice Daxo. Resentimentele lui sunt adânci. Theodora a fost mai amabilă, dar Dancer a fost… intransigent. Beligerant, aproape.

— Omul e un sfinx, clarifică Mustang situaţia, luând încă o gură de băutură şi strâmbându-se din cauza calităţii îndoielnice a acesteia. Ne ascunde informaţii. N-a vrut să ne spună nimic din ce nu ştiam deja.

— Mă îndoiesc că ai fost extrem de amabilă.

Mustang face o grimasă.

— Nu, dar sunt obişnuită să compenseze alţii pentru mine. E deştept. Şi asta înseamnă că o să fie dificil de convins că îmi doresc ca alianţa noastră să funcţioneze.

— Deci îţi doreşti asta.

— Mulţumită familiei tale, da. Vrei să construieşti o lume pentru ei. Pentru mama ta, pentru copiii lui Kieran. Înţeleg asta. Când… am ales să negociez cu Suverana încercam să fac acelaşi lucru. Să-i protejez pe cei pe care-i iubesc.

Urmăreşte cu degetele crestăturile din tăblia mesei.

— Singura soluţie pentru o lume fără război mi s-a părut a fi capitularea.

Privirea i se opreşte asupra mâinilor mele fără Sigilii şi se uită la pielea neacoperită de parcă acolo ar sta taina viitorului nostru. Poate aşa şi e.

— Dar acum văd o soluţie.

— Vorbeşti serios? o întreb. Şi voi la fel?

— Familia e tot ce contează, spune Kavax. Iar tu faci parte din familie.

Daxo îmi pune cu graţie mâna pe umăr. Chiar şi Sofocle pare să înţeleagă gravitatea momentului, aşezându-şi botul pe piciorul meu, sub masă.

— Nu-i aşa?

— Da, încuviinţez eu recunoscător. Fac.

Cu un zâmbet firav, Mustang scoate din buzunar o bucată de hârtie şi mi-o întinde.

— E frecvenţa lui Orion. Nu ştiu unde e. Probabil în interiorul centurii. Le-am dat un ordin simplu: să provoace haos. Din ce-am auzit din discuţiile Auriilor, exact asta şi face. O să avem nevoie de ea şi de navele ei dacă mergem după Octavia.

— Vă mulţumesc, le spun. N-am crezut c-o să mai avem o a doua şansă.

— Nici noi, îmi răspunde Daxo. O să fiu sincer cu tine, Darrow: avem o problemă. Planul tău. Ideea ta de a folosi excavatoare pentru a le permite Obsidienilor să invadeze oraşele cheie de pe Marte… credem că e o greşeală.

— Chiar aşa? întreb. De ce? Trebuie să zguduim centrul de putere al Şacalului, să câştigăm susţinerea gloatei.

— Eu şi tata nu avem aceeaşi încredere în Obsidieni ca tine, spune Daxo prudent. Intenţiile tale nu vor mai conta prea mult când o să se dezlănţuie asupra populaţiei de pe Marte.

— Barbari, spune Kavax. Sunt barbari.

— Sora lui Ragnar…

— …nu e Ragnar, răspunde Daxo. E o străină. Şi după ce am auzit ce le-a făcut prizonierilor Aurii… nu putem să ne alăturăm cu conştiinţa împăcată unui plan care presupune dezlănţuirea Obsidienilor asupra oraşelor de pe Marte. Femeile familiei Arcos sunt de aceeaşi părere.

— Înţeleg.

— Şi mai e un motiv pentru care credem că planul nu e bun, spune Mustang. Nu acordă suficientă atenţie fratelui meu.

— Prioritatea mea e Suverana, spun. Ea e cea mai mare ameninţare.

— Deocamdată. Dar nu-l subestima pe fratele meu. E mai deştept decât tine. E mai deştept decât mine.

Nici măcar Kavax nu o contrazice.

— Uită-te la ce a făcut. Dacă ştie cum să joace jocul, dacă ştie toate variabilele, o să stea zile în şir într-un colţ gândindu-se la toate mişcările posibile, la reacţii, la externalităţi şi consecinţe. Aşa se distrează el. Înainte să moară Claudius şi înainte să fim trimişi să locuim în case diferite, stătea în casă, fie ploaie, fie soare, şi făcea puzzle-uri sau crea labirinturi pe hârtie, după care mă implora la nesfârşit să găsesc centrul când mă întoarceam cu tata de la călărie sau de la pescuit cu Claudius şi Pax. Iar când găseam centrul, râdea şi spunea ce soră isteaţă are. Nu i-am dat prea multă atenţie până într-o zi când a rămas singur în cameră şi credea că nu-l vede nimeni. Plângea şi se lovea peste faţă, pedepsindu-se pentru că pierduse în faţa mea. Data următoare când m-a rugat să găsesc centrul labirintului, m-am prefăcut că nu pot, dar n-am reuşit să-l păcălesc. Era de parcă ar fi ştiut că-l văzusem atunci, în cameră. Nu ca pe băieţelul introvertit, dar simpatic şi fragil pe care-l vedeau toţi ceilalţi. Ci pe el, cel adevărat.

Mustang îşi trage răsuflarea şi o trece un fior.

— A insistat să termin labirintul. Iar când am făcut-o, a zâmbit, mi-a spus cât sunt de isteaţă şi a plecat. Data următoare când a desenat un labirint, n-am putut să-l rezolv. Oricât de mult am încercat, se foieşte ea neliniştită. El mă urmărea de pe podea, înconjurat de creioane. Ca un spirit diabolic străvechi ascuns într-o păpuşă de porţelan. Aşa mi-l amintesc. Aşa îl văd acum, când mă gândesc că l-a omorât pe tata.

Cei doi Telemanus o ascultă într-o tăcere rău prevestitoare, la fel de înfricoşaţi de Şacal ca şi mine.

— Darrow, n-o să te ierte niciodată pentru că l-ai bătut la Institut. Pentru că l-ai făcut să-şi taie mâna. N-o să mă ierte nici pe mine pentru că l-am dezbrăcat în pielea goală şi ţi l-am adus pachet. Noi doi suntem obsesiile lui, la fel cum e şi Octavia, la fel cum a fost şi tata. Deci dacă te aştepţi să uite cum a pătruns Sevro la el în citadelă cu un excavator şi te-a răpit de sub nasul lui, asta o să ducă la uciderea multor oameni. Planul tău de cucerire a oraşului n-o să funcţioneze. O să-şi dea seama de el de la un kilometru. Şi chiar dacă n-o să-l prevadă, dacă o să cucerim Marte, războiul ăsta o să dureze ani de zile. Noi trebuie să atacăm jugulara.

— Şi nu doar atât, spune Daxo. Avem nevoie de asigurări că, dacă ieşi victorios, nu plănuieşti o dictatură sau o democraţie totală.

— O dictatură? întreb rânjind. Chiar credeţi că eu vreau să domnesc?

Daxo ridică din umeri.

— Cineva trebuie s-o facă.

La uşă, o femeie îşi drege glasul. Ne întoarcem şi o vedem pe Holiday, ţinându-se cu degetele mari de centură.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, domnule. Dar Bellona întreabă de tine. Pare important.

37. Ultimul vultur

Cassius zace cu mâinile legate cu cătuşe de zăbrelele unui pat de spital, în mijlocul infirmeriei Fiilor lui Ares. Acelaşi loc de unde mi-am privit oamenii murind din cauza rănilor pe care le-au suferit în încercarea de a mă salva pe mine din ghearele lui. Pat după pat de rebeli de pe Phobos şi de răniţi din alte operaţiuni de pe Marea Thermică umplu sala. Ventilatoarele se învârt şi ţiuie, oamenii tuşesc. Dar cel mai intens simt greutatea privirilor, în timp ce trec printre paturi de campanie şi saltele de paie oamenii întind mâinile spre mine. Gurile lor îmi şoptesc numele. Vor să-mi atingă braţele, să simtă atingerea unui om fără Sigilii, fără însemnul făcut de stăpâni. Îi las cât pot, dar nu am timp să trec şi pe la cei de pe margine.

I-am cerut lui Dancer să-i dea o cameră separată lui Cassius. În loc de asta, a fost aşezat chiar în mijlocul salonului principal, printre amputaţi, chiar lângă cortul uriaş de plastic care acoperă secţia de arşi. Aici poate vedea şi poate fi văzut de Culorile inferioare şi poate simţi apăsarea războiului la fel ca şi ei. E mâna lui Dancer aici. I-a oferit lui Cassius tratament echitabil. Nici cruzime, nici stimă, ci exact acelaşi tratament ca celorlalţi. Îmi vine să-i fac cinste c-un pahar bătrânului socialist.

Câţiva băieţi de-ai lui Narol, un Cenuşiu şi doi foşti Sondori ai Iadului cam trecuţi stau prăbuşiţi în scaunele de metal de lângă patul lui Cassius şi joacă cărţi. Au în spate arzătoare grele. Când mă apropii, sar în picioare şi mă salută.

— Am auzit că a întrebat de mine, spun.

— Aproape toată noaptea, răspunde morocănos cel mai scund dintre Roşii, uitându-se la Holiday, care e-n spatele meu. Nu te-am fi deranjat… dar e un nenorocit de Olimpic. Aşa că am zis că-i mai bine să trimitem vorbă.

Se apropie de mine într-atât încât îi simt printre dinţii pătaţi mirosul de mentol al tutunului sintetizat.

— Şi lepra zice că are informaţii, domnule.

— Poate vorbi?

— Da, mormăie soldatul. Nu zice prea multe, dar săgeata nu l-a nimerit cum trebuie.

— Vreau să vorbesc cu el între patru ochi, le spun.

— Ne ocupăm de asta, domnule.

*

Doctorul şi paznicii duc patul cu rotile al lui Cassius în celălalt capăt al încăperii, unde e farmacia, pe care o ţin sub lacăt. Ajunşi înăuntru, eu şi Cassius suntem lăsaţi singuri printre şirurile de cutii de plastic cu

medicamente, întins în pat, se uită la mine; are un bandaj alb la gât, pe care se vede o picătură de sânge coagulat între mărul lui Adam şi jugulară, pe partea dreaptă.

— E un miracol că n-ai murit, îi spun.

Ridică din umeri. N-are nicio branulă şi nicio perfuzie cu morfină. Mă încrunt.

— Nu ţi-au dat calmante?

— Nu e o pedeapsă. Au votat, zice el încet, atent să nu-şi rupă copcile de pe gât. Nu era destulă morfină. Puţine provizii. Mi-au zis că pacienţii au votat săptămâna trecută să dea medicamentele puternice arşilor şi celor cu amputaţii. Mi s-ar părea un gest nobil, dacă n-ar geme toată noaptea de durere ca nişte căţeluşi părăsiţi.

Face o pauză şi adaugă:

— Mereu m-am întrebat dacă mamele pot să-şi audă copiii plângând după ele.

— A ta poate?

— Eu n-am plâns. Şi nu cred că mamei îi pasă de altceva decât de răzbunare. Orice o mai fi însemnând acum.

— Ziceai că deţii nişte informaţii? îl întreb, schimbând subiectul, pentru că nu ştiu ce altceva să mai spun.

Mă simt puternic legat de omul ăsta. Holiday m-a întrebat de ce l-am salvat şi aş fi putut năzui spre noţiuni ca valoare şi onoare. Dar adevăratul motiv este că-mi doresc cu disperare să fim iar prieteni. Tânjesc după aprobarea lui. Asta înseamnă că sunt un prost? E glasul vinovăţiei? E vorba de magnetismul lui? Sau e doar partea aceea vanitoasă din mine care vrea să fiu iubit de oamenii pe care-i respect. Iar pe el îl respect? E un om de onoare, o onoare coruptă, dar onoare în toată puterea cuvântului.

— Cine a fost? Tu sau ea? mă întreabă cu grijă.

— La ce te referi?

— Cine i-a împiedicat pe Obsidieni să-mi fiarbă ochii şi să-mi smulgă limba.

— Amândoi.

— Mincinosule. N-am crezut că o să tragă, ca să fiu sincer.

Dă să întindă mâna spre gât, dar cătuşele îl împiedică, smucindu-i braţul.

— Presupun că nu poţi să-mi scoţi astea? E groaznic când ai o mâncărime.

— Cred că o să supravieţuieşti.

Chicoteşte, ca pentru a-mi spune că trebuia să încerce.

— Şi ăsta-i momentul când îţi arăţi superioritatea morală pentru că m-ai salvat? Pentru că ai fost mai civilizat decât un Auriu?

— Poate că urmează să te torturez pentru informaţii.

— Ei, asta nu-i chiar aşa onorabil.

— Nici să laşi pe cineva să mă ţină nouă luni într-o cutie după ce m-a torturat timp de alte trei nu e. Oricum, de ce dracului crezi că mi-ar păsa câtuşi de puţin de onoare?

— Adevărat.

Se încruntă, fruntea i se încreţeşte şi seamănă teribil de bine cu ceva ce ar fi sculptat Michelangelo.

— Dacă îţi imaginezi că Suverana o să facă vreun schimb, te înşeli. Nu o să sacrifice absolut nimic ca să mă salveze pe mine.

— Atunci de ce o slujeşti? îl întreb.

— Datorie.

Rosteşte cuvântul, dar mă întreb dacă mai înseamnă ceva acum pentru el.

Văd în ochii lui singurătatea, văd cum tânjeşte după viaţa pe care ar fi trebuit s-o aibă, văd sclipirea omului care ar vrea să fie ascuns sub cel care crede că trebuie să fie.

— În orice caz, îi spun, cred că ne-am făcut destul rău unul altuia. N-am de gând să te torturez. Ai vreo informaţie de dat sau mai trebuie să ne învârtim unul în jurul celuilalt încă zece minute?

— Te-ai întrebat până acum de ce voia Suverana să semneze pacea, Darrow? Sigur trebuie să-ţi fi trecut prin minte. Nu e genul care să renunţe la pedepse decât dacă e silită. De ce să fie indulgentă cu Virginia? Cu Marginea? Flotele ei sunt superioare celor ale Lorzilor Lunii cu trei la unu. Centrul e mai bine aprovizionat. Romulus nu-i poate face faţă lui Roque. Ştii cât de bun e. Aşa că de ce ne-ar trimite Suverana la negocieri? De ce ar face un compromis?

— Ştiu deja că voia să-l înlocuiască pe Şacal, spun. Şi nu poate face faţă cum trebuie unei rebeliuni la scară largă în Margine în timp ce încearcă să-l urechească bine şi să lupte şi cu Fiii lui Ares. Încearcă să-şi limiteze teatrele de război ca să se poată concentra pe fiecare problemă în parte. Nu e o strategie complicată.

— Dar ştii de ce vrea să-l îndepărteze pe Şacal?

— Evadarea mea, lagărele, întreruperea procesării heliumului…

Aş putea enumera o sută de motive pentru care instalarea unui ArhiGuvernator psihopat ar putea deveni o povară.

— Toate astea sunt nişte motive valide, mă întrerupe Cassius. Convingătoare, chiar. Şi pe astea i le-am şi furnizat Virginiei.

Fac un pas spre el, simţindu-i aluzia în voce.

— Ce nu i-aţi spus?

Ezită, de parcă s-ar mai întreba încă, chiar şi acum, dacă să-mi spună. În cele din urmă, o face.

— Pe la începutul anului, agenţii noştri secreţi au descoperit discrepanţe între rapoartele trimestriale privind producţia de helium trimise Departamentelor de Energie şi de Management al Minelor şi între rapoartele agenţilor noştri din coloniile miniere. Am găsit cel

puţin o sută douăzeci şi cinci de cazuri când Şacalul a raportat pierderi false de helium din cauza spargerilor date de Fiii lui Ares. Spargeri care n-au existat. A mai pretins şi că paisprezece mine au fost distruse de atacurile Fiilor lui Ares. Atacuri care n-au avut loc niciodată.

— Deci umblă cu înşelăciuni, spun ridicând din umeri. Totuşi, nu e cel mai corupt ArhiGuvernator din lume.

— Dar nu revinde pe piaţă, îmi spune Cassius. Creează un deficit artificial, în timp ce el îşi face rezerve.

— Rezerve? Despre ce cantitate vorbim până acum? întreb încordat.

— Cu tot cu surplusul de la cele paisprezece mine şi cu rezerva marţiană? În ritmul ăsta, în doi ani o să aibă mai mult decât rezervele imperiale de pe Luna şi Venus şi rezerva de război de pe Ceres la un loc.

— Asta poate să însemne o mulţime de lucruri, spun încet, realizând cât helium înseamnă toate astea.

Trei sferturi din cea mai valoroasă substanţă din toate lumile. Toată sub controlul unui singur om.

— Vrea să ajungă Suveran. A cumpărat Senatori?

— Patruzeci până acum, recunoaşte Cassius. Mai mulţi decât ne aşteptam. Dar mai e o chestiune în care i-a băgat.

Cassius încearcă să se ridice în capul oaselor, dar cătuşele de la mâini nu-i permit să stea altfel decât pe jumătate tolănit.

— O să te întreb ceva şi trebuie să-mi spui adevărul.

Aş râde de idee dacă n-aş vedea cât de serios e.

— Fiii lui Ares au jefuit un depozit de pe un asteroid din spaţiul îndepărtat în martie, la câteva zile după ce ai evadat? Acum vreo patru luni?

— Fii mai exact.

— Un asteroid minor din clusterul Karin. Coordonate S-1988. Asteroid pe bază de silicat. Potenţial minier aproape zero. Sunt destul de exact? întreabă el cu o sclipire în ochi.

Am trecut în revistă toate operaţiunile tactice ale lui Sevro cât timp mi-am făcut recuperarea cu Mickey. Au fost câteva atacuri la baze militare ale Legiunii din interiorul centurii de asteroizi, dar niciunul într-un loc atât de îndepărtat cum e cel despre care vorbeşte Cassius.

— Nu. Din câte ştiu eu, n-a fost nicio operaţiune pe S-1988.

— Blestemată treabă, murmură el în barbă. Atunci am intuit corect.

— Ce era în depozit? îl întreb. Cassius…

— Cinci sute de focoase nucleare, îmi răspunde el sumbru.

Sângele de pe bandaj i s-a răspândit; acum e cât o gură căscată.

— Cinci sute, repet şi-mi aud vocea spartă şi venind cumva de la depărtare. Cu ce încărcătură?

— Treizeci de megatone fiecare.

— Distrugătoare de lumi… Cassius, de ce mai există aşa ceva?

— În caz că Lordul Cenuşă ar trebui să repete ce a făcut pe Rhea. Depozitul se află între Centru şi Margine.

— Să repete Rhea… pentru oamenii ăştia lucrezi? Pentru o femeie care depozitează suficiente focoase nucleare să distrugă o planetă, în caz de ceva.

Cassius îmi ignoră tonul.

— Toate dovezile indicau spre Ares, dar Suverana a fost de părere că i se acordă prea mult credit lui Sevro. A pus-o pe Moira să investigheze personal şi Moira a reuşit să ia urma navei hoţilor până la o linie de încărcare abandonată deţinută de Julii Industries. Dacă într-adevăr nu le-au furat Fiii, atunci armele sunt la Şacal. Dar nu ştim ce are de gând să fac cu ele.

Stau acolo amorţit. Mintea îmi goneşte încercând să-şi dea seama ce-ar putea face Şacalul cu atâtea arme atomice. Potrivit Acordului, armatei marţiene îi este permis să deţină doar douăzeci în arsenalul ei, pentru conflicte navă la navă. Toate sub cinci megatone.

— Dacă aşa stau lucrurile, de ce-mi spui mie?

— Pentru că Marte e şi casa mea, Darrow. Familia mea e acolo de tot atâta timp ca a ta. Mama încă mai e acolo. Oricare ar fi strategia pe termen lung a Şacalului, Suverana e de părere că va folosi armele dacă e încolţit.

— Vă e teamă că am putea câştiga, îmi dau eu seama.

— Când era războiul lui Sevro, nu. Fiii lui Ares erau condamnaţi. Dar acum? Uite ce se întâmplă.

Mă măsoară cu privirea de sus până jos.

— Am pierdut controlul. Octavia nu ştie unde sunt. Dacă Aja e sau nu în viaţă. Nu are niciun spion aici. E posibil ca Şacalul să ştie că a încercat să-l trădeze negociind cu sora lui. E un câine turbat. Dacă îl provoci, o să muşte. Poate că tu poţi supravieţui la ce se va întâmpla, Darrow, adaugă el cu glas scăzut, dar Marte crezi că poate?

38. Hotărârea

— Cinci sute de focoase nucleare? şopteşte Sevro. Mama dracului de căcat! Zi-mi că glumeşti. Hai.

Dancer stă tăcut la masa din camera de război, masându-şi tâmplele.

— Prostii, mormăie Holiday de lângă perete. Dacă le avea, le-ar fi folosit.

— Hai să lăsăm deducţiile pentru cei care chiar îl cunosc pe individ, ce zici? spune Victra. Adrius nu funcţionează ca un om normal.

— Asta-i al dracului de sigur, zice Sevro.

— Totuşi, e o întrebare bună, spune Dancer enervat de prezenţa atâtor Aurii, şi mai ales de cea a lui Mustang, care stă lângă el. Dacă le are, de ce nu le-a folosit?

— Pentru că o asemenea escaladare a conflictului i-ar face tot atâta rău cât ne-ar face şi nouă, răspund eu. Dacă le foloseşte, Suverana va fi perfect îndreptăţită să-l înlocuiască.

— Sau nu le are, spune Quicksilver categoric.

Pluteşte în faţa noastră, o hologramă albastră tremurătoare pe un monitor.

— E un şiretlic. Bellona ştie care sunt lucrurile de care-ţi pasă, Darrow. Acum îţi atinge coarda sensibilă vorbind despre distrugere. E o aiureală. Tehnicienii mei ar fi văzut mişcări masive dacă ar fi mutat rachetele. Iar eu aş fi auzit despre o îmbogăţire a plutoniului dacă Suverana le-ar fi fabricat.

— Doar dacă nu cumva sunt rachete vechi, spun. Au rămas o grămadă de vechituri.

— Iar sistemul solar e mare, comentează Mustang calm.

— Iar eu am urechi mari, îi dă replica Quicksilver.

— Ai avut, spune Victra. Se micşorează chiar în timp ce vorbim.

Liderii rebeliunii stau în semicerc în faţa unui holo-proiector care ne arată imagini ale asteroidului S-1988. E un bloc de stâncă pustiu, parte din sub-familia Karin din Familia Koronis de asteroizi din Centura Principală dintre Marte şi Jupiter. Asteroizii Koronis sunt baza pentru principalele operaţiuni miniere ale unui consorţiu de energie deţinut de Pământ şi căminul câtorva staţii astrale rău-famate ale contrabandiştilor şi piraţilor, dintre care cea mai cunoscută e Lacrimosa 208, unde Sevro a făcut alimentarea cu combustibil în timpul călătoriei lui de pe Pluto pe Marte. Localnicii numesc golful contrabandiştilor Sfânta Îndurerată, acel loc unde viaţa valorează mai puţin decât un kilogram de helium îngheţat şi un gram de praful-diavolului, sau cel puţin aşa zice Sevro. E neobişnuit de tăcut când vine vorba despre timpul pe care l-a petrecut acolo.

La consiliile de război, Auriii stau la mese dispuse în formă de cerc sau dreptunghi pentru că oamenii care stau cu faţa unii la alţii sunt mai predispuşi să se angajeze în dispute intelectuale decât cei care stau unii lângă alţii. Auriii preţuiesc asta. Eu încerc o tactică diferită – îi pun pe prietenii mei faţă în faţă cu problema – holo-proiectorul, astfel încât dacă vor să se certe unii cu alţii, trebuie să-şi strâmbe gâturile.

— Păcat că nu avem oracolele Suveranei, zice Mustang. Îi prinzi unul de încheietură şi vezi cât de săritor e Cassius cu adevărat.

— Îmi pare rău că nu avem resursele cu care eşti obişnuită, *domina,* zice Dancer.

— Nu asta am vrut să spun.

— L-am putea tortura, zice Sevro.

Stă la mijlocul mesei şi-şi curăţă unghiile cu un cuţit. Victra se reazemă de perete în spatele lui, tresărind enervată cu fiecare bucată de unghie care cade pe masă. Dancer stă la stânga lui Sevro. Holograma lui Quicksilver, de un metru înălţime, străluceşte la dreapta lui, între noi. După ce a declarat Phobos oraş liber în numele Rebeliunii, Quicksilver a preluat funcţia de Guvernator. Acum stă cocoşat deasupra unei grămezi de stridii cât degetul de mari, cu un cuţit de platină pentru caracatiţe, aranjând cochiliile în cinci grămezi egale. Dacă e neliniştit în privinţa represaliilor Şacalului împotriva staţiei sale, nu o arată. Sefi face ture în jurul mesei ca un animal prins în capcană, transpirând sub blănurile ei tribale şi făcându-l pe Dancer să se foiască neliniştit.

— Vreţi adevărul? întreabă Sevro. Daţi-mi şapteşpe minute şi-o şurubelniţă.

— Chiar e bine să purtăm discuţia asta cu ea de faţă? întreabă Victra, referindu-se la Mustang.

— E de partea noastră, spun.

— Eşti sigur? întreabă Dancer.

— A avut un rol crucial în recrutarea Obsidienilor, spun. Ne-a făcut legătura cu Orion.

Am contactat-o pe Orion imediat după ce am vorbit cu Cassius. E pusă pe fapte mari cu *Pax* şi o parte numeroasă din vechea mea flotă. Părea imposibil s-o mai văd vreodată pe Albastra ţâfnoasă sau nava aia, primul loc unde m-am simţit ca acasă după ce am plecat de pe Lykos.

— Datorită lui Mustang, vom avea o armată aeriană adevărată. Mi-a menţinut comanda. A păstrat-o pe Orion la cârmă. Ar fi făcut asta dacă n-ar fi avut aceleaşi intenţii ca noi?

— Care-s alea? întreabă Dancer.

— Înfrângerea Lunei şi a Şacalului, spune Mustang.

— Asta e doar o mică parte din ce ne dorim noi, spune Dancer.

— E de partea noastră, subliniez eu.

— Deocamdată, spune Victra. E o fată isteaţă. Poate vrea să ne folosească pe noi ca să-şi elimine duşmanii. Să se plaseze într-o poziţie de conducere. Poate că-şi doreşte Marte. Poate îşi doreşte mai mult.

Parcă mai ieri consiliul meu de război Auriu dezbătea dacă Victra e sau nu de încredere. Roque i-a ţinut partea când nimeni altcineva nu a vrut s-o facă. Se pare că Victrei îi scapă ironia situaţiei. Sau poate îşi aminteşte cât de vocal şi-a arătat Mustang neîncrederea acum un an şi vrea să-i plătească o poliţă veche.

— Urăsc să fiu de acord cu Julii, spune Dancer, dar are dreptate aici. Cei din familia Augustus sunt jucători grei. Nu s-a născut unul care să nu fie aşa.

Din câte se vede, Dancer n-a fost impresionat de transparenţa lui Mustang de mai devreme. Mustang se aştepta la asta. De fapt, a cerut să rămână la ea în cameră, departe de întreaga poveste, ca să nu-mi pericliteze planul. Dar pentru ca toate astea să meargă, pentru a exista o cale de a pune lucrurile cap la cap în cele din urmă, trebuie să existe cooperare.

Se aşteaptă ca eu s-o apăr pe Mustang, ceea ce arată cât de puţin o cunosc.

— Vă comportaţi toţi ilogic, spune Mustang. Nu o spun ca pe o insultă, ci ca pe o stare de fapt. Dacă vă doream răul, v-aş fi adus-o pe Suverană pe cap sau pe fratele meu şi aş fi avut un dispozitiv de urmărire pe nava mea. Ştiţi de ce ar fi în stare ca să găsească Tinos.

Prietenii mei schimbă priviri îngrijorate.

— Dar n-am făcut asta. Ştiu că nu aveţi încredere în mine. Dar aveţi încredere în Darrow, iar el are încredere în mine, şi cum el mă cunoaşte mai bine decât oricine, cred că e cel mai potrivit să ia decizia. Aşa că nu vă mai tânguiţi ca nişte afurisiţi de copii şi haideţi să ne ocupăm de misiune, nu?

— Dacă ai o drujbă, termin eu treaba în trei minute… zice Sevro.

— Nu vrei să taci dracu' din gură? se răsteşte Dancer la el.

E prima dată când îl văd că-şi pierde cumpătul.

— Orice om va minţi, va spune orice vrei tu să auzi dacă îi smulgi unghiile. Nu merge.

El însusi a fost torturat de Şacal. La fel cum au fost şi Harmony şi Evey.

Sevro îşi încrucişează braţele.

— E o generalizare nedreaptă, tataie.

— Noi nu torturăm, spune Dancer. Fără discuţie.

— Da, sigur, zice Sevro. Noi suntem tipii buni. Tipii buni nu torturează niciodată. Şi câştigă întotdeauna. Dar câţi tipi buni ajung cu capul într-o cutie? Câţi ajung să-şi vadă prietenii cu şira spinării despicată?

Dancer se uită la mine, aşteptând ajutor.

— Darrow…

Quicksilver pocneşte o stridie şi o deschide.

— Tortura poate fi eficientă dacă e întreprinsă corect şi ai nevoie de informaţii care îţi pot fi confirmate sau infirmate dintr-o plajă limitată. Ca orice unealtă, nu e un panaceu, trebuie folosită cum se cuvine. Eu personal nu cred că ne permitem luxul de a avea scrupule morale. Nu azi. Lăsaţi-l pe Barca să încerce. Smulge nişte unghii. Nişte ochi dacă e nevoie.

— Sunt de acord, zice Theodora, spre surprinderea consiliului.

— Şi Matteo? îl întreb pe Quicksilver. Sevro i-a spulberat faţa.

Cuţitul lui Quicksilver alunecă pe lângă o altă stridie, împungându-i palma. Îl trece un fior şi-şi suge sângele.

— Şi dacă n-ar fi leşinat, v-ar fi spus unde eram. Din experienţa mea, durerea e un bun negociator.

— Sunt de acord cu ei, Darrow, intervine Mustang. Trebuie să fim siguri că spune adevărul. Altfel îl lăsăm pe el să ne dicteze strategia – ceea ce e dovada clasică de contraspionaj din partea lui. E ce ai face şi tu.

Şi e ceea ce am încercat să fac până Şacalul a început tortura.

Victra, care până acum nu s-a pronunţat în privinţa problemei, ocoleşte pe neaşteptate masa şi se aşază în dreptul holo-proiectorului, astfel încât spaţiul întunecat şi stelele îi alunecă acum pe piele. Părul blond tuns inegal îi cade peste ochii furioşi când îşi scoate de pe ea puloverul gri. E musculoasă şi suplă şi poartă o bustieră. Pe abdomenul plat se văd vreo şase cicatrici de sabie în diagonală. Pe braţul cu care mânuieşte briciul are mai bine de zece. Încă vreo câteva pe faţă, pe gât, pe claviculă.

— De unele dintre ele sunt mândră, spune ea, referindu-se la cicatrice.

Se întoarce încet ca să ne arate şalele. În locul unde sora ei i-a lăsat semnul cu acid carnea arată ca o bucată topită de ceară. Se întoarce iar spre noi, ridicând bărbia în semn de sfidare.

— Am venit aici pentru că nu aveam de ales. Când am avut de ales, am rămas. Nu mă faceţi să regret asta.

E uimitor să vedem cât de vulnerabilă e. Nu cred că Mustang ar lăsa vreodată garda jos în public în felul ăsta. Sevro se uită fix la femeia înaltă în timp ce-şi îmbracă puloverul la loc şi se întoarce spre hologramă. Întinde mâinile spre asteroid şi întinde hologramа.

— Putem obţine o rezoluţie mai bună? întreabă Victra.

— Fotografia a fost făcută de o dronă a unui Birou de Cenzor, spun. Acum aproape şaptezeci de ani. Nu avem acces la informaţiile curente ale armatei Societăţii.

— Oamenii mei se ocupă de asta, spune Quicksilver. Dar nu sunt

prea optimişti. Ne luptăm cu contra-atacurile unei legiuni a Societăţii acum. E un haos complet.

— Aici era bine să-l fi avut pe tatăl tău prin preajmă, îi spune Sevro lui Mustang.

— Nu a pomenit niciodată nimic despre asta, răspunde ea.

— Mama a zis ceva o dată, zice Victra gânditoare. Mie şi Antoniei. Ceva despre nişte lucruri valoroase şi periculoase pe care Imperatorii le-ar fi putut aduce în cazul în care Marginea o lua razna.

— Se potriveşte cu ce ne-a spus Cassius.

Victra se întoarce iar spre noi.

— Cred deci că Bellona spune adevărul.

— La fel şi eu, le spun tuturor. Dacă îl torturăm, nu rezolvăm nimic. Îi tăiem degetele unul câte unul; şi dacă tot spune adevărul? I le tăiem până nu-l mai spune? Oricum ar fi, e un risc.

Obţin câteva încuviinţări fără tragere de inimă şi mă simt uşurat că am câştigat cel puţin o bătălie, chiar dacă sunt un pic îngrijorat aflând cât de sălbatici pot deveni prietenii mei.

— El ce a sugerat să facem? întreabă Dancer. Sigur a propus ceva.

— Vrea să fac o holo-conferinţă cu Suverana.

— De ce?

— Să discutăm despre o alianţă împotriva Şacalului. Ei ne dau informaţii, noi îl omorâm înainte să detoneze bombele. Asta e planul lui.

Sevro chicoteşte.

— Scuze. Dar asta ar fi teribil de amuzant de privit.

Ridică braţul stâng şi începe să-şi mişte degetele, ca şi cum ar fi o gură care vorbeşte:

— Salutare, târfă bătrână, mai tii minte când ţi-am răpit nepotul?

Ridică şi braţul drept:

— Oh, da, bunul meu domn. Chiar după ce am înrobit întreaga ta rasă.

Sevro clatină apoi din cap.

— N-are niciun rost să stăm la discuţii cu Pixie aia. Nu până nu-i batem la uşă cu o întreagă flotă. Ar trebui să ne trimiţi pe mine şi pe Urlători după bătrânul Şacal. Nu poate să apese pe buton dacă nu mai are cap.

— Valkiriile vor participa la misiune împreună cu Urlătorii, intervine Sefi.

— Nu. Şacalul abia aşteaptă un atac, spun uitându-mă spre Mustang, care m-a avertizat deja despre asta. Ne cunoaşte prea bine pentru a putea să-l surprindem cu lucruri pe care le-am mai făcut. Nu vreau să murim degeaba jucând după cum se aşteaptă el să o facem.

— Ai pe cineva în cercul lui de apropiaţi, Regulus? îl întreabă Dancer pe Quicksilver.

Cei doi par să se placă unul pe altul, în mod surprinzător.

— Aveam. Până când Cenuşiii voştri l-au scos pe Darrow de-acolo. Adrius l-a pus pe şeful serviciului său secret să-i epureze cercul de apropiaţi. Oamenii mei sunt fie morţi, fie închişi sau morţi de spaimă.

— Tu ce crezi, Augustus? o întreabă Dancer pe Mustang.

Toate privirile se întorc spre ea. Răspunde după ce cântăreşte bine lucrurile.

— Cred că motivul pentru care aţi reuşit să rămâneţi în viaţă atât de mult se datorează faptului că Auriii sunt atât de mistuiţi de propriul ego, încât au uitat cum au cucerit Pământul. Cu toţii cred că pot domni. Odată cu întoarcerea lui Orion şi cu navele câştigate de Sevro, cea mai mare forţă a voastră o reprezintă aviaţia şi armata de Obsidieni. Nu o ajutaţi pe Suverană. Ea rămâne în continuare cel mai periculos duşman. Dacă o ajutaţi, se concentrează asupra voastră. Seamănă şi mai multe seminţe de discordie.

Dancer încuviinţează din cap, dându-i dreptate.

— Dar suntem siguri că Şacalul chiar ar folosi armele nucleare asupra planetei?

— Singurul lucru pe care şi l-a dorit vreodată fratele meu a fost binecuvântarea tatei. N-a obţinut-o. Aşa că l-a omorât pe tata. Acum vrea Marte. Ce credeţi că o să facă dacă n-o obţine?

În încăpere se lasă o tăcere ameninţătoare.

— Am un plan nou, spun.

— Păi chiar sper să ai unul, la dracu', murmură Sevro către Victra. O să am ocazia să mă ascund în ceva?

— Sigur găsim ceva pentru tine, scumpule, îi spune ea.

Eu aprob dând din cap.

— Hai să auzim, Secerătorule, zice Sevro fluturând o mână.

— Să zicem, ipotetic, că punem mâna pe jumătate din oraşele de pe Marte, spun ridicându-mă în picioare şi afişând pe masă un grafic care arată un val roşu ce cuprinde Marte, cucerind oraşe, împingându-i pe Aurii înapoi. Să zicem că-i zdrobim flota pe orbită când ni se alătură Orion, chiar dacă suntem depăşiţi numeric doi la unu. Să zicem că-i distrugem armata. Cu ajutorul Valkiriilor, dezbinăm legiunile făcându-i pe Obsidieni să ni se alăture şi beneficiem şi de sprijinul populaţiei. Pe Marte, maşinăria industriei se opreşte. Respingem nenumăratele întăriri trimise de Societate şi avem insurecţii la fiecare colţ de stradă şi-l încolţim pe Şacal după câţiva ani de război. Pentru că o să dureze ani. Ce se întâmplă în acest caz?

— Industria nu se opreşte doar pe Marte, spune Victra. Continuă să funcţioneze. Iar ei vor continua să pompeze oameni şi armament în Marte.

— Sau… continui eu.

— Şacalul lansează bombele, zice Dancer.

— Ceea ce cred că va face şi contra Obsidienilor şi contra armatei noastre dacă îi dăm bice cu operaţiunea Valul Revoltei, le spun.

— Pregătim operaţiunea asta de luni de zile, protestează Dancer. Cu ajutorul Obsidienilor chiar ar putea funcţiona. Vrei să renunţăm pur şi simplu?

— Da, răspund. Planeta asta e motivul pentru care luptăm. Forţa armatelor de rebeli în istorie constă în faptul că au mai puţine lucruri de protejat. Pot hoinări de colo colo şi se pot muta; sunt imposibil de fixat într-un loc. Noi avem foarte multe de pierdut aici. Atât de multe de protejat. Războiul ăsta nu va fi câştigat în zile sau săptămâni. Va dura un deceniu. Marte va sângera. Şi întrebaţi-vă, ce vom moşteni la final? Cadavrul a ceea ce cândva ne-a fost cămin. Trebuie să ducem acest război, dar nu-l voi duce aici. Propun să plecăm de pe Marte.

— Să plecăm de pe Marte? zice Quicksilver şi tuşeşte.

Sefi face un pas înainte din întuneric, rupând tăcerea.

— Ai spus că o să-mi protejezi poporul.

— Forţa noastră e aici, în tuneluri, continuă Dancer. În populaţia noastră. Suntem responsabili de locul ăsta, Darrow.

Aruncă o privire spre Mustang, suspicios.

— Nu uita de unde ai venit. De ce faci asta.

— N-am uitat, Dancer.

— Eşti sigur? Războiul ăsta e pentru Marte.

— E pentru mai mult de-atât.

— Pentru Culorile inferioare, continuă el ridicând vocea. Câştigi aici şi apoi izbânda se va răspândi în toată Societatea. Aici e heliumul. Aici e inima Societăţii, a Roşiilor. Câştigi aici, apoi te extinzi. Aşa intenţiona Ares.

— Războiul e pentru toată lumea, îl corectează Mustang.

— Nu, spune Dancer teritorial. E războiul nostru, Aurio. Eu luptam în el pe când tu învăţai cum să înrobeşti fiinţe umane la…

Sevro se uită enervat la mine în timp ce între prietenii noştri se stârneşte gâlceava. Îi fac semn din cap şi atunci scoate briciul şi-l izbeşte de masă. Se înfige până la jumătate şi rămâne acolo, vibrând.

— Secerătorul încearcă să spună ceva, mâncători de rahat ce sunteţi! În plus, toată treaba asta Coloristică mă plictiseşte.

Aruncă o privire în jur, teribil de mulţumit de tăcere. Dă din cap ca pentru sine şi face un gest teatral cu mâna.

— Secerătorule, te rog, continuă. Erai pe cale să ajungi la partea incitantă.

— Mulţumesc, Sevro. N-o să cad în capcana Şacalului, spun. Cel mai simplu mod de a pierde un război este să-l laşi pe inamic să dicteze acţiunea. Trebuie să facem lucrul la care Şacalul şi Suverana se aşteaptă cel mai puţin. Să creăm propria noastră paradigmă, astfel încât să-i facem să joace după regulile noastre. Să reacţioneze la

deciziile noastre. Trebuie să fim îndrăzneţi. Acum am aprins un foc. Revolte în aproape toate teritoriile Societăţii. Dacă rămânem aici, înseamnă că suntem blocaţi. Nu vreau să fiu blocat.

Transfer imaginea de pe datapad-ul meu pe masă, astfel că hologramа lui Jupiter pluteşte în aer. Periferia e punctată de şaizeci şi trei de luni minuscule, dar orbita e dominată de cele patru mari luni jupiteriene. Acestea patru – Ganymede, Calisto, Io şi Europa – sunt cunoscute sub denumirea colectivă de Ilium. În preajma acestor luni se află două dintre cele mai mari flote din Sistemul Solar, cea a Lorzilor Lunii şi cea a Armadei Sabiei. Sevro pare pe cale să leşine de fericit ce e.

În sfârşit, îi ofer războiul pe care nu ştia că şi-l doreşte.

— Războiul civil dintre Bellona şi Augustus a scos la iveală multe probleme între Centru şi Marginea îndepărtată. Flota principală a Octaviei, Armada Sabiei, e la sute de milioane de kilometri depărtare de cel mai apropiat sprijin pe care îl poate primi. Exceptând Armada Sceptrului din jurul Lunei, aceasta e cea mai puternică armă pe care o posedă Octavia. Suverana l-a trimis pe bunul nostru prieten Roque au Fabii să-i facă pe Lorzii Lunilor să plece capul. Roque a spulberat toate flotele care i-au ieşit în cale şi a învins Marginea în ciuda ajutorului oferit de Mustang şi de casele Telemanus şi Arcos. Are la bordul navelor lui mai mult de două milioane de oameni. Mai bine de zece mii de Obsidieni. Două sute de mii de Cenuşii. Trei sute dintre cei mai teribili ucigaşi în viaţă, Războinicii Însemnaţi. Pretori, Legaţi, cavaleri, comandanţi de detaşamente. Cei mai grozavi Aurii de la Institutele lor. Acestei flote i s-a adăugat flota condusă de Antonia au Severus – Julii. Şi e instrumentul terorii prin care Suverana obligă planetele să se supună voinţei sale. Flota asta, asemenea comandantului său, nu a fost niciodată înfrântă.

Fac o pauză, lăsându-i să-mi cântărească spusele, pentru a înţelege cu toţii gravitatea propunerii pe care o fac.

— În patruzeci de zile o să distrugem Armada Sabiei şi o să smulgem inima din pieptul maşinii de război a Societăţii.

Smulg briciul lui Sevro din masă şi i-l arunc înapoi.

— Acum o să vă răspund dracului la întrebări.

39. Inima

Dancer vine la mine când fac ultimele pregătiri de îmbarcare pe naveta care mă va duce împreună cu Sevro şi Mustang la flota de pe orbită. Tinosul roieşte de activitate. Sute de navete şi transportoare adunate de Dancer şi de comandanţii Fiilor lui Ares îşi iau zborul prin tunele către Polul Sud, de unde încă mai aduc copii şi bătrâni Obsidieni în mine, la loc sigur; războinicii vor ajunge pe orbită să se alăture flotei mele. În douăzeci şi patru de ore, vor muta opt sute de mii de oameni în cea mai mare operaţiune din istoria Fiilor lui Ares.

Zâmbesc când mă gândesc cât de fericit ar fi Fitchner să ştie că cel mai mare efort al moştenirii lui s-a făcut pentru a salva vieţi, nu pentru a le lua.

După terminarea evacuării o să mă îndrept cu toată viteza spre Jupiter. Dancer şi Quicksilver vor rămâne aici să continue ce-au început şi să-l ţină pe Şacal pe Marte până la următorul pas al planului.

— E tulburător, nu-i aşa? spune Dancer uitându-se la marea de dâre albastre lăsate de motoarele care plutesc pe deasupra stalactitei noastre spre marele tunel din tavanul Tinosului.

Victra stă lângă Sevro la marginea hangarului deschis, două siluete întunecate urmărind speranţele a doi oameni plutind departe în beznă.

— Armada Roşie pleacă la război, zice Dancer răsuflând adânc. N-am crezut s-apuc ziua asta.

— Fitchner ar trebui să fie aici, îi spun.

— Da, ar trebui, face Dancer o grimasă. E cel mai mare regret al meu, cred. Că n-a ajuns să trăiască să-şi vadă fiul purtându-i coiful. Şi pe tine devenind ceea ce el a ştiut dintotdeauna că vei fi.

— Şi anume? întreb uitându-mă la un Urlător Roşu cum sare de două ori cu cizmele gravitaţionale şi ţâşneşte de pe buza hangarului ca să intre în bocaportul deschis al unui transportor de pasageri.

— Cineva care crede în oameni, răspunde el delicat.

Mă întorc spre Dancer, bucuros că m-a căutat acum, în ultimele clipe pe care le petrec printre ai mei. Nu ştiu dacă o să mă mai întorc vreodată. Şi dacă o s-o fac, mă tem că o să vadă alt om în mine. Unul care l-a trădat pe el, a trădat poporul nostru, visul lui Eo. Am mai trecut prin asta. Să-mi iau rămas-bun pe o pistă de decolare. Harmony era alături de el atunci, şi Mickey la fel, şi ne aflam în turnul din Yorkton. Dar iată-l din nou aici, luându-şi rămas-bun când eu plec la război. Cum de pot fi atât de melancolic din cauza unui trecut atât de teribil? Poate că asta e natura noastră, ne dorim mereu lucruri care au fost sau ar putea fi în loc de lucrurile care sunt şi care vor fi.

E mai greu să speri decât să-ţi aminteşti.

— Chiar crezi că Lorzii Lunilor ne vor ajuta? întreabă el.

— Nu. Şmecheria va fi să-i facem să creadă că se ajută pe ei înşişi. Apoi s-o ştergem înainte să ni se întoarcă împotrivă.

— E un risc, băiete, dar ţie îţi plac riscurile, nu-i aşa?

Ridic din umeri.

— E singura şansă pe care o avem.

Pe puntea metalică din spatele meu răsună zgomot de paşi. Holiday traversează spre rampă cărând împreună cu câţiva Urlători o geantă cu echipament. Viaţa merge înainte şi mă poartă cu ea. Au trecut şapte ani de când l-am întâlnit prima dată pe Dancer, dar pentru el parcă ar fi trecut treizeci. Câte decenii de război a înfruntat? De la câţi prieteni şi-a luat rămas-bun, oameni pe care eu nu i-am cunoscut niciodată, de care el n-a adus niciodată vorba? Oameni pe care i-a iubit la fel de mult cât îi iubesc eu pe Sevro şi Ragnar. A avut o familie cândva, deşi acum de-abia dacă mai vorbeşte despre ei.

Cu toţii am avut ceva cândva. Cu toţii suntem zdrobiţi şi defecţi într-un fel. De asta şi-a format Fitchner armata asta. Nu ca să ne unească pe noi, ci ca să se salveze pe sine din prăpastia deschisă de moartea soţiei sale. Avea nevoie de o lumină. Şi a făcut-o. Dragostea a fost strigătul lui în vânt. La fel ca al soţiei mele.

— Lorn mi-a spus cândva că dacă ar fi fost tatăl meu, m-ar fi crescut să fiu un om bun. Cei măreţi nu au parte de pace, mi-a spus el.

Zâmbesc amintindu-mi şi continui:

— Ar fi trebuit să-l întreb cine credea el că le aduce pacea oamenilor buni.

— Eşti un om bun, îmi spune Dancer.

Mâinile mele sunt pline de cicatrice şi semne ale unor violenţe teribile. Când strâng pumnii, încheieturile degetelor capătă nuanţa aceea familiară de alb.

— Da? rânjesc eu. Atunci de ce vreau să fac lucruri rele?

Dancer râde, şi-l surprind trăgându-l înspre mine să-l îmbrăţişez. Îmi cuprinde şoldul cu braţul sănătos. Capul lui de-abia îmi ajunge până la piept.

— Poate că Sevro e cel care poartă coiful, dar tu eşti sufletul aici, îi spun. Dintotdeauna ai fost. Eşti prea modest ca să-ţi dai seama, dar eşti un om la fel de măreţ ca Ares însuşi. Şi, cumva, încă eşti un om bun. Nu ca afurisitul ăla de şobolan jegos.

Mă trag înapoi şi-l împung cu degetul în piept, spunându-i:

— Şi te iubesc. Asta ca să ştii.

— Ei, drăcia dracului, murmură el cu lacrimi în ochi. Credeam că eşti un criminal. Te-ai înmuiat, băiete?

— Niciodată, îi răspund şi-i fac cu ochiul.

— Du-te să-ţi iei rămas-bun de la mama ta înainte să pleci, mă

îndeamnă.

*

Îl las strigând la un grup de Fii şi-mi croiesc drum prin îmbulzeală; bat palma cu Pietricică, care e într-un cărucior cu rotile pe care-l împinge Nasolu' spre o rampă de îmbarcare; îi salut pe Fiii lui Ares pe care-i recunosc, îi răspund la o măgărie unchiului Narol, care trece cu un pluton de Vipere. Mama şi Mustang îşi întrerup brusc conversaţia când ajung lângă ele. Par amândouă tulburate.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

— Doar ne luam rămas-bun, spune Mustang.

Mama se apropie de mine.

— Dio a adus asta din Lykos.

Deschide o cutiuţă de plastic şi-mi arată ţărâna dinăuntru.

Firavă cum e, mama îmi zâmbeşte.

— Când te avânţi în noapte şi se face beznă în jurul tău, adu-ţi aminte cine eşti. Adu-ţi aminte că nu eşti niciodată singur. Speranţele şi visele neamului nostru te însoţesc. Adu-ţi aminte de casă.

O strâng tare în braţe şi când mă trag înapoi văd că are lacrimi în ochii ei aspri.

— O să fiu bine, mamă, îi spun.

— Ştiu. Ştiu că nu crezi că meriţi să fii fericit, zice ea. Dar meriţi, copile. Meriţi mai mult decât oricine altcineva. Aşa că fă ce trebuie să faci şi apoi întoarce-te acasă la mine.

Ne ia de mână şi pe mine şi pe Mustang.

— Întorceţi-vă amândoi. Şi apoi începeţi să trăiţi.

O las în urmă, confuz şi emoţionat.

— Ce-a fost asta? o întreb pe Mustang, care se uită la mine ca şi cum e vorba de ceva ce-ar trebui să ştiu.

— Îi e frică.

— De ce?

— E mama ta.

Urc împreună cu Mustang pe platfoma de aterizare a navetei, iar Sevro şi Victra ni se alătură.

— Sondorul Iadului… strigă Dancer chiar înainte să ajungem sus.

Mă întorc şi-l văd pe bărbatul gheboşat ridicându-şi pumnul în aer. Şi în spatele lui văd cum tot hangarul-stalactită se uită la mine, sute de muncitori pe transportoare mecanizate, piloţi Albaştri, Roşii şi Verzi care stau cu căştile în mâini pe rampele navelor lor sau pe scările ce duc spre cabinele de comandă, plutoane de Cenuşii şi Roşii şi Obsidieni care cară cot la cot echipament militar şi provizii – cu secera cusută pe umăr sau vopsită pe feţe – în timp ce urcă la bordul unor navete destinate flotei mele. Cu toţii – bărbaţi şi femei de pe Marte. Luptând pentru ceva mai mare decât ei înşişi. Pentru planeta noastră, pentru ai lor. Simt greutatea dragostei lor. Simt speranţele

tuturor acestor oameni înrobiţi care au văzut cum Fiii lui Ares s-au ridicat şi au cucerit Phobosul. Le-am promis ceva şi acum trebuie să le-o oferim. Unul după altul, soldaţii mei ridică braţele până când un val de pumni se încleştează în gestul făcut de Eo când degetele i s-au strâns în jurul haemanthusului şi a murit în faţa lui Augustus. Mă trec fiori când văd cum Sevro, Victra, Mustang şi chiar şi mama ridică pumnul sus.

— Rupeţi lanţurile, urlă Dancer.

Ridic şi eu pumnul meu plin de cicatrice şi apoi intru tăcut în navă pentru a mă alătura Armadei Roşii care se îndreaptă spre război.

40. Marea Galbenă

Marea Galbenă de pe Io se rostogoleşte în jurul bocancilor mei negri. Cât vezi cu ochii – numai dune uriaşe de nisip sulfuros cu creste de silicat ascuţite ca briciul. Pe cerul albastru ca oţelul se ondulează suprafaţa marmorată a lui Jupiter. Cu un diamentru de o sută treizeci de ori mai mare decât cel al Lunii văzute de pe Pământ, seamănă cu capul uriaş şi diabolic al unui zeu de marmură. Războiul i-a cuprins cele şaizeci şi şapte de luni. Oraşele sunt ascunse sub scuturile electromagnetice. Bărbaţi înveşmântaţi în carapace stelare înnegrite sunt presăraţi pe suprafaţa lunilor, iar escadroanele luptă şi vânează transporturi de trupe şi provizii printre inelele palide de gheaţă ale gigantului de gaz.

E o privelişte impresionantă.

Stau pe culmea unei dune flancat de Sefi şi cinci Valkirii în armuri electromagnetice proaspăt vopsite în negru, aşteptând nava Lordului Lunii. În spate e nava noastră de atac, cu motorul oprit. Are forma unui rechin-ciocan. Argintiu închis. Dar Valkiriile şi docherii Roşii i-au pictat împreună capul în timpul călătoriei noastre de pe Marte, făcându-i navei doi ochi albaştri holbaţi şi o gură căscată cu colţi înfricoşători, pătaţi de sânge. Holiday stă pe burtă chiar între cei doi ochi, scanând formaţiunile stâncoase din sud prin luneta armei.

— Se vede ceva? întreb cu voce spartă prin masca de respiraţie.

— Nimic, aud vocea lui Sevro în cască.

El şi Clovnul au plecat în recunoaştere cu cizmele gravitaţionale în aşezarea micuţă aflată la doi kilometri de aici. Nu-i văd cu ochiul liber. Mă joc cu lama-curbată.

— O să vină, spun. Mustang a stabilit locul şi ora.

Io e o lună ciudată. Cea mai retrasă şi mai mică dintre cele patru luni Galileene, e doar cu puţin mai mare decât Luna. Nu s-a intenţionat niciodată transformarea ei completă cu ajutorul maşinăriilor de terraformare ale Auriilor. E un iad de care Dante ar fi mândru. Cel mai arid corp din Sistemul Solar, abundă în explozii vulcanice, depozite de sulf şi încălzire mareică internă. O canava de câmpii galbene şi portocalii străpunsă de falii uriaşe ce se întind pe suprafaţa ei mişcătoare. Stânci abrupte se ridică spre cer dintre dunele sulfuroase. Regiunile ecuatoriale sunt bălţate de uriaşe pete concentrice, verzui. Fiind foarte dificil să cultivi grâne şi să creşti animale atât de departe de soare, Corpul de Ingineri ai Societăţii a hotărât acoperirea milioanelor de hectare ale suprafeţei lui Io cu câmpuri electromagnetice, au importat cu ajutorul transportoarelor cosmice pământ şi apă suficiente pentru trei generaţii, au îngroşat

atmosfera planetei pentru a filtra radiaţiile masive de pe Jupiter şi au folosit încălzirea mareică internă a planetei pentru a alimenta generatoare uriaşe care să permită cultivarea hranei pentru toată orbita lui Jupiter şi pentru exportul către Centru şi, mai important, către Margine. E teritoriul cu cel mai mare grânar dintre Marte şi Uranus, cu gravitaţie mică şi teren ieftin.

Ghiciţi cine a muncit din greu pentru asta.

Dincolo de câmpurile electromagnetice se întinde de la un pol la altul Marea de Sulf, presărată ici, colo cu lacuri de magmă şi vulcani.

Poate că nu-mi place Io. Dar respect oamenii care trăiesc aici. Oamenii care locuiesc aici sunt diferiţi de cei de pe Pământ sau Luna, sau Mercur, sau Venus. Sunt mai aspri, mai zvelţi, au ochii puţin mai mari, pentru a putea absorbi lumina slabă a soarelui care vine de la şase sute de milioane de kilometri, au pielea mai palidă, sunt mai înalţi şi pot rezista la doze mai mari de radiaţii. Oamenii ăştia se consideră a fi cel mai aproape de Auriii de Fier care au cucerit Pământul şi au adus pacea pentru prima dată în istoria planetei.

N-ar fi trebuit să mă îmbrac în negru azi. Am pe mine mănuşi, mantie, jachetă. Am crezut că urmează să mergem pe partea opusă lui Jupiter de pe Io, unde câmpurile înzăpezite de dioxid de sulf acoperă suprafaţa planetei. Dar echipa operativă a Lordului Lunii a cerut în ultimul moment un alt loc de întâlnire, stabilindu-l la marginea Mării de Sulf. Temperatura e de 120 de grade Celsius.

Sefi vine mai aproape de mine, cercetând linia orizontului cu noul ei dispozitiv optic. Ea şi Valkiriile s-au obişnuit repede cu echipamentul militar, studiind şi antrenându-se zi şi noapte cu Holiday în timpul călătoriei noastre de o lună şi jumătate spre Jupiter. Au învăţat şi despre tacticile de abordare a navelor şi armele electromagnetice, precum şi despre sistemul de semnalizare al Cenuşiilor.

— Cum e căldura? o întreb.

— Ciudată, spune ea.

O simte doar la faţă. Restul corpului beneficiază de sistemul de răcire al armurii.

— De ce ar vrea oamenii să trăiască aici?

— Trăim unde putem.

— Dar Auriii au de ales, zice ea. Nu-i aşa?

— Da.

— Aş fi prudentă faţă de oamenii care aleg să locuiască în acest loc. Spiritele sunt crude aici.

Nisipul se ridică în vânt în gravitaţia scăzută, plutind în coloane mişcătoare. Mustang crede însă că ar trebui să fiu prudent în privinţa lui Sefi. În timpul călătoriei spre Jupiter, Sefi a urmărit sute de ore de holo-înregistrări. A învăţat despre istoria noastră ca popoare.

Urmăresc activitatea datapad-ului ei. Dar ceea ce o îngrijorează pe Mustang nu e că lui Sefi îi plac documentarele despre pădurile ecuatoriale sau despre tehnici de supravieţuire, ci faptul că a petrecut ore în şir uitându-se la holograme cu războaiele noastre, mai ales cu anihilarea nucleară a Rheei. Mă întreb la ce concluzie a ajuns.

— Bun sfat, Sefi, îi spun. Bun sfat.

Sevro aterizează brusc în faţa noastră, împroşcându-ne cu nisip. Îşi smulge pelerina-fantomă.

— Al dracului fund de lume.

Îmi şterg nisipul de pe faţă, iritat. A fost incorigibil tot drumul până aici. A râs, a făcut farse, s-a strecurat în camera Victrei de fiecare dată când credea că nu-l vede nimeni. Omuleţul urât e îndrăgostit. Şi din câte se pare, şi ea de el.

— Ce crezi? îl întreb.

— Tot locul ăsta miroase a băşini.

— *Asta e părerea ta profesională?* întreabă Holiday în cască.

— Dap. După culme e o aşezare waigar.

Blana de lup îi flutură în vânt, făcând să zornăie micile zale care o prind de armură.

— Vreo câţiva Roşii cocoşaţi, cu ochelari de protecţie cărau echipamente pentru distilaţie.

— Ai scanat nisipul?

— Nu e prima dată când fac asta, şefu'. Nu-mi place rahatu' ăsta faţă-n faţă, dar pare să fie totu-n regulă. Deşi se presupunea că lunaticii ăştia sunt punctuali, zice el aruncând o privire spre datapad. Au întârziat juma' de oră, prăpădiţii.

— Probabil sunt precauţi. Ne bănuiesc că avem întăriri aviatice, spun eu.

— Mda. Şi suntem ultimii cretini daţi dracului fiindcă n-avem aşa ceva.

— *Am recepţionat,* îi dă Holiday dreptate.

— Ce nevoie am de sprijin aviatic când te am pe tine? spun făcând semn în direcţia cizmelor gravitaţionale ale lui Sevro.

În spatele lui e o ladă de plastic. Înăuntru e un lansator de rachete sarrissa într-un suport de burete. Acelaşi tip pe care l-a folosit Ragnar împotriva navei lui Cassius. Dacă o să fie nevoie, am la dispoziţie un avion de luptă de dimensiunile unui Spiriduş psihopat.

— Mustang a zis că o să vină, spun.

— Mustang a zis că o să vină, mă maimuţăreşte Sevro. Ar face bine să vină. Flota nu poate rămâne acolo o veşnicie fără să fie observată.

Flota mea aşteaptă pe orbită de când Mustang a plecat cu naveta ei spre Ilion, capitala lui Io. Cincizeci de nave-torţă şi distrugătoare se ascund cu scuturile dezactivate şi motoarele oprite pe luna pustie Sinope în timp ce cea mai mare flotă a Auriilor străbate spaţiul

apropiindu-se tot mai mult de Lunile Galileene. Dacă se apropie mai mult, senzorii Auriilor ne vor repera. Dar cât timp se ascunde, flota mea e vulnerabilă. Un escadron amărât de distrugătoare-de-aripi ar putea-o distruge dintr-un singur raid.

— Lunaticii o să vină, zic eu, dar nu sunt sigur.

Sunt nişte oameni reci, închistaţi, mândri, Auriii ăştia jupiterieni. Lunile Galileene ale lui Jupiter sunt casa a aproximativ opt mii de Războinici Însemnaţi. Toate Institutele lor sunt aici. Doar cei mai bogaţi dintre ei ajung în Centru, şi doar în vacanţe sau în misiuni pentru Societate.

Poate că Luna e căminul străvechi al poporului lor, dar rămâne un loc străin pentru cei mai mulţi dintre ei. Metropola Ganymede e centrul lumii lor.

Suverana ştie cât de periculos este ca Marginea să fie independentă. Mi-a vorbit despre dificultăţile pe care le presupune impunerea puterii la o distanţă de miliarde de kilometri de imperiu. Adevărata ei temere nu a fost niciodată că Augustus şi Bellona se vor distruge unul pe altul. Ci că asta va însemna o şansă pentru Margine să se răzvrătească şi să dividă Societatea în două. În urmă cu şaizeci de ani, la începutul domniei ei, i-a cerut Lordului Cenuşă să distrugă cu bombe nucleare luna lui Saturn, Rhea, când conducătorul acesteia a refuzat să-i accepte autoritatea. Puterea exemplului a ţinut vreme de şaizeci de ani.

Dar la nouă zile după Triumful meu, copiii Lorzilor Lunii, care erau ţinuţi pe Luna, la curtea Suveranei, drept garanţie a cooperării politice a părinţilor lor, au evadat. Au fost ajutaţi de spionii lăsaţi în urmă de Mustang în Citadelă. Două zile mai târziu, moştenitorii defunctului ArhiGuvernator Revus au Raa, ucis la Triumful meu, au furat sau au distrus în întregime Garnizoana Flotei Societăţii din docurile de pe Calisto. Au declarat independenţa lui Io şi au insistat ca şi celelalte luni mai puternice şi cu populaţie mai mare să li se alăture.

Curând după asta, scandalos de carismaticul Romulus au Raa a fost ales Suveran al Marginii. Saturn şi Uranus i s-au alăturat, şi aşa a început A Doua Rebeliune a Lunii la şaizeci de ani şi două sute unsprezece zile după prima.

Lorzii Lunilor s-au aşteptat cu siguranţă ca Suverană să rămână blocată pe Marte zece ani, dacă nu şi mai mult. Adăugaţi la asta şi insurecţia Culorilor inferioare în Centru şi vă daţi seama de ce credeau că Suverana nu va putea aloca resursele necesare pentru a trimite o flotă suficient de numeroasă la o distanţă de şase sute de milioane de kilometri ca să le înăbuşe revolta. S-au înşelat.

— Avem companie, spune Pietricică de la postul ei de la panoul de senzori ai navetei. Trei nave. La 180 de kilometri de-aici.

— În sfârşit, murmură Sevro. Uite că vin dracului Lunaticii.

La orizont, din mirajul creat de căldură îşi fac apariţia trei nave. Două nave de luptă negre, clasa *Sarpedon,* pe care e pictat dragonul alb cu patru capete al lui Raa cu fulgerul lui Jupiter în gheare, escortează o navetă mare, arămie din clasa *Priam.* Navele aterizează în faţa noastră. Rampele navelor sunt coborâte prin vârtejul de praf stârnit. Şapte siluete, mai înalte şi mai zvelte decât mine păşesc pe nisip. Aurii. Au cu toţii krill, o mască organică pentru respiraţie creată de Artizani, care le acoperă nasul şi gura. Arată ca exoscheletul unei lăcuste, cu picioruşele întinse spre urechi. Echipamentul lor arămiu de luptă e mai uşor decât armurile confecţionate în Centru şi sunt accesorizate cu eşarfe viu colorate. Duc în spate puşti cu ţevi lungi şi paturi personalizate din fildeş. Cu toţii au briciuri atârnate la şold. Poartă dispozitive optice portocalii. În picioare au nişte bocanci uşori utilizaţi pentru deplasare, care nu se folosesc de gravitaţie, ci de aer comprimat. Sar cu ajutorul lor pe sol ca pietrele aruncate pe un lac. Nu pot susţine o greutate prea mare, dar pot ajunge la viteza de şaizeci de kilometri pe oră. Cântăresc un sfert din cât cântăresc cizmele mele, durata de viaţă a bateriei e de un an de zile şi nu sunt vizibile pentru dispozitivele de vedere cu infraroşu.

Sunt asasini. Nu sunt cavaleri. Holiday îşi dă seama de pericol.

— *Nu e cu ei,* îmi spune ea în cască. Vreun *Telemanus*?

— Nu, îi răspund. Stai. O văd.

Mustang iese din navă, alăturându-se ionienilor care o depăşesc în înălţime. E echipată la fel ca ei, doar că nu are puşcă. Însoţită de o altă femeie ioniană, cu umerii aduşi în faţă ca ai unei ghepard, Mustang vine alături de noi pe dună. Ceilalţi ionieni rămân lângă navă. Nu sunt o ameninţare, doar o escortă.

— Darrow, spune Mustang. Scuze că am întârziat.

— Unde e Romulus?

— Nu vine.

— Căcat, şuieră Sevro. Ţi-am zis, Secerătorule.

— Sevro, e în regulă, spune Mustang. Ea e sora lui, Vela.

Femeia înaltă priveşte în jos spre noi, pe deasupra nasului turtit. Are pielea palidă, corpul adaptat condiţiilor de gravitaţie scăzută. E greu să-i distingi faţa dincolo de mască şi de dispozitivul optic, dar pare să aibă în jur de cincizeci de ani. Vorbeşte cu glas măsurat.

— Îţi transmit salutările fratelui meu şi bun venit, Darrow de pe Marte. Eu sunt Legatul Vela au Raa.

Sefi se furişează pe lângă noi, examinând-o pe Auria străină şi echipamentul ei ciudat. Îmi place cum vorbesc oamenii când Sefi e prin preajmă. Par mult mai sinceri.

— Bine te-am găsit, Legatule, înclin eu capul cu amabilitate. Vei vorbi în numele fratelui tău? Speram să-mi pledez cauza în faţa lui.

La marginea ochelarilor speciali, se vede cum pielea de la coada

ochilor i se încreţeşte.

— Nimeni nu vorbeşte în numele fratelui meu. Nici măcar eu. Vrea să vii acasă la el, în Pustiurile Karrack.

— Ca să ne puteţi ademeni într-o capcană? întreabă Sevro. Am o idee mai bună. Ce zici să-i spui târfei de frate-tu să respecte dracului înţelegerea pe care a făcut-o, înainte să-ţi iau puşca aia şi să ţi-o vâr în cur ca să arăţi ca o Pixie slăbănoagă făcută kebab?

— Sevro, încetează, intervine Mustang. Nu aici. Nu cu oamenii ăştia.

Vela o priveşte pe Sefi cum dă târcoale. Observă briciul de la şoldul Obsidienei uriaşe.

— Mă piş şi mă cac pe cine-i asta. Ştie cine suntem. Şi dacă nu se pişă pe ea de frică pentru că stă faţă-n faţă cu Secerătorul de pe Marte înseamnă că n-are mai multă minte decât un smoc de păr din cur.

— El nu poate veni cu tine, spune Vela.

— E de-nţeles, îi răspund.

Sevro face un semn grotesc.

— Asta ce e? întreabă Vela arătând spre Sefi.

— Ea e Regina Valkiriilor, spun. Sora lui Ragnar Volarus.

Vela e precaută în privinţa lui Sefi, aşa cum şi trebuie.

Ragnar e un nume cunoscut.

— Nici ea nu poate veni. Dar mă refeream la mormanul ăla de metal cu care aţi zburat aici. Se vrea a fi o navă? pufneşte ea şi strâmbă din nas. Construită pe Venus, evident.

— E împrumutată, spun. Dar dacă vrei să facem schimb…

Vela izbucneşte în râs, ceea ce mă surprinde, dar redevine apoi serioasă.

— Dacă vrei să te prezinţi Lorzilor Lunii ca diplomat, atunci trebuie să-i arăţi respect fratelui meu. Şi să ai încredere în ospitalitatea lui.

— Am văzut destui bărbaţi şi femei lăsând onoarea deoparte când îi incomodează, îi răspund.

— Aici nu e Centrul. Suntem în Margine, vine replica Velei. Noi ne amintim de strămoşi. Ne amintim cum trebuie să fie Auriii de Fier. Noi nu ne ucidem oaspeţii cum face căţeaua aia pe Luna. Sau Şacalul pe Marte.

— Încă, zic eu.

Vela ridică din umeri.

— E o alegere pe care trebuie să o faci, Secerătorule. Ai şaizeci de secunde să te decizi.

Vela se îndepărtează cât timp mă sfătuiesc cu Mustang şi Sevro. O chem şi pe Sefi.

— Ce credeţi?

— Romulus mai degrabă ar muri decât să ucidă un oaspete, spune Mustang. Ştiu că nu ai niciun motiv să ai încredere în oamenii ăştia.

Dar onoarea chiar înseamnă ceva pentru ei. Nu sunt ca Bellona care doar flutură cuvântul încolo şi-ncoace. Aici, cuvântul unui Auriu înseamnă la fel de mult ca sângele lui.

— Ştii unde locuieşte? o întreb.

Mustang clatină din cap.

— Dacă ştiam, te duceam chiar eu acolo. Au echipamente cu care pot să verifice radiaţiile şi dispozitivele de urmărire electronice. Te-au studiat. O să fii pe cont propriu.

— Minunat.

Dar aici nu e vorba de tactică. Nu e un joc pe termen scurt. Planul meu cel mare era să vin pe Margine, ştiind că asta îmi oferă un avantaj pe care Suverana nu-l are. Avantajul ăsta o să-mi ţină capul pe umeri, mai bine decât onoarea oricui altcuiva. Dar m-am mai înşelat înainte, aşa că acum verific totul de două ori şi ascult.

— Regulile privind tratamentul oaspeţilor se aplică şi Roşiilor? întreabă Sevro. Sau doar Auriilor? Asta trebuie să aflăm.

Arunc o privire spre Vela.

— Corect.

— Dacă te omoară pe tine, mă omoară şi pe mine, zice Mustang. Nu plec de lângă tine. Şi dacă face asta, oamenii mei se întorc împotriva lui. Familia Telemanus se întoarce împotriva lui. Chiar şi nurorile lui Lorn se întorc împotriva lui. Asta înseamnă aproape o treime din forţa lui aviatică. E un conflict pe care nu şi-l poate permite.

— Sefi, tu ce crezi?

Obsidiana închide ochii, pentru ca tatuajele ei albastre să vadă spiritele deşertului.

— Du-te, spune ea.

— Dă-ne şase ore, Sevro. Dacă nu ne întoarcem până atunci…

— Să-mi fac laba într-un tufiş?

— Faci prăpăd.

— S-a făcut.

Îşi loveşte pumnul de al meu şi-mi face cu ochiul.

— Misiune diplomatică plăcută, copii.

Îşi întinde pumnul şi spre Mustang.

— Şi ţie la fel, căluţule. Suntem împreună în rahatul ăsta, nu?

Mustang îşi loveşte bucuroasă pumnul de al lui.

— Fireşte, la dracu'!

41. Lordul Lunilor

Căminul celui mai puternic om de pe Lunile Galileene e un loc simplu, plin de grădini şerpuitoare şi cotloane liniştite. Înaintea casei aşezate la poalele unui vulcan adormit se întinde o câmpie galbenă până la linia orizontului, unde un alt vulcan fierbe, iar lava i se scurge spre vest. Aterizăm într-un hangar mic, de la marginea unei formaţiuni de stânci, în care încap doar două nave. Cealaltă e o navă de viteză pe care Orion ar muri de drag s-o piloteze, iar lângă ea se înşiră câteva motociclete aeroglisoare pline de praf. Nu ne iese nimeni în întâmpinare când debarcăm şi pornim spre casă pe o alee de piatră albă tăiată în calcarul sulfuros. Aleea înconjoară casa. Întreaga proprietate e protejată de o bulă electromagnetică discretă.

Însoţitorii noştri se simt în largul lor aici. O iau înaintea noastră şi trec de poarta de fier care permite accesul în curtea acoperită de iarbă a casei. Îşi scot bocancii cu aer comprimat plini de praf şi îi lasă la intrare lângă o pereche de bocanci militari negri. Schimb o privire cu Mustang şi apoi ne descălţăm şi noi. Mie îmi ia mai mult să-mi dau jos cizmele gravitaţionale greoaie. Fiecare cântăreşte aproape nouă kilograme şi are trei şiruri paralele de şireturi care-mi fixează piciorul înăuntru. Am o senzaţie ciudată de mângâiere când simt iarba printre degete. Sunt conştient de cum îmi duhnesc picioarele. E ciudat să văd aliniate lângă uşă cizmele a doisprezece inamici. Ca şi cum aş fi nimerit la o reuniune foarte restrânsă.

— Te rog să aştepţi aici, îmi spune Vela. Virginia, Romulus vrea să vorbească mai întâi cu tine.

— Ţip dacă sunt în pericol, îi zic zâmbind lui Mustang, care ezită.

Îmi face cu ochiul când pleacă împreună cu Vela, care observă gestul subtil. Simt că sunt puţine lucruri care-i scapă acestei femei, şi chiar şi mai puţine cele pe care nu le judecă. Rămân singur în grădină în cântecul unui clopoţel de vânt atârnat într-un copac. Grădina din curte e un dreptunghi perfect. Lat de aproximativ treizeci de paşi. Zece de la poartă până la treptele mici de piatră care duc spre intrarea din faţă a casei. Pereţii albi de mortar sunt netezi şi acoperiţi cu lujeri subţiri de plante care se strecoară în casă. Pe lujeri cresc floricele portocalii care umplu aerul cu o mireasmă puternică de pădure.

Casa e mai mare decât pare, camere şi grădini apar unele dintr-altele. Nu există acoperiş. Dar nici n-ar avea vreun motiv să aibă unul. Bula electromagnetică apără proprietatea de fenomenele meteorologice de-afară. Aici oamenii îşi creează singuri ploaia. Apa picură de pe ţâşnitorile cu ajutorul cărora au fost udaţi de dimineaţă micii mandarini ale căror rădăcini au fisurat fundul fântânii albe de

piatră din mijlocul curţii. O simplă privire aruncată unui astfel de loc a dus-o pe soţia mea pe eşafod.

Cât de ciudată i s-ar fi părut această călătorie.

Însă, de asemenea, într-un fel, cât de minunată.

— Poţi să mănânci o mandarină dacă vrei, aud o voce subţire în spatele meu. Tata n-o să se supere.

Mă întorc şi văd o copilă care stă lângă o altă poartă ce duce din curtea principală spre o cărare care înconjoară casa pe stânga. Are în jur de şase ani. Ţine o lopată mică în mână şi are pantalonii murdari în genunchi de ţărână. E tunsă scurt, are faţa palidă şi ochii cu o treime mai mari decât ai oricărei fetiţe de pe Marte. Are oase lungi şi firave. Ca ale unui mânz abia născut. N-am întâlnit prea mulţi copii Aurii. Familiile însemnaţilor din Centru îşi păzesc copiii de ochii lumii de teama de a nu fi asasinaţi, aşa că îi ţin în şcoli private sau pe moşii. Am auzit că în Margine lucrurile stau altfel. Aici nu sunt omorâţi copiii. Dar tuturor le place să pretindă că nu omoară copii.

— Bună, îi spun cu blândeţe.

Am un ton gingaş, ciudat, pe care nu l-am mai folosit de când mi-am văzut nepoţii şi nepoatele. Iubesc copiii, dar mă simt atât de străin de ei în vremurile astea.

— Tu eşti marţianul, nu-i aşa? mă întreabă ea impresionată.

— Eu sunt Darrow, încuviinţez din cap. Tu cine eşti?

— Eu sunt Sera au Raa, spune ea cu mândrie. Chiar ai fost Roşu? L-am auzit pe tata vorbind despre tine. Ei cred că fiindcă n-am asta – zice şi-şi trece degetele peste obraz de-a lungul unei cicatrice imaginare – n-am nici urechi.

Face semn cu capul spre lujerii de viţă care acoperă pereţii şi zâmbeşte cu viclenie.

— Iar uneori mă caţăr.

— Încă sunt Roşu, îi spun. N-am încetat să mai fiu.

— Oh. Nu arăţi ca un Roşu.

Probabil că nu se uită la holograme dacă nu ştie cine sunt.

— Poate că nu e vorba despre cum arăt, îi sugerez. Ci despre ceea ce fac.

Oare e o replică prea complicată pentru un copil de şase ani? Al dracului dacă ştiu. Fetiţa se strâmbă dezgustată şi mă tem că am făcut o greşeală.

— Ai întâlnit vreodată un Roşu, Sera?

Clatină din cap.

— Am văzut doar imagini, când învăţam. Tata zice că nu se cuvine să socializăm cu ei.

— Nu ai servitori?

Chicoteşte până să-şi dea seama că vorbesc serios.

— Servitori? Dar n-am câştigat servitori, zice ea atingându-şi iar

faţa. Nu încă.

Îmi pierd buna dispoziţie când mă gândesc la fetiţa asta alergând să-şi salveze viaţa prin pădurile de la Institut. Sau oare ea va fi vânătorul?

— Şi nici n-o să ţi-i câştigi vreodată dacă nu-i dai pace oaspetelui nostru, se aude o voce joasă, răguşită de la intrarea principală a casei.

Romulus au Raa stă rezemat de tocul uşii. E un om calm şi periculos. De înălţimea mea, dar mai slab; poartă urmele unui nas rupt de două ori. Ochiul lui drept e cu o treime mai mare decât al meu, iar chipul îi e îngust, duşmănos. Pleoapa ochiului stâng e traversată de o cicatrice. Din globul ocular se holbează la mine o bilă albastră cu negru. Are buze pline, crăpate, iar pe cea de sus se văd alte trei cicatrice. Îşi poartă părul lung de un blond-închis strâns în coadă. În afară de urmele vechilor răni, are pielea perfectă ca porţelanul. Dar impresia pe care o lasă îl face să fie cine este, nu înfăţişarea. Îi simt siguranţa. Încrederea în sine, de parcă ar fi stat dintotdeauna acolo, în pragul uşii. De parcă m-ar cunoaşte dintotdeauna. Mă surprind cât de mult îl plac din clipa în care-i face cu ochiul fiicei sale. Şi cât de mult îmi doresc să mă placă şi el, în ciuda faptului că ştiu că e un despot.

— Şi, ce crezi despre marţianul nostru? îşi întreabă el fiica.

— E voinic, zice Sera. Mai mare decât tine, tată.

— Dar nu la fel de mare ca un Telemanus, zic eu.

Fetiţa îşi încrucişează braţele la piept.

— Nimic nu e la fel de mare ca un Telemanus.

— Măcar de-ar fi aşa, râd eu. Am cunoscut un om care era aproape la fel de mare faţă de mine pe cât sunt eu faţă de tine.

— Nu se poate, zice Seraphina, cu ochii mari. Un Obsidian?

Fac semn din cap că da.

— Îl chema Ragnar Volarus. Era un Pătat. Un prinţ al unui trib de Obsidieni de la polul sud al lui Marte. Îşi spun Valkirii. Şi sunt conduşi de femei care călăresc grifoni. Sora lui e cu mine, adaug uitându-mă spre tatăl ei.

— Cine călăreşte grifoni?

Ideea o nedumereşte pe fetiţă. N-a ajuns până acolo cu studiul.

— El unde-i acum?

— A murit şi l-am lansat către Soare în timpul călătoriei spre tatăl tău.

— Oh. Îmi pare rău… spune ea cu blândeţea dezinvoltă pe care se pare că doar copiii o mai au acum. De asta eşti aşa de trist?

Tresar, nu ştiam că e aşa de evident. Romulus observă şi mă scuteşte de răspuns.

— Seraphina, te căuta unchiul tău. Roşiile alea n-o să se planteze singure, nu-i aşa?

Sera lasă capul în jos şi-şi flutură braţul spre mine în semn de

rămas-bun înainte să o ia înapoi pe cărare. O urmăresc cu privirea şi-mi dau seama cu întârziere că acum copilul meu ar fi de aceeaşi vârstă cu ea.

— Tu ai pus asta la cale? îl întreb pe Romulus.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu? zice el păşind în grădină.

— Nu cred prea multe din partea nimănui zilele astea.

— În felul ăsta o să rămâi în viaţă, dar n-o să fii prea fericit, zice el cu gravitate, cu un fel de a vorbi sacadat, care se aseamănă cu cel al unui om educat într-o şcoală de gladiatori.

Fără pic de afectare, fără niciun val de insulte sau de şmecherii. Totul e de o directeţe înviorătoare, dar care totodată ne ţine la distanţă.

— Aici era refugiul tatălui meu, şi înainte de asta al tatălui său, spune Romulus făcându-mi semn să mă aşez pe o bancă de piatră. M-am gândit că e un loc potrivit să discutăm viitorul familiei mele.

Romulus culege o mandarină din copac şi se aşază pe banca de vizavi de mine.

— Şi al familiei tale.

— Mi se pare un efort prea mare, spun.

— Ce vrei să zici?

— Copacii, pământul, iarba, apa. Nimic din toate astea nu-şi au locul aici.

— Iar omul nu era sortit să îmblânzească focul. Asta e toată frumuseţea, zice el întărâtându-mă. Luna asta e un lucru absolut îngrozitor. Dar am făcut-o să ne aparţină prin iscusinţă. Prin voinţă.

— Sau suntem doar în trecere pe-aici? îi spun.

Romulus flutură un deget spre mine.

— Nu s-a spus niciodată despre tine că ai fi înţelept.

— Nu sunt înţelept, îl corectez. Am fost făcut să mă simt umil. Şi chestia asta te dezmeticeşte.

— Cutia aia a existat? mă întreabă Romulus. Am auzit zvonuri luna trecută.

— A existat.

— Vulgar, spune el căzând pe gânduri. Dar spune multe despre calitatea umană a duşmanului tău.

Fiica lui a lăsat urme mici pe aleea de piatră.

— Fetiţa nu ştia cine eram, spun.

Romulus decojeşte cu grijă mandarina în fâşii subţiri. E mulţumit că am observat asta la fiica lui.

— Niciun copil din familia mea nu se uită la holograme înainte de doisprezece ani. Avem la dispoziţie natura şi hrana să ne modeleze. Poate urmări opiniile altor oameni când va avea propriile ei opinii, nu mai devreme. Nu suntem creaturi digitale. Suntem carne şi sânge. E mai bine să înveţe asta înainte să dea piept cu lumea.

— De asta nu sunt servitori pe aici?

— Sunt servitori, dar nu era nevoie să te vadă pe tine azi aici. Şi nu sunt ai ei. Ce fel de părinte şi-ar dori ca fiul sau fiica lui să aibă servitori? întreabă el, dezgustat de idee. Din clipa în care un copil crede că are dreptul la orice, o să creadă că totul i se cuvine. De ce crezi că a ajuns Centrul aşa un Babilon? Pentru că nu i s-a refuzat niciodată nimic. Uită-te la Institutul unde ai fost tu. Sclavie sexuală, crimă, canibalism între camarazii Aurii? zice clătinând din cap. E o barbarie. Nu asta şi-au dorit strămoşii noştri. Dar locuitorii Centrului sunt atât de insensibili la violentă că au uitat care e scopul ei. Violenţa e o unealtă. E menită să şocheze. Să aducă schimbare. În loc de asta, ei o privesc ca pe ceva normal şi o celebrează. Şi creează o cultură a exploatării în care li se cuvine totul în materie de sex şi putere, încât atunci când sunt refuzaţi scot sabia şi fac tot cum vor ei.

— Exact cum au făcut cu poporul tău, spun eu.

— Exact cum au făcut cu poporul meu, repetă el. Exact cum am făcut noi toţi cu poporul tău.

Termină de decojit mandarina cu un gest care seamănă mai mult cu o scalpare. O rupe brutal în două şi-mi aruncă jumătate.

— N-o să romantizez ceea ce sunt. Şi nici n-o să mă scuz pentru subjugarea poporului tău. Ceea ce le facem este crud, dar necesar.

Mustang mi-a spus în timpul călătoriei încoace că Romulus foloseşte drept pernă o piatră din Forumul Roman. Nu e o persoană blândă. Nu cu duşmanii, cel puţin, ceea ce eu sunt, în ciuda ospitalităţii sale.

— Mi-e greu să-ţi vorbesc ca şi cum nu ai fi un tiran, îi spun. Stai aici şi te crezi mai civilizat decât Luna pentru că îţi respecţi codul de onoare, pentru că te înfrânezi, continui eu făcând semn spre casa modestă. Dar nu eşti mai civilizat, îi spun. Eşti doar mai disciplinat.

— Şi asta nu înseamnă civilizaţie? Ordine? Negarea impulsurilor animalice în favoarea stabilităţii?

Îşi mănâncă fructul cu înghiţituri măsurate. Eu pun pe bancă jumătatea mea.

— Nu. Dar nu sunt aici să dezbat probleme filosofice sau politice.

— Slavă lui Jupiter! Mă îndoiesc că am cădea de acord, zice el privindu-mă cu atenţie.

— Am venit aici să discutăm despre lucrul la care ne pricepem amândoi cel mai bine, războiul.

— Vechiul nostru prieten hidos.

Aruncă o privire spre uşa casei ca să se asigure că suntem singuri.

— Dar înainte să trecem la asta, pot să-ţi pun o întrebare mai personală?

— Dacă trebuie.

— Ştii că tatăl şi fiica mea au murit la Triumful tău de pe Marte?

— Da.

— Într-un fel, aşa a început totul. Ai văzut când s-a întâmplat?

— Da.

— A fost aşa cum spun ei?

— N-aş îndrăzni să spun că ştiu cine sunt aceşti oameni sau ce spun.

— Mi-au spus că Antonia au Severus-Julii a călcat în picioare craniul fiicei mele până l-a crăpat. Eu şi soţia mea dorim să ştim dacă e adevărat. Asta ne-au spus cei câţiva oameni care au reuşit să fugă.

— Da, îi spun. E adevărat.

Mandarina îi picură printre degete, uitată.

— A suferit?

Abia dacă îmi amintesc să o fi văzut atunci pe fată. Dar am visat de atâtea ori noaptea aia, de suficient de multe ori cât să-mi doresc să fi avut o memorie mai proastă. Fata cu chip palid purta o rochie cenuşie cu o broşă cu dragonul şi fulgerul. A încercat să fugă pe lângă fântână. Dar Vixus i-a retezat tendoanele genunchilor. S-a târât şi a plâns căzută la pământ până când a ucis-o Antonia.

— A suferit. Câteva minute.

— A plâns?

— Da. Dar n-a implorat.

Romulus priveşte cum dincolo de poarta de fier praful de sulf dansează diavoleşte peste câmpia pustie ce se întinde în faţa casei lui liniştite. Îi cunosc durerea, tristeţea teribilă care te zdrobeşte când iubeşti ceva blând şi bun care e smuls de lumea crudă. Fiica lui a crescut aici, iubită, apărată şi apoi a plecat într-o aventură şi a aflat ce-nseamnă frica.

— Adevărul poate fi crud, zice el. Dar e singurul lucru care contează. Îţi mulţumesc pentru asta. Deţin şi eu un adevăr. Unul care nu cred că o să-ţi placă…

— Mai ai un oaspete, îi spun.

Mă priveşte surprins.

— Sunt nişte cizme la poartă. Făcute pentru o navă, nu pentru o planetă. Se prinde praful de ele oribil. Nu sunt jignit. Mă cam aşteptam de când am văzut că nu m-ai întâmpinat în deşert.

— Înţelegi de ce n-o să iau o hotărâre orbeşte sau în pripă.

— Da.

— Acum două luni nu am fost de acord cu planul Virginiei de a negocia pacea. A plecat cu sprijinul celor înfricoşaţi de pierderile pe care le suferiserăm. Cred în război doar în măsura în care e o unealtă eficientă. Şi nu credeam că suntem în poziţia de a obţine ceva de pe urma războiului fără să obţinem cel puţin o victorie sau două. Pacea însemna subjugare, dar denumită cu alt termen. Logica mea era de fier, braţele nu. Nu am obţinut nicio victorie. Imperatorul Fabii este… eficient. Iar Centrul, oricât de mult i-aş dispreţui cultura, produce ucigaşi foarte pricepuţi, care se bucură de un sprijin logistic foarte bun

şi de provizii îndestulătoare. Luptăm împotriva unui uriaş. Acum, ai venit şi tu aici. Şi pot obţine prin pace ceva ce nu pot obţine prin luptă. Aşa că trebuie să-mi cântăresc opţiunile.

Vrea să spună că se poate folosi de prezenţa mea pentru a obţine condiţii mai bune din partea Suveranei decât i-ar fi acordat dacă ar fi continuat războiul. E de un egoism îndrăzneţ. Ştiam că risc când am venit aici, dar speram să-l găsesc furios după un an de război cu această femeie şi dornic să se răzbune pe ea. Se pare însă că Romulus au Raa are mai mult sânge rece decât credeam.

— Pe cine a trimis Suverana? îl întreb.

Se lasă pe spate amuzat.

— Tu pe cine crezi?

42. Poetul

Roque au Fabii stă la o masă de piatră în livada de lângă casă, terminându-şi desertul – o prăjitură cu brânză – şi cafeaua. Dintr-un vulcan pitic clocotitor se ridică la linia orizontului rotocoale de fum cu aceeaşi nepăsare a aburului din ceaşca lui de porţelan. Se uită la rotocoalele de fum, dar se întoarce spre noi când ne apropiem. E impresionant în uniforma lui neagră cu auriu – zvelt ca un fir auriu de grâu văratic, cu pomeţi înalţi şi ochi calzi, dar cu un chip distant şi necruţător. Până acum a câştigat dreptul de a-şi etala în piept mai bine de zece medalii. Dar într-atât de vanitos e încât consideră că afectarea e un semn al unei decadenţe plictisitoare. Are pe fiecare umăr piramida Societăţii, încadrată de aripile de Imperator, iar pe piept un craniu auriu cu o coroană, Sigiliul ce arată că e împuternicit de Lordul Cenuşă. Roque aşază ceaşca pe masă cu delicateţe, îşi şterge colţul buzelor cu şerveţelul şi se ridică în picioarele-i desculţe.

— Darrow, a trecut un secol, spune el cu o politeţe atât de graţioasă, încât aproape că m-aş putea convinge că suntem doi prieteni vechi care se reîntâlnesc după o îndelungată absenţă.

Dar n-o să-mi permit să simt nimic pentru omul ăsta. Nu-i pot acorda iertarea mea. Victra era să moară din cauza lui. Fitchner a murit. Lorn a murit. Şi câţi ar mai fi murit, dacă nu l-aş fi lăsat pe Sevro să plece de la acea petrecere să-şi caute tatăl?

— Imperator Fabii, îi răspund cu glas măsurat.

Dar dincolo de cuvintele reci cu care-l întâmpin, simt un junghi în inimă. Totuşi, pe chipul lui nu văd nicio urmă de regret. Mi-aş dori să o văd. Şi aşa îmi dau seama că încă mai ţin la el. El e un soldat al poporului său. La fel cum eu sunt un soldat al poporului meu. În povestea lui, el nu e personajul negativ. Este eroul care l-a demascat pe Secerător. Care a zdrobit flota Augustus-Telemanus în Bătălia de la Deimos în noaptea de după capturarea mea. Nu face lucrurile astea pentru el. Trăieşte pentru ceva la fel de nobil ca şi mine. Pentru poporul lui. Singurul lui păcat este că îl iubeşte prea mult şi o arată în felul ăsta.

Mustang mă priveşte îngrijorată, dându-şi seama ce simt. A pomenit despre el în timpul călătoriei de pe Marte. I-am spus că nu mai înseamnă nimic pentru mine, dar ştim amândoi că nu e adevărat. Mustang e lângă mine acum. E sprijinul meu între aceşti prădători. Mi-aş putea înfrunta duşmanii fără ea, dar nu aş rezista psihic. Aş fi mai întunecat. Mai plin de mânie. Mulţumesc cerului că am alături oameni ca ea care să-mi stăvilească spiritul. Altfel mă tem că mi-ar scăpa de sub control.

— Nu pot să spun că e o plăcere să te revăd, Roque, zice Mustang, distrăgându-i atenţia de la mine. Deşi mă mir că Suverana n-a trimis un politician să trateze cu noi.

— A făcut asta, răspunde Roque. Şi i-ai trimis-o înapoi pe Moira moartă. Suverana a fost profund rănită din cauza asta. Dar are încredere în braţele şi în judecata mea. La fel cum eu am încredere în ospitalitatea lui Romulus. Mulţumesc pentru masă, apropo, îi spune el gazdei noastre. După cum îţi imaginezi, proviziile noastre sunt groaznic de austere.

— Avantajul de a avea un grânar, spune Romulus. Asediul nu aduce niciodată foamete.

Ne face semn să ne aşezăm. Eu şi Mustang ne aşezăm în faţa lui Roque, în timp ce Romulus stă în capul mesei. La stânga şi la dreapta lui stau ArhiGuvernatorul de pe Triton şi o femeie în vârstă, gârbovită, pe care n-o cunosc. Poartă însemne de Imperator.

Roque se uită la mine şi-mi spune:

— Mă bucur, Darrow, că participi în sfârşit la războiul pe care chiar tu l-ai început.

— Nu Darrow e responsabil de acest război, zice Mustang. Ci Suverana ta.

— Pentru că a instaurat ordinea? întreabă Roque. Pentru că respectă Acordul?

— O, asta-i nouă. O cunosc ceva mai bine decât tine, poetule. Băbăţia e o creatură meschină şi lacomă. Crezi că a fost ideea lui Aja să o omoare pe Quinn?

Mustang aşteaptă un răspuns. Nu primeşte niciunul.

— A fost ideea Octaviei. I-a transmis în cască să o facă.

— Quinn a murit din cauza lui Darrow, spune Roque. A nimănui altcuiva.

— Şacalul s-a lăudat în faţa mea că el a omorât-o pe Quinn, îi spun. Ştiai asta?

Roque nu se arată impresionat de afirmaţia mea.

— Dacă ar fi lăsat-o în pace, ar fi trăit. Dar a ucis-o în spatele navei în timp ce noi, restul, luptam să supravieţuim.

— Mincinosule.

Clatin din cap şi-i spun:

— Îmi pare rău. Dar vina aia pe care o simţi în adâncul tău… O s-o simţi mult şi bine. Pentru că ăsta-i adevărul.

— M-ai transformat într-un măcelar al propriului meu popor, spune Roque. Încă nu mi-am plătit datoria faţă de Suverană şi de Societate pentru rolul pe care l-am jucat în conflictul Bellona-Augustus. Milioane de oameni şi-au pierdut viaţa în Asediul lui Marte. Milioane de oameni care n-ar fi murit dacă aş fi văzut dincolo de şiretlicurile tale şi mi-aş fi făcut datoria faţă de poporul meu.

Vocea îi tremură. Cunosc privirea pierdută din ochii lui. Am văzut-o în oglindă când mă trezeam din câte un coşmar şi mă holbam la mine însumi în lumina chioară din baia camerei de comandă de pe Luna. Toate acele milioane de oamenii îl strigă în beznă, întrebându-l de ce.

— Ce nu pot să înţeleg, Virginia, continuă el, este de ce ai abandonat discuţiile de pe Phobos. Discuţii care ar fi dus la vindecarea rănilor care-i despart pe Aurii şi ne-ar fi permis să ne concentrăm asupra adevăratului nostru duşman.

Roque mă priveşte cu asprime.

— Omul ăsta a dorit moartea tatălui tău. Tot ce vrea e distrugerea poporului nostru. Pax a murit din cauza minciunilor lui. Tatăl tău a murit din cauza intrigilor lui. Se foloseşte de inima ta împotriva ta.

— Scuteşte-mă, pufneşte Mustang cu dispreţ.

— Încerc să…

— Nu mă lua pe mine de sus, poetule. Tu eşti ăla plângăcios aici. Nu eu. Aici nu e vorba despre dragoste. E vorba despre ce e bine. Asta n-are nimic de-a face cu sentimentele. Are de-a face cu dreptatea, care e deasupra faptelor.

Lorzii Lunilor se foiesc neliniştiţi când vine vorba despre dreptate. Mustang face semn cu capul spre ei şi continuă:

— Ei ştiu că eu cred în independenţa Marginii. Şi ştiu că sunt o Reformatoare. Şi ştiu că sunt suficient de inteligentă să nu confund cele două lucruri şi să nu-mi amestec sentimentele cu lucrurile în care cred. Spre deosebire de tine. Aşa că de vreme ce manevrele tale retorice vor întâmpina urechi surde, nu vrei să ne scutim unul pe altul de ofensa jocurilor de cuvinte şi să trecem la propunerile pe care le avem de făcut ca să terminăm odată cu războiul ăsta într-un fel sau altul?

Roque îi aruncă o căutătură urâtă.

Romulus zâmbeşte abia vizibil.

— Ai ceva de adăugat, Darrow?

— Cred că Mustang a spus foarte bine ce era de spus.

— Foarte bine, zice Romulus. Atunci o să spun ce am de spus şi apoi o să vă las pe voi. Amândoi sunteţi inamicii mei. Din cauza unuia mă confrunt cu grevele muncitorilor. Propagandă antiocârmuire. Insurecţie. Din cauza celuilalt mă confrunt cu război şi asediu. Şi iată că aici, la marginea întunericului, departe de sursele voastre de putere, aveţi nevoie de mine, de navele mele, de legiunile mele. Observaţi ironia. Singura mea întrebare este: cine poate să-mi dea mai mult în schimbul lor?

Se uită întâi spre Roque.

— Imperator, te rog să începi.

— Onorabili lorzi, Suverana deplânge acest conflict dintre noi la fel ca şi mine. S-a prăsit din seminţele semănate în disputele anterioare,

dar se poate sfârşi acum, când Marginea şi Centrul îşi vor aminti că există un rău mult mai mare decât gâlcevile politice şi dezbaterile în privinţa taxelor şi a reprezentării. Şi acela este răul demokraţiei. Acea nobilă minciună care ne spune că toţi oamenii sunt egali. Aţi văzut cum a distrus Marte. Adrius au Augustus a luptat nobil acolo apărând Societatea.

— Nobil? întreabă Romulus.

— Eficient. Dar molima tot s-a răspândit. Acum avem cea mai bună ocazie s-o distrugem înainte să obţină o victorie din care s-ar putea să nu ne mai revenim niciodată, în ciuda neînţelegerilor dintre noi, strămoşii noştri au căzut împreună pe Pământ în timpul Cuceririi. În amintirea acestui fapt, Suverana e gata să înceteze ostilităţile. Cere ajutorul legiunilor şi al armadei voastre pentru distrugerea ameninţării Roşii care intenţionează să distrugă atât Marginea, cât şi Centrul. În schimb, la sfârşitul războiului, va renunţa la garnizoana Societăţii de pe Jupiter, dar nu şi la cele de pe Uranus şi Saturn.

ArhiGuvernatorul Titanului pufneşte dispreţuitor.

— Va accepta cu bună-credinţă negocieri privind reducerea taxelor şi tarifelor de export pentru Margine. Vă va garanta aceleaşi licenţe pentru exploatarea minieră a Centurii pe care le deţin în prezent companiile Centrului. Şi va accepta propunerea voastră pentru reprezentare egală în Senat.

— Şi reformarea procedurii de alegere a Suveranului? întreabă Romulus. Nu ar fi trebuit să devină împărătească. E un demnitar ales.

— Va revizui procedura de alegere după numirea noilor Senatori. În plus, Cavalerii Olimpici vor fi numiţi, aşa cum aţi cerut, în urma votului ArhiGuvernatorilor, nu prin ordinul Suveranei.

Mustang îşi dă capul pe spate şi râde zgomotos.

— Scuze. Poţi să spui că sunt sceptică. Dar ce zici tu, Roque, e că Suverana va spune da tuturor cererilor lui Romulus până în clipa în care va fi în poziţia de a spune nu.

Mustang pufneşte zgomotos în mod comic.

— Credeţi-mă, prieteni, familia mea cunoaşte prea bine înţepătura promisiunilor Suveranei.

— Şi cum rămâne cu Antonia au Julii? întreabă Romulus, ţinând seama de scepticismul lui Mustang. O va da pe mâna tribunalului nostru pentru uciderea fiicei şi a tatălui meu?

— Da.

Romulus e mulţumit de termeni şi mişcat de comentariile lui Roque despre ameninţarea Roşie. Nu ajută deloc nici faptul că promisiunile lui par foarte plauzibile. Practice. Nu a promis nici prea mult, nici prea puţin. Tot ce pot face pentru a lupta împotriva lor e să accept faptul că le ofer o iluzie, şi încă una periculoasă. Romulus se uită la mine, aşteptând.

— Lăsând la o parte Culoarea, noi doi avem o legătură comună. Suverana este un politician, eu sunt un om al sabiei. Operez cu scheme şi arme. La fel ca tine. Asta e viaţa mea. Scopul existenţei mele. Uite cum m-am ridicat din rândurile voastre fără a fi unul de-al vostru. Uite cum am cucerit Marte. Cea mai victorioasă Ploaie de Fier de secole. Lorzii mei, am să vă ofer independenţa pe care o meritaţi. Nu cu jumătate de măsură. Nu efemeră. Independenţa permanentă faţă de Luna. Fără taxe. Fără ca Cenuşiii şi Obsidienii voştri să servească Centrul câte douăzeci de ani. Fără ordine de la Babilonul în care s-a transformat Centrul.

— O promisiune îndrăzneaţă, spune Romulus arătându-şi tăria de caracter prin felul în care suportă insulta ca un Roşu să-i promită independenţa.

— O promisiune nefondată, spune Roque. Darrow e cine e doar datorită celor din jurul lui.

— De acord, spune Mustang veselă.

— Iar eu încă îi am pe toţi în jurul meu, Roque. Tu pe cine ai?

— Pe nimeni, zice Mustang. Doar pe draga de Antonia, care e pionul trădător al fratelui meu.

Cuvintele ei îi răscolesc pe Roque şi Romulus.

Eu revin la discuţia cu Lorzii Lunilor.

— Aveţi cele mai mari docuri din lume. Dar aţi început războiul prea repede. Fără destule nave. Fără destul combustibil. Aţi crezut că Suverana nu va putea trimite o flotă aici atât de repede. V-aţi înşelat. Dar Suverana a făcut şi ea o greşeală: toate celelalte flote ale ei sunt în Centru, apărând lunile şi lumile împotriva lui Orion. Dar Orion nu e în Centru. E cu mine. Forţele ei s-au alăturat navelor pe care le-am furat de la Şacal pentru a forma armada cu care voi doborî de pe cer Armada Sabiei.

— Nu ai destule nave să faci asta, intervine Roque.

— Nu ştii ce am, îi spun. Şi nu ştii unde le ascund.

— Câte nave are? o întreabă Romulus pe Mustang.

— Destule.

— Roque v-ar putea face să credeţi că sunt un foc sălbatic. Par eu sălbatic?

Nu azi, cel puţin.

— Romulus, tu nu ai niciun interes în Centru, la fel cum eu nu am niciun interes în Margine. Casa mea nu e aici. Noi doi nu suntem duşmani. Războiul meu nu e împotriva rasei tale, ci împotriva conducătorilor de acasă. Ajută-ne să zdrobim Armada Sabiei şi-ţi vei câştiga independenţa. Doi iepuri dintr-o lovitură. Chiar dacă nu o învinge pe Suverană în Centru după ce-l învingem pe Poet aici, chiar dacă peste un an pierd, vom cauza atâtea daune, încât va dura o viaţă întreagă până când Octavia va putea aduna navele, banii, soldaţii şi

comandanţii pentru a traversa miliardele de kilometri de beznă până aici.

Lorzii Lunilor mă ascultă cu atenţie. S-ar putea să-i fi câştigat.

Roque pufneşte.

— Chiar credeţi că acest eliberator autoproclamat va abandona Culorile inferioare din Margine? Doar pe lunile Galileene sunt peste o sută cincizeci de milioane de „robi".

— Dacă i-aş putea elibera, aş face-o, admit eu. Dar nu pot. Recunosc asta şi mi se frânge inima, pentru că ei sunt poporul meu. Dar orice lider trebuie să facă un sacrificiu.

Auriii încuviinţează din cap când aud asta. Chiar dacă le sunt duşman, îmi respectă loialitatea faţă de poporul meu, precum şi durerea pe care ştiu că o resimt. E ciudat să fiu privit cu respect de către duşmani. Nu sunt obişnuit cu asta.

Roque observă şi el gesturile de încuviinţare.

— Îl cunosc pe omul ăsta mai bine decât oricare dintre voi, insistă el. Îl cunosc ca un frate. Şi e un mincinos. Ar spune orice e nevoie ca să distrugă legăturile dintre noi.

— Spre deosebire de Suverană, care nu minte niciodată, zic eu senin, stârnind câteva râsete.

— Suverana va respecta înţelegerea, insistă Roque.

— La fel cum a făcut cu tatăl meu? întreabă Mustang pe un ton usturător. Când a plănuit să-l omoare la Gala de anul trecut? Eram lănciera ei şi a plănuit totul chiar sub nasul meu. Şi de ce? Pentru că el nu era de acord cu strategia ei. Imaginaţi-vă ce le-ar face celor care au luptat efectiv împotriva ei.

— Aşa e, aşa e, spune ArhiGuvernatorul Tritonului, bătând darabana în masă.

— Şi alegeţi să aveţi încredere într-un terorist şi-un trădător? întreabă Roque. De şase ani conspiră să ne distrugă Societatea. Întreaga lui existenţă e o minciună. Cum puteţi avea încredere în el acum? Cum credeţi că unui Roşu îi poate păsa mai mult de voi decât unui Auriu?

Roque clatină trist din cap.

— Noi suntem Aureolaţi, fraţi şi surori. Noi suntem ordinul care protejează umanitatea. Înaintea noastră, o rasă a vrut să distrugă singurul cămin pe care-l cunoscuse vreodată. Dar noi am adus pacea. Nu-l lăsaţi pe Darrow să vă manipuleze şi să aducă înapoi Epoca întunecată prin care am mai trecut o dată. Vor distruge toate minunile pe care le-am înfăptuit noi pentru a-şi umple burţile şi a-şi sătura poftele. Avem şansa de a-l opri, aici şi acum. Avem şansa de a ne uni încă o dată, aşa cum ne-a fost scris dintotdeauna. Pentru copiii noştri. Ce fel de lume vă doriţi să moştenească ei?

Roque îşi duce mâna la inimă.

— Eu sunt un om de pe Marte. Nu iubesc Centrul mai mult decât voi. Luna lacomă îmi jefuieşte planeta dinainte de-a mă fi născut. Asta trebuie să se schimbe. Şi se va schimba. Dar nu de sabia lui. El ar fi în stare să distrugă casa pentru a repara o fereastră stricată. Nu prieteni, nu asta e calea. Pentru a ne schimba în bine, trebuie să privim dincolo de politicile zilei şi să ne amintim spiritul Epocii noastre Aurii. Aureolaţii, uniţi dincolo de orice.

Dacă mai continuă mult aşa, Roque o să-i convingă de patriotismul lor. O ştim şi eu şi Mustang. La fel cum am ştiut că va trebui să sacrific ceva venind aici. Speram să nu fie ceea ce sunt pe cale să ofer, dar îmi dau seama după privirile Lorzilor Lunii că mesajul lui Roque şi-a atins ţinta. Se tem de o revoltă. Se tem de mine. Groaza de Fiii lui Ares, marea greşeală a lui Sevro când a făcut publică transformarea mea, ceea ce i-a târât pe Fii într-un adevărat război. Ascunşi, îi puteam lăsa să se ucidă între ei. Eram doar o idee. Dar Roque le-a adus în minte gândul care-i uneşte pe toţi stăpânii care-au existat vreodată: dacă sclavii o să-şi însuşească proprietatea mea?

Când unchiul meu mi-a oferit lama curbată, mi-a spus că-mi va salva viaţa cu preţul unui membru. Fiecărui miner i se spune asta ca să ştie încă din prima zi în care păşeşte în mină că merită sacrificiul. Eu sacrific acum ceva pentru care e posibil să nu fiu iertat niciodată.

— Vi-i dau pe Fiii lui Ares, spun încet.

Nu mă aude nimeni din cauza lui Roque, care-i dă înainte cu discursul lui. Doar Mustang.

— Vi-i dau pe Fiii lui Ares, repet mai tare.

În jurul mesei se lasă liniştea.

Romulus se lasă pe spate şi scaunul îi scârţâie.

— Ce vrei să spui?

— V-am spus că nu mă interesează Marginea. Acum o să v-o dovedesc. Pe teritoriile voastre sunt peste trei sute cincizeci de celule ale Fiilor lui Ares. Noi suntem cauza grevelor de la docuri. A sabotajului sistemului de salubrizare şi motivul pentru care străzile Ilionului sunt pline de rahat. Chiar dacă mă predaţi astăzi Suveranei, Fiii vă vor face să suferiţi o mie de ani. Dar vă ofer toate celulele Fiilor lui Ares din Margine, abandonez Culorile inferioare de aici şi-mi duc cruciada în Centru, fără să mă mai apropii de centura de asteroizi câte zile mai am, dacă mă ajutaţi să distrug nenorocita asta de flotă.

Arăt cu degetul spre Roque, care pare îngrozit.

— E o nebunie, spune Roque observând efectul celor spuse de mine. Minte.

Dar nu mint. Am ordonat celulelor Fiilor lui Ares să înceapă evacuarea de pe Margine. Nu vor reuşi prea mulţi. Mii de fii vor fi prinşi, torturaţi, ucişi. Aşadar e război, iar acestea sunt riscurile pe care şi le asumă un conducător.

— Lorzii mei, Imperatorul v-a cerut să vă plecaţi capetele, le spun. Nu v-aţi săturat de asta? Să vă ploconiţi înaintea unui tron aflat la şase sute de milioane de kilometri de casa voastră?

Încuviinţează toţi trei din cap.

— Suverana spune că sunt o ameninţare pentru voi. Dar cine v-a bombardat oraşele? Cine v-a măcelărit un milion de oameni? Cine v-a ţinut copiii ostateci pe Luna? Cine ţi-a măcelărit tatăl şi fiica pe Marte? Cine a ars o lună întreagă? Eu? Poporul meu? Nu. Cel mai mare duşman al vostru e lăcomia Centrului.

— Erau alte vremuri, protestează Roque.

— Era aceeaşi femeie, mârâi eu şi mă uit spre Auria saturniană din stânga lui Romulus care ascultă absorbită. Cine a ars Rhea? Suverana a uitat, pentru că tronul ei e întors cu spatele la Margine. Dar voi îi vedeţi cadavrul sticlos în fiecare noapte pe cerurile voastre.

— Rhea a fost o greşeală, spune Roque căzând în capcana pe care Mustang m-a ajutat să i-o întind. O greşeală care nu trebuie să se mai repete.

— Să nu se mai repete? zice Mustang închizând trapa.

Se întoarce spre Vela, care ne urmăreşte de pe treptele casei alături de alţi câţiva ionieni Aurii.

— Vela, draga mea, îmi poţi da, te rog, datapad-ul meu?

— Nu-i face jocul, spune Roque.

— Jocul meu? întreabă Mustang rezervată. Faptele sunt jocul meu, Imperatore. Oare aşa ceva nu e permis, admitem doar retorica? Eu personal nu am încredere în nimeni care se teme de fapte.

Mustang se uită la Vela, amuzată de propriile înţepături.

— Poţi să-l deschizi tu pentru mine, Vela. Parola e L17L6363.

Zâmbeşte când mă vede surprins.

Vela se uită la fratele ei.

— Ar putea să-i trimită un mesaj lui Barca.

— Dezactivează-mi conexiunea, spune Mustang.

Romulus îi face semn Velei să facă întocmai.

— Caută în fişierele de date, arhiva numărul trei, te rog.

Vela face asta. La început, femeia Aurie îşi mijeşte ochii, neînţelegând la ce se uită. Apoi, pe măsură ce citeşte, face o grimasă şi pielea de pe braţe i se zbârleşte. Toţi ceilalţi îi urmăresc reacţia din ce în ce mai neliniştiţi.

— Edificator, nu-i aşa, Vela?

— Ce este? întreabă Romulus. Arată-ne.

Vela se uită cu ură la Roque, care e la fel de nedumerit ca toată lumea, şi-i întinde fratelui ei datapad-ul.

Romulus reuşeşte să-şi păstreze expresia feţei impasibilă în timp ce citeşte informaţiile, derulând cu degetul imaginile. Utilizez informaţiile primite de la Cassius împotriva stăpânei lui, transformând

darul său într-o săgeată îndreptată spre inima ei. Oricum, eu şi Mustang ne-am gândit că e mai bine să vină din partea agenţilor ei. Folosind minciuna în sprijinul credibilităţii relaţiei ei cu Romulus.

— Dă-i drumul, zice Romulus aruncându-i datapad-ul înapoi lui Vela.

— Despre ce e vorba, întreabă Roque nervos. Romulus…

Cuvintele i se pierd într-o bolboroseală când în aer apare o imagine a asteroidului S-1988, parte din sub-familia Karin a familiei de asteroizi Koronis din Centura Kuiper dintre Marte şi Jupiter. Imaginea se roteşte încet deasupra mesei. Fluxul verde de informaţii de dedesubt transmite blestemul suveranei. E o serie de comunicate falsificate ale Societăţii ce detaliază livrarea de provizii pe un asteroid pe care nu se găseşte nicio bază militară. Fluxul continuă, detaliind directive strict secrete pentru „realimentarea" asteroidului. Apoi arată filmări cu o navă pe care am desprins-o eu din flota principală şi am trimis-o să investigheze asteroidul, în timp ce noi ceilalţi călătoream spre Jupiter.

Roşiii unchiului mei plutesc prin depozitul întunecat. Propulsoarele mici de pe costumele lor sunt silenţioase în vid. Dar contoarele Geiger sincronizate cu căştile lor pârâie din cauza nivelului foarte mare de radiaţii din jur. Un nivel mult mai mare de radiaţii decât în cazul unei încărcături legale de cinci megatone folosite în lupta spaţială.

Romulus se uită fix la Roque.

— Dacă nu urmează să se mai întâmple ce s-a întâmplat pe Rhea, atunci de ce a golit flota ta un depozit de arme nucleare înainte să vină pe orbita noastră?

— N-am vizitat depozitul ăla, spune Roque, încă încercând să proceseze ce a văzut, precum şi implicaţiile.

Probele sunt convingătoare. Toate minciunile sunt înghiţite mai uşor cu o gură zdravănă de adevăr.

— Fiii lui Ares l-au jefuit acum câteva luni. Informaţia e falsificată.

Nu deţine informaţiile corecte. Ceea ce înseamnă că Suverana a ţinut secretă trădarea Şacalului. Şi acum plăteşte pentru că a avut încredere în atât de puţini oameni. Roque nu e pregătit pentru discuţia asta şi se vede.

— Aşadar, există un depozit? întreabă Romulus.

Roque îşi dă seama ce dezastru înseamnă să recunoască aşa ceva. Romulus se încruntă şi continuă:

— Imperatore Fabii, de ce ar exista un depozit secret de arme nucleare între Luna şi noi?

— Asta e o informaţie strict secretă.

— Cu siguranţă glumeşti.

— Forţele aeriene ale Societăţii sunt responsabile de siguranţa…

— Dacă era vorba de siguranţă, nu s-ar fi aflat în apropierea unei

baze? întreabă Romulus. Asta e la marginea centurii de asteroizi, pe traseul pe care l-ar folosi o flotă de pe Luna când Jupiter se află în cea mai apropiată poziţie faţă de soare. Ca un depozit secret cu scopul de a fi golit de un Imperator în drum spre casa mea…

— Romulus, îmi dau seama că pare…

— Îţi dai seama, tinere Fabii? Căci se pare că aveai în vedere anihilarea drept opţiune pentru oamenii pe care-i numeşti fraţi şi surori.

— Informaţia e în mod evident falsificată…

— Cu excepţia existenţei depozitului…

— Da, recunoaşte Roque. Depozitul există.

— Şi încărcătura nucleară. Ce nivel de radiaţii?

— E doar pentru securitate.

— Şi restul e o minciună?

— Da.

— Deci, de fapt, n-ai venit la mine acasă cu suficiente arme nucleare cât să ne distrugi lunile?

— N-am făcut asta, spune Roque. Avem la bord încărcătură nucleară doar pentru lupta navă la navă. Cinci megatone, maxim. Romulus, pe onoarea mea…

— Aceeaşi onoare în numele căreia ţi-ai trădat prietenul, face el semn spre mine. Când l-ai trădat pe onorabilul Lorn. Pe aliatul meu, Augustus. Pe tatăl meu, Revus. Aceeaşi onoare care te-a făcut să stai să te uiţi cum fiica mea e călcată în picioare de o matricidă sociopată care primeşte ordine de la un paricid sociopat?

— Romulus…

— Nu, Imperatore Fabii. Nu cred că eşti demn de intimitatea de a-mi folosi numele mic. Poţi să spui despre Darrow că e un sălbatic, un mincinos. Dar a venit aici cu inima pe tavă. Tu ai venit cu minciuni. Pe care le-ai ascuns după purtări cuviincioase şi clasă…

— ArhiGuvernator Raa, trebuie să mă asculţi. Îţi pot explica dacă…

— Destul, urlă Romulus şi sare în picioare bătând cu palma lui uriaşă în masă. Destul cu ipocrizia. Destul cu comploturile. Destul cu minciunile, mucos linguşitor de la Centru.

Romulus tremură de furie.

— Dacă nu ai fi oaspetele meu, ţi-aş arunca mănuşa şi ţi-aş tăia bărbăţia în Locul Sângerării. Generaţia voastră rătăcită a uitat ce înseamnă să fii Auriu. V-aţi abandonat moştenirea. Aţi supt la sânul puterii, şi pentru ce? Pentru asta? Pentru aripile alea de pe umerii tăi? Imperator, rosteşte el batjocoritor cuvântul. Căţelandru ce eşti. Deplâng lumea în care tu hotărăşti dacă un bărbat ca Lorn au Arcos trăieşte sau moare. Părinţii tăi nu te-au educat?

Nu l-au educat. Roque a fost crescut de meditatori şi de cărţi.

— Ce înseamnă mândria fără onoare? Ce e onoarea fără adevăr?

Onoarea nu e ceea ce spui. Nu e ceea ce citeşti. Onoarea e ceea ce faci, se bate Romulus în piept.

— Atunci nu face asta… spune Roque.

— Stăpâna ta a făcut asta, îi răspunde Romulus indiferent. Dacă nu ne poate face să ne plecăm, voia să ne facă scrum. Din nou.

Mustang încearcă să-şi păstreze zâmbetul pe faţă, dar nu reuşeşte, în timp ce Roque vede cum Lorzii Lunilor îi scapă printre degete. În vocea lui cultivată se strecoară o întunecime. O întunecime care-mi zdrobeşte inima. Când mă gândesc că vocea aceea mi-a luat cândva apărarea. Acum apără ceva mult mai puţin demn de dragoste. O Societate căreia nu-i pasă de el.

Mereu m-am întrebat de ce l-a ales Fitchner pe Roque pentru Casa Marte. Până în momentul când m-a trădat, îl consideram cel mai blând suflet din lume. Dar acum Imperatorul îşi arată mânia.

— ArhiGuvernatorule Raa, ascultă-mă cu atenţie, spune el. Te înşeli când crezi că am venit aici cu intenţia de a vă distruge. Am venit să protejăm Societatea. Nu ceda în faţa manipulării lui Darrow. Eşti mai bun de-atât. Acceptă condiţiile Suveranei şi vom putea trăi în pace încă o mie de ani. Dar dacă alegi calea asta, dacă încălci armistiţiul nostru, nu vor exista prizonieri. Flota ta e deja afectată. A lui Darrow, oriunde s-ar ascunde, nu poate fi mai mult decât o coaliţie de dezertori pe nave de împrumut. Noi suntem Armada Sabiei. Noi suntem mâna de fler a Legiunii şi furia Societăţii. Navele noastre vor aduce bezna peste luminile planetelor voastre. Ştii ce pot face. Nu ai niciun comandant care să se măsoare cu mine. După ce vă vom arde navele, cavalerii Centrului vor năvăli peste oraşele voastre şi, în fruntea coloanelor zburătoare, vor umple aerul cu îndeajuns de multă cenuşă cât să vă sufoce copiii. Dacă îţi trădezi Culoarea, Acordul şi Societatea – pentru că asta înseamnă ceea ce-ai de gând să faci – Ilium va arde. Te voi face să înţelegi ce înseamnă năruirea. Îi voi vâna pe toţi oamenii pe care i-ai cunoscut vreodată şi le voi extermina neamul de pe toate planetele. O voi face cu inima grea. Dar sunt un Bărbat de pe Marte. Un războinic. Mânia mea nu va cunoaşte margini.

Roque îşi întinde mâna subţire. Botul lupului Casei Marte e căscat într-un urlet tăcut, înfometat.

— Acceptă-mi mâna să ne înfrăţim de dragul poporului nostru şi de dragul Auriilor. Altfel o voi folosi să clădesc o epocă a păcii pe cenuşa casei tale.

Romulus înconjoară masa, astfel încât să ajungă în faţa lui Roque, care stă cu mâna întinsă spre el. Ionianul îşi trage briciul încolăcit la brâu. Arma şuieră când se rigidează. Lama e gravată cu imagini de pe Pământ şi din timpul Cuceririi. Familia lui e la fel de veche ca a Octaviei, ca a lui Mustang. Foloseşte sabia ca să-şi cresteze braţul. Suge sângele stacojiu care curge din rană şi i-l scuipă lui Roque în

faţă.

— E o răzbunare de sânge. Dacă ne mai întâlnim vreodată, eşti al meu şi sunt al tău, Fabii. Dacă mai tragem vreodată aer în piept în aceeaşi încăpere, pieptul unuia dintre noi va înceta să mai bată.

E o declaraţie rece, formală, ce aşteaptă un singur lucru din partea lui Roque. Iar el încuviinţează.

— Vela, condu-l pe Imperator la naveta lui. Trebuie să-şi pregătească flota de bătălie.

— Romulus, nu-l poţi lăsa să plece, spune Mustang. E prea periculos.

— Sunt de acord, spun eu, dar din alt motiv.

Aş vrea să-l cruţ pe Roque de bătălie. Nu vreau să-mi pătez mâinile de sângele lui.

— Ţine-l prizonier până se termină bătălia, apoi eliberează-l teafăr.

— Suntem la mine acasă, spune Romulus. Aşa ne comportăm noi. I-am garantat libera trecere. O va avea.

Roque se şterge de sânge şi de scuipat cu acelaşi şervet pe care l-a folosit pentru prăjitura cu brânză şi o urmează pe Vela spre treptele care duc în casă. Se opreşte o clipă în uşă înainte să ne întoarcă spatele. Nu-mi dau seama dacă mi se adresează mie sau Auriilor, dar când spune ultimele cuvinte, îmi dau seama că sunt pentru eternitate:

— Fraţi, surori pân ’ la sfârşit
Blestem clipa ce-a venit,
La morminte vă voi plânge
Fiindcă v-am scăldat în sânge.

Face o plecăciune atentă.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, ArhiGuvernatorule. Ne vom revedea curând.

Când Roque părăseşte adunarea, Romulus îi dă instrucţiuni Velei să-l reţină până când voi părăsi eu planeta în siguranţă.

— Convoacă-mi Imperatorii şi Pretorii, îi spune el unuia dintre lăncierii săi. Îi vreau pe holograme în douăzeci de minute. Avem o bătălie de plănuit. Darrow, dacă vrei să iei legătura cu Pretorii tăi…

Dar gândurile mele sunt îndreptate spre Roque. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată. Să nu mai am niciodată ocazia să-i spun toate lucrurile care-mi apasă inima. Dar la fel de bine ştiu ce înseamnă pentru poporul meu să-l las să plece.

— Du-te, îmi spune Mustang, citindu-mi privirea.

Mă ridic brusc, îmi cer scuze şi reuşesc să-l prind pe Roque în grădină tocmai când îşi termină de legat şireturile bocancilor. Vela şi alţi câţiva îl escortează spre poarta de fier.

— Roque!

Ezită. Ceva din vocea mea îl face să se întoarcă şi să aştepte să mă apropii.

— Când te-am pierdut? îl întreb.

— Când a murit Quinn, îmi spune.

— Plănuiai să mă omori chiar şi când credeai că sunt Auriu?

— Auriu. Roşu. Nu contează. Spiritul tău e negru. Quinn era bună. Lea era bună. Şi te-ai folosit de ele. Aduci distrugere, Darrow. Îţi secătuieşti prietenii de viaţă şi-i laşi sleiţi şi morţi, convingându-te că fiecare moarte a meritat. Moartea fiecăruia te aduce mai aproape de dreptate. Dar istoria e plină de oameni ca tine. Societatea nu e neprihănită, dar ierarhia… lumea asta, e tot ce e mai bun din ce-şi poate permite umanitatea.

— Şi e dreptul tău să hotărăşti asta?

— Da. Este. Dar învinge-mă în spaţiu, şi va fi al tău.

43. Iarăşi aici

De pe braţul lui Mustang curge sânge.

Vocile copiilor răsună în aer.

— Fiul meu, fiica mea, acum că aţi sângerat, nu veţi mai cunoaşte frica.

O tânără fecioară, cu părul blond aproape alb, merge cu picioarele goale pe dalele reci de metal printre şirurile de uriaşi îngenuncheaţi, purtând în mâini un pumnal de fier de pe care se scurg picăturile de sânge Aureolat.

— Ridicaţi-vă, copii ai Iliumului, războinici ai Auriului şi fiţi la fel de neînfricaţi cum e Culoarea voastră. Nicio înfrângere.

Poartă armuri aurii gravate cu faptele de arme ale strămoşilor. Pelerina băiatului e imaculată ca zăpada.

— Doar victorii.

Tânăra crestează braţul deja rănit al lui Romulus au Raa; ochii lui sunt închişi, iar armura cu semnul dragonului îi e albă şi netedă ca fildeşul. Îşi ţine fiul cel mare de mână. Băiatul nu are mai mult de şaptesprezece ani, abia a câştigat anul la Institutul Ganymede. Ochii îi strălucesc nerăbdători în aşteptarea celor ce se vor întâmpla azi. Dacă ar şti sufletul lui cutezător ce-l aşteaptă. Verişoara lui mai mare e îngenuncheată lângă el, cu mâna pe genunchii lui. Lângă ea e fratele ei. Familia formează un lanţ pe pod.

— Laşitatea se scurge afară din tine.

În spatele fetei, alţi copii merg prin ceaţă, cărând cele patru simboluri ale Auriilor – un sceptru, o sabie şi un pergament cu lauri.

— Focul furiei tale e strălucitor.

Ridică pumnalul de pe care picură sângele în faţa lui Kavax au Telemanus şi a celei mai tinere fiice a lui, Thraxa, o fetiţă pistruiată, cu părul ciufulit, care are râsul tatălui ei şi aceeaşi bunăvoinţă politicoasă ca Pax.

— Ridicaţi-vă, copii ai Iliumului, războinici Aurii şi purtaţi cu voi tăria Aurului.

Două sute de Pretori şi Legaţi Aurii se ridică. Mustang şi Romulus sunt în fruntea lor, flancaţi de cei doi Telemanus şi de Casa Arcos. Mustang ridică mâna şi-şi împrăştie sângele pe faţă. Două sute de ucigaşi fac acelaşi lucru, dar eu nu. Urmăresc împreună cu Sefi dintr-un colţ cum ofiţerii forţelor mele aliate unite Aurii îşi onorează Strămoşii. Reformatori de pe Marte, tirani de la Margine, prieteni vechi se îngrămădesc pe puntea navei amiral a lui Mustang, crucişătorul vechi de două sute de ani – *Dejah Thoris*.

— Bătălia de astăzi va decide soarta Societăţii. Dacă trăim sub

conducerea unui tiran sau dacă ne făurim singuri destinul.

Mustang enumeră lista duşmanilor în vânătoarea de azi.

— Roque au Fabii, Scipia au Falthe, Antonia au Severus-Julii, Cyriana au Tanus.

Scaiete.

— Aceştia sunt căutaţi vii.

Am mai trecut prin asta, am mai asistat la binecuvântarea asta, şi nu pot să-mi alung sentimentul că voi mai trece prin asta. Nu şi-a pierdut nimic din strălucire. Nimic din grandoarea care-i învăluie pe aceşti oameni remarcabili. Ei merg la luptă nu pentru Vale, nu pentru iubire, ci pentru glorie. Nu s-a mai văzut o rasă ca a lor, şi nici nu se va mai vedea. După luni de zile pe care le-am petrecut înconjurat de Fiii lui Ares, nu-i mai văd pe oamenii ăştia ca pe nişte demoni, ci mai degrabă ca pe nişte îngeri căzuţi. Perfecţi, luminând atât de strălucitor pe cer înainte să dispară dincolo de linia orizontului.

Dar câte astfel de zile îşi mai permit?

Pe punţile duşmanilor noştri, Roque va recita numele noastre şi numele prietenilor noştri. Cel care-l va ucide pe Secerător va dobândi glorie eternă, recompensă materială şi renume. Mă vor vâna tinere bestii cu umeri laţi şi ochi furioşi veniţi direct de pe culoarele şcolilor de la Centru. Gata să-şi câştige un nume.

Mă vor vâna şi bătrâni legionari Cenuşii. Cei care văd în revolta mea o ameninţare periculoasă la adresa Societăţii mame. Împotriva unităţii pe care au preţuit-o şi pentru care au luptat toată viaţa. Mă vor căuta şi Obsidieni, conduşi de stăpâni care le-au promis Rozalii în schimbul capului meu. Îmi vor vâna prietenii. Vor rosti numele lui Sevro, al lui Mustang şi al lui Ragnar, pentru că încă nu ştiu că el a dispărut dintre noi. Îi vor vâna pe cei doi Telemanus, pe Orion şi pe Urlători. Dar nu-i vor avea. Nu azi.

Azi eu câştig.

Mă uit la aliaţii mei Aurii. Sunt blindat în echipamentul militar metalic. Înalt de 2,2 metri, un ucigaş de 160 de kilograme într-o armură electromagnetică de culoarea sângelui. Am lama curbată încolăcită peste apărătoarea antebraţului drept, chiar deasupra încheieturii. În mâna stângă am un pumn gravitaţional. Îl voi folosi azi pentru ciocnirile pe coridoare, nu pentru viteză. În armura fratelui ei, Sefi arată la fel de monstruoasă ca mine. În ochi i se citeşte ura când se uită la oastea de duşmani.

Aliaţii mei trebuiau să o vadă. Să mă vadă pe mine. Să ştie dincolo de orice umbră de îndoială că Secerătorul e mai viu ca niciodată. Mulţi dintre marţieni au căzut alături de mine în Ploaie. Unii mă privesc cu ură. Alţii, curioşi. Iar alţii – foarte puţini – mă salută. Dar cei mai mulţi mă privesc cu un dispreţ care nu va dispărea niciodată. De asta am adus-o pe Sefi. În lipsa iubirii, frica va acţiona de minune.

Când mi se spune că flota lui Roque şi-a început călătoria de pe Europa, îmi iau rămas-bun de la Romulus şi de la cercul lui de Pretori care m-au ajutat să pun la punct planul bătăliei. Romulus îmi strânge mâna cu fermitate. Simţim respect unul pentru celălalt, dar nu şi dragoste. În hangar, îmi iau rămas-bun de la Mustang şi de la cei doi Telemanus. Podeaua vibrează când navetele îşi iau zborul să ducă sutele de însemnaţi înapoi pe nave.

— Se pare că mereu ne spunem rămas-bun, îi zic lui Kavax după ce-şi ia la revedere de la Mustang, ridicând-o la fel de uşor ca pe-o păpuşă şi sărutând-o pe creştet.

— Rămas-bun? Nu e niciun rămas-bun, zice el cu glas tunător, zâmbind larg. Câştigă azi, şi vorbim de o lungă salutare. Mai avem mult de trăit, amândoi.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Pentru ce? mă întreabă Kavax, confuz ca de obicei.

— Pentru bunătatea…

Nu ştiu cum altfel să-i spun.

— Pentru că ai avut grijă de familia mea când eu nici măcar nu sunt unul de-al vostru.

— De-al nostru?

Faţa rumenă i se întunecă.

— Un prost. Vorbeşti ca un prost. Băiatul meu te-a făcut unul de-al nostru.

Aruncă o privire de-a lungul hangarului spre Mustang, care vorbeşte lângă un transportor cu una dintre nurorile lui Lorn.

— Ea te-a făcut unul de-al nostru.

Tot ce pot să fac e să-mi înghit lacrimile.

— Şi chiar şi lăsând toate astea la o parte, tot aş spune că eşti de-al nostru. Aşa că eşti unul de-al nostru.

Îi dă drumul lui Sofocle să sară pe podea. Vulpea dă târcoale şi-mi sare pe picior, începând să zgrepţăne cu ghearele la îmbinarea armurii mele. Un jeleu. Thraxa îşi duce un deget la buze în spatele tatălui ei. Ochii uriaşului se luminează.

— Ce delicatesă e asta, Sofocle? O, preferata ta! Pepene.

Vulpea se întoarce, sărindu-i pe umăr.

— Vezi! Şi tu ai darul ăsta.

— Mulţumesc, Sofocle, spun eu şi mă întind să scarpin vulpea după urechi.

Kavax mă îmbrăţişează cu putere înainte să plece.

— Ai grijă de tine, Secerătorule.

Urcă rampa zgomotos.

— Pescuieşti? îmi strigă după vreo zece metri.

— Poftim?

— Roşiii pescuiesc?

— Eu n-am pescuit niciodată.

— Trece un râu pe moşia mea de pe Marte. Când se termină toate astea o să mergem amândoi şi o să stăm pe mal, o să lansăm undiţele şi-o să te-nvăţ să deosebeşti o ştiucă de-un păstrăv.

— Eu aduc whisky-ul, îi spun.

— Da, zice el arătând cu degetul spre mine. Şi-o să ne îmbătăm amândoi. Da!

Dispare în navă, ţinând-o pe Thraxa pe după umeri şi povestindu-i fiicei sale despre un miracol la care tocmai a fost martor.

— Cred că el e cel mai norocos dintre noi, îi spun lui Mustang, care vine din spatele meu să vadă decolând nava Telemanus.

— E ridicol dacă te rog să fii atent? mă întreabă ea.

— Promit să nu fac nimic nesăbuit, îi răspund făcându-i cu ochiul. Am Valkiriile cu mine. Mă îndoiesc că o să vrea cineva să se încurce cu noi.

Mustang se uită peste umărul meu la Sefi, care admiră motoarele celorlalte nave ce decolează. Pare că vrea să-mi spună ceva, dar nu ştie cum.

— Nu eşti invincibil, zice Mustang, atingându-mi armura de pe piept. Unii dintre noi vor să te aibă prin preajmă după ce toate astea se vor termina. La urma urmei, ce rost au toate astea dacă tu te duci şi mori? M-auzi?

— Aud.

— Da? Nu vreau să rămân iar singură, zice ea uitându-se în sus la mine. Aşa că fă bine şi întoarce-te.

Bate uşor cu degetele în armura mea şi se întoarce să plece spre nava ei.

— Mustang!

Alerg după ea şi o prind de braţ, trăgând-o spre mine. Înainte să poată spune ceva, o sărut acolo, înconjuraţi de fiare şi de huruit de motoare. Nu e un sărut delicat, ci unul înfometat – o trag spre mine şi simt femeia dincolo de presiunea datoriei. Corpul ei se lipeşte de al meu. Şi simt un fior de frică la gândul că poate e ultima dată. Buzele ni se despart şi mă cufund în braţele ei legănându-mă, mirosindu-i părul şi icnind din cauza apăsării din piept.

— Ne vedem curând.

44. Cei norocoşi

Măsor puntea cu pasul ca un lup în cuşcă, care ştie că dincolo de gratii se află mâncarea pentru el. Mi-am ascuns din nou blândeţea în spatele sălbăticiei Secerătorului.

— Virga, Urlătorii sunt pe poziţie? întreb, în spatele meu, Albaştrii din echipaj pălăvrăgesc în cabina lor austeră. Au feţele iluminate de holo-monitoare. Implanturile subdermale pulsează când se sincronizează cu nava. Căpitanul Pelus, un gentleman delicat care era locotenent pe *Pax* când am preluat eu nava, îmi aşteaptă ordinele.

— Da, domnule, spune Virga de la postul ei. Dispozitive din avangarda flotei inamice vor ajunge în raza noastră lungă de acţiune în patru minute.

Forţele Auriilor se desfăşoară arogant în întunecimea spaţiului. O mare nesfârşită de scântei albe, difuze. Aş da orice să pot întinde mâna şi să le strivesc. Navele mele principale sunt împărţite în trei grupuri, adunate în jurul crucişătorului puternic aflat deasupra polului nord al lui Io. Mustang şi Romulus îşi dispun forţele spre sud. Şi împreună, despărţiţi de opt mii de kilometri, urmărim flota lui Roque cum traversează vidul dintre Europa şi Io pentru a ne ataca.

— Crucişătoare inamice la zece mii de kilometri, anunţă un Albastru.

Nu există niciun preambul pentru flota mea. Nicio binecuvântare şi niciun ritual dinaintea bătăliei, cum au Auriii. Părem atât de simpli şi de lipsiţi de strălucire în comparaţie cu ei. Dar pe nava mea e un sentiment de uniune. Mi-am dat seama de el în sala motoarelor, în sala de armament, pe punte. Avem un vis care ne uneşte şi ne dă curaj.

— Fă-mi legătura cu Orion, cer fără să mă întorc.

Înaintea mea apare hologramа Albastrei ţâfnoase, supraponderale. Se află la cincizeci de kilometri distanţă, în *Urletul Persefonei,* unul dintre celelalte trei crucişătoare ale mele. Stă pe scaunul de comandă, sincronizată cu toţi căpitanii flotei mele, în afară de cei din forţele de asalt. Mare parte din ce urmează să se întâmple azi se bazează pe ea şi pe flota pirateresсă pe care a reuşit s-o strângă în lunile de când nu ne-am mai văzut. A făcut raiduri în interiorul liniilor aeriene ale Centrului. A atras Albaştri de partea cauzei. Destui cât să umple navele furate de Fii de la Şacal, bărbaţi şi femei loiale.

— *Flotă mare,* spune Orion despre inamicul nostru, impresionată. *Ştiam eu că n-ar fi trebuit să răspund când m-ai chemat. Îmi plăcea mai mult să fac pe piratul.*

— Îmi dau seama. Camera ta de comandă e atât de bătătoare la

ochi, că ar face un Argintiu să roşească.

Pax e casa ei de mai bine de-un an şi jumătate. A preluat fostele mele cabine şi le-a umplut cu lucruri capturate în raiduri. Covoare de pe Venus. Picturi din colecţiile private ale Auriilor. Văd un Tiţian vârât în spatele unui raft de cărţi.

— *Ce pot să zic? Îmi plac lucrurile drăguţe.*

— Păi, scoate-ne basma curată azi, şi-ţi găsesc un papagal să-ţi stea pe umăr. Ce zici?

— *Ah! Ţi-a zis Pelus că-mi caut unul. Bun băiat, Pelus.*

Căpitanul cu înfăţişare delicată îşi înclină capul politicos.

— *E al dracului de greu să găseşti papagali când nu poţi ateriza pe suprafaţa vreunei planete. Am găsit un şoim, un porumbel, o bufniţă. Dar niciun papagal. Dacă-mi găseşti unul roşu, găuresc eu personal puntea Antoniei au Severus-Julii.*

— Roşu să fie atunci, îi răspund.

— *Bun. Bun. Presupun că acum ar trebui să mă ocup de bătălie.*

Râde ca pentru sine şi ia o ceaşcă de ceai pe care i-o întinde un valet de pe punte.

— *Vreau să-ţi mulţumesc, Darrow. C-ai avut încredere în mine. Că mi-ai dat şansa asta. După ziua de azi, Albaştrii nu vor mai avea stăpâni. Zbor rapid, băiete.*

— Zbor rapid, Amirale.

Dispare. Arunc o privire spre proiectorul senzorial principal. Afişajul dispunerii tactice pluteşte sub forma unui glob la scară mică al sistemului Jupiter. Patru luni de dimensiuni reduse orbitează în jurul planetei Jupiter la o distanţă mai mică decât cele patru luni Galileene uriaşe. Îmi concentrez privirea pe Teba, cea mai izolată dintre ele, şi cea mai apropiată de Io. E mică. E abia cu puţin mai mare decât Phobos. Cu mult timp în urmă s-au extras minereuri de-aici, iar în prezent se află pe ea o bază militară, distrusă în primele zile ale războiului.

— Şaizeci de secunde până când căştile Urlătorilor rămân fără semnal, anunţă Virga de la postul ei, chiar când Victra apare pe punte, purtând armura ei solidă aurie, cu lama curbată roşie pictată pe piept şi pe spate.

— Ce dracului cauţi aici? o întreb.

— Aici erai, răspunde ea cu inocenţă.

— Ar trebui să fii pe *Strigătul lui Mykos.*

— Şi nu sunt pe *Strigătul lui Mykos?* Ei, cred că m-am rătăcit, zice ea muşcându-şi buzele. O să mă ţin după tine pe-aici, ca să nu mi se întâmple iar. E-n regulă?

— Te-a trimis Sevro. Nu-i aşa?

— Are o inimă mică şi neagră. Dar i se poate frânge. Sunt aici ca să mă asigur că nu o să i se întâmple asta, aşa că am grijă de tine. Oh, şi

voiam să-l salut pe Roque.

— Şi pe soră-ta nu?

— Mai întâi pe Roque. Apoi pe ea. Şi eu pot să fiu un bun coechipier, adaugă ea şi-mi dă un cot.

Zâmbesc şi mă întorc spre cabina de comandă.

— Virga, fa-mi legătura prin cască cu Urlătorii. Transmiţătorul din ureche îmi pârâie. Activez casca încastrată în armură. Monitorul transparent îmi arată plăcuţele de identificare ale echipajului, gradul fiecăruia, numele, toate datele stocate în registrul central al navei. Activez funcţia holografică şi-mi apare un colaj semitranslucid format din chipurile prietenilor mei.

— *Care-i treaba, şefu'?* mă întreabă Sevro, care are faţa pictată în roşu, dar îi e scăldată în lumina albastră a vizorului special pentru comunicare. *Vrei un pupic de la revedere sau ceva?*

— Verificam doar dacă staţi bine acolo.

— *Ăştia ai tăi ar fi putut să ne facă un cotlon ceva mai mare,* mormăie Sevro. *Stăm în cutia asta plină de băşini claie peste grămadă.*

— *Deci zici că lui Tactus i-ar fi plăcut acolo?* întreabă Victra, care s-a conectat la panou şi căreia îi pot auzi astfel vocea în cască.

Izbucnesc în râs.

— Ce nu-i plăcea lui?

— *Hainele, mai ales,* răspunde Mustang de pe puntea ei. Şi ea e echipată în armura de luptă. Aurie în întregime, cu un leu roşu care rage pe piept.

— *Şi să fie treaz,* adaugă Victra.

— *Luna asta miroase a rahat,* mormăie Clovnul din carapacea lui stelară. *Mai rău ca un cal mort.*

— *Eşti într-un mecanism aflat în vid,* zice Holiday tărăgănat.

E în hangarul navei mele – aud strigătele şi zgomotele făcute de oamenii din spatele ei. Are desenată pe faţă forma albastră a unei mâini uriaşe. I-au făcut-o Obsidienii.

— *Cel mai probabil nu luna pute,* adaugă ea.

— *Oh, atunci probabil că eu,* spune Clovnul şi adulmecă. *Ohoo. Da, eu.*

— *Ţi-am zis să faci duş,* comentează Pietricică.

— *Regula 17 a Urlătorilor. Doar un Pixie face duş înainte de bătălie,* spune Sevro. *Eu îmi ţin soldaţii sălbatici, împuţiţi şi sexy. Sunt mândru de tine, Clovnule.*

— *Mulţumesc, domnule.*

— *Threka! Pune piedica,* strigă Holiday. *Acum! Scuze. Afurisiţii de Obsidieni se plimbă de colo colo cu degetul pe nenorocitul de trăgaci. E cam înfricoşător.*

— *De ce râdem şi pălăvrăgim ca nişte copii?*

Aud vocea tunătoare a lui Sefi în căşti, atât de tare, că-mi bubuie

timpanul.

— *Căcat pe băţ,* se aude strigând Sevro, odată cu un cor de înjurături la adresa volumului lui Sefi.

— *Dă volumul mai încet!* se răsteşte Clovnul la regină.

— *Nu înţeleg…*

— *Volumul…*

— *Ce înseamnă volum?*

— *Cea Tăcută nu e chiar cel mai adecvat nume, nu?* zice Victra, iar Mustang pufneşte în râs.

— *Sefi, apleacă-te,* se răţoieşte Holiday. *Nu ajung. Apleacă-te.*

Holiday a găsit-o pe Sefi în hangar şi acum o ajută să dea mai încet sunetul. Regina Obsidienilor doarme acum în fiecare noapte cu pumnul electromagnetic lângă ea, dar a cam rămas în urmă cu funcţionarea echipamentului de comunicaţie.

— *Deci, cum a întrebat şi domnişoara cea voinică, avem vreun motiv pentru tête-à-tête-ul ăsta?* zice Holiday.

— *Tradiţia, Holi,* spune Sevro imitându-i felul de-a vorbi. *Secerătorul e un găgăuţă sentimental. Probabil că vrea să ne ţină un discurs.*

— Fără discursuri, zic eu.

Mica mea familie ciudată chiuie şi fluieră.

— *N-o să ne aminteşti să ne arătăm furia, furia împotriva luminii aflate pe moarte?* întreabă Sevro.

Dar gluma sună nelalocul ei, ştiind că e ceva ce-ar fi spus Roque. Am iar o strângere de inimă. Ţin atât de mult la banda asta de inadaptaţi şi de nelegiuiţi. Mi-e atât de teamă. Mi-aş dori să-i pot proteja de toate astea. Să găsesc o cale de a-i cruţa de iadul spre care ne îndreptăm.

— Orice s-ar întâmpla, ţineţi minte că noi suntem cei norocoşi, le spun. Astăzi o să facem ceva ce contează. Dar voi sunteţi familia mea. Aşa că fiţi curajoşi. Apăraţi-vă unii pe alţii. Şi întoarceţi-vă acasă.

— *Şi tu la fel, şefu* zice Sevro.

— *Rupeţi lanţurile,* spune Mustang.

Sevro rânjeşte şi strigă:

— *Urlătorii să… Hauuuuuuuuuu!*

Urlă cu toţii ca nebunii, eliberându-se de emoţii. Una câte una, imaginile lor dispar şi nu mai văd pe nimeni prin vizorul din cască. Răsuflu adânc şi spun în gând o rugăciune pentru oricine m-o fi ascultând. Să-i păzească.

Las casca să-mi alunece pe spate. Albaştrii mă privesc de la monitoarele lor. Un grup mic de soldaţi Roşii şi Cenuşii stau lângă uşă, aşteptând să mă însoţească în hangar. În clipa asta, aici lângă mine se intersectează firele vieţilor atâtor oameni de pe atât de multe planete. Câte dintre ele se vor frânge? Câte se vor sfârşi astăzi? Victra îmi zâmbeşte şi mi se pare că deja sunt prea norocos pentru ca ziua asta să

se termine bine. N-ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie în spaţiu, la cârma unei nave de luptă inamice. Şi totuşi e aici cu noi, căutând mântuirea de care credea că n-o să aibă parte niciodată.

— Încă o dată la atac, îmi spune ea.

— Încă o dată, răspund. Cum vă simţiţi? întreb apoi echipajul.

Un moment de tăcere apăsătoare. Se uită agitaţi unii la alţii. Nu ştiu ce ar trebui să răspundă. Apoi o tânără Albastră cu capul chel strigă de la consola ei:

— Suntem gata să omorâm nişte Aurii daţi dracului… domnule.

Râd cu toţii, spărgând gheaţa.

— Altcineva? strigă Victra.

Urlă cu toţii drept răspuns. Soldaţi tineri, de optsprezece ani abia, şi alţii de vârsta pe care ar avea-o tatăl meu acum izbesc în podea cu bocancii grei cu călcâie de oţel.

— Faceţi-mi legătura cu flota. Transmiteţi printr-o frecvenţă deschisă către Quicksilver. Asiguraţi-vă că Auriii mă aud, ca să ştie unde să mă caute.

Virga îmi face semn cu capul. Sunt în direct.

— Bărbaţi şi femei ai Societăţii, vă vorbeşte Secerătorul.

Vocea îmi răsună în difuzoarele celor o sută douăsprezece nave principale ale flotei mele, în miile de distrugătoare-de-aripi, în navele-căpuşă, în sălile motoarelor şi în infirmeriile unde medicii şi asistentele abia numite se plimbă printre paturile goale cu aşternuturi albe şi scrobite, aşteptând prăpădul. Peste treizeci şi opt de minute mă vor auzi şi Quicksilver şi Fiii lui Ares de pe Marte şi vor transmite semnalul spre Centru. Dacă voi mai fi în viaţă în momentul acela… asta depinde de dansul pe care-l voi dansa cu Roque.

— În mine, în spaţiu, în oraşe şi pe cer, ne-am trăit vieţile cu frică. Frică de moarte. Frică de durere. Astăzi ne temem doar că vom da greş. Nu putem face asta. Stăm la marginea întunericului cu singura torţă rămasă omului. Torţa care nu se va stinge niciodată. Nu cât timp eu încă respir. Nu cât timp inimile voastre încă bat. Nu cât timp navele noastre încă pot semăna ameninţări. Lăsaţi-i pe alţii să viseze. Lăsaţi-i pe alţii să cânte. Noi, cei câţiva aleşi, suntem focul poporului nostru! strig bătându-mă cu pumnul în piept. Nu suntem Roşii, nici Albaştri sau Aurii sau Cenuşii ori Obsidieni. Noi suntem umanitatea. Noi suntem valul. Şi astăzi ne cerem înapoi vieţile care ne-au fost furate. Ne construim viitorul care ne-a fost promis. Păziţi-vă inimile. Păziţi-vă prietenii. Urmaţi-mă în această noapte a groazei şi vă promit că ne aşteaptă dimineaţa. Până atunci, rupeţi lanţurile!

Scot briciul şi-l fac să ia forma lamei curbate.

— Toate navele, pregătiţi-vă de luptă!

45. Bătălia de la Ilium

Din difuzoarele uneia dintre navele mele, *Mareea de Seară,* răsună tobele tribale ale Roşiilor într-o reproducere marţială a *Cântecului interzis.* O unduire fermă de sfidare în timp ce ne apropiem de Armada Sabiei. N-am mai văzut niciodată o flotă atât de mare. Nici măcar când am luat Marte cu asalt. Atunci au fost doar două Case rivale şi aliaţii lor. Acum e un conflict între popoare. Iar desfăşurarea de forţe e corespunzătoare.

Din păcate, eu şi Roque am studiat cu aceiaşi profesori. Cunoaşte bătăliile lui Alexandru, cele ale armatelor dinastiei Han, cea de la Trafalgar. Ştie că cea mai mare ameninţare pentru o armată copleşitoare este eroarea de comunicare, haosul. Aşa că nu-şi supraestimează forţele. Le împarte în douăzeci de unităţi mobile mai mici, oferind fiecărui Pretor o relativă autonomie, în favoarea vitezei şi a flexibilităţii. Nu înfruntăm un ciocan uriaş, ci un mănunchi de săbii.

— E un coşmar, murmură Victra.

M-am aşteptat ca Roque să facă asta, dar tot blestem când văd desfăşurarea de forţe. În orice confruntare spaţială trebuie să hotărăşti dacă distrugi navele inamice sau le capturezi. Se pare că el e hotărât să ni se suie la bord. Aşa că nu putem lupta cu el sperând la o victorie. Nici nu-i putem atrage flota de la început în capcana pe care i-am pregătit-o. Ar forţa ieşirea şi ar ucide toţi Urlătorii. Totul depinde de avantajul pe care-l avem. Şi nu e vorba de nave. Nici de cei o sută de mii de Obsidieni îmbarcaţi pe navetele-căpuşă. E vorba de faptul că Roque crede că mă cunoaşte, aşa că întreaga lui strategie se bazează pe felul în care crede că o să acţionez eu.

Prin urmare decid să întrec măsura în ceea ce priveşte gradul de nebunie de care mă crede el în stare şi să-i arăt cât de puţin înţelege psihologia unui Roşu. Astăzi voi conduce *Pax* într-o misiune sinucigaşă în mijlocul flotei lui. Dar nu eu dau startul bătăliei. O face Orion, avântându-se înaintea mea cu *Urletul Persefonei* şi o treime din flota mea.

Se grupează în formaţiuni sferice, iar cele mai mici corvete au patru sute de metri lungime. Majoritatea sunt nave-torţă lungi de cinci sute de metri, câteva distrugătoare şi două crucişătoare uriaşe. Din navele noastre şi ale Auriilor ţâşnesc rachete cu rază lungă de acţiune. Se desfăşoară contraatacuri la scară mică ghidate de computere. Flota lui Roque se pune în mişcare şi spaţiul întunecat dintre cele două armate erupe din cauza barajului antiaerian, a rachetelor şi a armelor electromagnetice cu rază lungă de acţiune. Muniţie în valoare de

miliarde de credite e consumată în câteva secunde.

Orion se apropie şi ea de flota lui Roque, în timp ce Mustang şi Romulus se grăbesc spre extremitatea sudică – spre polul lui Io – a formaţiei lui Roque, încercând să lovească singurul loc vulnerabil al unei nave, motoarele. Dar flota lui Roque e promptă şi zece escadroane se desprind de restul şi se orientează astfel încât flancurile cu tunurile ca nişte ţepi să întâmpine navele Lorzilor Lunii care vin dinspre polul sud al planetei, măturându-le cu forţa energiei electromagnetice. O sută de mii de tunuri trag simultan.

Metalul sfâşie metal. Navele scuipă oxigen şi oameni.

Dar navele sunt construite pentru a fi lovite. Bucăţi uriaşe de metal subdivizate în mii de compartimente structurate în formă de fagure sunt concepute pentru a izola găurile din carenă şi pentru a preveni depresurizarea navelor la prima salvă de tun electromagnetic. Din aceste castele plutitoare se lansează mii de navete de o singură persoană. Roiesc în escadroane mici prin spaţiul pustiu dintre flota noastră şi a lui Roque. Unele dintre ele au bombe nucleare miniaturale pentru distrugerea navelor de mari dimensiuni. Sondori ai Iadului şi mineri antrenaţi zi şi noapte în simulatoare de către Fiii lui Ares zboară cu escadroanele de Albaştri sincronizaţi. Se năpustesc asupra distrugătoarelor-de-aripi cu dungi Aurii manevrate de piloţi experimentaţi ai Societăţii.

Forţele lui Romulus se desprind de ale lui Mustang pentru a i se alătura lui Orion, în timp ce Mustang avansează spre centrul formaţiei inamice, pregătind calea pentru atacul meu.

Acum ne despart trei sute de kilometri şi încep să tragă tunurile electromagnetice cu rază medie de acţiune. Baraje de foc uriaşe de câte douăzeci de kilograme de muniţie sfâşie spaţiul la opt mach. Flota Aurie ridică scuturile antiaeriene. Mai aproape de nave, scuturile electromagnetice pâlpâie într-un albastru fluorescent când sunt avariate şi se împrăştie în spaţiu.

Forţele mele ofensive încă n-au intrat în acţiune. În curând totul se va transforma într-o luptă de desant. Vor fi lansate sute de navete-căpuşă. Pretorii agresivi îşi vor goli navele de puşcaşi şi Obsidieni pentru a cuceri navele inamice, pe care şi le vor însuşi la finalul bătăliei, conform legilor aviaţiei. Pretorii conservatori îşi vor ţine oamenii pe loc până la ultimul pentru a respinge atacurile desant şi îşi vor folosi navele drept principala armă.

— Orion ne dă semnalul, îmi spune căpitanul navei mele.

— Stabileşte cursul spre *Colos.* Motoarele la viteză maximă.

Simt cum îmi vibrează nava sub picioare.

— Pelus, eşti responsabil de atac. Ignoră navele-torţă. Misiunea ta sunt distrugătoarele sau navele mai mari.

Nava huruie în timp ce ne avântăm pe urmele flotei lui Orion.

— Nave de escortă, ţineţi aproape. Sincronizaţi-vă viteza.

Trecem de navele de artilerie, apoi de *Urletul Persefonei,* lungă de patru kilometri, şi apărem în faţa liniilor lui Orion, îndreptându-ne spre mijlocul flotei inamice aflată la cincizeci de kilometri distanţă. Navele lui Orion trag cu pulbere de bruiaj, creând un coridor pentru a ne proteja acţiunea nebunească. Roque îşi dă seama acum ce-am de gând să fac şi navele lui principale se îndepărtează de navele mele, făcându-mi loc să pătrund în mijlocul formaţiei sale uriaşe şi trăgând în acest timp la foc continuu asupra forţelor mele de asalt.

Scuturile noastre pâlpâie albastru. Focul inamic trece prin pulberea de bruiaj şi ne loveşte. Tragem şi noi la rândul nostru. Măturăm din cale un distrugător când ne apropiem de el trăgând la foc maxim. Îi cedează motorul. Navetele-căpuşă ies din el şi încearcă să se strecoare prin tunelul nostru de pulbere de bruiaj, dar navetele de escortă le spulberă. Totuşi, trag asupra noastră tunurile a douăsprezece nave. Scuturile strălucesc roşii. Cedează pe rând, iar generatoarele locale de la tribord se opresc. Instantaneu, carcasa navei e perforată în şapte locuri. Se activează reţeaua tip fagure de uşi presurizate, izolând nivelurile afectate ale navei. Pierd o navă-tortă. De la o distanţă de o jumătate de kilometru, un baraj aerian electromagnetic iniţiat de *Pandora,* crucişătorul Antoniei, o spulberă cu totul.

— Se pare că soră-mea se simte bine pe nava mea, zice Victra.

De pe puntea navei-torţă zboară cadavre, dar Antonia continuă să tragă în ea până când reactorul nuclear al motoarelor face implozie. Două pâlpâiri albe înainte să distrugă jumătatea din spate a navei. Unda de şoc ne împinge în lateral. Scuturile noastre electromagnetice rezistă, luminile pâlpâie o singură dată. Ceva imens se izbeşte de peretele etanş, gros de zece metri, din spatele punţii. În stânga mea, peretele se curbează în interior. Un tun electromagnetic îndoaie metalul, făcându-l să ia forma unui bebeluş ciudat. Tragem cu optzeci de încărcături electromagnetice în distrugătorul de un kilometru şi jumătate care ne-a atacat. Mor două sute de oameni. În faza asta a luptei nimeni nu ia prizonieri. E uluitor câtă distrugere poate semăna *Pax.* Şi e uluitor câtă putem îndura noi. Antonia îmi spulberă încă o parte din forţele de asalt.

— *Speranţa Tinosului* e avariată, spune calm unul dintre ofiţerii Albaştri. *Plânsetul Tebei* trece pe armele nucleare.

— Transmite-le piloţilor de pe *Tinos* şi *Teba* să bage navele în picaj şi să le abandoneze, ordon eu.

Navele se supun ordinului şi schimbă cursul pentru a se izbi de nava-amiral a Antoniei. Antonia îşi întoarce distrugătorul şi navele mele muribunde îşi continuă cursul în spaţiu, inofensive. O navă foloseşte încărcătura nucleară. Aici, în inima liniilor inamice, suntem depăşiţi numeric şi ca putere de foc. Prinşi în capcană. Fără scăpare.

În jurul nostru se formează o sferă. Mai am doar patru nave-torţă. Ba trei.

— Mai multe punţi incendiate, anunţă un ofiţer.

— Armament detonat pe puntea 17.

— Motoarele de la 1 la 6 au cedat. 7 şi 8 funcţionează la patruzeci la sută din capacitate.

Pax moare în jurul meu.

În faţa noastră se conturează distrugătorul-de-luni al lui Roque. De două ori mai lung decât nava mea, cu o circumferinţă de trei ori mai mare. Un oraş militar plutitor de opt kilometri lungime. Cu un bot uriaş în formă de semicerc, ca un rechin cu gura căscată ce înoată în lateral.

Se retrage din calea noastră în acelaşi ritm în care avansăm noi. Se asigură că nu ne putem izbi de el în timp ce ne atacă cu forţele de foc superioare. Roque a crezut că o să fac manevra lui Karnus. Că o să mă izbesc de nava lor principală. Îmi e imposibil să fac asta acum. Aproape ne-au cedat motoarele. Învelişul navei e compromis.

— Toate armele de la proră să ţintească tunurile lor electromagnetice şi lansatoarele de rachetă de pe punţile principale. Distrageţi-le atenţia de la noi.

Afişez o hologramă a navei şi încercuiesc cu degetele zona în care să se tragă, în timp ce Victra dă ordine echipajelor pe care le-am ţinut pe loc până acum. Distrugătoarele-de-aripi şuieră în spaţiu. *Pax* se roteşte cu tunurile principale spre *Colos* pentru a ne deschide un culoar de zbor.

În faza în care ne aflăm nu mai contează ce facem. Suntem un lup ţintuit la pământ de un urs care, pe rând, ne zdrobeşte picioarele, ne smulge urechile, ne scoate ochii, dinţii, dar ne păstrează pântecele neatins până în clipa când o să vrea să-l sfâşie. Nava se zguduie în jurul meu. Albaştrii se deconectează şi vomită în cabinele de comandă în timp ce data-nervii prin care se face conexiunea lor cu nava mor pe rând. Pilotul meu, Arnus, are o criză când sunt sfărâmate motoarele.

— *Dansatorul din Faran* a dispărut, spune căpitanul Pelus. Nicio capsulă de evacuare.

Funcţiona cu personaj minim, dar tot au murit patruzeci de oameni. Mai am doar două nave-tortă din cele şaizeci de la început. Dau târcoale *Pandorei,* aflată în spatele nostru, dar nava Antoniei e un monstru. Trage asupra navetelor rapide până le face bucăţi. Iar când se lansează capsulele de evacuare, le doboară şi pe ele. Victra priveşte tăcută măcelul. Îl adaugă pe lista faptelor pentru care trebuie să răspundă Antonia. Roque aproape că ne invită să ne lansăm navetele-căpuşă, apropiind *Colosul* de nava mea muribundă. E la un kilometru distanţă. Accept invitaţia.

— Lansaţi toate navetele-căpuşă pe suprafaţa distrugătorului-de-

luni, spun. Acum. Daţi drumul tuburilor-de-lansare.

Din tuburile-de-lansare ţâşnesc sute de costume spaţiale goale, aşa cum s-ar întâmpla într-o Ploaie de Fier. Din cele patru hangare ale navei mele se lansează două sute de navete-căpuşă. Scuipate ca un şuvoi înfricoşător de metal, fiecare dintre ele ar putea transporta cincizeci de oameni pe care să-i plaseze în distrugătorul-de-luni. Controlate de la distanţă de piloţii Albaştri aflaţi la bordul *Urletului Persefonei,* încearcă să parcurgă cât mai repede distanţa periculoasă dintre cele două nave principale. Şi sunt distruse înainte de a reuşi să străbată jumătate din distanţă când Roque detonează o serie de focoase nucleare cu putere redusă.

Mi-a ghicit mişcarea.

Iar acum din navetele mele n-a mai rămas decât pulberea ce pluteşte între cele două nave. Pe punte ţiuie sirenele de avertizare. Senzorii noştri cu rază lungă de acţiune au cedat. Tunurile sunt distruse. Puntea e perforată în mai multe locuri.

— Rezistă, şoptesc. Rezistă, *Pax.*

— Primim un mesaj, zice Victra.

Apare holograma lui Roque.

— Darrow, spune el. Victra, adaugă când o vede şi pe ea, s-a terminat. Nava voastră e terminată. Transmiteţi flotei voastre să se predea, şi vă cruţ viaţa.

Crede că poate pune capăt rebeliunii fără să ne ucidă. Aroganţa lui mă scoate din minţi. Dar ştim amândoi că are nevoie de trupul meu pentru a-l arăta lumii. Dacă îmi distruge nava şi mă ucide, n-o să mă găsească niciodată printre resturi. Mă uit la Victra. Scuipă în semn de sfidare.

— Care e răspunsul vostru? îi arăt degetul.

— Să te fut!

Roque aruncă o privire în afara ecranului.

— Legat Drusus, lansează toate navetele-căpuşă. Spune-i Cavalerului Norilor să mi-l aducă pe Secerător. Mort sau viu. Doar să se asigure că poate fi recunoscut.

46. Sondorul Iadului

Mă uit la Albaştrii aflaţi la posturile lor. Majoritatea au fost aici când am cucerit nava asta. Când am rebotezat-o. Au devenit piraţi alături de Orion, rebeli alături de mine.

— Aţi auzit ce a zis, le spun. Aţi făcut treabă bună. *Pax* a fost mândră de voi. Acum luaţi-vă rămas-bun, îndreptaţi-vă spre navete, şi ne vedem curând. Nu e nicio ruşine în asta.

Salută cu toţii, şi apoi căpitanul Pelus deschide trapele din podeaua cabinei de comandă. Albaştrii încep să plonjeze în jos în cala unde ar trebui să se afle capsulele de evacuare, dar unde de fapt se găsesc navete cu scuturi puternice. În lateralul punţii se află capsula mea de evacuare. Dar eu şi Victra nu ne evacuăm. Nu azi.

— E timpul să plecăm, scumpule, zice Victra. Acum. Mângâi cadrul uşii de pe punte.

— Îţi mulţumesc, *Pax,* îi spun navei, încă un prieten pierdut în numele cauzei. Străbat în ritm alert împreună cu Victra şi puşcaşii coridoarele pustii. Luminile roşii pulsează. Sirenele urlă. Auzim bubuituri în pereţii navei. Navetele-căpuşă ale lui Roque deja roiesc pe suprafaţa lui *Pax.* Îi găuresc învelişul şi debarcă trupe de Cenuşii şi Obsidieni conduşi de cavaleri Aurii. În locul meu vor găsi o navă abandonată. Urcăm într-un lift gravitaţional şi văd cum în peretele culoarului pulsează un cerc de metal topit. Mă uit la el până ce portocaliul devine tot mai puternic, căpătând culoarea soarelui. Tobele încă răsună în difuzoare. *Bum. Bum. Bum.*

Victra lasă o mină în urmă, cadou pentru trupele de desant.

O auzim cum se detonează la zece niveluri deasupra noastră, când coborâm din liftul gravitaţional la nivelul minus trei, în hangarul auxiliar. Aici aşteaptă adevăratele mele forţe de atac. Treizeci de navete de asalt cu rampele coborâte. Din cabinele de comandă, Albaştrii fac ultimele verificări înaintea zborului. Mecanici Portocalii pregătesc în grabă motoarele şi fac plinul rezervoarelor, în fiecare navă se află o sută de Valkirii în armură completă. Sunt însoţite de tot atâţia Roşii şi Cenuşii, care au misiunea de a manevra armele speciale. Obsidienii flutură din topoare electromagnetice şi săbii, scandându-mi numele când trec printre ei. O găsesc pe Holiday în mijlocul hangarului, alături de Sefi şi un grup de Valkirii care vor forma plutonul meu personal. Alături de ele e un grup mai mic care se roagă – Sondori ai Iadului pe care i i-am cerut lui Dancer. Niciunul dintre ei nu e nici pe jumătate cât un Obsidian.

— Nava e avariată, îi spun lui Holiday, care face semn cu capul unui pluton de Roşii, ce se pune imediat în mişcare să ne acopere

spatele. Suntem la mai puţin de un kilometru.

— Nu… râde Holiday jubilând. Aşa de aproape?

— Da, ştiu, răspund mulţumit. Vor să se apropie cât mai mult ca să nu putem trage în navetele lor căpuşă.

— Aşa că acum îi pupăm, îi spune Victra lui Holiday. Cu limba.

— Atunci să terminăm cu vorbăria, zice Holiday clătinând din cap.

Sefi scoate o mână de ciuperci uscate dintr-un săculeţ.

— Pâinea zeilor? întreabă ea. O să vedeţi dragoni.

— Războiul e suficient de înspăimântător, scumpo, zice Victra.

Apoi adaugă:

— Am încercat o dată rahat din ăsta, când eu şi Cassius am petrecut o săptămână la Marea Termică. Înainte să te cunosc pe tine, continuă ea surprinzându-mi privirea. Ştii cum arată fără cămaşă? Să nu-i spui lui Sevro, apropo.

Şi eu, şi Holiday ne abţinem de la ciuperci. Auzim răpăitul armelor automate de pe un coridor din apropierea hangarului.

— A venit vremea! le strig celor trei sute de Obsidieni din navetele de asalt. Ascuţiţi-vă topoarele! Ţineţi minte ce-aţi învăţat la instrucţie! *Hyrg la,* Ragnar!

— *Hyrg la,* Ragnar! urlă cu toţii.

Înseamnă „Ragnar trăieşte”. Regina Valkiriilor mă salută ridicând sabia şi începe să scandeze incantaţia de război a Obsidienilor. Sunetul se răspândeşte în toate navele de asalt. Un zgomot înfricoşător, de data asta venind de la oamenii mei. Am adus Valkiriile în ceruri şi acum le eliberez.

— Victra, eşti în regulă? întreb îngrijorat pentru că Antonia se află atât de aproape.

Oare nu cumva prietena mea e distrasă din cauza surorii ei?

— Sunt foarte-n regulă, băieţică, zice ea. Ai grijă de funduleţul ăla frumos al tău.

Îmi dă o palmă peste fund, ca apoi să se îndepărteze mergând cu spatele spre naveta ei şi trimiţându-mi o bezea.

— O să fiu chiar în urma ta.

Rămân cu Sondorii Iadului. Fumează şi mă privesc cu ochi roşii, furioşi.

— Cine ajunge primul primeşte laurul ăla dat dracului, le spun. Puneţi-vă căştile.

Unor astfel de oameni nu trebuie să le spui prea multe, încuviinţează din cap şi rânjesc. Plecăm. Zbor treizeci de metri în sus cu cizmele gravitaţionale şi aterizez pe unul dintre cele patru excavatoare pe care le-am rechiziţionat de la compania minieră de platină din interiorul centurii de asteroizi. Sunt aliniate pe puntea hangarului, lungi fiecare de câte cinci metri. Seamănă cu nişte mâini gata să apuce, cu cabina de comandă în locul unde s-ar afla cotul şi

cele douăsprezece foreze ca nişte degete. Au fost adaptate de Rollo, care le-a proiectat elice de manevră pe spate şi scuturi solide în laterale. Intru în cabină, mărită special pentru corpul şi armura mea, şi-mi trec mâna peste prisma digitală de comenzi.

— Daţi-le drumul, spun.

Un zumzet familiar de energie trece prin excavator, făcând să vibreze sticla din jurul meu. Rânjesc ca un nebun. Poate că sunt nebun. Dar ştiam că nu pot câştiga bătălia asta fără să schimb paradigma. Şi ştiam că Roque n-ar fi căzut niciodată într-o capcană şi n-ar fi putut fi ademenit în interiorul unei centuri de asteroizi, din teama de a nu-şi expune forţele unor ambuscade. Aşa că n-am avut decât o singură soluţie: să-mi camuflez ambuscada într-un defect de caracter. Roque mi-a ţinut mereu morală să fac un pas înapoi, să mă liniştesc. Sigur că a crezut că ştie cum mă poate învinge. Dar astăzi nu lupt ca un Auriu, ca omul pe care-l cunoştea el.

Sunt un Sondor al Iadului dat dracului, cu o armată de femei uriaşe, uşor psihopate, cu nave de război de ultimă generaţie echipate cu piraţi, ingineri, tehnicieni şi foşti sclavi al dracului de furioşi. Şi el crede că ştie cum să mi se împotrivească? Râd şi mi se zguduie scaunul în zgâlţâielile excavatorului. Am un sentiment latent, dar în acelaşi timp dement de putere. Un grup de soldaţi inamici pătrunde în hangar din acelaşi lift gravitaţional folosit de noi. Se holbează la excavatoarele uriaşe şi în clipa următoare se evaporă când Victra trage în ei o salvă electromagnetică de la mică distanţă.

— Amintiţi-vă cuvintele conducătoarei noastre Aurii, le spun Sondorilor Iadului. Sacrificiu. Supunere. Prosperitate. Acestea sunt cele mai înalte virtuţi ale umanităţii.

— *Cotoroanţa dracului,* zice unul dintre ei în cască. *Îi arăt eu care-i cea mai înaltă virtute a umanităţii mele.*

— Motoarele pornite, ordon.

Confirmă toţi, repetându-mi pe rând cuvintele.

— Căştile pe cap. Îi dăm drumul.

Rotesc schimbătorul în sensul invers al acelor de ceasornic. Excavatorul vibrează. Mă reped cu amândouă mâinile la prisma de comandă. Totul se cutremură. Îmi clănţăne dinţii. Puntea metalică se lasă sub mine. Metalul topit se îndoaie. Cobor zece metri în navă. Străpung puntea în cinci secunde. Şi următoarea de după ea. Mă scufund iar, trecând cu totul prin podeaua hangarului. În jurul cabinei e plin de metal sfărâmat. Cedează şi următoarea punte. Şi încă una. Excavatorul se supraîncălzeşte în timp ce străpung mai multe bucăţi din navă, lăsând Valkiriile în urmă. Dacă mergi încet, excavatorul se blochează şi mori. Iar viteza asta e sufletul poporului meu. Impuls după impuls.

Excavatorul meu capătă un ritm teribil. Izbeşte punţile. Distruge

metalul cu dinţii de wolfram topit. Văd cu coada ochiului imagini disparate ale celorlalte excavatoare care sfâşie inima navei în timp ce cădem prin cabinele slab luminate. Toate excavatoarele strălucesc din cauza supraîncălzirii, şi apoi izbesc următoarea punte. E o privelişte glorioasă, dar îngrozitoare. Trecem printr-o sală de mese. Printr-un rezervor de apă, apoi printr-un culoar, unde un pluton inamic se împiedică printre resturi şi se uită cu ochi mari la excavatoarele uriaşe care străpung nava ca mâinile unui zeu metalic caraghios.

— Nu încetiniţi! urlu cutremurându-mă în scaun.

Am pierdut controlul, merg prea repede, forez prea fierbinte. Şi apoi… nimic. Am străpuns învelişul lui *Pax*. Mă învăluie tăcerea spaţiului. Sunt lipsit de greutate. Plutesc ca o suliţă prin apă spre *Colos*. Navetele-căpuşă menite să ajungă pe *Pax* trec pe lângă mine, una destul de aproape cât să-l văd pe căpitan cum face ochii mari în cabină. O altă navă zboară fix între ghearele încinse ale excavatorului. E sfâşiată în câteva secunde. Soldaţii şi bucăţi din ea se rostogolesc în spaţiu. Celelalte excavatoare ies şi ele din *Pax* şi se avântă în spaţiu, îndreptându-se spre distrugătorul-de-luni. În jurul nostru bătălia e dezlănţuită. Explozii albastre, câmpuri uriaşe de artilerie antiaeriană.

Gruparea lui Mustang goneşte în jurul formaţiei lui Roque, trăgând unii în alţii. Sevro încă stă ascuns.

Îmi dau seama de confuzia artileriei inamice. Sunt în mijlocul echipelor lor de navete-căpuşă de asalt. Nu pot trage. Computerele lor nu recunosc clasificarea navelor noastre. Arată ca un morman de resturi de metal sub forma unui braţ de la cot în jos. Mă îndoiesc că cineva de pe puntea de comandă o să-şi dea seama ce sunt fără să le vadă cu ochiul liber.

— Acceleraţi motoarele! spun.

În spatele mele, motoarele excavatoarelor modificate se turează şi suntem azvârliţi pe suprafaţa neagră a *Colosului*. Pilotul unui distrugător-de-aripi îşi dă seama de ameninţare şi ne mitraliază. Gloanţe cât degetul de mari se izbesc fără zgomot de excavator. Scutul rezistă. Dar nu şi al excavatorului din spatele meu. Când e mitraliat de tunul de cinci metri înălţime din vârful distrugătorului-de-luni, cabina de comandă i se găureşte, Sondorul dinăuntru moare, iar nava i se dezmembrează. O bucată de foreză se izbeşte de geamul cabinei mele, crăpând-o. Încă o rundă de proiectile distruge naveta-căpuşă de lângă mine. Roque poate că nu ştie ce sunt proiectilele de treizeci de metri care vin de pe nava mea, dar e dispus să-şi ucidă propriii oameni ca să le împiedice să se apropie.

În jurul meu se văd doar bucăţi de metal cenuşiu. O salvă de tun electromagnetic acţionat de pe *Colos* trece prin trei navete-căpuşă aflate în faţa mea, înainte să-mi lovească excavatorul la „încheietură”. Proiectilul îi fisurează partea de jos pe toată lungimea şi trece prin

podeaua cabinei de comandă, printre picioarele mele, la câţiva centimetri de boaşe, îmi zgârie pieptul şi e cât pe ce să-mi ia capul. Mă las pe spate şi proiectilul se izbeşte de cadrul metalic al cabinei. Sfărâmă sticla şi îndoaie bara metalică ca pe un fir de pai. Icnesc, pe jumătate leşinat din cauza transferului de energie cinetică.

Văd pete albe.

Mă scutur. Trebuie să-mi revin în simţiri.

M-am rotit, desigur. Mecanismul ăsta nu e gândit pentru o menţinere prea bună a direcţiei. Sunt cât pe ce să mă izbesc de puntea distrugătorului-de-luni. Nu mă salvează instinctul. Ci prietenii mei. Motoarele excavatorului sunt conectate la baza de date a Albaştrilor de pe nava lui Orion. Cineva acţionează mecanismul de rotaţie în ultimul moment, ca să nu mă prăbuşesc. Sunt lipit înapoi de scaun când excavatorul încetineşte şi apoi aterizează uşor pe suprafaţa *Colosului.* Mă trântesc pe locul meu, râzând înfricoşat.

— Să dea dracu', le strig salvatorilor mei de la distanţă, oricine vor fi fiind. Mulţumesc!

Dar excavatorul în sine e controlat manual. Albaştrii nu pot manipula panoul de control mai bine decât pot eu să trag cu praştia în jurul unei planete. Mâinile îmi zboară peste panou şi-mi reintru în vechiul stil de lucru. Reactivez excavatorul, folosind motoarele pentru a mă împinge ca un cui prin suprafaţa navei. Metalul scrâşneşte. Şuruburile huruie. Şi-ncep să erodez primul strat de scuturi, despre care se spune că nicio navetă-căpuşă nu-l poate străpunge.

Presiunea şuieră în jurul utilajului. Măresc numărul de turaţii, mâinile îmi zboară peste comenzi, schimbând piesele care se supraîncălzesc cu altele noi. Spaţiul cosmic dispare. Intru din plin în nava de război. Tunelul pe care-l fac nu merge în linie dreaptă, ci ajunge în partea din faţă a navei. O punte. A doua punte. Sfărâm coridoarele, cabinele, generatoarele şi conductele de gaz. E cel mai oribil şi mai sălbatic lucru pe care l-am făcut vreodată. Mă rog doar să nu lovesc un depozit de muniţie. Prin gaura pe care am săpat-o, bărbaţii, femeile şi resturile de materiale zboară în spaţiu ca frunzele toamna, smulşi de pe punţile pe care le-am găurit. Pereţii etanşi vor izola rana pe care am creat-o în navă, dar cei prinşi între pereţi şi navă sunt terminaţi.

După trei sute de metri prin navă, excavatorul se opreşte. Dinţii excavatorului s-au tocit, iar motorul s-a supraîncălzit. Mă întind să deschid trapa acoperişului cabinei ca să ies din excavator, dar îmi alunecă mâna pe mâner. E plină de sânge. Îmi pipăi corpul înnebunit, dar armura nu e găurită. Sângele nu e al meu. Se scurge pe peretele din dreapta al cabinei, lucios în jurul proiectilului care a străpuns trei navete-căpuşă şi s-a înfipt în cadrul excavatorului. În sângele coagulat se văd fire de păr şi fragmente de os.

Părăsesc excavatorul ca să ajung în vidul din tunelul pe care l-am creat. Aerul nu mai iese din navă. E liniște acum, presiunea s-a eliberat şi pereţii de etanşeizare au izolat zonele în care carcasa a fost compromisă. Cred că în partea asta a navei a fost avariat generatorul gravitaţional. Simt cum părul îmi pluteşte în interiorul căştii.

Mă uit în sus. La capătul tunelului, în locul pe unde am pătruns în carcasa navei, e o mică gaură prin care se văd stelele. Tocmai trece prin dreptul ei un cadavru plutind, rotindu-se încet. E învăluit de umbră când nava-amiral a Antoniei trece prin spatele lui, blocând soarele care se reflectă de pe suprafaţa lui Jupiter. La fel ca omul acela, rămân şi eu în întuneric. Singur în pântecele *Colosului.* Aud în căşti numai comenzi de luptă. Victra decolează din hangarul nostru. Orion şi Lorzii Lunilor zboară deja, au trecut de polii lui Io şi se îndreaptă spre Jupiter. Nava-amiral a lui Mustang e în continuare atacată de nava lui Roque, în timp ce Antonia conduce restul flotei lui pe urmele celor din Casa Telemanus şi Raas, care se retrag.

În continuare, Sevro aşteaptă.

La treizeci de metri deasupra, ceva se mişcă la unul dintre nivelurile prin care am trecut croindu-mi tunelul. Echipamentul de pe casca mea detectează o armă. Mă reped în sus, activându-mi armura electromagnetică şi dau peste un Cenuşiu care se holbează la mine printr-o mască de oxigen pentru urgenţe. Pluteşte, dar se ţine cu o mână de o bucată colţuroasă de perete metalic. E plin de sânge. Dar nu-i al lui. În spatele lui pluteşte un prieten de-al său. Omul tremură. Probabil că excavatorul meu i-a străpuns tot plutonul, apoi spaţiul le-a absorbit trupurile şi el a rămas singur aici. I se citeşte în ochi cât de îngrozit e de mine. Ridică arzătorul şi reacţionez fără să mă gândesc. Îi înfig briciul în inimă şi-l ucid. E tânăr şi moare cu ochii deschişi, plutind acolo, până când îmi proptesc piciorul în pieptul lui ca să-mi pot trage sabia afară. Ne îndepărtăm plutind unul de altul. În gravitaţia zero, picăturile de sânge dansează pe lama briciului.

Apoi generatoarele de gravitaţie se resetează şi aterizez pe podea. Picăturile de sânge îmi împroaşcă picioarele. Corpul Cenuşiului se izbeşte căzând la pământ. Tunelul din spatele meu e inundat de lumină. Mă îndepărtez de cadavru şi privesc în sus prin tunel – văd o navetă străbătând spaţiul. E urmată de alte câteva. O serie de navete de asalt conduse de Victra. Sunt urmărite de distrugătoare-de-aripi, dar tunurile montate în spatele navetelor trag în ele cu salve de energie de mărimea unui pumn. Spulberă distrugătoarele-de-aripi. Dar vor veni şi mai multe. Sute. Trebuie să ne mişcăm repede. Singurele noastre avantaje sunt viteza şi agresivitatea.

Navele Victrei încetinesc când ajung în dreptul tunelului de sub nivelul la care mă aflu eu, chiar deasupra excavatorului. Valkiriile coboară din navetă şi mi se alătură. Şi mai multe transportoare îşi

descarcă pasagerii la nivelurile inferioare. Holiday, câţiva Roşii în armuri de luptă şi câţiva Obsidieni cară echipamentul pentru crearea unei breşe prin încăperea lipsită de aer spre uşile etanşe care ne izolează de restul navei. Izbesc în metal cu burghiul termic. Uşa începe să strălucească roşie. Plasează o bulă electromagnetică în adâncitura din metal făcută, pentru ca atunci când vom reuşi să pătrundem să nu activăm mai mulţi pereţi de etanşeizare.

— Trecem în cincispreze secunde, spune Holiday.

Victra stă de-o parte, ascultând discuţiile inamicului.

— Echipa de intervenţie la bord. Peste două mii de unităţi mixte.

E conectată şi la centrul strategic de comandă de pe nava lui Orion, pentru a putea colecta date despre bătălie de la reţeaua uriaşă de senzori a navei-amiral. Se pare că Roque a lansat împotriva noastră peste cincisprezece mii de oameni în navete-căpuşă. Majoritatea dintre ei sunt în *Pax* acum. Cotrobăie peste tot să mă găsească pe mine. Prostănaci nemernici. Roque a avut o miză mare când a pariat şi a pariat greşit. Iar eu tocmai am adus trei mii de Obsidieni fanatici dementi pe o navă aproape goală.

Poetul o să se cam oftice.

— Zece, zice Holiday.

— Valkiriile, cu mine, strig şi ridic braţele, formând un triunghi.

O sută de Obsidiene păşesc printre dărâmături şi se adună în spatele meu, exact cum le-am instruit să facă în timpul călătoriei de pe Jupiter până aici. Sefi e în stânga mea, Victra în dreapta, iar Holiday în spate. Uşile metalice supraîncălzite se deformează. Roşiii şi Cenuşiii se dau înapoi. De-a lungul tunelului ce se întinde pe zece niveluri, echipe ca a noastră se pregătesc să străpungă uşile la fel ca noi. Două alte excavatoare ajung la bază. Două mii de Obsidieni străpung şi acolo pereţii. Cenuşiii, Roşiii şi o mână de simpatizanţi Aurii îi vor conduce împotriva forţelor de securitate care vor să ia transportoare şi lifturi gravitaţionale ca să ajungă la noul câmp de bătălie din interiorul navei.

O să fie o nebunie. Luptă în spaţiu închis. Fum. Urlete. Cea mai rea faţetă a războiului.

— Scuturile la putere maximă, spun în nagal, întorcându-mă cu faţa spre Valkirii.

Îşi activează scuturile iridiscente de pe armuri.

— Ucideţi pe oricine are o armă. Nu faceţi niciun rău cui nu are arme. Indiferent de Culoare. Nu uitaţi care e ţinta noastră. Eliberaţi-mi calea. *Hyrg la,* Ragnar!

— *Hyrg la,* Ragnar! strigă toate bătându-se cu pumnii în piept, cuprinse de frenezia războiului.

Majoritatea dintre ele au mâncat din ciupercile nebuniei pe navete. Nu vor simţi niciun fel de durere. Merg în acelaşi ritm, nerăbdătoare

să ia parte la bătălie. Victra trepidează lângă mine. Îmi amintesc cum stăteam cu ea în laboratorul lui Mickey, când mi-a spus cât de mult îi place mirosul bătăliei. Sudoarea stătută din mănuşi. Uleiul de pe arme. Întinderile musculare şi mâinile tremurânde de la final. E vorba de onestitatea războiului, îmi dau seama. Asta îi place. Bătălia nu te înşală niciodată.

— Victra, stai lângă mine, îi spun. Facem pereche pentru poziţia hidrei dacă întâlnim Aurii.

— *Njar la tagag,* spune Sefi din spatele meu.

— *…syn tjr rjyka!*

— Nu există durere. Doar bucurie, intonează Obsidienele, sub efectul pâinii zeilor.

Sefi dă tonul strigătului de război. Vocea ei e mai ascuţită decât a lui Ragnar. Cele două surori-de-aripi ale ei i se alătură. Apoi surorile acestora şi tot aşa, până ce în toate căştile răsună cântecul lor, dându-mi un sentiment de măreţie, deşi în acelaşi timp mintea mea îi spune corpului să fugă. De asta scandează Obsidienii. Nu ca să semene teroare. Ci ca să se simtă curajoşi, să se simtă aproape unii de alţii, în loc să se teamă şi să se simtă izolaţi.

Sudoarea îmi curge pe spate în jos.

Frica nu e adevărată.

Holiday îşi dezactivează centura.

— *Njar la tagag…*

Îmi rigidizez briciul.

Arma electromagnetică se încarcă ţiuind şi vibrând.

Tremur din tot corpul. Îmi simt gura plină de cenuşă. Pune-ţi masca. Ascunde omul. Să nu simţi nimic. Să vezi tot. Mişcă-te şi ucide. Mişcă-te şi ucide. Nu sunt om. Ei nu sunt oameni.

Scandează tot mai tare:

— *Syn tjr rjyka!*

Frica nu e adevărată.

Dacă te uiţi, Eo, e timpul să închizi ochii. A venit Secerătorul. Şi a adus iadul cu el.

47. Iadul

— Am intrat! urlă Holiday.

Uşa se prăbuşeşte. Dau buzna în câmpul electromagnetic ce înconjoară punctul prin care am pătruns. Totul se comprimă. Imaginile din faţa ochilor, sunetele, mişcările propriului meu corp. Totul e în ceaţă. Dispozitivul de dispersie-fulger al lui Holiday fâşâie prin deschizătura din peretele etanş de doi metri, prăjind nervii optici neprotejaţi aflaţi de cealaltă parte. Se detonează o a doua grenadă nucleară. Sar prin gaură în plin fum şi o iau spre dreapta, iar Victra vine după mine. Sefi se duce în stânga. În aceeaşi clipă se deschide focul asupra noastră. Armura îmi pocneşte, făcând acelaşi zgomot pe care-l face grindina lovind un acoperiş de tablă. La capătul culoarului e un haos de scânteieri ale armelor de foc şi razelor electromagnetice. Proiectile supraîncinse taie perdeaua de fum.

Trag cu pumnul electromagnetic, iar braţul mi se smuceşte spasmodic. Mă feresc şi o iau din loc ca să nu blochez intrarea. Ceva se izbeşte de mine. Mă împleticesc spre peretele din stânga, în timp ce din pumn îmi ţâşnesc particule ca de foc. Armura pocneşte din cauza proiectilelor trase de armele magnetice care se izbesc de bariera energetică şi îmi cad aplatizate la picioare. În urma mea, Obsidienii se răspândesc pe tot culoarul. Se mişcă incredibil de repede. E o cacofonie de sunete. Mintea mea obişnuită să gândească tactic se lasă acum copleşită de fapte. Suntem blocaţi. Oamenii mor încercând să pătrundă pe navă. Trebuie să înaintăm.

Ceva îmi vâjâie pe deasupra capului. Se detonează în spatele meu, în dreptul intrării. Membre şi bucăţi de armură se revarsă pe podea. Casca amortizează zgomotele puternice, protejându-mi timpanele. Mă împleticesc înainte, încercând să depăşesc zona periculoasă. O altă grenadă aterizează între noi. Se detonează după ce o Obsidiană se aruncă peste ea. Şi mai multă carne în maşina de tocat. Trebuie să ne apropiem. Nu văd nimic în faţă. E atât de mult fum. Foc.

La dracu' cu toate astea.

Cu un urlet de frustrare, îmi activez cizmele gravitaţionale şi pornesc în goană pe coridorul îngust cu optzeci de kilometri la oră, îndreptându-mă direct spre atacatori, trăgând din mers. Zbor la un metru în aer. Victra vine după mine. În faţa noastră e un pluton de douăzeci de Cenuşii conduşi de un Legat Auriu echipat cu o armură argintie strălucitoare. Mă reped la Auriu. Îi găuresc armura cu sabia şi-i străpung creierul. Mă dezechilibrez şi cad. Mi-am prins braţul sub mine. Echipa de intervenţie a Cenuşiilor se dispersează şi mă înconjoară în timp ce mă străduiesc să mă ridic în picioare. Unul

dintre ei îmi ciuruieşte spatele cu arma lui ionică. Din armura mea avariată ies scântei albastre. Înjunghii un Cenuşiu în gât cu briciul. Alţi doi trag în pieptul meu. Mai mult de zece proiectile îmi lovesc armura. Mă poticnesc. O salvă electromagnetică loveşte peretele deasupra capului meu. Mă aplec şi mă feresc, alunecând din cauza sângelui. Cad. Arma mi se descarcă şi face o gaură în podea cât un cap de om.

Apoi Victra se năpusteşte asupra Cenuşiilor. Sare dintr-o parte într-alta cu cizmele gravitaţionale, ca o ghiulea furioasă. Sfărâmă oase între pereţi şi corpul ei echipat în armură completă. Apar şi Obsidienii printre Cenuşii, spintecându-i cu topoarele electromagnetice. Cenuşiii urlă şi se retrag spre cotitura culoarului, unde au întăriri. Sefi retează piciorul unui Cenuşiu, iar omul se clatină, descărcându-şi arma în perete. Sefi îi retează capul.

E îngrozitor.

Fumul. Trupurile cuprinse de convulsii şi sângele care fierbe în rănile carbonizate. Înainte ca Victra să mă ajute să mă ridic, pe lângă armura mea se scurge urina unui muribund, sfârâind pe ţeava supraîncălzită a pumnului electromagnetic.

— Mulţumesc, îi spun Victrei.

Îmi face semn cu capul acoperit de casca înfricoşătoare.

În timp ce restul oamenilor mei pătrund prin spărtură, mă îndrept spre cotitura pe unde am văzut mai mulţi Cenuşii fugind. Un alt pluton de intervenţie deschide în grabă focul asupra noastră dintr-o capsulă gravitaţională ce pluteşte la treizeci de metri de intrarea într-un lift gravitaţional. Un sfert din peretele de deasupra mea se topeşte. Îi ordon lui Holiday, care e înarmată cu puşca cu două ţevi a lui Trigg, să treacă în locul meu.

— Patru Cenuşii, un Auriu, îi spun. Au un QR-13. Omoară-i.

— Da, domnule, zice ea potrivindu-şi puşca.

Şase Valkirii au căzut la intrare. Una dintre femeile uriaşe îşi lasă casca să-i alunece pe spate. Vomită sânge. Jumătate din partea de sus a corpului ei fumegă, iar armura lichefiată îi topeşte carnea. Încearcă să se ridice în picioare, sfidând durerea, ameţită de pâinea zeilor. Dar ăsta e un nou fel de război, care cauzează nişte răni cum femeile acestea n-au mai văzut. Obsidiana nu reuşeşte să se ţină pe picioare şi se ciocneşte de o seamănă de-a ei care o strigă pe Sefi. Tânăra Regină se uită la rănile lor şi apoi la Victra, care clatină din cap. Mai ageră decât toate celelalte, Sefi şi-a dat seama de la început ce va însemna războiul ăsta pentru poporul ei. Dar e altceva acum, când e faţă în faţă cu el. Îi spune femeii ceva despre acasă, despre cer şi apusul soarelui vara. Nu văd sabia pe care o împlântă în ea până ce nu o trage afară.

În colţul ecranului pâlpâie holograma lui Mustang. Deschid conexiunea.

— *Darrow, aţi intrat?*

— Da. Cu toate echipele. Ne croim drum spre punte acum. Ce sentâmplă?

— *Trebuie să te grăbeşti. Se trage puternic în noi.*

— Suntem în navă. Trebuia să te retragi. Du-te spre Teba.

— *Roque a folosit impulsurile electromagnetice,* spune ea încordată. *Scuturile ne-au ajutat să rezistăm, dar mişcarea asta ne-a afectat jumătate din motoarele flotei. Stăm pe loc, încercăm să rezistăm. Imediat ce ai pătruns cu excavatorul,* Colosul *a început să tragă puternic. Ne fac praf. Puterea noastră de foc e depăşită cu mult. Bateriile principale funcţionează la jumătate din capacitate.*

Simt cum mi se strânge stomacul. Roque ne poate vedea cu ajutorul camerelor de supraveghere de pe navă. E doar o problemă de timp până reuşesc să ajung pe punte. Curând va anunţa prin difuzoare că dacă nu mă predau o s-o omoare.

— *Du-te odată pe blestemata de punte şi anihilează-l. Clar?*

— Clar.

Mă întorc către camarazii mei.

— Trebuie să ne mişcăm, spun. Victra, preia comanda plutonului.

— Holiday, oricând eşti tu gata, spune Victra nerăbdătoare, plimbându-se de colo colo pe coridor. Micuţa leoaică are nevoie de ajutor. Haide! Haide!

— Ai răbdare, mormăie Holiday, pregătindu-şi puşca şi ataşându-i dispozitivul special pentru tragere după colţ.

Ţeava se roteşte şi coteşte pe după zid, astfel încât dispozitivul vizual îi transmite imaginea direct în cască. Urmează patru salve rapide. Fiecare de câte treizeci de proiectile din încărcătorul montat pe armură.

— Acum.

Eu şi Victra dăm buzna după colţ, câştigând tot mai mult teren, în timp ce un Cenuşiu încearcă să-i ia locul camaradului său la mitralieră. Îl dobor cu pumnul electromagnetic, iar Victra se angajează într-o confruntare de Kravat cu un Auriu – patru mişcări, ca să-l pună jos în cele din urmă cu o lovitură puternică de pumn. Îl termin, înjunghiindu-l în gât. Holiday cere echipelor ei de comando să vină cu QR-13, reuşind să ţină pasul cu noi doar datorită armurii.

În timp ce noi ne grăbim să ajungem pe puntea de comandă, alţi membri ai trupelor mele invadatoare se îndreaptă cu viteză nebunească spre celelalte puncte vitale ale navei. Acţionăm ca un fulger. Cenuşiii nu se pot mişca la fel de repede ca noi pentru că ei se bazează pe tactică, pe manevre de avansare care presupun ca o unitate să o acopere pe cealaltă, ambuscade pe la colţuri şi şmecherii tehnice. Obsidienii sunt ca nişte berbeci uriaşi de asalt. E tentant să merg înainte, să mă concentrez doar asupra scopului de a ajunge pe punte.

Dar nu pot să-mi abandonez planul. Plutoanele au nevoie de mine să le ghidez cu ajutorul hărţii bătăliei obţinute cu ajutorul dispozitivului optic din cască. Mă adresez comandanţilor de pluton Roşii şi Cenuşii, comunicându-le coordonatele în timp ce alerg pe urmele Victrei prin labirintul de coridoare metalice şi ambuscade. Când vreunul dintre plutoane e încolţit, transmit prin cască altor trupe aflate pe coridoare sau în lifturile gravitaţionale să ia cu asalt echipele de securitate. E un dans complex. Nu suntem contracronometru doar în ceea ce priveşte distrugerea navei lui Mustang, ci şi împotriva întoarcerii navelor-căpuşă.

Roque ştie asta. Şi la nici trei minute de la infiltrarea noastră a iniţiat protocolul de siguranţă. Toate lifturile gravitaţionale, transportoarele şi pereţii de izolare s-au închis, transformând nava într-un fagure de obstacole. Nu putem avansa decât câte cincizeci de metri o dată. E un sistem diabolic – forţele de asalt sunt blocate, în timp ce echipele de securitate ale navei străbat nava uşor cu ajutorul cheilor digitale, luând plutoanele noastre prin învăluire şi creând adevărate cuşti ale morţii şi ambuscade de foc încrucişat care pot spulbera chiar şi trupele mele de desant. N-avem cum să ne batem cu aşa ceva. E maşinăria ucigătoare a războiului. Nu mai contează tehnologia sau tactica, totul se reduce la momentul înfricoşător când stai pitit după un colţ, cu gura uscată, plină parcă de praf, în timp ce un prieten deschide focul de acoperire şi încerci să nu te împiedici în dispozitivele complicate ale echipamentului în timp ce avansezi cu picioarele tremurând, ferindu-ţi capul. Nu curajul te face să mergi mai departe, ci teama să nu te faci de râs în ochii camarazilor.

În timp ce ne croim drum topind pereţii de etanşeizare unul după altul, Valkiriile lui Sefi hrănesc maşinăria de război. Suntem prinşi în ambuscade din toate părţile. Unii dintre cei mai buni războinici pe care i-am văzut vreodată se prăbuşesc cu ţestele fumegând, împuşcaţi de soldaţii Cenuşii. Se topesc sub razele pumnilor electromagnetici. Cad doborâţi de un grup de şapte Obsidieni conduşi de un Auriu, până ce eu, Victra şi Sefi îi ucidem cu ajutorul briciurilor.

Toate astea ca să ajungem pe punte. Toate astea ca să ajungem la un om pe care aş fi putut să întind mâna şi să-l ating cu o zi înainte. Dacă ăsta e preţul onoarei, mai bine o crimă ruşinoasă. Dacă l-aş fi înjunghiat pe Roque în gât atunci, acum Valkiriile nu ar cădea secerate.

„Bărbaţi şi femei din Flota Societăţii, vă vorbeşte Secerătorul. Nava voastră a fost asaltată de Fiii lui Ares…”

Îmi aud vocea în difuzoarele navei. Înseamnă că unul dintre plutoanele mele a ajuns la centrul de comandă al comunicaţiilor din jumătatea din spate a navei. Toate trupele mele de desant au înregistrări ale discursului pe care l-am înregistrat împreună cu

Mustang pentru a-l transmite la bordul navelor inamice. E un îndemn pentru Culorile inferioare să acorde ajutor unităţilor mele, să dezactiveze protocolul de securitate, dacă pot, să descuie manual uşile, dacă nu şi să dea iama în depozitele de arme. Majoritatea acestor bărbaţi şi femei sunt veterani. E nerealist să mă aştept la aceeaşi susţinere ca în cazul echipajului de pe Pax, dar orice mână de ajutor ne e de folos.

Anunţul funcţionează parţial pe *Colos*. Ne oferă timp şi reuşim să străbatem mai multe usi în câteva secunde, în loc să pierdem minute în şir pentru a le topi. Roque opreşte gravitaţia artificială, dându-şi seama că Obsidienii mei nu au experienţă în condiţii de gravitaţie zero.

Cenuşiii Societăţii îşi croiesc drum pe culoare ca nişte foci sub apă, răzbunându-se din plin pe Obsidienii mei care le-au ucis atâţia prieteni şi care acum plutesc în aer, incapabili să-şi menţină viteza. În cele din urmă, una dintre echipele noastre reuşeşte să reactiveze gravitaţia. Am ordonat să o scadă la o şesime din standardele de pe Pământ, pentru ca soldaţii mei să nu fie împovăraţi de armurile grele. E o binecuvântare pentru picioarele şi plămânii noştri.

După ce lichidăm o echipă de securitate de Cenuşii, ajungem în sfârşit în faţa punţii, istoviţi şi plini de sânge. Mă las pe vine gâfâind şi măresc fluxul de oxigen din armură. Cu apele curgând pe mine, activez o injecţie cu stimulatori care să mă împiedice să simt durerea din biceps, acolo unde m-a tăiat briciul unui Auriu. Acul mi se înfige dureros în coapsă. Primesc rapoarte de la celelalte plutoane, care anunţă că au pierdut contactul cu inamicul, ceea ce înseamnă că trupele lor sunt redirecţionate de Roque, cel mai probabil spre noi. În faţa uşii care duce spre punte, mă uit înjur la antecamera circulară, expusă, şi-mi amintesc cum ne-a demonstrat instructorul de la Academie geometria mortală a acestui spaţiu pentru oricine ar încerca să asedieze o punte de navă spaţială proiectată astfel. Spre încăperea circulară vin trei culoare, din trei direcţii diferite, plus un lift gravitaţional în centru. E un spaţiu imposibil de apărat, iar puşcaşii lui Roque se îndreaptă spre noi.

— Roque, scumpule, strigă Victra uitându-se la camerele din tavan în timp ce Holiday şi echipa ei fixează echipamentul de perforare în faţa uşii. Cât te-am mai căutat de atunci, din grădină. Eşti acolo? O să presupun că eşti, oftează ea. Ascultă, înţeleg. Crezi că suntem supăraţi pe tine din cauza uciderii mamei mele, a execuţiei prietenilor noştri, din cauza gloanţelor pe care le-am încasat în coloană, a otrăvii şi a anului în care am fost torturaţi eu şi dragul de Secerător, dar nu-i aşa. Vrem doar să te băgăm într-o cutie. Poate în mai multe. Ţi-ar plăcea? E foarte poetic.

Ultimii trei soldaţi rămaşi în echipa lui Holiday prind cârlige

magnetice de uşă şi montează perforatoarele termice. Holiday acţionează câteva comenzi şi perforatorul începe să se învârtă ca o centrifugă.

Sefi se întoarce din misiunea de recunoaştere. Îşi lasă casca pe spate.

— Vin din tunel mulţi duşmani, zice ea arătând spre coridorul din centru. Le-am ucis şeful, dar mai vin mulţi alţi Aurii.

Nu doar le-a ucis comandantul. A venit înapoi cu capul lui. Dar şchiopătează şi braţul stâng îi sângerează.

— Ei, fir-ar să fie! Asta e Flagilus, spune Victra uitându-se la cap. Era în casa mea la Institut. Un tip foarte simpatic. Gătea minunat.

— Câţi mai vin, Sefi?

— Destui cât să ne aducă o moarte bună.

— Căcat. Căcat. Căcat, strigă Holiday lovind cu pumnii în uşă.

— E prea solidă, nu? o întreb eu.

— Da, zice ea şi-şi scoate casca.

Creasta i s-a turtit pe o parte. Faţa încordată îi e scăldată în sudoare.

— Nu e făcută din acelaşi material cu celelalte de pe navă. E făcută la Ganymede Industries. Pe comandă. E cel puţin de două ori mai solidă.

— Cât ne ia să trecem de ea?

— La viteză maximă? Vreo paişpe minute? îşi dă ea cu părerea.

— Paişpe? repetă Victra.

— Poate mai mult.

Mă întorc, răsuflând furios. Holiday ştie la fel de bine ca mine că nu avem nici măcar cinci minute la dispoziţie. O apelez pe Mustang. Nu răspunde. Nava ei e probabil pe moarte. Mama dracului. Rămâi în viaţă. Doar rămâi în viaţă. De ce n-am ţinut-o lângă mine?

— Îi atacăm, zice Victra. De la mijlocul coridorului. O să fugă ca vulpile de copoi.

— Da, zice Sefi, găsind în Victra un spirit mult mai apropiat de al ei decât ar fi crezut oricare dintre ele înainte să înceapă să verse sânge împreună. Am să te urmez, Fiică a Soarelui. Spre glorie.

— Mă piş pe glorie, zice Holiday. Să lăsăm perforatorul să-şi facă treaba.

— Şi să stăm aici să murim ca nişte Pixie? întreabă Victra. Înainte să apuc să spun ceva, se aude un bâzâit metalic venind din sistemul hidraulic din perete şi uşa punţii se deschide.

48. Imperator

Năvălim pe punte, aşteptându-ne la o ambuscadă. Însă e linişte. Ordine, penumbră, exact cum îi place lui Roque. Din difuzoarele ascunse se revarsă muzică de Beethoven. Toată lumea stă nemişcată la posturi. Feţe palide scăldate în lumina slabă. Doi Aurii traversează pasarela metalică lată care duce spre partea din faţă a punţii, de unde Roque îşi conduce bătălia având în faţă o proiecţie holografică de treizeci de metri. Navele se strecoară printre senzori. Încadrat de flăcările bătăliei, trece de la o imagine la alta dând ordine ca un mare dirijor care imprimă pasiune orchestrei. Mintea lui e o armă înfricoşătoare, minunată. Ne distruge flota. Din nava lui Mustang, *Dej ah Thoris,* ies flăcări din dreptul rezervoarelor de oxigen, în timp ce *Colosul* şi cele trei distrugătoare de escortă ale sale o bombardează continuu cu tunurile electromagnetice. Oameni şi resturi de materiale zboară prin spaţiu. E doar o parte din marea bătălie. Grosul forţelor lui, inclusiv Antonia, au pornit în urmărirea lui Romulus, a lui Orion şi a celor doi Telemanus, spre Jupiter.

În stânga noastră, la douăzeci de metri distanţă, în apropierea depozitului de arme, un pluton de Obsidieni şi Cenuşii înarmaţi până-n dinţi asigură paza şi ascultă cu atenţie ordinele comandanţilor Aurii, pregătiţi să apere puntea de atacul meu.

Şi chiar în dreapta noastră, lângă panoul de comandă al uşii acum deschise, nevăzută şi neobservată de nimeni altcineva de pe punte, tremură o Rozalie subţirică îmbrăcată într-o uniformă albă de servitoare. Codul de intrare pâlpâie verde pe monitorul de sub degetele ei. Pe fundalul războiului, silueta ei se profilează fragilă. Dar chipul femeii e sfidător şi degetele ei apasă butonul de manevrare al uşii, afişând cel mai încântător zâmbet când o închide în urma noastră.

Toate astea în doar trei secunde. Suntem văzuţi de comandantul Auriu al plutonului.

Lupii, oricât de minunaţi ar fi când urlă, ucid cel mai eficient în tăcere. Aşa că fac semn spre stânga şi Sefi se-aruncă spre soldaţii atenţi la Auriu. Acesta le strigă să se întoarcă, dar Obsidiana deja i-a copleşit, înainte ca ei să apuce să pună mâna pe arme. Se mişcă iute printre ei, abătându-şi sabia peste feţele şi genunchii lor. Valkiriile ei se năpustesc asupra celorlalţi. Doar două arme apucă să se descarce până în clipa când trupul Auriului se înfige în vârful briciului lui Sefi şi se prelinge la podea.

Cenuşiii trag spre noi din celălalt capăt al cabinei. Holiday şi comandoul său se ocupă de ei. Casca îmi zboară de pe cap.

— Roque, strig eu, în timp ce oamenii mei continuă să ucidă.

S-a întors cu spatele la imaginea bătăliei ca să se uite la mine. Toată nobleţea din el, tot sângele rece de Imperator au dispărut, a rămas doar un biet om speriat şi uimit. Traversez puntea împreună cu Victra. Albaştrii se holbează la noi confuzi şi temători, chiar dacă nava lor e angajată în bătălie. Fără niciun cuvânt, cei doi Pretori ai lui Roque vin spre noi. Poartă amândoi armuri negre cu purpuriu, împodobite cu semiluna argintie a Casei Lune. Ne alegem adversarul pe puntea metalică, adoptând metoda hidrei. Victra îl ia pe cel din dreapta, eu pe cel din stânga. Pretorul din faţa mea e mai scund decât mine. Îşi scoate casca – are părul prins într-un coc strâns –, gata să proclame titlurile familiei sale.

— Numele meu e Felicia au…

O lovesc cu briciul transformat în bici peste faţă. Îşi ridică sabia, dar Victra atacă din diagonală şi îi străpunge măruntaiele în dreptul buricului. O ucid, decapitând-o cu o mişcare rapidă.

— Pa, Felicia, zice Victra şi se întoarce spre celălalt Pretor. N-au vlagă în ei zilele astea. Şi tu eşti la fel?

Omul îşi scapă briciul din mână şi cade în genunchi, bolborosind ceva despre predare. Victra e cât pe ce să-i taie capul, dar se uită spre mine cu coada ochiului. Îi acceptă fără tragere de inimă capitularea, plesnindu-l peste faţă şi-l dă pe mâna Obsidienelor noastre care asigură acum paza pe punte.

— Îţi plac excavatoarele? întreabă Victra, mergând spre stânga lui Roque, dornică să ucidă. Ia de-aici nişte justiţie poetică, nemernic trădător ce eşti.

Albaştrii se uită în continuare la noi, neştiind ce să facă. Trupele de asalt trimise după noi împânzesc acum coridoarele din preajma punţii. Am lăsat excavatorul afară, dar tot le-ar lua măcar zece minute până ar reuşi să distrugă uşa.

Din casca lui Roque se aud oameni care cer ordine. Detaşamentele pe care le-a trimis după noi rătăcesc fără ţintă şi sunt expuse. Comandanţii lor, obişnuiţi să fie mereu ghidaţi de o mână invizibilă, luptă acum haotic. Asta e fisura din strategia lui Roque. Iniţiativa individuală creează haos acum că inteligenţa centrală a amuţit.

— Roque, cere flotei tale să se retragă, îi spun.

Sunt leoarcă de transpiraţie. Mă dor picioarele. Îmi tremură mâinile din cauza extenuării. Fac un pas hotărât în faţă.

— Fă-o.

Se uită fix la mine şi la Rozalia care ne-a permis accesul pe punte. Vorbeşte cu vocea joasă a unui iubit, nu a unui stăpân:

— Amathea… chiar şi tu?

Tânăra nu se ruşinează în faţa tristeţii lui. Îşi îndreaptă umerii şi rămâne fermă pe loc. Îşi scoate de pe guler insigna în formă de

trandafir, care o marchează drept proprietatea familiei Fabii, şi o aruncă pe jos.

Prietenul meu e străbătut de un fior.

— Ticălos romantic, râde Victra.

Mă apropii de Roque. Bocancii mei lasă urme de sânge pe puntea de oţel cenuşie. Arăt cu degetul spre ecranul din spatele lui, unde se vede muribunda navă a lui Mustang. Se văd stelele strălucind prin găurile din carenă, dar distrugătorul trage în continuare în ea. S-au reorientat dinspre prora lui Pax, care e cu treizeci de kilometri mai aproape decât nava ei.

— Spune-le să înceteze focul! strig aţintintu-mi briciul spre el.

Sabia lui e la brâu. Ştie că n-are nicio şansă dacă încearcă s-o folosească împotriva mea.

— Acum!

— Nu.

— E Mustang acolo! îi spun.

— Şi-a ales singură soarta.

— Câţi oameni ai trimis? îl întreb cu asprime. Câţi ai trimis pe *Pax* ca să ne aducă aici? Douăzeci de mii? Câţi sunt pe distrugătoarele alea?

Dau la o parte învelişul protector al datapad-ului pe care-l am fixat pe braţ şi cer o analiză a nivelului de radioactivitate de pe *Pax*. Pulsează roşu. Am avariat sistemul de răcire pentru a lăsa reactorul să se supraîncălzească. Dacă mai cresc puţin valorile, va deveni termonuclear.

— Spune-le să înceteze focul, altfel mor toţi.

— Nu pot da un astfel de ordin, nu mă lasă conştiinţa.

Ştie ce înseamnă asta.

— Atunci vina va fi a amândurora.

Întoarce capul spre comandantul său Albastru.

— Cyrus, transmite distrugătoarelor să înceapă manevrele de evitare.

— Prea târziu, zice Victra în timp ce eu cresc tensiunea din generator.

Datapad-ul pâlpâie stacojiu, scăldându-ne în lumină. Şi în hologramа din spatele lui Roque, din *Pax* încep să iasă jerbe de flăcări albastre. Distrugătoarele se supun ordinului primit de la Imperatorul lor, oprind focul de baraj împotriva lui Mustang şi încercând să se îndepărteze în grabă, dar în centrul lui *Pax* are loc o implozie strălucitoare ce cuprinde punţile metalice şi distruge învelişul navei când se eliberează valul de energie. Unda de şoc loveşte distrugătoarele, le avariază învelişul şi le face să se ciocnească unele de altele. *Colosul* se cutremură şi el, dar scuturile rezistă. *Dejah Thoris* pluteşte în derivă, cu toate luminile de avertizare stinse. Nu pot decât

să mă rog ca Mustang să fie în viaţă. Îmi muşc interiorul obrazului ca să reuşesc să mă concentrez.

— De ce nu ţi-ai folosit tunurile? întreabă Roque zguduit de pierderea oamenilor săi, a distrugătoarelor şi de felul în care a fost păcălit. Îi puteai scoate din luptă…

— Păstrez tunurile pentru mai târziu, spun eu.

— N-o să te salveze, zice Roque şi se întoarce cu spatele la mine. Flota mea o depăşeşte pe a ta. Va distruge ce-a mai rămas din navele tale şi se va întoarce aici şi va recuceri *Colosul.* O să vedem atunci cât de bine te pricepi să păstrezi controlul unei nave.

— Poet prostuţ. Nu te-ai întrebat până acum unde e Sevro? intervine Victra. Nu-mi zice c-ai uitat de el.

Victra face semn cu capul spre ecran, unde vedem flota lui Roque urmărind forţele conduse de Lorzii Lunilor şi Orion spre Jupiter.

— E pe cale să-şi facă intrarea.

Când a început bătălia, cel mai îndepărtat dintre cei patru sateliţi interiori ai lui Jupiter, Teba, îşi executa mişcarea de rotaţie spre exteriorul orbitei. Dar pe măsură ce bătălia a continuat, a fost adus mai aproape, tot mai aproape, ajungând în calea armatei mele care se retrage acum, la douăzeci de mii de kilometri de Io. Condusă de nava-amiral a Antoniei, flota lui Roque a urmărit navele mele, aşa cum am presupus, pentru a le distruge complet. Ceea ce nu au anticipat ei a fost că planul navelor mele a fost de la început să-i aducă pe Teba, satelitul jucând rolul legendarilor cai morţi.

În timp ce eu negociam cu Romulus, echipe de Sondori ai Iadului au săpat caverne în suprafaţa Tebei. Acum, când crucişătoarele şi navele-torţă ale lui Roque traversează satelitul, Sevro şi şase mii de soldaţi în carapace-stelare ies din caverne. Iar de pe cealaltă parte a lunii apar două mii de navete-căpuşă cu cincizeci de mii de Obsidieni şi patruzeci de mii de Roşii furioşi. Tunurile electromagnetice seceră tot. Navele lui Roque activează în ultimul moment sistemele defensive. Dar forţele mele înconjoară inamicul, prinzându-se de învelişul navelor ca un nor de ţânţari din rigolele de pe Luna, pentru a pătrunde în ele şi a le cuceri luptând în interior.

Şi totuşi, victoria mea aduce cu sine trădare. Romulus avea propriile lui nave-căpuşă Aurii pregătite să se lanseze de pe suprafaţa Tebei, pentru a putea captura navele inamice, compensând cuceririle mele. Dar eu am mai multă nevoie de nave decât el. Aşa că Roşiii mei au prăbuşit gurile tunelurilor în clipa în care Sevro s-a lansat. Până o să-şi dea Romulus seama de sabotaj, flota mea o va depăşi numeric pe a lui.

— Nu te-am putut ademeni pe un asteroid, aşa că am adus asteroidul la tine, îi spun lui Roque în timp ce urmărim desfăşurarea bătăliei.

— Bine jucat, şopteşte el.

Dar ştim amândoi că planul meu funcţionează doar pentru că eu am cincizeci de mii de Obsidieni, iar el nu. În toată flota are cel mult zece mii. Cel mai probabil şapte mii. În plus, cum ar fi putut şti că am atât de mulţi, când toate celelalte atacuri ale Fiilor lui Ares s-au bazat pe Roşii? Bătăliile sunt câştigate cu luni înainte de a avea loc. N-am avut nicio clipă suficiente nave cât să-l pot învinge. Dar acum navele mele continuă să zboare, se feresc de bătaia tunurilor lui, în timp ce oamenii mei îi cuceresc crucişătoarele din interior. Încet, încet, navele lui vor deveni ale mele şi vor ataca celelalte nave aflate în formaţie cu ele. Nu te poţi apăra împotriva unui astfel de atac. Le poate depresuriza, dar oamenii mei au echipament magnetic, măşti de oxigen. I-ar ucide doar pe ai lui.

— Ziua e pierdută, îi spun Imperatorului. Dar încă îţi mai poţi salva viaţa. Ordonă flotei tale să capituleze.

Roque clatină din cap.

— Eşti încolţit, Poetule, zice Victra. N-ai nicio scăpare. E timpul să faci ceea ce trebuie. Ştiu că a trecut cam mult de când n-ai mai făcut asta.

— Şi să distrug ce mi-a mai rămas din onoare? întreabă şoptit în timp ce un grup de douăzeci de oameni în carapace-stelare pătrund în hangarul unui distrugător din apropiere. Cred că nu.

— Onoare? pufneşte Victra. Ce onoare crezi că ai tu? Am fost prietenii tăi şi ne-ai trădat. Nu doar ca să fim ucişi. Ci ca să fim închişi în carcere. Electrocutaţi. Arşi. Torturaţi zi şi noapte timp de-un an de zile.

Aşa cum e acum, în armură, e greu să-ţi imaginezi că războinica blondă a fost vreodată o victimă. Dar în ochi se citeşte tristeţea adâncă a cuiva care a văzut genunea. A cuiva care a fost izolat de tot restul umanităţii. Vorbeşte cu vocea îngroşată de emoţie:

— Eram prieteni.

— Am depus un jurământ să protejez Societatea, Victra. Acelaşi jurământ pe care l-aţi depus şi voi doi în ziua în care am stat în faţa celor mai buni decât noi şi ne-am primit cicatricele. Să protejăm civilizaţia care a adus pacea umanităţii. Uite ce aţi făcut voi în loc de asta, spune Roque uitându-se cu silă la Valkiriile din spatele nostru.

— Nu mai trăieşti într-un basm, pămpălău plângăcios ce eşti, se răsteşte Victra. Crezi că le pasă de tine? Antoniei? Şacalului? Suveranei?

— Nu, spune el încet. Nu-mi fac astfel de iluzii. Dar nu e vorba despre ei. E vorba despre mine. Nu toate vieţile sunt menite să fie blânde. Uneori datoria noastră ne cere să îndurăm asprimea. Chiar dacă asta ne îndepărtează de cei pe care-i iubim. N-o să fii niciodată ce-şi doreşte Darrow, continuă el privind-o cu milă. Trebuie să ştii asta.

— Crezi că sunt aici pentru el?

Roque se încruntă.

— Atunci din răzbunare?

— Nu, spune ea furioasă. E mai mult de-atât.

— Pe cine încerci să păcăleşti? zice Roque întorcându-şi capul spre mine. Pe el sau pe tine?

Întrebarea o prinde pe Victra cu garda jos.

— Roque, gândeşte-te la oamenii tăi, îi spun. Câţi mai trebuie să moară?

— Dacă îţi pasă atât de mult de vieţile lor, ordonă-le alor tăi să înceteze focul, vine replica lui. Spune-le să se retragă şi să înţeleagă că viaţa nu e pe gratis. Trebuie să ne sacrificăm pentru ea. Dacă toată lumea ar lua ceea ce-şi doreşte, cât ar dura până n-ar mai rămâne nimic?

Mă doare când îl aud spunând asta.

Prietenul meu are un fel aparte de a gândi. Propriile lui valuri care se ridică unul după altul. Nu e în natura lui să urască. Nici într-a mea nu era. Lumile noastre ne-au făcut ceea ce suntem, iar toate astea reprezintă suferinţa pe care trebuie să o îndurăm pentru a repara nebunia înaintaşilor noştri, care au făurit lumea după voinţa lor şi ne-au lăsat resturile ospăţului lor. Nave explodează reflectându-se în ochii lui. Îi scaldă faţa palidă într-o lumină crudă.

— Toate astea… şopteşte el, simţind că se apropie sfârşitul. Era chiar atât de minunată?

— Da. Semăna cu tine, îi spun. O visătoare.

E prea tânăr ca să arate atât de apăsat de vârstă. Dacă nu ar fi ridurile de pe chipul lui şi lumea care ne desparte, parcă abia ieri s-ar fi ghemuit lângă mine când tremuram pe podeaua castelului Marte după ce-l ucisesem pe Julian, când mi-a spus că dacă eşti aruncat în adâncuri, asta e singura soluţie. Înoţi sau te îneci. Dacă aş fi ştiut ce avea să urmeze, l-aş fi iubit mai mult. Aş fi făcut orice să-l ţin alături de mine şi să-i arăt dragostea pe care o merită.

Dar viaţa înseamnă prezentul şi viitorul, nu trecutul.

E ca şi cum ne-am uita unul la altul de pe malurile opuse ale unui râu care devine tot mai lat, mai învolburat şi mai întunecat, până ce feţele noastre devin palide raze ale lunii din noaptea neagră. Mai mult o umbră a băieţilor care am fost decât a bărbaţilor care suntem. Văd cum pe chipul lui se aşterne hotărârea. Decizia care-l smulge din viaţa asta.

— Nu trebuie să mori.

— Am pierdut cea mai mare flotă adunată vreodată, spune el făcând un pas în spate şi încleştându-şi mâna pe brici.

Pe ecranul din spatele lui se văd imagini cu flota lui distrusă de capcana lui Sevro.

— Cum aş putea continua? Cum să îndur ruşinea?

— Ştiu ce înseamnă ruşinea. Mi-am privit soţia murind. Apoi m-am sinucis. I-am lăsat să mă spânzure ca să se sfârşească totul. Ca să nu mai simt durerea. Mă învinuiesc în fiecare zi pentru asta. Nu asta e soluţia.

— Mi se frânge inima pentru cel care ai fost, îmi spune Roque. Pentru băiatul care şi-a privit soţia murind. Mi s-a frânt inima atunci, în grădină. Mi se frânge acum, ştiind cât de mult ai suferit. Dar singura mea consolare a fost să-mi fac datoria, iar acum nu-mi mai este permisă. Tot ce am încercat să fac… s-a dus. Iubesc Societatea. Îmi iubesc poporul. Nu-ţi dai seama de asta? întreabă cu voce blândă.

— Ba da.

— Iar tu îi iubeşti pe ai tăi.

Nu mă judecă, nu mă iartă. Îmi zâmbeşte.

— Nu-i pot privi pe ai mei dispărând. Nu mă pot uita cum piere totul.

— N-o să se întâmple asta.

— Ba da. E sfârşitul vremurilor noastre. Simt cum zilele se împuţinează. Lumina apune încet deasupra regatului omului.

— Roque…

— Lasă-l s-o facă, intervine Victra. Şi-a ales soarta.

O urăsc pentru că e atât de dură chiar şi în astfel de clipe. Nu-şi dă seama că dincolo de tot ce-a făcut, Roque e un om bun? E tot prietenul nostru, în ciuda a ce ne-a făcut.

— Îmi pare rău pentru toate cele întâmplate, Victra. Să-ţi aminteşti cu drag de mine.

— N-o s-o fac.

Roque îi zâmbeşte cu tristeţe şi-şi scoate insigna de Imperator de pe umărul stâng. O strânge în mână, parcă pentru a căpăta forţă de la ea. Dar apoi o aruncă pe jos. Cu lacrimi în ochi, îşi scoate şi celălalt însemn.

— Nu merit astea. Dar înfrângerea mea de azi îmi va aduce glorie. Mai multă decât veţi căpăta voi prin atacul vostru viclean.

— Roque, ascultă-mă. Nu e sfârşitul. E începutul. Putem repara tot ce s-a distrus. Lumea are nevoie de Roque au Fabii.

Ezit o clipă.

— Eu am nevoie de tine, îi spun.

— Nu e niciun loc pentru mine în lumea ta. Suntem fraţi, dar te-aş ucide dacă aş putea.

Sunt într-un vis. Neputincios în faţa forţelor care acţionează în jurul meu. Fără să pot opri nisipul care mi se scurge printre degete. Am pus toate astea în mişcare, dar n-am avut curajul, sau isteţimea, sau ce dracului îmi trebuia să-i pun capăt. Indiferent ce aş spune sau aş face, Roque a fost pierdut pentru mine din clipa în care a aflat cine sunt.

Păşesc spre el, gândindu-mă că-i pot lua briciul fără să-l ucid, dar îşi dă seama ce vreau să fac şi mă opreşte ridicând cealaltă mână într-un gest rugător. Ca pentru a mă consola şi a mă implora să-l las să moară aşa cum a trăit.

— Nu te mişca. Noaptea se pogoară asupra ochilor mei.

Se uită la mine cu ochii plini de lacrimi.

— Înoată în continuare, prietene, îi spun.

Roque încuviinţează cu blândeţe din cap, îşi înfăşoară briciul transformat în bici în jurul gâtului şi-şi îndreaptă spatele.

— Sunt Roque au Fabii din Casa Fabii. Strămoşii mei au păşit pe planeta roşie Marte. Au cucerit Vechiul Pământ. Am pierdut bătălia, dar nu m-am pierdut pe mine însumi. Nu voi fi prizonier.

Închide ochii, îi tremură mâinile.

— Sunt steaua de pe cerul nopţii. Sunt sabia din amurg. Sunt zeul, sunt gloria.

Respiră întretăiat. Îi e frică.

— Sunt Auriul.

Şi acolo, pe puntea navei lui de război invincibile, în timp ce flota îi e distrusă, Poetul din Deimos îşi ia viaţa. Undeva vântul şuieră, iar întunericul îmi şopteşte că rămân fără prieteni, fără lumină. Sângele lui Roque se scurge spre bocancii mei. Chipul mi se reflectă în picăturile de sânge de pe degetele lui înroşite.

49. *Colosul*

Victra e mai puţin zguduită decât mine. Preia comanda în timp ce eu rămân lângă cadavrul lui Roque. Ochii lui lipsiţi de viaţă sunt aţintiţi în jos. Îmi bubuie sângele în urechi. Însă războiul merge mai departe. Victra e lângă cabinele de comandă ale Albaştrilor, privindu-i cu fermitate.

— Contestă cineva faptul că nava aceasta aparţine acum Revoltei?

Nimeni nu crâcneşte.

— Bun. Urmaţi ordinele şi vă veţi păstra posturile. Dacă nu puteţi urma ordinele, ridicaţi-vă acum şi deveniţi prizonieri de război. Dacă spuneţi că veţi urma ordinele, dar nu o veţi faceţi, vă împuşcăm în cap. Alegeţi.

Şapte Albaştri se ridică în picioare. Holiday îi escortează afară din cabine.

— Bun venit în sânul Revoltei, le spune Victra celor rămaşi. Bătălia e departe de a fi câştigată. Faceţi-mi legătura directă cu *Urletul Persefonei* şi *Rayhard.* Ecranul principal.

— Anulaţi, spun. Victra, apelează-i de pe datapad. Nu vreau să transmitem deocamdată că am cucerit nava asta.

Victra încuviinţează din cap şi apasă de câteva ori pe datapad. Apar imaginile lui Orion şi Daxo. Femeia posacă vorbeşte prima.

— *Victra, unde e Darrow?*

— Aici, zice Victra repede. Care e poziţia voastră? Aveţi veşti de la Virginia?

— Am ocupat o treime din flota inamică. Virginia e la bordul unei capsule de evacuare, pe cale să se îmbarce pe *Strigătul Ismenei.* Sevro e în nava-amiral secundară. Primesc rapoarte periodice. Avansează. Telemanus şi Raa au reuşit…

— *O remiză,* intervine Daxo. *Vom avea nevoie de* Colos *să înclinăm şansele în favoarea noastră. Tata şi sora mea s-au îmbarcat pe* Pandora *Se duc după Antonia…*

Îi aud vorbind ca dintr-o altă lume.

Îndurerat, o simt pe Sefi apropiindu-se de mine. Îngenunchează lângă Roque.

— Omul ăsta a fost prietenul tău, spune ea.

Încuviinţez din cap amorţit.

— Nu a dispărut. E aici, spune ea atingându-şi inima. E acolo, arată ea spre stelele de pe monitor.

Mă uit la ea, surprins de profunzimea lucrului pe care mi-l dezvăluie. Respectul pe care-l arată faţă de Roque nu-mi vindecă rănile, dar le face să pară mai puţin adânci.

— Lasă-l să vadă, zice Sefi, făcând semn spre ochii lui Roque.

Ochii lui, cea mai pură nuanţă de auriu, sunt ţintuiţi acum asupra podelei. Aşa că îmi scot mănuşa şi-i închid cu degetele goale. Sefi zâmbeşte şi reuşesc să-mi vin în fire alături de ea.

— Pandora *se deplasează lateral spre sectorul D-6,* anunţă Orion despre nava Antoniei.

Vedem pe monitor cum navele Severus-Julii se desprind de Armada Sabiei şi trag unele într-altele încercând să se scape reciproc de navetele-căpuşă care le împresoară. Transferă spre motoare energia din scuturi şi se îndepărtează de scena bătăliei.

— *Acum D-7.*

— Îi abandonează, exclamă Victra împietrită. Nemernica vrea să-şi scape pielea.

Pretorilor Societăţii probabil că nu le vine să creadă ce văd. Chiar dacă aş îndrepta *Colosul* împotriva lor, forţele noastre sunt egale. Bătălia ar mai putea dura încă vreo douăsprezece ore, timp în care ambele flote ar fi epuizate. Dar acum totul se termină. Laşitate sau trădare, nu ştiu care e motivul, dar Antonia tocmai ne-a oferit bătălia pe o tavă de argint.

— *Ne-a lăsat o breşă,* spune Orion.

Privirea ei se pierde în zare în timp ce se sincronizează cu căpitanii şi cu propria ei navă, îndreptând-o spre zona ocupată anterior de Antonia, chiar în flancul grupului principal de nave inamice.

— N-o lăsaţi să fugă! se răsteşte Victra.

Dar nici Daxo şi nici Orion nu se pot lipsi de nave care ar putea să pornească în urmărirea Antoniei. Sunt amândoi prea ocupaţi să profite de fuga ei.

— O putem prinde, spune Victra ca pentru sine. Sala motoarelor, pregătiţi creşterea cu şaizeci la sută a propulsiei, apoi creşteţi cu încă zece la sută peste cinci. Piloţi, stabiliţi cursul către *Pandora.*

Fac o estimare rapidă. În zona noastră de conflict de la marginea bătăliei, suntem singura navă capabilă încă de luptă. Celelalte sunt nişte rable în derivă. Dar *Colosul* încă nu a acţionat în niciun fel şi de pe punte nu s-a făcut nicio declaraţie din care să reiasă că aparţine acum Revoltei. Ceea ce înseamnă că avem o oportunitate la care nici măcar nu m-am gândit mai devreme.

— Anulaţi ordinul, spun repede.

— Nu! strigă Victra întorcându-se spre mine. Darrow, trebuie s-o prindem.

— Avem altceva de făcut.

— O să scape!

— Şi-o s-o prindem.

— Nu şi dacă ia un avans considerabil de mare. O să fim blocaţi aici ore în şir. Mi-ai promis-o pe soră-mea.

— Şi-o s-o ai. Nu te gândi doar la tine, mă răstesc eu. Coborâţi scutul punţii.

Ignor căutătura cruntă a femeii pline de resentimente şi ocolesc cadavrul lui Roque, aţintindu-mi privirea asupra întunericului spaţiului cosmic pe măsură ce scuturile metalice ce acoperă hubloul de observaţie se ridică. Văd în depărtare scânteierile şi pâlpâirile navelor pe fundalul de marmură al lui Jupiter. Undeva sub noi se află Io, iar departe în stânga noastră, de dimensiunea unei prune, străluceşte Ganymede.

— Holiday, convoacă toate trupele disponibile pentru protejarea punţii şi ocupă-te de securitatea navei. Sefi, asigură-te că nu trece nimeni de uşa asta. Pilot, stabileşte cursul către Ganymede. Nicio navă a Societăţii nu trebuie să afle că am preluat controlul asupra punţii. Aţi înţeles? Nicio transmisiune.

Albaştrii dau curs ordinelor mele.

— Ganymede? întreabă Victra urmărind nava surorii ei. Dar Antonia, bătălia…

— Bătălia e câştigată. A avut grijă sora ta de asta.

— Şi atunci ce facem?

Motoarele *Colosului* vibrează şi ne desprindem dintre resturile lui *Pax* şi ale navelor lui Mustang.

— Câştigăm următorul război. Scuză-mă.

Îmi ung faţa cu sânge de pe genunchiul armurii şi-mi pun casca pe cap. Activez camera. Aştept. Şi apoi, aşa cum mă aşteptam, mă apelează Romulus. Îl las să clipească în stânga ecranului şi încep să respir sacadat ca şi cum aş alerga. Accept apelul. Faţa lui îmi apare pe o optime de ecran. E în mijlocul unei lupte, dar amândoi ne vedem la fel de prost. Nu-i văd decât casca.

— *Darrow! Unde eşti?*

— Pe coridor, spun gâfâind şi mă las într-un genunchi ca pentru a-mi trage sufletul. Ne croim drum înspre punte.

— *Încă n-aţi pătruns*?

— Roque a iniţiat protocolul de siguranţă. E greu de pătruns, spun.

— *Darrow, ascultă cu atenţie.* Colosul *şi-a modificat traiectoria şi se îndreaptă spre Ganymede.*

— Docurile, şoptesc eu zelos. Se-ndreaptă spre docuri. Îl poate intercepta vreo navă?

— *Nu! Nu sunt în raza noastră. Dacă Octavia nu poate câştiga, atunci o să ne distrugă. Docurile astea sunt viitorul poporului meu. Trebuie să cucereşti puntea cu orice preţ!*

— Am s-o fac, dar Romulus… Are bombe atomice la bord. Dacă nu vrea să distrugă doar docurile?

Romulus se albeşte la faţă.

— *Opreşte-l. Te rog. Sunt şi oameni de-ai tăi acolo.*

— O să fac tot ce pot.

— *Mulţumesc, Darrow. Şi noroc. Prima cohortă, la…*

Conexiunea se întrerupe. Îmi scot casca. Oamenii mei se holbează la mine. N-au auzit conversaţia, dar şi-au dat seama ce fac.

— O să distrugi docurile lui Romulus de pe Ganymede, spune Victra.

— Să-mi bag, mormăie Holiday. Să-mi bag…

— Nu distrug nimic. Îmi croiesc drum pe coridoare. Încerc să ajung pe punte. Roque dă ordinul ăsta ca un ultim act de violenţă înainte să preiau eu comanda.

Ochii Victrei se luminează, dar chiar şi ea are unele rezerve.

— Dacă află Romulus, dacă bănuieşte doar, o să deschidă focul asupra navelor noastre şi se alege praful de tot ce-am câştigat azi.

— Şi cine o să-i spună? întreb uitându-mă în jur pe punte. Cine o să-i spună?

Mă uit spre Holiday şi zic:

— Dacă încearcă cineva să transmită un semnal în afară, împuşcă-l în cap.

Dacă distrug docurile de pe Ganymede, Marginea n-o să mai constituie o ameninţare pentru noi cel puţin cincizeci de ani. Romulus e aliatul nostru astăzi, dar ştiu că o să atace centrul dacă Revolta reuşeşte. Dacă trebuie să-l sacrific pe Roque pentru victoria asta, dacă trebuie să-i sacrific pe Fiii de pe aceste luni, atunci o să obţin ceva în schimb. Mă uit în jos. Am lăsat urme roşii peste tot. Nu mi-am dat seama că am călcat în sângele lui Roque.

Ne croim drum printre resturile navelor mele şi ale lui Mustang şi ne depărtăm de Jupiter, pornind spre Ganymede. Simt disperarea crescândă a Lorzilor Lunii, care-şi trimit cele mai rapide nave să ne intercepteze. Le doborâm. Toată mândria şi speranţa poporului lui Romulus zace în niturile, liniile de asamblare şi atelierele electrice ale inelului metalic cenuşiu. Toate promisiunile de putere şi câştigare a independenţei sunt la mila mea.

Când ajungem la piatra preţioasă care e Ganymede, plasez *Colosul* paralel cu parcul industrial monumental pe care l-au construit pe orbită, la ecuator. Valkiriile se adună în spatele nostru să privească prin hubloul de observaţie. Sefi se holbează uimită la rezultatul triumfător şi măreţ al voinţei Auriilor. Două sute de kilometri de docuri. Sute de transportoare şi cargoboturi. Locul unde s-au construit cele mai extraodinare nave din Sistemul Solar, inclusiv *Colosul.* Asemenea tuturor monştrilor din poveşti, şi acesta trebuie să-şi înghită propria mamă înainte de a fi liber să-şi urmeze destinul. Destinul *Colosului* înseamnă să conducă atacul asupra Centrului.

— Oamenii au construit asta? întreabă Sefi cu voce joasă, respectuoasă.

Mai multe dintre Valkirii urmăresc minunea îngenuncheate.

— Oamenii mei au construit asta, îi spun. Roşiii.

— A durat două sute cincizeci de ani… Atât de vechi sunt primele docuri de aici, spune Victra, care stă umăr la umăr cu mine.

De pe Ganymede se ridică sute de navete de evacuare. Ştiu cu toţii de ce am venit aici. Se evacuează administratorii şefi, supraveghetorii. Nu-mi fac iluzii. Ştiu cine o să moară când vom deschide focul.

— Sunt mii de Roşii acolo jos, îmi şopteşte Holiday. Portocalii, Albaştri… Cenuşii.

— Ştie şi el asta, intervine Victra.

Holiday insistă:

— Eşti sigur că vrei să faci asta, domnule?

— Să vreau? o întreb absent. De când e vorba aici despre ce vrem să facem?

Mă întorc spre pilot, pe cale să dau ordinul, când Victra îmi pune o mână pe umăr.

— Împarte povara, scumpule. E rândul meu.

Vocea ei de Aureolat răsună tare şi răspicat.

— Pilot, deschide focul cu toate bateriile. Lansatoarele de la 21 la 50 spre linia lor mediană.

Urmărim umăr la umăr cum nava noastră de război seamănă distrugere peste docurile lipsite de apărare. Sefi urmăreşte totul încremenită. A văzut până acum holograme cu scene de luptă, dar până acum războiul a însemnat pentru ea coridoare înguste şi soldaţi şi focuri de armă. Acum e prima dată când vede ce poate să facă o navă de război. Şi, pentru prima dată, o văd înfricoşată.

E păcat că această bijuterie va muri aşa. Fără niciun cântec. Doar tăcerea şi privirea neîndurătoare a stelelor însoţesc sfârşitul unuia dintre cele mai măreţe monumente ale Epocii Aurii. Şi îmi răsună în minte adevărul străvechi pe care mi l-a şoptit bezna la ureche. Moartea aduce moarte care aduce moarte…

Momentul e mai trist de cât mi-aş fi dorit. Mă întorc spre Sefi în timp ce docurile continuă să se prăbuşească. Bucăţi din ele plutesc în derivă, prăvălindu-se în mare sau în oraşele de pe Ganymede.

— Trebuie să redenumim nava, îi spun. Aş vrea să-i alegi tu numele.

Chipul lui Sefi e scăldat în lumină.

— *Tyr Morga,* spune ea fără să ezite.

— Ce înseamnă asta? întreabă Holiday.

Privesc prin hubloul de observaţie cum exploziile distrug docurile şi navetele de evacuare strălucesc în atmosfera lui Ganymede.

— Înseamnă Steaua Dimineţii.

Partea a IV-a
Stele

Fiule, fiule,
aminte adu-ţi
de lanţul de fier al stăpânului Aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânţi n-am uitat,
că-n valea-am ascuns
mai mult decât vis.

Eo din Lykos

50. Tunete şi fulgere

Armada Sabiei e spulberată. Mai bine de jumătate e complet distrusă. Un sfert e ocupată de trupele mele.

Restul a fugit cu Antonia sau în grupuri mici şi dezordonate, adunându-se în jurul Pretorilor rămaşi pentru a pleca în grabă spre Centru. Le-am trimis pe Thraxa şi pe surorile ei în corvete de mare viteză aflate sub comanda Victrei să o aducă înapoi pe Antonia şi să-l elibereze pe Kavax, care a fost luat prizonier de soldaţii ei în timp ce încerca să urce la bordul *Pandorei.* I-am cerut lui Sevro să o însoţească pe Victra, gândindu-mă să-i las să stea împreună, dar s-a dus în nava ei şi s-a întors cu o jumătate de oră înainte de plecare, supărat şi tăcut, refuzând să vorbească despre orice ar fi ajuns la urechile lui.

Mustang e îngrijorată până peste cap de soarta lui Kavax, dar o face pe curajoasa. Ar conduce ea însăşi misiunea de salvare dacă nu ar fi nevoie de ajutorul ei în flota principală. Reparăm cât putem navele capabile să mai zboare, pe celelalte le sabordăm. Căutăm supravieţuitori printre resturile care plutesc în spaţiu. Între Revoltă şi Lorzii Lunilor există o alianţă de probă, care însă nu va rezista mult.

N-am mai dormit de la bătălia de acum două zile. Nici Romulus, din câte se pare. Are cearcăne de furie şi epuizare. A pierdut în ziua aceea un fiu, şi-a pierdut braţul şi încă mult, mult mai mult. Niciunul dintre noi nu putem risca să ne întâlnim faţă în faţă. Aşa că nu ne rămâne decât această holo-conferinţă.

— Aşa cum ţi s-a promis, ai independenţa, îi spun.

— Iar tu ai navele, răspunde el.

În spatele lui se văd coloane de marmură sculptate cu efigii greceşti. Se află pe Ganymede, în Palatul Spânzurătorii. Inima civilizaţiei sale.

— Dar n-au să-ţi ajungă ca să învingi Centrul. O să te aştepte Lordul Cenuşă.

— Sper. Am planuri în ceea ce-o priveşte pe stăpâna lui.

— Pleci spre Marte?

— Poate.

Tace câteva clipe, gânditor.

— Mi se pare ceva ciudat în ce s-a întâmplat. Dintre toate navele cucerite de oamenii mei, nici măcar una nu avea o încărcătură nucleară mai mare de cinci megatone. În ciuda a ceea ce susţii tu. În ciuda… dovezilor tale.

— Oamenii mei au găsit destule, mint eu. Vino la bord dacă te îndoieşti de mine. Nu e deloc ciudat că le-au depozitat pe *Colos.* Roque voia să le aibă sub ochi. Am avut noroc că am reuşit să preiau controlul asupra punţii. Docurile pot fi reconstruite. Vieţile nu pot fi

aduse înapoi.

— Oare le-au avut cu adevărat? întreabă Romulus.

— Aş risca viitorul poporului meu bazându-mă pe-o minciună? zâmbesc eu fără veselie. Lunile tale sunt în siguranţă. De acum încolo, îţi croieşti singur viitorul, Romulus. Calul de dar nu se caută de dinţi.

— Într-adevăr, zice el, deşi îşi dă seama de minciună acum.

Ştie că a fost manipulat. Dar e minciuna pe care trebuie s-o servească propriului popor dacă vrea să încheie pacea. Nu-şi pot permite să înceapă un război cu mine în acest moment, dar dacă oamenii lui ar şti ce am făcut, onoarea le-ar cere asta. Iar dacă mi-ar declara război, aş avea sanse să-l câştig. Am mai multe nave acum. Însă mi-ar provoca destule daune cât să-mi distrugă şansele în adevăratul meu război, cel împotriva Centrului. Aşa că Romulus înghite minciuna pe care i-o servesc. Iar eu îmi înghit sentimentul de vinovăţie născut în urma deciziei de a lăsa sute de milioane de oameni în sclavie şi de a semna cu mâna mea condamnarea la moarte a mii de Fii ai lui Ares pe care-i dau pe mâna forţelor de ordine ale lui Romulus. I-am avertizat. Dar nu vor reuşi toţi să fugă.

— Aş vrea ca flota ta să plece până la sfârşitul zilei, spune Romulus.

— O să ne ia trei zile să căutăm supravieţuitorii, răspund eu. Plecăm după aceea.

— Foarte bine. Navele mele vă vor escorta până la graniţa pe care am convenit-o. După ce nava ta amiral trece de centura de asteroizi, nu te mai întorci niciodată aici. Dacă vreuna dintre navele aflate sub comanda ta trece vreodată graniţa, suntem în război.

— Îmi amintesc condiţiile.

— Vezi să nu le uiţi. Transmite salutări Centrului din partea mea. Eu cu siguranţă o să transmit salutări din partea ta Fiilor pe care-i laşi în urmă, mai spune el şi încheie transmisiunea.

*

Plecăm la trei zile după conferinţa mea cu Romulus, făcând ultimele reparaţii din mers. Sudorii şi mecanicii împânzesc carenele ca nişte lipitori binevoitoare.

Deşi am pierdut douăzeci şi cinci de nave principale în timpul luptei, am câştigat alte şaptezeci. E una dintre cele mai mari victorii din istoria modernă, dar victoriile au un aer mult mai puţin romantic atunci când îţi aduni prietenii de pe jos.

E uşor să fii curajos pe moment, pentru că nu ştii decât ceea ce procesezi în clipa aceea: ce vezi, ce miroşi, ce simţi, ce guşti. Dar asta e doar o mică parte din tot ceea ce există. După aceea, când scade tensiunea şi totul se descompune încetul cu încetul, te loveşte oroarea a ceea ce ai făcut şi a ceea ce s-a întâmplat cu prietenii tăi. Asta e blestemul acestui război spaţial. Lupţi, apoi petreci luni întregi aşteptând, cuprins de plictiseala rutinei. Apoi lupţi iar.

Încă nu le-am spus oamenilor mei unde mergem. Ei nu mă întreabă, dar o fac ofiţerii lor. Şi le dau acelaşi răspuns.

— Acolo unde trebuie.

Sufletul armatei mele sunt Fiii lui Ares, iar ei ştiu ce înseamnă dificultăţile. Organizează dansuri şi adunări şi se străduiesc să aclame cu vocile lor răguşite de război. Pare să funcţioneze. Bărbaţi şi femei fluieră pe coridoare în timp ce ne îndepărtăm de Jupiter. Îşi cos pe uniforme embleme proprii fiecăror unităţi şi-şi pictează carapacele-stelare în culori tari. Se simte o energie complet diferită de precizia rece care domneşte în Armata Societăţii. Totuşi rămân în mare parte grupaţi pe Culori, amestecându-se unii cu alţii doar când primesc misiuni comune. Nu e o atmosferă atât de armonioasă pe cât mi-am imaginat eu că o să fie, dar e un început. Mă simt departe de tot ce se întâmplă chiar dacă zâmbesc şi mă străduiesc să fiu un lider cât se poate de bun. Am ucis zece oameni pe coridoare. Alţi treisprezece mii când am distrus docurile. Nu mă bântuie chipurile lor. Dar nu pot scăpa de sentimentul de groază.

Încă n-am reuşit să-i contactăm pe Fiii lui Ares. Canalele de comunicaţie sunt moarte. Ceea ce înseamnă că Quicksilver şi-a ţinut promisiunea de a distruge toate releele. Acum şi Auriii, şi Roşiii sunt la fel de orbi şi surzi.

Îi ofer lui Roque înmormântarea pe care şi-ar fi dorit-o. Nu în pământul unei luni străine, ci direct în soare. Sicriul e din metal. O torpilă cu o trapă prin care eu şi Mustang îi aşezăm corpul înăuntru. Urlătorii l-au şterpelit de la morga neîncăpătoare ca să ne putem lua rămas-bun în secret. Cu atâţia morţi din tabăra noastră n-ar fi fost bine să fiu văzut onorând moartea unui inamic.

Moartea prietenului meu e deplânsă de puţini oameni. Dacă va fi pomenit de poporul lui, Roque va fi cunoscut drept Cel care-a pierdut flota. Un Gaius Terentius Varro modern, prostul care s-a lăsat încercuit de Hannibal la Cannae. Sau un Alfred Jones, generalul american care a luat-o razna şi a pierdut la Cucerire diviziile mecanizate înspăimântate ale Imperiului. Pentru poporul meu, e doar un alt Auriu care s-a crezut nemuritor până când Secerătorul i-a demonstrat contrariul.

E atât de trist să porţi pe braţe trupul cuiva pe care l-ai iubit. Ca o vază în care ştii că nu se va mai afla niciodată o floare. Mi-aş dori ca Roque să fi crezut în viaţa de apoi cu aceeaşi ardoare cu care credeam şi eu cândva, sau Ragnar. Nu ştiu când mi-am pierdut credinţa. Nu cred că e ceva care se întâmplă pur şi simplu. Poate s-a întâmplat treptat şi m-am prefăcut că mai cred în Vale pentru că era mai liniştitor decât alternativa. Mi-aş dori ca Roque să fi crezut că va ajunge într-o lume mai bună. Dar a murit crezând doar în Auriu, şi oricine crede doar în sine nu poate dispărea fericit în genune.

Când vine rândul meu să-mi iau rămas-bun, mă uit la el şi nu văd decât imagini din trecut. Îmi amintesc cum citea în pat înainte de Gală, înainte să-l tranchilizez. Îl văd îmbrăcat elegant, încercând să mă convingă să merg cu el şi cu Mustang la Opera din Agea, spunându-mi cât de mult mi-ar plăcea să urmăresc peripeţiile lui Orfeu. Îl văd râzând lângă foc la moşia lui Mustang după Bătălia de pe Marte. Îl văd luându-mă în braţe şi suspinând când m-am întors la Casa Marte, pe vremea când eram doar nişte băieţandri.

Acum e rece. Are cearcăne mari în jurul ochilor. Lumina tinereţii i-a apus. Orice speranţă de-a avea o familie, copii, de a fi fericit şi de a îmbătrâni înţelept alături de ei a dispărut acum din cauza mea. Îmi amintesc de Tactus şi simt cum lacrimile încep să-mi curgă pe obraji.

Prietenii mei, mai ales Urlătorii, nu sunt prea încântaţi că i-am permis lui Cassius să vină la înmormântare. Dar nu puteam îndura ideea de a-l lansa pe Roque spre soare fără ca Bellona să-şi ia rămas-bun de la el. Cassius are lanţuri la picioare. Are mâinile legate la spate cu cătuşe magnetice. I le desfac, ca să-şi poată lua adio cum se cuvine. Ceea ce face. Se apleacă să-l sărute pe Roque pe frunte.

Sevro, nemilos chiar şi-acum, trânteşte capacul metalic imediat după. La fel ca Mustang, micul Auriu a venit aici pentru mine, în caz că am nevoie de el. Nu are pic de afecţiune pentru Roque, omul care ne-a trădat pe mine şi pe Victra. Pentru el, loialitatea e totul. Şi după părerea lui, Roque nu a fost loial. La fel crede şi Mustang. Roque a fost la fel de dornic să o trădeze pe ea ca şi pe mine. Trădarea lui a costat-o pierderea tatălui. Şi cu toate că ştie că Augustus nu a fost cel mai bun om din lume, era tatăl ei.

Prietenii mei se aşteaptă să spun ceva. Nu am ce să spun care să nu-i supere. Aşa că, după cum m-a sfătuit Mustang, îi cruţ de insulta de a fi nevoiţi să asculte laude la adresa unui om care le-a semnat condamnarea la moarte, şi în loc de asta recit câteva versuri care se numărau printre preferatele lui:

De arşiţă nu te mai teme,
De recea iernilor vântoasă;
Lumeasca muncă ai sfârşit-o,
Ţi-ai luat simbria, mergi acasă.
Domniţe, feţi-frumoşi, hornari, toţi cată
Să se prefacă-n pulbere odată.{2}

— *Per aspera ad astra,* şoptesc prietenii mei Aurii, chiar şi Sevro.

Şi cu o apăsare de buton, Roque dispare din vieţile noastre şi-şi începe ultima călătorie, pentru a i se alătura pe soare lui Ragnar şi generaţiilor întregi de războinici morţi. Rămân pe loc. Ceilalţi pleacă. Mustang mai zăboveşte lângă mine urmărindu-l cu privirea pe Cassius,

care e escortat afară.

— Ce ai de gând cu el? mă întreabă când rămânem singuri.

— Nu ştiu, îi spun, furios că mă întreabă asta tocmai acum.

— Darrow, eşti bine?

— Da. Doar că am nevoie să stau puţin singur.

— Bine, zice ea, dar nu mă lasă singur, ba chiar vine mai aproape. Nu e vina ta, îmi spune.

— Am zis că vreau să stau singur.

— Nu e vina ta.

Mă uit la ea, furios că nu vrea să plece, dar când îi văd ochii blânzi şi sinceri simt cum se eliberează toată tensiunea din mine. Îmi dau frâu liber lacrimilor. Îmi şiroiesc în jos pe obraji.

— Nu e vina ta, zice ea trăgându-mă mai aproape când primul suspin îmi face pieptul să tresalte.

Mă ia în braţe şi-şi lasă capul pe pieptul meu.

— Nu e vina ta.

*

Mai târziu în aceeaşi seară iau masa alături de prietenii mei în cabina pe care am moştenit-o de la Roque. Nu prea vorbim. Nici măcar Sevro n-are prea multe de spus. De când a plecat Victra e tăcut, parcă-l roade ceva. Traumele ultimelor zile ne apasă pe toţi. Dar aceşti câţiva oameni din jurul meu ştiu încotro ne îndreptăm şi asta e o greutate şi mai apăsătoare decât cea pe care o resimt soldaţii de rând.

Mustang vrea să rămână cu mine, dar eu nu vreau. Am nevoie de timp să mă gândesc. Aşa că închid încet uşa în urma ei şi rămân singur. Nu doar la masa din cabina mea, ci sigur cu suferinţa mea. Prietenii mei au venit la înmormântarea lui Roque pentru mine, nu pentru el.

Doar Sefi a fost îngăduitoare faţă de el, pentru că în timpul călătoriei spre Jupiter s-a informat asupra abilităţilor de luptă ale lui Roque şi l-a respectat într-un fel inocent, în care ceilalţi nu puteau s-o facă. Totuşi, dintre toţi, la final doar eu l-am iubit pe Roque aşa cum merita.

Cabina Imperatorului încă poartă mirosul lui Roque. Frunzăresc cărţile vechi de pe rafturi. Într-o cutie de sticlă pluteşte o navă metalică în miniatură. Pe pereţi sunt atârnate tot felul de trofee. Daruri de la Suverană pentru „Vitejia din Bătălia de la Deimos” şi de la ArhiGuvernatorul de pe Marte pentru „Apărarea Societăţii Aureolaţilor”. Pe noptieră e deschisă Trilogia tebană a lui Sofocle. Nu am dat pagina. Nu am schimbat nimic aici. De parcă prin păstrarea camerei intacte l-aş ţine pe el în viaţă. Un spirit închis într-o bucată de chihlimbar.

Mă-ntind în pat să dorm, dar nu pot decât să mă holbez în tavan. Aşa că mă ridic şi-mi torn trei degete de whisky dintr-una din sticlele

lui şi mă uit la holo-ecranul din salon. Internetul a căzut din cauza hackerilor. E un sentiment tare bizar să fii deconectat de tot restul umanităţii. Butonez printre programele vechi din computerul navei, trecând printre videouri cu piraţi spaţiali, nobili cavaleri Aurii, vânători de recompense Obsidieni şi un muzician Violet răvăşit de pe Venus, până găsesc meniul cu clipurile vizualizate recent. Ultimele vizualizări datează din noaptea dinaintea bătăliei.

Inima îmi bate cu putere în piept în timp ce mă uit printre ele. Arunc o privire peste umăr, simţindu-mă de parcă aş citi jurnalul cuiva. Câteva înregistrări cu opera preferată a lui Roque, *Tristan şi Isolda,* dar cele mai multe sunt înregistrări cu noi de când eram la Institut. Stau acolo cu mâna ridicată, gata să le dau drumul. Dar mă simt obligat să aştept. O apelez pe Holiday.

— Dormi?

— Acum nu mai dorm.

— Am nevoie de un serviciu.

— Ca întotdeauna.

Douăzeci de minute mai târziu, Cassius, cu mâinile şi picioarele legate, intră în cabina mea, mergând târşâit. E însoţit de Holiday şi de alţi trei Fii. Îi las să plece. Dau din cap spre Holiday în semn de mulţumire.

— Mă descurc singur.

— Îmi cer scuze, domnule, dar lucrurile nu stau chiar aşa.

— Holiday!

— O să fim la uşă, domnule!

— Poţi să mergi la culcare.

— Strigă dacă ai nevoie de ceva, domnule.

— Ce disciplină de fier aveţi aici, zice Cassius stânjenit după plecarea lui Holiday.

Stă în picioare în mijlocul atriumului de marmură circular, uitându-se la sculpturi.

— Roque întotdeauna conferea stil unui loc. Păcat că avea gusturile unui dirijor de orchestră de nouăzeci de ani.

— S-a născut trei milenii prea târziu, nu-i aşa? spun eu.

— Cred totuşi că nu i-ar fi plăcut deloc togile romane. Oribilă modă, serios. Au încercat să revină la ea pe vremea lui tata. Mai ales în timpul sindrofiilor şi la micul dejun luat la club. Am văzut poze. Groaznice chestii, zice Cassius ridicând din umeri.

— Într-o zi o să se spună la fel şi despre gulerele noastre înalte, zic eu atingându-mi gulerul.

Cassius se uită la paharul meu de whisky.

— E o întâlnire de socializare?

— Nu chiar.

Îl conduc în salon. Se mişcă încet şi zgomotos în bocancii grei de

patruzeci de kilograme în care i-au prins picioarele, dar tot e mai în largul lui aici decât mine. Îi torn un whisky în timp ce se aşază pe canapea, aşteptându-se la o capcană din partea mea. Ridică din sprâncene când îi întind paharul.

— Pe bune, Darrow? Otrava nu e stilul tău.

— E o rezervă de Lagavulin. Darul lui Lorn pentru Roque după asediul de pe Marte.

— Nu mi-a plăcut niciodată ironia, mârâie Cassius. Whisky-ul, pe de altă parte… n-am avut niciun conflict cu el.

Aruncă o privire spre pahar.

— E de calitate.

— Îmi aduce aminte de tata, spun eu, ascultând zumzetul ventilatoarelor din tavan. Doar că chestia pe care o bea el era bună doar la curăţat echipamentul şi la ucis neuroni.

— Câţi ani aveai când a murit? mă întreabă Cassius.

— Cred că în jur de şase.

— Şase, repetă el gânditor înclinându-şi paharul. Tata nu bea singur. Dar îl găseam câteodată stând pe banca lui preferată. În apropierea unei poteci cam sinistre de pe coama Colinei. I-ar fi plăcut un whisky ca ăsta. Erau momentele mele preferate cu el, continuă Cassius, muşcându-şi interiorul obrazului. Nu mai era nimeni altcineva în preajmă. Doar vulturii care planau în depărtare. Îmi spunea ce fel de copaci creşteau pe coama dealului. Îi plăceau la nebunie copacii. Turuia întruna despre fiecare unde creştea, de ce şi căror păsări le plăcea să-şi facă cuib în ei. Mai ales iarna. Îi plăcea ceva legat de felul în care arătau în ger. Nu l-am ascultat niciodată cu atenţie. Îmi doresc să o fi făcut.

Ia o gură de băutură. O s-o savureze cum se cuvine. O să simtă turba, gustul de grapefruit, stâncile Scoţiei. Eu nu simt decât fumul.

— E Castelul Marte? mă întreabă făcând semn cu capul spre hologramă de pe consola lui Roque. Pe Jupiter! Pare aşa de mic.

— Nu e nici măcar cât motoarele de pe o navă-torţă, spun eu.

— Te ia cu ameţeală… aşteptările exponenţiale ale vieţii.

— Înainte mi se părea că Cenuşiii sunt înalţi, râd eu.

— Păi… Dacă îi compari cu Sevro… zâmbeşte el răutăcios.

Chicoteşte, dar apoi redevine serios.

— Voiam să-ţi mulţumesc… pentru că m-ai invitat la înmormântare. A fost… surprinzător de decent din partea ta.

— Ai fi făcut acelaşi lucru.

— Hm.

Nu e sigur de asta.

— Asta era consola lui Roque?

— Mda. M-am uitat printre înregistrările lui. Le-a văzut de mai bine de zece ori. Nu strategiile sau bătăliile dintre Case. Momentele

liniştite. Ştii tu.

— Te-ai uitat şi tu?

— Te-am aşteptat pe tine.

Nu-i vine să creadă şi pare suspicios din cauza ospitalităţii mele.

Aşa că dau drumul înregistrărilor şi redevenim băieţii care eram la Institut. E ciudat la început, dar apoi whisky-ul alungă senzaţia de stânjeneală şi râsul vine mai firesc, tăcerile se întind mai adânc. Ne uităm la nopţile când tribul nostru a gătit carne de miel în vâlcelele din nord. Când am plecat în recunoaştere în ţinuturile înalte şi când am ascultat poveştile lui Quinn în jurul focului.

— Ne-am sărutat în noaptea aia, spune Cassius când Quinn termină o poveste despre a patra încercare a bunicii ei de a construi o casă într-o depresiune aflată la sute de kilometri de civilizaţie, fără ajutorul unui arhitect. Tocmai se băga în sacul de dormit. I-am zis că am auzit un zgomot. Ne-am dus să cercetăm. Când şi-a dat seama că pur şi simplu aruncasem pietre în întuneric ca să rămân singur cu ea, şi-a dat seama ce voiam. Zâmbetul ăla. Picioarele alea, râde el. Numai bune să se încolăcească în jurul cuiva, ştii ce vreau să zic? Dar domnişoara s-a împotrivit, râde el iar. Mi-a înfipt mâna în faţă şi m-a împins la o parte.

— Păi, nu era o uşuratică.

— Nu. Dar m-a trezit înspre dimineaţă ca să-mi dea un sărut sau două. În condiţiile ei, desigur.

— Şi asta a fost prima dată când aruncatul de pietre aiurea a dat roade cu o femeie.

— Ai fi surprins.

Văd întâmplări despre care nici nu ştiam că s-au întâmplat. Roque şi Quinn încearcă să pescuiască, iar Quinn îl împinge pe Cassius în apă. Cassius soarbe o înghiţitură mare de whisky, urmărindu-şi sinele mai tânăr împroşcând apă şi încercând s-o tragă pe Quinn după el. Urmărim clipele când Roque s-a îndrăgostit de Lea, când au plecat împreună în recunoaştere în ţinuturile înalte. Mâinile lor atingându-se inocente când s-au oprit să bea apă. Fitchner urmărindu-i dintr-un pâlc de copaci, luând notiţe pe datapad. Ne uităm la seara când au dormit culcuşiţi amândoi sub aceeaşi pătură şi la momentul când Roque a dus-o în ţinuturile înalte ca să-i fure un prim sărut, când s-a auzit zgomot de paşi printre bolovani şi din ceaţă au apărut Antonia şi Vixus, cu dispozitivele optice strălucind. Au luat-o pe Lea, iar când Roque s-a împotrivit, l-au aruncat de pe stâncă. Şi-a rupt braţul şi a fost luat de curentul râului. Până s-a întors el, după trei zile de mers continuu, despre mine se ştia că fusesem omorât de Şacal. Roque m-a plâns şi s-a dus să viziteze monumentul de pietre pe care-l înălţasem deasupra mormântului Leei, unde şi-a dat seama că lupii săpaseră şi-i furaseră cadavrul. A stat acolo şi a plâns de unul singur. Cassius se

întunecă la faţă urmărind toate astea, amintindu-mi cât de posomorât era când s-a întors cu Sevro să vadă ce se întâmplase cu Lea şi Roque. Şi simţindu-se poate vinovat că s-a aliat mai apoi cu Antonia.

Sunt multe înregistrări, şi cu fiecare dintre ele descopăr alte adevăruri mărunte. Dar, conform consolei, cea mai vizionată dintre toate e cea în care Cassius ne spune că a căpătat încă doi fraţi şi ne oferă posturile de lăncieri ai Casei Bellona. Părea aşa de plin de speranţă atunci. Atât de bucuros că e în viaţă. Cu toţii păream, chiar şi eu, în ciuda a ceea ce simţeam cu adevărat. Când privesc toate astea, trădarea mea pare şi mai monstruoasă.

Îi umplu iar paharul lui Cassius. Stă tăcut în lumina aruncată de holograme. Roque călăreşte lângă noi pe iapa lui bălţată, uitându-se gânditor la frâiele din mâinile lui.

— L-am omorât, spune Cassius după o clipă. A fost războiul nostru.

— Da? zic eu. Nu noi am făcut lumea. Şi nici măcar nu luptăm pentru noi înşine. Nici Roque nu lupta pentru el. Lupta pentru Octavia. Pentru o Societate care nici măcar n-o să-i observe sacrificiul. O să-i folosească moartea într-un joc politic. Învinuindu-l pe el. A murit pentru ei, iar ei nu dau nici doi bani pe asta.

Cassius simte groaza pe care am intenţionat să i-o induc. Asta e cea mai mare teamă a lui. Că n-o să-i pese nimănui când o să moară. Ideea asta nobilă de onoare, de moarte aşa cum se cuvine… asta aparţine lumii vechi. Nu acesteia.

— Cât crezi că o să dureze? mă întreabă gânditor. Războiul ăsta.

— Între noi sau între toată lumea?

— Între noi.

— Până când inima unuia dintre noi n-o să mai bată. Nu aşa ai zis?

— Ţi-ai amintit, mormăie el. Şi între toată lumea?

— Până când nu vor mai exista Culori.

— A, bine, râde el. N-ai mari aşteptări.

Mă uit la el cum înclină paharul, plimbând băutura înăuntru.

— Dacă Augustus nu m-ar fi pus să lupt cu Julian, ce crezi că s-ar fi întâmplat?

— Nu contează.

— Să zicem că ar conta.

— Nu ştiu, răspunde el tăios.

Dă whisky-ul peste cap şi-şi mai toarnă unul, surprinzător de agil în ciuda cătuşelor. Se uită nervos la pahar.

— Noi doi nu suntem Roque sau Virginia. Nu suntem fiinţe nuanţate. Tot ce ai tu sunt tunetele. Tot ce am eu sunt fulgerele. Mai ţii minte prostia aia de căcat pe care ne-o spuneam când ne pictam feţele şi călăream ca idioţii? E adevărul gol-goluţ. Ne putem supune doar în faţa a ceea ce suntem. Noi doi, fără nicio furtună? Suntem nişte oameni oarecare. Dar dacă avem asta… Dacă avem un conflict…

cum ne mai învolburăm şi urlăm.

Râde de propria-i grandilocvenţă, cu zâmbetul strâmb de o ironie amară.

— Chiar crezi că e adevărat? îl întreb. Că suntem obligaţi să fim ori una, ori alta?

— Tu nu?

— Victra aşa zice despre sine, ridic eu din umeri. Pun pariu pe orice că nu e aşa. Că nici noi nu suntem aşa.

Cassius se apleacă spre mine şi-mi toarnă el mie de băut de data asta.

— Ştii, Lorn mereu spunea că se simte prizonierul propriei fiinţe, a alegerilor pe care le-a făcut, ajunsese până într-acolo încât să simtă că nu mai trăia viaţa lui. De parcă l-ar fi mânat mereu ceva din urmă, de parcă ceva de pe margine i-ar fi arătat mereu calea. La final, toată dragostea lui, bunătatea, familia, nimic din toate astea n-au mai contat. A murit aşa cum a trăit.

Cassius vede dincolo de simpla îndoială din teoria mea. Ştie că aş putea vorbi despre Mustang sau Sevro sau schimbarea Victrei. Suntem diferiţi, dar el înţelege dincolo de cuvinte pentru că în multe feluri firul vieţii lui seamănă cu al meu.

— Crezi că o să mori, îmi spune.

— Cum spunea Lorn, nota vine la sfârşit. Iar sfârşitul e pe drum.

Mă priveşte cu blândeţe, whisky-ul e uitat, iar sentimentul de apropiere dintre noi e mai puternic decât intenţionasem. Am atins o parte a minţii lui. Poate că şi el a simţit că se îndreaptă spre propria-i îngropăciune.

— Nu m-am gândit niciodată la povara pe care trebuie s-o simţi, îmi spune el grijuliu. Tot acel timp cât ai stat printre noi. Ani întregi. N-ai putut să vorbeşti cu nimeni, nu?

— Nu. Era prea riscant. Aş fi distrus orice conversaţie. Salut, sunt un spion Roşu.

Cassius nu râde.

— Încă nu poţi s-o faci. Şi asta te ucide. Eşti printre ai tăi şi te simţi un străin.

— Asta e, spun ridicând paharul.

Ezit, întrebându-mă câtă încredere ar trebui să am în el. Apoi whisky-ul vorbeşte pentru mine.

— E greu să vorbesc cu oricine. Toată lumea e aşa de sensibilă. Sevro din cauza tatălui său, a poverii unui popor pe care de-abia îl cunoaşte. Victra crede că e rea şi se preface că nu vrea decât să se răzbune. De parcă ar fi plină cu otravă. Cu toţii cred că eu ştiu ce cale trebuie să urmăm. Că am o viziune asupra viitorului datorită soţiei mele. Dar n-o mai simt pe Eo ca pe vremuri. Iar Mustang…

Mă opresc brusc.

— Continuă. Ce-i cu ea? Haide, omule. Mi-ai omorât fraţii. Eu l-am omorât pe Fitchner. E deja destul de ciudat.

Fac o grimasă gândindu-mă la bizareria momentului.

— E mereu cu ochii pe mine, spun. Mă judecă tot timpul. De parcă ar ţine socoteala cât valorez. Dacă sunt potrivit.

— Pentru ce?

— Pentru ea. Pentru toate astea. Nu ştiu. Am simţit că am dovedit ce pot în ţinuturile îngheţate, dar nu s-a terminat. La fel e şi pentru tine, nu? Te supui ordinelor Suveranei, iar Aja a omorât-o pe Quinn. Aşteptările mamei tale. Stai aici cu omul care ţi-a răpit doi fraţi.

— Pe Karnus nu-l mai număra.

— Cred că era o bomboană acasă.

— De fapt, era ataşat de mine când eram mic, spune Cassius. Ştiu, e greu de crezut, dar era eroul meu. Mă băga în echipa lui la toate sporturile. Mă lua în excursii. M-a învăţat cum e treaba cu fetele, în felul lui. Totuşi, nu era la fel de blând cu Julian.

— Şi eu am un frate mai mare. Îl cheamă Kieran.

— Mai trăieşte?

— Lucrează pentru Fiii lui Ares, e mecanic. Are patru copii.

— Stai aşa. Eşti unchi? se minunează Cassius.

— Am mai mulţi nepoţi. Kieran e însurat cu sora lui Eo.

— Serios? Am fost şi eu unchi cândva. Mă pricepeam la asta.

Se uită în gol cu privirea pierdută, zâmbetul îi dispare şi-mi dau seama de neîncrederea care încă-l apasă.

— M-am săturat de războiul ăsta, Darrow.

— Şi eu. Şi dacă l-aş putea aduce înapoi pe Julian, aş face-o. Dar războiul ăsta e pentru el, sau pentru bărbaţii ca el. Oamenii de treabă. E pentru cei tăcuţi şi blânzi care ştiu cum ar trebui să arate lumea, dar care nu pot ridica glasul peste acela al ticăloşilor.

— Nu ţi-e teamă că o să distrugi tot şi n-o să mai poţi reface nimic? mă întreabă el cu sinceritate.

— Ba da, îi spun, înţelegându-mă pe mine însumi mai bine ca niciodată. De asta o am pe Mustang.

Mă fixează cu privirea câteva clipe lungi, stranii, după care clatină din cap şi chicoteşte.

— Îmi doresc să-mi fi fost mai uşor să te urăsc.

— Iată cel mai bun toast pe care l-am auzit vreodată.

Ridicăm amândoi paharele şi bem în tăcere. Înainte să ne despărţim, îi dau un holo-cub la care să se uite în celulă, îmi cer scuze dinainte pentru ceea ce conţine, dar e ceva ce trebuie să vadă. Nu-i scapă ironia gestului. O să se uite mai târziu în celulă, o să plângă şi-o să se simtă şi mai singur, dar adevărul nu e niciodată uşor de îndurat.

51. Pandora

La câteva ore după plecarea lui Cassius, Sevro mă trezeşte dintr-un vis agitat. Mă apelează pe datapad cu un mesaj urgent. Victra a interceptat nava Antoniei în interiorul Centurii. Cere întăriri, iar Sevro deja şi-a luat echipamentul şi Holiday adună o echipă.

Eu, Mustang şi Urlătorii pregătim un raid cu ce ne-a mai rămas din navele-torţă ale lui Telemanus, cele mai rapide din flotă. Sefi a vrut să vină şi ea cu noi, dornică de încă o bătălie, dar chiar şi după victoria de pe Io, flota mea e pe muchie de cuţit. E nevoie de ea ca să ţină Obsidienii sub control. Sefi e paşnică şi a dat naştere noii glume preferate a lui Sevro: ce spui când intră în cameră o femeie de doi metri douăzeci, cu nişte limbi atârnate într-un cârlig şi înarmată cu o secure de război? Absolut nimic.

Pe mine unul cel mai tare mă îngrijorează că alianţa e ţinută laolaltă doar de câteva personalităţi puternice. Dacă pierd pe vreunul dintre ei, totul riscă să se prăbuşească.

Mergem cu viteză maximă, forţând navele să o ajungă din urmă pe Victra, dar cu o oră înainte să ajungem la coordonatele pe care ni le-a furnizat, primim prin hăţişul de asteroizi ce bruiază senzorii un scurt mesaj codat marca Julii: „Jigodia capturată. Kavax liber. Am câştigat."

Părăsim navele-torţă neîncăpătoare, ne urcăm în navete şi ne îndreptăm spre flota Victrei, care ne aşteaptă. Sevro îşi netezeşte pantalonii agitat. Victrat a dobândit o victorie importantă. A început urmărirea cu douăzeci de navete de asalt. Acum are aproape cincizeci de nave – rapide, agile, costisitoare. Exact genul de nave pe care te-ai aştepta să-l deţină o familie care se ocupă de comerţ. Nu monştrii greoi pe care-i preferă Augustus şi Bellona. Toate navele au stema soarelui cu raze suliţă a familiei Julii.

Victra ne aşteaptă pe puntea navei-amiral a surorii ei, *Pandora.* Arată splendid şi poartă cu mândrie o uniformă neagră cu emblema soarelui Julii deasupra sânului drept, pantaloni cu vipuşcă portocalie şi nasturi aurii strălucitori. Şi-a găsit cerceii pe care-i purta pe vremuri – pietre de jad îi atârnă la urechi. Zâmbeşte larg şi enigmatic.

— Bun venit la bordul *Pandorei,* bunii mei domni.

Lângă ea e Kavax, tot rănit, cu braţul drept în ghips şi partea dreaptă a feţei acoperită de piele-sintetică. Fiicele lui, care au dat fuga înainte să-l întâmpine, stau acum vesele lângă el în timp ce Kavax o salută cu glas tunător pe Mustang. Ea nu se lasă mai prejos decât fetele lui şi aleargă spre el şi-l îmbrăţişează. Îl sărută pe capul chel.

— Mustang, zice el bucuros, apoi o împinge de-o parte şi-şi pleacă fruntea. Iertare. Iartă-mă. Orice fac, cad prizonier.

— O biată demoazelă în primejdie, zice Sevro.

— Aşa s-ar părea, răspunde Kavax.

— Promite-mi că e ultima dată, Kavax, spune Mustang.

El îi promite.

— Şi iar te-ai rănit!

— Doar o zgârietură! O simplă zgârietură, domniţă! Nu ştii că prin vene îmi curge magie?

— Am pe cineva aici care moare de nerăbdare să te vadă, spune Mustang aruncând o privire în urmă, spre rampă.

Mustang fluieră şi Pietricică îi dă drumul lui Sofocle din braţe. Aud zgomot de lăbuţe în spatele meu, apoi pe lângă mine, după care Sofocle trece printre picioarele lui Sevro, cât pe ce să-l pună jos, şi sare în braţele lui Kavax, care-l pupă pe bot cu înfocare. Victra se înfioară îngreţoşată.

— Am crezut că ai necazuri, îi zice Sevro.

— Ţi-am spus că am situaţia sub control, zice Victra. La ce distanţă e restul flotei, Darrow?

— Două zile.

Mustang aruncă o privire în jur şi întreabă:

— Unde e Daxo?

— Daxo se ocupă de şobolani pe punţile superioare. Au mai rămas câţiva însemnaţi cam afurisiţi. Am avut mare bătaie de cap să-i scoatem din vizuină, zice Victra.

— Nava aproape că n-are nicio stricăciune, spun. Cum ai reuşit asta?

— Cum? Eu sunt adevărata moştenitoare a Casei Julii, spune Victra cu mândrie. Prin naştere şi potrivit testamentului mamei. Navele Antoniei – ale mele, de drept – aveau echipajele formate din informatori şi din aliaţi plătiţi. M-au contactat, crezând că în urma mea venea toată flota, la mica mea petrecere de hărţuire. M-au implorat să-i cruţ de Secerătorul mare şi rău…

— Unde sunt oamenii surorii tale acum? întreb eu.

— Am executat trei şi le-am distrus navele ca să-i dau drept exemplu celorlalţi. Pretorii trădători pe care i-am prins sunt în celule. Cei loiali mie şi prietenii mamei au preluat comanda.

— Şi o să ne urmeze? întreabă Sevro cu asprime.

— Mă urmează pe mine, spune Victra.

— Nu e acelaşi lucru, zic eu.

— Evident. Sunt navele *mele*.

A mai făcut un pas spre recuperarea imperiului mamei ei. Dar restul averii nu-l poate obţine decât pe timp de pace. Totuşi, asta îi conferă un grad ciudat de independenţă. La fel cum câştigase şi Roque după ce şi-a obţinut navele în urma Ploii Leului. Asta înseamnă un test pentru loialitatea ei, chestiune de care Sevro nu pare prea mulţumit. Eu şi

Mustang schimbăm priviri încruntate.

— Proprietatea e o treabă dubioasă zilele astea, spune Sevro. Tinde să vină la pachet cu tot soiul de păreri.

Victra se zbârleşte toată auzind insinuarea. Intervine Mustang:

— Cred că ceea ce vrea Sevro să spună este: acum că te-ai răzbunat, mai vrei să vii cu noi în Centru?

— Nu m-am răzbunat, spune Victra. Antonia e încă în viaţă.

— Şi când nu va mai fi? întreabă Mustang.

Victra ridică din umeri.

— Angajamentele nu sunt punctul meu forte.

Sevro se posomorăşte şi mai tare.

*

Celulele sunt pline de zeci de prizonieri. Majoritatea Aurii. Câţiva Albaştri şi Cenuşii. Toţi de rang înalt şi loiali Antoniei. O mulţime de inamici care-mi aruncă priviri duşmănoase din spatele gratiilor. Traversez singur culoarul, bucurându-mă de senzaţia pe care mi-o dă faptul că atâţia Aurii se uită la mine ştiind că eu sunt cel care i-a luat prizonieri.

O găsesc pe Antonia în penultima celulă. Stă sprijinită de gratiile care-i despart celula de cea de lângă. Arată la fel de bine ca întotdeauna, doar că are un obraz învineţit. Gura senzuală, gene lungi ce-i adumbresc ochii care aruncă fulgere în timp ce stă gânditoare în lumina slabă a închisorii. Stă cu picioarele lungi strânse sub ea, zgândărindu-şi cu unghiile date cu ojă neagră o bătătură de la degetul mare.

— Mi s-a părut că-l aud pe Secerător, zice cu un zâmbet seducător.

Mă priveşte de sus până jos, măsurându-mă centimetru cu centimetru.

— Ţi-ai luat proteinele, nu-i aşa, scumpule? Te-ai făcut aşa mare dintr-odată. Nu-ţi face griji. Dintotdeauna te ţin minte ca pe un vierme plângăcios.

— Eşti singura dintre Călăreţii Oaselor rămasă în viaţă din flota asta, îi spun uitându-mă la celula de lângă a ei. Vreau să ştiu ce plănuieşte Şacalul. Vreau să aflu poziţia trupelor lui, rutele folosite pentru aprovizionare, numărul oamenilor din garnizoane. Vreau să ştiu ce informaţii deţine despre Fiii lui Ares. Vreau să ştiu ce plănuieşte în privinţa Suveranei. Uneltesc împreună? Există vreo situaţie tensionată între ei? Acţionează împotriva ei. Vreau să ştiu cum pot să-l înving. Şi mai ales, vreau să ştiu unde dracului îşi ţine armele nucleare. Dacă îmi spui toate astea, vei trăi. Dacă nu, mori. E clar?

Nu s-a clintit când am menţionat armele nucleare. Nici femeia din celula alăturată.

— Clar ca bună ziua, spune Antonia. Sunt mai mult decât dornică să cooperez.

— Eşti o supravieţuitoare, Antonia. Dar nu vorbeam cu tine.

Izbesc cu mâna în gratiile celulei de lângă, unde o fată Aurie cu faţa oacheşă mă priveşte cu ochi sălbatici. Are chipul ascuţit, aşa cum îi era limba pe vremuri. Părul îi e cârlionţat şi mult mai auriu decât ultima dată când am văzut-o – şi l-a decolorat artificial, la fel cum a procedat şi cu ochii.

— Cu tine vorbesc, Scaiete. Aceea dintre voi care ne oferă mai multe informaţii o să trăiască.

— Ce ultimatum diabolic, zice Antonia aplaudând. Şi mai zici că eşti Roşu. Cred că te-ai simţit mai în largul tău între noi decât acasă. Nu-i aşa? râde ea. Nu-i aşa?

— Aveţi o oră la dispoziţie să vă gândiţi.

Plec, lăsându-le să fiarbă.

— Darrow, mă strigă Scaiete. Spune-i lui Sevro că îmi pare rău. Te rog, Darrow!

Mă întorc şi mă îndrept încet spre ea.

— Ţi-ai vopsit părul, îi spun.

— Bronzalia asta mică a vrut să se integreze, mârâie Antonia întinzându-şi picioarele lungi.

E mai înaltă cu un cap şi jumătate decât Scaiete.

— Nu poţi învinui ţărăncuţa, a avut aşteptări nerealiste.

Scaiete se uită fix la mine cu mâinile încleştate de gratii.

— Îmi pare rău, Darrow. Nu m-am gândit că o să se ajungă aşa departe. Nu puteam…

— Ba da, ai ştiut. Nu eşti o idioată. Şi nu fi jalnică, pretinzând că ai fi una. Înţeleg cum ai putut să-mi faci mie aşa ceva, spun încet. Dar ar fi trebuit să fie şi Sevro acolo. Şi Urlătorii.

Scaiete lasă privirea în pământ, incapabilă să mă privească în ochi.

— Cum ai putut să-i faci aşa ceva lui? Să le faci lor asta?

Nu are niciun răspuns. Îi ating părul şi-i spun:

— Noi te plăceam aşa cum erai.

52. Dinţi

Mă alătur lui Sevro, Mustang şi Victra în camera de supraveghere a închisorii. Doi tehnicieni stau comod în scaunele lor ergonomice în timp ce câteva zeci de holograme plutesc în jur.

— N-au zis nimic până acum? întreb.

— Încă nu, îmi răspunde Victra. Dar oala fierbe şi am înteţit focul sub ea.

Sevro o urmăreşte pe Scaiete pe holo-monitor.

— Voiai să vorbeşti tu cu Scaiete? îl întreb.

— Cu cine? zice el ridicând din sprâncene. Nu ştiu cine e. Îmi dau seama că se simte rănit acum, când o vede iarăşi. Cu atât mai mult cu cât se forţează să fie dur, dar trădarea asta – din partea unui Urlător de-al lui – îl doare cumplit. Totuşi, se preface că nu-i aşa. Nu-mi dau seama dacă pentru Victra, pentru mine sau pentru el însuşi. Probabil pentru toţi trei.

După câteva minute, Antonia şi Scaiete asudă din greu. Am dat ordin ca temperatura din celule să fie crescută la patruzeci de grade Celsius pentru a le mări senzaţia de disconfort. Până acum, Scaiete doar a plâns, iar Antonia şi-a pipăit continuu faţa, ca să-şi dea seama dacă nu cumva i-a rămas vreun semn permanent.

— Trebuie să te gândeşti la un plan, spune Antonia într-o doară printre bare.

— Ce plan? întreabă Scaiete din celălalt capăt al celulei sale. O să ne omoare chiar şi dacă le dăm informaţiile.

— Vacă plângăcioasă ce eşti! Capul sus! Îţi faci de ruşine însemnele. Eşti membră a Casei Marte, ai uitat?

— Ştiu că le ascultăm, zice Sevro. Cel puţin Antonia ştie.

— Uneori nu contează, zice Mustang. Prizonierii cu un grad superior de inteligenţă joacă jocuri cu cei ce i-au capturat. Încrederea în sine îi poate face mai vulnerabili în faţa manipulării psihologice pentru că au impresia că ei încă deţin controlul.

— Ştii asta din propria ta experienţă de persoană care a fost torturată? întreabă Victra. Te rog, povesteşte-ne despre asta.

— Linişte, zic eu şi măresc volumul holo-monitorului.

— O să le spun tot, îi zice Scaiete Antoniei. Nu-mi mai pasă de nimic.

— Tot? întreabă Antonia. Nu ştii tot.

— Ştiu destul.

— Eu ştiu mai mult, zice Antonia.

— Cine crezi c-ar avea încredere în tine? se răsteşte Scaiete. Psihopată matricidă ce eşti! Dacă ai ştii ce cred cu adevărat oamenii

despre tine…

— Oh, scumpo, nu se poate să fii atât de proastă, oftează Antonia compătimitoare. Dar chiar eşti. Ce trist să vezi aşa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Foloseşte-ţi capul, proastă mică. Încearcă măcar, te rog.

— Să ţi-o trag, jigodie!

— Îmi pare rău, Scaiete, zice Antonia proptindu-şi spatele de gratii. E din cauza căldurii.

— Sau a nebuniei cauzate de sifilis, mormăie Scaiete, care acum se plimbă dintr-o parte în alta a celulei, cu mâinile la spate.

— Ce… vulgar. E vorba de educaţie până la urmă.

Mă gândesc să o scot pe Scaiete de-acolo, să obţin de la ea informaţiile pe care e gata să le dea.

— Ar putea fi o păcăleală, zice Mustang. Poate că s-au înţeles ca Antonia să facă asta în cazul în care erau prinse. Sau poate e mâna fratelui meu. Dezinformarea pare a fi pe stilul lui. Mai ales dacă tocmai s-au lăsat prinse.

— S-au lăsat prinse? exclamă Victra. În morga navei sunt peste cincizeci de Aurii care te-ar contrazice.

— Are dreptate, intervine Sevro. Lasă-le să-şi facă jocul. Poate aşa o să scoatem de la Antonia mai multe când o s-o ducem la interogatoriu.

Antonia închide ochii, sprijinindu-şi fruntea de gratii, ştiind că Scaiete va insista să întrebe ce-a vrut să spună cu „foloseşte-ţi capul”. Şi bineînţeles că Scaiete o face.

— Ce-ai vrut să spui cu asta, că dacă le spun tot nu le mai sunt de niciun folos?

Antonia se uită la ea printre gratii.

— Scumpo. Chiar nu ţi-ai dat seama cum stau lucrurile. Eu sunt moartă. Ai spus-o chiar tu. Pot să-ncerc să neg asta, dar… sora mea mă face să par cotoroanţa satului. Am împuşcat-o în coloana vertebrală şi i-am turnat acid pe spate timp de aproape un an. O să mă jupoaie ca pe-o ceapă.

— Darrow n-o s-o lase să facă asta.

— E un Roşu, pentru el suntem nişte demoni.

— El n-ar face aşa ceva.

— Ştiu un Spiriduş care ar face-o.

— Îl cheamă Sevro.

— Serios? zice Antonia dezinteresată. Ideea e aceeaşi. Sunt moartă. Tu ai putea avea o şansă. Dar au nevoie doar de una dintre noi în viaţă ca să obţină informaţii. Întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este: dacă le spui totul, o să te mai lase în viaţă? Ai nevoie de o strategie. Ceva care să conteze. Cu care să poţi face troc.

Scaiete se apropie de gratiile care o despart de Antonia.

— Nu mă păcăleşti. Dar ştii ceva? zice cu o voce dintr-odată mai

curajoasă. Chiar eşti terminată. Darrow o să câştige şi poate aşa şi trebuie să se întâmple. Şi ştii ce? O să-l ajut.

Scaiete se uită la camera din colţul celulei, luându-şi privirea de la Antonia.

— O să-ţi spun ce plănuieşte, Darrow. Dă-mi voie să…

— Scoate-o de-acolo, zice Mustang. Scoate-o acum!

— Nu… murmură Victra lângă mine, văzând acelaşi lucru pe care-l vede şi Mustang.

Eu şi Sevro ne uităm nedumeriţi, dar Victra aproape că a ajuns la uşă.

— Deschideţi celula 31! le strigă ea tehnicienilor înainte de a dispărea pe coridor.

Eu şi Sevro ne dăm seama ce se întâmplă şi o luăm la fugă după ea, doborând un Verde care tocmai regla holo-monitoarele. Mustang vine în urma noastră. Alergăm pe coridor spre uşa blindată a închisorii. Victra bate cu pumnii în uşă, urlând să i se deschidă. Uşa se deschide cu un bâzâit şi năvălim înăuntru pe urmele ei, trecând pe lângă paznicii confuzi care-şi adună echipamentul, îndreptându-se spre celule.

Prizonierii urlă. Dar aud acel sunet umed, tump-tump-tump, înainte să ajungem la celula Antoniei şi s-o vedem aplecată peste Scaiete. Şi-a băgat mâinile printre gratiile care le delimitează celulele, şi acum îi sunt pline de sânge. Are degetele încleştate în părul cârlionţat al lui Scaiete. Rămăşiţele craniului sfărâmat al Urlătoarei trosnesc când Antonia o izbeşte pentru ultima dată cu capul de gratii. Victra împinge într-o parte uşa magnetizată a celulei.

Antonia se ridică, crima îngrozitoare e înfăptuită, şi ridică mâinile însângerate, rânjind cu superioritate la sora ei.

— Ai grijă, Vicky, o tachinează ea. Sunt singura rămasă în viaţă cu informaţii de oferit. Dacă nu vrei să vă-nghită Şacalul, trebuie să…

Victra o trosneşte pe Antonia peste faţă. Aud sunetul osului sfărâmat de la zece metri depărtare. Antonia se retrage cu spatele, încercând să fugă. Victra o ţintuieşte de perete şi o loveşte. Mecanic şi într-o linişte bizară. Îşi trage cotul în spate şi se foloseşte de forţa picioarelor, aşa cum am învăţat la antrenamente. Antonia îşi încleştează degetele de braţul musculos al Victrei, dar apoi le lasă moi, pe măsură ce loviturile se aud înfundat. Victra nu se opreşte. Şi nici eu n-o opresc, pentru că o urăsc pe Antonia, iar partea întunecată din mine vrea să o vadă suferind.

Sevro mă-mpinge într-o parte şi se-aruncă spre Victra, prinzându-i mâna dreaptă la spate şi strângând-o de gât cu braţul stâng. Îi seceră picioarele şi o trânteşte pe spate pe podea, încolăcindu-se în jurul taliei ei şi imobilizând-o. Scăpată de strânsoare Victrei, Antonia cade într-o parte. Mustang plonjează s-o prindă ca să nu-şi spargă capul de

marginea ascuţită a patului de fier. Îngenunchez şi întind mâna printre gratii, vrând să-i simt pulsul lui Scaiete, deşi ştiu că n-are niciun rost. Are capul spart. Rămân cu privirea fixată asupra ei. Întrebându-mă de ce nu mă simt îngrozit de scenă.

O parte din mine a murit. Dar când a murit? De ce nu am observat?

Mustang strigă să vină un Galben. Gardienii transmit mai departe.

Îmi vin în fire.

Sevro îi dă drumul Victrei. Ea tuşeşte şi-l împinge într-o parte, furioasă. Mustang se apleacă deasupra Antoniei, care acum fornăie cu nasul zdrobit. Dacă n-ar fi părul blond şi Sigiliile, nici nu ţi-ai da seama că e Aurie.

Victra iese din celulă fără să-i arunce nici măcar o privire, făcându-şi loc printre paznicii Cenuşii cu atâta brutalitate, că doi dintre ei se dezechilibrează şi cad.

— Victra… strig în urma ei, deşi nu mai e nimic de spus.

Se întoarce spre mine, cu ochii roşii, nu de furie, ci de o tristeţe insondabilă. Are încheieturile degetelor julite şi pline de sânge.

— Îi împleteam părul pe vremuri, spune ea cu impulsivitate. Nu ştiu de ce e aşa. De ce sunt şi eu aşa.

Are înfipt în pielea zdrelită dintre degetul mijlociu şi inelar jumătate dintr-un dinte rupt al surorii ei. Scoate dintele şi se uită la el în lumină ca un copil care descoperă o piatră colorată pe plajă, dar apoi se cutremură dezgustată şi-l lasă să cadă pe podeaua de oţel. Se uită peste umărul meu la Sevro şi-i spune:

— Ţi-am zis eu.

*

Mai târziu în aceeaşi zi, în timp ce doctorii o îngrijesc pe Antonia, Fiii cercetează lucrurile personale ale lui Scaiete din cabina ei de la bordul navei-torţă *Taifun*. Sub un sertar fals dintr-un dulap găsesc o blană de lup împuţită şi tăbăcită. Sevro rămâne fără cuvinte când i-o aduce Nasolu'.

— Scaiete a eliberat-o, spune Clovnul în timp ce în cameră se adună membrii rămaşi în viaţă ai primei găşti de Urlători.

Mustang s-a retras, oferindu-le intimitate şi urmăreşte totul de lângă perete. Pietricică, Nasolu' şi Sevro sunt cu noi.

— Când Şacalul a crucificat-o pe Antonia la Institut, Scaiete a eliberat-o.

— Uitasem, spun.

Sevro pufneşte.

— Halal lume.

— Mai ţii minte când ai pus-o să se bată cu Lea, când Lea nu putea să jupoaie oaia? Încercai să o faci mai dură, chicoteşte încet Pietricică.

Sevro râde şi el.

— De ce râzi? întreabă Clovnul. Erai plecat, mâncând ciuperci şi

urlând la lună.

— Urmăream totul, zice Sevro. Mereu urmăream.

— Cam aiurea, şefu', zice Nasolu' amuzat. Ce făceai tu când te uitai la noi?

— Făcea laba în tufişuri, evident, zic eu.

— Numai când dormea toată lumea, mormăie Sevro.

— Scârbos, zice Pietricică strâmbând din nas şi băgând pelerina de Urlător în rucsacul ei. Urlă în continuare, Scaiete mic.

Blândeţea din ochii ei e aproape prea greu de suportat. Nicio incriminare. Fără pic de furie. Suferă doar din cauza pierderii unui prieten. Ceea ce-mi aminteşte cât de mult îi iubesc pe oamenii ăştia. La fel cum am făcut şi cu Roque, ne luăm rămas-bun şi o lansăm spre soare, să li se alăture lui Ragnar şi Roque în ultima călătorie. Clovnul şi Pietricică pleacă ţinându-se de mână, în timp ce Nasolu' îi tachinează. Rămân cu Sevro în urmă, zâmbind. Mustang nu s-a clintit de lângă perete.

— Ce-a vrut Victra să spună cu „ţi-am spus eu"?

Sevro îi aruncă o privire lui Mustang şi zice:

— Ah, nu contează.

Dă să plece, dar ezită.

— A anulat chestia.

— Chestia?

— Chestia dintre noi.

— Oh!

— Îmi pare rău, Sevro, zice Mustang. Trece printr-o perioadă grea acum.

— Mda, zice el proptindu-se cu spatele de perete. Mda. E vina mea, cred. I-am spus… Face o pauză şi se strâmbă, înainte de bătălie, i-am spus că o iubesc. Ştii ce-a zis?

— Mulţumesc? încearcă Mustang să ghicească.

Sevro tresare.

— Nu. A spus doar că sunt un idiot. Poate are dreptate. Poate m-am implicat prea mult. M-am entuziasmat, ştii.

Îşi pleacă privirea, gânditor. Mustang îmi face semn din cap să spun ceva.

— Sevro, eşti multe lucruri. Eşti împuţit. Eşti pitic. Ai gusturi îndoielnice în privinţa tatuajelor. Preferinţele tale pornografice sunt… hmm, excentrice. Şi ai cele mai ciudate unghii la degetele de la picioare.

Întoarce capul spre mine.

— Ciudate?

— Sunt foarte lungi, prietene. Ştii tu… ar trebui să le mai tai.

— Neah. Sunt bune să mă agăţ cu ele de chestii.

Mă uit la el cu ochii mijiţi, fără să-mi dau seama dacă glumeşte sau

nu, şi continui pe cât de bine mă pricep.

— Spun doar că eşti o grămadă de lucruri, băieţaş. Dar nu eşti un idiot.

Sevro nu pare să mă audă.

— Victra crede că-i curge otravă prin vene. Asta zicea acolo, în celulă. Zicea că o să strice totul. Şi crede că e mai bine să pună punct.

— E doar speriată, spune Mustang. Mai ales după ce tocmai s-a întâmplat.

— Adică ce se întâmplă… zice Sevro lăsându-şi capul pe spate, sprijinit de zid. Începe să semene cu o profeţie. Moartea aduce moarte care aduce moarte…

— Am câştigat pe Jupiter, spun eu.

— Putem să câştigăm toate bătăliile şi totuşi să pierdem războiul, mormăie Sevro.

— Şacalul are ceva în mânecă, iar Octavia e doar puţin afectată. Armada Sceptrului e mai mare decât Armada Sabiei, şi vor strânge toate navele de pe Venus până pe Mercur. Vom fi depăşiţi numeric trei la unu. O să moară o grămadă de oameni. Probabil majoritatea oamenilor pe care-i cunoaştem.

— Doar dacă nu schimbăm paradigma, zâmbeşte Mustang.

53. Liniște

După ce Mustang ne pune la curent în linii marii cu planul ei şi după ce terminăm de râs, de analizat şi de disecat punctele slabe, ne lasă să rumegăm mai departe ideea şi pleacă împreună cu Telemanus să se alipească de restul flotei. Eu rămân cu Victra şi Urlătorii să o interogăm pe Antonia şi să supraveghem reparaţiile navei.

Antonia cea frumoasă e de domeniul trecutului. Vătămările pe care le-a suferit sunt aparent catastrofale. Are orbita stângă zdrobită. Nasul spart, lovit cu atâta brutalitate încât i s-a înfundat în faţă, au trebuit să i-l extragă cu forcepsul. Are buzele atât de tumefiate, încât atunci când îi trece aerul printre dinţii sparţi din faţă scoate un şuierat. Urme de lovituri de bici şi contuzii grave. Doctorii de pe navă au crezut că s-a aflat pe una dintre navele distruse, până au văzut imprimat în mai multe locuri de pe faţa ei însemnul Casei Jupiter.

— Însemnată de justiţie, spun eu.

Sevro îşi dă ochii peste cap.

— Ce? Pot să fiu amuzant.

— Mai încearcă, Secerătorule.

Când mă duc să o interoghez pe Antonia, ochiul ei stâng e o umflătură uriaşă, neagră. Mă priveşte furioasă cu dreptul, dar cooperează. Poate pentru că acum crede că ameninţarea la adresa ei este reală şi că sora ei aşteaptă să termine ce-a început.

Potrivit Antoniei, ultimul comunicat al Şacalului anunţa că se pregăteşte pentru atacul nostru pe Marte. Îşi adună flota în jurul Phobosului, pe cale l-a recucerit, şi recheamă navele Societăţii din Conservă şi din alte depozite navale, în acelaşi timp, are loc un exod al navelor Auriilor, Argintiilor şi Arămiilor de pe Marte spre Luna sau Venus, planete care au devenit centre de refugiaţi pentru patricienii înfricoşaţi. Ca Londra în timpul primei Revoluţii Franceze, sau ca Noua Zeelandă în timpul celui de-al Treilea Război Mondial, când pe continente radioactivitatea era la un nivel extrem de crescut.

Problema cu informaţiile obţinute de la Antonia este că sunt greu de verificat. Ba chiar imposibil, acum când sateliţii şi comunicarea interplanetară e la nivelul epocii de piatră. Din câte ştim noi, Şacalul ar fi putut la fel de bine să pregătească informaţii pe care ea să ni le ofere în caz că era capturată şi constrânsă. Dacă aşa stau lucrurile şi noi acţionăm conform informaţiilor primite, există riscul să cădem foarte uşor într-o capcană. Scaiete ar fi fost de o importanţă majoră în acest punct, al verificării informaţiilor. Uciderea ei de către Antonia a fost îngrozitoare, dar din punct de vedere tactic a fost o mişcare foarte eficientă.

Holiday mi se alătură pe puntea *Pandorei,* unde încerc să stabilesc legătura cu exteriorul. Stau pe jos, cu picioarele încrucişate la postul de observaţie şi încerc să mă conectez la datadrop-ul digital al lui Quicksilver. E noapte târziu în sistemul de măsurare al timpului de pe navă. Intensitatea luminilor e scăzută. Echipajul minim de Albaştri pilotează nava spre punctul de întâlnire cu flota principală. În depărtare se văd rotindu-se asteroizi înceţoşaţi. Holiday se aşază lângă mine.

— Mai prinde puteri, îmi zice ea, întinzându-mi o cană de cafea.

— Drăguţ din partea ta, îi spun surprins. Nici tu nu poţi să dormi?

— Neah. Urăsc navele, de fapt. Să nu râzi.

— Asta trebuie să fie un inconvenient destul de mare pentru un legionar.

— Mie-mi spui. Jumătate din viaţa de soldat înseamnă să poţi dormi oriunde.

— Şi cealaltă jumătate?

— Să poţi să te căci oriunde, să aştepţi şi să accepţi ordine cretine fără s-o iei razna. E din cauza murmurului motorului, continuă ea bătând cu palma în podea. Mi se pare că sună ca nişte viespi.

Îşi scoate bocancii.

— Te deranjează?

— Fă-te comodă, zic eu şi sorb din cafea. Ăsta e whisky.

— Te prinzi repede, îmi face ea cu ochiul şmechereşte. Tot nimic? întreabă ea făcând semn cu capul spre datapad-ul meu.

— Asteroizii îngreunează destul de mult situaţia, dar Societatea bruiază semnalul la greu.

— Quicksilver a început.

Stăm tăcuţi unul lângă altul. Prezenţa ei nu e liniştitoare în mod natural, dar are firescul unei femei crescute într-un ţinut rural, unde reputaţia ţine de cât de parolist eşti şi de cât de bun e câinele tău de vânătoare. Ne deosebim prin multe lucruri, dar înţeleg cumva povara care-i apasă umerii.

— Îmi pare rău pentru prietenul tău, îmi spune.

— Pentru care dintre ei?

— Pentru amândoi. O ştiai de mult pe fată?

— Din şcoală. Era cam afurisită. Dar loială…

— Până n-a mai fost, zice ea, iar eu ridic din umeri. Victra e destul de zguduită.

— A vorbit cu tine?

Holiday râde încet.

— Nici gând.

Îşi pune între buze o ţigară strâmbă şi o aprinde. Clatin din cap când îmi oferă un fum. Sistemul de ventilaţie al navei şuieră.

— Liniştea e o pacoste, nu-i aşa? zice Holiday după o vreme. Dar

cred că ştii asta după ce ai stat în cutie.

Încuviinţez din cap.

— Nu m-a întrebat nimeni despre asta. Despre cutie.

— Nici pe mine nu m-a întrebat nimeni despre Trigg.

— Ai fi vrut s-o facă?

— Neah.

— Înainte nu mă deranja niciodată. Liniştea.

— Ei, pe măsură ce avansezi în vârstă o umpli cu tot mai multe lucruri.

— Nu erau prea multe de făcut în Lykos, puteai doar să stai şi să priveşti întunericul.

— Să priveşti întunericul. Ce periculos sună. Noi am crescut în preajma culturilor de porumb, continuă ea suflând fumul pe nas. Ceva mai puţin impresionant. Lanuri întregi cât vedeai cu ochii. Mă duceam noaptea în mijlocul lanului şi stăteam acolo, prefăcându-mă că eram în mijlocul oceanului. Îl auzeai şoptind. Nu era deloc liniştitor. Nu e cum ai crede. E înfricoşător. Mi-am dorit dintotdeauna să fiu altundeva. Nu şi Trigg. El iubea Goodhope. Voia să se înroleze în trupele locale şi să se facă poliţist sau paznic de vânătoare. Ar fi fost fericit să stea acolo până la bătrâneţe, să bea cu idioţii ăia de la Lou's, să meargă la vânătoare în zori, când totul e acoperit de brumă. Eu eram cea care voiam să plec. Voiam să aud oceanul, să văd stelele. Douăzeci de ani de armată în Legiune. Un preţ mic.

Râde de sine însăşi, dar mi se pare ciudat că s-a hotărât să-şi deschidă sufletul acum. M-a găsit aici. La început am crezut că a venit să mă consoleze. Dar simt mirosul de whisky din răsuflarea ei. Nu voia să fie singură. Şi doar eu l-am cunoscut cât de cât pe Trigg. Las datapad-ul de-o parte.

— I-am spus că nu trebuie să vină, dar ştiam c-aveam să-l angrenez şi pe el. I-am spus mamei că o să am grijă de el. Nici măcar n-am fost în stare să-i spun că a murit. Poate crede că am murit amândoi.

— Logodnicului lui i-ai spus? o întreb. Ephraim, nu?

— Îţi aminteşti.

— Sigur. Era de pe Luna.

Mă priveşte câteva clipe, apoi continuă:

— Da, Eph e un băiat bun. Lucra la o firmă de securitate privată din Imbrium. Specializat în recuperarea de bunuri de mare valoare – obiecte de artă, sculpturi, bijuterii. Un băiat tare frumuşel. S-au cunoscut într-unul dintre barurile alea tematice când eram în permisie din Legiunea a XIII-a. Ne răsfăţăm pe o plajă de pe Venus. Eph nu ştia despre mine şi Trigg, că suntem cu Fiii şi aşa mai departe. Dar am luat legătura cu el după ce te-am salvat pe tine de pe Luna şi am ieşit într-un raid după provizii. Am fost la un internet cafe. Cam la o săptămână după ce i-am zis că Trigg a murit, mi-a trimis un mesaj spunându-mi

că se dă la fund şi se înrolează în Fiii lui Ares. Nu mai am nicio veste de la el de-atunci.

— Sunt sigur că e bine.

— Mulţam. Dar ştim amândoi că Luna e un maldăr de rahat acum.

Ridică din umeri. După câteva momente în care îşi pipăie bătăturile din palme, îmi dă un ghiont.

— Vreau să-ţi zic că te descurci bine. Ştiu că nu m-ai întrebat. Şi că sunt un simplu soldat. Dar chiar te descurci.

— Crezi că Trigg ar fi fost de acord cu ce fac?

— Da. Şi s-ar fi pişat pe el dacă ar fi ştiut că mergem spre…

Se întrerupe când holo-ecranul de deasupra noastră ţiuie încet şi mă apelează unul dintre Albaştri. Mă-ntind să-mi iau datapad-ul. Pe toate frecvenţele din interiorul centurii se transmite un singur mesaj. Prima noastră legătură cu Marte de când am trecut dincolo de centura de asteroizi.

— Dă-i drumul! zice Holiday.

Îi dau drumul şi apare o înregistrare. O cameră de interogatorii cenuşie. Un bărbat plin de sânge, legat fedeleş de un scaun. Şacalul intră în cadru în spatele lui.

— E… şopteşte Holiday lângă mine.

— Da, spun eu.

Bărbatul e unchiul Narol. Şacalul are un pistol în mână.

— Darrow! Călăreţii Oaselor l-au găsit pe ăsta sabotând emiţătoarele în spaţiul îndepărtat. Chiar că e mai dur decât pare. Mă gândeam că s-ar putea să ştie ce-ai de gând. Dar a preferat să-şi muşte limba decât să vorbească cu mine. Ce ironie. Nu vreau o răscumpărare, continuă el, *aşezându-se în spatele unchiului meu. Nu vreau nimic de la tine. Vreau doar să priveşti.*

Ridică pistolul. E o bucată îngustă de metal, cât palma mea. Albaştrii din cabină icnesc.

Sevro dă buzna pe punte chiar când Şacalul propteşte ţeava pistolului în ceafa unchiului meu. Unchiul ridică privirea şi se uită fix în cameră.

— Îmi pare rău, Darrow. O să-l salut pe tatăl…

Şacalul apasă pe trăgaci şi simt cum încă o parte din mine se prăbuşeşte în întuneric când unchiul meu alunecă în scaun.

— Opreşte-l, spun amorţit, invadat de amintiri – sunt mic şi Narol îmi pune pe cap casca de la costumul-prăjitor; mă hârjonesc cu el la o Serbare a Laurului; ochii lui trişti când stăteam lângă eşafod, după spânzurarea lui Eo, râsul lui…

— Marcajul orar arată că e de acum trei săptămâni, domnule, îmi spune încet Virga, Albastra de la comunicaţii. Nu l-am primit din cauza interferenţelor.

— L-a primit şi restul flotei? întreb eu.

— Nu ştiu, domnule. Interferenţele sunt mai mici acum. Şi e transmisă prin frecvenţa electromagnetică. Cred că au văzut-o deja.

Şi i-am spus lui Orion ca toate navele să caute semnal, sperând că vom avea noroc. O să se afle totul.

— Rahat, şopteşte Sevro.

— Ce? întreabă Holiday.

— Tocmai ne-a luat toată flota foc, zic eu absent.

Alianţa şi-aşa fragilă dintre Culorile superioare şi cele inferioare o să fie zdruncinată bine acum. Unchiul meu era aproape la fel de iubit ca Ragnar. A murit Narol. Mă cutremur pe dinăuntru. Nu se poate aşa ceva.

— Ce facem? întreabă Sevro. Darrow?

— Holiday, trezeşte-i pe Urlători, ordon eu. Cârmaci, viteză maximă. Vreau să ne alăturăm flotei principale în patru ore. Faceţi-mi legătura cu Mustang şi Orion. Şi cu Telemanus.

Holiday ia poziţie de drepţi şi spune:

— Am înţeles, domnule.

În pofida interferenţelor, reuşesc să iau legătura cu Orion şi-i ordon să închidă punţile navei şi să limiteze accesul la arme pentru a preîntâmpina situaţia în care i-ar veni cuiva ideea să tragă în aliaţii noştri Aurii. Le ia aproape o jumătate de oră Albaştrilor să-mi facă legătura cu Mustang. Sevro şi Victra sunt cu mine. Daxo participă şi el la convorbire de pe navele Telemanus. Semnalul e slab. Faţa lui Mustang nu se vede clar din cauza interferenţelor. Merge pe un coridor. E însoţită de doi Aurii şi de câteva Valkirii.

— *Darrow, ai auzit?* mă întreabă văzându-i pe ceilalţi în spatele meu.

— Acum treizeci de minute.

— *Îmi pare aşa de rău…*

— Ce se întâmplă?

— *Am primit comunicatul. Un cretin de tehnician l-a transmis peste tot,* îmi confirmă Mustang temerile. *Circulă în reţelele navelor din întreaga flotă. Darrow… pe câteva dintre nave sunt deja mişcări împotriva Culorilor superioare. Acum un sfert de oră, trei Aurii de pe* Persefona *au fost ucişi de Roşii. Iar unul dintre locotenenţii mei a deschis focul împotriva a doi Obsidieni care au atacat-o. I-a omorât.*

— Am dat de dracu', zice Sevro.

— *Îmi evacuez tot personalul înapoi pe navele noastre.*

De undeva din spatele lui Mustang se aud focuri de armă.

— Unde eşti?

— *Pe* Steaua Dimineţii.

— Ce dracului cauţi acolo? Pleacă imediat.

— *Încă mai am oameni aici. Sunt şapte Aurii pe puntea tehnică, pentru ajutor logistic. Nu-i las aici.*

— *Atunci trimit gărzile tatălui meu. Te scot ei de acolo,* spune Daxo de pe o navă-torţă a familiei sale.

— E o prostie, spune Sevro.

— *Nu,* se răsteşte Mustang. *Dacă trimiţi cavaleri Aurii aici şi totul se transformă într-o baie de sânge, n-o să ne mai revenim. Darrow, trebuie să vii aici. E singurul lucru care ar putea opri asta.*

— Suntem la câteva ore distanţă.

— *Fă tot ce poţi. Mai e ceva… au luat cu asalt închisoarea. Cred că vor să-l execute pe Cassius.*

Eu şi Sevro schimbăm o privire.

— Caut-o pe Sefi şi stai cu ea, îi spun. Ajungem curând.

— *S-o caut pe Sefi? Darrow… ea conduce toată treaba asta.*

54. *Spiriduşul* şi *Auriul*

Naveta mea de asalt aterizează pe puntea secundară a *Stelei Dimineţii,* unde ar fi trebuit să ne întâlnim cu Mustang. Nu e aici. Nici Auriii pe care voia să-i salveze. Ne întâmpină în schimb un grup de Fii ai lui Ares conduşi de Teodora. Nu e înarmată şi pare că locul ei nu e aici, înconjurată de atâţia bărbaţi înarmaţi până-n dinţi, dar îi dau cu toţii ascultare. Îmi povesteşte ce s-a întâmplat. Moartea unchiului meu a declanşat câteva conflicte care au escaladat în schimburi de focuri de ambele părţi. Acum mai multe nave sunt cuprinse de revoltă.

— Mustang a fost luată de oamenii lui Sefi, împreună cu Cassius şi ceilalţi prizonieri Aurii, Darrow, îmi spune Teodora măsurându-i cu privirea pe ceilalţi locotenenţi ai mei.

— Sălbatici afurisiţi, mormăie Victra. Dacă o omoară, s-a terminat totul.

— N-o s-o omoare, spun eu. Sefi ştie că Mustang e de partea ei.

— De ce să facă aşa ceva? întreabă Holiday.

— Dreptate, zice Victra, iar Sevro o priveşte.

— Nu, spun eu. Cred că e vorba de altceva.

— Nemaipomenit, zice Victra făcând semn cu capul în spate. Se pare că familia Telemanus vrea să ia cu asalt nava.

O altă navetă se apropie de hangar. Ne adunăm în jurul ei după ce aterizează. Înainte ca rampa să coboare complet, afară, pe punte, dă buzna tot clanul Telemanus. Daxo, Kavax, Thraxa şi în urma ei, păşind apăsat, două surori pe care încă nu le-am cunoscut. Înarmaţi până-n dinţi, deşi Kavax încă mai are braţul legat cu o eşarfă. În urma lor mai coboară încă treizeci de Aurii, membrii ai Casei lor. E o afurisită de armată.

— O să murim din cauza lor, spune Holiday.

Lângă mine, Sevro se uită clipind des la trupa de asalt.

— Moartea aduce moarte care aduce moarte… şopteşte el, rupând tăcerea neobişnuită în care s-a cufundat.

— Kavax, ce dracului faci? întreb în timp ce familia lui străbate hangarul.

— Virginia are nevoie de ajutorul nostru, tună el mergând mai departe până când îi tai calea, împiedicându-l să înainteze pe navă.

Pentru o clipă, am senzaţia că o să treacă prin mine.

— N-o s-o lăsăm la mila sălbaticilor ăstora.

— Ţi-am spus să rămâi pe nava ta.

— Din păcate, noi primim ordine de la Virginia, nu de la tine, intervine Daxo.

— Ştim ce înseamnă venirea noastră aici. Dar vom face ceea ce

trebuie pentru a ne proteja familia.

— Chiar şi Mustang ţi-a spus să nu vii aici cu cavaleri Aurii.

— Situaţia s-a schimbat, strigă Kavax.

— Vrei să transformăm asta într-un război? Vrei să distrugem flota? Cel mai rapid mod de a face asta e să dai buzna aici cu o armată de Aurii.

— N-o s-o lăsăm să moară, zice Kavax.

— Şi dacă o s-o omoare din cauza ta? îl întreb.

E singurul lucru care-l opreşte.

— Dacă îi taie gâtul când intri acolo?

Mă apropii de el ca să-mi citească teama din privire şi vorbesc îndeajuns de încet încât să nu mă audă decât el şi Daxo.

— Ascultă-mă, Kavax, problema e că le laşi Obsidienilor o singură opţiune. Şi ştii ce vor face. Lasă-mă să mă ocup eu de asta şi o s-o aducem înapoi. Dacă nu, mâine vom sta lângă sicriul ei.

Kavax se uită spre fiul lui, cel care mereu îl temperează, să vadă ce părere are. Şi, spre uşurarea mea, Daxo încuviinţează.

— Foarte bine, spune Kavax. Dar vin cu tine, Secerătorule. Copii, aşteptaţi chemarea mea. Dacă mor, atacaţi cu toată furia.

— Da, tată, spun cu toţii.

Răsuflu uşurat şi mă întorc spre oamenii mei.

— Unde e Sevro?

*

Sevro, nu ştiu în ce scop, a şters-o pe nevăzute în timp ce noi ne contraziceam. Ne grăbim să-i luăm urma pe coridoare. Victra vine după noi. Holiday e în fruntea grupului, adunând informaţii de la alţi Fii ai lui Ares cu ajutorul implantului optic. Oamenii ei au localizat mulţimea, care s-a adunat în hangarul principal. Îl judecă pe Cassius pentru uciderea câtorva zeci de Fii şi, desigur, a lui Ares însuşi. Nici urmă de Mustang. Unde o fi? Trebuia să stea ascunsă. Să se întâlnească cu noi dacă reuşea. Au prins-o? S-a întâmplat ceva mai rău? Când ajungem pe coridorul care duce spre hangar, e o aşa înghesuială, încât abia ne facem loc împingând la o parte din calea noastră Roşii şi Obsidieni deopotrivă.

Cu toţii urlă şi se împing. Pe deasupra capetelor lor, aproape de centrul hangarului, văd câţiva zeci de Obsidieni şi de Roşii risipiţi pe rampa de douăzeci de metri, aflată la înălţime, ce străbate hangarul. Sefi e în mijlocul lor. De rampă atârnă spânzuraţi şapte Aurii, suspendaţi în cabluri de cauciuc, cu picioarele bălăngănindu-li-se la cinci metri deasupra mulţimii şi cu scalpurile jupuite.

Coloana vertebrală a unui Aureolat e mai dură decât a oamenilor obişnuiţi. Toţi oamenii ăştia s-au chinuit îngrozitor, minute întregi, din cauza hipoxiei cerebrale, în timp ce gloata adunată dedesubtul lor îi înjura şi-i scuipa şi arunca în ei cu şuruburi de roti, chei tubulare şi

sticle. Ca o panglică lungă, sângele Auriilor se scurge de pe bărbie pe piept. Sefi cea tăcută le-a tăiat limbile. Cassius şi alţi câţiva prizonieri îşi aşteaptă execuţia pe rampă, îngenuncheaţi lângă cei care i-au prins, plini de sânge şi vânătăi. Mustang nu e printre ei, slavă lui Jupiter. L-au dezbrăcat pe Cassius până la brâu şi i-au scrijelit o lamă curbată însângerată pe piept.

— Sefi! strig, dar nu mă aude.

Nu-l văd nicăieri pe Sevro. Sunt mai mult de douăzeci şi cinci de mii de oameni într-un spaţiu proiectat să încapă doar zece mii. Mulţi sunt înarmaţi. Unii sunt răniţi în urma bătăliei de săptămâna trecută. Se îngrămădesc cu toţii în hangar să vadă execuţia. Obsidiana stă în mijlocul gloatei ca un titan, ca o stâncă uriaşă în mijlocul unei mări de Culori inferioare. N-ar fi trebuit să pun laolaltă majoritatea răniţilor şi a echipajelor salvate în cuibul ăsta de durere vie. Oamenii observă că sunt aici şi îmi fac loc să trec, scandându-mi numele de parcă ar crede că am venit să văd cum se înfăptuieşte dreptatea. Sălbăticia scenei mă face să mă cutremur. Unul dintre cei care-l ţin pe Cassius e un tehnician Verde care mi-a oferit o cafea pe Phobos. Dintre ceilalţi nu recunosc mai pe nimeni.

Unul câte unul, Fiii lui Ares devin conştienţi de prezenţa mea. Liniştea se aşterne încet, încet, ca unduirile unei ape.

— Sefi! strig în sus spre ea. Sefi!

În sfârşit, mă aude.

— Ce faci aici?

— Ceea ce nu faci tu, îmi răspunde în limba ei, nu cu mânie, ci cu sentimentul că admite că trebuie să înfăptuiască ceva dezgustător, dar necesar.

De parcă un spirit vindicativ ar fi venit aici din iad. Părul ei lung şi alb îi atârnă pe spate. Are cuţitul plin de sânge din cauza limbilor pe care şi le-a adjudecat. Şi când mă gândesc că am garantat pentru ea. I-am permis să numească nava asta. Dar dacă un leu te lasă să-l mângâi, asta nu înseamnă că l-ai îmblânzit. Kavax e oripilat de scenă. E cât pe ce să-şi cheme copiii, şi i-ar chema dacă nu l-ar prinde Victra de mână şi nu l-ar convinge să n-o facă. Şi în ochii ei se citeşte frica. Nu doar din cauza a ceea ce vede, ci şi din pricina a ceea ce i s-ar putea întâmpla. Nu ar fi trebuit să vin aici însotit de Aurii.

Sunt momente în viaţă când mergi înainte în misiunea ta cu atâta ardoare, încât uiţi să priveşti în jos, şi te trezeşti îngropat până la genunchi în nisipuri mişcătoare, în punctul ăsta mă aflu eu acum. Înconjurat de o gloată imprevizibilă, uitându-mă în sus la o femeie prin vinele căreia curge sângele Aliei Vrabia-Zăpezii. Singura mea apărare e un mic grup de Fii ai lui Ares şi Aurii. Holiday scoate un arzător. Briciul Victrei îi alunecă de sub mânecă. M-am pripit să dau buzna aici. În orice clipă lucrurile ar putea lua o întorsătură proastă.

— Unde e Mustang? strig la Sefi. Ai omorât-o?

— S-o omor? Nu. Fiica Leului ne-a adus aici din tărâmul îngheţat. Dar a stat în calea dreptăţii, aşa că acum e-n lanţuri.

Înseamnă că e nevătămată. Mulţumesc lui Jupiter.

— Ce-nseamnă asta? strig. Dreptate? De asta au parte prietenii lui Ragnar, pe care mama ta i-a pus în lanţuri în Palatul Vârfurilor?

— Acesta este codul gheţurilor.

— Nu eşti în lumea gheţurilor, Sefi. Eşti pe nava *mea*.

— E a ta?

Culorilor inferioare din mulţime nu le pică prea bine ce aud.

— Am plătit pentru ea cu sângele nostru.

— La fel ca noi toţi, spun eu. Crezi că ce se întâmpla în lumea gheţurilor era bine? Ai plecat de-acolo pentru că ştiai că era greşit. Ţi-ai dat seama că obiceiurile voastre erau dirijate de stăpâni. Ai spus că o să mă urmezi pe mine. Ai ajuns o mincinoasă acum?

— Dar tu? Le-ai promis oamenilor mei că vor fi în siguranţă, urlă Sefi la mine, arătând spre secure, împovărată de greutatea pierderilor suferite. Am văzut ce pot face oamenii ăştia. Am văzut cum luptă. Ce nave folosesc. Cuvintele nu sunt de-ajuns. Auriii vorbesc o singură limbă. Aceea a sângelui. Şi atâta timp cât ei sunt în viaţă, atâta timp cât ei mai glăsuiesc, poporul meu nu va fi în siguranţă. Puterea lor e prea mare.

— Crezi că asta şi-ar fi dorit Ragnar?

— Da.

— Ragnar voia ca tu să fii mai bună decât ei. Mai bună de-atât. Să fii un exemplu. Dar poate că Auriii au dreptate. Poate că sunteţi doar nişte ucigaşi. Câini sălbatici. Aşa cum v-au făcut ei.

— Nu vom fi niciodată ceva mai mult cât timp ei sunt în viaţă, îmi spune Sefi, iar vocea îi răsună în hangar. De ce-i aperi?

Îl trage pe Cassius spre ea.

— De ce-l plângi pe unul care a ajutat la uciderea fratelui meu?

— De ce crezi că Ragnar te-a luat pe tine de mână în loc să ia sabia în clipa morţii? Nu voia să-ţi trăieşti viaţa în jurul răzbunării. E o fundătură. Voia mai mult pentru tine. Voia un viitor.

— Am văzut raiul, am văzut iadul, şi ştiu că viitorul nostru e războiul, spune Sefi. Război până când ei vor pieri în noapte.

Îl târăşte pe Cassius mai aproape de ea şi ridică cuţitul, ca să-i taie limba. Dar înainte s-o facă, un pumn electromagnetic se declanşează şi-i zboară arma din mână, iar Ares, lordul Rebeliunii, purtând coiful cu ţepi, păşeşte apăsat pe rampă. Obsidienii se dau la o parte din calea lui. El îşi îndreaptă spatele şi-şi lasă coiful să alunece pe spate şi să i se retragă în armură.

— Ce face? mă întreabă Victra, iar eu clatin din cap.

— Cretini de rahat, se răsteşte Sevro. Aţi pus mâna pe ceea ce-mi

aparţine.

Se-ndreaptă spre Sefi.

— Zbăşti. Şterge-o!

Câteva Valkirii îi taie calea. Stă în faţa lor, ajungându-le cu nasul la piept.

— La o parte, sac de păr pubian albinos!

Obsidienele se dau la o parte doar când le spune Sefi să o facă. Sevro trece printre Auriii legaţi, mângâindu-i pe cap jucăuş.

— Ala e al meu, zice el arătând spre Cassius. Ia mâinile de pe el, cucoană.

Sefi nu dă drumul cuţitului.

— I-a tăiat capul tatălui meu şi l-a pus într-o cutie. Şi dacă nu vrei să-ţi fac şi eu ţie acelaşi lucru, o să-mi faci plăcerea de a-mi înapoia ceea ce-mi aparţine.

Sefi se retrage, dar nu pune cuţitul în teacă.

— E datoria ta de sânge. Viaţa lui îţi aparţine.

— Evident, zice Sevro şi-i face semn să se îndepărteze. Ridică-te, Pixie amărât, zbiară el la Cassius, lovindu-l cu bocancul şi smucindu-l de cablul pe care-l are înfăşurat de gât. Fii demn. Ridică-te.

Cassius se ridică în picioare, clătinându-se. Are mâinile legate la spate. Faţa umflată din cauza loviturilor. Pieptul livid cu lama curbată scrijelită pe el.

— L-ai omorât pe tata?

Îl împunge cu degetul în piept.

— L-ai omorât pe tata?

Cassius se uită de sus la el. Nu ca să-l sfideze, e doar mândrie, dar nu tipul de mândrie stupidă pe care l-a arătat de-a lungul anilor. Războiul şi viaţa i-au secătuit spiritul. Acesta e chipul unui om care nu vrea nimic altceva decât să moară cu un strop de demnitate.

— Da, spune Cassius cu glas tare, l-am omorât.

— Mă bucur că am lămurit asta. E un ucigaş! strigă Sevro mulţimii. Şi ce le facem ucigaşilor?

Gloata vuieşte cerând moartea lui Cassius. Iar Sevro, după ce face un adevărat spectacol tăindu-i o ureche, le-o oferă. Îl împinge pe Cassius peste marginea rampei. Auriul cade în gol până ce cablul din jurul gâtului trosneşte, oprindu-i căderea. Icneşte. Dă din picioare. Se înroşeşte la faţă. Mulţimea urlă lacomă, scandând numele lui Ares.

Gloatele sunt nişte adunături lipsite de suflet, care se hrănesc cu frică, cu impulsul de moment şi cu prejudecăţi. Niciunul dintre aceşti oameni nu cunoaşte spiritul lui Cassius, nobleţea unui om care şi-ar fi dat viaţa pentru familia lui, dar care a fost blestemat să trăiască în vreme ce ei toţi au murit. Gloata vede un monstru. Un zeu căzut de doi metri înălţime, acum aproape gol, umil, strangulându-se cu propria-i mândrie.

Eu văd un om care a încercat să facă ce-a putut mai bine într-o lume căreia nu-i pasă de asta. Mi se rupe inima.

Dar nu mă clintesc din loc pentru că ştiu că nu sunt martor la moartea unui prieten, ci mai curând la renaşterea altuia. Însoţitorii mei nu înţeleg. Kavax e îngrozit. Victra la fel – şi deşi cred că i-a fost puţin milă de Cassius, ceea ce deplânge ea acum e sălbăticia pe care o vede în Sevro. E un lucru prea urât şi greu de suportat pentru oricine. Holiday îşi scoate arma, aţintind-o asupra Roşiilor din apropiere care arată spre Kavax. Dar ei pierd tot spectacolul.

Mă uit cu admiraţie la Sevro, care stă proptit de balustradă, cu braţele larg deschise, îmbrăţişându-şi parcă armata. Dedesubt, Cassius se zbate şi moare, iar cei din mulţime încep să se întreacă să vadă cine poate să sară destul de sus să-l tragă de picioare. Nu reuşeşte niciunul.

— Numele meu e Sevro au Barca, strigă prietenul meu. Eu sunt Ares! Am ucis nouăzeci şi patru de Aurii, se bate el cu pumnul în piept. Patruzeci de Obsidieni. O sută treisprezece Cenuşii cu briciul.

Gloata ovaţionează, chiar şi Obsidienii.

— Jupiter ştie câţi alţii cu nave, tunuri electromagnetice şi pumni electromagnetici. Cu bombe atomice, cuţite, beţe ascuţite…

Sevro face o pauză de efect.

Toată lumea tropăie.

Sevro se bate iar cu pumnul în piept.

— Eu sunt Ares! Şi sunt şi eu un ucigaş!

Îşi pune mâinile în şolduri.

— Şi ce le facem ucigaşilor?

De data asta nu mai răspunde nimeni.

Nici nu se aştepta să o facă vreunul. Ia cablul din jurul gâtului unui Auriu îngenuncheat, şi-l înfăşoară în jurul propriului gât, se uită la Sefi cu o căutătură de nebun, face cu ochiul şi plonjează de pe rampă cu spatele spre mulţime.

Mulţimea urlă, dar cel mai tare se aude icnetul uimit al Victrei. Cablul din jurul gâtului lui Sevro pocneşte încordat. Dă din picioare, sufocându-se alături de Cassius. Se zbate. Înfiorător, fără niciun sunet. Se înroşeşte la faţă, cât pe ce să se învineţească, asemenea lui Cassius. Se zbat amândoi, Spiriduşul şi Auriul, suspendaţi deasupra gloatei fremătătoare, care acum se calcă în picioare ca să ajungă să-l dea jos pe Sevro, dar în turbarea lor se înghesuie pe scară prea mulţi deodată şi o fac să se arcuiască, depărtând-o de perete. Victra e cât pe ce să sară cu cizmele gravitaţionale şi să-l salveze, dar o opresc.

— Aşteaptă.

— Moare! strigă ea înnebunită.

— Asta-i ideea.

Nu e un băiat cel care atârnă acolo. Nu e un orfan cu sufletul zdrobit care are nevoie de mine să-l iau în braţe. E un bărbat care a

trecut prin iad şi care acum crede în visul tatălui său, în visul soţiei mele. E un bărbat pentru care mi-aş da viaţa ca să-l protejez, în timp ce el moare ca să salveze sufletul Rebeliunii.

Transfigurat, Kavax se uită la Sefi care se holbează la scena neobişnuită. Obsidienii ei sunt la fel de nedumeriţi.

Se uită la ea, căutând îndrumare. Ragnar a crezut în sora lui. În capacitatea ei de a fi mai bună decât lumea care le-a fost dăruită, lumea în care nu există noţiunea de milă sau cea de iertare. Îşi dă şi ea seama de asta. În tăcere, ridică securea şi retează cablul lui Sevro. Apoi, fără tragere de inimă, şi pe al lui Cassius. Undeva, Ragnar zâmbeşte.

Cei doi bărbaţi se rostogolesc prin aer şi sunt prinşi de mulţimea agitată de dedesubt.

Kavax, care nu s-a clintit din loc de când a sărit Sevro, se uită la Sefi confuz. Ţine mâna pe datapad, gata să-şi cheme copiii, şi apoi nu-l mai văd, îl pierd în mulţime. Fiii lui Ares şi Urlătorii formează un cerc strâns în jurul liderului lor, ţinându-i pe ceilalţi la distanţă. Sevro e-n patru labe, icnind după aer. Mă grăbesc spre el şi îngenunchez alături, în timp ce Holiday îl ajută pe Cassius, care hârâie la podea, în stânga mea. Pietricică îi acoperă trupul gol şi însângerat cu pelerina ei de Urlător.

— Poţi să vorbeşti? îl întreb pe Sevro.

Dă din cap că da, cu buzele tremurându-i de durere, dar cu ochii arzând. Îi întind mâna şi-l ajut să se ridice. Ridic pumnul în aer, cerând să se facă linişte. Fiii le strigă tuturor să tacă, până când douăzeci şi cinci de mii de răsuflări se sincronizează cu bătăile inimii micului meu prieten. Sevro se uită la ei, uimit de dragostea pe care o vede în ochii lor, de respectul şi de lacrimile lor.

— Soţia lui Darrow… cârâie el cu laringele praf. Soţia lui, continuă cu glas mai grav, şi tatăl meu nu s-au întâlnit niciodată. Dar au împărtăşit acelaşi vis. Al unei lumi libere. O lume construită nu pe cadavre, ci pe speranţă. Pe dragostea care ne leagă, nu pe ura care ne dezbină. Poate că am pierdut mulţi apropiaţi. Dar nu suntem înfrânţi. Nu suntem învinşi. Luptăm în continuare. Dar nu luptăm ca să-i răzbunăm pe cei care-au murit. Luptăm pentru cei rămaşi în viaţă. Luptăm pentru cei care încă nu s-au născut. Cassius l-a omorât pe tata…

Sevro se uită spre Cassius şi înghite în sec înainte să continue.

— Dar îl iert. De ce? Pentru că apăra lumea pe care o cunoştea, pentru că îi era frică.

Victra îşi face loc în cercul din imediata apropiere a noastră, uitându-se la Sevro în timp ce el îşi rosteşte cuvintele de parcă i le-ar adresa ei şi doar ei.

— Noi suntem lumea cea nouă. Şi dacă noi suntem cei care trebuie

să arătăm calea, atunci, la dracu', să facem una mai bună. Sunt Sevro au Barca. Şi nu-mi mai e frică.

55. *Plebeea Casă Barca*

— Eşti un nebun dat dracului, îi spun lui Sevro când rămânem singuri în infirmeria lui Virany.

Sevro se ţine de gât şi râde de el însuşi. Îl pup pe creştetul capului.

— Dement dat dracului, ştii asta?

— Mda, păi m-am inspirat de la tine; ce spune asta despre tine?

— Că şi el e la fel de dement, comentează Mickey dintr-un colt.

Fumează o ţigară îndoită cu ceva, ca de obicei, scoţând fum purpuriu pe nări.

Sevro tresare.

— Doare ca dracu', nici măcar nu pot să mă uit într-o parte.

— Ţi-ai scrântit gâtul, ai cartilagiul afectat, ai răni pe laringe, spune doctoriţa Virany analizând datele scanerului biometric.

E o femeie zveltă, cu piele arămie, care poartă cu sine tăcerea aceea a oamenilor care au trecut prin mari greutăţi.

— Exact cum am zis când ai venit. Toate aparatele astea pe care le foloseşti, Virany. Unde e arta în toate astea? Virany îşi dă ochii peste cap.

— Dacă aveai cu zece kilograme mai mult, ţi-ai fi rupt gâtul, Sevro. Ai avut baftă.

— Noroc că m-am căcat înainte, mormăie el.

— Gâtul lui Darrow ar fi rezistat la o presiune de încă cincizeci de kilograme, se laudă Mickey într-o doară. Coeficientul de alungire al cervicalei lui…

— Pe bune? zice Virany obosită. Nu vrei să te lauzi altădată, Mickey?

— Doar făceam o observaţie asupra talentului meu, răspunde Mickey şi-mi face cu ochiul.

Îi place s-o enerveze pe Virany. De când a angrenat-o în proiectul lui au petrecut mai tot timpul împreună, spre supărarea ei.

— Auu! strigă Sevro când Virany îi palpează cu ceva mai multă forţă spatele. E corpul meu, totuşi!

— Scuze.

— Pixie, îi zic eu.

— A fost cât pe ce să-mi rup gâtul, spune Sevro.

— Mda, am trecut şi eu prin asta. Măcar tu n-ai fost şi biciuit înainte.

— Aş fi preferat să fiu biciuit, mormăie el şi tresare când încearcă să-şi întoarcă gâtul. Era mai bine decât chestia asta.

— Nu şi dacă te-ar fi biciuit Pax.

— Am văzut înregistrarea, n-a dat chiar aşa tare.

— Ai fost biciuit vreodată? Ai văzut cum arată spatele meu?

— Tu mi-ai văzut nenorocitul de ochi la Institut? Şacalul mi-a scos ochiul cu cuţitul şi nu m-ai văzut văitându-mă.

— Eu am fost transformat artizanal complet, spun în timp ce uşa se deschide şi intră Mustang. De două ori.

— Ah, mereu revenim la afurisita de transformare, mormăie Sevro fluturându-şi degetele în aer. Sunt aşa de special, mi-au dezgolit oasele. Mi-au schimbat structura ADN.

— Aşa fac tot timpul? o întreabă Virany pe Mustang.

— Cam aşa, răspunde Mustang. Am vreo şansă să te mituiesc să le coşi gurile până se învaţă minte să nu mai înjure atâta?

Mickey intervine, înviorat:

— E interesant că spui asta…

E întrerupt de Sevro:

— Cum se simte Auriul? o întreabă el pe Mustang. Ai idee?

— Bucuros că mai are limbă, zice ea. Îi cos rana de pe piept la infirmerie. Are hemoragie internă din cauza loviturilor, dar o să supravieţuiască.

— Te-ai dus în sfârşit să-l vezi? o întreb.

— Da, zice ea dând din cap gânditoare. Era foarte… emoţionat. Mi-a cerut să-ţi transmit mulţumiri, Sevro. Zice că ştie că nu merită ce ai făcut pentru el.

— Să fiu al dracu' dacă merită, mormăie Sevro.

— Sefi spune că Obsidienii o să-l lase în viaţă, zic eu.

— Obsidienii? repetă Mustang, observaţia mea atrăgându-i atenţia. Toţi Obsidienii.

— Nu m-am gândit la asta, râd eu.

— Cum adică? întreabă Sevro.

— A vorbit în numele Obsidienilor acum, nu doar al Valkiriilor. Nu a fost o scăpare. Înainte de revoltă triburile nu erau unite. Probabil s-a folosit de asta ca să le unească pe celelalte căpetenii sub comanda ei.

— Deci… a organizat un puci? întreabă Sevro.

— Cam aşa ceva, râd eu.

— Ei, să vedem dacă rezistă. Totuşi… e impresionant, intervine Mustang. Ne-au tot spus că e bine să nu iroseşti o situaţie de criză.

— Obsidieni făcând politică… se cutremură Mickey.

— Şi tot ce-ai spus mai devreme… a fost o strategie, sau a fost pe bune? îl întreabă Mustang pe Sevro.

— Nu ştiu ce să zic, ridică Sevro din umeri. Adică, trebuie să se oprească undeva toate astea. E groaznic, dar tata s-a dus. Nu are niciun sens să distrugem lumea încercând să-l aducem înapoi. Cassius nu l-a omorât pe tata pentru că-l ura. Erau amândoi soldaţi şi au făcut ceea ce fac soldaţii. Înţelegi?

Rămasă fără cuvinte, Mustang clatină din cap. Îşi pune mâna pe

umărul lui, iar el îşi dă seama cât de impresionată e. Tăcerea e cel mai mare compliment pe care i-l poate face, iar Sevro îi zâmbeşte fără ironie, lucru atât de rar pentru el. Zâmbet care dispare în clipa când se deschide uşa şi intră Victra. Are ochii roşii şi e agitată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îi spune lui Sevro.

— Afară, zice Sevro când niciunul dintre noi nu se clinteşte. Toată lumea.

*

Aşteptăm în faţa uşii cât timp Sevro şi Victra stau de vorbă înăuntru.

— Cât crezi că o să dureze călătoria? întreabă Mustang.

— Patruzeci şi nouă de zile, îi răspund trăgându-l într-o parte pe Mickey, care îşi lipise urechea de uşă în încercarea de a auzi ce se întâmplă înăuntru. Important e să-i convingem pe Albaştri să nu sufle o vorbă.

— În patruzeci şi nouă de zile fratele meu are tot timpul să plănuiască ceva.

Dincolo de nava noastră, lumea merge înainte. Roşiii sunt vânaţi. Şi cu toate că am trezit spiritul Culorilor inferioare şi am mai câştigat o victorie pentru cauză, fiecare zi pe care o petrecem apropiindu-ne de Centru înseamnă încă o zi în care Şacalul ne poate vâna prietenii şi Suverana poate distruge rebelii care-i dau de furcă. Unchiul meu a murit deja. Câţi vor trebui să mai moară până am să mă întorc eu?

— N-am rezolvat totul, spune Mustang. Totuşi, Obsidienii au ucis şapte prizonieri. Oamenii mei sunt îngrijoraţi în ceea ce priveşte războiul. În privinţa consecinţelor. Mai ales acum, când Sefi a unit triburile. A devenit periculoasă.

— Şi mult mai folositoare, spun eu.

— Până următoarea dată când n-o să mai fie de acord cu tine. Lucrurile pot lua o întorsătură proastă în orice clipă.

Îşi îndreaptă spatele când Mickey tresare şi se trage înapoi, iar uşile infirmeriei se deschid. Sevro şi Victra ies împreună, zâmbind amândoi.

— Ce-i cu rânjetele astea? îi întreb.

— Uite asta, zice Sevro şi-şi întinde mâna cu un inel al Casei Jupiter de la Institut.

Îi e larg pe deget. Mă uit la el şi nu mă prind imediat. Văd inelul lui înfipt pe degetul mic al Victrei.

— M-a cerut, zice Sevro încântat.

— Ce? bolborosesc eu.

Mustang ridică din sprâncene.

— Cerut… adică…

— Exact! exclamă Sevro strălucind. Ne luăm.

*

Sevro şi Victra se căsătoresc şapte zile mai târziu în hangarul secundar al *Stelei Dimineţii.* După ce ne-au dat vestea, când Victra m-a rugat ca eu să fiu cel care o conduce, am rămas fără cuvinte. Am îmbrăţişat-o pe loc. Aşa cum fac şi acum, după care o iau de braţ şi o conduc printre rândurile de Urlători spălaţi şi ferchezuiţi şi uriaşii din familia Telemanus. Nu l-am mai văzut niciodată pe Sevro aşa de aranjat. Şi-a pieptănat părul într-o parte şi aşteaptă lângă Mickey. Obiceiul e ca binecuvântarea să fie dată de un Alb. Dar Victra a râs la ideea de a respecta tradiţia şi l-a rugat pe Mickey să o facă.

Chipul Violetului străluceşte. A exagerat cu machiajul, dar chiar şi fără ar radia. De la Artizan la deţinător de sclavi, la sclav, la oficiant de căsătorii nu e o cale uşoară, dar lui Mickey îi place la nebunie. S-a bucurat teribil când Clovnul şi Nasolu' l-au invitat la petrecerea burlacilor şi a urlat alături de noi când l-am răpit pe Sevro în toiul nopţii din camera lui şi l-am târât în sala de mese, unde ne-am pus pe băut.

Animozităţile apărute din cauza revoltei nu s-au stins, dar nunta aduce un sentiment nostalgic de normalitate. În mijlocul demenţei războiului capeţi speranţă văzând că viaţa poate merge înainte. Cu toate că unii Fii cârtesc împotriva căsătoriei dintre liderul Roşu şi o Aurie, Victra a făcut destule ca să-şi câştige respectul din partea comandanţilor Fiilor. Iar curajul pe care l-a arătat când am luat cu asalt *Steaua Dimineţii,* în apropiere de Ilium, împreună cu mine şi cu Sefi, i-a adus respectul lor. A vărsat sânge pentru ei, alături de ei, aşa că soldaţii mei sunt liniştiţi acum, împăcaţi. Cel puţin în seara asta.

Nu l-am mai văzut niciodată pe Sevro atât de fericit. Nici atât de emoţionat ca înainte de ceremonie, când îşi aranja părul la mine în baie. Nu că ar fi putut face prea multe cu creasta aia.

— E o demenţă? Ieri părea o idee bună, m-a întrebat holbându-se în oglindă.

— E o idee bună şi azi, i-am zis.

— Nu zici doar *aşa?* Spune-mi adevărul, omule. Mi-e rău.

— Înainte să mă însor cu Eo, am vomitat.

— Aiurea.

— Am dat tot afară pe cizmele unchiului meu.

Am simţit un fior de durere amintindu-mi că unchiul Narol s-a dus.

— Nu mă temeam că luasem o decizie proastă. Mă temeam că ea luase o decizie proastă. Că nu aveam să mă ridic la aşteptările ei… Dar unchiul mi-a spus că femeile ne văd mai buni decât suntem. De asta o iubeşti pe Victra. De asta te certi cu ea. Şi de asta meriţi să se întâmple asta.

Sevro a mijit ochii, fără să-şi ia privirea de la oglindă.

— Mda, dar unchiul tău era ţicnit. Toată lumea ştie asta.

— Nu era singurul. Cu toţii suntem un pic duşi cu pluta. Mai ales

Victra. Adică, o să se mărite cu tine, nu?

— Al dracului dacă nu, a rânjit Sevro.

Iar eu i-am ciufulit părul, sperând din tot sufletul să apuce să se bucure amândoi de clipele astea de fericire şi de încă multe altele după aceea. E cel mai bun lucru la care putem spera cu toţii, de fapt.

— Mi-aş fi dorit să fie şi tata aici.

— Cred că acolo unde e se tăvăleşte de râs la gândul că trebuie să te ridici pe vârfuri ca să-ţi săruţi mireasa, i-am spus eu.

— Întotdeauna a fost un nemernic.

Acum Sevro se foieşte de pe un picior pe altul când îi ofer mâna Victrei şi se uită în ochii ei. Eu nici măcar nu sunt acolo. Niciunul dintre noi nu e, nu în ceea ce-i priveşte pe ei doi. Blândeţea pe care o văd acum în femeia asta mereu furioasă e tot ce am nevoie ca să-mi dau seama cât de mult îl iubeşte. Victra nu a vorbit niciodată despre asta. Dar asprimea pe care o arată faţă de toţi şi de toate e îmblânzită în seara asta. Îl priveşte pe Sevro ca pe un refugiu, un loc unde se simte în siguranţă.

Mă duc lângă Mustang, iar Mickey îşi începe discursul bombastic. Nu e nici pe departe atât de pretenţios pe cât mă aşteptam. Dar din felul în care încuviinţează Mustang din cap după fiecare frază, îmi dau seama că l-a ajutat să-l redacteze. Îmi citeşte gândurile şi se apleacă spre mine, spunându-mi:

— Trebuia să fi auzit prima variantă. Un adevărat spectacol.

Mă adulmecă.

— Eşti beat? întreabă ea şi aruncă o privire către Urlătorii roşii la faţă şi către cei doi Telemanus, care se clatină. Sunt beţi cu totii?

— Ssst, îi zic şi-i întind o sticluţă metalică. Eşti tu prea trează…

Mickey termină de oficiat ceremonia:

— …o uniune căreia numai moartea îi poate pune capăt. Vă declar Sevro şi Victra Barca.

— Julii, îl corectează Sevro iute. Casa ei e mai veche.

Victra clatină din cap şi spune:

— A zis corect.

— Dar eşti o Julii, răspunde Sevro nedumerit.

— Eram ieri. Astăzi prefer să fiu Barca. Presupunând că nu ai o problemă cu asta şi că nu trebuie să mă micşorez proporţional.

— E minunat, spune Sevro şi roşeşte.

Mickey termină discursul, iar Sevro şi Victra se întorc cu faţa către noi.

— Vă prezint în faţa prietenilor voştri şi a lumii întregi drept Sevro şi Victra din Casa Marţiană Barca.

*

Poate că ceremonia a fost restrânsă, dar petrecerea e cu totul altceva. Cuprinde toată flota. Dacă poporul meu se pricepe la ceva,

atunci ştie cum să reziste greutăţilor prin petreceri. Viaţa nu înseamnă doar să respiri, înseamnă să simţi că exişti. S-a răspândit vorba pe toate navele despre discursul lui Sevro şi spânzurarea lui, ceea ce a ajutat la închiderea tuturor rănilor.

Dar ziua de azi e cea care contează. Cea în care se reînnoieşte în toată flota mea bucuria de a trăi. Se dau petreceri pe cele mai mici dintre corvete, pe distrugătoare, pe navele-torţă şi pe *Steaua Dimineţii.* Distrugătoarele-de-aripi zboară în formaţie dând spectacole. Toată lumea adunată în hangare să cânte şi să danseze printre armele aducătoare de război bea trăscău de-al Roşiilor şi băuturile fine ale Societăţii. Chiar şi Kavax, atât de încăpăţânat în teama lui de haos şi în prejudecăţile împotriva Obsidienilor, dansează cu Mustang. Îi îmbrăţişează beat pe Sevro şi Victra şi încearcă stângaci să uite dansurile din sălile de bal ale Auriilor şi să le înveţe, de la o femeie Roşie cu faţa rotundă şi zâmbitoare şi unghiile murdare de ulei de motor, pe cele ale poporului meu. Alături de ei e Cyther, Portocaliul bizar care a fost aşa impresionat de mine acum un an şi jumătate în sala motoarelor lui *Pax.* A terminat azi dimineaţă proiectul special al lui Mustang. Acum e beat şi-şi roteşte trupul greoi pe ringul de dans în strigătele de încurajare ale lui Kavax.

Daxo clatină din cap la caraghioslâcurile tatălui său, stând rezervat pe margine, ca întotdeauna. Îi duc ceva de băut.

— E vin, îi spun.

— Slavă lui Jupiter, răspunde el luând paharul cu delicateţe. Oamenii tăi au tot insistat să-mi dea să beau un fel de solvent de motor.

Se uită cu îngrijorare la ecranul datapad-ului.

— Se ocupă Holiday de pază, îi zic. Nu e o petrecere a Auriilor.

— Slavă lui Jupiter şi pentru asta, râde el.

În sfârşit, soarbe din pahar.

— Atolii de pe Venus, zice el. Foarte bun.

— Tatăl tău e un adevărat spectacol, îi spun făcând semn spre ringul de dans, unde bătrânul uriaş se zbânţuie cu doi Roşii.

— Nu e singurul, zice Daxo cu şiretenie, urmărindu-mi privirea spre Mustang, care dansează cu Sevro.

Chipul ei străluceşte de bucurie, ori poate doar din pricina alcoolului. Are părul ud de transpiraţie şi câteva şuviţe i s-au lipit de frunte.

— Te iubeşte, să ştii, îmi spune Daxo. Doar că se teme să nu te piardă, de asta te ţine la distanţă. Ciudaţi mai suntem, nu?

— Daxo, de ce nu dansezi? întreabă Victra apropiindu-se cu paşi mari de el. Aşa de serios tot timpul. Sus! Sus!

Trage de el şi-l împinge spre ringul de dans, după care se prăbuşeşte în scaunul lui.

— Mă omoară picioarele. Am dat iama în dulapul Antoniei. Uitasem că are picioare de vrăbiuţă.

Izbucnesc în râs, în timp ce se apropie Clovnul, beat criţă, clătinându-se.

— Victra, Darrow. Am o-ntrebare. Credeţi că Pietricică e interesată de tipul ăla? ne întreabă el, rezemându-se de masă şi dând peste cap încă un pahar de vin – deja dinţii i s-au colorat în roşu.

— Ăla înalt? întreabă Victra.

Pietricică dansează cu un căpitan Cenuşiu de pe Himera.

— E prea delicată pentru el.

— E foarte arătos, spune Clovnul. Are şi dinţii drepţi.

— Poţi să te bagi oricând între ei, îi spun.

— Nu vreau să par prea disperat.

— Ferească Jupiter, zice Victra.

— Cred că mă bag între ei.

— Cred că e o idee bună, zice ea. Dar să faci o reverenţă întâi. Fii politicos.

— Bun. Deci e stabilit, mă duc acum.

Îşi mai toarnă nişte vin.

— Întâi mai beau ceva.

Îi iau paharul din mână şi-l împing spre ring. Holiday apare în uşă, tocmai când Clovnul întrerupe stângaci dansul. Se înclină în faţa lui Pietricică şi-i întinde mâna într-un gest exagerat.

— La dracu'. Chiar a făcut-o, pufneşte Victra şi-i dă şampania pe nas. Ar trebui să faci şi tu la fel cu Mustang. Cred că încearcă să-mi fure soţul. Soţul. Ce cuvânt bizar.

— E bizar, într-adevăr.

— Nu-i aşa? Soţie. Cine s-ar fi gândit?

O măsor cu privirea de sus până jos.

— Ţi se potriveşte perfect.

Victra zâmbeşte radioasă.

— Domnule, zice Holiday venind spre noi.

— Holiday, vrei ceva de băut?

Mă uit la ea şi zâmbetul îmi dispare când îi văd expresia feţei. S-a întâmplat ceva.

— Ce e?

Mă trage într-o parte.

— E Şacalul, îmi spune în şoaptă ca să nu-i strice dispoziţia Victrei. Te-a apelat. Legătură directă…

— Care e întârzierea? o întreb.

— Şase secunde.

Pe ringul de dans, Sevro se învârte stângaci cu Mustang, râzând pentru că niciunul dintre ei nu ştie paşii după care dansează Roşiii din jurul lor. Părul lui Mustang e ud de transpiraţie şi şuviţe i s-au lipit de

tâmple, ochii îi strălucesc de bucurie. Niciunul dintre ei nu simte groaza care mă cuprinde brusc, groaza care se întinde dincolo de ei. Nici nu vreau să o simtă. Nu în seara asta.

56. În timp

Îl văd în mijlocul camerei mele de antrenament, aşezat într-un scaun simplu, îmbrăcat cu o haină albă pe al cărei guler înalt are brodat leul auriu de-o parte şi de alta a gâtului. Prin domul de durosticlă, stelele strălucesc deasupra hologramei lui ca nişte pete reci de lumină. Încăperea asta a fost proiectată ca sală de antrenament pentru război, aşa că o aleg drept loc unde să-i ofer inamicului meu audienţa. N-o să-l las să pervertească nava în care a locuit Roque şi unde sărbătoresc prietenii mei având convorbirea altundeva.

Chiar dacă e la milioane de kilometri distanţă, aproape că-i pot simţi parfumul de ascuţitură de creion. Aproape simt liniştea apăsătoare care se lasă peste încăpere când mă apropii de imaginea lui digitală. Pare atât de însufleţită, încât dacă nu ar sclipi, aş crede că e cu adevărat aici. Decorul din spatele lui e înceţoşat. Mă urmăreşte cu privirea cum intru în cameră. Nu schiţează niciun zâmbet. Nu arată nicio falsă amabilitate. Dar îmi dau seama că e amuzat. Roteşte între degete un stylus de argint. Singurul semn de agitaţie.

— Salutare, Secerătorule! Cum decurg festivităţile?

Încerc să nu-mi arăt disconfortul. Sigur că a aflat de nuntă. Avem spioni în flotă. Nu-mi dau seama cât de aproape de mine. Dar nu vreau să las gândul ăsta să mă macine. Dacă ar fi putut să ajungă la noi şi să ne facă rău, ar fi făcut-o deja.

— Ce vrei? îl întreb.

— Data trecută m-ai apelat tu. Am zis să nu mă las mai prejos, gândindu-mă mai ales la mesajul pe care ţi l-am trimis referitor la unchiul tău. L-ai primit?

Nu-i răspund.

— La urma urmei, când vei ajunge pe Marte, vor vorbi tunurile pentru noi. Poate că n-o să ne mai vedem niciodată. Ciudat, nu-i aşa? L-ai văzut pe Roque înainte să moară?

— Da.

— Şi a plâns, implorându-ţi iertarea?

— Nu.

Şacalul se încruntă.

— Am crezut că o s-o facă. E uşor să prosteşti un romantic. Când te gândeşti că era chiar acolo când i-am omorât fata. Tu ai fugit pe coridor urlând numele lui Tactus, iar Roque a ridicat privirea confuz. Am apăsat cu bisturiul o bucată din craniul lui Quinn şi mai adânc în creier. M-am gândit să o las în viaţă, cu leziuni cerebrale. Dar mi-era greaţă la gândul de-a o vedea curgându-i balele peste tot. Crezi că ar mai fi iubit-o dacă o vedea bălind aşa?

Se aude un zgomot la uşă, în afara razei de filmare a camerei. Mustang a venit după mine. Urmăreşte tăcută ce se întâmplă. Ar trebui să închid hologramа. Să las naibii creatura asta, dar nu pot să mă despart de el. Aceeaşi curiozitate care m-a adus aici nu mă lasă să mă clintesc din loc.

— Roque nu era perfect, dar îi păsa de Aurii. Îi păsa de umanitate. Avea ceva pentru care şi-ar fi dat viaţa. Şi asta îl face un om mai bun decât majoritatea, îi spun.

— E uşor să-i ierţi pe cei morţi, răspunde Şacalul. Ştiu.

Un mic fior de umanitate îi face buzele să tremure.

Poate că nu o să recunoască niciodată, dar ceva din tonul vocii lui îmi spune că are şi el regretele lui. Ştiu că îşi dorea aprecierea tatălui său. Dar oare chiar îi e dor de el? Oare şi-a iertat tatăl după ce a murit, iar acum îl plânge?

Scoate de la brâu o mică baghetă aurie. Cu o apăsare de buton, bagheta se transformă într-un sceptru. Un sceptru cu un cap de şacal în vârful piramidei Societăţii. Eu l-am comandat pentru el, acum mai bine de un an.

— Nu m-am despărţit de darul de la tine, zice el mângâind cu degetul capul şacalului. Toată viaţa mi s-au dăruit lei. Niciodată ceva cu adevărat al meu. Ce spune despre mine faptul că cel mai mare duşman al meu mă cunoaşte mai bine decât un prieten?

— Tu sceptrul, eu sabia, îi spun, ignorând întrebarea. Ăsta era planul.

I l-am dăruit pentru că voiam să se simtă iubit. Să simtă că-i eram prieten. Şi i-aş fi fost, pe atunci. L-aş fi ajutat să se schimbe, cum a făcut-o şi Mustang. Cum poate o să se schimbe şi Cassius.

— E aşa cum ai crezut că va fi? îl întreb.

— Ce anume?

— În locul tatălui tău.

Se încruntă, gândindu-se cum să continue.

— Nu, răspunde în cele din urmă. Nu, nu este aşa cum mă aşteptam.

— Vrei să te urască toată lumea. Nu-i aşa? îl întreb. De-asta l-ai omorât pe unchiul meu când nu aveai de ce să o faci. E un scop în sine. De asta m-ai apelat acum. Ca să te simţi important. Dar eu nu te urăsc.

— Mincinosule.

— Nu te urăsc.

— I-am omorât pe Pax, pe unchiul tău şi pe Lorn…

— Mi-e milă de tine.

Tresare.

— Milă?

— ArhiGuvernator al planetei Marte, unul dintre cei mai puternici oameni de pe toate planetele. Îţi stă în putere să faci tot ce-ţi doreşti.

Şi nu e destul. Nimic n-a fost vreodată destul pentru tine, şi nici nu va fi. Adrius, tu nu încerci să-i demonstrezi nimic tatălui tău, mie, Virginiei sau Suveranei. Încerci să contezi în propriii tăi ochi. Pentru că eşti distrus înlăuntrul tău. Pentru că urăşti ceea ce eşti. Îţi doreşti să-i fi semănat lui Claudius. Virginiei. Îţi doreşti să-mi fi semănat mie.

— Ţie? mârâie el. Un Roşu împuţit?

— Nu sunt un Roşu, îi spun arătându-i mâinile care nu poartă niciun sigiliu.

Se uită cu silă.

— Nu eşti îndeajuns de evoluat nici cât să ai o Culoare, Darrow? Eşti doar un *homo sapiens* care se joacă în grădina zeilor.

— Zeilor? zic eu clătinând din cap. Tu nu eşti nici măcar un Auriu. Eşti doar un om care crede că un rang o să-i ofere măreţie. Doar un om care vrea să fie mai mult decât e. Dar tot ce-ţi doreşti de fapt e dragoste. Nu-i aşa?

Pufneşte dispreţuitor.

— Dragostea e pentru cei slabi. Singurul lucru pe care-l avem noi în comun este foamea. Crezi că nu pot fi niciodată mulţumit. Că tânjesc mereu după mai mult. Dar uită-te în oglindă şi o să vezi holbându-se înapoi la tine un om care simte la fel. Spune-i ce vrei micuţului tău prieten Roşu. Dar eu ştiu că te-ai pierdut pe tine însuţi printre noi. Ai tânjit să fii Auriu. Am văzut asta în ochii tăi la Institut. Am văzut văpaia din ei pe Luna când ţi-am propus să guvernăm împreună. Am văzut-o când ai condus carul triumfal pe treptele citadelei. Foamea asta o să ne facă să rămânem singuri pentru totdeauna.

Şi astfel mă loveşte în adâncul sufletului. Frica nemărginită pe care întunericul m-a făcut să o conştientizez. Frica de a rămâne singur. De-a nu mai găsi niciodată dragostea. Dar în clipa aceea, Mustang vine alături de mine.

— Te înşeli, frate, spune ea.

Şacalul se lasă pe spate în scaun când îşi vede sora.

— Darrow a avut o soţie. O familie pe care a iubit-o. A avut atât de puţin, şi a fost fericit. Tu ai avut totul, şi ai fost nefericit. Şi aşa vei rămâne mereu, pentru că râvneşti.

Masca de calm a Şacalului începe să se sfărâme.

— Din cauza asta i-ai omorât pe tata şi pe Quinn. De asta l-ai omorât pe Pax. Dar nu e un joc, frate. Nu e unul dintre labirinturile tale…

— Nu-mi spune frate, târfă! Nu eşti sora mea. Îţi deschizi picioarele pentru o corcitură. Pentru un animal de povară. Urmează Obsidienii? Pun pariu că deja aşteaptă la coadă. Eşti o ruşine pentru Culoarea şi Casa noastră.

Fac o mişcare furioasă spre hologramă, dar Mustang îmi propteşte mâna în piept şi mă opreşte, întorcându-se apoi către fratele ei.

— Crezi că n-ai avut niciodată parte de dragoste, frate. Dar mama te-a iubit.

— Dacă m-a iubit, de ce n-a rămas cu noi? întreabă el cu asprime. De ce ne-a părăsit?

— Nu ştiu, spune Mustang. Dar şi eu te-am iubit şi nu ţi-a păsat. Suntem gemeni. Între noi exista o legătură pe viaţă, continuă ea cu lacrimi în ochi. Ţi-am luat apărarea ani de zile. Apoi am aflat că tu l-ai omorât pe Claudius.

Mustang clipeşte printre lacrimi, clătinând din cap şi reuşind să-şi vină în fire.

— Nu pot să-ţi iert aşa ceva. Nu pot. Ai avut parte de dragoste şi ai pierdut-o, frate. Asta e blestemul tău.

Fac un pas în faţă, ca să ajung lângă Mustang, şi spun:

— Adrius, venim după tine. O să-ţi distrugem navele. O să luăm cu asalt Marte. O să-ţi distrugem zidurile buncărului. O să te găsim şi o să te aducem în faţa justiţiei. Şi când o să atârni în ştreang, când o să se deschidă trapa eşafodului sub tine, când picioarele tale vor dansa Dansul Diavolului, o să-ţi dai seama în clipa aceea că toate astea au fost în zadar, pentru că nu o să mai ai pe nimeni în preajmă care să te tragă de picioare.

Lumina hologramei dispare când întrerup legătura, lăsându-ne doar în lumina stelelor de dincolo de tavanul de sticlă.

— Eşti bine? o întreb pe Mustang.

Încuviinţează din cap, ştergându-şi lacrimile.

— Nu mă aşteptam să plâng. Scuze.

— Ca să fiu sincer, cred că eu am plâns mai mult. Dar te scuz.

Încearcă să schiţeze un zâmbet.

— Chiar crezi că putem face asta, Darrow?

Are ochii roşii, iar rimelul cu care s-a dat special pentru nuntă i s-a întins din cauza lacrimilor. Nasul îi curge şi e de un roz-închis, dar nu am văzut niciodată o frumuseţe mai mare decât a ei în clipa asta. Toată brutalitatea vieţii îi curge prin vene. I se citesc în ochi toate defectele şi temerile care o fac ceea ce e. E atât de imperfectă şi aspră, încât mă face să-mi doresc să o ţin în braţe şi s-o iubesc cât de mult pot. Şi, în sfârşit, îmi dă voie.

— Trebuie. Noi doi avem o viaţă întreagă înainte, îi spun trăgând-o spre mine.

Mi se pare incredibil ca o asemenea femeie să vrea să fie ţinută în braţe de mine, dar îşi lasă capul pe pieptul meu, iar eu o îmbrăţişez şi-mi amintesc cât de bine ne potrivim în timp ce minutele şi stelele trec departe de noi.

— Ar trebui să ne întoarcem la petrecere, zice ea în cele din urmă.

— De ce? Eu am tot ce-mi trebuie aici.

Mă uit în jos la părul ei blond şi-i văd rădăcinile întunecate. Inspir

mirosul ei. Fie că totul se sfârşeşte mâine sau peste optzeci de ani, aş putea să-i inspir mirosul toată viaţa. Dar vreau mai mult. Am nevoie de mai mult. Voiam să-i spun ceva important. Ceva memorabil. Însă am uitat ce când am privit-o în ochi. Prăpastia care ne-a despărţit e tot aici, plină acum cu întrebări, învinuiri şi regrete, dar toate astea fac parte din dragoste, din fiinţa umană. Totul e fisurat, totul e pătat, în afară de clipele fragile şi cristaline presărate în timp pentru care viaţa merită trăită.

57. Luna

Balizele Rubiconului sunt o formaţie de transmiţătoare dispuse în formă de sferă, fiecare dintre ele mare cât doi Obsidieni. Plutesc în spaţiu la un milion de kilometri deasupra centrului Pământului, încercuind cel mai ascuns domeniu al Suveranei. De cinci sute de ani, nicio flotă străină nu a trecut peste această linie de demarcaţie. Acum, la două luni şi trei săptămâni de când au ajuns la Centru veştile despre distrugerea invincibilei Armade a Sabiei, la opt săptămâni după ce am anunţat că ne îndreptăm spre Marte, la şaptesprezece zile de când Suverana a proclamat legea marţială în toate oraşele Societăţii, Armada Roşie se apropie de Luna, trecând printre Balizele Rubiconului fără să tragă un singur foc.

Navele-torţă ale lui Telemanus zboară în avangardă ca să anihileze minele şi să scaneze spaţiul pentru eventualele capcane lăsate de forţele Societăţii. Sunt urmaţi de distrugătoarele lui Orion pline cu Obsidieni, pictate cu ochii atotvăzători ai spiritelor gheţii, şi apoi de flota Julii, al cărei crucişător, *Pandora,* e împodobit cu soarele cu raze în formă de ţepuşă. În urma lor vin forţele Reformatorilor – nurorile lui Lorn au Arcos, care caută dreptate, şi navele negre cu galben cu stema leului lui Augustus, în fruntea cărora se află *Dejah Thoris,* nava ce încă mai poartă semnele luptelor grele prin care a trecut. Şi, în cele din urmă, propriile mele nave, conduse de cea mai grozavă navă construită şi furată vreodată, neîmblânzita *Stea a Dimineţii,* vopsită în alb şi pictată cu o seceră roşie de şapte kilometri la babord şi la tribord. Nu am reparat toate găurile pe care le-am făcut în ea cu excavatoarele. Dar am înlocuit scuturile de-a lungul întregii carene exterioare. *Pax* a murit ca s-o obţinem pe ea. Şi ce mai trofeu e. Am rămas fără vopsea la partea de jos a secerei, aşa că seamănă cu o lună în creştere, simbolul casei Luna. Oamenii au zis că e de bun augur. O promisiune accidentală pentru Octavia au Lune că am prins-o în cătare.

Războiul a ajuns în Centru.

Au aflat acum trei zile că ne apropiem. Nu ne-am putut ascunde până la capăt de senzorii lor, dar haosul din preajma planetei ne demonstrează cât de nepregătiţi sunt pentru aşa ceva. E o civilizaţie cuprinsă de tumult. Lordul Cenuşă a dispus Armada Sceptrului, mândria Centrului, în formaţie defensivă în jurul Lunii. Caravane de nave comerciale care vin dinspre Margine se înghesuie în Via Appia, în emisfera nordică a Lunii, în timp ce o mulţime de nave cu civili sunt blocate de-a lungul Viei Flaminia, aşteptând să treacă de inspecţia de pe uriaşul astroport Flaminius, pentru a coborî apoi în

atmosfera Pământului. Dar pe măsură ce trecem de Balizele Rubiconului şi câştigăm tot mai mult din teritoriul Lunei, navele încep să zboare frenetic. Multe dintre ele părăsesc coada la care aşteptau şi o iau spre Venus, altele încearcă să forţeze trecerea prin port, îndreptându-se cu viteză maximă spre Pământ. Izbucnesc în flăcări în timp ce navele de război albe şi argintii ale Societăţii şi fregatele de război rapide le spulberă motoarele şi carenele. Zeci de nave sunt distruse pentru menţinerea ordinii.

Suntem depăşiţi numeric, depăşiţi ca putere de foc, dar avem de partea noastră iniţiativa, precum şi teama tuturor civilizaţiilor de invaziile barbare.

Primul dans al Bătăliei de pe Luna a început.

— *Atenţiune, flotă neidentificată…* răsună pe frecvenţele deschise vocea ascuţită a unui Arămiu. *Vi se adresează Comandamentul de Apărare de pe Luna: vă aflaţi în posesia unor bunuri furate şi aţi violat graniţele spaţiale stabilite de Societate. Identificaţi-vă şi prezentaţi-vă intenţiile cât mai repede.*

— Trageţi o rachetă cu rază lungă de acţiune spre Citadelă, spun eu.

— E la milion de kilometri distanţă, spune Albastrul responsabil de trageri. O să fie doborâtă.

— Ştie şi el asta, la dracu', spune Sevro. Ascultă ordinul.

A fost nevoie de o adevărată campanie de contraspionaj ca să ajungem aici neobservaţi, nu doar în ceea ce priveşte transmisiunile către celulele Fiilor din tot Centrul, ci şi în ceea ce priveşte navele noastre şi comandanţii lor. Şacalul nu va putea să o ajute pe Suverană, şi nici *Classis Venetum,* flota a 4-a de pe Venus. Nici *Classis Libertas,* flota a 5-a din Centura interioară, pe care Suverana a trimis-o pe Marte să-l ajute pe Şacal. La viteză maximă, toate navele sunt la distanţă de trei săptămâni de orbită. Minciuna a funcţionat. Spionii de pe navele mele au transmis informaţii greşite despre planurile noastre, exact cum speram.

Acesta este pericolul cu care se confruntă imperiul solar: toată puterea din lume nu înseamnă nimic dacă nu se află unde trebuie.

Douăzeci de minute mai târziu racheta noastră e doborâtă de platformele de apărare orbitală.

— Apel prin legătură directă, anunţă Albastrul responsabil de comunicare din spatele meu. Are grad de Pretorian.

— Holo-ecranul principal, ordon.

În faţa mea se materializează un Pretorian Auriu cu nas acvilin şi păr cărunt la tâmple, tuns scurt. Imaginea lui va apărea pe toate punţile şi holo-ecranele flotei.

— Darrow din Lykos, mi se adresează el cu un impecabil accent de Luna, tu deţii funcţia de *imperium* al acestor nave de război?

— Ce nevoie crezi că am de titulaturile voastre tradiţionale?

— Prea bine, răspunde Auriul, păstrându-şi calmul chiar şi acum. Eu sunt ArhiLegatul Lucius au Sejanus din Garda Pretoriană, Prima Cohortă.

Am auzit de Sejanus. E un tip sinistru, dar eficient.

— Vin spre coordonatele voastre într-o misiune diplomatică, continuă el sec. Vă cer să încetaţi orice act de agresiune şi să permiteţi accesul navetei mele pe nava voastră amiral pentru a stabili intenţiile Suveranei şi ale Senatului în…

— Se refuză accesul.

— Poftim?

— Dacă vreo navă a Societăţii se apropie de flota mea, se va trage asupra ei. Dacă Suverana vrea să stea de vorbă cu mine, atunci să o facă ea însăşi. Nu să se folosească de un lacheu. Spune-i cotoroanţei că am venit aici să luptăm. Nu să stăm de vorbă.

*

Nava mea freamătă de activitate. Le-am spus oamenilor abia acum trei zile care e adevărata noastră destinaţie şi sunt cuprinşi de o agitaţie nebunească. Un atac asupra Lunii are ceva nemuritor. Câştigăm sau pierdem, vom fi pătat pentru totdeauna moştenirea Auriilor. Iar în gândurile oamenilor mei, în discuţiile pe care le interceptăm de pe planetele Centrului şi de pe diverşi sateliţi planează teama. Pentru prima dată de sute de ani, Auriii îşi arată slăbiciunea. Vestea despre înfrângerea Armadei Sabiei s-a împrăştiat mai repede decât ar fi putut-o face discursul meu.

Soldaţii mă salută în timp ce trec pe lângă mine pe coridoare, îndreptându-se spre transportoare şi navetele-căpuşă.

Plutoanele sunt formate predominant din Roşii şi dezertori Cenuşii, dar am văzut şi tehnicieni militari Verzi, mecanici Roşii, cercetaşi Obsidieni şi puşcaşi. Îi transmit din nou controlorului de zbor al *Stelei Dimineţii* permisiunea de decolare a navetei, folosind codul meu de acces. Controlorul acceptă ordinul şi acordă culoar de zbor. În mod normal aş aştepta ca ordinul să fie dus la îndeplinire, dar astăzi vreau să fiu sigur, aşa că mă duc pe punte să-l confirm personal. Căpitanul Roşu al puşcaşilor responsabili de securitatea punţii le strigă oamenilor lui să ia poziţia de drepţi când intru. Peste cincizeci de soldaţi echipaţi cu armuri, Roşii, Cenuşii şi Obsidieni, mă salută. În cabinele lor, Albaştrii îşi continuă activitatea. Orion e la postul de observaţie unde cândva stătea Roque. Stă cu mâinile încrucişate la spate. Are pielea aproape la fel de întunecată ca uniforma. Se întoarce spre mine cu ochii aceia mari şi spălăciţi şi cu un zâmbet strălucitor şi obraznic.

— Secerătorule, flota e aproape gata.

O întâmpin călduros şi mă alătur ei pe puntea de observaţie.

— Cum stăm?

— Lordul Cenuşă şi-a dispus trupele în poziţie defensivă. Pare să creadă că avem de gând să declanşăm o Ploaie de Fier înainte să-l îndepărtăm de lună. Presupunere corectă. Nu are niciun motiv să vină spre noi. Toate celelalte nave din Centru se îndreaptă încoace. Când vor ajunge aici, vom fi ca un gândac prins între ciocan şi podea. A presupus corect că vom grăbi contactul.

— Lordul Cenuşă se pricepe la război, spun eu.

— Asta aşa e, încuviinţează ea, aruncând o privire spre datapad. Ce e cu chestia asta pe care am observat-o – acordarea unei permisiuni de zbor pentru o navetă din clasa sarpedon de pe HB Delta?

Ştiam că o să observe. Şi nu vreau să-i dau explicaţii acum. Nu toată lumea e atât de milostivă faţă de Cassius cum sunt eu, chiar dacă Sevro i-a cruţat viaţa.

— Trimit un emisar să se întâlnească cu un grup de Senatori, îi spun.

— Ştim amândoi că nu faci asta, zice ea. Ce se întâmplă?

Mă apropii de ea ca să nu ne audă cineva.

— Dacă Bellona rămâne în mijlocul flotei noastre în timpul luptei, cineva sigur o să încerce să se strecoare pe lângă gardieni şi o să-i taie gâtul. Lumea îl urăşte prea tare ca să mai poată rămâne aici.

— Atunci ascunde-l în altă celulă. Nu-l elibera, spune Orion. O să se ducă pur şi simplu înapoi la ei. O să lupte alături de ei.

— N-o s-o facă.

Orion se uită în spate să se asigure că nu ne aude nimeni.

— Dacă află Obsidienii…

— Exact de-asta n-am spus nimănui. Îl las să plece. Tu dă drumul navetei. Dă-i culoar liber de zbor. Vreau să-mi promiţi.

Strânge buzele fără să spună nimic.

— Promite-mi.

Încuviinţează din cap şi se uită prin hublou spre Luna. Ca de fiecare dată, am senzaţia că ştie mai multe decât lasă să se vadă.

— Promit. Dar fii atent, băiete. Încă îmi datorezi un papagal, nu uita.

Mă întâlnesc cu Sevro pe coridorul din faţa închisorii de maximă securitate. Stă în vârful unui container portocaliu de transport cu sistem gravitaţional, bând dintr-o sticluţă metalică, cu mâna stângă sprijinită de tocul arzătorului prins pe coapsă. Pe coridor e mai linişte decât în mod normal, dar nava pulsează acum de activitate în hangarele principale, în punctele de trageri, în sala motoarelor şi în depozitele de arme. Nu aici, pe puntea prizonierilor.

— Ce ţi-a luat atâta? mă întreabă Sevro.

E îmbrăcat în uniforma neagră, care se întinde incomodă pe sub noua lui vestă de protecţie. Îşi leagănă picioarele şi bocancii i se lovesc unul de altul.

— Orion m-a luat la întrebări despre permisiunea de zbor.

— Rahat! Şi-a dat seama că lăsăm vulturul să zboare?

— A promis că o să-l lase.

— Ar face bine. Şi ar face bine să-şi ţină gura. Dacă află Sefi…

— Ştiu. Ştie şi Orion. N-o să-i spună.

— Dacă zici tu.

Cu o grimasă, Sevro dă pe gât tot conţinutul sticluţei şi aruncă o privire de-a lungul culoarului. Se apropie Mustang.

— Gărzile sunt redirecţionate, spune ea. Patrulele de puşcaşi au fost deviate din sala 13-c. Cassius are cale liberă spre hangar.

— Bun. Eşti sigură că vrei să facem asta? o întreb atingându-i mâna.

Face semn din cap că da.

— Nu pe de-a întregul, dar aşa e viaţa.

— Sevro? Eşti încă de acord?

Sevro sare jos de pe container.

— Evident. Doar sunt aici, nu?

Sevro mă ajută să manevrez containerul cu sistem gravitaţional pe uşile închisorii. Postul de pază e părăsit. Tot ce a rămas în urma echipajului de Fii care păzea prizonierii sunt nişte ambalaje de mâncare şi câteva scrumiere.

Intrăm şi Sevro vine după mine în încăperea în formă de decagon împărţită în celule de duro-sticlă, fredonând cântecelul pe care l-a compus pentru Pliniu.

— De eşti ud pe-un picioruş… cântă el în timp ce ne oprim în faţa celulei lui Cassius.

Celula Antoniei e vizavi de a lui. Are faţa tumefiată din cauza bătăii şi se uită la noi fără să se clintească de pe pat. Sevro bate în duro-sticla care ne desparte de Cassius.

— Trezirea, sir Bellona.

Cassius îşi şterge urdorile de somn de la ochi şi se ridică în fund, uitându-se la mine şi la Sevro, dar i se adresează lui Mustang:

— Ce se întâmplă?

— Am ajuns pe Luna, îi spun eu.

— Nu pe Marte? întreabă Cassius mirat.

Antonia se foieşte în pat, la fel de uimită de veste cum pare să fie şi Cassius.

— Chiar atacaţi Luna? murmură Cassius. Sunteţi demenţi. N-aveţi destule nave. Cum credeţi că o să reuşiţi măcar să treceţi de scuturi?

— Nu-ţi face tu griji în privinţa asta, scumpule, zice Sevro. Avem noi metodele noastre. Dar în curând proiectile încinse de metal o să sfâşie nava. Şi e foarte posibil să vină cineva aici şi să te împuşte în cap. Darrow aici de faţă se-ntristează tot când se gândeşte la asta. Şi nu-mi place de Darrow cel trist.

Cassius se holbează la noi ca la nişte nebuni.

— Tot nu pricepe.

— Când ai zis că ai terminat cu războiul, ai vorbit serios? îl întreb.

— Nu înţeleg…

— E al dracului de simplu, Cassius, spune Mustang. Da sau nu?

— Da, zice Cassius încă aşezat pe pat.

Antonia se ridică să se uite la noi.

— Am terminat. Cum aş putea să continui? Mi-a luat tot ce aveam. Totul pentru nişte oameni cărora nu le pasă decât de ei înşişi.

— Ei bine? îl întreb pe Sevro.

— Oh, te rog, pufneşte el. Crezi că asta o să-mi dea mie vreo satisfacţie?

— Ce fel de joc e ăsta? întreabă Cassius.

— Nu e niciun joc, băieţaş. Darrow vrea să-ţi dau drumul.

Cassius face ochii mari.

— Dar trebuie să fiu sigur că n-o să încerci să ne omori. Vorbeşti mereu despre onoare şi datorii de sânge, aşa că vreau să juri că pot să dorm liniştit.

— Ţi-am ucis tatăl…

— Ar trebui să încetezi să-mi mai aduci aminte de treaba asta.

— Dacă rămâi aici, nu te putem apăra, zic eu. Cred că planetele încă mai au nevoie de Cassius au Bellona. Dar locul tău nu e aici. Şi nu e nici în apropierea Suveranei. Dacă juri pe onoarea ta că nu te mai amesteci în războiul ăsta, te eliberez.

În spatele nostru, Antonia izbucneşte în râs.

— E caraghios. Se joacă cu tine, Cassi. Te joacă pe degete.

— Taci din gură, răzgâiată veninoasă ce eşti, se răsteşte Mustang.

Cassius se uită la Mustang, cântărind propunerea pe care i-am făcut-o.

— Tu eşti de acord cu asta? o întreabă.

— Ideea mea a fost, îi spune ea. Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta, Cassius. Am fost crudă cu tine şi îmi pare rău pentru asta. Ştiu că ai vrut să te răzbuni pe Darrow. Pe mine…

— Pe tine nu, niciodată pe tine.

Mustang tresare.

— …dar ştiu că ai înţeles ce aduce răzbunarea. Ai văzut cum e Octavia cu adevărat. Ce e fratele meu cu adevărat. Singura ta vină e că ai încercat să-ţi aperi familia. Nu meriţi să mori aici.

— Chiar vrei să plec? întreabă el.

— Vreau să trăieşti, zice ea. Şi da. Vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată.

— Dar… unde să plec? întreabă el.

— Oriunde, departe de-aici.

Cassius înghite în sec şi se gândeşte. Nu încearcă doar să înţeleagă ce datorează onoarei şi datoriei, ci şi să-şi imagineze o lume fără

Mustang. Cunosc teribilul sentiment de singurătate prin care trece acum, chiar dacă îi acordăm libertatea. Viaţa lipsită de dragoste e cea mai grea închisoare. Dar îşi umezeşte buzele şi încuviinţează din cap – spre Mustang, nu spre mine.

— Jur pe memoria tatălui meu şi pe-a lui Julian că nu o să mai ridic armele împotriva voastră. Dacă îmi daţi drumul, am să plec. Şi n-o să mă mai întorc niciodată.

— Laşule! strigă Antonia lovind cu pumnii în peretele de durosticlă. Blestemat de vierme trădător şi nemernic!

Îi dau un ghiont lui Sevro.

— Tot tu hotărăşti.

Sevro îşi mângâie barba şi spune:

— La dracu', sper că ştiţi ce faceţi, amărâţilor.

Bagă mâna în buzunar şi scoate o cheie magnetică, iar uşa celulei lui Cassius se descuie cu un bufnet puternic.

— Te aşteaptă o navetă în hangarul auxiliar de la acest nivel, spune Mustang cu ton măsurat. Ai culoar liber de zbor. Dar trebuie să pleci acum.

— Adică *acum,* tâmpitule, se răsteşte Sevro.

— O să te împuşte în cap, strigă Antonia. Trădătorule!

Cassius atinge nehotărât uşa celulei, de parcă s-ar teme că o s-o împingă şi-o să fie încuiată, iar noi o să râdem de el şi toate speranţele pe care i le-am dat se vor spulbera. Dar are încredere şi, încordându-şi faţa, împinge. Uşa celulei se deschide cu un scârţâit. Cassius iese afară şi vine lângă noi. Întinde mâinile să fie încătuşat.

— Eşti liber, omule, şuieră Sevro, bătând darabana în containerul portocaliu, dar trebuie să intri în cutie ca să te scoatem de-aici fără să ne vadă cineva.

— Sigur.

Cassius face o pauză şi se întoarce spre mine, întinzându-mi mâna. I-o strâng, cu un sentiment bizar de înrudire.

— Rămas-bun, Darrow.

— Noroc, Cassius.

Se opreşte şi în faţa lui Mustang, vrând să se întindă şi s-o îmbrăţişeze, dar ea abia îi întinde mâna, tratându-l chiar şi acum cu răceală. Se uită la mâna ei, dar refuză gestul.

— Vom avea mereu Luna, îi spune el.

— Rămas-bun, Cassius.

— Rămas-bun.

Se apropie de container, pe care Sevro l-a deschis, şi se uită înăuntru. Ezită o clipă şi pare că vrea să-i spună ceva lui Sevro, poate să-i mulţumească pentru ultima dată.

— Nu ştiu dacă tatăl tău a avut dreptate. Dar a fost curajos.

Îi întinde mâna, cum mi-a întins-o şi mie.

— Îmi pare rău că nu e şi el aici.

Sevro îi priveşte mâna clipind des, dorind să-l urască. Toată povestea asta îi cade greu. Sevro n-a fost niciodată un suflet blând. Dar se străduieşte să facă ce e mai bine şi acceptă gestul. Îşi strânge mâinile. Dar ceva nu e bine. Cassius nu-i dă drumul la mână. Chipul lui e dur, ochii neiertători. Se răsuceşte. Atât de repede că n-apuc să-l opresc să nu-l smucească pe Sevro de mână, trăgând spre el trupul firav al prietenului meu şi înşfăcându-l de bazin, astfel că-l tine acum la subraţ ca-ntr-o mişcare de dans, ca să-i poată lua pistolul din tocul prins pe piciorul stâng. Sevro se poticneşte, pipăind după armă, dar n-o mai are. Cassius îl lasă jos şi se postează în spatele lui, proptindu-i arzătorul în coloana vertebrală. Sevro se uită la mine cu ochi mari, înfricoşaţi.

— Darrow…

— Cassius, nu! strig eu.

— E de datoria mea.

— Cassius…

Mustang face un pas înainte. Întinde spre el o mână tremurândă.

— Ţi-a salvat viaţa… Te rog…

— În genunchi, ne ordonă Cassius. În genunchi, fir-ar să fie!

Mă simt de parcă tremur pe marginea unei prăpăstii, în timp ce întunericul se întinde în jurul meu. Şoptindu-mi că mă vrea înapoi. Nu pot să scot briciul. Cassius m-ar împuşca înainte s-apuc s-o fac. Mustang îngenunchează şi mă trage şi pe mine jos. Amorţit, îi imit gestul.

— Omoară-l! ţipă Antonia. Împuşcă-l pe nenorocit!

— Cassius, ascultă-mă… îl implor.

— Am spus: în genunchi! îi repetă Cassius lui Sevro.

— Eu, în genunchi? zâmbeşte Sevro viclean, cu o sclipire de nebunie în ochi. Auriu prost. Ai uitat regula numărul unu a Urlătorilor. Nu te pleca niciodată.

Îşi scoate cu iuţeală briciul din mâneca dreaptă şi încearcă să-l rotească. Dar e prea lent. Cassius îl împuşcă în umăr, făcându-l să se smucească într-o parte. Vesta de protecţie se crapă. Peretele metalic e împroşcat cu sânge. Sevro se clatină înainte, cu o privire dementă.

— Pentru Aurii, şopteşte Cassius şi trage de încă şase ori de la mică distanţă în pieptul lui Sevro.

58. Lumina ce se stinge

Din pieptul lui Sevro ţâşneşte sângele. Îmi împroaşcă faţa. Sevro se clatină. Briciul îi scapă din mână. Cade în genunchi, icnind din cauza şocului. Dau fuga spre el, sub ameninţarea ţevii fumegânde a armei lui Cassius. Sevro se ţine de piept, confuz. Un şuvoi de sânge îi curge din gură. Sângele îi bolboroseşte afară prin vestă, pătându-mi mâinile. Tuşeşte şi sângele mă împroaşcă. Încearcă cu disperare să se ridice. Să nu ia în seamă ce s-a întâmplat. Dar nu poate face nimic. Îi tremură braţele. Respiră întretăiat, în ochii larg deschişi i se citeşte o groază dementă, adâncă, primitivă. Antonia chicoteşte încântată din celula ei.

— Nu muri, îi spun înnebunit. Nu muri, Sevro. Tremură în braţele mele.

— Sevro. Te rog. Te rog. Rămâi în viaţă. Te rog. Sevro… Fără niciun ultim cuvânt, fără nicio rugăminte sau o sclipire de personalitate, rămâne nemişcat, sângerând în continuare. Pulsul îi încetineşte şi se opreşte în timp ce lacrimile îmi curg în jos pe obraji, iar Antonia urlă ca lupii, batjocoritoare.

Plâng din cauza groazei.

Din cauza răului nemărginit din lume.

Mă legăn acolo pe podea, ţinându-mi cel mai bun prieten în braţe.

Copleşit de întuneric, de ură şi de neputinţă.

Cassius mă ţintuieşte cu privirea nemilos.

— Culegi ceea ce semeni, îmi spune el.

Mă ridic suspinând. Mă loveşte în tâmplă cu patul armei. Nu cad. Încasez lovitura şi scot briciul. Dar mă mai loveşte de încă două ori şi mă prăbuşesc. Îmi ia briciul şi-l îndreaptă spre gâtul lui Mustang, care încearcă să se ridice în picioare. Aţinteşte arma spre fruntea mea şi mă uit fix la el, văzând că e gata să apese pe trăgaci.

— Suverana o să-l vrea viu! strigă Mustang.

— Da, răspunde Cassius încet, controlându-şi furia. Da, ai dreptate. Ca să-l poată jupui bucată cu bucată până când ne dezvălui tu planurile de luptă.

— Cassius, scoate-mă din blestemata asta de celulă, şuieră Antonia.

Cassius întoarce corpul lui Sevro cu piciorul şi scoate din buzunar cheia magnetică ca să deschidă uşa celulei. Când Antonia iese, o face ca o regină. Încălţămintea de prizonier lasă urme mici în sângele proaspăt al lui Sevro. O loveşte pe Mustang cu genunchiul în faţă. Mustang cade. Vederea mi se tulbură. Mi-e greaţă din cauza contuziilor. Sângele cald al lui Sevro mi se strecoară prin cămaşă, scurgându-mi-se pe burtă în jos. În picioare lângă mine, Antonia oftează.

— Îâăh. Spiriduşul încă mai face mizerie peste tot pe-aici.

— Păzeşte-i şi ia-le datapad-urile, ordonă Cassius. Avem nevoie de o hartă.

— Tu unde te duci?

— Să iau cătuşe.

Când Cassius dispare după colţ, Antonia se lasă pe vine lângă mine, prudentă. Îmi apasă ţeava armei de buze.

— Gura mare!

Mă loveşte în testicule.

— Gura mare!

Privirea îmi fuge din cauza durerii şi deschid gura. Îmi împinge înăuntru ţeava arzătorului. Dinţii se freacă de oţelul negru. Icnesc. Simt gustul de bilă urcându-mi pe gât. Antonia se uită ţintă la mine cu ochi plini de ură, împingându-mi ţeava pe gât în timp ce trupul meu e scuturat de convulsii. Scoate arma doar ca să pot vomita.

— Vierme, zice ea.

Mă scuipă şi ne ia datapad-urile şi briciurile, pe al lui Sevro aruncându-i-l lui Cassius când Auriul se întoarce de la punctul de pază. Mă vâră într-un ham pentru prizonieri, o combinaţie de botniţă şi vestă care-mi fixează braţele cruciş şi mi le lipeşte de piept, astfel încât îmi ating umerii cu degetele, după care mă aruncă în containerul pe care-l adusesem noi pentru el şi-mi îndoaie picioarele ca să încap. Nu-mi pot atenua căderea cu braţele, aşa că mă izbesc cu capul de fundul de plastic al containerului. Apoi îi aruncă peste mine, ca pe nişte saci de gunoi, pe Mustang şi pe Sevro şi trântesc capacul. Sângele lui Sevro îmi picură pe faţă. Sângerez şi eu din rana de la tâmplă. Sunt prea ameţit ca să mă pot văita sau mişca.

— Darrow… şopteşte Mustang. Eşti bine?

Nu-i răspund.

— Ai găsit harta? îl aud pe Cassius întrebând-o pe Antonia.

— Şi un dispozitiv de bruiaj pentru camere, zice ea. Eu împing. Tu condu-ne, dacă te descurci.

— Mă descurc. Să mergem.

Dispozitivul de bruiaj se declanşează, sistemul gravitaţional se pune în mişcare şi cei doi ne iau cu ei. Dacă Sevro şi Mustang n-ar fi deasupra mea, m-aş putea ridica puţin şi mi-aş propti spatele în capac, dar greutatea lor mă apasă în containerul neîncăpător. E foarte cald. Miroase a transpiraţie. Nu e aer. Nu pot să fac absolut nimic. I-am dat cale liberă lui Cassius şi n-am cum să-l opresc. Nu am cum să-i împiedic în timp ce traversează hangarul gol, urcă rampa şi începe pregătirile de zbor.

— *Naveta S-129, ai permisiunea de decolare, aşteaptă dezactivarea câmpului electromagnetic,* se aude în difuzoare vocea ofiţerului de zbor de pe puntea îndepărtată în timp ce pornesc motoarele. *Eşti gata de*

lansare.

Din adâncurile navei mele de război, inamicul mă răpeşte din mijlocul prietenilor mei cu a lor prezenţă liniştitoare, mă rupe de senzaţia de siguranţă oferită de poporul meu, din rândurile armatei puternice care se pregăteşte de război. Îmi ţin respiraţia, aşteptând să aud vocea lui Orion. Să oprească naveta. Distrugătoarele-de-aripi să-i facă praf motoarele. Nu se întâmplă nimic din toate astea. Undeva, mama mea pregăteşte un ceai, întrebându-se unde sunt, dacă sunt în siguranţă. Mă rog să nu poată simţi durerea ce transcende spaţiul, groaza care mă macină în ciuda forţei cu care fac mereu paradă şi a lăudăroşeniei prosteşti. Mi-e frică în ciuda a ceea ce ştiu. Nu doar pentru mine, ci şi pentru Mustang.

Îi aud pe Cassius şi pe Antonia vorbind. Cassius a transmis un semnal de urgenţă. Câteva clipe mai târziu, o voce aspră răsună în difuzoare:

— *Navetă sarpedon, aici naveta de asalt* LCD Kronos, *ai transmis un semnal de urgenţă Olimpian. Te rog să te identifici.*

— Kronos, aici Cavalerul Dimineţii. Cod de acces 7-8-7-Echo-Alpha-9-l-2-2-7. Am evadat de la bordul navei-amiral inamice şi cer escortă şi permisiune de andocare. Antonia au Severus-Julii e cu mine. Avem o încărcătură valoroasă. Suntem urmăriţi.

Urmează o pauză.

— *Cod acceptat. Aşteaptă. Ţi se va adresa Cavalerul Proteic.*

Un moment mai târziu, în navetă răsună glasul Ajei umplându-mă de groază. Deci a supravieţuit şi a reuşit să se întoarcă acasă.

— *Cassius? Eşti în viaţă.*

— Deocamdată.

— *Pe cine ai la bord?*

— Secerătorul, Virginia şi cadavrul lui Ares, răspunde Antonia în culmea bucuriei.

— *Cadavrul… vreau să-i văd.*

Se aud paşi grei apropiindu-se de container. Se deschide capacul şi Cassius o trage pe Mustang afară. Apoi mă trage şi pe mine şi mă aruncă la podea în faţa hologramei. Micăşi întunecată în proiecţia holografică, Aja se uită la noi cu un calm bizar. Antonia ţine arma lui Sevro aţintită spre capul meu, în timp ce Cassius îl ridică pe Sevro de păr ca să i se vadă faţa.

— *Măi să fie, Bellona,* exclamă Aja entuziasmată. *Măi să fie. Ai făcut-o. Suverana o să vrea să vă întâlniţi în Citadelă.*

— Înainte de asta, vreau să fiu sigur că Virginiei nu i se va face niciun rău.

— Ce vrei să spui? întreabă Antonia, precaută acum, fiincă se află foarte aproape de briciul lui Cassius. E o trădătoare.

— Şi va fi închisă, spune Cassius. Nu executată. Nici torturată. Dă-

mi cuvântul tău, Aja. Altfel întorc naveta în clipa asta. Darrow ţi-a ucis sora. Vrei să te răzbuni sau nu?

— *Ai cuvântul meu,* răspunde Aja. *Nu i se va face niciun rău. Sunt sigură că Octavia va fi de acord. Avem nevoie de ea să liniştim lucrurile în Margine. Trimitem escadroane să te intercepteze. Schimbă direcţia spre 41'13'25, dă ocol lunii şi aşteaptă să fii contactat de* Leul de pe Marte *pentru instrucţiunile de andocare. Nu-ţi putem acorda permisiunea să aterizezi pe suprafaţa lunii. Dar ArhiGuvernatorul Augustus se va întâlni cu Suverana în Citadelă peste o oră. Nu cred că o să-l deranjeze să vă conducă acolo.*

— ArhiGuvernatorul e aici? întreabă Cassius. Nu-i văd navele.

— *Sigur că e aici,* răspunde Aja. *A ştiut că Darrow n-avea de gând să se îndrepte spre Marte. Toată flota lui e pe cealaltă parte a Lunii, aşteaptă să dea atacul împreună cu flota tatălui meu. E o capcană.*

59. Leul de pe Marte

Eu şi Mustang suntem târâţi pe puntea de marfă a navetei de către Obsidieni în armură neagră, fiecare aproape la fel de mare ca Ragnar şi purtând însemnele leului. Încerc să-i lovesc cu picioarele, dar mă împung în stomac cu suliţe ionice lungi de doi metri, electrocutându-mă. Crampele îmi cuprind muşchii. Curentul zbârnâie prin mine. Obsidienii mă aruncă pe punte, apoi mă apucă de păr şi mă ridică în genunchi ca să pot vedea cadavrul lui Sevro. Din fericire, ochii lui sunt închişi. Mustang încearcă să se ridice. Se aude un zgomot înfundat când un Obsidian o loveşte în stomac. Cade din nou în genunchi, chinuindu-se să respire. Şi Cassius a fost obligat să stea în genunchi.

Antonia i se alătură lui Lilath, care stă în faţa noastră în armură neagră. Are câte un craniu auriu pe fiecare umăr şi încă unul în mijlocul platoşei. Pe laterale, coaste umane încorporate în armură. Primul Călăreţ al Oaselor şi podoabele ei barbare. Un fel de Sevro al Şacalului. E rasă în cap. Ochi tăcuţi afundaţi în orbitele unei feţe mici şi ascuţite căreia nu prea pare să-i placă nimic din ce vede în lume. În spatele ei tronează zece tineri însemnaţi, raşi în cap ca şi ea, pentru război.

— Scanaţi-i, ordonă.

— Ce dracu' înseamnă asta? întreabă Cassius.

— Ordinele Şacalului.

Lilath priveşte cu atenţie în timp ce Auriii mă scanează. Cassius îndură umilinţa.

— Şefu' nu vrea surprize, continuă Lilath.

— Am împuternicirea Suveranei, spune el. Trebuie să-i ducem pe Secerător şi pe Virginia în Citadelă.

— Am înţeles. Şi noi am primit aceleaşi ordine. O să pornim în curând.

Îi face semn din cap lui Cassius să se ridice în timp ce oamenii ei îl verifică. Nu găsesc dispozitive de ascultare sau de detectare a radiaţiilor. Cassius îşi scutură praful de pe genunchi. Eu rămân în aceeaşi poziţie în timp ce Lilath se uită la Sevro, care a fost târât de unul dintre Obsidieni de pe rampă. Îi verifică pulsul şi zâmbeşte.

— Frumos trofeu, Bellona.

Unul dintre Călăreţii Oaselor, un bărbat impunător cu ochi arzători şi pometii parcă sculptaţi, scoate un fel de gângurit. Îşi atinge buza de jos cu degetele tatuate, cu unghii date cu ojă.

— Cât vrei pentru oasele lui Barca? întreabă el.

— Nu sunt de vânzare.

— Totul e de vânzare, bunul meu domn, zice el zâmbind arogant. Zece milioane de credite pentru o coastă.

— Nu.

— O sută de milioane. Haide, Bellona…

— Rangul meu, *Legate Valii-Rath,* este Cavalerul Dimineţii. Mi te adresezi cu domnule, sau nu mi te adresezi deloc. Trupul lui Ares e proprietatea statului. Nu e al meu ca să ţi-l vând. Şi dacă mă mai întrebi o dată, o să schimbăm mai mult decât cuvinte, domnule.

— Ne împerechem? întreabă fratele mai mare al lui Tactus. Asta vrei să zici?

N-am avut de a face până acum cu această creatură aristocrată atât de enervantă şi mă bucur de asta. Uitându-mă la el, Tactus mi se pare cel mai bun dintre toţi fraţii.

— Sălbatic nenorocit, zice Mustang cu gura plină de sânge.

— Sălbatic? întreabă fratele mai mare al lui Tactus. Ce gură drăguţă ai. Nu aşa ar trebui să o foloseşti.

Cassius face un pas spre el. Ceilalţi Călăreţi ai Oaselor se întind după arme.

— Tharsus, ţine-ţi gura.

Lilath îşi apleacă capul şi ascultă un mesaj în cască, în timp ce Tharsus se întoace lângă ea strâmbând din nas.

— Da, domnule, zice ea în statie. Barca e mort. Am verificat.

— E Adrius? întreabă Antonia făcând un pas înainte. Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Antonia vrea să vorbească cu tine, spune Lilath oprind-o pe femeia mai înaltă decât ea. Şacalul zice că asta poate să mai aştepte. Tharsus, Novas, scoateţi-i cătuşele Secerătorului şi depărtaţi-i braţele.

— Şi cu Virginia ce facem? întreabă Tharsus.

— Dacă te atingi de ea, te omor, îi zice Cassius. Asta e tot ce trebuie să ştii.

Ochii lui Cassius sunt plini de frică, chiar dacă n-o arată. Dacă putea evita mişcarea asta, nu ar fi adus-o niciodată aici. Spre deosebire de oamenii Suveranei, Şacalul poate să facă ce vrea şi când vrea. Garanţia lui Aja că o să fim în siguranţă nu mai pare dintr-odată o certitudine. De ce ne-ar fi trimis Suverana aici?

— Nimeni nu o să se atingă de trofeele tale, zice Lilath cu o voce sinistră. Doar de Secerător.

— Trebuie să îl duc…

— Ştim. Dar stăpânul meu cere compensaţii pentru suferinţele ce i-au fost cauzate în trecut. Suverana i-a oferit permisiunea în timp ce aterizaţi. Măsuri de precauţie.

Scoate datapad-ul. Cassius citeşte ordinul şi se albeşte la faţă când se uită la mine.

— Deci putem continua sau vrei să te mai smiorcăi puţin?

Cassius nu are de ales. Apasă butonul telecomenzii. Cătuşele metalice care îmi ţin mâinile la piept se desfac. Tharsus şi Novas îşi încolăcesc briciurile făcute bici de încheieturile mele şi-mi întind braţele până când umerii aproape că-mi ies din articulaţii.

— Îi laşi să facă asta? mârâie Mustang la Cassius. Ce s-a întâmplat cu onoarea ta? E tot o minciună, la fel ca toate celelalte?

El încearcă să spună ceva, dar Mustang scuipă la picioarele lui.

Antonia zâmbeşte dizgraţios, uitându-se captivată la mine cum sufăr. Lilath îmi ia briciul de la Cassius şi se îndreaptă spre distrugătoarele-de-aripi care ne-au escortat în hangar. Îmi apropie lama-curbată de unul dintre motoarele fierbinţi.

— Spune-mi, Secerătorule, te-ai pişat pe frăţiorul meu? De-asta era aşa de ameţit? mă întreabă Tharsus în timp ce aşteptăm.

Buclele parfumate îi intră-n ochi. E singurul care nu s-a ras în cap.

— Oricum, nu eşti primul care a sărit gardul ăla, dacă înţelegi unde bat.

Eu mă uit fix înainte.

— E dreptaci sau stângaci? întreabă Lilath.

— Dreptaci, răspunde Cassius.

— Pollox, garoul, zice Lilath.

Îmi dau seama ce vor să facă şi mi se răceşte sângele în vene. Mi se pare că toate astea i se întâmplă altcuiva. Chiar şi-atunci când cauciucul se strânge pe antebraţul meu drept şi încep să simt furnicături în vârful degetelor.

Apoi îl aud pe duşmanul meu.

Zgomotul cizmelor lui negre.

Schimbarea discretă din comportamentul tuturor.

Frica.

Călăreţii Oaselor se dau la o parte ca să-şi privească stăpânul intrând în hangarul principal flancat de alte douăsprezece gărzi de corp, Aurii impunători şi raşi în cap. Fiecare e la fel de înalt ca Victra. Au cranii aurii la guler şi pe mânerele briciurilor. Oasele le zornăie pe umeri, falange de la degetele inamicilor. Luate de la Lorn, de la Fitchner şi de la Urlătorii mei. Ei sunt ucigaşii epocii mele. Sunt plini de aroganţă. Când mă privesc, nu văd ură în ochii lor sălbatici, ci o absolută lipsă de empatie.

I-am spus Şacalului că nu îl urăsc. A fost o minciună. E tot ce simt când îl văd cum merge pe punte, cu pistolul cu care mi-a ucis unchiul atârnându-i într-un toc magnetic pe coapsă. Are armura aurie. Plină de lei Aurii. Coaste umane încrustate pe margini, pe fiecare gravate detalii pe care nu pot să le disting. Părul pieptănat cu cărare într-o parte. Învârte stylusul de argint în mână. Antonia face un pas spre el, dar se opreşte când vede că se îndreaptă spre Sevro, nu spre ea.

— Bun. Oasele sunt intacte.

După ce examinează trupul însângerat al lui Sevro, se duce la sora lui.

— Salut, Virginia. Nu ai nimic de zis?

— Ce-ar fi de zis? spune ea printre dinţi. Ce i-aş putea spune unui monstru?

— Mda, zice el prinzându-i maxilarul între degete.

Cassius îşi duce mâna spre brici. Lilath şi Călăreţii Oaselor l-ar face bucăţi dacă l-ar scoate.

— Suntem noi doi împotriva lumii, zice Şacalul încet. Mai ţii minte când mi-ai spus asta?

— Nu.

— Eram copii. Tocmai murise mama. Eu nu mă mai opream din plâns. Mi-ai zis că nu o să mă părăseşti niciodată. Dar apoi te invita Claudius pe undeva. Şi uitai de mine. Stăteam în casa aia mare şi plângeam fiindcă ştiam încă de pe atunci că sunt singur, spune şi-i dă un bobârnac peste nas. Următoarele ore o să demonstreze cine eşti ca persoană, surioară. Abia aştept să văd ce e sub toată fanfaronada asta.

Se apropie de mine şi îmi desface botniţa. Chiar şi când stau în genunchi îl fac să pară pitic. Sunt cu cincizeci de kilograme mai greu. Prezenţa lui e asemenea mării: ciudată, amplă, întunecată şi plină de forţe şi adâncimi neştiute. M-a păcălit ghicindu-mi planul de pe Luna, iar acum mă tem că tot ce am făcut o să iasă la iveală.

— Şi iată-ne din nou împreună, îmi zice.

Nu-i răspund.

— Recunoşti astea?

Îşi trece stylusul peste coastele de pe armură şi se apropie şi mai mult ca să văd detaliile.

— Tata m-a învăţat că faptele unui om sunt cele care îl definesc. Eu cred că mai degrabă duşmanii lui fac asta. Îţi place?

Se apropie şi mai mult. Pe una dintre coaste e un coif cu ţepi. Pe alta e un cap într-o cutie.

Şacalul poartă cutia toracică a lui Fitchner.

Furia răbufneşte din mine şi încerc să-l muşc de faţă, urlând ca un animal rănit şi speriind-o pe Mustang. Mă lupt cu oamenii care mă ţin şi tremur de furie în timp ce Şacalul se uită la mine cum mă zvârcolesc. Cassius se uită în podea, evitând privirea lui Mustang. Urlu răguşit, cu glas străin. E al demonului din adâncul meu, pe care numai Şacalul îl poate scoate la suprafaţă.

— O să te jupoi, îi spun.

Plictisit de mine, Şacalul dă ochii peste cap şi pocneşte din degete.

— Puneţi-i înapoi botniţa.

Tharsus mă leagă la gură. Şacalul îşi desface braţele ca şi când ar întâmpina doi prieteni vechi la o petrecere.

— Cassius! Antonia! zice el. Eroii zilei. Draga mea… ce s-a

întâmplat? întreabă el când vede faţa Antoniei.

Erau amanţi cât am fost eu închis. Simţeam uneori mirosul ei pe el când venea să mă viziteze, înainte să mă bage în cutie. Sau o vedeam pe ea cum îşi plimba o unghie peste gâtul lui când treceau unul pe lângă celălalt. Se apropie de ea, o prinde de maxilar şi-i întoarce capul pentru a examina mai bine vânătaia.

— Darrow ţi-a făcut asta?

— Sora mea, îl corectează ea, nemulţumită de gestul lui. Cât am ţinut-o prizonieră s-a jelit mai mult pentru faţa ei decât pentru moartea propriei mame.

— Târfa o să plătească. Şi o să-mi repar faţa. Nu-ţi face griji, zice ea trăgându-şi capul.

— Stai, zice Şacalul brusc. De ce să o repari?

— Arată dezgustător.

— Dezgustător? Draga mea, cicatricele reprezintă ceea ce suntem. Ele ne spun povestea.

— Asta e povestea Victrei, nu a mea.

— Tot frumoasă eşti.

O trage uşor de bărbie şi îi sărută buzele cu delicateţe. Nu îi pasă de ea. Cum a zis şi Mustang, suntem doar nişte saci de carne pentru el. Însă chiar dacă Antonia e la fel de rea ca el, ea vrea totuşi să fie iubită. Vrea să fie apreciată. Iar Şacalul ştie cum să se folosească de asta.

— Asta a fost al lui Barca, zice Antonia oferindu-i Şacalului pistolul lui Sevro.

Şacalul îşi plimbă degetul peste lupii gravaţi pe mâner.

— Lucrătură fină, zice el.

Îşi scoate pistolul din tocul magnetic şi-l aruncă uneia dintre gărzile de corp, băgându-l în teacă pe al lui Sevro. Normal că ia pistolul prietenului meu ca trofeu.

Datapad-ul lui se aprinde şi ridică mâna cerând linişte.

— Da, Imperator?

Grotescul Lord Cenuşă apare în aer în faţa Şacalului – un cap uriaş şi fără trup. Ochii întunecaţi de Auriu privesc cercetători de sub sprâncenele groase. Guşa îi atârnă peste gulerul negru al uniformei.

— *Augustus, duşmanul e pe drum. Navele-torţă sunt în faţă.*

— Vin după el, zice Cassius.

— Câte sunt? întreabă Şacalul.

— *Mai mult de şaizeci. Jumătate dintre ele au emblema vulpii roşii.*

— Vrei să lansez capcana?

— *Încă nu. O să preiau comanda navelor tale.*

— Ştii care e înţelegerea.

Lordul Cenuşă strânge din buze.

— *Da. Te vei întâlni cu Suverana aşa cum am plănuit. Escortează-l pe*

Cavalerul Dimineţii şi coletul lui în Citadelă. Fiicele mele o să-l preia de-acolo. Gata, acum du-te. Pentru Aurii.

— Pentru Aurii.

Capul dispare.

Şacalul se uită la Obsidienii care m-au dat jos din navetă.

— Sclavilor, mergeţi la Pretorul Licenus, pe punte. Nu mai e nevoie de voi aici.

Obsidienii pleacă fără să scoată vreo vorbă. După plecarea lor, se uită la cei treizeci de Călăreţi ai Oaselor.

— Cavalerul Dimineţii ne-a dat şansa să câştigăm astăzi acest război. Familia Telemanus va veni după sora mea. Urlătorii şi Fiii lui Ares vor veni după Secerător. Nu o să pună mâna pe ei. E responsabilitatea noastră să-i livrăm Suveranei şi strategilor ei din Citadelă.

Apoi li se adresează lui Cassius şi Antoniei:

— Treceţi peste micile voastre neînţelegeri. Putem să ne certăm după ce transformăm Revolta în cenuşă. Cei mai mulţi dintre voi aţi fost cu mine în întunericul peşterilor. Aţi văzut odată cu mine cum această… creatură a furat ce era al nostru. O să ne ia totul. Casele. Sclavii. Dreptul nostru de a conduce. Astăzi luptăm pentru a păstra ce e al nostru. Astăzi luptăm împotriva morţii Epocii noastre.

Îi ascultă cu toţii cuvintele şi aşteaptă lacomi ordinul. E terifiant să vezi ce cult şi-a construit în jurul propriei persoane. A luat bucăţi din mine, din felul în care vorbesc şi le-a mulat pe propria sa personalitate.

Şacalul se întoarce cu spatele la oamenii săi în timp ce Lilath aduce înapoi lama-curbată, roşie de la căldura motorului, şi i-o înmânează.

— Lilath, tu rămâi cu flota.

— Eşti sigur?

— Tu eşti planul meu de rezervă.

— Bine, domnule.

Antonia nu ştie exact la ce se referă cei doi, dar nu pare să-i placă deloc. Şacalul răsuceşte în mână briciul meu. Privind printre mine şi Mustang, deodată îi vine o idee.

— Cassius, cât timp te-a ţinut Darrow închis?

— Patru luni.

— Patru luni. Atunci cred că trebuie să faci tu onorurile.

Îi aruncă briciul încins lui Cassius, care-l prinde cu graţie de mâner.

— Taie-i mâna lui Darrow.

— Suverana îl vrea…

— Viu, da. Şi o să fie viu. Dar nu vrea să vină în buncărul ei cu mâna de spadă încă ataşată de corp, nu crezi? Trebuie să-i luăm toate armele. Castrează fiara şi haide să mergem. Doar dacă… n-ai o problemă cu asta.

— Nu am nicio problemă, zice Cassius.

Face un pas înainte şi ridică briciul al cărui metal pulsează din cauza căldurii.

— Asta ai devenit? îl întreabă Mustang.

Privirea ei îl doare, ruşinea i se vede pe faţă.

— Uită-te la mine, Darrow, zice Mustang. Uită-te la mine. Mă forţez să uit de lamă. Să mă uit la ea şi să îmi trag puterea de-acolo. Dar când metalul încălzit până la roşu îmi taie carnea şi osul încheieturii drepte, uit de ea. Urlu de durere, uitându-mă la locul unde până atunci aveam braţul şi acum nu mai am decât un ciot din care sângele curge leneş prin capilarele arse. Şi în toată această agonie îl văd pe Şacal cum îmi ia braţul de jos şi îl ridică în aer. Cel mai nou trofeu al lui.

— *Hic sunt leones,* spune el.

— *Hic sunt leones,* repetă oamenii lui.

60. Pântecele Dragonului

În timp ce mă ţin cu mâna stângă de ciotul drept carbonizat, tremurând de durere, mă gândesc la unchiul meu. E alături de tatăl meu acum? Stă cu Eo lângă foc ascultând cântecul păsărilor? Mă veghează amândoi? Din carnea înnegrită ţâşneşte sânge, care mi se scurge de-a lungul încheieturii. Durerea mă orbeşte. Îmi cuprinde tot trupul. Stau legat într-un scaun alături de Mustang, în partea din spate a navetei militare de asalt, înconjurat de treizeci de Călăreţi ai Oaselor. Lumina de deasupra capetelor noastre pâlpâie verzuie. Nava se zguduie din cauza turbulenţelor. Pe Luna e furtună. Tunete uriaşe cutremură oraşele. Turnuri întunecate străpung norii negri. De-a lungul acoperişurilor dansează luminile lanternelor frontale ale Portocaliilor şi Roşiilor Superiori, propriii mei fraţi, care trudesc în jugul armatei pregătind armele care-i vor ucide pe semenii lor de pe Marte. Lumini mai puternice scaldă bazele militare. Siluete negre mărginite de transmiţătoare ce clipesc într-un roşu demonic şuieră plutind între turnuri în timp ce escadroane de distrugătoare-de-aripi patrulează cerul şi Aurii cu cizme gravitaţionale sar între turnuri aflate la kilometri distanţă unele de altele, verificând sistemele de apărare, pregătindu-se pentru furtună, luându-şi rămas-bun de la prieteni, colegi de şcoală şi persoane iubite.

Când trecem pe deasupra clădirii Operei Elorian, văd profilându-se în lumina fulgerelor un şir de Aurii dispuşi pe cele mai înalte creneluri; se uită fix la cer, cu căştile lor de război împodobite cu coarne, care îi fac să arate ca un grup de gargui, aşteptând să se dezlănţuie iadul.

Ne îndreptăm spre plafonul de nori care se învolburează deasupra celui mai înalt zgârie-nori. Sub nori, oraşul apărat de scuturi pare liniştit. Aşteaptă bombardamentul de pe orbită cufundat în întuneric, cu excepţia exploziilor de lumină ce sângerează de-a lungul liniei orizontului din cauza revoltelor din Oraşul Pierdut. Vehicule speciale de intervenţii de urgenţă gonesc într-acolo. Oraşul şi-a ţinut răsuflarea ore întregi, zile întregi, iar acum, când momentul respiraţiei e la câteva clipe depărtare, începe să pocnească pe la cusături şi să-i cedeze plămânii.

Rulăm pe o pistă de aterizare circulară din vârful turnului Suveranei. Suntem întâmpinaţi de Aja şi de o cohortă de Pretorieni. Călăreţii Oaselor au coborât mai înainte cu cizmele gravitaţionale, iar când nava aterizează, se dispun în formaţie defensivă în jurul ei. Cassius iese afară îmbrâncindu-mă să fac la fel. Cu cealaltă mână îl târăşte pe Sevro, ca pe o carcasă de căprioară. Antonia o împinge pe

Mustang. Ploaia monotonă de iarnă ce cade peste oraşul-lună udă faţa Ajei. Din gulerul ei se ridică aburi, iar femeia zâmbeşte larg, arătându-şi dinţii.

— Bine ai venit acasă, Cavaler al Dimineţii. Suverana te aşteaptă.

*

La un kilometru dedesubtul suprafeţei lunii, liftul gravitaţional uriaş, cunoscut în legendele armatei drept Pântecele Dragonului, se opreşte şi uşile i se deschid cu un şuierat, dezvăluind un coridor de beton slab luminat care duce spre o uşă pe care se află piramida Societăţii, în faţa uşii, ochii Ajei sunt scanaţi de o lumină albastră. Piramida se desface în două, în huruit de rotiţe şi pistoane. Tehnologia de aici e mai veche decât citadela de deasupra, străveche, de pe vremea când Pământul era singurul inamic cunoscut al Lunii, iar poporul Lunii nu se temea decât de tunurile electromagnetice ale armatei americane. E o dovadă a bunei proiectări arhitecturale şi a disciplinei Pretorilor faptul că în mai bine de şapte sute de ani buncărul uriaş al Suveranei nu a avut nevoie de nicio transformare substanţială.

Mă întreb dacă Fitchner ştia despre el. Mă îndoiesc. Pare un secret pe care i l-a împărtăşit doar Ajei. Dar mă întreb dacă măcar ea cunoaşte toate tainele acestui loc. Tunelurile din stânga şi din dreapta coridorului pe care am venit noi au fost prăbuşite cu mult timp în urmă, şi nu pot să nu mă întreb cine le-a străbătut, cine le-a prăbuşit şi de ce.

Trecem prin mai multe încăperi bine păzite, iluminate de lumini holografice. Albaştri şi Verzi stau întinşi în capsulele tehnice cu privirile pierdute, sincronizaţi la bazele de date ce le transmit informaţiile spre creier prin nodurile de conexiune fixate în cranii. Aici se află sistemul nervos central al Societăţii. Octavia poate conduce un război din acest loc chiar dacă toată luna e distrusă la suprafaţă.

Obsidienii de aici au căşti negre pictate cu cranii demonice şi armuri de un purpuriu-închis. Pe săbiile scurte ce le atârnă la şold sunt gravate cu litere aurii cuvintele: *cohors nihil.* Legiunea Zero. N-am auzit niciodată de ei, dar văd acum ce păzesc: o ultimă uşă metalică, fără niciun fel de decoraţiuni – cel mai secret refugiu al Societăţii. Uşa se deschide cu un huruit şi, la un an şi jumătate după ce am sărit din naveta ei de asalt, văd silueta Suveranei.

Vocea ei de patriciană răsună în încăpere:

— Ianus, cui îi pasă de pierderile de civili? Se termină vreodată sarea din ocean? Dacă reuşesc să declanşeze Ploaia de Fier, doboară-i cu orice preţ. Ultimul lucru pe care ni-l dorim e ca Hoarda Obsidienilor să aterizeze aici şi să se alăture revoltelor din Oraşul Pierdut…

Conducătoarea a tot şi a toate împotriva cărora am luptat vreodată stă în mijlocul unui cerc aflat ceva mai jos faţă de restul încăperii mari, cu pereţi în nuanţe de cenuşiu şi negru, şi e scăldată în lumina albastră a hologramelor Pretorilor şi a Lordului Cenuşă care o înconjoară. Sunt peste patruzeci de oameni în preajma ei, toţi veterani ai războaielor sale. Fiinţe nemiloase care mă urmăresc cu privirea cum intru în cameră, nemişcaţi ca nişte statui dintr-o catedrală, dar cu o mină mândră şi mulţumită, de parcă ar fi ştiut dintotdeauna că se va ajunge aici. De parcă ar fi obţinut ei înşişi acest sfârşit al meu, şi nu l-ar fi obţinut printr-un noroc, la fel cum au avut norocul de a se naşte ceea ce sunt.

Cu toţii ştiu ce înseamnă capturarea mea. Au transmis-o non-stop întregii mele flote. Au încercat să preia controlul asupra sistemului nostru de comunicaţii prin atacuri ale hackerilor pentru a putea răspândi imaginile pe toate navele. Au transmis şi pe Pământ, pentru a înăbuşi revoltele de acolo, au împânzit Centrul cu transmisiuni pentru a preveni orice soi de tulburări ale civililor. Vor proceda la fel şi cu execuţia mea. La fel şi cu cadavrul lui Sevro. Şi poate şi al lui Mustang, în ciuda învoielii pe care crede Cassius că a obţinut-o. Vor spune: iată ce păţesc cei care se revoltă. Uite cum cad bestiile astea înaintea Auriilor. Cine li se mai poate împotrivi? Nimeni.

Apăsarea lor va deveni şi mai puternică.

Domnia lor va deveni mai solidă.

Dacă pierdem astăzi, va apărea o nouă generaţie de Aurii, de o vigoare cum nu s-a mai văzut de la cucerirea Pământului. Vor fi văzut ce ameninţare îi paşte şi vor avea grijă ca poporul lor să se înmulţească prin mii de creaturi asemenea Ajei şi Şacalului. Vor construi noi Institute, îşi vor extinde armatele şi îmi vor sugruma cu totul seminţia. Ăsta e viitorul care ar putea veni. Cel de care Fitchner se temea cel mai tare. Cel de care mă tem că se apropie când mă uit la Şacal trecând pe lângă mine.

— Obsidienii lui nu sunt antrenaţi în lupta extraplanetară, spune unul dintre Pretori.

— Şi nu vrei să-i spui asta şi lui Fabii? întreabă Suverana. Sau poate mamei lui? E împreună cu ceilalţi Senatori – a trebuit să-i încui în Senat ca să nu fugă ca muştele şi să-şi ia şi navele cu ei.

— Politicieni laşi… murmură cineva.

În afara hologramelor strălucitoare, în cameră se mai află un grup de soldaţi Aurii. Mai mulţi decât mă aşteptam. Doi Cavaleri Olimpici, zece Pretorieni şi Lysander. Acum are zece ani şi e aproape cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ultima dată când l-am văzut. Are un datapad pe care ia notiţe ascultând discuţia bunicii lui şi-i zâmbeşte lui Cassius când intrăm. La mine se uită cu o curiozitate

plină de precauţie, ca la un tigru pe care-l priveşti printr-un perete de duro-sticlă. Ochii lui senini aurii se uită la felul în care sunt legat, la Aja şi la ciotul braţului meu. Ca şi cum ar bate cu degetul în sticlă să vadă cât de groasă e.

Cei doi Cavaleri Olimpici îl salută pe Cassius dând din cap, ca să nu întrerupă şedinţa Suveranei, deşi ea ne-a observat prezenţa printr-o privire lipsită de orice emoţie. Amândoi cavalerii poartă armură completă şi sunt gata să-şi apere Suverana.

Deasupra Suveranei, un glob holografic domină tavanul în formă de dom, dezvăluind Luna în cele mai mici detalii. Flota Lordului Cenuşă e răspândită ca un paravan, pentru a acoperi partea întunecată a Lunii, unde se află citadela, ca un scut concav. Bătălia e în plină desfăşurare. Dar forţele mele n-au de unde să ştie că Şacalul aşteaptă să-i atace de pe flancuri şi să-i izbească asemenea unui ciocan de nicovala flotei Lordului Cenuşă. Dacă aş putea lua legătura cu Orion, ea ar găsi o soluţie să iasă din situaţia asta. Şacalul se aşază în linişte pe un scaun, urmărindu-l cu răbdare pe Lordul Cenuşă dând instrucţiuni unei formaţii de nave-tortă.

— Cassius, jivină afurisită! exclamă Cavalerul Adevărului cu o voce adâncă, baritonală.

Are ochii oblici şi e asiatic. Vine de pe Pământ şi e mai scund şi mai voinic decât noi, marţienii.

— E chiar el?

— În carne şi oase. L-am luat de pe nava lui amiral, spune Cassius şi mă-mpinge în genunchi, trăgându-mă de păr ca să-mi las capul pe spate şi să mi se vadă faţa mai bine.

Îl aruncă şi pe Sevro pe podea şi se adună cu toţii să cerceteze cadavrul. Cavalerul Bucuriei clatină din cap. E mai zvelt decât Cassius şi cu o atitudine de două ori mai aristocrată – provine dintr-o veche familie de pe Venus. L-am întâlnit o dată la un duel pe Marte.

— Şi Augustus? Bine că ai avut tu parte de tot norocul. Iar Aja l-a mătrăşit pe Obsidian. Cavalerul Spaimei şi Cavalerul Dragostei se duc după Victra şi după Vrăjitoarea Albă…

— Ce-aş mai vrea s-o prind pe Victra, zice Cavalerul Adevărului trecând pe lângă mine. Ce mai dansuri ar ieşi. Ia zi, Cassius, tu n-ai prins-o deja?

— Nu povestesc ce fac în pat, zice Cassius, apoi face semn cu capul spre scena bătăliei şi întreabă: Cum ne descurcăm?

— Mai bine decât Fabii. Sunt tenace. Greu de blocat, tot încearcă să se apropie ca să-şi poată folosi Obsidienii, dar Lordul Cenuşă îi ţine la distanţă. Flota Şacalului o să fie ciocanul care ne câştigă bătălia. Deja se apropie de ei pe flancuri. Vezi?

Cavalerul urmăreşte holo-ecranul plin de ardoare. Cassius observă asta.

— Poţi oricând să participi, îi spune el. Cheamă-ţi o navetă.

— Ar dura câteva ore, răspunde Cavalerul Adevărului. Avem deja patru cavaleri angrenaţi în luptă. Cineva trebuie să fie şi aici, s-o apere pe Octavia. Iar navele mele sunt în rezervă, apără cealaltă parte a Lunii. Dacă reuşesc să aterizeze, ceea ce e puţin probabil în punctul în care suntem, o să avem nevoie de soldaţi la sol. Va trebui să-i spălăm faţa.

— Poftim?

— Faţa lui Barca. E prea plin de sânge. Începem transmisiunea în curând, dacă nu suntem iar bruiaţi. Sabotorii ne distrug operaţiunile. Tot oamenii lui Quicksilver. Tot felul de calculatorişti demokraţi îmbătaţi de iluzia grandorii. Dar le-am distrus noaptea trecută unul dintre cuiburi cu un pluton de mercenari.

— Ştiţi care e cea mai bună metodă să opreşti un hacker? Metalul fierbinte, adaugă Cavalerul Bucuriei.

— *Duşmanii sunt curajoşi, recunosc asta,* spune Lordul Cenuşă din mijlocul camerei.

Holograma lui e de două ori mai mare decât cele ale adjuncţilor săi.

— *Le-am blocat calea de retragere, dar au rămas neclintiţi.*

Lordul Cenuşă se află într-o corvetă în ariergarda flotei sale, iar semnalul lui e retransmis cu ajutorul altor câtorva zeci de nave. Flota lui acţionează cu o precizie minunată, fără să permită navelor mele să se apropie la mai puţin de cincizeci de kilometri de Luna.

Lui Roque îi păsa de pierderile de vieţi omeneşti. Încerca să nu distrugă nava veche de trei sute de ani pe care am capturat-o eu apoi. Lordul Cenuşă nu are astfel de reţineri. Distruge şi trimite în neant navele ca un asasin. La dracu' cu tradiţia lor, la dracu' cu vieţile lor, la dracu' cu cheltuielile, el e un distrugător. Acum, presat de situaţie, va câştiga cu orice preţ. Mă doare să-mi văd flota distrusă.

— Raportează când mai ai veşti, spune Suverana. Îl vreau pe Daxo au Telemanus viu, dacă se poate. De toţi ceilaţi ne putem lipsi, inclusiv de tatăl lui şi de Julii.

— *Da, maiestate.*

Bătrânul criminal salută şi dispare. Cu o mină obosită, Suverana se întoarce spre Cavalerul Dimineţii şi-şi întinde braţele, întâmpinându-l ca pe un copil pierdut.

— Cassius!

El face o plecăciune, apoi ea îl îmbrăţişează şi-l sărută pe frunte, cu aceeaşi familiaritate pe care i-o arăta cândva lui Mustang.

— Mi s-a frânt inima când am auzit ce s-a întâmplat pe teritoriul gheţurilor. Am crezut că ai murit.

— Aja a fost îndreptăţită să creadă asta. Dar îmi cer iertare că mi-a luat atât de mult să mă întorc acasă, maiestate. Am avut chestiuni neterminate de care a trebuit să mă ocup.

— Văd, zice Suverana abia aruncând o privire spre mine, concentrându-se în schimb asupra lui Mustang. Cred că ai câştigat războiul, Cassius. Voi doi l-aţi câştigat, face ea semn cu capul spre Şacal, fără să zâmbească. Datorită navelor tale va fi o bătălie scurtă.

— E plăcerea noastră să servim, răspunde Şacalul cu un zâmbet viclean.

— Da, spune Suverana într-un fel ciudat, aproape cu nostalgie.

Îşi trece apoi degetele peste cicatricea de pe gâtul lui Cassius.

— Te-au spânzurat?

— Au încercat. N-a mers prea bine, rânjeşte el.

— Îmi aminteşti de Lorn au Arcos când era tânăr.

Ştiu că lui Mustang i-a spus cândva că îi amintea de ea însăşi. Afecţiunea ei e mai reală decât cea pe care le-o arată Şacalul oamenilor lui, dar şi ea rămâne tot o colecţionară. Se foloseşte de dragoste şi de loialitate ca de un scut care s-o protejeze. Suverana face semn spre mine, strâmbând din nas la vederea botniţei de metal pe care-o am pe faţă.

— Ştii ce avea de gând? Ceva care ne-ar putea compromite mişcarea finală…

— Din ce-am înţeles, plănuia un atac asupra Citadelei.

— Cassius, opreşte-te… izbucneşte Mustang. Ei nu-i pasă de tine.

— Şi ţie îţi pasă? întreabă Suverana. Ştim exact de cine îţi pasă ţie, Virginia. Şi ce ai face ca să obţii ce vrei.

— Aerian sau sol? întreabă Şacalul. Atacul.

— La sol, cred.

— De ce nu ai menţionat asta când eram în spaţiu?

— Erai mai preocupat să-i tăiem mâna lui Darrow.

Şacalul ignoră aluzia.

— Câte excavatoare sunt pe Luna?

— Niciunul funcţional, nici măcar în minele abandonate, spune Suverana. Ne-am asigurat de asta.

— Dacă vine o echipă aici, va fi condusă de Volarus şi Julii, comentează Şacalul. Sunt cele mai bune războinice ale lui, ele l-au ajutat să cucerească distrugătorul-de-luni.

— Volarus e Obsidiana? întreabă Suverana. Da?

— Regina Obsidienilor, spune Mustang. Ar trebui să o întâlneşti. O să-i aminteşti lui Sefi de mama ei.

— Regina Obsidienilor… s-au unit? îl întreabă Suverana pe Cassius îngrijorată. E adevărat? Experţii mei în politică mi-au spus că unirea triburilor sub un singur conducător e imposibilă.

— S-au înşelat, zice Cassius.

Antonia prinde un moment să se facă remarcată de Suverană.

— E vorba doar de Obsidienii din turma lui Darrow, maiestate. O alianţă a triburilor din sud.

Suverana n-o ia în seamă.

— Nu-mi place treaba asta. Avem sute de Obsidieni numai în Citadelă…

— Sunt loiali cu toţii, intervine Aja.

— De unde ştii? zice Cassius. Sunt şi de pe Marte?

Octavia se uită întrebătoare spre Aja.

— Majoritatea, admite ea. Chiar şi Legiunea Zero. Obsidienii marţieni sunt cei mai buni.

— Vreau să părăsească buncărul, ordonă Octavia. Acum.

Unul dintre Pretorieni se pune în mişcare să-i îndeplinească ordinul.

— E la fel de formidabilă ca fratele ei? îl întreabă Aja pe Cassius.

— Mai rău, râde Mustang stând în continuare în genunchi. Mult mai periculoasă şi mult mai isteaţă. Luptă alături de o haită de războinice. A făcut un jurământ de sânge să te găsească, Aja. Să-ţi bea sângele şi să-ţi folosească ţeasta drept pocal în Valhalla. Sefi vine. Şi n-o poţi opri.

Aja şi Octavia schimbă priviri îngrijorate.

— Ca să poată lansa un atac asupra Citadelei, mai întâi trebuie să aterizeze, zice Aja. E imposibil.

— Cum vin încoace? mă întreabă Cassius.

Clatin din cap şi-i râd în nas din spatele botniţei. Aja mă loveşte în ciotul braţului drept. Mă încolăcesc şi aproape leşin din cauza durerii.

— Cum vin? repetă Cassius.

Nu-i răspund. Se îndreaptă spre Cavalerul Bucuriei.

— Întinde-i celălalt braţ.

Cavalerul îmi înşfacă braţul şi mi-l întinde.

— Cum vin? întreabă iar Cassius, dar nu pe mine, ci pe Mustang. Îi tai şi cealaltă mână dacă nu-mi spui. Apoi picioarele, apoi nasul, apoi îi scot ochii. Cum vine Volarus?

— O să-l omori oricum, mârâie Mustang. Aşa că du-te dracului.

— Depinde de tine cât de mult o să dureze până moare, răspunde Cassius.

— Cine zice că n-au aterizat deja? spune Mustang.

— Poftim?

— Au venit odată cu transporturile de cereale de pe Pământ, cu complimente din partea lui Quicksilver. Au aterizat acum câteva ore. Şi se îndreaptă spre Citadelă acum. Zece mii de soldaţi. Nu ştiaţi?

— Zece mii? murmură Lysander de pe scaunul lui aflat de cealaltă parte a punţii holografice.

Pe masa din faţa lui se află Sceptrul Zorilor, sceptrul bunicii lui. De un metru lungime, confecţionat din fier şi aur, are în vârf piramida Societăţii şi inima uscată a comandantului Obsidian care a condus Revolta întunecată acum aproape cinci sute de ani.

— Legiunile sunt desfăşurate ca să oprească o invazie. Obsidienii o

să treacă de liniile noastre de apărare înainte ca acestea să aibă timp să se întoarcă.

— Pregătesc Pretorienii şi chem înapoi două legiuni, spune Aja îndreptându-se spre uşă.

— Nu, spune Octavia rămânând nemişcată, gândindu-se. Nu, Aja, tu rămâi cu mine. Legat, continuă ea, întorcându-se spre căpitanul Pretorian, du-te să întăreşti forţele de la suprafaţă. Ia-ţi plutonul cu tine. Nu avem nevoie de ei aici. Am cavalerii cu mine. Orice navă care se apropie de Citadelă să fie doborâtă. Nu-mi pasă nici dacă pretinde că-l are la bord pe însuşi Lordul Cenuşă. S-a-nţeles?

— Se va face întocmai.

Legatul şi plutonul de Pretorieni pleacă în grabă, în încăpere rămânând doar Cassius, trei Cavaleri Olimpici, Antonia, Şacalul, Suverana, trei gărzi Pretoriene şi noi, prizonierii. Aja îşi apropie palma de consola plasată lângă uşă. Încăperea se închide etanş în spatele Pretorienilor. O a doua uşă apare din zid, izolându-ne încet de restul lumii.

— Îmi pare rău, Aja, îi spune Octavia femeii, când aceasta vine înapoi lângă ea. Ştiu că ţi-ai fi dorit să fii alături de oamenii tăi, dar am pierdut-o deja pe Moira. Nu pot risca să te pierd şi pe tine.

— Ştiu, răspunde Aja, dar dezamăgirea ei e evidentă. Pretorienii se vor ocupa de Hoardă. Să ne ocupăm de cealaltă problemă?

Octavia aruncă o privire spre Şacal şi încuviinţează din cap abia vizibil.

— Severus-Julii, vino în faţă, ordonă Octavia.

Antonia se supune, surprinsă să vadă că a fost remarcată. Un zâmbet plin de speranţă îi înfloreşte pe buze. E sigură că va primi laude pentru efortul depus astăzi. Îşi încrucişează mâinile la spate şi aşteaptă în faţa Suveranei.

— Spune-mi, Pretore, ai fost mobilizată să te alături Armadei Sabiei, care se ocupa de înăbuşirea revoltei Lorzilor Lunii în luna iunie a acestui an, nu-i aşa?

Antonia se încruntă.

— Maiestate, nu înţeleg…

— E o întrebare simplă. Răspunde cât poţi de bine.

— Am fost. Am comandat navele familiei mele şi Legiunile a V-a şi a VI-a.

— Sub comanda supremă a lui Roque au Fabii?

— Da, maiestate.

— Spune-mi, cum se face că tu eşti încă în viaţă, iar Imperatorul tău nu mai e?

— Abia am reuşit să scap cu viaţă din bătălie, spune Antonia înţelegând pericolul din spatele întrebării. A fost… o calamitate teribilă, maiestate, continuă ea, modulându-şi vocea corespunzător.

Cu Urlătorii ascunşi pe Teba, Roque… Imperatorul Fabii a căzut de două ori în capcană, deşi n-a fost vina lui. Oricine ar fi acţionat la fel. Am încercat să preiau comanda, să adun navele. Dar Darrow ajunsese deja pe punte. Şi navele-torţă ardeau totul în jurul nostru. Nu mai ştiam cine ne e prieten şi cine duşman. Am coşmaruri cu scandările Hoardei Obsidiene care năvălea de pe navele lor…

— Mincinoaso, pufneşte Mustang batjocoritoare.

— Aşa că te-ai retras.

— Plătind un preţ scump, da, maiestate. Am salvat cât de multe nave am putut pentru Societate. Mi-am salvat oamenii, ştiind că va fi nevoie de ei pentru următoarea bătălie. A fost tot ce-am putut face.

— Ce gest nobil, să salvezi aşa de mulţi oameni, comentează Suverana.

— Mulţu…

— Sau cel puţin aşa ar fi, dacă ai spune adevărul.

— Poftim?

— Cred c-am vorbit clar, fetiţo. Şi mai cred că ai abandonat flota, ţi-ai abandonat postul şi ţi-ai lăsat Imperatorul pe mâna inamicului.

— Mă faceţi mincinoasă, maiestate?

— Evident, comentează Mustang.

— Nu voi tolera defăimări la adresa onoarei mele, se răsteşte Antonia la Mustang, umflându-şi pieptul. Este sub…

— Oh, linişteşte-te, fetiţo. Te scalzi în ape adânci acum, în care se află peşti mai mari decât tine. Vezi tu, au mai scăpat şi alţii cu viaţă din bătălie, persoane ce ne-au transmis informaţii despre cele petrecute. Am putut evalua astfel calamitatea şi am văzut cum Antonia au Severus-Julii şi-a făcut de ruşine numele şi ne-a făcut să pierdem bătălia, abandonându-şi Pretorii când i-au cerut ajutorul, fugind spre centura de asteroizi să-şi salveze pielea, pierzându-şi apoi toate navele.

— Fabii a pierdut bătălia, spune Antonia cu ranchiună. Nu eu.

— Pentru că a fost abandonat de aliaţi, susură Aja. Ar fi putut să-şi salveze flota dacă nu-i lăsai navele pradă haosului.

— Fabii a făcut greşeli, zice Suverana. Dar a fost o fiinţă nobilă şi un slujitor loial al Culorii sale. A fost chiar îndeajuns de onorabil cât să-şi ia viaţa, să accepte că a dat greş şi să plătească pentru asta, asigurându-se că nu va fi interogat sau folosit drept marfă de schimb. Ultimul lui gest, distrugerea docurilor rebelilor, a fost un act de eroism. Un Auriu de Fier. Dar tu… o laşă vulgară, ai fugit ca o fetiţă care s-a pişat în rochia pentru serbare. L-ai abandonat ca să-ţi salvezi pielea. Iar acum îl defăimezi în faţa noastră. În faţa prietenilor lui, adaugă ea, făcând un gest protector către Cassius. Oamenii tăi au văzut şarpele care zace în tine, de asta s-au întors împotriva ta. De asta ţi-ai pierdut navele în faţa surorii tale, care e mai bună decât tine.

— Sunt dispusă să mă întâlnesc faţă în faţă în Locul Sângerării cu oricine face astfel de afirmaţii, spune Antonia, tremurând de furie. Onoarea mea nu va fi pătată de nişte creaturi invidioase, pe care nici măcar nu le-am văzut la faţă. E trist că au fabricat probe pentru a-mi păta reputaţia. Fără îndoială că au motive şi vor să tragă foloase din asta. Poate intenţionează să-mi preia compania sau acţiunile sau să submineze puterea Auriilor. Adrius, spune-i Suveranei cât de ridicole sunt toate afirmaţiile astea.

Dar Adrius rămâne tăcut.

— Adrius?

— Aş prefera să-mi fie loial un câine decât un laş, spune el. Lilath a avut dreptate. Eşti slabă. Şi asta e periculos.

Antonia arată acum ca o femeie pe cale să se înece, care simte cum apa îi trece deasupra capului. Curenţii o trag la fund, fără nimic de care să se prindă, fără nimic care să o salveze. Aja se insinuează în spatele ei ca o umbră întunecată, în timp ce Octavia îi formulează oficial acuzaţiile:

— Antonia au Severus-Julii, matroană a Casei Julii şi Pretor Prima Clasă a Legiunilor a V-a şi a VI-a, prin puterea cu care am fost investită de Acordul Societăţii, te declar vinovată de trădare şi părăsire a postului pe timp de război, drept care te condamn la moarte.

— Căţea, şuieră Antonia spre ea, după care i se adresează Şacalului. Nu-ţi poţi permite să mă omori. Adrius… te rog.

Dar nu mai are nicio navă acum. Nici măcar un chip. Râuri de lacrimi îi umplu ochii în timp ce încearcă să găsească un strop de speranţă, o cale de scăpare. Nu există niciuna, iar când îmi întâlneşte privirea, ştie ce gândesc. „Culegi ceea ce semeni.” Asta e pentru Victra, pentru Lea şi pentru Scaiete, şi pentru toţi cei pe care i-ar sacrifica pentru a supravieţui.

— Te rog… scânceşte ea.

Dar nu există milă pentru Antonia.

Aja o prinde de gât din spate. Se cutremură de oroare şi cade în genunchi, fără să încerce măcar să lupte când femeia uriaşă îşi încleştează mâinile şi o strangulează. Antonia fornăie, se zvârcoleşte, şi durează aproape un minut până moare. Când în sfârşit îşi dă duhul, Aja termină execuţia rupându-i gâtul dintr-o singură mişcare violentă, după care îi aruncă cadavrul peste cel al lui Sevro.

— Ce creatură odioasă, spune Suverana întorcându-se cu spatele la cadavre. Mama ei cel puţin avea coloană vertebrală. Cassius, ai pantofii murdari.

Pantofii de prizonier, din cauciuc au cruste de sânge pe ei, iar pantalonii de salopetă verzi sunt şi ei împroşcaţi cu stropi.

— Avem un complex de dormitoare aici, o bucătărie, duşuri. Spală-

te. Valetul meu tot încearcă să mă convingă să mănânc ceva de câteva ore. O să-i cer să-ţi aducă ţie mâncarea aici. Ca să nu pierzi bătălia. Lordul Cenuşă a promis că va dura câteva ore, cel puţin. Lysander, îi arăţi tu?

— Nu plec de lângă tine, maiestate, spune Cassius plin de nobleţe. Nu înainte să terminăm cu toate astea şi să scăpăm de monştri.

Cavalerul Adevărului îşi dă ochii peste cap în faţa acestei fanfaronade.

— Eşti un băiat bun, zice Suverana, după care se întoarce spre mine. A sosit timpul să ne ocupăm de Roşu.

61. Roşu

Aja mă târăşte la picioarele Suveranei în centrul holo-punţii. Dispreţul rece pe care i l-a oferit autoritatea e adânc întipărit pe faţa ca de marmură a tiranei. Umerii ei par totuşi trudiţi, apăsaţi de greutatea unui imperiu şi de umbra întunecată a celor o sută de ani de nopţi nedormite. Părul ei bine strâns e brăzdat de şuviţe argintii. La colţul ochilor i se văd vinişoare albastre rămase în urma terapiilor de reîntinerire celulară. Nu a avut parte de linişte cu mine. Chiar şi aşa, îngenuncheat şi plin de sânge, îmi face bine să văd că i-am bântuit nopţile.

— Scoate-i botniţa, îi spune lui Aja, care stă în spatele meu, gata să împartă dreptatea Suveranei.

Cavalerul Adevărului şi Cavalerul Bucuriei o flanchează pe Octavia. Cassius, în salopeta verde de prizonier stă cu Mustang într-o parte, printre Pretorieni, în timp ce Şacalul urmăreşte tot de pe scaunul lui de lângă Lysander şi soarbe din cafeaua pe care i-a adus-o valetul. Îmi dezmorţesc maxilarul după ce mi se dă jos căluşul.

— Imaginează-ţi o lume lipsită de aroganţa tinerilor, îi spune Octavia Furiei sale.

— Imaginează-ţi o lume lipsită de lăcomia celor bătrâni, răspund eu răguşit.

Aja mă loveşte cu pumnul în tâmplă. Totul se întunecă şi aproape cad din picioare.

— De ce i-ai scos botniţa dacă nu vrei să vorbească? întreabă Mustang.

— Are dreptate, Octavia! râde Şacalul.

Octavia îi aruncă o privire încruntată.

— Pentru că data trecută am executat o marionetă, iar lumea ştie asta. El e făcut din carne şi sânge. Roşul care s-a ridicat. Vreau ca oamenii să ştie că el este cel care cade. Vreau să ştie că şi cel mai bun dintre ei este insignifiant.

— Dacă îl laşi să vorbească iar, o să mai scornească o lozincă, o avertizează Şacalul.

— Octavia, chiar crezi că fratele meu nu vrea să te ucidă? întreabă Mustang. Nu o să aibă odihnă până nu te vede moartă. Până nu vă vede morţi pe toţi. Până când nu-ţi ia sceptrul şi nu se aşază pe tronul tău…

— Normal că-mi vrea tronul. Cine nu l-ar vrea? zice Suverana. Care e datoria mea, Lysander?

— Să-ţi aperi tronul. Să creezi o uniune, unde e mai sigur pentru supuşi să te urmeze decât să lupte împotriva ta. Acesta este rolul

Suveranei. Să fie iubită de puţini, temută de mulţi şi mereu să se cunoască pe sine însăşi.

— Foarte bine, Lysander, spune Octavia cu tristeţe.

— Scopul unei Suverane nu e să domnească. Ci să conducă, zic eu.

Fără ca măcar să m-audă, Octavia se întoarce spre Cavalerul Bucuriei, care se află la panoul de comandă de pe holo-punte, pregătind transmisiunea.

— E gata? îl întreabă.

— Da, maiestate. Verzii au refăcut legătura. O să transmitem în direct în Centru.

— Ia-ţi rămas-bun de la Roşul tău… Mustang, zice Aja mângâind-o pe Mustang pe cap.

— Nici măcar nu poţi s-o faci singur? îl întreb pe Şacal. Ce mai bărbat eşti.

Se încruntă.

— Vreau s-o fac eu, Octavia, zice el brusc, ridicându-se de la locul lui şi îndreptându-se spre holo-punte.

— Cavalerul Olimpic duce la îndeplinire execuţiile, spune Aja. Nu e treaba ta, ArhiGuvernatorule.

— Nu-mi aduc aminte să-ţi fi cerut ţie permisiunea.

Aja rânjeşte ameninţătoare auzind insulta, dar Suverana îşi lasă mâna pe umărul ei făcând-o să-şi înghită limba.

— Lasă-l să o facă, spune Suverana.

E ciudată această consideraţie a Suveranei pentru Şacal. Nu-i stă în fire, dar se potriveşte cu bizareria pe care am simtit-o toată ziua în relaţia ei cu el. Mă întreb ce caută el aici. Nu pe Luna. Asta e destul de evident. Dar de ce să vină într-un loc unde Suverana deţine puterea absolută asupra lui? L-ar putea ucide în orice clipă. Probabil că are un avantaj asupra ei, ceva care-i oferă imunitate. Ce joc face Adrius aici? Simt că Mustang încearcă să ghicească acelaşi lucru. Aja se îndepărtează de mine. Cavalerul Bucuriei îi oferă Şacalului un arzător, dar Adrius îl refuză. În loc de asta, scoate din tocul său pistolul lui Sevro şi îl învârte pe deget.

— Nu e Auriu, explică Şacalul. Nu merită briciul sau o moarte curată. O să moară la fel ca unchiul lui. În orice caz, îmi doresc foarte mult să-mi joc rolul de braţ al justiţiei. În plus, să-l ucid pe Darrow cu arma lui Sevro… e mult mai poetic, nu crezi, Octavia?

— Foarte bine. Altceva mai vrei? întreabă Octavia obosită.

— Nu. Ai fost foarte primitoare.

Şacalul trece în locul lui Aja lângă mine, în vreme ce Suverana se transformă sub ochii noştri. Epuizarea îi dispare de pe chip şi adoptă expresia calmă, respectabilă, pe care mi-o amintesc de când spunea „Obedienţă. Sacrificiu. Prosperitate!” iar şi iar la cutiile-hologramă de pe Lykos. Pe atunci Octavia părea o zeiţă atât de superioară oricărui

muritor, încât mi-aş fi dat viaţa ca să-i fac pe plac, să o fac să fie mândră de mine. Acum mi-aş da viaţa ca să-i pun capăt vieţii ei.

Cavalerul Bucuriei face semn din cap spre Suverană. O lumină străluceşte uşor deasupra ei, înzestrând-o pe femeie cu furia şi căldura soarelui. E doar un spot luminos. Lampa străluceşte tot mai puternic. Şacalul îşi îndreaptă o şuviţă rebelă din părul pieptănat cu cărare şi-mi zâmbeşte drăgăstos.

Începe transmisiunea.

— Bărbaţi şi Femei ai Societăţii, spune Octavia. Vă vorbeşte Suverana. Încă din zorii umanităţii, saga noastră ca specie a constat în războaie tribale. A fost o şagă a încercărilor, a sacrificiilor, a îndrăznelii de a sfida limitele naturii. Apoi, după ani de trudă în ţărână, ne-am ridicat spre stele. Ne-am dedicat datoriei. Ne-am lăsat de-o parte propriile dorinţe, propriile pofte, pentru a îmbrăţişa Ierarhia Culorilor, nu pentru a-i oprima pe cei mulţi întru gloria celor puţini, cum vor să vă facă să credeţi Ares şi aceşti… terorişti, ci pentru a asigura nemurirea rasei umane, pe baza principiilor ordinii şi prosperităţii. Nemurirea ne era asigurată, până când acest om a încercat să ne-o răpească, continuă ea, aţintind un deget asupra mea. Acest om – cândva un nobil servitor al vostru, al familiilor voastre – ar fi trebuit să fie cel mai strălucit fiu al Culorii sale. A fost premiat când era mai tânăr. A primit medalii. Dar a ales vanitatea. A ales să-şi întindă orgoliul până la stele. Să devină un cuceritor. Şi-a uitat datoria. A uitat motivul pentru care avem nevoie de ordine şi s-a prăbuşit în întuneric, târând planetele după el. Dar noi nu vom cădea în acel întuneric. Nu. Nu ne vom pleca înaintea forţelor răului. Noi, spune ea atingându-şi inima, noi suntem Societatea. Noi suntem Auriu, Argintiu, Arămiu, Albastru, Alb, Portocaliu, Verde, Violet, Galben, Obsidian, Cenuşiu, Maro, Rozaliu şi Roşu. Legăturile care ne strâng laolaltă sunt mai puternice decât forţele care încearcă să ne despartă. Vreme de şapte sute de ani, Auriul a păstorit umanitatea, a dus lumină în întuneric, belşug unde era foamete. Astăzi aducem pace unde e război. Dar pentru a ne bucura de pace trebuie să-l distrugem complet pe acest ucigaş care a adus războiul în toate căminele noastre.

Se întoarce spre mine cu o asprime care-mi aminteşte de felul în care a urmărit duelul dintre mine şi Cassius.

Cum m-ar fi lăsat să mor acolo, şi-ar fi sorbit vinul şi s-ar fi dus apoi să ia cina. Chiar şi acum, sunt doar un fir de praf pentru ea. Se gândeşte dincolo de acest moment. Dincolo de vremea când sângele meu se va răci pe podea şi-mi vor târî trupul ca să mi-l disece.

— Darrow din Lykos, prin puterea cu care am fost investită de Acord, te declar vinovat de conspiraţie şi incitare la acte de terorism.

Mă uit fix în lentilele optice ale holo-camerei, ştiind câte suflete nenumărate se uită acum la mine. Câţi ochi nenumăraţi se vor uita la

mine după ce nu voi mai fi.

— Te declar vinovat de crimă în masă împotriva cetăţenilor de pe Marte.

Abia dac-o mai ascult. Inima îmi bubuie în piept. Scuturându-mi degetele mâinii stângi. Urcându-mi în gât. Asta e. Sfârşitul se apropie viermuind de mine.

— Te declar vinovat de ucidere.

Acest moment, acest fragment de timp este sumarul vieţii mele. Este strigătul meu în neant.

— Şi te declar vinovat de trădarea Societăţii…

Dar nu-mi doresc niciun strigăt.

Să aibă Roque parte de aşa ceva. Auriii. Eu vreau ceva mai mult. Ceva ce ei nu pot înţelege. Vreau furia poporului meu. Mânia tuturor popoarelor înrobite. În timp ce Suverana recită sentinţa, în timp ce Şacalul aşteaptă să o pună în aplicare, în timp ce Mustang îngenunchează iar Cassius se uită la mine din mijlocul grupului de Pretori şi Cavaleri, şi când Aja mă vede uitându-mă la cavalerul înalt şi blond şi se apropie trepidând, fiindcă îşi dă seama că ceva nu e în ordine, atunci îmi las capul pe spate şi urlu.

Urlu pentru soţia mea, pentru tatăl meu. Pentru Ragnar şi Quinn şi Pax şi Narol. Pentru toţi oamenii pe care i-am pierdut. Pentru toţi cei pe care mi i-au luat.

Urlu pentru că sunt un Sondor al Iadului din Lykos. Sunt Secerătorul de pe Marte. Şi am plătit să ajung în acest buncăr cu o bucată din trupul meu, totul ca să ajung în faţa Octaviei, totul ca să mor alături de prietenii mei sau să reuşim să ne aducem duşmanii în faţa justiţiei.

Suverana îi face semn din cap Şacalului să execute sentinţa. Îmi lipeşte ţeava de ceafă şi apasă pe trăgaci. Arma îi tresare în mână. Ies scântei, care-mi ard scalpul. Zgomotul asurzitor îmi perforează urechea dreaptă. Dar nu cad. Niciun glonţ nu mi-a străpuns ţeasta. Din ţeava pistolului iese fum. Iar când Şacalul se uită la armă, îşi dă seama.

— Nu…

Se îndepărtează de mine, dă drumul pistolului, încearcă să-şi scoată briciul.

— Octavia… strigă Aja, aruncându-se înainte.

Dar chiar atunci, într-o clipită, Suverana aude ceva în spatele camerei şi se întoarce la timp să vadă un soldat din garda pretoriană cu capul înclinat scăpându-şi pe podea puşca electromagnetică iar din gură ieşindu-i o limbă roşie fioroasă. Doar că nu e o limbă. E briciul însângerat al lui Cassius care a pătruns prin ceafa Pretorianului şi i-a ieşit printre dinţi. Îi dispare înapoi în gură. Cele trei gărzi cad înainte ca Suverana să apuce să rostească măcar un cuvânt. Cassius stă în spatele oamenilor măcelăriţi, cu fruntea plecată, cu briciul plin de

sânge, ţinând în mâna stângă telecomanda de la cătuşele mele şi ale lui Mustang.

— Bellona?

E tot ce mai apucă Suverana să spună când Cassius apasă butonul. Vesta de oţel a lui Mustang se deschide şi cade la podea. La fel şi hamul meu. Mustang se întinde după puşca electromagnetică a unui Pretor mort. Eliberat, mă ridic şi scot cuţitul ascuns în vesta metalică. Mă îndrept spre Suverană. Până s-apuce să clipească îi înfig lama în burtă, prin jacheta neagră. Icneşte. Face ochii mari. E la câţiva centimetri de mine. Îi simt mirosul de cafea din răsuflare, îi simt fluturarea genelor când îi înfig cuţitul de încă şase ori în stomac, iar a şaptea oară, ultima, îi sfâşii trupul în sus, spre stern. Sângele ei fierbinte îmi împroaşcă mâinile şi pieptul când o spintec.

— Octavia!

Aja se repede spre mine. Parcurge jumătate din distanţa care ne desparte, când Mustang, care trage din genunchi cu puşca electromagnetică, îi loveşte armura în lateral. Explozia o ridică pe Aja de la pământ şi o aruncă de-a lungul camerei, peste masa de conferinţă de lângă trupul lui Sevro şi al Antoniei. Văzându-şi Suverana împleticindu-se cu stomacul despicat, Cavalerul Adevărului şi Cavalerul Bucuriei se îndreaptă spre Cassius scoţându-şi briciurile de la sold şi activându-şi scuturile. Fără armură, doar în hainele verzi de prizonier pline de sânge, Cassius se aruncă înainte. Cavalerul Adevărului este luat prin surprindere, iar briciul lui Cassius îi intră prin orbită şi-i iese prin craniu.

Şacalul scoate briciul – briciul meu, pe care şi l-a însuşit – şi mă atacă. Fac un pas într-o parte ca să-i contracarez lovitura. Se năpusteşte încă o dată, urlând de furie, dar îl prind de braţ şi-i dau un cap în figură înainte să-i secer picioarele şi să-l pun la podea. Îmi iau briciul şi i-l înfig prin mâna stângă în podea, ca să nu mai aibă nicio mână liberă. Ţipă. Saliva lui îmi împroaşcă faţa. Încearcă să mă lovească cu picioarele. Îi dau un genunchi în frunte şi-l las ameţit şi ţintuit de podea.

— Darrow! strigă Cassius care-l înfruntă pe Cavalerul Bucuriei. Ai grijă în spate!

În spatele meu, Aja se ridică dintre rămăşiţele spulberate ale mesei. Are ochii mari de furie. Fug de ea pentru a-i ajuta pe Cassius şi pe Mustang, ştiind prea bine că m-ar omorî în câteva secunde, acum că nu mai am mâna dreaptă. Sângele pătează salopeta verde a lui Cassius. Cavalerul Bucuriei, mai bine protejat, i-a făcut o tăietură urâtă pe piciorul stâng. Îşi foloseşte greutatea şi scutul electromagnetic de pe braţul stâng pentru a-l copleşi. Mustang ia două briciuri de la un Pretorian mort şi-mi aruncă şi mie unul. Îl prind din fugă cu mâna stângă. Îl activez şi lama ţâşneşte afară, gata să ucidă.

Cassius mai încasează o lovitură în picior şi se împiedică de un cadavru, cade şi parează o altă lovitură cu pumnul electromagnetic, distrugându-l. Cavalerul Bucuriei stă cu spatele la mine. Mă simte când vin, dar e prea târziu. Fără un zgomot, sar prin aer şi-l lovesc de sus în jos. Braţul meu stâng încetineşte când întâlneşte scutul electromagnetic care vibrează la câţiva centimetri de armură, apoi tresare în timp ce îi despic platoşa albastră, trecând prin muşchi şi prin os. Tăietura se întinde de la umărul stâng până în partea dreaptă a pelvisului, tăindu-l în diagonală. Se prăbuşeşte.

Camera e cufundată în tăcere în timp ce trupurile cad la podea unul după altul.

Mustang vine repede lângă mine. Îşi strânge claia blondă de păr cu un rânjet febril. Îl ajut pe Cassius să se ridice.

— Cum am jucat? întreabă el cutremurându-se de durere.

— Mai prost decât lupţi, îi spun şi mă uit la toate cadavrele din jurul lui.

Rânjeşte, simţindu-se mai viu în luptă decât oriunde altundeva. Simt un junghi în piept ştiind că aşa ar fi trebuit să fie lucrurile. Fiindu-mi dor de zilele când călăream împreună peste dealuri, crezându-ne stăpânii lumii. Rânjesc şi eu, rănit şi sângerând, dar parcă pentru prima dată după foarte multă vreme, aproape întreg.

— Păstraţi-vă măgulirile pentru mai târziu, zice Mustang.

Ne întoarcem toţi trei pentru a o înfrunta pe cea mai periculoasă fiinţă din Sistemul Solar. Stă aplecată peste trupul grav rănit al Octaviei, care s-a târât la marginea holo-punţii şi gâfâie întinsă pe spate, ţinându-şi stomacul cu ambele mâini. Octavia e palidă şi tremură. Lacrimile curg pe chipurile Ajei şi al lui Lysander, care a sărit să-şi ajute bunica.

— Aja! strigă Şacalul de la podea. Omoară-i! Deschide uşa sau omoară-i!

Şi-a pierdut minţile. Se agită încercând să ajungă cu ciotul la butonul briciului. E la un metru deasupra lui şi pur şi simplu nu ajunge până acolo.

— Deschide-o! zice scrâşnind din dinţi.

Ca să deschidă uşa, trebuie să ajungă la ea. Şi ca să ajungă la ea, trebuie să treacă de mine şi de prietenii mei şi să se întoarcă cu spatele la noi în timp ce introduce codul. E blocată aici până murim noi sau moare ea.

— Aja, dă-ne-o pe Suverană. Trebuie să facem dreptate, spun eu, ştiind care o să fie răspunsul ei.

Observ că holo-puntea încă e activată. Transmite în continuare în timp ce sângele Auriilor udă podeaua.

Aja nu se întoarce spre noi. Nu încă. Palmele ei uriaşe mângâie faţa Octaviei. O ţine în braţe pe femeia mai în vârstă decât ea ca o mamă

care-şi ţine copilul.

— Rămâi în viaţă, îi spune. O să te scot de-aici. Promit. Doar rămâi în viaţă, Octavia.

Octavia clatină din cap, slăbită.

— Grăbeşte-te, te rog, spune Lysander atingând braţul Ajei.

— Epuizaţi-o, şopteşte Mustang. Ea e contra timp, nu noi.

— Să n-o laşi să te prindă într-un colţ, spun eu. Mişcă-te pe lateral aşa cum am plănuit. Cassius, mai poţi să treci în faţă?

— Încearcă să te ţii după mine, zice el.

Aja se ridică în capul oaselor, o masă uriaşă de muşchi şi armură, cea mai bună elevă a celui mai mare maestru al briciului pe care l-a cunoscut Societatea. Are faţa întunecată, inexpresivă. Când se deplasează, par să se mişte şi dragonii de mare de pe armura ei albastră de Cavaler Proteic. E la fel de lată în umeri ca Ragnar. Aş vrea să o fi adus pe Sefi aici. Un metru şi jumătate de argint ucigător se întinde în faţa lui Aja, care ia poziţia de iarnă a Căii Sălciei, cu sabia ridicată ca o torţă într-o parte, piciorul stâng în faţă, şoldurile lăsate şi genunchii uşor îndoiţi. Eu şi Mustang ne despărţim, unul în dreapta, celălalt în stânga. Cassius, care e cel mai bun spadasin dintre noi, stă în mijloc. Ochii înfometaţi ai Ajei ne devorează slăbiciunile. Piciorul rănit al lui Cassius, mâna mea dreaptă lipsă, înălţimea lui Mustang, poziţia obiectelor din jurul nostru. Apoi atacă.

Sunt două strategii când te lupţi cu mai mulţi adversari. Prima este să-i foloseşti unul împotriva altuia. Dar eu şi Cassius am gândit întotdeauna la fel în orice luptă, iar Mustang se adaptează uşor. Deci Aja alege a doua variantă: un atac total asupra mea, înainte ca Mustang sau Cassius să-mi poată sări în ajutor. Mă consideră duşmanul cel mai slab. Şi are dreptate. Biciul ei îmi loveşte faţa mai repede decât pot eu să ridic sabia. Mă trag în spate, cât pe ce să-mi pierd un ochi. M-a făcut să mă dezechilibrez. Sare la mine cu lama rigidă, înţepându-mă într-o frenezie poetică de lovituri atent gândite pentru a-mi da sabia la o parte şi a-mi lăsa corpul descoperit, astfel încât să poată face manevra lui Lorn numită Scalpul înaripat. Încearcă să-şi poziţioneze lama deasupra lamei mele pentru a-mi atinge braţul de sabie şi apoi să taie în jos pe încheietură, de-a lungul muşchiului şi al tendoanelor. Mă retrag repede, răpindu-i ocazia şi trec printre cadavrele din spatele meu, în timp ce Cassius şi Mustang se apropie de ea. Cassius se grăbeşte şi, la fel ca mine, se întinde prea mult.

Dar Aja nu-şi foloseşte briciul. Îşi activează cizmele gravitaţionale şi se aruncă spre el. Două sute de kilograme de armură şi Războinic Însemnat propulsat de cizme gravitaţionale se lovesc de carne şi os. Scheletul lui Cassius aproape că se aude trosnind. Trupul i se mulează pe Aja şi se izbeşte cu fruntea de umărul ei protejat de armură. Cade şi ea şi-l ţintuieşte la pământ. Mustang o atacă din lateral pentru a-l

salva pe Cassius. Dar Aja se aştepta ca Mustang să o atace, s-a folosit de Cassius drept momeală, îi spintecă adânc stomacul, cât pe ce să-i reteze intestinul.

Îmi arunc briciul spre Aja pe la spatele ei. Îl aude sau îl simte cumva şi se apleacă în lateral, iar sabia trece pe lângă ea şi se înfige în peretele holo-punţii care ne desparte de camera de deasupra. Aja o loveşte pe Mustang cu piciorul în genunchi, răsucindu-i rotula. Nu-mi dau seama dacă i-a dislocat-o, dar Mustang se împleteşte în spate, cu briciul întins, iar Aja se întoarce spre mine, pentru că sunt neînarmat.

— Rahat, rahat, rahat, rahat, rahat, şuier eu târându-mă în patru labe printre Pretorieni ca să iau unul dintre briciurile lor.

Iau o puşcă electromagnetică şi trag în urmă fără să mă uit. Scutul electromagnetic al Ajei absoarbe impactul, aruncând scântei şi Furia aleargă după mine şi-mi zboară arma din mână. Reuşesc iar să scap, rostogolindu-mă în spate şi alegându-mă cu o tăietură adâncă pe omoplat, dar am norocul să găsesc un brici când sar de pe holo-punte câţiva metri în sus, în camera de deasupra. Aja trage în mine cu un pumn electromagnetic. Mă feresc, aşa că ratează. Tavanul de oţel de deasupra mea bolboroseşte şi o parte din el începe să se scurgă. Mă rostogolesc într-o parte.

Pe puntea de dedesubt briciurile se izbesc energic. Mă târăsc de-a buşilea şi mă las în jos peste margine ca să mă întorc în mijlocul luptei. Aja ne face praf, iar acum şi-a întors atenţia asupra lui Cassius şi a lui Mustang. Se aruncă asupra lui Cassius profitând de piciorul lui rănit şi de noua rană căpătată de el în umăr. Mustang o atacă din spate înainte să apuce să-l înjunghie pe Cassius, dar Aja se fereşte când Mustang loveşte cu sabia, mişcându-se de parcă ar fi studiat lupta dinainte să se fi întâmplat.

Îmi dau seama că n-o să reuşim s-o învingem. De asta ne temeam. Totuşi, nu era în plan nici să-mi pierd eu un braţ. O să ne omoare unul câte unul.

Pentru un scurt moment îmi fac totuşi speranţe, când Mustang şi Cassius reuşesc în sfârşit s-o prindă pe Aja între ei. Sar şi eu să-i ajut. Femeia pivotează şi se învârte ca o salcie prinsă între trei tornade. Ştie că armura ei poate suporta loviturile noastre, dar pielea noastră nu le poate îndura pe ale ei. Încearcă lovituri adânci, făcându-ne să sângerăm metodic, ţintind spre tendoanele genunchilor şi braţelor, aşa cum ne-a învăţat Lorn pe amândoi. Sapă cu înţelepciune la rădăcină.

Îmi face o tăietură adâncă pe antebraţ, îmi zgârie încheieturile degetelor, îmi retează o bucăţică din degetul mic. Urlu de furie, dar furia nu e de-ajuns. Instinctele mele nu sunt de-ajuns. Suntem prea epuizaţi, prea copleşiţi de monstruozitatea ei. Lorn a antrenat-o prea bine. Se roteşte şi-şi înfige de două ori sabia, într-o lovitură cu ambele mâini, în partea dreaptă a cutiei mele toracice. Lumea se învârte cu

mine. Mă ridică de la podea cu un urlet îngrozitor. Picioarele mi se bălăngănesc la jumătate de metru în aer. E atacată de Cassius şi mă aruncă într-o parte ca să pareze atacul lui chiar când e cât pe ce să-nfigă sabia în mine. Mă prăbuşesc la pământ simţind că mi se cască o gaură în piept. Icnesc după aer, abia reuşind să respir. Cassius şi Mustang se pun între mine şi Aja.

— Nu-l atinge, şuieră Mustang.

Sabia nu mi-a atins niciun organ, înfâgându-se între două coaste întărite de Mickey, dar pierd mult sânge. Mă târăsc în patru labe, încercând să mă ridic în picioare. Şacalul mă priveşte, epuizat de eforturile de a încerca să se elibereze. Rânjeşte, în ciuda imaginii îngrozitoare a cadavrelor din jurul nostru, ştiind că Aja o să mă omoare. Suverana, rece şi palidă ne urmăreşte şi ea, proptită de marginea holo-punţii. Lysander o sprijină. Aja se uită spre ea cu teamă, ştiind că nu mai are mult de trăit.

— Cum aţi putut să-l alegeţi pe el în locul nostru? urlă Aja furioasă la Mustang şi Cassius.

— Foarte uşor, răspunde Mustang.

Cassius scoate seringa din tocul pe care-l are prins pe picior şi o aruncă spre mine.

— Fă-o înainte să ne omoare, omule.

Mă ridic în picioare clătinându-mă, iar Aja încearcă să ajungă la mine, dar Cassius şi Mustang au destulă putere cât s-o facă să se retragă. Urlă de frustrare. Alunecă toţi trei în sânge; la câţiva centimetri de ea, prietenii mei nu mai au mult timp de petrecut pe lumea asta. Reuşesc să ajung la marginea holo-punţii, în partea opusă Suveranei, şi mă caţăr ca să ajung la cadavrul lui Sevro.

— N-ai unde să fugi! strigă Aja. O să-ţi scot ochii. N-ai unde să fugi, laş Ruginiu!

Dar eu nu fug. Îngenunchez lângă Sevro. Pieptul lui e un amalgam de sânge şi stofă sfâşiată de când a tras Cassius în el. Îi tai tricoul cu briciul. Văd şase găuri în vesta de protecţie pe care i-a făcut-o Cypher şi bucăţi de carne modificată artizanal ca să pară reală. Faţa lui e calmă şi împăcată. Dar pacea nu-i stă în fire şi, oricum, încă nu ne-am câştigat-o. Pregătesc seringa de la Holiday plină cu muşcătură de şarpe. Destul cât să trezească un mort. Chiar şi pe unul care se preface că doarme somnul de veci cu ajutorul cocktailului afurisit al unchiului Narol, din ulei de haemanthus. Îi smulg vesta.

— Trezirea, Spiriduşule, spun ridicând seringa şi rugându-mă în gând să nu-i cedeze inima.

Înfig seringa în pieptul prietenului meu. Deschide ochii brusc.

— Futuuuuu-iiii!

62. *Omnis vir lupus*

Sevro sare brusc în sus direct din coma indusă de uleiul de haemanthus din sticluţa metalică din care a tot băut înainte să-l eliberăm pe Cassius. Loveşte haotic din braţele tremurânde, îşi recapătă echilibrul şi se uită în jur cu ochi sălbatici, înnebuniţi. Se ţine de inimă şi icneşte de durere, la fel cum am făcut şi eu când m-au scos din închisoare Trigg şi Holiday. Ultimul lucru pe care l-a văzut a fost faţa mea în închisoarea de pe navă, iar acum se trezeşte aici, aruncat în mijlocul bătăliei, cu sânge şi cadavre peste tot în jurul nostru. Se holbează la mine cu ochi injectaţi, demenţi şi arată cu degetul spre stomacul meu:

— Sângerezi! Darrow! îţi curge sânge!

— Ştiu!

— Ce-ai păţit la braţ? Nu mai ai un braţ, în pula mea!

— Ştiu!

— Mama dracului!

Aruncă o privire în jur şi-i vede pe Şacal şi pe Octavia prăbuşiţi la podea. Aja respinge atacul lui Cassius şi Mustang.

— A mers! A mers, futu-i! Hai, tâmpitule, trebuie să-i ajutăm pe Sprâncene Aurii ăştia. Sus! Sus!

Mă ajută să mă ridic în picioare şi-mi pune briciul în mână, după care se îndreaptă în viteză spre puntea de comandă, urlând strigătul de bătălie pe care-l urlam când eram doar nişte copii ce alergau în zăpadă printre pini.

— O să te omor, Aja! O să te omor de n-o să zici nici păs!

— E Barca! urlă Şacalul de la podea. Barca trăieşte!

Sevro apucă în fugă un pumn electromagnetic de la un Pretorian mort şi-l calcă în picioare pe Şacal, zdrobindu-i faţa în timp ce înşfacă briciul ce-l ţintuieşte de podea, fără să se oprească vreun moment. Se năpusteşte asupra Ajei, trăgând cu pumnul electromagnetic. Înnebunit de droguri şi de victoria al cărei parfum îl simte deja.

Explozia electromagnetică sfâşie scutul Ajei, împrăştiind scântei purpurii şi înceţoşându-i vederea îndeajuns cât să poată Cassius să-şi strecoare briciul pe sub garda ei. Totuşi, femeia reuşeşte să se răsucească şi Cassius o răneşte doar în umăr, dar Sevro intervine imediat, înjunghiind-o de două ori în partea inferioară a spatelui. Aja geme de durere şi se retrage. Mă alătur luptei, în vreme ce Aja continuă să ia distanţă, îndepărtându-se poticnit. Lasă în urma ei ceva ce puţini oameni au avut ocazia să vadă din partea ei: o panglică subţire de sânge. Briciul lui Sevro e şi el plin de sânge. Îi şterge lama până la vârf şi-şi freacă apoi degetele între ele.

— Ha, ha, ha! Ia te uită. Sângerezi până la urmă. Hai să vedem cât sânge mai ai în tine.

Se apleacă înainte ca un animal de pradă şi se ia după ea, în timp ce eu, Mustang şi Cassius o înconjurăm, formând astfel un pătrat în jurul celui mai viteaz Cavaler Olimpic în viaţă, ca o haită de lupi ce atacă o panteră în pădure. Ne ferim de loviturile ei, îi ţintim partea de jos a picioarelor, îi crestăm coastele. O facem să sângereze. Suntem o închisoare formată din patru oameni. Sevro îşi agită sabia în aer, urlând ca turbat.

— Taci! spune Aja repezindu-se la el.

Dar Sevro se retrage, iar eu şi Cassius înaintăm, atacând-o. Parează lovitura lui Cassius menită să-i atingă gâtul, şi următoarele lui două mişcări succesive, dar nu mai are timp să mă blocheze şi pe mine. Fac o fentă şi mă prefac că vreau să-i înfig sabia în abdomen, în schimb îi retez fluierul piciorului, trecând prin metalul armurii. Ies scântei şi briciul mi se umple de sânge. Mustang o taie şi ea pe coapsă. Mă dau înapoi, iar Aja se-ntoarce spre mine – o fac astfel să se întindă, numai bine ca Sevro s-o poată lovi din nou. O face, retezându-i cu furie tendonul lui Ahile de la piciorul drept. Aja geme şi se împleticeşte, repezindu-se spre el. Sevro se retrage.

— O să mori, îi şuieră el răutăcios. O să mori.

— Gura!

— Asta e pentru Quinn, îi spune printre dinţi când Cassius îi taie şi tendoanele de la genunchiul stâng.

— Asta e pentru Ragnar, zic eu şi o lovesc pe neaşteptate în coapsa dreaptă.

— Asta e pentru Marte, zice Mustang şi-i taie braţul de la cot.

Aja se uită la braţul căzut pe podea de parcă s-ar întreba al cui o fi. Dar n-apucă să-şi tragă sufletul. Sevro lasă deoparte pumnul electromagnetic, ia de jos briciul Cavalerului Adevărului şi sare în aer, la jumătate de metru de podea, proptindu-i ambele săbii în piept. Faţă în faţă, aproape atingându-şi nasurile. Aja cade în genunchi, iar Sevro aterizează în picioare.

— *Omnis vir lupus!*

O pupă pe nas şi-i scoate săbiile din piept, după care le transformă în biciuri care i se încolăcesc de antebraţe. Cu braţele întinse în lateral, se depărtează de Cavalerul Proteic aflat pe moarte, cel mai mare cavaler al epocii sale vărsându-şi ultimele picături de sânge. Încă în genunchi, Aja o caută cu privirea pe Suverană, femeia care a fost ca o mamă pentru surorile ei, care a crescut-o, care a iubit-o într-atât cât poate iubi un conducător al Sistemului Solar, şi care acum moare odată cu ea.

— Îmi pare rău… maiestate, icneşte Aja.

— Să nu-ţi pară, reuşeşte Octavia să şoptească. Ai ars ca o flacără,

Furia mea. Timpul însuşi îşi va aminti de tine.

— Mneah, nu prea cred, zice Sevro nemilos. Somn uşor, Grimmus.

Îi taie capul şi îi dă un picior în piept. Corpul ei se clatină în spate şi se prăbuşeşte la podea, iar Sevro sare în patru labe peste ea şi urlă ca lupii. Suveranei îi scapă un geamăt adânc văzând oribila scenă. Închide ochii şi lacrimile îi curg şiroaie. Ne îndreptăm spre ea. Eu şi Cassius şchiopătăm şi ne sprijinim unul de altul. El şi-a trecut braţul pe după gâtul meu, ca să nu mai calce pe piciorul pe care abia şi-l târăşte. Mustang vine în urma noastră. Sevro îl păzeşte pe Şacal, aşezându-se pe pieptul lui şi bălăngănindu-i un brici deasupra capului.

Lysander, murdar de sângele bunicii lui, ia briciul Octaviei de jos şi ne taie calea.

— Nu vă las s-o omorâţi!

— Lysander… nu, spune Octavia. E prea târziu.

Ochii băiatului sunt umflaţi şi plini de lacrimi. Briciul îi tremură în mâini. Cassius face un pas în faţă şi întinde mâna.

— Lasă arma, Lysander. Nu vreau să te omor.

Eu şi Mustang avem un schimb de priviri care nu-i scapă Octaviei şi care probabil îi face sufletul să se cutremure. Lysander ştie că nu se poate lupta cu noi. Logica învinge durerea şi dă drumul briciului, retrăgându-se cu o privire hăituită.

Privirea Octaviei e întunecată şi pierdută, deja întoarsă pe jumătate spre cealaltă lume, unde nici chiar ea nu mai este o regină. Am crezut că totul se va termina cu acuze ranchiunoase sau că va implora să-i cruţăm viaţa ca Vixus sau Antonia. Dar nici măcar în acest moment nu arată vreo slăbiciune. Doar tristeţea şi sentimentul dragostei pierdute îi mai rămân acum, la sfârşit. Nu ea e cea care a creat ierarhia, dar a protejat-o în timpul domniei sale. Şi pentru asta trebuie să plătească.

— De ce? îl întreabă Octavia pe Cassius tremurând de durere. De ce?

— Pentru că ai mintit.

Fără o vorbă, Cassius scoate de la centură micul holo-cub, o prismă triunghiulară cât un deget de mare, şi i-l pune Octaviei în palmele însângerate. Imaginile dansează pe suprafaţa lui, apoi sunt proiectate în aer, în faţa Suveranei. Se derulează scena morţii familiei lui Cassius, iar hologramele o scaldă în lumina lor albastră. Se vede un hol prin care înaintează siluete neclare, care se transformă apoi în bărbaţi în piei-scarabeu. Mătuşa lui Cassius e ucisă pe un culoar; soldaţii merg mai departe şi în clipa următoare târăsc după ei nişte copii, pe care îi omoară cu briciurile şi călcându-i în picioare. Tot mai multe cadavre sunt târâte de peste tot şi adunate într-o grămadă, după care li se dă foc, ca să nu existe supravieţuitori. Au murit în noaptea aceea peste patruzeci de copii şi membri ai familiei care nu erau Războinici Însemnaţi. Au crezut că pot arunca păcatul uciderii lor pe umerii unui

om deja distrus. Dar a fost opera Şacalului. El e cel care a pus capăt războiului dintre Bellona şi Augustus, iar cooperarea şi tăcerea Suveranei au fost preţul lui pentru ce s-a întâmplat mai apoi la Triumful meu.

— Mă întrebi de ce?

Vocea lui Cassius e o şoaptă abia perceptibilă.

— Pentru că nu ai onoare. Am fost Cavaler Olimpic şi am depus un jurământ să respect Acordul, să fac dreptate în Societatea Omului. Şi tu ai jurat acelaşi lucru, Octavia. Dar ai uitat ce presupunea asta. Toată lumea a uitat. De aceea lumea asta e distrusă. Poate că următoarea va fi mai bună.

— Lumea asta e cea mai bună pe care ne-o putem permite, şopteşte Octavia.

— Chiar crezi asta? întreabă Mustang.

— Din toată inima.

— Atunci mi-e milă de tine, îi spune Mustang.

La fel simte şi Cassius.

— Fratele meu era sufletul meu. Şi nu mai cred într-o lume care susţine că el era prea slab ca să merite să trăiască. El ar fi crezut în asta. În speranţa înnoirii. Pentru Julian, adaugă el uitându-se la mine, pot şi eu să cred în asta.

Cassius îmi întinde alte două holo-cuburi pe care le scoate de la centură. Primul e cu uciderea prietenilor mei la Serbarea Triumfului. Al doilea e pentru Margine; când vor vedea înregistrarea vor ştii ce am făcut. Politica nu ia pauze niciodată. Pun cele două holo-cuburi în palmele Suveranei, lângă primul. Rhea străluceşte înaintea ei. O lună albastră cu alb, fabuloasă alături de fraţii săi Iapetus şi Titan, orbitând uriaşul Saturn. Deodată, la polul nord al lunii, nişte aşchii minuscule care de-abia se observă sclipesc nevinovate de câteva ori şi ciuperci de foc explodează apoi pe suprafaţa albastră şi albă a satelitului.

Când explozia nucleară luminează faţa Suveranei, Mustang se dă într-o parte ca să-mi facă loc să mă aşez pe vine lângă femeia muribundă. Îi vorbesc cu blândeţe, ca să ştie că dreptatea, nu răzbunarea, e cea care-a găsit-o în ceasul de pe urmă.

— Poporul meu are o legendă despre o fiinţă care stă în mijlocul drumului ce duce spre lumea de apoi. El îi judecă şi-i alege pe cei răi dintre cei buni. Numele lui e Secerătorul. Nu eu sunt acela. Eu sunt un simplu om. Dar o să-l întâlneşti curând. În curând o să te judece pentru toate păcatele care te-apasă.

— Păcate?

Octavia clatină din cap uitându-se la cele trei holo-cuburi – picături într-un ocean de păcate.

— Au fost sacrificii. E nevoie de aşa ceva pentru a putea guverna, spune ea cuprinzând holo-cuburile în palme. Sacrificiilor le datorez la

fel de mult pe cât le datorez şi victoriilor mele. O să vezi. Vei fi la fel, Cuceritorule.

— Nu, nu voi fi.

— În absenţa soarelui, nu poate exista decât întuneric.

O trece un fior – i se face frig. Mă împotrivesc impulsului de-a o înveli cu ceva. Ştie ce lasă în urmă. După moartea ei va începe lupta pentru succesiune. Auriii vor fi dezbinaţi.

— Cineva… cineva trebuie să guverneze, altfel peste o mie de ani, copiii vor întreba: „Cine a distrus planetele? Cine a adus întunericul?”, iar părinţii lor le vor spune că tu ai fost acela.

Dar ştiu deja toate astea. Ştiam asta de când l-am întrebat pe Sevro dacă are habar cum se vor termina toate. Nu voi înlocui tirania cu haosul. Dar nu-i spun asta. Înghite cu greu – fiecare respiraţie e un chin.

— Trebuie să-l opreşti. Trebuie… să-l opreşti… pe Adrius…

Acestea sunt ultimele cuvinte ale Octaviei au Lune.

Pe măsură ce cuvintele se sting, focul din Rhea păleşte în ochii ei şi viaţa o părăseşte, lăsându-i pupilele reci înconjurate de auriu să privească ţintă în bezna fără de sfârşit, îi închid ochii. Cutremurat de moartea ei, de cuvintele ei, de temerile ei.

Suverana Societăţii, care a guvernat vreme de şaizeci de ani, a murit. Şi tot ce simt e groază, pentru că Şacalul începe să râdă.

63. Tăcere

Râsul lui răsună în încăpere. În lumina strălucitoare a hologramelor lunii şi a navelor care se luptă în întuneric, figura lui e palidă. Mustang a oprit transmisiunea de pe holo-punte şi a început deja să analizeze baza de date a Suveranei, în timp ce Cassius se îndreaptă spre Lysander, iar eu mă ridic de lângă Octavia. Mă doare tot corpul din cauza rănilor.

— Ce-a vrut să spună, să-l oprim? mă întreabă Cassius.

— Nu ştiu.

— Lysander?

Băiatul e prea traumatizat de ororile din jurul lui ca să mai poată vorbi.

— Imaginile au fost transmise pe toate navele şi planetele, spune Mustang. Toată lumea a văzut moartea Octaviei. Comunicatele de la bordurile navelor curg. Nu ştiu cine a preluat conducerea. Trebuie să ne mişcăm acum, înainte să se ralieze sub conducerea cuiva.

Eu şi Cassius ne apropiem de Şacal.

— Ce-ai făcut? îl întreabă Sevro zguduindu-l. La ce s-a referit Octavia?

— Ia-ţi dulăul de pe mine, îmi spune Şacalul, apăsat de genunchiul lui Sevro.

Îl trag pe Sevro de pe el. Continuă să-i dea târcoale Şacalului, încă tremurând din cauza adrenalinei.

— Ce-ai făcut? îl întreb.

— N-are niciun rost să vorbeşti cu el, zice Mustang.

— Niciun rost? De ce crezi că m-a acceptat Suverana în apropierea ei? întreabă Şacalul de pe podea, ridicându-se într-un genunchi şi ţinându-se de piept cu mâna rănită. De ce nu se temea de arma pe care-o aveam la şold? Nu cumva exista o ameninţare mai mare care o ţinea în frâu?

Se uită la mine printre şuviţele ciufulite de păr. Ochii-i sunt calmi, în pofida rănilor pe care i le-am cauzat.

— Îmi amintesc sentimentul pe care l-am avut în subteran, Darrow, spune el încet. Senzaţia pe care mi-o dădeau pietrele reci când le atingeam. Eram înconjurat de camarazii mei din Casa Pluto, ascunşi cu toţii în întuneric. Se uitau la mine şi le vedeam aburii respiraţiei. Îmi aduc aminte cât de frică îmi era. Cât de mult m-am pregătit, cât de puţine m-a învăţat tatăl meu. Mi-am cântărit toată viaţa în acele momente. Îmi aluneca printre degete. Fugiserăm de la castelul nostru, urmăriţi de cei din Casa Vulcan. Au venit aşa de repede. Urmau să ne ia în sclavie. Ultimii membri ai Casei noastre încă mai alergau prin

tunel când am detonat bombele, dar erau şi cei din Vulcan acolo. Îmi răsuna în minte vocea tatălui meu. Îl auzeam spunându-mi că nu era surprins că dădusem greş atât de repede. Timp de o săptămână după explozia care a blocat tunelul n-am auzit nimic altceva. După încă o săptămână am omorât o fată şi i-am mâncat picioarele ca să supravieţuim. Ne-a implorat să nu facem asta. Ne-a implorat să alegem pe altcineva. Dar am învăţat atunci, în clipa aceea, că dacă nimeni nu se sacrifică, atunci nu supravieţuieşte nimeni.

Fiori reci de teamă se strecoară în mine, îi simt în adâncul stomacului şi apoi răspândindu-mi-se în tot corpul.

— Mustang…

— Aici le-a pus, zice ea îngrozită.

— Ce se întâmplă? Ce-a pus? şuieră Sevro.

— Darrow… şopteşte Cassius îngrijorat.

— Bombele atomice nu sunt pe Marte, zic eu. Sunt pe Luna.

Şacalul zâmbeşte larg. Încet, a reuşit să se ridice în picioare, şi niciunul dintre noi nu îndrăznim să-l atingem. Totul se leagă acum. Tensiunea dintre el şi Suverană. Ameninţările subtile. Îndrăzneala lui de-a veni aici, unde Suverana deţinea puterea absolută. Felul în care putea s-o ia în râs pe Aja fără să se teamă de consecinţe.

— Rahat! Rahat! Rahat! Rahat! strigă Sevro trăgându-se de păr. Rahat!

— N-am avut nicio clipă de gând să bombardez Marte, spune Şacalul. M-am născut pe Marte. Îmi aparţine de drept, prin naştere, e cel mai important trofeu. Heliumul de acolo e sângele imperiului. Dar luna asta, satelitul ăsta sărac, îi seamănă Octaviei, o cotoroanţă perfidă care suge măduva Societăţii, chirăind despre ce a fost în loc de ceea ce ar putea fi. Iar Octavia a răscumpărat-o de la mine. La fel cum o să faceţi şi voi, pentru că sunteţi slabi şi nu aţi învăţat ce ar fi trebuit la Institut. Ca să câştigi, trebuie să sacrifici ceva.

— Mustang, poţi să găseşti bombele? întreb. Mustang!

A rămas ca trăsnită.

— Nu. Sigur a mascat semnătura radioactivă. Chiar dacă le-am găsi, nu le-am putea dezactiva… spune ea şi întinde mâna spre cască pentru a apela navele noastre.

— Dacă îi apelezi, detonez o bombă pe minut, spune Şacalul bătându-se cu degetul peste urechea în care se ascunde o cască minusculă.

Probabil că Lilath e pe recepţie. Sigur la ea e detonatorul. La asta s-a referit. Ea e asigurarea lui.

— Chiar credeţi că v-aş fi spus planul meu dacă aţi fi putut face ceva să-l împiedicaţi?

Îşi netezeşte părul şi-şi şterge armura de sânge.

— Bombele au fost plantate acum câteva săptămâni. Sindicatul le-a

transportat fraudulos pe lună pentru mine. Destule cât să creez o iarnă nucleară. O a doua Rhea, dacă vreţi. După ce le-am plantat, i-am spus Octaviei ce făcusem şi care erau condiţiile pe care le impuneam. Urma să guverneze în continuare ca Suverană până la înăbuşirea Revoltei, ceea ce-a… luat o turnură surprinzătoare… evident. Iar după aceea, în ziua victoriei, urma să convoace Senatul, să abdice de la Tronul Dimineţii şi să mă numească succesor. În schimb, eu nu distrugeam Luna.

— De asta a convocat Octavia Senatul, zice Mustang cu silă. Ca să devii tu Suveran?

— Da.

Stau la câţiva paşi distanţă de el, resimţind acum pe umeri toată greutatea luptei, simţindu-mi trupul slăbit din cauza efortului, a sângelui pierdut, iar acum… fiinţa asta diabolică. Egoismul lui e copleşitor.

— Eşti nebun, zice Sevro.

— Nu e, spune Mustang. L-aş fi putut ierta dacă era nebun. Adrius, sunt trei miliarde de oameni pe luna asta. Nu vrei să fii un astfel de om.

— Lor nu le pasă de mine. Mie de ce mi-ar păsa de ei? întreabă Şacalul. Totul e un joc. Iar eu am câştigat.

— Unde sunt bombele? întreabă Mustang făcând ameninţătoare un pas spre el.

— Hei, hei, o mustră el. Dacă îmi atingi un singur fir de păr, Lilath detonează o bombă.

Mustang e copleşită de îngrijorare.

— Sunt nişte fiinţe umane, spune ea. Ai puterea de a le dărui acestor trei miliarde de oameni viaţa lor, Adrius. E o putere dincolo de orice şi-ar putea dori cineva vreodată. Ai şansa de a fi mai bun decât tata. Mai bun decât Octavia…

— Jigodie condescendentă ce eşti, exclamă neîncrezător Şacalul cu un hohot de râs. Chiar crezi că mă mai poţi manipula. Asta e din cauza ta. Lilath, detonează bomba de la sud de Mare Serenitatis.

Ne uităm cu toţii la holograma lunii de deasupra capetelor noastre, sperând că poate totul e o cacialma. Că poate transmisiunea nu a reuşit. Dar un punctuleţ roşu străluceşte pe hologramă, înflorind în afară, o mică şi aproape nesemnificativă animaţie care învăluie zece kilometri de oraş. Mustang se duce în grabă la calculator.

— E o explozie nucleară, şopteşte ea. Sunt peste cinci milioane de oameni în districtul ăla.

— Au fost, zice Şacalul.

— Monstrule… ţipă Sevro şi se repede la Şacal.

Cassius îi taie calea, făcându-l să dea înapoi.

— Dă-te la o parte!

— Sevro, calmează-te.

— Ai grijă, Spiriduşule! Mai sunt câteva sute, zice Şacalul.

Sevro e copleşit şi-şi încleştează mâna pe piept – inima probabil că-i bate nebuneşte din cauza drogurilor.

— Darrow, ce facem?

— Vă supuneţi, zice Şacalul.

— Ce vrei? mă forţez eu să-l întreb.

— Ce vreau? întreabă el la rândul lui.

Îşi înfăşoară o bucată de pânză în jurul braţului sângerând, ţinându-i un colţ cu dinţii.

— Vreau să fii ceea ce ţi-ai dorit dintotdeauna să fii, Darrow. Vreau să fii asemenea soţiei tale. Un martir. Omoară-te. Aici. În faţa surorii mele. În schimb, vor trăi trei miliarde de suflete. Nu asta ţi-ai dorit dintotdeauna? Să fii un erou? Tu mori, iar eu voi fi încoronat Suveran. Apoi va fi pace.

— Nu, strigă Mustang.

— Lilath, mai detonează o bombă. Mare Anguis, de data asta.

O altă explozie roşie izbucneşte pe holo-ecran. Bomba nucleară pune capăt vieţii a milioane de oameni.

— Opreşte-te! spune Mustang. Te rog, Adrius!

— Tocmai ai omorât şase milioane de oameni, spune Cassius uimit.

— Vor crede că noi facem asta, mârâie Sevro.

Şacalul încuviinţează.

— Fiecare bombă pare să fie detonată de invadatori. Asta e moştenirea ta, Darrow. Gândeşte-te la fiecare copil care moare acum. Gândeşte-te la mamele lor care urlă. Câţi oameni ai putea salva cu o simplă apăsare de trăgaci.

Prietenii mei se uită la mine, dar eu sunt undeva departe, ascultând suspinele vântului prin tunelurile de pe Lykos. Atingând roua de pe utilaje în zori. Ştiind că Eo mă va aştepta la întoarcerea acasă. Aşa cum mă aşteaptă acum la capătul drumului pietruit, la fel ca Narol, ca Pax şi Ragnar şi Quinn şi, sper, Roque, Lorn, Tactus şi toţi ceilalţi ai noştri. Moartea nu va însemna sfârşitul. Ar fi începutul a ceva nou. Trebuie să cred asta. Dar moartea mea l-ar lăsa pe Şacal în lumea de aici. L-ar lăsa atotputernic peste prietenii mei, peste toate lucrurile pentru care am luptat. Mereu am fost convins că o să mor înainte de sfârşit. M-am târât înainte ştiind că eram blestemat. Dar prietenii mei mi-au dăruit dragoste, mi-au insuflat credinţa înapoi în oase. M-au făcut să-mi doresc să trăiesc. M-au făcut să-mi doresc să construiesc. Mustang se uită la mine cu ochii înlăcrimaţi şi ştiu că-şi doreşte să trăiesc, dar nu poate alege ea pentru mine.

— Darrow? Care e răspunsul tău?

— Nu.

Îl lovesc cu pumnul în gât. Horcăie. Nu poate să respire. Îl dobor la

podea şi sar deasupra lui, ţintuindu-i braţele cu coapsele mele, astfel încât îi prind capul între genunchi, îmi îndes mâna în gura lui. Se uită la mine înnebunit. Loveşte din picioare. Mă muşcă de degete şi-mi dă sângele.

Data trecută când l-am pus jos, am ales arma nepotrivită. Ce înseamnă mâinile pentru o fiinţă ca el? Toată răutatea, toate minciunile le ţese cu limba. Aşa că îi prind limba cu mâna mea de Sondor al Iadului, între arătător şi degetul mare, ca pe un pui mic de viperă.

— Aşa o să se termine povestea asta, Adrius, îi spun. Nu cu ţipetele tale. Nu cu accesele tale de furie. Ci cu tăcerea ta.

Trag cu putere şi-i smulg limba Şacalului.

Urlă, imobilizat în continuare sub mine. Sângele îi ţâşneşte din ciotul mutilat. Îi împroaşcă buzele. Se zvârcoleşte. Îl împing de-o parte şi mă ridic fierbând de furie, ţinând în mână arma însângerată a duşmanului meu, în timp ce el se văicăreşte pe podea. Simt cum clocoteşte ura în mine şi văd privirile uimite ale prietenilor mei. Îi las casca în ureche, pentru ca Lilath să-i poată auzi văicărelile şi mă duc la panoul de comenzi ca să apelez nava Victrei. Apare chipul Victrei, cu ochii măriţi de uimire când mă vede.

— *Darrow… trăieşti…* reuşeşte ea să îngaime. *Sevro… Bombele nucleare…*

— Trebuie să distrugi *Leul de pe Marte,* îi spun. Lilath e cea care detonează bombele. Mai sunt câteva sute ascunse în toate oraşele. Distruge nava!

— *E în mijlocul formaţiei lor,* protestează ea. *O să ne pierdem toate navele dacă încercăm să ajungem la ea. Chiar dacă reuşim, o să ne ia câteva ore.*

— Le putem bruia semnalul? întreabă Mustang.

— *Nu.*

— Impuls electromagnetic? întreabă Sevro venind în spatele meu.

Chipul Victrei se luminează când îl vede, dar apoi clatină din cap.

— *Au scuturi.*

— Folosiţi impulsurile electromagnetice ca să scurtcircuitaţi transmiţătoarele radio ale bombelor, spun eu. Iniţiaţi Ploaia de Fier şi declanşaţi impulsuri electromagnetice asupra lunii până le distrugeţi.

— Şi să trimitem trei miliarde de oameni înapoi în Evul Mediu? întreabă Cassius.

— *O să ne măcelărească,* zice Victra. *Nu putem declanşa o Ploaie. Rămânem fără soldaţi. Şi Auriii îşi vor păstra luna.*

Se mai detonează o bombă. De data asta în apropierea polului sud. Apoi o a patra la ecuator. Ştim care sunt consecinţele.

— Lilath nu ştie exact ce s-a întâmplat cu Adrius, intervine Cassius grăbit. Cât de loială îi e? O să le detoneze pe toate?

— Nu cât timp el încă mai scânceşte, zic eu.

Sau cel puţin aşa sper.

— Scuze, se aude o voce subţire.

Ne întoarcem şi-l vedem pe Lysander. Am uitat de el în tot acest haos. Are ochii injectaţi din cauza lacrimilor. Sevro ridică pumnul electromagnetic să tragă în el. Cassius i-l zboară din mână.

— Apelaţi-l pe naşul meu, spune Lysander curajos. Apelaţi-l pe Lordul Cenuşă. O să judece raţional.

— Da, pe dracu'… comentează Sevro.

— Tocmai le-am ucis pe Suverană şi pe fiica lui, zic eu. Lordul Cenuşă…

— A distrus Rhea, mă întrerupe Lysander. Da. Şi lucrul ăsta îl bântuie. Apelaţi-l şi o să vă ajute. Bunica mea şi-ar fi dorit ca el să facă asta. Luna e casa noastră.

— Are dreptate, spune Mustang şi mă împinge de lângă consolă. Darrow, dă-te la o parte.

E într-o stare de concentrare maximă, închisă acolo. Nu poate să-şi exprime gândurile în timp ce deschide legătura directă cu Pretorii Aurii ai flotei. Uriaşii bărbaţi şi femei apar în jurul nostru ca nişte fantome argintii, stând în mijlocul trupurilor pe care ne-au urmărit omorându-le. Ultimul care apare e Lordul Cenuşă. Are chipul desfigurat de furie. Fiica şi stăpâna lui zac amândouă ucise de mâinile noastre.

— Bellona, Augustus, mârâie când îl vede pe Lysander printre noi. Nu e de-ajuns…

— Lord Grimmus, nu avem timp pentru acuzaţii, spune Lysander.

— Lysander…

— Te rog, ascultă-i. Luna noastră depinde de asta.

Mustang păşeşte în faţă şi ridică vocea:

— Pretori ai flotei, Lord Cenuşă. Suverana a murit. Exploziile nucleare pe care le vedeţi distrugându-vă planeta nu sunt cauzate de armele Roşiilor. Provin din propriul vostru arsenal, furat de fratele meu. Pretorul lui, Lilath, controlează de pe puntea *Leului de pe Marte* detonarea a alte peste patru sute de focoase nucleare. Până când Lilath nu va fi omorâtă, acestea vor fi detonate în continuare. Camarazii mei Aureolaţi, îmbrăţişaţi schimbarea sau înfruntaţi distrugerea. Alegerea vă aparţine.

— Eşti o trădătoare… şuieră unul dintre Pretori.

Lysander traversează holo-puntea şi se duce la masa la care a stat mai devreme. Ia de acolo sceptrul bunicii lui şi se întoarce, în timp ce Pretorii îi strigă ameninţări lui Mustang.

— Nu este o trădătoare, spune Lysander întinzându-i sceptrul.

Sângele bunicii lui îi părează mâinile.

— E cea care ne-a cucerit.

64. Urale

Leul de pe Marte are parte de o distrugere ruşinoasă, atacat din toate părţile atât de loialişti, cât şi de rebeli.

Exploziile nucleare au potolit pofta de sânge a tuturor mai bine decât ar fi făcut-o orice tratat de pace sau armistiţiu. Sunt puţini oamenii cărora le place cu adevărat să vadă frumuseţea arzând. Dar iată că arde. Înainte ca *Leul* să fie anihilat, sunt detonate alte douăsprezece bombe, care sculptează noi oraşe de foc şi cenuşă printre cele de oţel şi ciment. Luna e cuprinsă de haos.

La fel şi Armada Aurie. Odată cu răspândirea veştilor despre moartea Suveranei şi detonarea bombelor, Societatea se clatină la picioarele noastre. Pretori înstăriţi îşi iau navele personale şi fug, îndreptându-se spre Venus, Mercur sau Marte. Nu stau uniţi, pentru că nu ştiu unde să stea.

Octavia a guvernat vreme de şaizeci de ani. Pentru cei mai mulţi dintre ei, ea e singura Suverană pe care au ştiut-o vreodată. Civilizaţia noastră e pe marginea prăpastiei. Reţelele electrice au căzut pe toată suprafaţa lunii. În timp ce noi ne pregătim să plecăm din buncărul Suveranei, panica şi revoltele se răspândesc aici. Am smuls inima Societăţii. Dacă noi plecăm, ce o să-i ia locul?

Ştiam că era imposibil să cucerim Luna prin forţa armată. Dar nu ne-am dorit asta nicio clipă. La fel cum Ragnar nu şi-a dorit să lupte până la dispariţia tuturor Auriilor. El ştia că Mustang e cheia. Dintotdeauna a fost. De asta ne-a pus în pericol vieţile eliberându-l pe Kavax. Acum Mustang stă sub holograma lunii rănite, auzind la fel de bine ca şi mine ţipetele tăcute ale oraşului. Mă apropii de ea.

— Eşti gata? o întreb.

— Poftim? zice ea şi clatină din cap. Cum a putut să facă toate astea?

— Nu ştiu. Dar putem îndrepta lucrurile.

— Cum? Va fi iadul pe luna asta. Zece milioane de morţi. Distrugerile…

— O vom reconstrui. Împreună.

Cuvintele o umplu de speranţă, de parcă tocmai şi-ar fi amintit unde suntem. Ce am făcut. Că suntem împreună. Clipeşte de câteva ori şi-mi zâmbeşte. Apoi se uită la braţul meu, la locul unde aveam un braţ, de fapt, şi-mi atinge umărul cu blândeţe.

— Cum de mai rezişti?

— O fac pentru că încă n-am terminat.

Istoviţi şi plini de sânge, ne alăturăm lui Cassius, Lysander şi Sevro, aflaţi în faţa ieşirii din camera secretă a Suveranei. Cassius introduce

codul lui de Cavaler Olimpic pentru a o deschide. Se opreşte însă şi adulmecă aerul.

— Ce miroase aşa?

— Miroase a canal.

Sevro se holbează cu mare interes la briciurile pe care le-a luat de la Aja, printre care e şi cel care i-a aparţinut lui Lorn.

— Eu zic că miroase a victorie.

— Te-ai căcat pe tine? îl întreabă Cassius mijind ochii. Asta ai făcut.

— Sevro… exclamă Mustang.

— E o reacţie involuntară a muşchilor când ţi se pune execuţia în scenă şi îngurgitezi cantităţi mari de ulei de haemanthus, se răsteşte Sevro. Credeţi că aş face aşa ceva înadins?

Eu şi Cassius schimbăm o privire.

— Păi… poate, ridic eu din umeri.

— De fapt, chiar da.

Sevro ne arată degetul şi face o grimasă, schimonoşindu-şi buzele şi arătând de parcă ar fi gata să explodeze.

— Ce se întâmplă? îl întreb. Încă te mai…

— Nu! zice Sevro şi aruncă în mine cu o sticlă cu apă. Mi-ai înfipt un ac cu adrenalină în piept, tâmpitule. Am un atac de cord.

Ne împinge mâinile când încercăm să-l ajutăm.

— Sunt bine. Sunt bine.

Respiră şuierat câteva clipe, după care se îndreaptă de spate cu o grimasă.

— Eşti sigur că eşti în regulă? îl întreabă Mustang.

— Mi-a amorţit braţul stâng. Cred că am nevoie de un Galben.

Izbucnim cu toţii în râs. Arătăm ca nişte cadavre umblătoare. Mă mai ţin pe picioare doar injecţiile cu stimulenţi pe care le-am luat de la Pretorieni. Cassius se clatină ca un moşneag, dar are grijă să-l ţină pe Lysander pe lângă el, respingând oferta lui Sevro de a pune capăt Casei Lune aici şi acum cu o lovitură de brici.

— Băiatul e sub protecţia mea, a mârâit Cassius.

Iar acum merge cu noi ca simbol al legitimităţii noastre.

— Vă iubesc pe toţi, spun când uşile încep să se deschidă cu un huruit.

Îl aşez mai bine pe umăr pe Şacal, pe care-l port ca pe un trofeu.

— Indiferent ce s-ar întâmpla.

— Chiar şi pe Cassius? mă întreabă Sevro.

— Astăzi, mai ales pe mine, zice Cassius.

— Staţi aproape, ne spune Mustang ţinând bine sceptrul.

Prima uşă uriaşă se dă în lături. Mustang mă strânge repede de mână. Sevro trepidează de frică. Apoi a doua uşă huruie şi se deschide dând la iveală o încăpere plină de Pretorieni, cu armele scoase şi aţintite asupra intrării în buncăr. Mustang păşeşte în faţă purtând cele

două simboluri ale puterii, câte unul în fiecare mână.

— Pretori, o slujiţi pe Suverană. Suverana a murit. O nouă stea s-a ridicat.

Continuă să meargă spre ei, refuzând să încetinească atunci când se apropie de şirul de arme sclipitoare. Mi se pare că un tânăr Auriu cu ochi furioşi e gata să apese pe trăgaci. Dar comandantul lui mai în vârstă îi pune mâna pe ţeavă, coborându-i-o.

Pretorienii rup rândurile în faţa ei. Îşi coboară armele unul după altul. Se trag înapoi ca s-o lase să treacă. Căştile coborâte pe spate li se retrag în armură. N-am mai văzut niciodată o femeie atât de puternică şi glorioasă cum e ea acum. Ea e centrul calm al furtunii, iar noi venim pe urmele ei. Urcăm în Pântecele Dragonului în tăcere. Peste patruzeci de Pretori vin cu noi.

Găsim Citadela cuprinsă de haos. Servitorii devalizează încăperile, paznicii îşi părăsesc posturile în grupuri de câte doi sau trei, îngrijoraţi de soarta familiilor sau a prietenilor. Obsidienii despre care am spus că vin sunt încă pe orbită. Sefi e cu navele. Am venit cu acest şiretlic doar ca să-i scoatem pe oameni din buncăr. Dar se pare că zvonul s-a răspândit. Suverana a murit. Şi vin Obsidienii.

În tot haosul ăsta există un singur conducător. În timp ce străbatem sălile de marmură neagră ale citadelei, trecând pe lângă statui de Aurii şi birouri ale ministerelor, tot mai mulţi soldaţi se adună în urma noastră, călcând apăsat pe podelele de marmură ca s-o urmeze pe Mustang, singura întruchipare a puterii şi a unui ţel rămasă în clădirea asta. Ea ridică în aer simbolurile puterii, iar cei care la început au îndreptate armele spre noi le văd, apoi ne văd pe mine şi pe Cassius şi mulţimea de soldaţi din spatele nostru şi-şi dau seama că se împotrivesc mareei. Ni se alătură sau fug. Câţiva trag în noi sau se avântă în grupuri mici, încercând să ne oprească, dar sunt doborâţi înainte să se apropie la măcar zece metri de Mustang.

Când ajungem în faţa uşilor uriaşe, de un alb ivoriu, ale Camerei Senatului, unde Senatorii au fost sechestraţi înăuntru de Pretorieni, avem o adevărată armată în spate. Şi doar un şir de Pretorieni care ne barează calea spre clădire. Douăzeci la număr.

Un Cavaler Auriu elegant face un pas în faţă. E liderul soldaţilor care păzesc Camera. Se uită la sutele de oameni din spatele nostru, observând susţinătorii ardenţi pe care i-a adunat Mustang – pe Obsidieni, pe Cenuşii, pe mine. Şi ia o decizie. O salută pe Mustang cu iuţeală.

— Fratele meu are treizeci de oameni în Citadelă, spune Mustang. Călăreţii Oaselor. Găseşte-i şi arestează-i, Căpitane. Dacă se opun, ucide-i.

— Da, Lady Augustus.

Pocneşte din degete şi pleacă însoţit de o mână de soldaţi. Cei doi

Obsidieni de gardă deschid uşile şi Mustang păşeşte în Camera Senatului.

Încăperea e mare. Are forma unei pâlnii în trepte, în întregime din marmură albă. Jos, în mijloc, se află podiumul de unde Suverana prezida peste cele zece niveluri ale încăperii. Intrăm prin partea de nord, cauzând rumoare. Sute de ochi de Politicieni îşi întorc întreaga atenţie spre noi. Cu siguranţă au văzut transmisiunea. Au văzut-o pe Octavia murind. Au văzut bombele distrugând luna. Şi undeva în încăperea asta, mama lui Roque o să se ridice din jilţul ei de marmură albă şi-o să-şi întindă gâtul ca să vadă mai bine grupul nostru însângerat păşind pe scările de marmură albă spre mijlocul sălii, trecând printre şirurile de Senatori, aducând tăcerea cu noi în locul ţipetelor sau al protestelor. Lysander merge în urma lui Cassius.

Auzim respiraţia întretăiată de spaimă a Purtătorului de Cuvânt al Camerei când asistentul său Rozaliu îl ajută să-şi coboare trupul veştejit de pe podium, de unde prezida o şedinţă de mare importanţă. Votau ceva. Aici, acum, în mijlocul haosului. Iar acum se uită la noi ca nişte copii prinşi cu mâna în borcanul cu dulceaţă. Sigur că nu şi-ar fi imaginat vreodată că Pretorii care-i păzeau s-ar da de partea rebelilor. Sau că am putea ieşi teferi din buncărul Suveranei. Dar ei sunt cei care au creat o Societate a fricii. Unde bărbaţii şi femeile se luptă ca o nouă stea să se ridice. Despre asta-i vorba. Despre această simplă directivă care a făcut ca lovitura asta de stat să reuşească. Vechea putere a murit. Să vedem cum o vor urma pe cea nouă.

Mustang urcă pe podium, înconjurată de noi toţi. Îl arunc pe jos pe Şacal, pentru ca Senatorii să vadă ce s-a ales de el. E inconştient şi palid din cauza sângelui pierdut. Mustang se uită la mine. E un moment pe care nu şi l-a dorit nicio clipă. Dar îşi acceptă povara, la fel cum şi eu mi-am acceptat-o pe-a mea de Secerător. Îmi dau seama cât de tulburată e. Cum o să aibă nevoie de mine, la fel cum şi eu am avut nevoie de ea. Dar eu n-aş putea niciodată să stau unde stă ea acum şi să ţin în mână ceea ce ţine ea. Nu fără să-i distrug pe toţi cei aflaţi în încăperea asta. Ei nu m-ar accepta niciodată. Dacă eu sunt puntea spre Culorile inferioare, ea e puntea spre cele superioare. Doar împreună îi putem uni pe aceşti oameni. Doar împreună putem aduce pacea.

— Senatori ai Societăţii, proclamă Mustang. Am venit aici, în faţa voastră, Virginia au Augustus. Fiica lui Nero au Augustus din Casa Leului de pe Marte. Poate mă cunoaşteţi. Acum şaizeci de ani, Octavia au Lune a stat aici, înaintea voastră, ţinând în mâini capul unui tiran, tatăl ei, şi a revendicat rangul de Suverană a Societăţii.

Mustang cercetează încăperea cu ochi ageri.

— Vin acum înaintea voastră cu capul unui tiran.

Ridică braţul şi arată tuturor capul Octaviei. Unul dintre cele două

obiecte care ne-au garantat libera trecere până aici. Auriii respectă un singur lucru. Şi ca să se schimbe, trebuie să fie îmblânziţi chiar de lucrul acela.

— Epoca Trecută a adus holocaustul nuclear în inima Societăţii. Milioane de oameni au ars din cauza lăcomiei Octaviei. Milioane ard acum din cauza fratelui meu. Trebuie să ne salvăm de noi înşine înainte ca moştenirea umanităţii să se prefacă în cenuşă. Astăzi declar începutul unei noi epoci. Cu noi aliaţi, continuă ea uitându-se spre mine. Metode noi. Am sprijinul forţelor Revoltei. O flotă formată din Case Aurii care a adus pe orbită Hoarda Obsidiană. Aveţi de făcut o alegere.

Aruncă pe podea capul Octaviei şi ridică celălalt braţ. E Sceptrul Dimineţii, care conferă păstrătorului său dreptul de a guverna Societatatea.

— Vă supuneţi. Sau muriţi.

Peste încăpere se lasă liniştea. Atât de adâncă, încât mi se pare că ne-ar putea înghiţi pe toţi, stârnind un nou război. Niciun Auriu n-o să se plece primul. I-aş putea forţa. Dar e mai bine să mă plec eu pentru ei. Îngenunchez înaintea lui Mustang. O privesc în ochi şi-mi duc spre piept ciotul braţului, copleşit de incredibila bucurie a clipei pe care o trăiesc.

— Trăiască Suverana! spun.

Apoi cade şi Cassius în genunchi. Şi Sevro. Apoi Lysander au Lune şi Pretorienii, apoi unul câte unul cad în genunchi toţi senatorii în afară de cincizeci dintre ei şi strigă cu toţii într-un singur glas:

— Trăiască Suverana! Trăiască Suverana!

*

La o săptămână după înscăunarea lui Mustang, stau alături de ea pentru a urmări execuţia fratelui ei. Cu excepţia lui Valii-Rath şi a altor zece oameni, toţi ceilalţi Cavaleri ai Oaselor au fost găsiţi şi executaţi. Acum liderul lor trece pe lângă mine în aglomerata piaţă centrală de pe Luna. Are părul pieptănat cu cărare. E îmbrăcat într-o uniformă de deţinut verde. Culorile inferioare din preajmă privesc tăcute. O adiere uşoară de zăpadă se cerne din norii cenuşii. Mi-e greaţă din cauza medicamentelor împotriva radiaţiilor. Dar am venit aici pentru ea, la fel cum şi ea mi-a fost alături la înmormântarea lui Roque. Stă lângă mine tăcută şi calmă. Are faţa palidă ca marmura de sub picioarele noastre. Cei doi Telemanus sunt şi ei aici, privind impasibili cum Şacalul urcă treptele eşafodului metalic spre locul unde-l aşteaptă călăul Alb.

Călăul citeşte sentinţa. Dinspre mulţime se aud batjocuri. La picioarele Şacalului aterizează o sticlă. O piatră îi răneşte fruntea. Dar nu se fereşte, şi nici măcar nu clipeşte. Stă mândru şi vanitos în timp ce i se trece laţul pe după gât. Mi-aş dori ca asta să-l poată aduce pe

Pax înapoi. Mi-aş dori ca Roque şi Eo şi Quinn să trăiască din nou, dar omul acesta şi-a însemnat trecerea prin lume. Şacalul de pe Marte nu va fi uitat niciodată.

Călăul Alb se îndreaptă spre pârghie; zăpada s-a aşternut peste părul lui Adrius. Mustang înghite în sec. Şi trapa se deschide. Pe Marte, gravitaţia e scăzută, deci condamnatul trebuie tras de picioare ca să i se rupă gâtul. De obicei cei dragi fac asta. Pe Luna, gravitaţia e şi mai scăzută. Dar când Albul lansează invitaţia în mulţime, nu vine nimeni să-l tragă de picioare. Nici măcar un om nu ridică un deget în timp ce Şacalul se zbate şi se învineţeşte. Simt o pace interioară când văd asta. De parcă aş fi la un milion de kilometri depărtare. Nu pot simţi nimic pentru el. Nu acum. Nu după tot ce-a făcut. Dar ştiu că Mustang simte. Ştiu că i se rupe sufletul. Aşa că o strâng uşor de umăr şi o conduc în faţă. Merge confuză prin zăpadă şi apucă picioarele fratelui ei. Se uită în sus spre el de parcă ar fi într-un vis. Şopteşte ceva, apoi, plecându-şi fruntea, îl trage în jos, arătându-i că a fost iubit, chiar şi la sfârşit.

65. Valea

În săptămânile care au urmat bombardării Lunii şi înscăunării lui Mustang, lumea s-a schimbat. Milioane de oameni şi-au pierdut vieţile, dar pentru prima dată există speranţă. După discursul ei din Senat, zeci de nave ale Auriilor au dezertat şi s-au alăturat forţelor lui Orion şi Victrei. Lordul Cenuşă a făcut tot ce-a putut să-şi regrupeze navele, dar cu Luna arzând, flota sfărâmată şi cu Mustang pe post de Suverană, tot ce-a reuşit a fost să-şi ferească propria navă să nu cadă în mâinile inamicilor. S-a retras pe Mercur cu ce-a mai rămas din flota lui.

În lipsa lui, Mustang şi-a asigurat atât cooperarea armatei, în special a Legiunilor Cenuşii şi a Obsidienilor sclavi-cavaleri. S-a folosit de abilităţile ei militare pentru a face primul pas spre demolarea Ierarhiei Culorilor şi slăbirea controlului forţelor armate Aurii. Senatul a fost abolit. Comitetul Consiliului Calităţii a fost desfiinţat. Mii de Aurii au fost învinuiţi de crime împotriva umanităţii. Justiţia nu va fi la fel rapidă, sau la fel de corectă, ca în cazul Şacalului, dar vom face tot posibilul.

Am crezut că după moartea Octaviei mă voi putea odihni, dar încă mai avem duşmani. Romulus şi Lorzii Lunilor sunt încă în Margine. Lordul Cenuşă vrea să unească Mercur şi Venus. Conducători militari Aurii au început să pretindă tot soiul de lucruri. Iar Luna e un dezastru. Năpădită de revolte, hrană insuficientă, radiaţii. Va supravieţui, dar mă îndoiesc că va mai fi vreodată la fel, indiferent de promisiunile lui Quicksilver că o va reconstrui mai măreaţă decât a fost.

Eu mă recuperez. Mickey şi Virany mi-au reataşat braţul, pe care l-am recuperat de pe naveta Şacalului. Abia peste câteva luni voi putea scrie din nou, darămite să folosesc o sabie. Sper însă că voi avea tot mai puţin nevoie s-o fac în zilele ce urmează.

În tinereţe credeam că voi distruge Societatea. Că-i voi spulbera cutumele. C-o să-i zdrobesc lanţurile şi ceva nou şi frumos se va ridica pur şi simplu din cenuşă. Nu aşa merg lucrurile în lume. Această victorie de compromis e cel mai bun lucru la care putea spera omenirea. Schimbarea se va întâmpla mai încet decât îşi doresc Dancer sau Fiii, dar va veni fără preţul anarhiei.

Aşa sperăm.

Supervizată de Holiday, Sefi s-a dus pe Marte să înceapă lungul proces al eliberării poporului ei, trecând pe la poli cu medicamente în loc de arme. Îmi amintesc cum i s-a întunecat privirea când a văzut cu ochii ei craterul lăsat de una dintre bombele Şacalului. Deocamdată

vrea să dea curs dorinţei fratelui ei şi să-şi instaleze poporul într-un teritoriu mai cald, pe Marte. Deşi vrea să-şi ţină oamenii departe de oraşele străine, cred că ştie că nu-i va putea controla. Obsidienii îşi vor părăsi închisorile. Vor deveni curioşi, se vor răspândi, vor fi asimilaţi. Lumea lor nu va mai fi niciodată la fel. Nici cea a poporului meu. În curând o să mă întorc pe Marte ca să-l ajut pe Dancer să conducă migraţia Roşiilor la suprafaţă. Mulţi vor rămâne pe loc şi vor continua să-şi ducă vieţile pe care le cunosc. Dar ceilalţi vor avea şansa să trăiască sub cerul liber.

Cu o zi înainte mi-am luat rămas-bun de la Cassius, care a plecat de pe Luna. Mustang şi-ar fi dorit să rămână şi să ne ajute să elaborăm un nou sistem de justiţie, mai drept. Dar el s-a săturat de politică.

— Nu trebuie să pleci, i-am spus când stăteam alături de el pe pista de decolare.

— Aici nu mai am decât amintiri, mi-a zis el. Am trăit prea mult pentru alţii. Vreau să văd ce mai are viaţa de oferit. Nu poţi să mă-nvinovăţeşti pentru asta.

— Şi băiatul? l-am întrebat făcând semn din cap spre Lysander, care tocmai urca în navă cu câteva lucruri adunate într-un rucsac. Sevro crede că e o greşeală să-l lăsăm în viaţă. Cum a zis? „E ca şi cum ai lăsa un ou de viperă sub scaun. Mai devreme sau mai târziu o să eclozeze.”

— Şi tu ce crezi?

— Cred că e altă lume acum. Aşa că ar trebui să ne purtăm în consecinţă. Îi curge şi sângele lui Lorn prin vene, nu doar al Octaviei. Nu că sângele ar face oricum vreo diferenţă.

Prietenul meu mi-a zâmbit cu căldură.

— Îmi aminteşte de Julian. Are suflet bun, în ciuda a toate câte s-au întâmplat. O să-l cresc cum trebuie. Departe de toate astea.

A întins mâna, nu ca să o strângă pe-a mea, ci ca să-mi ofere inelul pe care mi l-a luat de pe deget în noaptea când au murit Lorn şi Fitchner. I-am strâns degetele pumn în jurul lui.

— A fost al lui Julian, i-am spus.

A încuviinţat încet din cap.

— Mulţumesc… frate.

Şi acolo, pe o platformă de aterizare a citadelei care a fost cândva inima puterii Aurii, eu şi Cassius au Bellona ne-am strâns mâinile şi ne-am luat rămas-bun, la aproape şase ani de când ne-am întâlnit prima dată.

*

Câteva săptămâni mai târziu, privesc valurile izbindu-se de ţărm în timp ce un pescăruş dă târcoale în zbor. Pete albe de spumă se ridică deasupra valurilor întunecate ce biciuiesc plaja nordică. Eu şi Mustang am aterizat cu avionul nostru de două persoane pe coasta de nord-est

a Pacificului, pe o peninsulă minunată de la marginea unei păduri tropicale. Stâncile, copacii sunt acoperiţi de muşchi. Aerul e proaspăt. E destul de rece cât să-ţi vezi aburii respiraţiei. E prima dată când vin pe Pământ, dar simt că spiritul meu s-a întors acasă.

— Lui Eo i-ar fi plăcut mult aici, nu-i aşa? mă întreabă Mustang.

E îmbrăcată într-o haină neagră şi şi-a ridicat gulerul. Noile ei gărzi de corp Pretoriene sunt la cinci sute de metri depărtare.

— Da, îi spun. I-ar fi plăcut.

Un astfel de loc e însăşi inima vie a cântecelor noastre. Nu o plajă caldă sau un paradis exotic. Ci locul ăsta sălbatic plin de mister. Îşi păstrează secretele ascunse în braţe de ceaţă şi văluri de ace de pin. Plăcerile şi secretele lui trebuie câştigate. Îmi aminteşte de visele mele despre Vale. La orizont se ridică pieziş fumul de la focul de tabără pe care l-am făcut.

— Crezi că o să dureze? mă întreabă Mustang privind apa. Pacea.

— Ar fi prima dată, zic eu.

Se strâmbă şi se sprijină de mine, închizând ochii.

— Măcar vom avea mereu asta.

Zâmbesc, amintindu-mi de Cassius când un vultur zboară jos deasupra oceanului şi apoi se înalţă iar în ceaţă şi dispare printre copacii care cresc pe o stâncă erodată de ape.

— Am trecut testul?

— Testul?

— De când mi-ai blocat nava pe Phobos mă testezi. Am crezut că am trecut testul pe teritoriile îngheţate, dar nu s-a oprit acolo.

— Ai observat, zice ea cu un zâmbet răutăcios.

Zâmbetul păleşte şi Mustang îşi dă la o parte o şuviţă de păr de pe faţă.

— Îmi pare rău că n-am putut să te urmez pur şi simplu. Trebuia să văd dacă poţi să şi construieşti. Trebuia să văd dacă poporul meu putea trăi în lumea ta.

— Nu, înţeleg asta, îi spun. Dar e ceva mai mult. S-a schimbat ceva în tine când te-ai întâlnit cu mama. Cu fratele meu. Te-ai deschis într-un fel.

Încuviinţează, cu privirea încă aţintită asupra apei.

— Trebuie să-ţi spun ceva. M-ai minţit timp de aproape şase ani. De când ne-am cunoscut. În tunelul din Lykos ai distrus ce era între noi. Încrederea. Sentimentul de apropiere pe care-l construiserăm. E nevoie de timp să reconstruieşti totul. Trebuia să văd dacă puteam regăsi ceea ce pierduserăm. Trebuia să văd dacă puteam avea încredere în tine.

— Ştii că poţi.

— Acum, da. Dar…

Mă încrunt.

— Mustang, tremuri.

— Lasă-mă să termin. N-am vrut să te mint. Dar n-am ştiut cum o să reacţionezi. Ce o să faci. Voiam să alegi să fii mai mult decât un ucigaş nu doar pentru mine, ci şi pentru altcineva.

Mustang se uită peste umărul meu la cerul albastru pe care se vede o navă coborând încet. Îmi pun mâna streaşină la ochi ca s-o văd mai bine profilându-se în soarele toamnei.

— Aşteptăm musafiri? întreb precaut.

— Oarecum.

Se ridică în picioare. Mă ridic şi eu. Mă sărută înălţându-se pe vârfuri. E un sărut blând şi lung care mă face să uit nisipul de sub bocancii noştri, mireasma pinilor şi sarea brizei. Îi simt nasul rece lipit de al meu. Are obrajii roşii. Toată tristeţea, toată durerea din trecut fac clipa asta cu atât mai dulce. Dacă durerea e povara existenţei, dragostea este scopul.

— Vreau să ştii că te iubesc. Mai mult decât orice.

Se depărtează şi mă trage după ea.

— Aproape, adaugă.

Nava planează deasupra pădurii şi aterizează apoi pe plajă. Aripile i se retrag ca ale unui porumbel care se odihneşte. Motoarele împroaşcă în jur nisip şi sare. Mustang mă ia de mână şi înaintăm prin nisip. Rampa se deschide. Sofocle dă fuga pe plajă, alergând după un stol de pescăruşi, în urma lui se aude vocea lui Kavax şi sunetele dulci ale unui copil care râde. Mă lasă picioarele. Mă uit confuz la Mustang. Mă trage după ea, zâmbind emoţionată. Kavax iese din navă împreună cu Dancer. Apar şi Victra şi Sevro, făcându-mi cu mâna şi aruncând priviri nerăbdătoare în sus, spre rampă.

Am crezut la un moment dat că firul vieţii prietenilor mei se rodea în jurul meu pentru că firul meu era prea puternic. Dar acum îmi dau seama că împreună creăm ceva indestructibil. Ceva ce o să dureze mult după ce viaţa aceasta se va sfârşi. Prietenii mei au umplut golul din sufletul meu lăsat de moartea lui Eo. M-au făcut un om întreg din nou. Mama mea coboară şi ea acum din navă alături de Kieran, punând pentru prima dată piciorul pe Pământ. Zâmbeşte la fel ca mine când simte mirosul de sare. Vântul îi înfoaie părul cărunt. Are ochii strălucitori şi plini de bucurie, aşa cum şi-ar fi dorit tata s-o vadă mereu. Ţine în braţe un copil blond, care râde cu gura până la urechi.

— Mustang?

Vocea îmi tremură.

— Cine e?

— Darrow… îmi zâmbeşte Mustang. E fiul nostru. Îl cheamă Pax.

Epilog

Pax s-a născut la nouă luni după Ploaia Leului, când eu zăceam în cutia de piatră a Şacalului. Temându-se că duşmanii noştri îl vor căuta pe băiat dacă aflau de existenţa lui, Mustang şi-a ţinut sarcina secretă pe *Dejah Thoris,* unde a şi născut. A încredinţat apoi copilul soţiei lui Kavax, să-l aibă în grijă în centura de asteroizi, şi s-a întors la război.

Pacea pe care voia s-o încheie cu Suverana nu era doar pentru ea şi poporul ei, ci pentru fiul ei. Îşi dorea o lume fără război pentru el. Nu pot s-o urăsc pentru asta. Pentru că mi-a ascuns asta. Îi era teamă. Nu doar că nu putea avea încredere în mine, ci şi că nu eram pregătit să devin tatăl pe care fiul meu îl merită. Asta a fost testul ei, în tot acest timp. A fost cât pe ce să-mi spună tot în Tinos, dar după ce s-a sfătuit cu mama, s-a hotărât să n-o facă. Mama a ştiut că dacă aflam că am un fiu, n-aş mai fi putut face ceea ce trebuia făcut.

Poporul meu avea nevoie de o sabie, nu de un tată.

Dar acum, pentru prima dată în viaţă, pot fi şi una, şi alta.

Războiul nu s-a terminat. Sacrificiile pe care le-am făcut pentru a cuceri Luna vor bântui noua noastră lume. Ştiu asta. Dar nu mai sunt singur în întuneric. Când am păşit prima dată pe porţile Institutului, purtam pe umeri greutatea întregii lumi. M-a zdrobit. M-a rupt în bucăţi, dar prietenii mei m-au compus la loc. Acum fiecare dintre ei îndeplineşte o parte din visul lui Eo. Împreună putem face o lume mai bună pentru fiul meu. Pentru generaţiile următoare.

Pot fi şi un constructor, nu doar un distrugător. Eo şi Fitchner au văzut asta când eu n-am reuşit. Au crezut în mine. Prin urmare, fie că mă aşteaptă în Vale sau nu, eu îi port în suflet, le aud bătăile inimii răsunând pe tot cuprinsul lumii. Îi văd în fiul meu, şi, când va creşte îndeajuns, am să-l iau pe genunchi şi împreună cu mama lui îi vom povesti despre furia lui Ares, forţa lui Ragnar, onoarea lui Cassius, dragostea lui Sevro, loialitatea Victrei şi visul lui Eo, fata care m-a inspirat să trăiesc pentru mai mult.

Mulţumiri

Mi-a fost teamă să scriu *Furia Dimineţii*.

Am amânat luni de zile prima propoziţie. Am schiţat modele de nave, am scris cântece pentru Roşii şi Aurii, istoriile familiilor şi planetelor şi lunilor care alcătuiesc mica lume sălbatică pe care am descoperit-o în camera de deasupra garajului părinţilor mei acum aproape cinci ani.

Nu mi-era teamă pentru că nu aş fi ştiut încotro mă îndrept. Mi-era teamă pentru că ştiam exact cum se va sfârşi povestea. Doar că nu credeam că eram îndeajuns de talentat să ajung acolo.

Sună cunoscut?

Aşa că m-am izolat. Mi-am făcut bagajul, mi-am luat ghetele de drumeţie şi mi-am părăsit apartamentul din Los Angeles pentru cabana familiei mele de pe coasta de nord-vest spulberată de vânturi a Pacificului.

Am crezut că izolarea o să mă ajute şi că o să-mi găsesc muza în liniştea şi ceaţa de pe coastă. Puteam să scriu din zori până-n noapte. Mă puteam plimba printre copacii veşnic verzi. Puteam invoca spiritele făuritorilor de mituri din trecut. A mers la *Furia Roşie*. A mers la *Furia Aurie*. Dar n-a mai mers la *Furia Dimineţii*.

M-am simţit blocat în izolarea mea, prins în capcană de Darrow, prins în capcană de sutele de căi pe care le putea urma şi de haosul din creierul meu. Am scris primele capitole în acel spaţiu mental. Cred că a ajutat la dezvoltarea lor, conferindu-i lui Darrow o nebunie tristă, ciudată. Dar nu reuşeam să trec dincolo de episodul salvării din Attica.

Povestea a început să-şi găsească ritmul abia când m-am întors acasă şi am început să înţeleg că nu asupra lui Darrow trebuia să mă concentrez de data asta. Acum era vorba despre oamenii din jurul lui. Despre familia lui, prietenii lui, dragostea lui, despre vocile care răsunau şi inimile care băteau în acelaşi ritm cu inima lui.

Cum să scriu aşa ceva în singurătate? Fără întâlnirile la cafea cu Tamara Fernandez (cea mai înţeleaptă persoană fără păr cărunt pe care o cunosc), fără micul dejun din zori cu Josh Crook, când plănuiam să cucerim lumea, fără concertele de la Hollywood Bowl cu Madison Ainley, fără orele petrecute cu Max Carver dezbătând strategia militară a romanilor, fără campaniile cu îngheţată duse împreună cu Jarrett Llewelyn, fără discuţiile de tocilari despre *Battlestar* cu Callie Young sau planurile nebuneşti urzite împreună cu Dennis „Pericol” Stratton?

Prietenii sunt pulsul vieţii. Ai mei sunt mulţi, nebuni şi plini de vise şi de absurdităţi. Fără ei aş fi o umbră, iar cartea asta ar fi un gol între două coperte. Le mulţumesc fiecăruia dintre ei, numit şi nenumit,

pentru că împărtăşesc această viaţă minunată cu mine.

Fiecare începător are nevoie de un vrăjitor înţelept care să-i arate calea şi proverbialele frânghii. Mă consider norocos că un titan al adolescenţei mele mi-a devenit mentor după ce-am trecut de douăzeci de ani. Terry Brooks, îţi mulţumesc pentru toate cuvintele de încurajare şi pentru toate sfaturile. Eşti cel mai tare.

Mulţumesc Clanului Phillip pentru că mi-au oferit mereu o a doua casă unde să pot visa. Şi în special lui Joel pentru că a stat cinci ani cu mine pe canapeaua aia, făcând planuri nebuneşti să deseneze o hartă pentru o carte care nici nu era scrisă încă. Eşti o minune şi mi-eşti frate în toate în afară de nume. Le mulţumesc şi celorlalţi fraţi: lui Aaron pentru că m-a făcut să scriu, şi lui Nathan, pentru că îi place mereu ce scriu, chiar şi când nu e cazul.

Îi mulţumesc de asemenea agentei mele, Hannah Bowman, care-a extras din grămadă *Furia Roşie.* Îi mulţumesc lui Havis Dawson pentru că a făcut posibilă publicarea romanelor mele în peste douăzeci şi opt de limbi. Lui Tim Gerard Reynolds pentru că mi-a dat fiori cu citirea audiobook-ului. Editorilor mei străini pentru eforturile neobosite de a încerca să traducă *bloodydamn* sau *ripwing* sau orice replică de-a lui Sevro în coreeană sau italiană sau orice altă limbă.

Mulţumesc echipei de Războinici Însemnaţi de la Del Rey pentru că au crezut în *Furia Roşie* din clipa în care le-a aterizat pe birouri. Nu mi-aş fi putut dori o Editură/Casă mai bună. Scott Shannon, Tricia Narwani, Keith Clayton, Joe Scalora, David Moench, cred că voi toţi aveţi inimi de Hufflepuffi şi curaj de Griffindori.

Mulţumesc familiei mele care a fost mereu de părere că ciudăţenia mea e o calitate, şi nu un defect. Pentru că m-au făcut să explorez păduri şi câmpuri în loc de canale de televiziune, îi mulţumesc tatălui meu pentru că m-a învăţat graţia puterii nefolosite şi mamei mele pentru că m-a învăţat bucuria puterii bine folosite. Surorii mele pentru eforturile neobosite pe care le depune pe fan page-ul Sons of Ares (Fiii lui Ares) şi pentru că mă înţelege mai bine decât oricine altcineva.

Cele mai profunde mulţumiri i le adresez editorului meu, Mike „au Telemanus" Braff. Dacă nu mi-a înţeles pe deplin profunzimea nevrozei înainte de această carte, acum cu siguranţă o înţelege. Puţini scriitori au norocul de a avea un editor ca Mike. E modest, răbdător şi sârguincios, chiar şi când eu nu sunt. Faptul că această carte ajunge la voi la numai un an după *Furia Aurie* este o minune înfăptuită de el. Îmi ridic pălăria în faţa ta, bunul meu domn.

Şi fiecărui cititor în parte, vă mulţumesc. Pasiunea şi entuziasmul vostru mi-au permis să-mi trăiesc viaţa aşa cum vreau, iar pentru asta vă voi fi mereu recunoscător. Simt creativitatea, umorul şi sprijinul vostru în fiecare mesaj, *tweet* şi comentariu.

Faptul că ajung să vă cunosc şi să vă aflu poveştile la evenimente şi

sesiuni de autografe e unul dintre cele mai mari câştiguri ale unui scriitor. Vă mulţumesc, Urlători, pentru tot ceea ce faceţi. Sper să avem ocazia să urlăm ca lupii împreună curând.

Cândva am crezut că-mi va fi imposibil să scriu cartea asta. Era un zgârie-nor, masiv, complex şi insuportabil de departe. Mă chinuia de undeva de la linia orizontului. Dar oare ne uităm la astfel de clădiri şi presupunem că au răsărit peste noapte? Nu. Am văzut blocajele de trafic care le însoţesc. Structura de grinde şi bârne. Furnicarul de constructori şi huruitul macaralelor.

Orice lucru măreţ este compus dintr-o serie de momente mici şi urâte. Orice lucru valoros este compus din ore întregi de îndoieli şi zile în şir de corvoadă. Toată opera oamenilor pe care îi admirăm, voi şi eu, stă deasupra unei fundaţii de eşecuri.

Aşa că oricare ar fi proiectul vostru, orice aţi încerca să obţineţi, orice visaţi, continuaţi să trudiţi, pentru că lumea are nevoie de zgârie-norii voştri.

Per aspera ad astra!

Pierce Brown

{1} Eschil, *Eumenidele,* traducere G. Murnu în *Tragicii greci,* Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1958 (n. Tr.).
{2} William Shakespeare, *Cymbeline,* Actul IV, Scena 2, traducere de Leon D. Leviţchi în *Opere complete,* vol. 8, Editura Univers, Bucureşti, 1990 (n. Tr.).

Table of Contents

Povestea până acum…
Dramatis Personae
Partea I
Spini
1. Doar întunericul
2. Prizonierul L17L6363
3. Muşcătura de şarpe
4. Celula 2187
5. Planul C
6. Victime
7. Bondari
8. Acasă
9. Oraşul lui Ares
10. Războiul
11. Oamenii mei
12. Familia Julii
Partea a II-a
Mânie
13. Urlători
14. Luna vampir
15. Vânătoarea
16. Concubinul
17. Ucidem Aurii
18. Abis
19. Presiune
20. Dezacord
21. Quicksilver
22. Povara lui Ares
23. Valul
24. Hic sunt leones
25. Exodul
26. Gheaţa
27. Golful râsului
28. Ospăţul
29. Vânători
30. Liniştea
31. Regina palidă
32. Teritoriul nimănui
33. Zei şi oameni
34. Ucigaşi de zei
Partea a III-a

Glorie
35. Lumina
36. O băută
37. Ultimul vultur
38. Hotărârea
39. Inima
40. Marea Galbenă
41. Lordul Lunilor
42. Poetul
43. Iarăşi aici
44. Cei norocoşi
45. Bătălia de la Ilium
46. Sondorul Iadului
47. Iadul
48. Imperator
49. Colosul
Partea a IV-a
Stele
50. Tunete şi fulgere
51. Pandora
52. Dinţi
53. Linişte
54. Spiriduşul şi Auriul
55. Plebeea Casă Barca
56. În timp
57. Luna
58. Lumina ce se stinge
59. Leul de pe Marte
60. Pântecele Dragonului
61. Roşu
62. Omnis vir lupus
63. Tăcere
64. Urale
65. Valea
Epilog
Mulţumiri